Söylesene nem Phenix...
Ben senden uzakta bunca zaman, nasıl hayatta kalmışım?

ANKA

3. KİTAP

008135
THG
SUF

ASLIHAN DOĞA

THESEUS
yayınevi

ASLIHAN DOĞA

ANKA

Derim, şekilsiz bulunmuş bir adamdı. Ona vurulan her darbeyle, tıpkı keskin bir kılıca şekil veren demirci ustasının çekiciyle ilgili o ağır, bıktırıcı ritmiyle ve bir gün keskin bir kılıca dönüşmüş olan adam. Dönüşmüş olan adam. Dönüşmüş olan adam.

ASLIHAN DOĞA

ANKA

3. KİTAP

THESEUS
yayınevi

3. KİTAP BAŞLANGICI

1. BÖLÜM

Anka, öne doğru adım atarken bakışlarıyla oğlunu takip ediyordu fakat öylesine ani olmuştu ki her şey, oğlunu tutmaya yetişemedi. Elindeki kâseyi çabucak tam da yanından geçmekte olduğu ortadaki elips şeklindeki büyük sehpanın üzerine bırakarak telaşlı adımlarla Aşil'in yanına ulaştı. Aynı anda Derim, yukarıdan indiği basamakları üçer beşer kat ederken "Aşil!" diye bağırdı korkuyla.

Anka yere otururak oğlunu kucağına çektiğinde Derim diplerinde bitmişti bile. Tıpkı ana oğlun oturduğu gibi, yere yanlarına çökercesine oturduğunda bedeni titriyordu ve buna engel olamıyordu. Korkulu gözlerle Aşil'e bakıyordu fakat ağzından tek kelime çıkmıyordu.

"Annecim? İyi misin bebeğim?"

Anka, oğlunun bu durumlarda verdiği tepkiyi bildiği için çok telaşlı olmadan, sanki sıradan bir durummuş gibi üstelemiyordu ve oldukça soğukkanlıydı. Aşil öylesine gururluydu ki ne zaman düşse asla ağlamaz acısıyla baş etmeye çalışırdı. Endişeyle üzerine gidildiğinde huysuz bir tavırla sert tepkiler verirdi ve Anka çoğu zaman bu tip küçük durumları sıradan olaylar olarak geçiştirirdi. Daha küçük olduğu zamanlarda Aşil bir köşeye siner acısının geçmesini beklerdi. Üzerine düşülmesi gururunu kırıyordu ve Anka çoğu zaman sanki hiçbir şey olmamış gibi davranırdı.

"Azıcık alnım acıdı" diye sızlandı Aşil yüzünü buruşturarak. Ağlamıyordu ancak canının yandığı belliydi. Elini alnının kenarına kaldıracağı anda Anka ondan önce davrandı ve parmaklarının ucuyla şimdiden kızarmış yeri şefkatle yokladı.

"Çok acıyor mu bebeğim?"

"Yok, çok acımıyor" dedi Aşil düşük tonla. Çok umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Titreyen gözlerini annesine kaldırmıştı.

"Tamam bebeğim. Buz koyarız şimdi, o zaman daha iyi hissedeceksin."

Anka başını kaldırıp Jan'a baktı. "Jan, Alin'e seslenebilir misin? Soğutucuda donmuş jel var, biraz tutalım üzerindeki morarıp şişmesin."

"Doktora gidelim!" dedi Derim, nihayet sesini bularak sert bir tonla.

Anka başını salladı karşı koyarak. "Doktorluk bir şey yok. Çok sert çarpmadı." Başını yeniden oğluna eğdi gülümseyerek. "İyisin değil mi bebeğim?"

Aşil başını salladı. "Çok acımıyor ki. Geçecek. Hep geçiyor. Turuncu bant yapıştırabilir miyim?"

Aşil'in hevesli bakışlarına Anka yeniden gülümsedi. Aşil'in sevdiği şeylerden biri de, edindiği her yaraya turuncu yara bandı yapıştırmaktı.

"Tamam. Turuncu yapıştırırız" dedi sevgi dolu bir tonla.

Alin arkasında gergin suratlı Jan'la birlikte, hızlı adımlarla yanlarına geldiğinde, dizlerini kırarak eğildi ve ilgili gözlerle Aşil'e bakarken gülümsedi.

"Düştün mü Prensim sen? Çok canın acıyor mu?"

"Düştüm. Ayağım takıldı." dedi Aşil, dudaklarını büzerken çok önemli bir şey değilmiş gibi davranıyordu yine.

Alin parmaklarının ucuyla Aşil'in alnının ucunda kızarmış hafif şişliği yokladı ve teselli eden bir tonla "Bir savaş

yarası daha mı Prensim?" dedi oyuncu bir tonla. "Hemen jel getiriyorum, bak gör hiçbir şeyin kalmayacak."

Alin çabucak yerinden kalkarken Aşil üsteleyerek tekrarladı. "Ama annem turuncu bant yapıştırabileceğimizi söyledi."

"Biraz buz tutalım üstüne, sonra istediğin bandı da yapıştırırız." dedi Alin göz kırparak. Arkasını dönerek hızlı adımlarla mutfağa yollandı.

"Doktora gidelim!" dedi Derim yeniden sert bir sesle. Donuk bakışlarını Anka'ya dikmişti.

Anka kucağındaki Aşil'i göğsüne yatırarak bakışlarını Derim'e kaldırdı ve hiçbir şey göremedi. Karşısındaki adam bomboş gözlerle bakıyordu kendisine. Bir an için karşısındaki yüze şaşkınlıkla baktı ve durgun bir tonla karşılık verdi.

"Ciddi bir şeyi yok. Tek basamaktı. Sert çarpmadı. Sert çarpsa zaten sana sormam ben doktora götürürüm."

"Düştü!" dedi Derim, ifadesiz bir tonla. Adeta tüm açıklamayı bu tek kelimeye yüklenmişçesine.

"Çocuklar her zaman düşerler." dedi Anka yumuşak bir tonla.

"Ben hep düşüyorum baba" diyen Aşil araya girdi bu kez. Başı annesinin göğsünde gülümseyerek bakıyordu babasına. "Annem dikkatsiz olduğumu söylüyor. Kuşağıma takıldım" dedi bir eliyle yanından sarkan kuşağı tutarken suçlu gözlerle annesine baktı.

Derim birkaç saniye için de olsa gözlerini kaplayan sevgi dolu bir ifadeyle Aşil'e baktı ve zoraki olduğu belli bir gülümseme belirdi yüzünde. Elini kaldırıp oğluna dokunamıyordu fakat yüreği öne atılıp oğluna dokunmak ister gibi, göğüs kafesini zorlayarak atıyordu ve Derim kemiklerinin üzerindeki baskıyı hissediyordu.

Zorlukla yerinden kalkarken bakışlarını Jan'a çevirdi. Hareketleri tutuktu, Anka genç adamın neredeyse büyük bir çaba harcayarak kımıldadığını düşünüyordu. Tedirgin bakış-

larla Derim'i takip ederken, köşeyi dönen Alin'e dönüp bakmadı. Derim'in o anki hali nedense en ufak bir hareketi kaçırmaması gerektiğini söylercesine tüm sinirlerini uyarıyla doldurmuştu.

Temkinli inceleyen gözleri Derim'in üzerindeyken genç adam iki ayağının üzerine kalktı ve Jan'a bakarak dişlerinin arasından tüyler ürperten buz gibi bir sesle duyulur duyulmaz bir tonla konuştu.

"Chris ve Eren'i çağır!"

"Derim saçmalama" dedi Jan, ikna etmeye çalışan bir tonla. Sesi Aşil'in duymasını istemez gibi kısıktı ve öne, Derim'e doğru bir adım atmıştı. Başını iki yana salladı ve Derim'in ne yapacağını anlamış gibi itiraz eden bakışlarla baktı ona.

"Dediğimi yap!" dedi Derim, dişlerinin arasından üsteleyerek. Tıpkı bir robot gibi hareket ederek yeniden merdivenlere yöneldi. "Onlara beş metre demiştim! Çalışma odasına gelsinler!" dedi direktif verir gibi.

Anka'nın bakışları çabucak Derim ve Jan arasında gidip geldi. Derim'in tavrı öyle garipti ki; Anka adamın o haliyle cinayet bile işleyebileceğinden emindi neredeyse.

Jan çaresiz gözlerle Derim'in arkasından bakıyordu. Derim sanki bunu anlamış gibi basamakları tırmanmaya devam ederken başını çevirmeden "Beş dakika!" dedi tartışmaya açık olmadığını belli eden bir tonla.

Jan sıkıntıyla elini omuzlarına dökülen uzun saçlarının arasından geçirdi. Anka sanki ne olacağını anlamış gibi kucağındaki Aşil'i, yanına eğilip sorarcasına ona bakan Alin'in kucağına yerleştirdi.

"Alin'cim sen Aşil'in alnına birazcık buz tut, sonra da en sevdiği turuncu bandı yapıştır olur mu? Ben hemen geliyorum."

Gözleriyle Alin'e bir şey sormamasını ve sadece dediğini yapmasını ister gibi baktı ve Alin tek kelime etmeden başını

salladı. Anka, Alin'in kucağına verdiği Aşil'in alnına dudaklarını bastırdı ve gülümsedi.

"Prensesin seninle ilgilenecek bebeğim. Sen düştün diye baban çok üzüldü. Gidip babana bir bakayım, iyi olduğunu söyleyeyim ona, tamam mı?"

"Ama bir şeyim yok ki anne. Sadece alnım acıdı azıcık. Bak, geçti bile. Babam üzülmesin."

"Babana üzülmemesini söyleyeceğim merak etme. Siz filme başlayın, ben de babanla konuşayım olur mu?"

Jan ne yapacağını bilemiyormuş gibi ayakta dikiliyordu ve Anka'nın Aşil'e sarf ettiği sözleri duyunca huzursuz bir yüz ifadesiyle genç kadına baktı. Alin, kucağına aldığı Aşil'le birlikte kalktığında Anka da ayağa kalktı ve Jan'a döndü. Göz ucuyla çabucak kendilerinden uzaklaşan ikiliye baktı.

"Chris ve Eren'i çağırmıyorsun."

"Kıyamet kopar!"

"Hayır, kopmayacak! Eğer onları çağırırsan kopar!"

"Anlamıyorsun!"

"Hayır aksine! Anlıyorum! Aşil düştüğü için Derim acısını onlardan çıkaracak. Buna hakkı yok!"

"Kimseyi dinlemez!"

"Dinleyecek efendim! Ben şimdi onun yanına gidiyorum ve bu konuyu aklı başında yetişkinler gibi konuşacağız. Aşil düştü diye acısını Chris ve Eren'den çıkaramaz! Saçmalık bu!"

"Senin yerinde olsam şu an Derim'e yaklaşmazdım."

"Saçmalık bu Jan! Çocuklar düşerler. Aşil düştü diye Chris ve Eren'i mi vuracak?"

"Şu an tam da bunu yapacağına eminim!"

Anka inanmaz gözlerle karşısındaki adama baktı.

"Sen bunu normal mi karşılıyorsun?"

"Bunun normal olup olmadığını sorgulamıyorum! Derim beş dakika içinde Chris ve Eren'i çalışma odasında görmezse çok daha kötü şeyler olur."

"Saçma sapan konuşma! Alin'in yanına git ve Aşil'i oyalayın. Bu tavrımız normal değil ve buna izin vermeyeceğim!"

Jan'ın ikna olmadığı belli bakışlarına Anka yüzünü buruşturdu. "Biat etme Jan! Bir kez de biat etme ve yapılması gereken en doğru şeyi yap! Aşil'in düşmesiyle diğerlerinin ne alakası var?"

"Derim onlara Aşil'in etrafından beş metre uzağa gitmemelerini söylemişti."

"Evin içindeyiz! Kaç gündür bunun farkında olmalı öyle değil mi? Evin içinde Aşil'in etrafında olmalarını istemediğimi ben söyledim onlara! O zaman bana kızsın!"

"Sana kızmaz! Ama acısını birinden çıkarmak ister. Sakın şimşekleri üzerine çekme!" dedi Jan, telaşla başını iki yana sallayarak. Bakışlarındaki tedirginlik Anka'nın hayrete düşmesine neden oldu fakat inatçı bir tavırla işaret parmağını Jan'ın göğsüne vurdu ve sert bir sesle karşılık verdi.

"Alin'in yanına git! Aşil'i oyalayın! Derim'in şimşeklerini de bana bırak. Bu kez başkalarının suçu için ilgisi olmayan kişileri sorumlu tutamaz! Suçlayacaksa beni suçlasın o zaman."

***

Derim çalışma odasında bir aşağı bir yukarı adımlarken kafası karmakarışıktı. Aşil'in alnındaki küçük morartı zihninde büyümüş, büyümüş ve Aşil'in tüm bedenini kaplamıştı. Birbirine bastırdığı dişleri nedeniyle çenesi geriliyor, dişlerinin dibi sızlıyordu ama bunları hiç hissetmiyordu. Aşil'in yere kapaklanmasını görmüş fakat yetişememişti ve içinde hissettiği suçluluk boyunu aşmıştı.

O oğlunu her zaman koruyacaktı, canının yanmasına asla izin vermeyecekti fakat başarısız olmuştu. Bunu kabullenmesi mümkün değildi. Bunun olmaması için tüm tedbirleri aldığını sanıyordu fakat yanılmıştı. Oğlunu emanet ettiği iki

kişi, görevini yerine getirememişti ve Derim içinde patlayan fırtınayla onları yerle bir etmek istiyordu.

İçindeki kasırga öylesine büyüktü ki her şeyi kasıp kavurarak darmadağın etmek istiyordu. Bu güdü başa çıkılmaz şiddete ulaştığında, attığı adımlar aniden durdu ve çalışma masasının üzerindeki her şeyi iki koluyla süpürür gibi içindeki kasırganın önüne kattı ve etrafa onlarca parça savruldu. Birbirine kilitlediği dudaklarının arasından dışarı çıkmasına izin vermediği vahşi haykırış öylesine güçlüydü ki; adeta bir ateş topu gırtlağını tıkamış gibi boğazı kavruldu.

Eline geçen her şeyi etrafa savurmaya başladığında odaya gireli yalnızca birkaç dakika olmuştu ve odanın içi şimdiden, gerçekten de bir kasırganın oradan geçtiğini ispatlar düzeyde harap haldeydi.

Anka, çalışma odasından gelen seslere rağmen korkusuzca kapının kulpunu aşağı indirip kapıyı araladı ve iki adımda içeri girdi. Birkaç saniye boyunca nutku tutulmuş gibi etrafa baktı. Derim onun girdiğini fark etmemişti ve yere düşen abajura bir tekme attı. Abajur Anka'nın önünden geçerek büyük toplantı masasına çarparak yere düştü tekrar.

Derim bakışlarını kaldırıp Anka'yla göz göze geldiğinde, Anka onun beş sene önceki adam olduğuna emindi artık. Aynı öfkeli bakışlar, aynı şeytani ifade, aynı nefret vardı yüzünde.

"Eren'le Chris nerede?" dedi Derim, hırlar gibi.

"Gelmeyecekler" dedi Anka soğukkanlı bir tonla.

"Jan'a onları çağırmasını söyledim!" diye bağırdı Derim. Elini hırsla yukarı kaldırdı ve avucunu açarak "Onlara beş metre demiştim! Beş metre!" diye haykırdı.

"Jan'a çağırmamasını söyledim. Onların suçu değil bu."

"Jan'a emirleri sen mi veriyorsun?" diye bağırdı Derim öfkeyle.

"Birileri aklını kaybettiğine göre, aklı başında olanın durumu kontrol etmesi gerekiyor."

"Ben aklımı kaybetmedim! Emirlerimi göz ardı edemezler!"

"İkisine de evin içinde Aşil'in peşinde dolaşmamalarını ben söyledim."

Anka'nın sakin sesine Derim delirmiş gibi baktı ve öfkeyle öne doğru bir adım attı. İşaret parmağını tehdit eder gibi salladı.

"Sen benim adamlarıma verdiğim emirlere karışamazsın!"

"Karışırım! Oğlumla ilgili olan her şeye karışırım" dedi Anka yine sakin bir tonla. Derim'in adamlarına emir vermek ona düşmezdi ama yine de Derim'in bunu açıkça söylemiş olmasını çok umursamamaya çalıştı. Derim'in en azından bu konuda haklı olduğunu bilse de şu anki durum müdahaleyi gerektiriyordu.

"Yaptığın saçmalık. Evin içinde iki koca adam, bir çocuğun peşinde dolaşamaz."

"O benim oğlum!" diye haykırdı Derim çıldırmış gibi. "Benim oğlum! Ona zarar gelmeyecek dediysem, gelmeyecek! Bunu beceremiyorlarsa siktir olup cehenneme giderler!"

"Çoğu zaman makul olmadığın tavırlarına bile ses çıkarmıyorum ama şu an yaptığın büyük saçmalık. Çocuklar her zaman düşerler ve genelde mutlu çocukların dizlerinin yarası eksik olmaz."

Derim duyduklarıyla sanki daha da çıldırmış gibi öfkeyle bağırdı. "Benim oğlumun tek bir yarası olmayacak anladın mı? Benim oğlumda tek çizik olmayacak! Yarası olmadan mutlu olacak ve ben bunu sağlamak için elimden geleni yapacağım!"

"Yapıyorsun zaten" dedi Anka yine sakin bir sesle.

"Çık dışarı!" dedi Derim tekrar. "Chris'le Eren gelecekler!"

"Gelmeyecekler."

Anka öylesine kendinden emin sakin bir tonla karşılık verdi ki Derim hırsla öne atılıp iki adımda genç kadının kar-

şısına dikildi ve sanki öldürecek gibi genç kadına bakarken, sağ elini yumruk yaparak yukarı kaldırdı.

"Vuracak mısın?" diye sordu Anka. Sesi sakindi ve gözlerini bir an bile Derim'in delirmiş gibi bakan gözlerinden kaçırmamıştı. Derim'in yukarı kalkan eline rağmen nedensizce ona dokunmayacağını biliyordu ve bu güvenle öylesine sakin bir duruşu vardı ki; Derim'in dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini yummasını izledi. Eli yavaşça yanına indi.

Derim, derin bir soluğu ciğerlerine çekti ve gözlerini açmadan tıslar gibi neredeyse yalvarırcasına konuştu.

"Buradan çık ve bana onları çağır. Lütfen!"

"Onların suçunun olmadığını sen de biliyorsun Derim. Bu onlara haksızlık ve bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Beni engelleyemezsin!" dedi Derim, gözlerini geriye açarken. Yüzünde öylesine şeytani bir gülümseme vardı ki Anka bir an için tüylerinin diken diken olduğunu hissetti fakat bu duyguyu hızla bastırmaya çalıştı. Derim onun önünden geçip kapıya ulaşacakken hızla hareket etti ve kapıyla Derim arasına girdi. Sırtını kapalı kapıya yaslarken başını iki yana salladı.

"Buna izin vermeyeceğim!" dedi kendinden emin bir sesle.

"Çekil önümden!" dedi Derim, kendisine hâkim olmakta zorluk çektiği titreyen bedeninden belliydi. Anka onun neden böylesine delirdiğine cevap bulmaya çalışıyordu ve şu an şahit oldukları ona hiç normal gelmiyordu. Zaten Derim söz konusuyken hiçbir şey ona normal gelmiyordu fakat bununla başa çıkmanın bir yolu bulmak zorundaydı. Dudaklarından aniden dökülen kelimelere kendisi bile şaşırdı.

"Çocukluğunda ne oldu?"

Derim yumruk yemiş gibi geriye doğru bir adım attı. Dehşetle açılmış gözleri Anka'ya kilitlenmişti ancak ağzını açıp tek kelime edemiyordu. Anka buna rağmen üstelemeye devam etti. Artık o da kendisine hâkim olmakta zorluk yaşı-

yordu ve hızlı hızlı konuşmaya devam ederken bakışlarını bir an bile Derim'in üzerinden ayırmıyordu. Ses tonu bıkkın ve sabırsız çıkıyordu.

"Sorularıma cevap istiyorum artık. Bıktım! Anladın mı bıktım artık! Hiçbir şeyi kafamda oturtamıyorum ve sana sorduğum hiçbir soruya cevap alamıyorum. Şu anki tavrın akıl almayacak kadar saçma. Oğlunu korumak istiyorsun bunu anlıyorum. Anlamakla kalmıyor bu davranışına hayran oluyorum! Ama şu anki tavrın normal değil! Aşil'in düşmesi, kimsenin suçu değil! Çocuklar her zaman düşerler. Aşil her düştüğünde birilerinin kafasına sıkamazsın! Eğer illa sıkacaksan benim kafama sık o zaman! Buna ben sebep oldum! Eren'e de, Chris'e de evin içinde Aşil'in peşinde dolaşmamalarını ben söyledim! Çünkü normali bu!"

Derin bir soluk alıp nefeslenmeye çalıştı. Derim bir heykel gibi kendisine bakmaya devam ederken bıkkın gözlerini genç adamdan kaçırmadı ve bu kez daha sakin bir sesle devam etti.

"Yaptığın her şeye bir neden bulmaya çalışıyorum ama çoğu zaman bulamıyorum Derim. Seni anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum. Benim önüme koca bir boşluk seriyorsun ve o boşlukta seninle yürümemi istiyorsun. Sana Aşil için uzlaşmaya hazır olduğumu, deneyeceğimi söyledim. Ama bu şekilde değil!"

Anka başını iki yana salladı emin bir tavırla ve son sözlerini yeniden tekrarladı.

"Bu şekilde değil Derim. Benimle konuşmak zorundasın! Bana nedenlerini anlatmak zorundasın. Oğlunun mutluluğunu bu kadar çok düşünüyorsan, senin de bir adım atmam gerek. Kafamdaki sorulara cevap vermek zorundasın! Hangi adam, çocuğu illa düşmeyecek diye evin içinde, oğlunun peşinde sürekli iki adam dolaştırır? Hangi adam oğlunun başı azıcık yarıldı diye onu korumakla sorumlu tuttuğu iki adamı öldürmeye kalkar? Bunlar normal mi sence?"

Anka bir an gözlerini kısıp Derim'e baktı ve yeniden keskin bir tonla devam etti. Derim kolları yanlarında iki yumruğu sıkılı öylece Anka'ya bakmaya devam ediyordu.

"Bana bir kez, daha kendini bile bilmeden iyi tarafını derinlere gömdüğünü ve şeytana dönüşmek zorunda kaldığını söyledin. Mehmet amca senin geçmişinle ilgili tek kelime etmiyor. Hayatında hiç aile kahvaltısı yapmadığını söyledin. Sıradan bir çocuğun yaptığı hiçbir şeyi yapmamışsın. Yaşadığımız her şey annenin intikamını almak istediğin için oldu ama o da boş çıktı. Anneni babanın öldürdüğü ortaya çıktı. Anneni, baban öldürdü ve sana kaç kez sorduysam da bana bunu neden yaptığını bile anlatmadın. Elimde bölük pörçük olan her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum ama hiçbirini bir yere oturtamıyorum. Artık yeter! Anladın mı artık yeter!"

Anka kızgınlıkla öne doğru bir adım atıp Derim'le burun buruna geldi. Delip geçecek gibi bakan gözlerini Derim'in titreyen elalarına dikti.

"Eğer birlikte sağlıklı bir çocuk büyüteceksek, benim seni anlamam gerekiyor ve bunu bana vereceksin! Gizemler... Sırlar... Bıktım artık! Yaptığın her saçmalığı sadece izledim şimdiye kadar ama yeter! Beni hayatında istiyorsan, seni anlamamı sağla! Seni anlayayım ki destek olabileyim! Yoksa bundan sonraki her saçmalığında karşında beni bulacaksın! Ezip geçmek mi istiyorsun? Yapabiliyorsan, ez o zaman!"

Anka sakinleşmek ister gibi tekrar bir soluk aldı ve kararlı gözlerle Derim'e bakmaya devam etti.

"Çocukluğunda ne oldu? Baban anneni neden öldürdü?"

Derim, Anka'nın peş peşe sıraladığı kelimelerle başının döndüğünü hissediyordu. Nefesi sanki boğazına takılıp kalmış gibi boğazında bir yumru hissetti ancak yutkunamıyordu. Anka'nın soran gözleri, cevap bekleyen ifadesi Derim'i yerle bir ediyordu ve bu soruların hiçbirisine cevap verme isteği duymuyordu.

Anka'nın ona bakan öfkeli gözlerine bile razıydı. Zihninde; geçmişteki o çaresiz çocuk yeniden gözlerinin önüne geldi ve onun o çaresizliği öylesine içini deşti ki, Anka'ya o acınası çocuğu anlatamayacağını düşündü tekrar. İçi parampar-çaydı. Tüm görüntüler ardı ardına ışık hızıyla gözünün önünden geçerken o parçalanmış görüntülerden uzaklaşmaya çalıştı. Yine aynı acı, yine aynı kahroluş, yine aynı çaresizlik vardı benliğinde.

Zorlukla geriye doğru bir adım attı ve başını belli belirsiz iki yana salladı. Anka'nın o odadan çıkmasını ve onu yalnız bırakmasını istiyordu.

"Git buradan." dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

Derim'in yine savunmaya çekilip, kaçmaya çalışması Anka'yı tutan sabır iplerinden azad etti ve bu kez genç kadın delirmiş gibi hızla ileri atılarak avuç içlerini sertçe Derim'in göğsüne çarptı. Bu şiddetle Derim geriye doğru sarsılırken Anka öfkeyle bağırdı.

"Bu kez değil!" dedi. "Bu kez kaçmak yok! Bana söyleyeceksin! Bana anlatacaksın! Çocukluğunda ne oldu? Baban anneni neden öldürdü? Sana ne oldu? Anlatacaksın bana! Ya anlatacaksın seni anlamamı sağlayacaksın ya da Aşil'i de alıp gideceğim çünkü bu şekilde devam edemeyiz! Aşil sağlıklı bir ortamda, sağlıklı bir şekilde büyüyecek! Burada bu saçmalıklarla yaşamasına izin vermeyeceğim!"

Derim, Anka'nın öfkeli olmasına rağmen kararlı çıkan kelimelerine dehşetle açılmış gözlerle baktı. Aşil ve Anka'nın hayatından çıkıp gitmesi demek Derim'in ölmesi demekti. Derim'in onların yokluğu ile yaşaması mümkün değildi. Başını hızla iki yana salladı karşı koyarak.

"Gidemezsin! Aşil'i de götüremezsin! O benim oğlum!" dedi panikle bağırarak.

"Onun yüzünden her gün iki adamın kafasına sıkacaksan götürürüm! Çünkü yaptığın saçmalık!"

"Onu korumaları gerekiyordu!"

"Dışarıda korumaları gerekiyor!"

"Her an korumaları gerekiyor!"

İkisi de öylesine yüksek sesle birbirlerine bağırıyorlardı ki sesleri odanın duvarlarına çarparken etrafa saçılmış her parça adeta titriyordu.

"Seni kim korudu?" diye Anka öyle yüksek sesle bağırdı ki, Derim kendisini kaptırdığı tartışmanın içinde ne dediğini bile bilmeden hırsla bağırdı.

"Beni kimse korumadı!"

"Annen korumadı mı?" dedi Anka dik bir sesle.

Derim delirmiş gibi yüksek sesli bir kahkaha attı ve Anka, Derim'i sürükleyerek getirdiği sınırdan memnuniyet duyarak, yüzündeki kızgın ifadeyi bozmadan adama baktı.

"Annem beni korumak için her gün parçalanmayı göze aldı! Ama yeterli değildi! O şerefsiz onu da beni de paramparça etti. Her gün! Her gün!" diye bağırdı Derim hırsla tekrarlayarak.

Derim, Anka'nın boyun eğmeyen ve geri adım atmayacağını belli eden kararlı bakışlarıyla karşılaştığında, bu savaşın hiçbir zaman bitmeyeceğini anladı. Tekrar ve tekrar bu noktaya geleceklerdi. Bir an sonra Anka dediğini yapacak ve Aşil'i de alarak çekip gidecekti hayatından. Bu düşünce onu öylesine çaresiz bir paniğe sürüklüyordu ki delireceğini sandı.

Zihninde, hızla uçuşan resimler görüşünü bulanıklaştırıyormuş gibi hızla başını salladı ve öfkeyle etrafında döndü. Ayağına çarpan yerdeki bir parçaya hırsla tekme attı ve bilgisayarın faresi havada uçarak karşı duvara çarparak parçalandı.

Kendisini tıpkı o parçalar gibi darmadağınık hissediyordu. İçinde tutunmaya çalıştığı ne var, ne yoksa hepsi ellerinden kayıp gitmişti sanki. Derim içine gömdüğü çocuğun acınası benliğini hapsettiği demir kafesin parmaklıklarına asıldı ve tüm gücüyle demirleri parçalarcasına ikiye ayırdı.

Açılan aralıktan ruhunu özgürlüğe bırakmış gibi kelimeler öylesine hızlı ve ardı ardına sıralanıyordu ki artık geri dönmek ya da özgürlüğe kavuşan ruhu yakalayıp tekrar oraya hapsetmek imkânsız gibi görünüyordu. Artık konuşan kendisi değil, o çelik parmaklıkların arasında senelerce hapis tuttuğu o çocuğun öfkesiydi sanki.

"Neyi anlatayım sana ha? Neyi anlatayım? Hatırlamadığım kadar erken başlayan, her gün yediğim dayakları mı? Sırtımda şaklayan kemerin sesini mi? Vücudumda morarmamış tek santim yer kalmadığını mı? Sırf ona acı çektirmek için kaç defa sandalyeye bağlanmış annemin gözü önünde bana attığı yumrukları mı? Sonra aynısını anneme yapmasını mı? Sadist bir manyağın, kendi pisliklerini yönetebilmek için sırf güçlü olacak diye maval okuyup oğlunu her gün ama her gün dövmesini mi? On üç yaşımda elime silah verip cinayet işletmesini mi? Yaptım! Daha on üç yaşımda adam öldürdüm ben! Annemin morluklarına buz basmaktan yorulmuştum anladın mı? Buz acıyı geçirmiyor!" diye haykırdı Derim, Anka'nın ona bakan ifadesiz suratına bağırarak.

Anka duyduklarının içinde yarattığı depremi yüzüne yansıtmamak için tüm gücünü harcıyordu. Bu beklediğinden daha kötüydü. Yer sanki ayağının altından kayıyormuş gibi hissetti ve tüm gücüyle tabanlarını yere bastırdı.

"Aşil'in alnına bastırdığınız buz acısını geçirmeyecek! En iyi ben biliyorum! Ben!" diye yeniden haykırdı Derim öfkeyle. Bir eliyle göğsüne öyle sert vuruyordu ki; Anka, genç adamın göğsünden çıkan tok seslerin odayı kapladığını duydu.

Derim'in gözlerinde delilik emareleri oynaşıyordu ancak Anka ondan korkmuyordu. Nedensizce Derim'in o delirmiş halinde bile yine en güvende olacağı yerin onun yanı olduğunu biliyordu ve tepkisizce Derim'e bakmaya devam etti. Onun dizginlerinden kurtulmuş halde içindekileri tamamen dışarı atmasını sabırla izliyordu.

"Anneme artık dokunmasın istedim!" dedi Derim şeytani bir gülümsemeyle. "On üç yaşımda pazarlık yapabilecek kadar güçlüydüm artık! Anneme dokunmaması karşılığında istediği adamı öldürdüm. On üç yaşımda katil oldum ben! Daha neyi anlatmamı istiyorsun benden? Kendi yaptığı pislikleri, üzerine atabilmek için kendisine bir günah keçisi yetiştirdiğini mi?"

Derim öylesine zapt edilemez bir öfkeyle kavruluyordu ki kendisini o güçlü sürüklenişe bıraktı. Delirmiş gibi bağırmaya devam ederken Anka yüzünde tek mimik oynamadan ona bakıyordu.

"Yediği kazığın intikamını bana aldırabilmek için öldürdü annemi! Düşünebiliyor musun? Benim için yalnızca annemin önemli olduğunu biliyordu ve gözümün dönmesi için onu paramparça etti! Elli sekiz bıçak darbesi! Tam elli sekiz yara! Yüzünü paramparça etmişti! Benim annemin o güzel yüzünü paramparça etmişti o şerefsiz! Neden yaptı biliyor musun? Para için! Sırf para için yaptı bunu! Annem, dedemden kalan mirası ona vermediği için! Benim geleceğimi kurtaracak tek şeyin o para olduğunu bildiği ve yediği onca dayağa, her şeye rağmen onun almasına izin vermediği için anneme bu cezayı uygun gördü o şerefsiz! Ondan kaçtığım için beni kendi intikam planına soktu. Annemin intikamını alacağımı biliyordu. Sekiz sene! Tam sekiz senemi bir hiç uğruna harcadı! Kendi oğlunu! Beni! Hırsları uğruna beni harcadı! Annemi harcadı! Hayatımdaki tek değerli şeyi yok etti şerefsiz! Bak güçlüyüm artık! İşe yaramış değil mi?"

Derim, Anka'ya doğru sinirle bir adım attı ve işaret parmağını kaldırdı.

"Ben o şerefsiz gibi olmayacağım! Benim oğlum zarar görmeyecek! Oğlumu benden uzaklaştıramazsın! Ne olursa olsun onu koruyacağım ve kimse benim oğlumu benden uzaklaştıramaz!"

"Sakinleş." diye mırıldandı Anka. Başını onaylayarak salladı. Yüzünde genç adamı anladığını belli eden dingin bir ifade vardı. Derim'in yaşadıkları korkunçtu ve şu an ne düşüneceğini o da bilemez haldeydi. Duyduklarını daha sonra sakince düşünüp sindirmek istiyordu. Bir çocuğun kendi babasından şiddet görmesi aklının alacağı bir şey değildi ama artık şaşırmıyordu da. Daha önce de bu tür şeyler duymuş, görmüştü. En yakınından da duymuş, şahit olmuştu ve artık şaşırmıyordu. İçinde sadece isyan vardı. Çocuklarına bunları yapan ebeveynlerin yok olup gitmesini ve cehennemin en karanlık köşelerine hapsolmalarını diledi.

"Benim oğlumu benden alamazsın!" diye bağırdı tekrar Derim. "Ben o şerefsiz gibi olmayacağım! Asla olmayacağım! Benim oğlumda tek çizik olmayacak!"

Anka tekrar başını sallayarak "Biliyorum yapmayacağını. Sakinleş artık." dedi, yine alçak kuru bir sesle.

"Sakinleşmiyorum!" diye kükredi Derim inatçı bir sesle. "Pandora'nın kutusunu açtın! Rahatladın mı? Öğrendin, rahatladın mı?"

Derim çıldırmış gibi Anka'ya saldırmaya başlamıştı. Anka'nın gözlerinde göreceği o acıma izlerinin ortaya çıkmaması için içindeki tüm kötülüğü salıverme isteği karşı konulmazdı.

"Seni anlamam gerekiyordu. Artık anlıyorum." dedi Anka durgun bir tonla.

"Hiçbir şey anlamıyorsun?" dedi Derim tükürür gibi. "Hiçbir bok anlamıyorsun!"

Anka sabırlı olmaya çalışan bir tonla karşılık verdi. "Aksine. Anlıyorum." Makul olduğunu düşündüğü bir tonla devam etti. "Ama hissettiklerin Aşil'e karşı tutumunda yanlış karar vermene neden oluyor. Aşil'i güvende tutacağını düşünerek onu bir kozanın içine hapsedemezsin. Daha önce dediğim gibi dışarısı için aldığın tedbirlere katılıyorum ama evin içinde bunu yapamazsın. Bu doğru değil. Aşil ağaca da

tırmanıp düşebilir. Her çocuğun başına gelebilecek şeyleri belki o da yaşayacak ve normal olanı da bunları yaşaması zaten."

Derim delirmiş gibi yüksek sesli bir kahkaha atarken hayretle Anka'ya baktı.

"Aşil ağaçtan düşecek?" dedi inanmayan gözlerle. Ardından hırsla ekledi. "O ağacı kökünden söker atarım!"

"Al işte!" dedi Anka şikâyetçi bir tavırla. "Bu normal mi? Ben de düştüm küçükken ağaçtan. Bunlar normal şeyler."

"Hayır!" diye yeniden haykırdı Derim. Yine Anka'yı delirten sabit fikirli haline bürünmüştü. "Gerekiyorsa bu bahçedeki tüm ağaçları keserim yine de buna engel olurum!"

Anka bıkkınlıkla gözlerini yumdu ve ileri doğru bir adım attı. Derim'in delirmiş tavrına karşın Anka çelik gibi sinirlere sahipti ve soğukkanlılığını kaybetmemek konusunda kararlıydı.

"Böyle bir şey olmayacak Derim! Aşil, sıradan bir çocuk gibi büyüyecek ve sen de hislerini kontrol etmeyi öğreneceksin!"

Derim hızla başını iki yana sallarken sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından. Anka, Derim'in o anki tavırlarının da sağlıklı olduğunu düşünmüyordu ancak sakinliğini korumaya devam etti. Derim aniden geriye döndü, toplantı masasının önündeki bir sandalyeyi iki eliyle kavradı ve havaya kaldırarak hırsla masanın üzerine vurdu.

"O ağacı kökünden sökerim!" dedi hırsla ve tekrar tekrar elindeki sandalyeyi kaldırıp masaya vurmaya devam etti. Sandalye parçalara ayrılırken de durmadı. "Bütün ağaçları keserim! Dünyayı çöle çeviririm yine de buna izin vermem! Aşil'in tek çiziği olmayacak!"

Anka dehşetle açılmış gözlerle bir adım atarak Derim'e yaklaşmak isterken sesini yükseltti. Başka kadın olsa muhtemelen kendini böylesine kaybetmiş bir adamın yanında bir saniye durmazdı ancak bu Anka için geçerli değildi.

"Derim! Bırak o sandalyeyi, sakinleş lütfen!"

Derim parçalanmış sandalyenin elinde kalan bacağını masanın üzerine vurmaya devam ederken kendisini tamamen kaybetmiş gibiydi. Anka ona doğru temkinli bir adım daha atarken yukarı kalkan elin savurduğu sandalyenin bacağından, başını hızla geri çekerek sakınmaya çalıştı ve el yeniden aşağı indiğinde hızla ileri atılarak Derim'in koluna yapıştı tüm gücüyle.

"Sakinleş artık!"

"Sakinleşmiyorum!" diye bağırdı Derim. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kolunu yeniden yukarı kaldıracakken Anka hızla Derim ve masa arasına girerek ellerini Derim'in yüzünün iki yanına kapadı. Endişeyle parlayan elektrik mavisi gözlerini Derim'in kararmış gözlerine dikti ve üzerine bastırarak tekrarladı.

"Sakinleş!"

Derim'in gözleri öylesine koyulaşmıştı ki Anka kahverengine dönüşmüş gözlere bakıyordu şimdi. Derim ondan kurtulmak ister gibi boştaki eliyle Anka'nın bir koluna asıldı. Genç kadını kenara itmek ister gibi çekiştirirken takılıp kalmış gibi aynı kelimeleri tekrarladı.

"Bütün ağaçları keseceğim! Hepsini keseceğim! Tek bir ağaç bırakmayacağım bu bahçede!"

Anka, Derim'in kendi içinde öylesine kaybolduğunu gördü ki, onu oradan çekip çıkarmak için aklına gelen tek şeyi yaptı. Hızla başını ileri uzattı ve dudaklarını Derim'in dudaklarına bastırdı.

Derim, dudaklarının üzerindeki temasla donmuş gibi kalakaldı. İçindeki fırtınanın aniden dindiğini, onu önüne kattığı ve soluğunu kesen o güçlü rüzgârın melteme dönüştüğünü hissediyordu. Anka'nın burnundan verdiği o kısa soluk, yüzünde meltem esintisi yaratmıştı. Dudaklarının üzerindeki dudaklar kımıldayarak alt dudağını kavradı. Bu öylesi hırslı bir kavrayıştı ki kendisine hâkim olamadan aynı

şiddetle karşılık verdi ve dudakları aralanarak o yumuşak dudakları hırsla dişlerinin arasına çekti.

Biraz önceki kasırga şimdi yüreğinde bambaşka bir şekle bürünüyordu. Kalbi soluk soluğa kalmasına neden olacak kadar hızlı atıyordu o anda. Bedeni alev alev yanıyordu ve kendisini o ateşe teslim etti. Bu ateş daha öncekiler gibi değildi. Bu iç ısıtıcı, donmuş ruhunu buzlarından çözen şefkatli bir dokunuştu ve Derim kendisini o şefkatli ateşin dokunuşlarına bıraktı.

Parmakları çözüldü ve elindeki parça yere düştü. Kolları hayata tutunuyormuş gibi Anka'nın bedenini kavradı sıkıca. Anka'nın avuçları yüzünün iki yanına kapanmıştı ve tutku ikisini de ele geçirmiş gibiydi. Öyle açlıkla öpüşüyorlardı ki Anka ilk kez kendisini duygularına teslim etmiş açık bir istekle ona karşılık verirken, Derim ona sunulanı aç gözlü bir tavırla alıyordu. Dudaklar birbirine sarıldı, diller birbiriyle ahenkle dans etti ve bu baştan çıkarıcı tango Derim'in başını döndürdü.

İçindeki kasırga, yarattığı kıyametten arta kalan parçalanmış eşyaların etrafta saçıldığı ve artık işe yaramaz parçaların geride kaldığı dingin bir sahilde, tıpkı kendisinden sonra kıyıya vuran sakin dalgalara dönüştü.

Tutkulu öpüşme bir an sonra yatışarak müşfik dokunuşlarla devam etti. Ne Anka'nın, ne de Derim'in bu öpüşmenin ne kadar sürdüğüne dair bir fikri yoktu. Sanki uzun, nefes kesen bir yarışta kısa süreli soluk almalarını sağlayan bir molaydı bu ve son anına kadar hakkını vermek ister gibiydiler.

Nihayet dakikalar sonra Anka zorlukla da olsa dudaklarını birkaç santim uzaklaştırabildi ve birbirine sıkıca sarılmış kirpiklerini aralayarak Derim'in gözlerine baktı. Gözlerini ne zaman kapadığını bile hatırlamıyordu. Bu Derim'le yaşadığı en unutulmaz öpüşmeydi. Derim'in kendisine eğilmiş başına

alnını dayadı ve dingin gözlerle, ona bakan acıyla kavrulmuş ela gözlere baktı.

"Sakinleştin mi artık?" diye mırıldandı müşfik bir tonla.

Derim'in, duyduğu o yumuşak ses tonuyla nasıl olduğunu bile anlamadığı bir sürede, yaşlar gözlerine hücum etti. Sanki senelerdir içinde zapt etmeye çalıştığı o azgın nehir, önüne yıkılamayacak sağlamlıkla inşa ettiği duvarı yerle bir ederek taşıp gürlemişti. Bacaklarında derman kalmamış gibi dizleri kırıldı ve aşağı çökerken Anka ona eşlik etti. Derim yüzünü Anka'nın göğsüne kapatıp omuzlarını sarsan hıçkırıklara gömüldüğünde, Anka hiçbir şey demeden bir koluyla onun boynuna sarıldı ve diğer elini saçlarına götürüp sakince okşadı. Kendi gözleri de dolmuştu ve istemsiz yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Derim'in gözlerinde gördüğü ve bir türlü anlamlandıramadığı her şey kafasında bir yapbozun parçaları gibi yerlerine oturuyordu. Derim'in çocukluğu kayıp bir çocukluktu ve hiçbir zaman bulamadığı şefkati, arayışı hiç bitmemişti, Anka'dan hep bunu beklemişti. Anka şimdi onun gözlerinin gerisindeki o masumiyete bir anlam verebiliyordu.

O masum çocuğun yaşamasına izin vermemişlerdi ama geride bir yerlerde hep kendisini gizlemeyi başarmıştı. Onu yok edememişlerdi de.

Derim dakikalar boyu hıçkırdı ve Anka sessizce onun içini boşaltmasını bekledi. Hıçkırıklar kesilerek kesik aralarla çıkan iç çekişlere dönüştü ve nihayet darmadağın olmuş odanın içini derin bir sessizlik kapladı.

Anka yerde otururken sırtını masanın etrafında sağlam kalmış olan bir sandalyeye yaslamıştı ve Derim'in başı göğsünün üzerindeydi. Polar sabahlığının cebinde her zaman Aşil için tuttuğu mendile uzandı ve usulca Derim'e uzattı. Derim elinin içine konan mendili çekingen bir tavırla kavradı ve yüzüne bastırdı. Başını yasladığı göğsün üzerinden kal-

dırmadan yüzünü sildi ve mendili avucunun içine, parmaklarının arasına hapsetti.

Anka'nın aldığı her nefeste göğsü inip kalkarken Derim'in başı da kendi göğsüyle birlikte inip kalkıyordu. İkisi de oturdukları yerde rahatsız bir pozisyonda olmalarına rağmen kımıldamamış, aralarında uzayıp giden sessizliğe uyum sağlamış görünüyordu. Anka'nın düşünceli gözleri Derim'in başının üzerinden yere kilitlenmişti.

Çok uzun süren sessizliğin ardından nihayet Anka alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Nietzsche, iyi bir babası olmayan iyi bir baba olmaya çalışmalıdır, demiş... Sen bunu büyük bir başarıyla yapıyorsun Derim... Bana yaptıkların apayrı bir yerde ve seninle hesabımız belki de hiç kapanmayacak. Ama ben de dâhil herkesi kendine hayran bırakacak kadar iyi bir babasın sen. Etrafındaki herkes bunu çok iyi görüyor. Aşil'in incinmesini istemiyorsun. Her iyi babanın istediği şeyi istiyorsun. Çocuğunun incinmesini istemiyorsun ve bu çok doğru bir şey. Ama onu korumak adına yaptığın şeylerin bir sınırı olmalı. Onun iyiliği için sağlıklı düşünmek ve sağlıklı davranmak zorundasın. Aşil her düştüğünde öfkeni birilerinden çıkaramazsın. Aşil her düştüğünde yapacağın tek şey; ona elini uzatıp, düştüğü yerden onu kaldırmak olacak. Senin güvenli kollarında onun acısını dindirmen gerekiyor..."

Derim huzursuzca yüzünü Anka'nın göğsüne sürttü ve huysuz, boğuk bir sesle homurdandı.

"Düşmesine izin vermezsem, acısını geçirmem de gerekmez."

Anka elinde olmadan gülümsedi.

"Aşil'le ilgili minik bir bilgi vereyim. Aşil düştüğü zaman üzerine düşülmesini sevmiyor. Gururu çok inciniyor ve telaşlandığımızda çok aksi davranıyor. Bu akşamki tavrın onu da etkiliyor. Büyük yaralanmalar olmadığı sürece Aşil'in ayağı-

nın takılıp düşmesi gibi şeyleri çok umursamaman gerekiyor."

"Böyle bir şey olmayacak!"

Anka derin sıkıntılı bir nefes aldığında göğsünün üzerindeki Derim'in başı da yükseldi.

"Derim..." dedi anlayışlı çıkmasına çalıştığı kararlı bir tonla. "Bu tür şeyleri kabullenmen ve bunu sağlıklı bir şekilde yönetebilmen gerekiyor. Bunu oğlun için yapacaksın. Ben seni anlıyorum artık. Sana yapılan acımasızlık, affedilecek bir şey değil ama geçmişi arkanda bırakman ve kendi çocuğuna sağlıklı davranman gerekiyor. Aşil'in etrafına etten duvar örerek bunu başaramazsın. O zaman sen kendi oğlunu hapsetmiş olursun. Her şeye rağmen doğrusunu yapmak zorundasın ki, bugün hala seni böyle hissettiren adam kazanamasın. Bu akşamki gibi yaşanan olaylarda, geçmişin önüne çıkmasına izin verme. Yoksa o kazanır, sen kaybedersin."

"Bu kadar mantıklı olmak zorunda değilsin!" dedi Derim yeniden huysuz bir sesle.

"Maalesef bu hep bana düşüyor." dedi Anka içini çekip usanmış bir tonla.

Yine aralarına uzun bir sessizlik girdi. Derim başını kaldırmakta tereddüt ediyordu. Başını kaldırıp Anka'yla göz göze gelmeye cesaret edemiyordu. Anka, Derim kendisini hazır hissedene kadar onu zorlamamaya çalışıyor, sabırla bekliyordu. Nihayet Derim tereddütlü bir tonla mırıldandı.

"Sakın bana acıyan gözlerle bakma." dedi, başını kaldırmadan uyarır gibi hoşnutsuz bir tonla.

"Zavallı insanlara acıyarak bakılır Derim. Sen zavallı değilsin. Hatta acıyacağım en son insan bile değilsin... " Bir an duraksayarak alaycı bir tonla ekledi. "En azından benim kitabımda..."

Derim, Anka'nın alaycı sözleriyle başını hızla kaldırıp genç kadına baktı. Anka gözlerini kırpmadan, gözlerini kendisine diken adamın perişan yüzüne baktı. Kıpkırmızı gözle-

ri, rengi solmuş suratıyla öyle yorgun görünüyordu ki içinde filizlenen merhamet, elini kaldırıp yüzünü okşamasını söylese de, kendisine hâkim olarak bunu yapmadı. Derim'in karşısında tam da onun istediği gibi sıradan bir şeyi yaşıyorlarmış gibi tepkisizdi.

"Benim sözlerimi bana mı sokuyorsun?" dedi Derim alçak sesle. Sesinde az da olsa neşeli bir tını vardı şimdi.

Anka başını salladı ve çenesini belli belirsiz kaldırarak gözlerini kıstı.

"O kitabı sana hep yedirmek istemiştim..."

"Yedirdin zaten! Hatta gırtlağıma bastın!"

"Güzel. Hak etmişsin demek ki."

Anka dik dik baktı genç adama. Bu kez Derim gözlerini kıstı ve tek kaşını kaldırdı sorarcasına.

"Benimle her zaman tartışacaksın değil mi?"

Anka kararlı bir ifadeyle başını salladı.

"Her zaman! Sen makul olmayı öğrenene kadar ben seninle tartışmaya devam edeceğim."

Derim düşünceli bir ifadeyle kirpiklerini aşağı indirdi ve o an hissettiği duygu kendisini de şaşırtmış gibi dudaklarından kelimeleri dışarı salıverdi.

"Utanırım sandım... Karşında ağlamaya... Ama hissetmiyorum bunu."

"Ağlamak utanılacak bir şey değil Derim. İnsani bir şey bu."

"Sen hiç ağlamadın..."

Derim başını kaldırıp genç kadına baktı ve bakışlarındaki hayranlığı gizleme gereği duymadı.

"Utandığımdan değil. İnadıma tutunmak için ağlamamaya çalıştım. Bir kez kendimi bıraksam bir daha aynı gücü bulamam içimde diye korktum."

"Sen müthiş bir kadınsın, biliyorsun değil mi?"

Derim'in yumuşak bir tonla sarf ettiği sevgi dolu sözlerine, Anka gözlerini yumup başını sallayarak karşılık verdi.

"Övünmek gibi olmasın, biraz öyleyim."

"Küstah olduğunu söylemeyi atladım sanırım." dedi Derim bu kez ters çıkmasına çalıştığı bir ifadeyle.

"Senin küstahlığınla yarışamam ama idare ederim."

"Aşil gerçekten iyi mi?" diye sordu Derim aniden, bu kez sesi ciddiydi. Bedenini geriye doğru çekip oturduğu rahatsız pozisyondan kurtularak kalçasının üzerine yeniden yerleşti.

"İyi, merak etme. Birkaç basamak üstten düşse, telaş yapardım ama son basamaktan düştü. Başını çok sert çarpmadı. Çok az şişmişti ama jel iyi gelecektir. Bu tip şeyler çok yaşadı, yaşayacak da. Hareketli bir çocuk. Her yere tırmanmayı seviyor. Düşmekten korkmuyor. Şimdi büyük bir savaş yarası almış gibi alnında, günlerce turuncu renkli bir bantla dolaşacak."

Anka gözlerini devirerek şikâyetçi bir sesle son verdi sözlerine. Bakışlarını karşılık vermeden kendisine bakmaya devam eden adama çevirdi tekrar. Gözlerindeki ışık sönmüş gibiydi Derim'in. Kendisiyle yaşadığı iç savaş öyle kanlıydı ki bitap haldeydi o an. Anka, belli etmediği bir soluğu ciğerlerine çekti ve kontrollü bir tonla yeniden konuşmaya başladı.

"Sanırım elini yüzünü yıkayıp biraz toparlanman gerekiyor. Aşağı inmemiz lazım. Aşil seni merak etmiştir. Düştüğü için üzüldüğünü söyledim ona. Aklı sende kalmıştır. En azından filmin yarısından sonrasına eşlik edelim onlara."

Derim başını salladı kabullenerek ancak yerinden kalkmadı. Anka bakışlarını etrafta dolaştırdı. Düşünceli bir soluk aldı ve kendi kendine konuşur gibi "Hakkı Bey'e de söyleyeyim burayı toparlasınlar bari." dedi ve ardından muzır bir gülümsemeyle Derim'e baktı.

"Hep böyle, bir odanın altını üstünü getirmek istemişimdir ama bana pahalıya patlayacağını bildiğimden cesaret edememişimdir. Alin'in dediği gibi; zenginliğin gözü kör olsun!"

Derim çok uzun zaman sonra ilk kez içten, mutlu bir kahkaha attı. Yüzündeki gülümseme Anka'nın başını döndürecek kadar güzeldi.

"Geri kalanı halletmek ister misin?" diye sordu Derim, sevimli bir tonla.

Anka cıklayarak çenesini kaldırdı. "Senin savaş alanına girmek bok sineği yapar beni. Geride ne kalmış ki?" dedi burnunu bükerek.

"Ama sen de otel odasının altını üstüne getirmiştin." diye hatırlattı Derim.

Anka'nın gözleri parladı. "Değil mi? Parasını ben ödemedim nasılsa." Odayı neden alt üst ettiğini hatırladığında aniden yüzü düştü ve ciddi bir tonla. "Ayrıca az bile yaptım! Yaptığın pisliği hala unutmadım!" dedi kızgın gözlerini genç adama dikerek.

Derim suçlu bakışlarını, utançla kırpıştırdığı kirpiklerini aşağı indirerek perdelerken başını salladı.

"Seni çok kırdım." diye mırıldandı suçlulukla kıvranarak.

"Evet, çok kırdın!" dedi Anka acımasız bir sesle. "Ama bunlar sonranın konusu. Aşil'i daha fazla meraklandırmayalım. Hadi git toparlan biraz, ben de Hakkı Bey'i arayayım."

Elleriyle yerden destek alarak ayağa kalktı ve bakışlarını etrafta dolaştırdı. Mırıltılı bir sesle "Telefon nerede acaba?" derken gözleriyle etrafı tarıyordu. Çalışma masasının köşesinde yerdeki telefonu görünce oraya doğru adımladı. Arkasından Derim'in de ayağa kalktığını hissetmişti ancak dönüp bakmadı. Bu akşam için yeteri kadar fırtına atlatmıştı ve şimdilik başka şeyler konuşmak istemiyordu.

Hissettiği kırgınlığı, yaşadığı aşağılanmışlığı şimdi konuşmanın bir anlamı yoktu. Eğilerek yerdeki telsiz telefonu aldı ve bir tuşa bastı. Evin içinde santral hattı olduğunu ve Hakkı Bey'in numarasını artık çok iyi biliyordu. Karşı taraftan açılan hattan "Buyurun?" diyen ses gayet canlıydı.

Anka kulağına dayadığı telefonla birlikte bedenini yeniden odanın içine çevirdi ve Derim'le göz göze geldi. Kapıya doğru adım atacakken Derim durmuş ona bakıyordu. Anka'nın sözlerini duyduğunda Derim'in gözleri öylesine açıldı ki, duyduklarının gerçek olabileceğine inanmak istemiyor gibiydi.

"Hakkı Bey selam. Derim'in borsadaki hisseleri dibe vurdu, inanabiliyor musun bildiğin tuvalet kâğıdı oldu hepsi? Çok sinirlendi. Hatta öyle sinirlendi ki çalışma odasını altını üstüne getirdi. Rica etsem odayı yeniden eski haline getirebilir misin? Şimdi Aşil'e bunu anlatamam. Çocuk ne bilsin borsayı?"

Söylenenleri Hakkı'nın da anlamakta zorluk çektiği belliydi ki adam çekingen bir tonla "Anlayamadım?" dedi şaşkınlıkla.

"Çalışma odası pert!" dedi Anka duraksamadan. "Sanırım yeni bir çalışma ve toplantı masası siparişi vermen gerekecek. E bir de sandalyeler tabii..." Odaya yeniden şöyle bir göz gezdirip bıkkın bir tonla devam etti. "Sen en iyisi gel, bir kontrol et de, liste yapar diğerlerini de sipariş verirsin. Patronun hala çok zengin merak etme!"

Telefonu kapatıp, bomboş olan çalışma masasının üzerine attı. Meydan okuyan bakışlarını Derim'e kaldırdı.

"Ben aşağı iniyorum. Hazır olduğunda sen de gelirsin."

Sakin adımlarla ilerledi ve yan gözle Derim'e bakarak adamın önünden geçerek kapıya ulaştı. Aynı sakin tavırlarla kapıyı açarak koridora çıktı.

"Çalışanlarıma bunları söylemen doğru değil." dedi arkasından çıkan Derim.

"Gerçekten mi? N'oldu? Çok mu saçma? Senin yaptığın saçmalıkların yanında benimkiler ne ki?"

Derim duraksayarak genç kadına baktı. Anka yüzünü ona çevirmiş "hadi bir şey de" der gibi bakıyordu şimdi. Derim ellerini yavaşça yukarı kaldırdı ve başını salladı.

"Tamam, hak ettim!"
"Aferin. En azından çabuk öğreniyorsun."

***

Anka aşağıya inip şömineli odaya girdiğinde kanepelerden birinde, kucağında Aşil'le birlikte Jan oturuyordu. Alin diğerinde yalnızdı. İkisi de kanepelerin koluna sırtlarını yaslamış bacaklarını ileri uzatmışlardı. Pijamalarının içindeki Aşil, sırtını dayadığı Jan'ın kucağında gayet keyifli görünüyordu. Anka odadan içeri girince oğlunun gözleri parladı ve kollarını ileri uzatarak "Anne!" dedi sevinçle.

Anka sakin adımlarla ilerlerken Aşil'in yüzündeki sevinç aniden soldu ve merakla "Babam iyi değil mi anne? Çok mu üzüldü?" diye sordu suçlu bir tonla.

Anka gülümseyerek oğluna baktı ve kollarını uzatarak oğlunu kucakladı. "Azıcık üzüldü ama iyi olduğunu söyledim, inandı. Şimdi baban da gelecek merak etme." dedi temin eden bir sesle.

Anka kucağındaki Aşil'le ayakta dikilirken bakışlarını Jan'a çevirdi.

"Yer verecek misin? Filmin kalanını oğlumla seyredeceğiz."

Jan hızla yerinde toparlanırken sorgulayan bakışları Anka'nın üzerindeydi. Durgun alçak bir tonla "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Anka, Jan'ın kalktığı yere yerleşti ve biraz evvel genç adamın oturduğu gibi sırtını kanepenin koluna yaslayarak bacaklarını ileri uzattı. Kucağındaki Aşil önceki pozisyonundan farklı olarak annesinin kucağına yayıldı, bir yanının üzerine yatarak, başını göğsüne yasladı ve gözlerini yeniden ekrana dikti. Anka bakışlarını yukarı kaldırıp tepesinde dikilen Jan'a baktı başını sallayarak.

"Yolunda. İnecek şimdi."

Jan, gözlerini kısarak Anka'ya bakmaya devam ediyordu ve Anka kaşlarını kaldırarak ısrar etmemesini işaret etti. Elini oğlunun başının üzerine koyup saçlarını okşadı.

"Şu battaniyeyi uzatsana bize." dedi sıradan bir tonla.

Jan, kanepenin diğer ucundaki ince battaniyeyi üzerlerine örttü ve bu kez ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafta gözlerini dolaştırdı.

"Oturacak yer bulamadın mı Bartın?" diyen ses diğer kanepeden geldi. Alin bir elini oturduğu kanepenin ucuna vurarak "Hadi gel, köşe yastığım ol benim." dedi alaycı bir sesle.

Anka istemsizce kıkırdadı. Alin şeytanca gülümsedi. Jan gözlerini devirdi. Ancak buna rağmen o isteği ikiletmeyi göze alamadı ve adımlarını karşıdaki kanepeye yöneltti. Alin aşağı doğru hafifçe kayarak ona yer açtı ve Jan biraz evvelki pozisyonu yeniden alarak sırtını kanepenin koluna dayayıp bacaklarını ileri uzattı. Alin sağ yanının üzerine uzandı, sırtını kanepenin arkasına dayayarak başını adamın göğsüne yasladı ve sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi yeniden filmi izlemeye koyuldu.

Odanın içinde şimdi huzurlu bir sessizlik vardı. Yine bir çocuk filmi izliyorlardı. Bu kez Frozen'ı seçmişlerdi. Bunun da Aşil'in fikri olduğuna emindi Anka. Sabırsızlıkla kar yağmasını bekliyordu ve bu isteği film seçimlerine de yansımıştı. Filmi daha önce de birkaç kez seyrettiği için kaçırdığı bir şey yoktu ve neredeyse yarıya gelmişlerdi.

Odanın kapısı yeniden açıldığında Anka bakışlarını içeri giren Derim'e çevirdi. Üzerindeki biraz evvelki eşofmanı vardı ancak tişörtünü değiştirdiği belliydi çünkü bu seferki kısa kollu beyaz bir tişörttü. Saçları her zaman olduğu gibi karmakarışıktı ancak yüzü öncesine oranla daha iyi görünüyordu.

Kucağındaki Aşil sevinçle yerinde doğruldu. "Baba?"

"Babacım?" dedi Derim, ileri adımlarken gülümsüyordu. "Filmin çoğunu kaçırdım mı?"

"Yeniden izleriz." dedi Aşil hevesle.

Anka yerinde doğrulurken, Derim yan kanepeye hızla bir bakış attı ve bir an kaşları hayretle kalksa da alaycı gözlerle Jan'a baktı ve onun sıkıntıyla gözlerini devirdiğini gördüğünde kahkahasını zorlukla bastırdı.

Anka'nın yanı başına geldiğinde gözlerinde beklentiyle kadına baktı ve Anka bu bakışlara herhangi bir tepki vermeden aşağı doğru usulca kaydı. Derim'in atlattığı krizden sonra daha fazla üstüne gitmek istemiyordu ve onun o sevgi dilenmesini reddedememişti.

Derim tıpkı Jan'ın yaptığı gibi kanepeye yerleşti ve kucağındaki Aşil'le birlikte Anka'yı bacaklarının arasına yerleştirdi. Anka başını, sırtını yasladığı Derim'in geniş göğsüne bıraktı ve kollarıyla Aşil'i sardı. Aşil'in yüzündeki mutluluk öylesine belirgindi ki başını annesinin göğsünden yukarı kaldırıp babasına baktığında gözleri ışıltıyla parlıyordu. Alnındaki turuncu yara bandı suratında komik duruyordu fakat mutluluğu öylesine iç açıcıydı ki kimse bu komikliği fark etmiyordu.

Aşil başını yeniden annesinin göğsüne yaslarken elini uzattı ve Anka'nın yanında duran Derim'in büyük elini kavrayarak kucağına çekti. Sanki anne babasının aynı anda kollarının arasında olmayı ister gibi Derim'in kolunu kendi etrafına doladı. Derim kollarının arasına ikisini de çekerek bakışlarını nihayet ekrana çevirdi ve hiçbir şey anlamadığı filmi izlemeye koyuldu.

Diğerlerinin filmi yakaladıklarını biliyordu ancak kendisi bunu umursamıyordu. Film de umurunda değildi zaten. O anki huzur, daha bir saat evvel yaşadığı kasırgadan sonra cennete ulaşmak gibiydi. Kollarının arasındaki ikili, yanlarından bir an bile olsun ayrılmak istemediği yegâne varlık-

lardı ve onları kollarında tutabilmek için film yalnızca bir bahaneydi ve bu bahaneye minnettardı.

Ekrana çevrilmiş olan yüzüne rağmen gözleri sık sık aşağı iniyor ve annesinin kucağındaki Aşil'i izliyordu. Alnındaki o komik yara bandı onu gülümsetmiyordu aksine her baktığında içi sızlıyordu. Anka'nın söylediklerinin doğru olduğunu bilse de kabullenmekte güçlük çekiyordu. Aşil'i gerçekten de koruyucu bir kozanın içinde tutmak ve hiçbir şeyin canını acıtmamasını istiyordu. Aklının bir yanı bunun doğru olmadığını kabul ediyordu. Aşil'i koruyacak olsa da, etrafına çevireceği parmaklıklar pamuktan olsa da; sonuç değişmeyecekti. Parmaklıkların çelikten ya da pamuktan olması parmaklık olmaları gerçeğini değiştirmiyordu. Derim bu durumla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu ve onun atacağı her akıl almaz adımda, Anka'nın önüne duvar öreceğini bilmenin rahatlığını yaşıyordu.

Kendisini iyi tanıyordu. Yine aşırıya kaçacak, yine çoğu kişiye saçma görünecek tedbirler almaya kalkışacaktı ve her defasında Anka onun önüne çıkacaktı. Kendi güdülerini kontrol edemiyorsa, bunlara dur diyecek birinin varlığı içini rahatlatıyordu. Aksi halde biliyordu ki; hayatı hem kendisi hem de etrafındakiler için çekilmez hale getirebilirdi.

Onu yalnızca Anka durdurabilirdi. Genç kadın şimdiye kadar bu konuda çok başarılı olmuştu ve Derim'in sonrası için de bundan şüphesi yoktu. Minnet dolu sessiz bir nefesi içine çekerek başını hafifçe eğdi ve dudaklarını Anka'nın başının üzerine bastırdı. Sessiz bir fısıltı dudaklarından döküldüğünde onu yalnızca Anka duyabilmişti.

"İyi ki karşıma çıktın."

***

Anka, kucağında uyuyakalan Aşil'i taşıyan ve şimdi oğlunu yatağına yatıran Derim'e bakıyordu. Üzerinde hâliha-

zırda pijamaları olan Aşil'in yalnızca sabahlığını çıkarıp yatağına yerleştirmişlerdi. Derim oğlunun yatağının ucuna yavaşça oturup parmaklarının ucuyla korkarcasına alnındaki renkli bandın üzerine dokundu. Parmakları bandın üzerinden usulca süzülerek alnına dökülmüş yumuşak tutamlara kaydı. Aklı karmakarışıktı. Yüreği öylesine bir acıyla sıkışıyordu ki hisleri, ruhunu allak bullak ediyordu.

Aşil'in canı yandığında yüreğinde hissettiği yangın onu küle çevirebilecek kadar güçlüydü. Düşünceleri sürekli geçmişe kayıyordu ve kendi canı yanarken annesinin nasıl bir acıyla kavrulduğunu düşünüyordu şimdi. Annesini bugün çok daha iyi anlıyordu, çünkü onun o amansız çaresizliğin pençesinde nelere göğüs gerdiğini artık çok daha iyi biliyordu. Evladını koruyamamak, her gün gördüğü şiddete maruz kalarak geçirdiği anlara şahit olmak; bir annenin aklını kaybetmesine yol açabilirdi. Annesi öylesine güçlüydü ki yine de sağlam kalmaya çalışmış, oğlunun geleceği için kanının son damlasına kadar savaşmıştı. Ruhunu, acının ateşiyle dövmüş yine de pes etmemişti.

Anka, Derim'in yüzündeki ifadeyi hüzünle izliyordu. Derim'in oğluna hissettiği sevgi öylesine büyüktü ki Anka bunu tam anlamıyla ifade edebileceği doğru kelimeleri bulmakta zorluk çekiyordu. Derim için Aşil sanki kendi çocukluğu idi ve kendi oğluna gösterdiği şefkat kendisinden esirgenenin açığını kapatmak ister gibi bu eksikliği bertaraf etme çabasıydı belki de.

Derim'in yaşadıklarını hala sindirebilmiş değildi Anka. Üstelik öfke nöbetinde haykırarak söyledikleri yaşadıklarının yalnızca kaba hatlarıydı belli ki. Şimdi kafasındaki birçok kopuk bilgi yerli yerine oturuyordu. Derim'in on dört yaşında neden gönderildiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Akif Sancar'ın nasıl bir adam olduğunu hepsi biliyordu ve Mehmet Aydar, Derim'i göndererek babasının zulmünden kurtarırken aslında geleceğini de kurtarmaya çalışmıştı. Bunu yap-

masa Derim'in birkaç sene içinde hapse girmesi kaçınılmazdı. Akif Sancar kendi bataklığına oğlunu çekmeye çalışmış ancak başarılı olamamıştı. Öte yandan Derim, kendi bataklığını da kendi elleriyle yaratmıştı. Yolunu yine kendi bildiği gibi çizmişti ama Anka bunun sebeplerini anlayabiliyordu artık. Bir başkasının değil kendi bataklığını tercih etmişti sadece.

Derim, babasına kafa tutabilecek kadar güçlü olmak için çabalamıştı ve bu uğurda yapabileceği hiçbir kötülükten kaçınmamıştı. Anka, onun nasıl bir ekibi yönettiğini biliyordu. Buna bizzat kendisi de şahit olmuştu. An geldiğinde hepsi de inanılmayacak kadar acımasızdılar. Derim onlara acımasız olmayı öğretmişti. En iyi bildiği şeyi adamlarına öğretirken hücrelerinde kalan minicik sevgiden de vazgeçmişti. Hayatta kalmak için acımasız olması gerekiyordu ve Derim'in tercihi bu yönde olmuştu.

Geçmişte tanıdığını sandığı o acımasız adamla hayatına şimdi girmeye çalışan adam arasında öylesine büyük farklar vardı ki; Anka çoğu zaman onun aynı adam olup olmadığından şüpheye düşüyordu. Geçmişte tanıdığını sandığı adamın, birilerini sevebileceğine hiç ihtimal vermemişti. Derim nefret yüklü, akıl almaz bir kinle çevrelenmiş gözü dönmüş bir adamdı. Gerçi hala gözü dönmüş biriydi fakat sevgisini ortaya koyuşu onu bambaşka bir şekle büründürüyordu şimdi.

Anka onun sevgiyi bilmediğini düşünmüştü çoğu zaman. Derim'in tavırları da bu düşüncesini desteklemişti. Her ne kadar ekibindeki tüm adamları ile arasında koparılamayacak bağlar olsa da bunun sevgiden değil, sadakatten geldiğini düşünmüştü. Derim bilmediği bir şeyi onlardan isteyemezdi ve sadakat yeterli gelmiş olmalıydı. Oysa Anka, Marcel'le konuştuğundan beri artık eskisi gibi bundan çok emin olamıyordu. Derim'in sevgisini gösteriş şekli bilindik şekilde zuhur etmiyordu. Derim, yine kendi bildiği yolla yapıyordu

bunu. Anka'nın muhtemelen her zaman şaşıracağı ve hiçbir zaman kanıksayamayacağı garip yolları bulmaktan vazgeçmiyordu Derim.

Şimdi oğlunun başında oturmuş kederli gözlerle uyuyan çocuğu izleyen adamın, oğluna karşı nasıl devasa bir sevgi hissettiğini Anka çok iyi biliyordu. Derim her zaman uçlarda dolaşan bir adam olmuştu ve sevgisini de uçlarda yaşıyordu. Duyguları konusunda hiçbir zaman kontrollü olamamıştı ve Aşil'e karşı takındığı aşırı korumacı tavrı da kontrol edemeyecekti. Derim sırf bu sevginin büyüklüğü ile başa çıkamadığı için yine kendi bildiği garip yöntemlerle oğlunu korumaya çalışacaktı ve Anka'nın ona, bununla nasıl başa çıkacağını öğretmesi gerekecekti.

Derim'in belki de orada kalarak sabaha kadar bıkıp usanmadan oğlunu izleme dürtüsünü Anka alçak bir sesle sorduğu soruyla ortadan kaldırdı.

"Mutfakta bir şeyler içip biraz konuşalım mı?"

Derim gözlerini usulca yumdu ve burnundan sessiz bir soluk çekti içine. Anka'nın peşini bırakmayacağı belliydi. Hele bu akşam öğrendiklerinden sonra çok daha fazla didikleyeceği açıktı.

İsteksiz gözlerini yavaşça, kolları göğsünde sarılı yanında ayakta dikilen genç kadına kaldırdı.

"Bu saate kahve uykumuzu kaçırır."

Anka, onun yine bahaneler öne sürerek kaçmaya çalışan tavrına tek kaşını kaldırarak baktı ve temin eden bir gülümsemeyle belli belirsiz başını sallayarak gözlerini yumdu.

"Ben de birer kadeh şarap içeriz diye düşünmüştüm zaten. Seni de gevşetir."

Derim bıkkın bir soluk alıp başını yeniden oğluna çevirdi.

"Vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye mırıldandı.

"Konuşmamız gerekiyor Derim. Bunu yapmak zorundayız."

Derim isteksiz de olsa başını onaylayarak salladı. Genç kadın haklıydı, konuşmaları gerekiyordu. Yine isteksiz bir tavırla usulca yerinden kalktı ve yüzünü Anka'ya çevirdi. Duru bakışları rica eder gibi genç kadına çevrilmişti.

"Çok kurcalama."

Anka iki kaşını da bir an için havaya kaldırıp dikkatli gözlerle genç adama baktı ve çenesiyle kapıyı işaret etti.

"Şartlarım var demiştim. Sen makul olursan, ben de uyumlu olurum."

Derim'in bir an için gözleri parladı. Demek ki Anka'nın ona bir adım atma kararı hala geçerliliğini koruyordu. Yine inatçı bir çocuk gibi üsteledi.

"O zaman bu gece de seninle yatabilir miyim?"

Anka gözlerini devirdi ve kollarını çözerek kapıya doğru adımlamaya başladı.

"Oğlunun bazen ne kadar can sıkıcı olduğunu bugün tecrübe ettin, huylarının sana benzemediği konusunda benden güvence almaya çalıştın ve şu anki tavrın bunun ne kadar saçma olduğunu gösteriyordur eminim."

Anka odadan çıkarken Derim çabucak eğilerek Aşil'in saçlarına bir öpücük bıraktı ve odanın kapısına yöneldi.

Birlikte mutfağa girdiklerinde Anka kadehleri almak için ileri adımlarken, talimat verir gibi "Buzdolabında yarım şişe beyaz şarap vardı. Çıkarabilir misin?" dedi.

Derim çıkardığı şişeyi ortadaki ada tezgâhın üzerine koyduğu anda Anka iki kadehi şişenin önüne itti, Derim ona çabuk bir bakış atarak yeniden şişeye uzandı ve kadehleri doldurdu. Tezgâhın bir ucundaki yüksek tabureye oturan Anka'yı taklit ederek kendisi de diğer uçtakine oturdu. Anka iki eliyle uzun saplı kadehin altından tutarak yavaşça kendi önüne çekti. Düşünceli gözlerini kadehe indirdiğinde Derim de yavaşça kendi kadehini önüne çekti ve sırf başka konulardan konuşabilmek için "Kızıl yine Jan'la birlikte çalışmaya mı indi?" diye sordu.

Jan, Duman'la bir sonraki antrenmanı yapmak için spor salonuna inmişti yarım saat evvel. Anka bakışlarını kaldırıp ona baktı ve bıkkın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Alin kapalı havuza indi. Enerjisini atacakmış. Bugün onun için fazlasıyla sakindi."

"Jan'la birlikte bugün spor salonunda değil miydi?"

"Jan'ı izlemekten çalışamamış."

Derim, Anka'yı ürperten gırtlağından çıkan o gülme sesiyle kadehine uzandı. Anka onun kıvrılan dudaklarıyla kadehinden bir yudum almasını izledi.

"Kızıl ciddi mi?" diye sordu Derim, yutkunduğu yudumun arkasından. Gözlerinde eğlendiğini belli eden pırıltılar vardı.

Anka usanmış bir tavırla omuzlarını silkti. "Alin'in ne zaman ciddi olduğunu ya da ne zaman dalga geçtiğini anlamazsın. Şu an ciddi mi ben de bilmiyorum ama Jan'ı yatağa atmayı kafasına koyduğunu söyleyip duruyor."

Derim bu kez alçak sesli de olsa bir kahkaha attı. Yan gözle Anka'ya bakarken imalı bir tonla karşılık verdi.

"En azından gözü kara. Takdir ediyorum bunu. Birileri gibi kaçak oynamıyor."

Anka gözlerini kısarak baktı genç adama.

"Birileri derken?"

"Sözüm kuruldan dışarı..." dedi Derim, adeta ciddi olmaya çalışıyormuş gibi. Kısa bir es verdi ve hızla ekledi. "...demek isterdim ama demeyeceğim."

Anka, Derim'in sözlerine kızmayı aklına bile getiremeden sesli bir kahkaha attı. Derim şaşkınca ona bakarken Anka kıkırtıların arasında "Meclisten dışarı diyecektin" dedi.

"Meclis, kurul ne fark eder?" dedi Derim, diklenerek savunmaya geçmişti.

Anka alçak sesle kıkırdamaya devam ederken kadehine uzandı. Derim'in ısrarla Türkçe deyimleri sarf etmeye çalışması, sinirlerinin yatışmasına neden olacak kadar sevimliydi.

Derim, kendisiyle dalga geçilmesinden hoşlanmıyormuş gibi hala ona ters ters bakmaya devam ederken Anka gözlerini masumca açıp omuzlarını silkti.

"O kadar sinir bozuculuğunun yanında tek sevimli tarafın bu. Bence kızmamalısın."

"Benimle dalga geçiyorsun! Buna memnun olmam mı gerek?"

Anka kendisine hâkim olamadan yeniden kıkırdadı.

"Bence çok sevimli. Neden olmayasın ki?"

"Ben ve sevimlilik?" dedi Derim burun bükerek aksi bir tavırla. Bunun mümkün olamayacağını düşünüyor olmalıydı.

"Değil mi?" dedi Anka gözlerini şaşkınca iri iri açarak. "Hakikaten çok şaşırtıcı."

"Açma o gözlerini öyle! Zaten karşı koyması zor, bir de gözüme gözüme sokma bari."

Anka kulağına çarpan kelimelerle yüzü kızararak hızla bakışlarını aşağı indirdi ve yerinde huzursuzca kıpırdandı. Parmaklarının arasındaki kadehi çevirdi ve kirpiklerinin altından genç adama çabuk bir bakış attı. Derim, gözlerini dikmiş yiyecek gibi bakıyordu kendisine. Bakışları öyle yoğundu ki Anka bedenine ateş bastığını hissetti. Boğazını temizler gibi hafif bir ses çıkardı ve konuyu değiştirmek istercesine ciddi bir tonla konuştu.

"Anneni anlatsana bana."

Derim bakışlarını hızla önüne çevirdi ve dalgınca önündeki kadehe baktı. O da tıpkı Anka gibi parmaklarının arasındaki kadehi çevirdi yavaşça.

"Bunu konuşmak istemiyorum."

"Çünkü acı veriyor."

Sözlerinin bitiminde, Anka'nın duraksamadan anlayışlı bir sesle verdiği karşılık, Derim'in omuzlarının gerilmesine neden oldu.

"O da var ama acıdan daha çok öfkem yüzeye çıkıyor ve o zaman hoş olmayan şeyler yapıyorum biliyorsun."

"Neden öfkeleniyorsun?" diye sordu Anka yumuşak bir tonla.

Derim sanki bu açıkça ortada olan bir şeymiş gibi "Çünkü onu koruyamadım!" dedi sinirli bir sesle.

"Neyi eksik yaptın? Ne yapabilirdin de yapmadın? Derim, sırf onu korumak için on üç yaşında katil olmayı göze aldığını söyledin. Elinden geleni yapmışsın zaten. Çocuklar ebeveynleri korumazlar, ebeveynler çocukları korurlar ve annen bunu çoğu kişinin altından kalkamayacağı bir şekilde başarmaya çalışmış."

Derim sanki Anka onun eline istediği kozu vermişçesine şeytani bir gülümsemeyle genç kadına baktı. Annesi hakkında konuşmaya hazır değildi ve eline geçen fırsatı değerlendirmekten kaçınmadı.

"O zaman Aşil'i koruma yöntemlerime karşı çıkamazsın. Ebeveynler çocuklarını korur değil mi? Ben de oğlumu koruyacağım."

Anka sinirlenmemeye çalışsa da kendisine hâkim olamadan sesli bir soluğu dışarı verdi ve dirseklerini tezgâha yaslayarak başını hafifçe Derim'e uzattı.

"Aşil konusundaki yöntemlerin mantıklı değil Derim. Sana dışarısı için aldığın önlemler konusunda asla karışmayacağımı söyledim. Ama evin içinde iki koca adam Aşil'in peşinde dolaşmayacak. Bu konuda kendini eğiteceksin!"

"Biz de biraz yüzelim m?"

Derim'in beklentiyle dolu gözlerini kendisine dikip aniden sorduğu soru Anka'nın afallayarak ona bakmasına neden oldu. Derim her zamanki gibi aniden konu değiştirmekteki uzmanlığına başvurmuştu.

"Ne?" dedi istemsizce kaşlarını çatarak. Anlamadığı belli bir yüzle genç adama bakıyordu.

"İçimde patlamak üzere olan bir enerji var. Benimle sevişmiyorsun da. Bence yüzmek iyi gelebilir."

"Bacağında dikiş var Derim! Ne yüzmesi?" dedi Anka, azarlayan bir tonla kelimelerin üzerine bastırarak. Sevişme sözünü tamamen duymazlığa vermişti. Derim'in enerjisini atmak konusundaki tercihleri tüm sinirlerini ayağa kaldırmıştı. Derim'in yerinde duramayan bir adam olduğunu çok iyi biliyordu ve geçmişte de buna benzer tercihleri yapmış olduğu düşüncesi, içinde hem yakıcı bir sızıya hem de öfkeye yol açıyordu.

"Su geçirmez bant var. Duş alıyorum ya. Üstelik benimle sevişmediğine göre enerjimi atacak başka yollar bulmak zorundayım."

Derim'in vazgeçmeden yine aynı konunun üzerine gitmesi Anka'nın öfkeyle ona bakmasına neden oldu. İçinde kabaran, yanı başındaki adamın üstüne sinirle atılmak ve sözlerinin zihninde oluşturduğu resimleri paramparça etme arzusunu zorlukla bastırmaya çalıştı.

"Yemin ediyorum çoğu zaman suratına en okkalısından bir yumruk atmak istiyorum."

"Eğer seni iyi hissettirecekse kendini tutma."

"Senin gibi şiddet eğilimli değilim! Güdülerimi kontrol edebiliyorum."

"Sevişmek konusundaki güdülerini baya iyi kontrol ediyorsun, hakkını yemeyeyim."

Derim'in asık suratla söylenir gibi verdiği karşılık şikâyetçi bir tonla çıkmıştı ağzından. Anka aniden ayaklarının üzerine kalktı ve azarlayan bir tonla karşılık verdi.

"Yok! Belli ki yine konuşamayacağız seninle."

Anka sert adımlarla ileri atılacakken Derim'in alçak sesle rica eder gibi sarf ettiği sözler duraksamasına neden oldu.

"Şu anda değil... Lütfen."

Anka sakinleşmeye çalışır gibi derin bir soluk alıp eliyle yüzüne düşen saçları geri itti. Yeniden bir adım geriye atarak tezgâha yaslandı ve Derim'e baktı.

"Seni anlamaya çalışıyorum Derim. Ama bana yardımcı olmak zorundasın. Bunu doğru bir şekilde yapabilmemiz için senin de çabalaman lazım." Tüm ciddiyetiyle Derim'e baktı ve ilk adımı o attı. Sesinde belirgin bir samimiyetle devam etti. "Seni üzen şeyleri konuşmak istemiyorsun bunu anlıyorum. Hazır olduğunda konuşuruz o zaman. Beni üzen şeylere de bu şekilde saygı göstermeni istiyorum. Senin başa çıkmaya çalıştığın şeyler kadar benim de başa çıkmaya çalıştıklarım var. Seni bugün anlıyorum ama geçmişte bana yaptıklarını henüz aşabilmiş değilim. Kendince haklı nedenlerin olması bana yaptıklarını affettirmiyor. Duygularını kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor. Öfkeni, sana yapılan haksızlığı anlıyorum. Öyle çok haklısın ki... Ama bir başkasına kızıp acısını hiç ilgisi olmayan başka birinden çıkaramazsın. Onlara yaptığın büyük haksızlık olur."

Anka kısa bir duraklama yaşadı ve yeniden bir soluk alıp devam etti. Bu kez kararlı çıkıyordu sesi.

"Seninle ilgili ne yapacağımı henüz gerçekten bilmiyorum. Şu an kafam çok karışık ve en doğru şeyi yapmak istiyorum. Zamana ihtiyacım var. Kafamdaki karmaşayı aşmadan seninle fiziksel bir yakınlığa girmek gibi bir düşüncem yok. Bu kez o zayıflığı göstermeyeceğim ve her şey olması gerektiği gibi gelişecek. Zamanla ve adım adım... Sıradan insanların yaşadıkları gibi olacak. "

"Sen sıradan biri değilsin." diye mırıldandı Derim. Bakışlarındaki yakıcı arzu Anka'yı sarsacak kadar güçlü olsa da genç kadın gözlerini kaçırarak, bakışlarını mutfağın içinde dolaştırdı ve kabullenen bir tonla karşılık verdi.

"Sen de sıradan biri değilsin farkındayım."

"Bu iş senin dediğin gibi olmayacak o zaman. Umarım bunun da farkındasındır."

Anka tekrar bakışlarını Derim'e çevirirken doğrularak bedenini düzeltti. Dik bir duruşla genç adama bakmaya devam ederken durumdan memnun olmasa da kabullenerek başını salladı.

"Olması için elimden geleni yapacağım" dedi inatçı bir tonla. İleri birkaç adım atıp Derim'in yanından geçerek mutfağın kapısına yöneldi. Bu gece Derim'le makul bir konuşma yapması mümkün görünmüyordu ve daha fazla zorlamasının anlamı yoktu.

"Birlikte yatıyoruz değil m? Senin odan mı? Benimki mi?"

Arkasından gelen duyduğu sözlerle Anka'nın adımları aniden durdu ve hayretle açılmış gözlerini omzunun üzerinden geriye çevirdi ve sinirle karşılık verdi. Belli ki Derim ettiği onca sözü umursuyor görünmüyordu.

"Yarın sabah ilk işim, bir terapistten sana randevu almak olacak!"

"Seninki mi? Benimki mi?"

Derim, inatla ısrar etmeyi sürdürüyordu. Gözlerini kırpmadan genç kadına bakarken öyle sakin duruyordu ki Anka ne derse desin, ne yaparsa yapsın Derim'in kafasına koyduğunu yapacağına emindi. Derim'le tartışmak duvarla kavga etmek gibiydi.

Kendisine bakan sakin gözlerin gerisindeki istek öylesine bir umutla parlıyordu ki bu akşam en saklı ve karanlık tarafını gördüğü adamı reddetmenin, bir zamanlar onun kendisine yaptığı acımasızlıkla eş değer olacağını hissetti. Yine de kolayca boyun eğmemek için sesine olabildiğince sert bir ton yükledi ve tersler gibi karşılık verdi.

"Senin yatağın daha büyük. En azından soluk alırım."

Derim'in yüzünde yayılan gülümsemenin kendisini yumuşatmasına izin vermeden hızla başını öne çevirip adımlarına devam ederken genç adamın sızlanan bir çocuk gibi uyarı dolu sözleri arkasından duyuluyordu.

"Ama sırtını dönüp yatmak yok!"

2. BÖLÜM

Sonraki hafta inanılmayacak kadar çabuk geçti... Hem neredeyse tekdüze denecek bilindik bir düzen hem de üst üste gerçekleşen önceki planlanmış olaylar haftayı nasıl geçirdiklerini anlamalarına imkân vermemişti.

Pazartesi sabaha karşı başlayan operasyonlarda onlarca kişi tutuklanmıştı ve tüm hafta neredeyse medyada konuşulan tek konu bu olmuştu. Evdekiler televizyonda verilen haberleri dinleme gereği duymamışlardı. Çoğu gereksiz laf kalabalığı idi ve gerçeğin aslını bildiklerinden bu laf kalabalığına vakit harcamayı manasız bulmuşlardı.

Birim'dekiler başlarını bile kaşıyacak zaman bulamıyorlardı. Tutuklananlarla ilgili dosyaları oluşturmak ve tüm bilgileri bir araya getirmek için yoğun bir çalışma yapılıyordu. Aynı anda farklı işler üzerinde çalışmaya da devam ettiklerinden Anka gün içinde başka şeyleri düşünecek zaman bulamamıştı. Alin o hafta Anka ile Birim'de tam zamanlı çalışıyordu ve bazen birbirlerini yalnızca yemek yerken görebiliyorlardı.

Anka, Derim'den öğrendiklerini ertesi gün, öğle yemeğinde uzun uzun anlatarak aktarmıştı Alin'e. İki kardeş öğrendiklerini sindirmekte güçlük çekmişlerdi. Anka bir önceki gece neredeyse hiç uyuyamamıştı ve durduramadığı hayal

gücünün zihninde oluşturduğu resimler, geceyi bir kâbusun içinde geçirmesine neden olmuştu.

Küçücük bir çocuğun çektiği acıları tahayyül etmekte zorlanıyordu ancak o şiddet içeren görüntüler gözünün önünden gitmiyordu. Bu görüntüleri silememesinin en büyük nedeni yanında uyuyan Derim'in bedenindeki izlerdi aslında. Sırtındaki izlerin artık neden kaynaklandığını biliyordu ve parmaklarının ucuyla ürkerek dokunduğu izlerin ona ne tür acılar hissettirdiğini düşünmeden edememişti. Sanki o izleri yok etmek ister gibi parmaklarını usulca kaydırmıştı üzerlerinden ama kaybolmamışlardı. Ömrünün sonuna kadar Derim'in bedenine çizilmişlerdi hepsi.

Alin'in öğrendiklerinin ardından Derim'e karşı olan tavrında Derim'in fark etmediği bir kısım değişimler olmuştu. Anka, kardeşini tanıyordu ve her türlü fütursuzluğuna karşın yüreğindeki sınırsız merhametin onu etkilemesi kaçınılmazdı. Yine arada Derim'e laf sokuyordu fakat bunlar Alin tarzıyla yapılan iğneleyici şakalardı. Derim, Alin'in kendisine karşı hala gardını yüksek tuttuğunu düşünüyordu ve mümkün olduğunca bu iğneleyici sözleri umursamamaya çalışıyordu. Alin ne derse desin, hak ediyordu, çünkü bir zamanlar onun kardeşine çok zarar vermişti.

Bu süreç içerisinde Avcı'yı neredeyse hiç görmemişlerdi. Genç adamın tüm zamanı ya sokakta ya da sorguda geçiyordu. Anka ve Alin henüz onunla oturup uzun uzadıya konuşacak fırsat bulamamışlardı ve Anka, Avcı'nın Derim'in geçmişi hakkında yeni öğrendiği şeyleri bilip bilmediğini merak ediyordu. Avcı, Derim'le onlardan çok daha fazla görüşme imkânı bulmuştu ve Anka ihtimal de olsa Avcı'nın gerçekleri bildiğinden şüphe etmişti.

Çarşamba günü Marcel yanında on kişilik bir ekiple ayrılmıştı evden. Banu da bu ekibin içindeydi ve ayrılmadan önceki birkaç gün içinde de hiç karşılaşmamışlardı. Anka, Alin'le yaşananlardan sonra onun çok daha bilendiğini tah-

min ediyordu ancak bu konuda da kimseye bir yorumda bulunmamıştı. Belki Banu'nun gitmesini istemesi doğru olabilirdi fakat öte yandan gözlerinin önünde olması daha akıllıca göründüğünden bu fikirden çabucak uzaklaşmıştı.

Derim'in adamları üzerinde sarsılmaz bir otoritesi vardı ve Banu'nun bu kontrol içinde olması Anka'ya daha güvenli geliyordu. Yalnızca kendisi istemediği için Banu'nun gönderilmesi, kadını kışkırtmaya ve belki de daha önce aklına gelmeyen düşmanca adımları atmasına neden olabilirdi. En azından göz önünde olduğu sürece kontrolün de Derim'de olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Derim o hafta, onda daha önce görülmemiş şekilde dingindi. Buna neden olan en büyük etken geceleri Anka'nın yanında yatması ve dinlendirici bir uyku çekmesiydi. Anka'nın bu durumdan çok hoşnut olduğu söylenemezdi fakat Derim'in ısrarlı tavırları başka türlü davranmasına imkan vermiyordu.

Bir yanı Derim'den uzak durmasını söylerken, onun kendisine dikili beklenti dolu gözlerine karşı koymasının mümkün olamadığını söyleyen diğer yanı arasında sıkışıp kalmış olan Anka, yaşadığı ikilemin içinde boğulmak üzereydi. Derim'le birlikte yatmak hem sonsuz bir güven duygusunu içine dolduruyor hem de ne zaman patlayacağını bilemediği bir bombayı elinde tuttuğunu hissettiriyordu. Derim'e güvenmek istiyordu fakat onun her durumda aşırıya kaçan tavrı, hissetmek istediği güvenin önünü perdeliyordu. Derim öfkelendiğinde aklını kaybetmiş gibi akıl almayacak eylemlerde bulunuyordu ve Anka, Derim'i neyin, ne zaman öfkelendireceğini kestiremiyordu.

O hafta içinde fırsat bulduğu kısa anlarda bile Derim'le yeniden sakince konuşmaya çalışmış ve her defasında bundan kaçınan genç adamdan ümidi kesmişti. Derim'in açıkça konuşmaktan kaçınmaya çalışması Anka'nın ona doğru atacağı adımlarda da tereddüt hissetmesine yol açıyordu ve

Anka bu duyguların karmaşasında içinden gelen adımları atamıyordu.

Derim'in onu ve Aşil'i sevdiğinden hiç şüphesi yoktu. Genç adam bunu göstermekten kaçınmıyordu fakat bunun dışındaki her duygusunu kapalı bir kutuda sıkı sıkıya saklıyor görünüyordu. Oysa Anka onun hissettiği her şeyi bilmek, Derim'i her şeyiyle tanımak istiyordu.

Derim o haftaki her geceyi, başını genç kadının göğsüne yaslayarak tıpkı geçmişte olduğu gibi adeta onu yastık gibi kullanarak geçirmişti. En ufak gerginlik yaşamamak için konuşmaktan kaçınıyor ve geçmişte uyuyamadığı gecelerin acısını çıkarmak istercesine gözlerini kapatır kapatmaz uykuya dalıyordu. Anka birlikte yatmaya hazırlandıkları her gece onun sevişmeye kalkmayacağı korkusuyla tedirginlik duyuyor ama Derim'in kendisini kollarının arasına çekerek gözlerini kapamasıyla gevşeyerek ona eşlik ediyordu.

Derim bilinmezliklerle dolu koca bir muammaydı. Sert ve umursamaz maskenin altındaki o sevgi açlığı öylesine belirgindi ki Anka, bunu yalnızca kendisinin mi gördüğünü, başkalarının da bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu. Anka ona karşı almış olduğu gardına rağmen şefkat ve merhametini esirgeyemiyor, göğsünde yatan adamın saçlarını okşamaktan kendisini alamıyordu. O anlarda aklında yalnızca Aşil oluyordu ve kendi oğlunun Derim'in mahrum kaldığı şefkatin uzağında olabilmesi düşüncesine katlanamıyordu.

Derim, şiddetle şekil bulmuş bir adamdı. Ona vurulan her darbe; tıpkı keskin bir kılıca şekil veren demirci ustasının çekicinden inen o ağır, hiddetli vuruştu ve bugün keskin bir kılıca dönüşmüş olan adam bunun dışında bir şey görmemişti. Her defasında kora dönüşen bedeni o darbelerle sarsılmış sonra buz gibi suya sokularak katılaştırılmış ve ardından yeniden ateşle buluşarak kora dönüşmüş ve yine yeniden bu

döngü aynı hiddetli vuruşlarla devam ederek bugünkü şeklini almıştı.

O süreçte ona verilen sevgi; kırıntı ölçüsündeydi. Bu ancak şekil verdiği kılıcın, jilet gibi keskin tarafını gururla okşayan demirci ustasının, lekeli bir bez parçasıyla sildiği kılıca gösterdiği ihtimama benzeyebilirdi. Kılıcın üzerindeki tozları yumuşak dokunuşlarla, okşarcasına büyük bir dikkatle silmek, kılıcın keskinliğine zarar veremezdi. Bir kez kılıç meydana gelmişti ve artık keskindi. Hiçbir şefkatli dokunuş onu olduğu şeyden farklı gösteremezdi. Öldürmek için hazır hale gelmişti ve bundan sonrasındaki hiçbir dokunuş onu olduğu şeyden başka bir şeye dönüştüremeyecekti.

Anka, Derim'in keskin tarafını biliyordu; bunu görmüş bizzat kendisi de acısını tatmıştı. Yüreği çizikler içindeydi. Belki suç Derim'i yapan ustadaydı, bunu da kabul ediyordu fakat havaya kalktığı her anda öfkesine sahip çıkamayan, kesiği atan kılıcın ta kendisiydi ve Anka yüreğine yeniden bir yara almak istemiyordu. Derim'le açık yüreklilikle konuşamadığı müddetçe bu tedirginliği her zaman yaşayacağını biliyordu ve her gece, içindeki ikilemle boğuşuyordu.

Bununla birlikte her şeye rağmen aralarında yakın bir samimiyet de başlamıştı. Derim sorumluluk sahibi bir aile babası gibi davranıyordu. Sabahları üşenmeden Anka ile birlikte kalkıyor, Aşil'in hazırlanmasına yardım ediyor, birlikte kahvaltı yaptıktan sonra onları Birim'e kendisi bırakıyordu. Alin bu yolu onlardan ayrı olarak üstüne konduğu Jan'ın motoruyla yapıyordu. Akşam Aşil'in çıkışında yine kapıda bekliyor, oğlunu alıp eve döndükten sonra Anka ve Alin eve varana kadar oğluyla ilgileniyordu.

Anka'nın Alin'le birlikte motorla döndüğü ilk gün, Derim'in neredeyse ikinci bir kriz yaşamasına neden olacak sıkı bir tartışmanın ardından, Anka kapıda bekleyen araçla dönmeyi kabullenmişti. En azından Derim'e de dediği gibi şimdilik kabullenmişti. Her şey Derim için yeniydi ve Anka ona

uyum sağlayabilmesi için zaman tanımak istemişti. Derim'in her istediğini kabullenmek istemiyordu fakat yavaş ilerlemesi konusunda kendisine telkin uygulamak zorundaydı.

Derim, gün içerisinde defalarca Anka'yı arıyor, istediği bir şey olup olmadığını soruyordu. Sanki tek amacı Anka ve Aşil'i mutlu etmekti ve bunu sağlayabileceğine inandığı her şeyi, varını yoğunu ortaya koyarak gerçeğe dönüştürmek ister gibi çabalıyordu. Hayatında ilk kez güzel şeyler oluyordu ve her an bunu kaybedebilecek olma telaşı ile elinden gelenin ötesini yapmaya çalışıyordu.

Anka onun çabasını göz ardı etmiyor hatta yüreğindeki Derim'in yerinin de, her geçen gün daha sağlam şekilde katlanarak arttığını biliyordu. Henüz sese dökmemişti, henüz tam anlamıyla kendisine düşünme fırsatı tanımamıştı ama içten içe Derim'im, yüreğini ele geçirdiğini fark ediyordu. O da kısmen Derim'in yaptığını yapıyor; genç adamın, kendisine acı veren konuları konuşmaktan kaçınması gibi, geçmişte Derim'in kendisine yaptıklarıyla yeniden yüzleşmemek için ona acı veren her kareyi zihninin gerilerine itmeyi tercih ediyordu.

Yüzleşemediği şeyler ortada görünmüyor olsa da, ileri adım atmasına da engeldi. Sanki kendi etrafında yalnızca birkaç metre adım atmasını sağlayan bileğine bağlı kalın bir urganla geçmişe bağlıydı. Urganın ucunun bağlı olduğu yere çakılı olan o kalın demir halkadan kurtulamamıştı henüz. Aklı bunu düşünmek istemiyor ancak bedeni de ileri gitmiyordu. Derim yüreğine yerleşiyor fakat Anka, yüreğini tam anlamıyla bu düşünceye teslim edemiyordu.

Derim gün içinde kendi işlerini evden yürütürken ileriye dönük planları yapmaya da devam ediyordu. O hafta dağılan çalışma odasının yeniden düzenlenmesi esnasında Jan'la birlikte şömineli odada çalışmaya devam etmişlerdi. Garajın büyütülme çalışmaları da o hafta aynı anda devam ediyordu

ve evin etrafındaki hummalı çalışma bütün gün evde olmayan iki kadın tarafından henüz fark edilmemişti.

Derim'in evdeki en sevdiği alan şömineli odaydı çünkü istediği sıcak atmosferi o odada bulmuştu. Artık evin en çok kullanılan odası orası idi ve Derim elinden gelse o odadan çıkmayacaktı. Camın önündeki ağacın ışıklarını Aşil gelmeden önce yakıyordu. Çocuğun her akşam eve dönüşte, camdan gördüğü bu ışıklara bakan gözlerinde aynı pırıltıları görüyordu ve bu bakışların kaybolmamasını diliyordu.

Yemeklerini bazen mutfakta bazen de küçük yemek odasında yedikten sonra birkaç saat genel geçer konulardan konuşuyorlar, Aşil'le zaman geçiriyorlar ve oğullarını yine birlikte yatırıyorlardı. Aşil uyuduktan sonra şömineli odaya dönüyorlar ve dördü de neredeyse saatler süren sessizlik içinde kucaklarındaki laptoplarıyla çalışmaya devam ediyorlardı.

Anka ve Alin, gün içinde bitiremedikleri işleri evde çalışarak sonlandırmaya çalışıyorlardı. Anka elinden geldiğince akşamları Aşil'i yalnız bırakmamak için geç vakte kadar Birim'de kalmamayı tercih ediyordu ve gece yarılarına kadar evde çalışıyor olmasını sorun etmiyordu.

O cuma akşamı yine hepsi sessizlik içinde çalışıyorlardı ancak onların farkına varmadıkları ve doğal buldukları manzarayı dışarıdan bakan biri muhtemelen garip karşılayabilirdi. Dördü de sanki yıllarını bir arada geçirmiş gibi alışık tavırlar içindelerdi.

Kucağındaki laptopu ile sırtını oturduğu kanepenin koluna yaslamış olan Anka'nın bacakları Derim'in kucağında idi. Karşısındaki kanepede birbirlerinin yüzlerini görebilecek şekilde ters oturmuş olan Alin de tıpkı kardeşi gibi oturuyordu ve bacakları Jan'ın kucağına uzanmıştı. İki adam için de, bu adeta alışkın oldukları bir durummuş gibi kucaklarındaki bacakların üzerine yasladıkları laptoplarına başlarını eğmişlerdi. Hepsi de dalmış oldukları işler nedeniyle yüzle-

rinde ciddi bir ifadeye sahiptiler ve aslında o anki durumlarının ne kadar tuhaf göründüğünün farkında değildiler.

"Lee tüm listeleri gönderdi" dedi Jan başını kaldırmadan. Gözleri kucağındaki ekrandaydı ve sesi kuru bir tonla çıkmıştı.

"Hangilerini?" diye sordu Derim yalnızca göz kapaklarını kaldırıp ona bakarak.

"Konsey'dekilerin ve yakınlarında olan herkesin üzerindeki mal varlıklarının listesi."

"Onları Alin'le bana da gönder" dedi Anka gözlerini ekranından çekmeden.

Jan yalnızca başını sallayarak onayladı onu ve üçünü de listeye ekleyerek maili gönderdi.

"Alin, bu isimleri ve mülklerin hepsini iyice araştıralım. Bizim yurtdışındaki ajanlardan da istihbarat raporları isteyelim. Bir açık bulmamız gerek."

Alin, daha önce Anka ile konuştuğu konuyu bildiğinden dalgın bir sesle yalnızca "Olur" derken başını salladı ve o sırada çalıştığı şeyin üzerinde yoğunlaşmış olduğu belli düşünceli gözlerini ekrandan kaldırmadı. Bacaklarını kucağına uzattığı Jan, yan gözle ona bakıp dizlerini hafifçe sallayarak genç kadının dikkatini çekmeye çalıştı.

"Neden dalgınsın sen? Neyin üzerinde çalışıyorsun?"

Alin aniden bakışlarını ona kaldırdı ve birkaç saniye boş boş adama baktı. Jan üstelercesine kaşlarını kaldırdı.

"Neyin üzerinde çalışıyorsun?"

Alin bir an gözlerini kırpıştırdı, çabuk bir bakışı karşıdaki kanepede oturan ve merakla ona bakan diğer iki yüze atarak yeniden Jan'a baktı.

"Şu para transferlerinin yapıldığı hesaplara bakıyordum ama bu paraların hepsini resmi işler için kullanıldıkları belli. Buradan bir şey çıkaracakmışız gibi görünmüyor..."

Odadaki diğer üç yüz dikkatle onu dinliyordu. Anka, Alin'in sesindeki tereddüttü diğerlerinden önce fark etti.

"Aklında başka bir şey var" dedi Anka şüpheyle.

Alin bakışlarını ona çevirdi ve bir an duraksadı. Düşüncelerini ortaya atmak konusunda tereddütlüydü. Anka ona cesaret vermek ister gibi,

"Ne düşünüyorsan söyle. Belki bir şey çıkar." dedi.

Alin gözleri parlayarak kardeşine baktı ve gülümserken hevesle sordu.

"Beyin fırtınası?"

Anka gülümseyerek kardeşine bakarken başını salladı. Çoğu zaman birlikte yaptıkları bir şeydi bu. İçinden çıkamadıkları bir konu üzerinde olabilecek en saçma fikirleri ortaya atar, üzerinde saçmalamaya devam ederken çoğu zaman işe yarar bir şeyler çıkarırlardı. Alin kucağındaki laptopu tutarak bacaklarını karnına doğru çekti ve kalçasının üzerine yan oturdu. Ayaklarının tabanlarını yine Jan'ın bacaklarına dayamıştı. Derim ve Jan'ın varlığını unutmuş gibi doğrudan Anka'ya bakarak konuşmaya başladı.

"Belki sana saçma gelecek..." diye başladığı cümlesini, Anka ciddi bir tonla araya girerek "Ben de öyle olmasını umuyorum" diye kestiğinde gülümseyerek başını salladı ve devam etti. "Benim Bitcoinleri takip ediyorum dünden beri. Gerçi bir Bitcoin bile değil bildiğin gibi, al satla kendi kendime eğleniyorum işte..." dedi burun bükerek. "Bu arada diğer birkaç borsayı da kontrol ettim. Geçmişe dönük istatistikleri inceledim. Bazı coinlerde kimi zaman ani yükseliş ve inişler var. Birileri kesinlikle manipüle ediyor orası kesin. Bazen inanılmaz miktarda coini satışa sunuyorlar ve bir anda alımlar yapılmaya başlanınca değer kaybediyor. Ve bu sefer de herkes daha fazla zarara uğramadan aldıkları değerin altında elindekini çıkarmaya çalışıyor. Sonra birileri o düşük değerden coinleri yeniden toplamaya başlıyor. Farklı zamanlarda farklı coinlerde oluyor bu."

Alin heyecanla konuşmaya devam ederken diğerleri dikkatle onu dinliyordu. Daha Alin'in sözü nereye getireceğini

Derim ve Jan anlamadan Anka ne demek istediğini anlamış gibi aniden atıldı.

"Kripto para kullanıyorlar?"

Alin aniden susarak kardeşine baktı ve başını salladı.

"Hesaplarımı incelerken fark ettim. Gönderilen bir kısım paralar sanki yatırım yapar gibi kripto ticareti yapan firmalara gitmiş. Saçma değil, değil mi?"

Anka aniden heyecanla toparlanarak kucağındaki laptopun kapağını kapadı ve bacaklarını karnına çekerek o da tıpkı kardeşi gibi kalçasının üstüne yan oturdu. Bir dirseğini kanepenin koluna yasladı ve gözleri parlayarak Alin'e baktı. İki adam da şaşkınlıkla iki kadını izliyordu. Kadınların ikisi de onların varlığını unutmuş gibiydi. Anka kardeşini desteklercesine başını iki yana salladı.

"Saçma değil tabii ki. Çok doğru bir düşünce. Kripto para takip edilemez. İstedikleri hesaba transferi yapabilirler."

"Pis işlerini kripto parayla yapıyorlar, böylece resmi olan para transferleri sadece yasal işleri için kullanılmış oluyor ve açık bulmak imkânsız."

"Biz bu para transferlerini ne kadar incelesek de boşa kürek çekmiş olacağız ve zaman kaybından başka bir şey olmayacak."

"Kesinlikle!" dedi Alin kendinden emin bir sesle. "Kripto para onları hiçbir şeyle bağlamaz. İsim yok, bağlantı yok... Temiz iş."

"Dijital cüzdan!" dedi Anka gözlerini iri iri açarak. "O kadar parayı sitede tutmazlar. Dijital cüzdan kullanıyorlar ve ne zaman isteseler dünyanın herhangi bir yerinden bu transferleri gerçekleştirebilirler. Milyar dolarları ceplerinde taşıyorlar!"

Alin hızla başını salladı. "Bence kesin öyle. Düşünsene nereye giderlerse gitsinler paraları da yanlarında geliyor ve istedikleri zaman ona ulaşabiliyorlar."

Derim ve Jan şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Bu onların daha önce düşündükleri bir şey değildi ve kızların söz ettikleri o kadar mantıklıydı ki gerçekliğine bir an inanamadılar. Derim'in yeni fark ettiği gerçekle çıkan şaşkın sesi duyuldu.

"Derin internette Charter Web seviyesinde bu işleri yaptıklarına eminim. Bu derece büyük pis işler orada dönüyor. Üstelik yalnızca kripto para kullanılıyor orada."

Anka o kadar hızlı düşünüyordu ki bir an düşüncelerinin hızıyla tekleyip kanepeden düşeceğini sandı. Heyecanla yerinde zıplar gibi bedenini düzeltti ve bakışlarını Derim'e dikti. Öyle hızlı konuşuyordu ki Derim ilk anda söylediklerini anlamakta zorluk çekerek şaşkın, çatık kaşlarla genç kadını izledi.

"Şubattaki toplantıda bu heriflerin hepsinin cep telefonlarını kopyalaman gerek. Hepsinin telefonlarını klonlayacağız ve dijital cüzdanlarına erişmeye çalışacağız. On iki basamaklı şifreler söz konusu olacak ama Lee kendisini parçalamak zorunda kalsa da bu şifreleri çözmek zorunda. Birim'dekiler de ona destek verirler, zaman kazanmış olur. Zaman alacaktır ama birkaç ay da olsa idare edebiliriz. Seninle ilgili bilgilere o kadar çabuk ulaşamayacaklardır ve bu süreçte Aşil'i olabildiğince göz önünden uzak tutabiliriz."

Derim söylenenler zihninde yeniden şekil bulmuş ve bazı taşlar kafasında şimdi oturmuş gibi başını salladı şaşkınlıkla.

"O yüzden şubattaki toplantıda bir sonraki adımlar konusunda beni bilgilendireceklerini söylediler. İlk toplantı kabul aşamasıydı ve kısıtlı bilgilendirilme yapıldı. Konsey'e giriş ücreti olarak istedikleri parayı itiraz etmeden verdim. Elde edeceğim kârın yanında, verdiğimin önemli olmadığını söyledim ve uygulayacakları tüm yöntemlere açık olduğumu söyledim. Şubattaki toplantıda her şey çok daha açık oynanacak."

"Çünkü senin sınırsız yöntemlerin olduğunu biliyorlar. Senelerdir seni izliyor olmalılar. Aşırı uçlarda dolaşan birisin ve onlar için biçilmiş kaftansın."

Anka'nın yalnızca açıklama yapar tarzdaki yargısız ses tonu Derim'in yine de kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ben mi aşırı uçlarda dolaşıyorum?"

Anka aniden savunma dolu bir tonla çıkışarak karşılık verdi. "Değil misin? Sürekli uçlarda dolaşıyorsun."

"Ben uçlarda dolaşmıyorum! Sadece gerektiği zaman gereken hamleleri yapıyorum."

"Seninle kesinlikle tartışmayacağım!" diye üstüne basarak terslercesine konuştu Anka.

Derim birden hareketlenerek bacağının birini kanepenin üzerine çekti ve bir dirseğini kanepenin sırtına atarak yüzünü Anka'ya döndü. İkisi de odadaki diğer iki kişiyi unutmuş gibiydi.

"Hayır, tartış bakalım. Ben uçlarda dolaşan biri değilim!"

"Duy da inanma!" dedi Anka gözlerini devirerek.

"Örnek ver!" diye üsteledi Derim.

"Zararlı çıkarsın!" dedi Anka tehdit dolu bir tonla.

"Hey heyy!" diyen Alin'in sesini duyduklarında ikisi de şaşırarak diğer kanepedeki genç kadına baktı. Alin sorgularcasına ikisine bakıp "Ne yapıyorsunuz?" dedi, başını iki yana sallayarak.

"Kendini tanımıyor." dedi Anka, söylenircesine. Sesindeki şikâyetçi tonu gizlememişti.

Alin, bakışlarını Derim'e çevirdi. Tıpkı çocuk azarlayan bir büyüğün ses tonuyla "Kusura bakma da Gece haklı. Kendini tanımıyorsun..." Derim itiraz edecekken elini kaldırıp genç adamı susturdu ve kestirip atar gibi devam etti. "Hiç karşı çıkma! Boşa laf kalabalığı olur. Bunu sonra kendi aranızda tartışın, çekemem sizin dırdırınızı... Konumuza dönelim... Gece haklı. Bu adamlar seni en azından son birkaç yıldır izliyorlardır mutlaka. Yöntemlerini biliyorlar ve senin

yöntemlerin tam onlara göre. Ahlaki yargılardan uzak kazanılan her para, onlar için mubah ve sen onlara istediklerini verdin. Büyük oynadığını söyledin, gözünü kırpmadan milyonlarca doları heriflerin eline saydın çünkü seni kazanacağın kâr ilgilendiriyor. Bu onları tatmin etti. Bundan sonraki tüm transferler muhtemelen kripto para ile olacak. Başka türlü o kadar parayı oradan oraya aktarmak kolay olmayacaktır."

"Telefonları nasıl klonlayacak peki Derim?" diye soran Jan'dı ve üç soran yüz ona çevrildiğinde duraksamadan devam etti. "Konsey'de Derim'in haricinde altı kişi var. Aynı anda altı telefonu klonlaması mümkün değil. Diyelim klonladı... Adamların bir miktar paralarının kontrolünü biz ele geçirsek bile bu adamların sadece dijital parası yok. Hala tonla paraları var ve kaybedecekleri birkaç milyar dolarla sarsılmazlar. Elimizde onlara karşı kullanacağımız bir koz hala yok."

Jan'ın sözleriyle diğerleri kısa süren bir sessizliğin içine büründüler. Jan'ın ortaya koyduğu gerçekler yadsınamazdı. Alin burun bükerek ters ters Jan'a baktı ve şikâyetçi bir tonla "Hiç eğlenceli değilsin. Fazla gerçekçisin" dedi.

"Huyum kurusun. Hep öyleydim" dedi Jan duraksamadan. Alin'e bakan bakışları eğlenceyle parlıyordu. Bakışlarını Alin'in üzerinde gezdirerek "Ama sen eğlencelisin. Bu hoşuma gidiyor" diyerek devam etti.

Alin gözlerini devirirken ayağının tabanıyla sertçe Jan'ı dürttü. Anka'nın ciddi sesini duyduklarında ikisi de bakışlarını yeniden karşıya çevirdiler.

"O zaman adım adım gideceğiz. Şubattaki toplantıda aşağı yukarı yeni bilgilerle önümüzü daha net görmüş oluruz. Ama her şeye rağmen eğer gerçekten kripto parayla iş yapıyorlarsa bunun önüne geçmemiz lazım. Bu arada geçmişte ve bundan sonrasında bu heriflerin çevirdikleri pisliklerle onları bağlayacak bilgilere ulaşmaya çalışacağız. Mutlaka bir yerde

bu bilgileri tutuyorlardır. Yeri bulursak bunlara ulaşmanın da bir yolunu buluruz."

"Ocak sonuna doğru benim hiç değilse iki haftayı Paris'te geçirmem gerek. Uzun zamandır gözlerden uzaktayım ve nerede olduğumu bilmiyorlar, arada ortalarda dolaşmam lazım."

Derim'in tatsız sesiyle Anka bakışlarını genç adama çevirip onaylarcasına başını salladı.

"Evet, mecburen bunu yapmak zorundasın. Ortada uzun süre görünmemen dikkat çeker. Diğerleri çok olmasa da ortadalar. Kimi kocaman bir yalan olsa da sosyal sorumluluk projelerinde rol oynuyor, kimi yüksek sosyete partilerine katılıyor, iş dünyasındaki toplantılarda boy gösteriyorlar. Toplumdan kaçmıyorlar ve bu onları inandırıcı bir şekilde yasal gösteriyor. Hepsi de hayırsever, başarılı iş adamları maskesini çok iyi kullanıyorlar."

"Benim medyada boy göstermekten hoşlanmadığımı biliyorlar. Bununla ilgili sıkıntı olmaz ama bazı iş toplantılarına katılmam gerekiyor."

"O zaman katılacaksın." dedi Anka kuru bir sesle.

"Aşil'den ve senden o kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum."

Derim'in asık suratla tatsız bir sesle yaptığı açıklama diğerlerinin suskunlaşmasına neden oldu. Anka morali dağılmış görünen adamın yüzüne anlayışla bakarak yumuşak bir tonla karşılık verdi.

"Her gün Aşil'le görüntülü konuşmanı sağlarım. Bu onu da iyi hissettirir."

"Görüntülü konuşmak benim için yeterli değil! Ben oğluma sarılmak ve kokusunu içime çekmek istiyorum. O lanet cihazlar bunu sağlamıyor öyle değil mi?"

Derim öylesine aksi bir sesle karşılık vermişti ki Anka irkilerek gözlerini kırpıştırdı. Çaresiz masum bakışlarını iri iri açarak şikâyetçi bir tonla konuşmaya başladı.

"Başka ne yapabiliriz? En azından bir koz elde edene kadar bu şekilde devam etmek zorundayız. Aşil'in varlığını öğrenirlerse ne olacak? Sen uzaktayken Aşil'i sakinleştirmek bana kalacak. Ben şikâyet ediyor muyum? Üstelik döndüğünden beri Aşil sana öyle çok alıştı ki her gidişinde benim başımın etini yiyor. Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Çok mu üzülüyor?" dedi Derim erimiş bir sesle. Birilerinin onu özlemesi ve yokluğunu hissetmesi yüreğini ısıtmıştı.

"Elbette çok üzülüyor."

"O zaman birkaç gün siz de bana katılırsınız" diyerek atıldı Derim.

Anka hayretle kaşlarını kaldırdı. "Paris'e? Aşil'le birlikte geleceğim?" dedi inanmayan bir tonla.

"Evet!"

"Derim saçmalama! Aşil'i görünmez kılmaya çalışırken bu mantıklı mı?"

"Benim içeri sızdığımı bilmiyorlar ki. İleriye dönük tedbirler alıyoruz şu an. Ben de onların çocukları hakkında tüm bilgiye sahibim. Benim çocuğuma dokunmaya kalkan kendi çocuğundan olur!"

Derim'in acımasız bir sesle sertçe yaptığı açıklama Anka'yı titreten bir hiddetteydi. Derim duraksamadan devam etti.

"Sonsuza kadar oğlumu saklayamam. Benim oğlum olduğunu bir gün öğrenecekler. O zamana kadar mutlaka bir koz elde edeceğim. Öyle veya böyle edeceğim. Gerekirse ailelerindeki herkesin tepesine keskin bir nişancı dikerim yine de oğluma el uzatmalarına izin vermem! Ben neden oğlumdan uzak duruyorum artık? Oğlumu özlemek istemiyorum!"

Derim'in hiddetli sesi odadaki herkesin suskun kalmasına neden oldu. Anka ağzını açıp tek kelime edemiyordu çünkü genç adamın haklı olduğunu biliyordu. Kendisi ne kadar oğlundan ayrı kalmayı düşünemiyorsa Derim de aynı hisleri duyuyordu ve geçmişte yeteri kadar özlem çekmişti. O za-

manlar bunun gerekliliğine inanmıştı Anka. Derim'in kendisi bile bunu kabullenmiş görünüyordu ancak bundan sonrasında uzak tek bir gün geçirmek istemiyordu oğlundan ve sonuna kadar haklıydı. Anka içinde sarsılmaz şekilde her zaman sahip olduğu adalet duygusu ile Derim'e baktı ve genç adamı şaşırtan bir kabullenişle başını salladı.

"Tamam. Bunu daha sonra detaylı bir şekilde konuşup bir yola sokacağız."

Derim inanmayan gözlerle baktı genç kadına ve hızlı hızlı konuşarak atıldı. "Kabul edecek misin? Paris'e gelecek misiniz benimle? Diğer yerlere de tabii."

Anka sıkıntılı bir nefes koyuverdi. "Sana ve Aşil'e bu konuda haksızlık yapmak istemiyorum. Haklı olduğunu kabul ediyorum, tamam... Ama detayları konuşacağız. Benim için öncelikli konu her zaman Aşil'in güvenliği olacak."

"Sen delirdin mi?" dedi Derim, yumuşak bir sesle karşılık verirken gülümsedi. "Ben başka türlüsüne izin verir miyim? Tüm tedbirleri alacağım inan bana. Oğlumdan ve senden uzak kalmak istemiyorum artık. Ocak sonundan itibaren sürekli seyahatler başlayacak. Ben o kadar uzun süreyi oğlumu görmeden geçiremem artık. Birlikte seyahat edebiliriz."

Anka ters ters Derim'e baktı. "Benim burada bir işim var. Aşil'in bir okulu, düzeni var. Seyahat çantası gibi çocuğu oradan oraya sürükleyemeyiz."

"Senin işini bir düzene koyabiliriz. Sahaya çıkmıyorsun ki. Evde çalışarak da açığı kapatabilirsin. Aşil'in düzeni asla bozulmayacak. Paris'te de gidebileceği okullar var. Hepsini ayarlarım. Gerekirse özel öğretmen tutarız. Birer haftalık seyahatler olacak. Her şeyi bir düzene oturtacağım. Yine de zamanımızın çoğunu İstanbul'da geçireceğiz."

"Bunları daha sonra konuşalım lütfen. Şimdi sırası değil."

Anka'nın sesinin tatsız çıkmasına rağmen kabullenen tavrı Derim'in içine su serpmiş gibi derin rahatlatıcı bir nefes çekti ve sırtını yeniden kanepeye yaslarken parlayan gözlerle

genç kadına baktı başını sallayarak. Şimdilik bir sonuca bağlanmış görünen konuşmanın bitiminde Jan'ın sesi duyuldu tekrar.

"O zaman şubat sonundaki toplantıdan sonra her şey daha çok netlik kazanacak. Biz şimdilik elimizdeki bilgileri genişletmeye çalışacağız. Yeni bilgiler edindiğimizde planı ona göre kuracağız."

"Öyle görünüyor" diyen Alin'di.

Jan sıkıcı konuşmaların bittiğini işaret eden haylaz bir gülümsemeyle Alin'e baktı ve hafifçe çenesini kaldırdı.

"Yüzmeye var mısın?"

Alin sanki yapacak başka bir şey yokmuş gibi "Olur. Bu sıkıcı şeylerden daha eğlenceli olacağı kesin" dedi umursamaz bir sesle. "Hem biraz seni dikizlerim, içim açılır."

Jan duyduğu karşılıkla yüzünü buruştu ve ters ters Alin'e baktı. "Ben senin seks oyuncağın değilim"

"Ama olacaksın." Alin haince sırıtırken, parlak gözlerini Jan'a dikmişti.

"Bir dakika..." diyen Anka atıldı ikisi de yerlerinden kalkmadan.

Alin'in, Jan'ı çıldırttığını biliyordu ancak bunu umursamadı. Jan'ın Alin'den daha ciddi tepkiler beklediğinin farkındaydı. Alin ise Jan'ın aksine aralarındaki etkileşimi ciddiye alıyor görünmüyordu ve bu umursamaz tavırları Jan'ı çıldırtıyordu. Anka bakışlarını Jan'a çevirdi. "Marcel'den haber var mı?"

"Bu gece dövüşler yapılacak. Sabaha karşı arar. Muhtemelen pazartesiye dönmüş olurlar ancak Duman ne durumda olur şu an bilemiyoruz. Dağılmış halde olursa öncelik onun bakımı olur belki birkaç gün sonra dönerler."

"Sence çarşambaya kadar dönmüş olurlar mı?"

Jan, Anka'nın sorusunun ardından meraklı bakışlarını bir an Derim'e attı ve genç adamın da anlamaya çalışırcasına Anka'ya baktığını görünce yeniden genç kadına döndü.

"Muhtemelen. Neden sordun?"

"Çarşamba günü Noel olacak. Silva'yla daha önce konuştuğumda buna önem verdiğini söylemişti, diğer adamların içinde de kutlamak isteyenler vardır belki. Adamlar için en azından bir yemek hazırlanması gerek. Jaques'a talimat vereceğim, çarşamba günü Noel yemeği hazırlasın, o günkü adamların programını ona göre yaparsın. Türk'ler nöbetteyken diğerleri Noel'lerini kutlasınlar. İnançlı olanlar varsa zamanı gelince onlar da Türk'lerin yerine nöbet tutarlar."

"Genelde birbirlerinin bayramlarında tebrik ederler sadece. Aralarında inançsız olanlar da var. Şimdiye kadar kimsenin inancına karışmadık." dedi Jan durgun şaşkın bir sesle. Bunu daha önce hiç düşünmemişlerdi. Adamların özel hayatlarına karışmazlardı. Kendilerine ait gün isteyenlerin de programlarını ona göre düzenlerlerdi.

"Bildiğim kadarıyla Ortodokslar 7 Ocak'ta kutluyorlar, aralarında Ortodoks olan varsa onlar için de o zaman yemek hazırlanır."

Anka'nın düz açıklayıcı karşılığı ile Jan cıklar gibi bir ses çıkardı. "Ortodoks yok aralarında."

"Tamam, o zaman"

Jan, sorarcasına Derim'e baktığında Derim umursamazca omuzlarını silkerek karşılık verdi.

"Adamların nöbet çizelgesini ona göre hazırlarsın. Noel'i kutlamak isteyenler o gün izinli."

Anka çekinerek yan gözle Derim'e baktı. İtiraz edeceğini düşünmüştü ancak Derim aksine memnun bir yüzle bakıyordu kendisine. Anka'nın müdahalelerinden hoşnut olduğu belliydi. Anka tereddüt etse de bir sonraki kelimeleri, itiraz istemediğini belirtir bir tını taşıyordu.

"Türk'ler de isterlerse bayramlarda birer gün izinli olurlar."

"Hiçbirinin ailesi yok. Aileleri zaten yanlarında. Genelde birbirleriyle bayramlaşırlar."

Jan yine Derim'den önce açıklama yapmıştı. Derim hayranlıkla Anka'ya bakmaya devam ediyordu.

"Peki madem. Bu konuyu da hallettiğimize göre sorun yok o zaman" dedi Anka memnun bir yüzle gülümseyerek.

Alin oturduğu yerden doğrulurken sorarcasına Anka'ya baktı.

"Siz de geliyor musunuz yüzmeye? Uyumadan önce iyi gelir enerji atmak." Ardından haince sırıttı ve imalı bir sesle devam etti ayaklarına panduflarınnı geçirirken. "Gerçi siz enerjinizi atmak için başka yollar kullanıyorsanız, ihtiyaç duymayabilirsiniz."

Anka'nın Derim'in odasında yattığını biliyordu ve iğnesini sokmaktan geri durmamıştı. Anka her ne kadar hala Aşil'e belli etmese de Alin'den bunu saklamamıştı. Anka hiddetle eğilip yerdeki kendi pandufunu kaparak kardeşine fırlattı. Alin eğilerek bu saldırıyı savuştururken sırıtıyordu.

"Senin kafanı kırarım Alin!"

"Enerjimizi henüz atamıyoruz! Aslında ben de size katılabilirim! Kardeşin güdülerine sahip çıkmak konusunda uzman, senin de bildiğin gibi."

Derim'in araya girerek sitemle sarf ettiği kelimelerle Anka hiddetle gözlerini kısarak adama bakarken Alin kahkahayı basmıştı.

"Yazık sana..."dedi Alin, son kelimeyi uzatarak. "Ninni de söylüyor mu?"

"Alin!"

Anka'nın sinirle yükselttiği sesine hiçbiri aldırış etmedi.

"Buna da şükür" dedi Derim ağzının içinde. Yan gözle sitemli bir bakış attı yanındaki öfkeli gözlerini kardeşine dikmiş genç kadına.

"Birileri de rahipliğe aday olacak zaten" diyen Jan'ın imalı sesiyle iki kız kardeş sorarcasına genç adama baktılar ancak Derim'in uyaran delici bakışlarını üzerine diktiği genç adam, omuzlarını silkerek Alin'e döndü.

"Hadi gidip üzerimizi değiştirelim. On dakika sonra havuzda buluşuruz."

İkisi yan yana odadan çıkarken Anka düşünceli gözlerini Jan'ın sırtına dikmişti. Odanın kapısı kapandığı anda bakışlarını Derim'e çevirdi.

"Ne demek istedi Jan?"

"Hiçbir şey" diyerek kestirip atan Derim ayağa kalktı. "Hadi biz de katılalım onlara. Enerji atmak iyi gelecek. Saatlerdir burada oturup kaldık. Kaslarım kilitlendi."

Anka inatçı, soran bakışlarını Derim'e diktiği halde kımıldamadan durdu ve yeniden üsteledi.

"Ne demek istedi?"

Araştıran gözlerini genç adama dikmişti ve kalbi belirleyemediği bir hızla atıyordu. Jan'ın imalı kelimelerinin anlamını çıkarmaya çalışıyordu ancak içten içe ümitlenmek istemiyordu. Belki Derim'in son birkaç ayından söz etmiş olmalıydı Jan. Sonuçta Derim İstanbul'a geldiğinden beri kimseyle görüşmemişti. Fakat öncesinde Derim'in hayatına birilerinin girdiğinden emindi Anka. İçindeki sıkıntıya anlam veremeden adama bakmaya devam ediyordu. Derim gözlerini devirip sıkıntılı bir nefes verdi ve aniden eğilerek kollarını Anka'nın bacaklarının ve belinin altından geçirerek genç kadını kucağına aldı.

"Derim! İndir beni!"

"Yerinden kalkmıyorsun ama."

"Sinir etme beni. İndir aşağı."

Derim, genç kadını umursamadan ileriye adımladı. Anka yeniden sinirli bir sesle uyardı.

"Bacağın daha iyileşmedi, indir beni!"

"Dikişler alındı biliyorsun. Bacağım iyi. Çalışmaya başladım tekrar bildiğin gibi. Bana bahane üretme."

"Kendim yürüyebilirim, indir beni."

Derim odanın kapısına geldiğinde dizlerini hafifçe kırarak bir eliyle kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Ağır değilsin, tepinip durma düşeceksin."

Derim sakin adımlarla koridorda yürümeye devam ederken Anka pes ederek debelenmeyi bıraktı. Rahat bir pozisyona ulaşmak için bir kolunu genç adamın boynuna kaldırdı ve soran gözlerini yeniden Derim'e dikti. Yüzleri birbirine öyle yakındı ki bir an başını az da olsa geri çekme ihtiyacı hissetti.

"Jan ne demek istedi?"

"Jan saçmalıyor."

"En son ne zaman bir kadınla yattın?" diye Anka pat diye sorunca Derim'in adımları duraksadı ve olduğu yerde kucağındaki kadınla dikilirken bakışlarını Anka'nın gözlerine indirdi.

"Bunu neden soruyorsun?"

Anka bu karşılıkla yüreğinin acıyla büzüldüğünü hissetti ve bakışlarını Derim'in gözlerinden çekerken umursamazca omuz silkip alçak sesle mırıldandı. "Hiç. Öylesine. Merak ettim sadece".

"Sen en son ne zaman biriyle yattın?" Derim, dişlerinin arasından gergin bir sesle sordu. Bunun cevabını biliyor olmasına rağmen aksi düşünce onu yerle bir ediyordu. Sesindeki tehdit tınısı Anka'nın dikilmesine neden olacak kadar belirgindi. Genç kadın ona küçümser bir bakış attı.

"Ben senin gibi değilim!" dedi tükürür gibi. "Fırsatım olmadı. Çocuğumu büyütmekle meşguldüm."

"Fırsat bulsan yapardın yani?" dedi Derim, gözlerini kısarak genç kadına bakarken. Tehdit dolu bir tonla devam etti. "Ben senin yerinde olsam bu kadar hayal kurmazdım!"

"Neden olmasın? Ben sağlıklı bir genç kadınım!"

"Sağlığına başlatma beni!" dedi Derim tıslar gibi. "Ardında ceset dağı görmek istemiyorsan aklından o saçma düşünceyi at! Benden öncesi umurumda değil ama benden sonrası yalnızca benimdir!"

"O çifte standardını al bir tarafına sok!" dedi Anka hiddetle.

"Çifte standart yaptığımı mı düşünüyorsun? Ben nasıl biriyim senin gözünde?" diye sordu Derim bu kez ters bir sesle.

"Ne yaptığın umurumda değil! İndir beni!" dedi Anka öfkeli bir tonla ve yeniden tepinmeye başladı Derim'in kucağında.

"Sinirimi bozma inatçı keçi! Bunu daha sonra konuşacağız. Senin gözünde nasıl bir adam olarak göründüğümü bana söyleyeceksin. Şimdi gidip biraz yüzeceğiz ve sen de tepinerek harcamak istediğin enerjiyi daha doğal yollarla yok edebileceksin."

***

"Üzülüyorsun değil mi?"

Yüzücü mayosunun içinde dirsekleri havuzun kenarına dayalı olan Anka, suyun içinde kendisi gibi yüzücü mayosunun içindeki Alin'le yan yana dururlarken, Derim ve Jan'ın beş turluk yarışını izliyorlardı. İkisi de başa baş gidiyorlardı ve ikinci turu tamamlamak üzerlerdi.

Anka bakışlarını yüzen adamlardan ayırmadan alçak kederli bir tonla karşılık verdi Alin'in düz bir sesle sorduğu soruya.

"Elimde değil."

"Sende de onun sebep olduğu bir iz var."

Sesindeki sertliğin gözden kaçmadığı Alin, gözlerini kardeşinin yüzücü mayosunun altında görünmeyen izin olduğu göğsünün üzerine dikmişti. Anka'nın yüzücü mayosu tercih etmesinin nedeniydi o iz.

"Sebep olmuş olsa da aslında benim kendime yaptığım bir iz o" dedi Anka ifadesiz bir tonla. Yan gözle kardeşine bakmıştı üsteleme der gibi. Ardından kederli bir tonla devam etti sözlerine.

"Onun sahip olduğu izleri, dövüşlerden ya da bu yaşa kadar girip çıktığı deliklerden edindiğini sanmıştım. İlk gördüğüm zaman da garip gelmişti ama gerçeğin hiçbir zaman bu kadar acımasız olabileceğini düşünmemiştim."

Alin, dördü havuzda buluştuğunda altında siyah bir şort olan Derim'in bedenindeki izleri yüzünde hiçbir ifade okunmaksızın, belli etmeden incelemişti. Jan'ın da bedeninde birkaç yara vardı. Daha önce vurulduğu ve bıçaklandığı belliydi tıpkı Derim'in de buna benzer izleri olduğu gibi. Ancak Jan'dan farklı olarak Derim'in sırtında ve göğsündeki ince izler; ne bıçak yarasıydı ne de kurşun... Çocukluğunu anlatan hikâye, başka bir dille bedenine kazınmış gibiydi. Tek kötü yanı, okunamayacak kadar kötü ve vahşet dolu bir masal olduğunu ispat ediyor oluşuydu.

"Böyle bir şey kimin aklına gelir ki? Bir baba çocuğuna bunu nasıl yapar?"

Alin'in sesi ifadeden yoksun olsa da Anka onun da bu gerçekle boğuştuğunu hissedebiliyordu.

"Bizim hiçbir zaman cevabını bulamayacağımız bir soru bu." dedi Anka. "Çok gördük buna benzer olayları biliyorsun ve her zaman aynı soruyu sorduk. Çünkü biz Ahmet Soylu'nun çocuklarıydık. Ayağımızın ucuna taş değdirtmeyen, karısını çocuklarını kanatlarının arasında sımsıkı koruyan bir adamın çocuklarıydık. Bizim bu cevabı bulmamız imkânsız."

"Ancak bir ruh hastası yapabilir bunları!" dedi Alin, bu kez öfkeli bir tonla dişlerinin arasından karşılık vererek. "Başkan'ın kardeşinin pislik olduğunu biliyorduk ama bu kadarını tahmin etmemiştim."

Alin bu kez bakışlarını kardeşine çevirdi. "Onun gibi pisliklerle çok karşılaştık ve suç dünyasının sıradan bir pisliği olduğunu düşünmüştüm ama adam gerçekten hepsini aşmış kötülüğüyle." Tereddütlü bir nefes alıp bakışlarını yeniden havuzdaki adamlara çevirdi ve ağzındaki baklayı çıkarıverdi.

"Bu hafta annesinin dosyasını çıkarıp baktım."

Anka hızla bakışlarını Alin'e çevirdi. "Mühürlü dosyaları?" dedi hayretle.

"Harun'un bana borcu vardı. Rica ettim çünkü merak ediyordum."

Alin yaptığından utanmış görünmüyordu. Anka ona sorarcasına merakla bakmaya devam ediyordu. Bu onun da aklında olan bir şeydi ancak fırsatını bulamamıştı. Alin'in önce davrandığı belliydi. Alin tatsız bir sesle konuşmaya devam ederken üzüntüyle başını iki yana salladı ağır ağır.

"Otopsi raporlarını okudum. Berbattı." Dosyada okuduklarını ifadesiz tutmaya çalıştığı sesiyle Anka'ya aktardı. Ardından bakışlarını yeniden Anka'ya çevirdi ve tüm dürüstlüğü ile devam etti. "Sana yaptığını affetmem söz konusu değil Gece. Bu apayrı bir yerde. İnsan aklını kaybedince bazen yolundan sapıyor ve hak etmeyenlere de zarar veriyor. Akhan'la bu konu hep aramızda olmaya devam edecek. Bunu unutmasına izin vermeyeceğim. Ama bugün biliyorum ki o da pişman yaptıklarından. Onu bugün parçalamıyorsam kendime benzettiğimden. Onu affetmiyorum ama anlıyorum da... Bana çoğu zaman öğretmeye çalıştığın gibi her şeyi ayrı ayrı değerlendiriyorum. Akhan'ın bugünkü pişmanlığını görmesem, seni ve Aşil'i nasıl mutlu etmeye çabaladığına şahit olmasam, en az babası kadar kötü olduğuna inansam, bunun acısını ondan tıpkı onun yaptığı gibi çıkarırdım. Ama kendimi ona benzetsem de; biliyorum ki Ahmet Soylu'nun kızıyım ben. Adaletli olmam gerekiyor ve nefretin gözümü karartmasına izin vermeyeceğim. Akhan da mağdur biri ve bunu görebiliyorum. Onun gibi bir hayat yaşasaydık biz ne olurduk? Bu soruyu kendime hep soruyorum ve onun ayakkabılarıyla yürüdüğümü düşünüyorum. Ondan farksız olmazdım. Beni ona karşı durduran tek gerçek bu."

Anka düz bakışlarla kardeşine bakarken yüzünde buruk bir tebessüm oluştu.

"Biliyor musun? Onunla birlikte olmama neden olan en büyük duygu buydu. Ona öyle benziyorsun ki... Sen olmadığında kendimi yarım hissediyorum ve Derim'in tüm yaptıklarına rağmen, o anlarda beni bütün hissettiren tek şey yine oydu."

Anka bakışlarını yeniden, üçüncü turuna girmiş olan iki adama çevirdi. Hala başa baş devam ediyorlardı ancak Jan bir kulaç da olsa öndeydi şimdi. Derim'in bacağının onu zorladığı belliydi ve Anka nedensizce yeniden yüreğinde bir sızı hissetti. Buna rağmen mırıltılı bir sesle konuştu.

"Sen de hep akıl almaz şeyler yapıyorsun ve ben her defasında senin arkanı temizlemeye çalışıyorum. Bir yanım sana kızsa da her duygunu öylesine içten ortaya koyuyorsun ki sürekli kontrollü olmaya çalışan ben, bazen kendimi akışa bırakmayı seviyorum."

Alin aniden bakışlarını kardeşine çevirip şikâyetçi bir tonla karşılık verdi.

"Çok sıkıcısın! Sürekli kontrollü olman gerekmiyor!"

"Alin!" dedi Anka tasvip etmez bir ifadeyle. "Birilerinin seni hizada tutması lazım! Sen bunu beceremediğine göre bu hep bana düşüyor!"

"Benim kontrol edilecek bir şeyim yok!"

"Hatırlıyor musun?" dedi Anka çabucak, bedenini hafifçe kardeşine çevirdi ve azarlayan bakışlarını kardeşine dikti. "Evimizde şömine yok diye salonun ortasında ateş yakmaya kalkmıştın! Eğer o su dolu kovayı hazırda bekletmesem az daha evi ateşe verecektin! "

"Halıda koca bir delik açılmıştı ve döktüğümüz su yüzünden salonun parkeleri kabarmıştı."

Alin kıkırdarken Anka esefle başını iki yana salladı ve yeniden yüzünü önüne çevirdi. Alin'in alçak üzüntülü sesi kulağına dolduğunda bir an öylece kalakaldı.

"Ben değilse bile bir başkası yaktı ama evimizi. Annem ve babamla. Sence son anlarında benim yaptığımı mı düşünmüşlerdir?"

Alin'in suçlulukla çıkan sesiyle Anka toparlanarak kardeşine çevirdi yeniden bakışlarını.

"Öyle bir şey düşünmemişlerdir. Öyle bir şeyi asla düşünmezler. O yangın senin yüzünden çıkmadı, bunu ikimiz de biliyoruz. Sakın böyle şeyler düşünme! Sakın! Senin suçun yoktu."

Anka kararlı bir tonla temin eder gibi konuşurken bir elini kaldırdı ve Alin'in omzunu sıktı. "Böyle bir şeyi aklına bile getirme. Ne kadar çılgın olsan da böyle bir şeyi senin yapabileceğini asla düşünmezler."

"Yapanı ele geçirebilseydik hayatını cehenneme çevirirdim!" dedi Alin hırslı bir tonla. Bakışlarını kısmış, dudaklarını germişti. "Yapanların geberip gitmesi onlar için öyle büyük bir lütuf ki, yaşasalardı cehennemin âlâsını onlara gösterirdim."

"İşte bir tek bu konuda seni hiçbir şeyin durdurmasına izin vermez, ben de yanında yürürdüm." dedi Anka kinli bir tonla.

"Geberip gitmiş olmalarına şükrediyorum yoksa yapabileceklerimden ben bile dehşete düşüyorum ve bugün Akhan'ı anlayabiliyorsam sırf bu nedenledir."

Alin başını aşağı yukarı ağır ağır sallarken boş bakışları havuzdaki son tura dönen adamlara çevrilmişti.

"Annemle babam duman yüzünden acıyı hissetmeden önce ölmüşlerdi. Buna bile çoğu zaman şükrediyorum. Acı çekerek ölmüş olmalarına katlanamazdım. Akhan'ın annesine yapılanlar öylesine berbat ki, yapanların peşine düşmesine kızmıyorum. Yaşasalardı, ben de annemle babamın katillerinin peşine düşerdim kesinlikle."

Anka onu anladığını belirtir bir tavırla başını salladı. "Ben de yanında olurdum. Ama gerçek katillerin peşinde olsaydık.

Derim'in tek hatası; gerçek katilin Saffet Akdoruk olduğunu sanarken bunun acısını kızından çıkarmaya kalkması oldu."

"İnsanın gözü dönünce sağlıklı düşünemiyor demek ki" diye düşünceli bir sesle mırıldandı Alin.

"Derim normalde de sağlıklı biri değil zaten. Bunu ben biliyorum Alin."

"Ben de biliyorum artık" dedi Alin ve yüzünde muzır bir tebessüm oluştu. Gülümsemesi yüzünde büyürken yeniden kardeşine çevirdi bakışlarını. "Hangi sağlıklı adam evin içinde çocuğunun peşine sırf düşmesin diye iki çam yarması diker ki?"

Anka sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Artık dikemeyecek!"

"Kontrolü ele aldım diyorsun yani? Her zaman olduğu gibi!"

"Birinin ele alması lazım. Aşil sağlıklı bir şekilde büyüyecek. Çocukluğunu olması gerektiği gibi yaşayacak."

"Bir basamaktan düştü diye krize giriyorsa bir de yazın ağaçlara tırmanmaya başladığı zaman olacakları görmek için sabırsızlanıyorum."

Alin'in alaycı sözlerine Anka telaşla karşılık verdi.

"Sakın küçükken ağaçtan düştüğümde kolumun kırıldığını Derim'e söyleme! Çocuklar ağaçtan düşebilir dedim aklını kaçırdı. Bu fikre alıştırmaya çalışıyorum."

"Eğitim aşamasında diyorsun?"

"Ben de çocuğumun incinmesini istemem elbette ama bu onu pamuklara saracağım anlamına gelmiyor! Bu Aşil'e haksızlık. Hayatı özgürce yaşayabilmeli."

"Kolunu kırmana sebep olan bendim aslında" dedi Alin suçlu bakışlarını kardeşine dikerek.

"Hayır değildin!" dedi Anka çabucak. "Seninle iddiaya giren bendim! O kadar yükseğe tırmanamayacağımı söylemiştin, ben de tırmanabileceğimi söyledim ve kazandım. Bu benim seçimimdi."

Alin çok ikna olmamış olsa da yine de başını onaylayarak sallarken içini rahatlatmaya çalıştığı belli bir tonla karşılık verdi.

"Hem kolun alçıda olduğu sürece her şeyini ben yapmıştım. Üzerime düşeni yaptım yani."

"Fazlasını yaptırdım sana!" dedi Anka sırıtarak.

Alin tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve isyanla "Poponu bile bana sildirmiştin!" dedi.

"Hak etmiştin! Çok eğlenceliydi." Anka bu kez keyifle kıkırdamıştı ve kıkırtıları yükselmeye başladığında Alin ona eşlik etti.

İki genç kadın kahkaha attığı sırada önlerinde sudan çıkan iki kafa belirdi.

"Enerjini atmak istediğini sanıyordum ama dakikalardır burada lak lak ediyorsunuz." dedi Jan soluk soluğa Alin'e bakarak.

"Ben seni başka yerlerde düşünürken hayal gücümü çalıştırarak enerji atıyorum." dedi Alin arsız bir gülümsemeyle. "Eee kim kazandı?" diye sordu duraksamadan.

"Ben kazandım!" dedi Jan memnun bir gülümsemeyle. Eliyle uzun ıslak saçlarını geriye taradı. Alin ona yiyecek gibi bakıyordu o anda ve Jan bu bakışlardan zerre rahatsızlık duymasa da daha farklı bakmalarını da ister gibiydi.

"Aferin sana. Ödül ister misin?" diye sordu Alin muzır bir ifadeyle kaşlarını hızla yukarı aşağı indirip kaldırarak.

Yanındaki Anka gözlerini sıkıntıyla devirirken Derim birkaç kulaç atarak Anka'nın diğer tarafına geçti ve dirseklerini havuzun kenarına dayadı. Yüzünde haylaz bir gülümse eşliğinde hızla nefes alarak soluklarını toparlamaya çalışıyordu. Bir elini o da ıslak saçlarından geçirerek geriye taradı. Anka yan gözle yanındaki adama bakarken gözlerini yine göğsündeki dövmeden alamamıştı. Derim'in kolunu kaldırmasıyla göğsündeki Anka'da, adeta kanatlarını çırpmış gibi bir dalgalanma gerçekleşmişti. Bakışlarını zorlukla dövmeden çe-

kerken genç adamla göz göze geldi ve başını hızla önüne çevirdi.

"Ne olacağına ben karar verirsem hoş olur aslında." diyen Jan'a, Alin hızla karşılık verdi.

"Bir öpücüğü hak ettin!"

Jan ters bir yan bakış attı ve başını iki yana salladı. "Bir sonraki adım o olsun... Yarın akşam yemeğine ne dersin?"

Alin gözlerini iri iri açarak "Flört gibi akşam yemeği mi? Bana çıkma mı teklif ediyorsun? " dedi hayretle.

"Çok mu ütopik?"

"Ben doğrudan sadede gelirsin diye düşünmüştüm. Flörtle neden vakit kaydediyoruz?"

Jan bu kez memnun olmayan bir ifadeyle yüzünü buruştu ve azarlayan bir tonla karşılık verdi.

"Bu kadar aceleci olmak zorunda değilsin. Yavaş yavaş ilerlesek? Olması gerektiği gibi?"

Alin'in gözleri yine hevesle parlayarak adama dikildi.

"Yavaş yavaş? Olması gerektiği gibi? Harika bir haber bu. Erken boşalmıyorsun yani?"

Duyduklarıyla Derim'in kahkahası kapalı havuzun içinde patladı. Anka kendisine hâkim olamadan kıkırdarken, Jan öfkeyle Alin'e bakıyordu. Genç kadına karşılık verirken sesi otorite yüklüydü ve kelimelerin üzerine basarak konuşuyordu.

"O konuda garanti veriyorum sana, merak etme! Hayal kırıklığına uğramazsın ama benim istediğim gibi yol alacağız!"

"Yavaş yavaş" dedi Alin burun bükerek. "Bu kadar nazlı çıkacağını tahmin etmezdim Bartın. Bence hemen meselenin özüne geçiş yapabiliriz."

"Olması gerektiği gibi olacak!"

"Önce bir test sürüşü yapsak?" dedi Alin gözlerini kısarak beklentiyle adama bakıyordu.

Jan'ın bu kadar nazlı çıkacağını düşünmemişti. Genç adam gönderdiği tüm sinyalleri büyük bir başarıyla savuştururken öylesine ağırdan alıyordu ki Alin, adamın tipi olmadığını düşünmeye başlayacaktı. Oysa bakışlarındaki ilgi barizdi. Neden bu kadar ağırdan aldığına anlam veremiyordu. Jan'ın iffetli biri olabileceğini düşünmemişti. Tek istediği adamla keyifli zaman geçirmek ve bittiği anda da sorunsuz herkesin kendi yoluna devam etmesiydi.

Fakat Jan onun gibi düşünmüyordu. Neler hissettiğinden emindi ve Alin'in aralarındakini bu kadar hafife alması sinirlerini bozuyordu. O sağlam adımlarla ilerlemek istiyordu çünkü daha önce böylesi duygular hissetmemişti ve bunu bu kadar kolay harcamak istemiyordu. Alin'in, kendi istediği yolda ilerlemesi için tüm iradesiyle ona karşı koymaya çalışırken genç kadını yoluna çekmeye çalışması yorucu oluyordu ancak pes etmeyi düşünmüyordu. Karşı konulması zor bir kadındı Alin. Öylesine cazibeli ve hayat doluydu ki, saçtığı enerji Jan'ı mıknatıs gibi kendisine çekiyordu. Fakat hayatında ilk defa her şeyi olması gerektiği gibi yapacaktı ve Alin'in de bunu anlamasını sağlayacaktı.

Genç kadının beklentiyle bakan yüzüne bakarken sert bir tonla ve kararlı bir ifadeyle karşılık verdi.

"Yarın! Akşam yemeği! Sekizde! Hazır ol."

Alin yeniden burun bükerek suyun içinde bedenini ileri doğru itti ve ilk kulacı atarken şikâyetçi bir sesle söylendi.

"Çok sıkıcısın Bartın! Açık çek verdim, bozdurmaya korkuyorsun. Ben karşılıksız çek yazmam!"

"Ben de çek cirolamam! Benim olan, bende kalır!"

"Hemen bozdurabilirdin. Vade bile koymadım."

Alin bağırarak karşılık verdi ve seri kulaçlarla havuzun içinde ilerledi.

"Neden böyle?"

Anka, Jan'ın şikâyetçi sesiyle bakışlarını kardeşinden çevirip yanındaki genç adama baktı ve umursamazca omuzlarını silkti.

"Beni hiç karıştırma. Aranıza girmeyi düşünmüyorum."

"Aramıza gir demiyorum. Kimsenin aramıza girmesini istemiyorum zaten. Sana neden böyle olduğunu soruyorum?"

"Nasıl olmasını beklerdin?"

"Biraz ciddiye almasını" dedi Jan, duraksamadan.

"Nasıl yani? Sen her birlikte olduğun kadının ilişkinize ciddi yaklaşmasını mı istiyorsun?" Anka şaşkınlıkla bakıyordu Jan'a. "Eğer kalpler çiçekler tarzında bir ilişki istiyorsan, Alin'de bunu bulamazsın."

"Aslında Jan, Kızıl'da kendini gördüğü için hoşnut değil" dedi yanındaki Derim, alayla söze karışarak.

Jan öfkeyle ona bakışlarını çevirdiğinde masumca omuzlarını silkti. "Ne? Yalan mı? Kızıl'da kendini görmüyor musun?"

"Benim de sinir bozucu olduğumu mu söylüyorsun?"

"Kaç kadını zorla odandan dışarı çıkardığını söylüyorum. Şimdi biri sana aynını yapacak ve sen bundan hoşlanmıyorsun. Ama ne var biliyor musun? Ben bu durumla acayip eğleniyorum."

Derim intikam alır gibi keyifle konuşurken Jan pat diye lafı soktu.

"Sen kendine bak! Senin ufaklık küflenmeye yüz tutacak!"

Anka'nın kaşları hayretle yukarı kalktı ve bakışları hızla iki adam arasında gidip geldi.

"Küf tutacak derken?" diye mırıldandı merakla.

"Jan!" dedi Derim hırlar gibi. Jan hırsla karşılık verdi.

"Benden farklı değildin! Şimdi bana erdem taslama!"

"Farklı değil derken?" diye Anka yeniden atıldı merakla. Gözlerini kısarak yeniden iki adama baktı hızla ancak ikisi de kendisinin varlığını unutmuş gibiydi. "O da mı kadınları zorla odasından atıyor?" dedi öfkeli bakışlarını Derim'e dike-

rek. O sırada takıldığı şey; kadınları odasından atmasından ziyade öncesinde onları oraya sokmuş olduğu idi.

"Jan!" diye yeniden üzerine basarak arkadaşının adını hırladı Derim.

"Yalan mı?" dedi Jan masumca gözlerini açarak. "Kaç kadını işin bittikten sonra odandan sepetledin? Dur ben söyleyeyim" dedi bu kez düşünüyormuş gibi bakışlarını yukarı kaldırarak. Aniden pis pis sırıtarak bakışlarını yeniden Derim'e dikti. "Hepsini!"

Derim'in karşılık vermesine fırsat kalmadı. Böğründe hissettiği bir acıyla öne doğru keskin bir soluk vererek eğildi.

"Pislik!" diyen Anka, dirseğini tüm gücüyle Derim'in karnına gömmesinin ardından bedenini hızla ileri itti ve sinirli kulaçlarla kardeşinin yanına doğru yüzmeye başladı.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi Derim yüzünü buruşturarak. Suyun içinde bir eli karnının üzerindeyken öfkeyle Jan'a baktı. Jan umursamaz bir tavırla omuz silkti ve şeytanca gülümsedi.

"Bana destek olmazsan ben de sana köstek olurum!"

"Bu mu dostluk? Daha yeni yeni aramızı ısıtmaya çalışıyorum!" dedi Derim, esef duyan bir ifadeyle.

"Bana yardım etmezsen senin suyunu ben ısıtırım merak etme!" dedi Jan ters bakışlarını arkadaşına atarak. Dirseklerini havuzun kenarına dayayarak bakışlarını havuzun ilerisindeki iki genç kadına çevirdi.

"Seni daha önce bu kadar kararlı görmemiştim" dedi Derim hayretini gizlemeden. O da yanındaki adam gibi iki dirseğini kenara dayadı tekrar.

"Bu ilişkiyi ciddiye alıyorum Derim. Tıpkı senin de Anka'yı ciddiye aldığın gibi. Hayatımda ilk defa böyle hissediyorum ve bunu doğru yoldan yapacağım. O yüzden bana yardımcı ol."

"Ben ne yapabilirim ki? Çiçek çikolata mı yaptırayım? Anka söyledi ya, o tür biri değilmiş."

Jan yeniden ters ters ona baktı. "Zamanı gelince, söylerim onları da yaptırırsın. Ama şimdi hayatımızda ilk defa doğru düzgün ilişki yaşayacakken bunu olması gerektiği gibi yapacağız."

"Yani?" dedi Derim anlamadığı belli bakışlarını yanındaki adama merakla dikerek.

"Flört Derim! Flört!" dedi Jan bilgiç bir ifadeyle. "Her şey flörtle başlar. Önce birkaç akşam yemeği... Sonra eğlenceli vakit geçirilecek planlar... Bu arada karşılıklı birbirimizi tanımaya yönelik sohbetler. Sonra yakınlaşma ve sağlam bir ilişki için atılması gereken tüm adımları atacağız."

"Ne tür planlardan söz ediyorsun?" dedi Derim hafifçe Jan'a yaklaşarak. İlgi ve merakla bakıyordu. Jan'ın sözlerini ciddiye aldığı belliydi ve bir sonrakileri bekliyordu.

"Ne bileyim?" dedi Jan omuz silkerek. "İnsanlar flört ederken neler yapıyorsa onlardan işte."

"İnsanlar flört ederken neler yapıyorlar?" Derim ısrarlı bir merakla üsteledi. "Benim de ilk olarak Anka'yı akşam yemeğine davet etmem gerek o zaman değil mi?" Ardından suçlayan bir sesle devam etti. "Neden bana daha önce söylemedin bunu? Bu planlardan neden benim haberim yok?"

"Üzerinde çalışıyorum işte!" dedi Jan sert bir savunmayla.

"Ne demek çalışıyorum? Neler buldun şimdiye kadar?"

"Birkaç film aldım..." dedi Jan ciddi bir tonla, başını sallayarak. "Öğreneceğim."

"Ne tür filmler?" dedi Derim, gözleri şaşkınlıkla açılarak.

Jan omuz silkerek dudağının ucunu kıvırdı. "Birkaç romantik film işte. Mantıklı birkaç şey, eminim öğreneceğim."

Derim duyduklarıyla hayal kırıklığına uğramış gibi Jan'a baktı ve geri çekilerek yeniden eski pozisyonuna döndü. "O saçma sapan filmlerden mi öğreneceksin bir şeyler? Büyük geri zekâlısın Jan!"

"En azından ben doğru yolu bulmak için çabalıyorum! Sen hile hurdayla Anka'yı yanında tutmaya çalışıyorsun.

Yılbaşından sonra evlerine dönmeye karar verdiklerinde tutuşarak bana gelme o zaman!"

"Dönmeyecek!" dedi Derim, keskin bir sesle.

"Evin bittiğini bilse bugün döner."

Derim o hafta içinde Anka'nın evinde yapılması gerekenleri bitirdiğini risk almamak için henüz Anka'ya söylememişti. Şimdilik evin hala toparlanması gerektiğini düşünmesi çok daha mantıklı görünmüştü.

"Şimdilik bunu bilmesine gerek yok. Ayrıca Aşil burada mutlu. Anka onu üzmek istemez."

"Aşil'i nereye kadar kullanabilirsin ki?"

"Gerektiği yere kadar!"

"Bence zorlayıcı taktiklerin yerine daha yumuşak yöntemler denemelisin."

"Elimden geleni yapıyorum işte. Onun istemediği hiçbir şeyi yapmıyorum. Telaşa düşüp kaçmasını istemiyorum. Bana alışmasını istiyorum."

"Geçmişte de alışmamıştı."

"Bugün daha farklı durumdayız. Geçmişte yaptığım tüm pisliklerin yanı sıra, onu esir tuttuğumu düşünüyordu ve onu azıcık tanıdıysan asla özgürlüğünün elinden alınmasına boyun eğecek biri olmadığını anlamışsındır. Haklı bir direnişti o. Şimdi özgür iradesiyle karar vermesini istiyorum."

"Şimdi de başka dolaplar çeviriyorsun." dedi Jan burun bükerek. "Şu an esir değil ama sen yine de özgür iradesini kullanmasına izin vermiyorsun. Ona meydan okuyorsun ve ikimizin de çok iyi bildiği gibi Anka meydan okumalardan asla kaçınmaz."

"Meydan okuması hoşuma gidiyor. Birbirimize çekildiğimizi o da biliyor ama şu an kabullenmiyor. Kabul edecek!"

Derim'in kendinden emin bir sesle kestirip atar gibi sarf ettiği sözlerin sonunda, Jan yine yandan bir bakış atarak "Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu merakla. "Onunla aynı yatakta yatıp, sevişmeden nasıl duruyorsun?"

"Kolay olduğunu mu sanıyorsun? Her gece buz gibi suyla duş almaktan zatürre olmam yakındır. Ama bana, o gelsin istiyorum. İlk adımı, o atsın istiyorum. Tamamen kendi özgür iradesiyle. Kabullenerek. Onu zorlamayacağım. Tek bir yanlış adımım kaçmasına neden olur, biliyorum. Bunu göze alamam. Onunlayken daha önce olmadığı kadar iyi uyuyorum ve bunu yok etmek istemiyorum. Her şeye rağmen yanında uyumak bile bana yetiyor."

Jan başını iki yana salladı ve alayla karşılık verdi. "Gerçekten rahip olma yolunda ilerliyorsun."

"Bu konuyu bir daha Anka'nın yanında açarsan yumruğu yiyeceksin Jan! Bu marifet değil tamam mı? Bana yıldızlı pekiyi vermeyecek. Bunun takdirlik bir yanı da yok! Onun gözünü boyamak için seçtiğim bir yol da değil bu. Anka bunu hak ediyor. Bana dokunduğu andan beri başka kimsenin bana dokunmasına izin vermedim çünkü hayatımdaki tek güzel şeyi kirletmeyeceğim."

"Malta'daki sosyetik güzeli unuttun sanırım." Jan'ın alaycı karşılığı ile Derim sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"O bir hataydı. Neyse ki yol yakınken geri dönmüştüm. Aynı hatayı bir daha yapmadım, yapmayacağım."

Jan onaylayarak başını salladı, ileride birlikte yüzen iki kadına baktı ve birkaç saniye sonra yan gözle Derim'e bakıp çenesiyle belli belirsiz suyun altını işaret ederek alaycı bir sesle sordu.

"Hala çalışıyor mu? Bozulmadığından eminsin değil mi?"

Duyduklarıyla Derim'in Jan'ın üzerine atılıp suyun altına sokması iki saniyeyi bulmamıştı. İki adam suyun içinde kıyasıya birbirleriyle boğuşurken havuzun ilerisindeki iki genç kadın hayretle onlara bakıyordu.

"Çocuk bunlar ya" dedi Alin, tasvip etmeyen bir ifadeyle. "Büyümemişler hala"

"Vücutlarının maşallahı var da, beyinler kalakalmış beş yaşında, haklısın."

***

Anka kendi yatağına yatıp gözlerini kapadıktan tam on dakika sonra odanın içini aydınlatan ışıkla usanç dolu bir nefes çekti ve yavaş yavaş nefesini dışarı salarken yeniden gözlerini açtı. Havuzdan sonra duşunu almış, pijamalarını giyip kendi odasındaki yatağına yatmıştı. Derim'in başka kadınlarla birlikte olduğu görüntüler, gözünün önünden gitmiyordu ve içindeki öfkeyle boğuşurken onun yakınında olmak istememişti.

"Neden burada yattığını sorabilir miyim?" diyen Derim'in isyan dolu sesi arkasından geliyordu.

Derim'in sesi her ne kadar isyan dolu olsa da hissettiği paniği gizleyemiyordu. Anka üzerindeki yorganı sertçe kenara itti ve arkasını dönerek kızgın bakışlarını odanın ortasında ayakta dikilen adama çevirdi. Üzerinde kısa kollu siyah bir tişört ve yine aynı renkte eşofman altı vardı.

"Çünkü burası benim odam! Hani burada kaldığım sürece bana ait olacağını söylediğin yer!"

"Eşyalarını benim odama taşımadın ve ben bunu kabul ettim. Yani hala sana ait olan yer kabul ediyorum. Ama benim odamda uyuyacaktın, öyle anlaşmıştık."

"Hayır anlaşmadık! Ben öyle bir şey söylemedim Derim!" dedi Anka, kızgın bir tavırla doğrularak yatağın içinde oturdu.

"Ama bir haftadır birlikte uyuyoruz. Ne değişti ki?"

"Bir hafta seninle uyudum çünkü buna ihtiyacın olduğunu biliyordum. Ama artık benim ihtiyaçlarım söz konusu ve ben yalnız uyumak istiyorum."

"Bana kızgınsın?" dedi Derim, inceleyen bakışlarını genç kadına dikerek. "Bu sefer ne yaptım?" diye devam etti anlamadığı belli karışık bir yüz ifadesiyle.

"Kızgın değilim!" diyen Anka'nın ses tonu, iddia ettiğinin tam tersini işaret ediyordu.

Derim'le aralarındaki mesafe kapanmaya yüz tuttuğundan beri içinde yaşadığı çelişki de yine yüzeye çıkmıştı. Derim'e karşı olan hislerini sesli itiraf etmekten kaçınsa da zihninin gerilerinde bu hislerin gerçekliğini kabul ediyordu. Derim'e karşı koyamadığını, onun çekimine kapıldığını inkâr etmesi olanaksızdı ancak içindeki savaşı da bitiremiyordu.

Derim için sıradan biri olduğu düşüncesi içini kemiriyordu ve bunu kendisine yediremiyordu. Aralarındaki çekim karşı konulması zor olan, önüne çıkacak olan her engeli aşıp akıntıya kendisini bırakmak zorunda kalacağı kadar güçlüydü ve Anka akıntıya karşı yüzdüğünü biliyordu. Buna rağmen yine de pes etmek istemiyordu. Son gücüyle o akıntıya direnmeye çabalıyordu. Kendisini bıraktığı anda o uçurumdan düşeceğini ve o uçurumun dibindeki kayalıklarda parçalanacağını biliyordu. Bu kaçınılmazdı.

Derim'in hayatı yaşayış şekliyle Anka'nın hayata bakışı tamamen zıt yöndeydi. Derim umursamazdı, Anka yaşadığı her şeyin hakkını vermeye çalışırdı. Kadın erkek ilişkilerinde de aynı farklı bakış açısına sahiptiler. Derim şimdiye kadar yüzlerce kadınla birlikte olmuştu ve görünen o idi ki hiçbirini umursamamıştı. Anka, Derim'den farklı olarak birlikte olduğu kişilere önem verirdi ve yaşadığı ilişkinin hakkını vermeye çabalardı. Hayatına aldığı kişiye yalnızca yatak arkadaşı olarak bakmazdı ve elinden geldiğince ilişkiyi sağlıklı bir şekilde yürütmeye çalışırdı. Sonuç belki başta umut ettiği şekilde olmasa bile kendisine olan saygısını da kaybetmemiş olurdu. Nihayetinde her ilişkinin mutlu sonla bitmesi gerekmiyordu. Hayat bazen insanları farklı yerlere sürükleyebiliyordu.

Oysa Derim'le hiçbir şey öyle olmamıştı. Geçmişte de Derim'in çekimine karşı koyamamıştı ve geldiği nokta kendisine olan saygısının tükenmeye yüz tutmasına neden olmuştu. Geçmişte içinde bulunduğu kaosta bunları aşmasına yardım edecek onlarca bahanesi vardı ancak bugün hiçbir bahaneye

sarılamazdı ve kontrolü kaybetme lüksünü kendisine tanımayacaktı.

"Kızgın olduğun ortada" diyen Derim'in suçlayan sesiyle, düşüncelerinden sıyrılıp bıkkın bakışlarını genç adama dikti. Birkaç saniye sessizlik içinde adama baktı ve usanmış bir tonla karşılık verdi.

"Tartışmak istemiyorum Derim. Uyumak istiyorum."

"Ben de uyumak istiyorum ve yaptığın buna engel oluyor" dedi Derim, inatçı bir tonla. Sanki uyuyamadığı için Anka'yı suçluyor gibiydi bakışları.

Anka gözlerini kızgınlıkla kısıp dudaklarını büzdü.

"Bunun için beni mi suçluyorsun?"

"Kaç gündür olanı neden şimdi değiştirdiğini bilmek istiyorum."

Anka kızgın bir tonla sabrı tükenmiş gibi sesini yükselterek karşılık verdi.

"Ben senin yastığın değilim Derim! Her şey senin istediğin gibi olamaz! Elimden geldiğince makul olmaya, seni anlamaya çalışıyorum. Sürekli kavga etmek istemiyorum ve bir şeyleri arkamda bırakmaya çalışıyorum! Ama sen buna engel oluyorsun. Sırf Aşil'in hatırı için seninle arkadaş olmaya, ilişkimizi düz bir çizgiye oturtmaya çalışıyorum. Her iyi arkadaşın yaptığı gibi zor anında yanında olmaya çalışıyorum ama sen her şeyin bokunu çıkarıyorsun ve ben bundan bıktım artık."

"Ne arkadaşı lan?" diyen Derim neredeyse kükremişti. Gözlerindeki öfke kıvılcımları Anka'nın irkilerek başını geri çekmesine neden olacak kadar güçlüydü. Derim öfkeli bir sesle devam ederken yatağa doğru bir adım attı.

"Ne arkadaşlığından bahsediyorsun? Benim senin arkadaşlığına ihtiyacım yok! Benim sana ihtiyacım var!"

Anka içinde yükselen öfkeyle kendisini kaybederek bağırdı.

"Arkadaşlığıma ihtiyacın yok ama yatağını sıcak tutacak bir kadına ihtiyacın var ve şu anda yakınlarında da ben varım değil mi? Ne oldu? Kadınsızlık başına mı vurdu?"

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Ben senin ne yapmaya çalıştığını görmüyor muyum? Salak mıyım ben? Canın sıkılana kadar seninle oynayacak yatak arkadaşın değilim ben! Olmayı da düşünmüyorum!"

"Salaksın!" dedi Derim bağırarak. "Hem de düz salaksın! Düşündüğün gibi yatak arkadaşı olarak görmüş olsaydım seni, sabaha kadar o yatakta kalamazdın! Çoktan kapı dışarı edilmiştin!"

Anka'nın duyduğu kelimeler, gözünün önünde öylesine can yakıcı resimlerin dizilmesine neden oldu ki; yaprakları hızla çevrilen kalın bir albümünün oluşturduğu şiddetli hava akımı suratına vurmuş gibi nefesi kesildi. Ne yaptığının bile farkında olmadan yatağın içinden kaptığı bir yastığı tüm gücüyle Derim'e fırlatırken öfkeyle haykırdı.

"Siktir git!"

"Daha yapmadım bile!" dedi Derim, suratına gelen yastığı elinin bir hareketiyle savuşturup, odanın içinde bir köşeye düşmesine neden oldu.

Anka aldığı karşılıkla dizlerinin üzerinde yatağın içinde doğruldu ve yeni bir yastığı alarak yeniden genç adama fırlattı öfkeyle. Gözleri çakmak çakmak olmuş, başının etrafında dağılmış saçları omuzlarından sarkmış halde bağırdı.

"Hayalini bile kurma!"

Derim bir sonraki yastığı da havada yakalayarak sinirle yere attı ve ileri atıldı. Bir dizini yatağın ucuna dayayarak bedenini Anka'ya doğru eğdi.

"Jan'ın söylediği saçmalıklar yüzünden yapıyorsun değil mi bunu? Her gece yatağıma bir başka kadın alıyorum, işim bitince kapı dışarı ediyorum, sen de bu düşünceye dayanamıyorsun."

Derim gözlerinden öfke saçsa da; yüzünde öylesine şeytani bir gülümseme vardı ki Anka kendisini kaybederek öne atıldı ve elini kaldırarak tüm gücüyle Derim'in suratına tokadı patlattı. Avucunun içinde önce bir uyuşukluk, ardından ateşe değmiş gibi harlı bir yangın hissetti. Derim'in yüzüne inen tokatla başı yana savruldu ve birkaç saniye boyunca odadaki her şey donmuş gibi ikisi de öylece kalakaldılar. Derim yediği tokadın acısını yanağındaki yakıcı ateşin verdiği sızıda hissediyordu. Öylesine sert bir tokattı ki kulağındaki çınlama birkaç saniye boyunca devam etmişti. Yanağı alev alev yanarken başını yavaşça öne çevirdi ve dümdüz bakışlarını Anka'nın öfke saçan gözlerine çevirdi.

"Senin benim hakkımdaki tüm olumsuz düşüncelerine rağmen kazanmana izin vermeyeceğim!" dedi dişlerinin arasından konuşarak. "Ne yaparsan yap, ne dersen de bu kez beni provake edemeyeceksin. Bu kez öfkeme yenilmeyeceğim."

"Ne yaptığın umurumda bile değil!" dedi Anka tıpkı genç adam gibi dişlerinin arasından konuşarak.

"Umurunda olduğunu biliyorum... " dedi Derim, başını ağır ağır yukarı aşağı sallayarak. Yüzünde yine o şeytani gülümseme belirmişti. "Tıpkı benim gibi sen de buna dayanamıyorsun. Benim sana dokunan her eli kökünden koparmak istediğim gibi sen de bana dokunan ellerin düşüncesine dayanamıyorsun."

"Hayal görüyorsun" dedi Anka inkâr ederek. Üzerine bastırarak devam etti. "Kiminle ne yaptığın umurumda bile değil."

"Benim umurumda!" dedi Derim kötücül bir sesle. "Sana uzanan her eli kökünden keseceğim. Gözünün içine baka baka keseceğim!"

"Böyle bir şeye hakkın yok!"

"Seninle ilgili her şeye hakkım var benim."

Anka küçümseyen bakışlarını Derim'e dikerek aşağılayıcı bir tonla karşılık verdi.

"Çifte standardını al bir tarafına sok!"

Derim'in dudaklarının arasından, Anka'yı sinirden kudurtan alaycı bir gülüş sesi çıktı. Derim kendinden emin bir tavırla "Bizim aramızda çifte standart hiçbir zaman olmayacak. Sen ne düşünmüş olursan ol, o düşündüklerin gerçekleşmedi ve gerçekleşmeyecek. Buna asla izin vermeyeceğim. Sahip olduğum tek güzel şeyin kirlenmesine asla izin vermeyeceğim" dedi.

Derim öylesine inançlı bir tonla konuşuyordu ki Anka şaşkın soran gözlerini kırpıştırarak burnunun dibine kadar gelmiş olan adamın yüzüne bakakaldı. Derim yine kendinden emin bir tonla berrak bakışlarını, delisi olduğu elektrik mavisi gözlere dikti ve başını keskin bir hareketle sallayarak "Hadi tekrar sor!" dedi diklenir bir tavırla.

Anka hipnotize olmuş gibi Derim'e bakmaya devam ederken anlamadığı belli karışmış bir yüzle "Ne sorayım?" dedi alçak tereddütlü bir sesle.

"En son ne zaman bir kadınla yattığımı tekrar sor!" dedi Derim sert bir sesle.

Anka ne kadar olduğunu bilemediği bir süre boyunca Derim'in gözlerine bakmaya devam etti. Kalbi adeta boğazında atıyordu. Soluğu boğazında sıkışıp kalmış gibi ciğerleri içine hapsettiği havanın baskısıyla göğsünü sıkıştırıyordu. Kalbi gümbür gümbür atarken şakağındaki damarın şiştiğini ve onu rahatsız edecek şiddette, damarlarındaki kanın tıpkı bir duvarı yumruklar gibi şakağını dövdüğünü hissediyordu. Dudaklarını nasıl aralayabildiğini, cılız sesinin dudaklarının arasından ne ara ve nasıl çıktığını bile fark etmedi.

"En son ne zaman bir kadınla yattın?"

Soru dudaklarının arasından kendi iradesi dışında çıkmıştı. Bu soru beyninin içinde hiç durmadan dönüyor, en olmadık zamanlarda onlarca metre toprağın altına gömdüğü bir

ceset gibi üzerindeki toprakları etrafa saçarak aniden hortlayarak yüzeye çıkıyordu. Bu düşünceyi zihninden bir türlü uzaklaştıramıyor; hayatında hiçbir zaman hissetmediği, kesinlikle aşinası olmadığı bir duyguyla savaşıyordu. Kıskançlık!

Anka'nın hayatı boyunca hissetmediği bir duyguydu kıskançlık ve bununla nasıl başa çıkıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Derim'in başka kadınlarla olduğu düşüncesi içini aç bir kurt gibi kemiriyordu ve bu his onu öylesine ele geçiriyordu ki; o anlarda hissettiği delirmişlik duygusuyla on tırnağını da Derim'in yüzüne saplayıp kanlı çizgilerden meydana getireceği parmaklıkların arkasına onu hapsetmek istiyordu.

"Beş yıl... " dedi Derim soluk gibi fısıltılı bir sesle. Gözlerini bir an bile Anka'nın gözlerinden çekmeden aynı tonla devam etti. "Ve tam bugün iki ay oldu..."

Anka donmuş gibi ona bakarken elini yavaşça kaldırıp genç kadının yanağına, işaret parmağının tersiyle yumuşakça dokundu.

"Beş yıl, iki ay..." diye tekrarladı. "Bütün hayatım boyunca başıma gelen en güzel, en temiz şeysin sen. Kendim de dâhil olmak üzere kimsenin bunu kirletmesine izin vermeyeceğim. Ömrümün sonuna kadar beklemem gerekse de, senden başka kimse bana dokunmayacak."

Anka beyninin içindeki gümbürtüyü duyduğunda adeta biri dibine dinamit yerleştirip fitili ateşe vermiş gibi etrafına sıra sıra ördüğü duvarların, büyük bir gümbürtüyle yıkıldığını hissediyordu. İçindeki sarsıntının şiddeti öylesine büyüktü ki; bedeninin titrediğini fark ediyor ancak bunu durduramıyordu. Yıkılan o yüksek, güçlü duvarlardan dökülen parçalar, zelzele oluyormuşçasına yerleri sarsıyor, bedeni bu sarsıntıyla titriyordu. Bir zamanlar anlam veremese de Derim'in gözlerinde birçok şeyi görebilmişti ve gördüklerinin yanlış olmadıklarından emindi. Bugün edindiği bilgiler o

gördüklerinin doğruluğunu nihayet kendisine ispat etmişlerdi.

Derim ona bakarken çoğu zaman öyle içten, öyle berrak gözlerle konuşmuştu ki, şüpheye düştüğü anlarda bile içten içe yanılmadığını biliyordu. Şimdi kendisine yine o berrak, açık ve dürüst gözlerle bakan adam yine aynı şeyi ispatlar gibiydi. Anka gördüklerinin doğruluğundan bu kez şüphe etmiyordu. Derim en acımasız planlarını hayata geçirirken bile ona yalan söylememişti. Yaptığı şeyler için şuursuz, acımasız yollar denese de, tıpkı sözleri gibi gerçeğe dökmüştü hepsini. Blöf yapmıştı, onu kandırmaya çalışmıştı ama dediği her şeyi gerçeğe dökmüştü.

Derim hissettiği her duyguyu öylesine uçlarda yaşıyordu ki; Anka, bu konuda hissettiklerini de yine aynı şekilde hayata geçirdiğine emindi. Mantıklı hiçbir açıklaması olmadan Derim sadece içinden geldiği gibi davranıyordu. Anka'yla ilgili hissettiği tüm duygular kontrolsüz bir şekilde arşa yükseliyordu. Anka onun söylediklerinin doğruluğundan bir an bile şüphe etmedi. Tıpkı bir zamanlar hedefe kilitlenmiş bir torpil gibi yolundan sapmadan ilerleyen ve akıl almaz bir inatçılıkla yoluna devam eden Derim, bugün yine aynı akıl almaz bir inatçılıkla yeni hedefine ilerliyordu.

"Seni seviyorum... Seni her şeyden çok seviyorum... Seninle karşılaştığım gün hayatımda bembeyaz bir sayfa açıldı. O beyazın üzerindeki tek renk; kırmızı olacak. O da benim kanım olacak... Sen ülkeni sev, ben seni severim... Bizim bayrağımızı ben kanımla çizerim. Hani sen ülkene kimse el uzatmasın istiyorsun ya... İşte ben de kendi ülkeme kimsenin el uzatmasına izin vermeyeceğim. Tıpkı senin gibi kendimi ülkeme adayacağım ve tıpkı senin gibi ona asla ihanet etmeyeceğim."

Anka kulaklarına vuran kelimelerin, arkasına dolanarak adeta güçlü bir bedende vücut bulduğunu ve kendisini Derim'e doğru aniden ve hızla ittiğini sandı. Derim'in sözleri

bittiği anda Anka ileri atılarak dudaklarını sertçe Derim'in dudaklarının üzerine kapadı. İçindeki vahşi kadın kendisini kaybetmiş bir hırsla ve açlıkla Derim'in dudaklarını sömürüyordu. Elleri Derim'in boynuna uzanıp kolları genç adamı sardığında; Derim'in açlıkla verdiği karşılık, adeta kanlı bir savaş sonrası, eteklerinde harap haldeki muharebe alanı kalmış olan tepenin zirvesine, sapladığı sancak kadar haz vericiydi.

3. BÖLÜM

Hayat, asla insanların planladığı şekilde zuhur etmiyordu. Bunu Anka da, Derim de yaşayarak onlarca kez tecrübe etmişlerdi. Hayat çoğu zaman aniden gelişen ve öncesinde hazırlıklı olamayacağınız anlarla sürüp gidiyordu.

Anka o gece Derim'le birlikte olacağını asla planlamamıştı. Aksine; beş sene evvel yaşadığı o geceden sonra hayatının sonrasında Derim'le olabileceğini asla düşünmemişti de.

Onun düşüncelerinin tersine; Derim'in tüm planları, hayatının geri kalanında Anka'yla birlikte olmak üzerine kuruluydu fakat onun da planları arasında o gece Anka'yla birlikte olabileceği yoktu.

Bu düşünce ne kadar baş döndürücü olsa da, bunun için daha çok uzun bir süre sabretmesi gerektiğini biliyordu. Geçmiş beş sene boyunca tıpkı bir evliya gibi kendisine sabrı öğretmeye çalışmış; tüm kalbiyle gönüllü girdiği bu yolda Anka'ya karşı nasıl davranacağı konusunda kendisini eğitmişti. Anka'yı ömrünün sonuna kadar bekleyebilirdi... Anka'nın yakınında olup, onunla aynı havayı teneffüs etmek bile onun için yeterliydi. Parmaklarının ucuyla, o gece karası ipeksi saç tellerine dokunabilecek kadar yakınında olmak, kurduğu hayallerden bile güzeldi. Derim, Anka söz konu-

suyken yetinmeyi öğrenmişti ve genç kadının ona uzatacağı kırıntılara dahi razıydı.

Şimdi göğüs kafesinin içindeki kalbi aklını kaybetmiş bir hızla atarken, çatırdayan kemiklerinin sesini duyabiliyordu. Derim o anda dudaklarının üzerindeki; kalkanlarını indirmiş, benliğinin derin kuyularında sakladığı diğer Anka'yı yüzeye çıkarmış olan genç kadının şehvetli dudaklarını, tutkuyla öperken kendisine öğretmeye çalıştığı sabrın buhar olup uçtuğunu hissediyordu.

Hırsla ve tutkuyla dudaklarının üzerindeki o dolgun yumuşak dudakları ağzının içine aldı ve şehvetle emmeye başladığında beyninin içinde büyük bir bombanın infilak ettiğini sandı. Zihninin içinde gözlerini kör eden bir ışık patladığında beyninin karıncalandığını hissetti ve aklı bir an için de olsa donmuş bir zaman gibi kalakalmış olmasına rağmen; bedeni iradesi dışında, ihtiyacı olanı almak için mücadele veriyordu. Havasız kalmış olan ciğerlerini hayata döndürmek için can havliyle burnundan minicik bir soluk çektiğinde, genç kadının baş döndürücü kokusu içine doldu ve elektrik akımına tutulmuş gibi istemsizce sarsıldı.

"Tanrım..." diyen ses gırtlağından kopup gelen bir inlemeydi. "Kokunu öyle çok özledim ki..."

Kelimeler, genç kadının dudaklarının üzerinden çekmediği dudaklarının arasından, inlercesine bir tonla çaresizce firar etmişti.

Dizlerinin üzerindeki Anka; genç adamın boynuna sıkıca sarılı kolları, saçlarını kavrayan parmakları en ufak bir gevşeme göstermeden, ne zaman kapadığını bilmediği gözlerini yavaşça açtı ve buğulu gözlerle genç adama baktı.

"Başka kokular yok?" diye fısıldadı, gözlerinin içinde hiddetli kıvılcımlar oynaşırken.

Derim'in dudakları minicik bir kıvrılışla yanlara kaydı ve başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Yok mon Phénix!" dedi güvence veren bir tonla. "Olmayacak."

Anka yalnızca birkaç saniye araştıran gözlerle baktı yeşile dönmüş olan parıltılı gözlere ve ihtirasla dudaklarını yeniden Derim'in dudaklarının üzerine kapadı. Gırtlağından çıkan iniltiye karşı koyamadı ve bu haz dolu ses Derim'i tutan iplerin kopmasına neden oldu.

Anka'nın kolları Derim'in boynundan çözüldü ve elleri zevkle yoklayarak önce genç adamın geniş göğsünden, ardından karnındaki sert kasların üzerinden aşağı kaydı. Gerilen kasların titreyişini hissetmek o kadar cazibeliydi ki; avuçlarının altındaki pamuklu kumaşın yarattığı his, bunu aşıp daha fazlasına ulaşmasını söyler gibiydi. Parmak uçları tişörtün eteklerine ulaştığında elleri sabırsızca kumaşın altına kaydı ve avuçlarını genç adamın çıplak tenine bastırdı. Aynı anda ikisinin de ağızlarının içinde, birbirine karışan iç çekişler duyuldu.

Birbirini yoğuran dudaklar yalnızca birkaç saniye ayrıldı ve Anka aceleci bir tavırla eteklerini kavradığı tişörtü Derim'in başının üzerine kaldırdı. Derim tıpkı onun gibi aceleci bir tavırla kollarını kaldırarak Anka'nın tişörtü çıkarmasına olanak tanıdı ve nereye atıldığını umursamadığı tişört üzerinden çıktığı anda yine sabırsızca genç kadının dudaklarına kapandı.

İkisinin hareketleri de öylesine aceleciydi ki; eller birbiriyle çarpışıyor, kollar birbirine dolanıyor aynı anda dudaklar birbirini sömürmeye devam ederken hızla üzerlerindeki giysileri parçalarcasına çıkarmaya çalışıyorlardı.

Derim, kucağına çektiği genç kadının çıplak tenini bir an evvel kendi çıplak tenine bastırma isteği ile, Anka'nın üzerindeki önden düğmeli saten pijamanın iki yakasına kuvvetle asılarak iki yana ayırdı. Etrafa dağılan düğmelere aldırmadan pijamayı genç kadının omuzlarından sertçe aşağı kaydırdı. Genç kadının sırtından akan saçları bileklerine dolan-

mış halde iki elini genç kadının çıplak sırtına dayadı ve ince bedeni kendi çıplak göğsüne yasladı.

Kaslı kolların arasına çekilen Anka, bileklerinde kalan pijamanın kolları yüzünden adeta elleri arkasında kelepçelenmiş gibi hissetti. Çıplak göğüsleri Derim'in çıplak sert göğsüne çarpıp tenleri birbirine temas ettiğinde, nefesinin kesildiğini sandı. Bu temasın verdiği sürtünme, duyarlaşarak kabaran göğüs uçlarında tatlı bir sızıya neden oldu. Başı geriye düştü ve dudaklarının arasından haz dolu keskin bir soluk çıktı. Derim'in dudaklarını boynunda hissediyordu. Genç adam diliyle genç kadının boynunu ıslatıyor, ardından dudaklarını sertçe yumuşak tene bastırıyordu.

Anka bileklerini saten kelepçelerden kurtarmak için kollarını sabırsızca oynattı, kollarına dolanan uzun tutamlar yüzünden saç dipleri sanki biri çekiyormuş gibi sızladı ancak buna aldırmadı. Zorlukla da olsa ellerini kurtararak pijamanın hükmünden kurtuldu. Kolları yukarı kalkarak yeniden Derim'in boynuna dolanırken, saçları kara bir şelale gibi genç adamın kollarının üzerine aktı. Aynı anda genç adamın dudakları omuz başından boynuna, oradan kulağının altına kayıyordu. Derim'in yüzünü kaplayan kirli sakalları, tenine her değişinde bedenine düşük voltajlı bir elektrik akımı veriliyormuşçasına sarsıntı yaşıyor, titreyişine engel olamıyordu.

Derim'in teninde onu çeken ne vardı, hiçbir zaman idrak edememişti ancak genç adamın tenine her dokunuşunda parmaklarının ucunda hissettiği o sıcaklık, her defasında aklını başından almıştı. Avuçları Derim'in ensesinden, kara geçmişinin izleri çizili olduğu sırtına doğru kayarken yine o sıcak his tüm benliğini ele geçiriyordu ve tek düşünebildiği daha fazlası idi.

Derim kucağındaki genç kadını kollarıyla sararak geriye doğru yatırdı ve Anka'nın sırtı serin çarşaflarla buluştu. Bacakları çabucak genç adamın beline dolandı. Derim'in dudakları Anka'nın omzundan boynuna kaydı ve yüzünü genç

kadının boynuna gömerek dudaklarını sertçe boyun çukuruna bastırdı. İkisi de öylesine aceleci hareket ediyorlardı ki Anka'nın elleri Derim'in omuzlarında ve sırtında sürekli bir devinimle dolaşıyordu. Avuçları genç adamın sert sırt kaslarından aşağı doğru kaydı ve belinin iki yanına kapandı. Derim'in sert göğsü, kabarmış göğüs uçlarına sürtündü ve Anka sesli bir iç çekişle kalçasını kaldırarak bacaklarının arasını Derim'in sertliğine bastırdı.

Derim sertleşmiş erkekliğinde hissettiği baskıyla dudaklarının arasından öylesine bir inilti çıkardı ki Anka bunun hem çok vahşi hem de çok seksi olduğunu düşündü. Dudaklarının ucu hoşnut bir gülümsemeyle kıvrıldı. Derim'in üzerindeki etkisini öylesine iyi biliyordu ki onu kontrol edebiliyor olmak, baş döndürücü bir gücü elinde tuttuğunu hissettiriyordu. O anlarda; kafeste tutulan doğanın en yırtıcı canlısının, yanına yaklaşmasına izin verdiği tek kişi olduğunu düşünüyordu ve bu düşünce, üzerinde sersemletici bir etkiye neden oluyordu. Derim'in vahşiliği onun da derinlere gömdüğü kendi vahşiliğini ortaya çıkarmasına sebep olan en büyük etkendi. Bu kıyasıya bir meydan okumaydı ve Anka asla Derim'den aşağı kalmıyordu.

Genç adamın belinin iki yanında duran ellerini aşağı doğru kaydırarak üzerindeki eşofmana rağmen sert kalçalarını avuçlarıyla kavradı ve kendi kalçasını yeniden kaldırarak parmaklarını Derim'in kalçalarına saplarken yeniden o baştan çıkarıcı sertliğe kendisini bastırdı.

"Tanrım" diye inledi Derim vahşi bir tonla ve bu kez kendisi, sertliğini genç kadının bacaklarının arasına kuvvetle bastırdı.

Dudaklarını hırsla genç kadının dudaklarına kapadı ve dilini sert bir hamleyle Anka'nın ağzının içine kaydırdı. Diller birbirine dolandı ve öylesine büyük bir açlıkla öpüşmeye devam ettiler ki Anka almaya fırsat bulamadığı solukların yoksunluğu ile başının döndüğünü hissetti. Derim'in kendi-

sini saran kolları gevşedi ve ellerini genç kadının sırtından çekerek öne doğru kaydırdı. İki avucuyla genç kadının göğüslerini sertçe kavradığında Anka'nın dudaklarının arasından istemsiz, alçak sesli bir çığlık kurtuldu. Ve Derim'in parmakları arasında ezilen göğüs uçlarının içinde yarattığı etkiyle şehvet dolu çığlığı bu kez bir oktav daha yükseldi.

Nefes nefese kalan Derim, başını genç kadının yüzünden birkaç santim uzaklaştırdı. Alnına dökülen dağılmış saçlarla öylesine seksi görünüyordu ki Anka duraksamadan başını kaldırdı, dudaklarını sertçe Derim'in dudaklarına bastırarak geri çekildi ve yüzünde arzu dolu bir gülümsemeyle genç adama baktı.

Derim'in gözleri hissettiği ihtiras ateşiyle alev alev yanarken, dudaklarının arasından kelimeler soluk soluğa çıktı.

"Çok hızlı ve sert olacak. Kendimi tutabileceğimi sanmıyorum."

Anka başını sallarken arsız bir gülümsemeyle genç adama baktı.

"Şu an tam da istediğim bu."

Derim sanki beklenen komut gelmiş gibi öyle hızla genç kadının bedeninin üzerinden aşağı kaydı ki Anka baygınca gözlerini yukarı kaldırırken bu sürtünmenin hazzıyla titredi. Altındaki pijama pantolonu, bacaklarından öylesine bir hızla çekildi ki ani hava akımı okşarcasına bedeninin üzerinden süzülüp geçti. Pijamayla birlikte iç çamaşırı da üzerinden çıkarılmıştı ve çırılçıplak Derim'in karşısında yatıyor olmaktan zerre utanç duymadı.

Derim yatağın yanında diz çöküp genç kadının bacaklarını ikiye ayırdı ve dudaklarını pürüzsüz beyaz tende dolaştırmaya başladı. Anka bileklerinden başlayan öpücüklerin bacaklarının iç kısmını takip ederek yukarı tırmandığını hissediyordu. Derim'in dilinin yarattığı ıslaklık ve ardından sert dudaklarının baskısı kesik kesik solumasına neden oldu. Uzun saçları yatağa serilmişti. Başının üzerinde ellerini bir-

leştirdi ve kollarını saçlarının üzerinde ileriye uzatarak kendisini tamamıyla Derim'e açtı. Gözlerini yumdu ve yüzünü kaplayan şehvani bir gülümsemeyle yaşadığı zevkin akışında kaybolmayı diledi.

Öylesine uzun zamandır bedeninde hissetmediği bu dokunuşlardan uzak yaşamıştı ki; şimdi alabildiği her şeyi almak istiyordu ve içindeki o arsız vahşi kadının isteklerine boyun eğmek, karşı konulmayacak kadar çekici görünüyordu. Tıpkı hissettiği gibi yaptı ve karşı koymadı. Arzunun ve şehvetin yangınına kendisini bıraktı ve bedeninin alev alev yanarak küle dönmesini arzuladı. Bu ateş başka türlü sönmeyecekti ve yalnızca küle dönüşürse içinde yükselen alevlerin boyun eğeceğini biliyordu.

Derim'in dudakları bacaklarının arasında dolaşmaya devam ediyordu. Genç adamın dilinin neden olduğu ıslaklığı kasıklarında hissettiğinde, kadınlığının içine kayan parmaklar Anka'nın beyninde sanki elektroşoka maruz kalmış gibi ani ve şiddetli bir titreşim yarattı. Kalçası istemsizce yukarı kalkarken dudaklarının arasından çıkan azgın çığlığa engel olamadı.

Derim bakışlarını genç kadının bacaklarının arasından yukarı kaldırıp şehvetle kıvranan kadını birçoklarına anlamsız gelecek bir gururla izledi. Parmaklarının altındaki kadınlığın şişmiş olan tepesine dilini sertçe vurdu ve aynı anda Anka'nın gırtlağından kopup gelen arzulu sızlanış kulaklarını doldurdu. En sevdiği seslerden biriydi bu. Anka'nın sevişirken verdiği tepkiler onun her zaman başını döndürmüştü. Yalnızca sevişirken kendisini sakınmıyor, sanki yatakta bambaşka bir kadına dönüşüyordu. Derim onun her zaman gösterdiği boyun eğmeyen kontrollü yanını çok sevse de, genç kadının bu kendisini sakınmayan kontrolsüz yanı, tamamıyla aklını başından alıyordu.

Anka sevişirken açıktı, isteklerini, arzularını söylemekten çekinmiyordu ve Derim'i kendi arzularına göre yönlendiri-

yor oluşu, Derim'i inanamayacağı kadar çok baştan çıkarıyordu. Onu ilk kez gören herkeste yarattığı intiba buz gibi bir kadın olduğunu düşündürtse de, Anka onu öylesine azdırıyordu ki seviştikleri her anda; Derim sanki başka bir boyuta geçtiğini ve havada süzüldüğünü hissediyordu. Anka gerçekten de yaptığı her şeyin hakkını veriyordu. Sonuna kadar...

Genç kadın aniden doğrularak yatakta oturur pozisyona geçti ve bacaklarını Derim'in boynuna dolayarak genç adamın yüzünü tamamıyla kendisine bastırdı. Parmakları genç adamın saçlarını kavrarken, kendinden geçmiş bir sesle inleyerek başını geriye attığında, göğüslerinin üzerini örten saçlarına rağmen uzun beyaz boynu tüm güzelliği ile ortaya çıktı. Bu ses Derim'i delirtmeye yeterliydi. Genç kadının dudaklarından öylesine şehvetli ve azdırıcı bir inilti çıkmıştı ki; buna neden olanın kendisi olduğunu bilen Derim'in tatmini zirveye ulaştı. Kalbi göğsünü yumruklayan bir hızla atıyordu. Bu çarpıntılar yükselerek artıyor ve genç adam bu şiddetli çarpışların göğüs kafesinde yarattığı baskıyı netlikle hissediyordu.

Derim kısa bir soluk almak için başını genç kadının bacaklarının arasından yukarı kaldırdı ve baygın gözlerle kendisine bakan kadınla göz göze geldi. Dudaklarını diliyle yaladı ve genç kadının içinde olan iki parmağını hafifçe oynattı. Yüksek sesli bir iniltiyle Anka gözlerini yumdu.

"Ne kadar seksi göründüğünü bir bilsen kendini becermek istersin."

Genç adamın boğuk çıkan seksi sesi Anka'nın yavaşça gözlerini yeniden aralamasına neden oldu.

"Şu an bu odada ikimiz olduğuna göre; bunu, senin yapmanı bekliyorum."

"Sevişirken senin içinden başka bir kadın çıkıyor ve ben onu, akıl almaz derecede karşı konulmaz buluyorum."

"Sevişmek, yalnızca erkeklerin zevk alması gereken bir şey değil. Kendimi neden bundan mahrum edeyim?"

"Senin bu yanını çok seviyorum. Her şeyin hakkını veriyorsun gerçekten."

"Utanıp bunun keyfini senin çıkarmanı bekleyeceğimi sanıyorsan büyük yanılıyorsun. Bu iki kişilik bir dans."

Derim parmaklarını genç kadının içinde yeniden oynattığında Anka'nın sırtı bir yay gibi gerildi ve topuklarını genç adamın sırtına bastırdı. Derin sesli bir soluğu ciğerlerine çekerek parmaklarına doladığı saçları çekti. Derim aklına yeni gelmiş gibi, dudaklarını genç kadının kasıklarına bastırdı ve boğuk tatsız bir sesle konuştu.

"Jan'dan prezervatif istemem gerek."

"Gerek yok." dedi Anka gözlerini genç adama indirerek. Derim bakışlarını kaldırıp ona baktığında içindeki parmakların hareketiyle boğuk arzulu bir tonla soluk soluğa devam etti. "Korunuyorum..."

Derim'in kaşları çatıldı ve parmaklarının hareketi aniden durarak sorarcasına baktı genç kadına. Ters bir sesle "Sebep?" diye sordu.

Anka gözlerini sıkıntıyla devirdi ve kasıklarını yeniden devam etmesini ister gibi Derim'e doğru bastırdı.

"Sadece reglimi düzenlemek için."

Ardından gözlerini ayırıp hoşnutsuz bir tonla azarlar gibi devam etti.

"Konuşmaya devam edecek misin, yoksa artık sadede gelsek mi?"

Derim'in gözleri anlık bir öfkeyle kısıldı ve aniden ayağa kalkarken elleri üzerindeki eşofmana uzandı. Anka içinden çıkan parmakların yoksunluğu ile hoşnutsuz bir sesle homurdandı ve aç gözlerle Derim'in eşofmanı aşağı indirmesini izledi. Gözlerini genç adama diktiğinde dikkatini ilk çeken şey onun boynunda sallanan kendi kolyesi olmuştu. Kaslı

geniş göğsünde tam da iman tahtası üzerinde duruyordu kolyesi.

Genç kadının bakışlarını takip eden ve "Unut onu!" diyen Derim'in sesi meydan okur gibiydi. Boynundaki kolyeyi genç kadına geri verme düşüncesi hiçbir şekilde sıcak gelmiyordu.

Anka bu meydan okumaya bir saniye kadar dik dik baktı ve bakışlarını yeniden Derim'in bedeninde gezdirmeye devam etti. Kolyesini mutlaka bir gün geri alacaktı. Onu yok edeceğini söylediği ve hakikaten de yok ettiğini sandığı zamanlarda hissettiği üzüntüyü yaşamıyordu artık. Kolyenin yok olmadığını ve nerede olduğunu bildiği sürece bir süre daha sabırlı olmayı başarabilirdi.

Gözleri bu kez genç adamın göğsündeki resme iliştiğinde hala sindiremediği şaşkınlıkla göğsünü şişiren derin bir soluk aldı. İlk kez rahatsızlık hissetmeden gözlerini dikip inceleyebileceği kadar açıklıkla önündeydi genç adamın dövmesi. Kaslı göğsündeki dövme öylesine göz alıcıydı ki hayranlıkla siyah belirgin gölgeleri izledi. Kendisinin adeta genç adamın üzerine kazınmış olma düşüncesi, içinde anlamsız bir galibiyet duygusunun oluşmasına neden olmuştu. Oğlunun adını o göğüste görmekse içinde sımsıcak duygular yeşertti.

Sabırsız bakışları geniş göğüsten yavaşça aşağı indi. Derim'in iri sertliği aynı anda üzerinden çıkan eşofman ve boxerın lastiğinden kurtulduğunda, düz kaslı karnına çarptı ve Anka gözleri parlayarak diliyle dudaklarını yaladı. Derim öylesine iriydi ki, Anka geçmişte bu iriliğin kendisini nasıl doldurduğunu çok iyi hatırlıyordu. Avuçlarını yatağa bastırarak kalçasını hafifçe geriye çekti. Kollarından destek alarak belirgin bir açıyla bedenini geriye doğru eğdi ve topuklarını yatağın ucuna dayadı. Derim aceleci hareketlerle bileklerine inen giysilerden kurtuldu ve ayağının ucuyla her ikisini de kenara fırlattı.

Genç kadının teninden uzaklaşmasının arasından on saniye bile geçmemişti ve bu süre bile ona yıllar kadar uzun gelmişti. Aceleci bir tavırla ileri bir adım atıp dizini yatağa dayadı ve bir eliyle Anka'nın sol ayak bileğini kavrayarak kendisine çekti. Genç kadının uzun bacağını omzunun üzerine atarak yatağın üzerinde ilerledi ve kalçasının üzerindeki genç kadını hızla çekerek geriye düşmesini sağladı.

"Dediğim gibi hızlı ver sert olacak" dedi keskin boğuk bir sesle. Ses tonundaki sabırsızlık öylesine belirgindi ki Anka bundan duyduğu memnuniyetle gülümsedi.

Derim bir eliyle genç kadının omzundaki bacağını okşarken diğer eliyle kendi sertliğini okşayarak eline aldı ve erkekliğinin ucunu önce genç kadının ıslanmış kadınlığına sürttü. Anka bu sürtünmenin içinde yarattığı arzuyla kendinden geçmişçesine gözlerini yumarken sesli iç çekişi odanın içinde yankılandı. Derim aniden ve sertçe içine girdiğinde ardına kadar geriye açtığı gözlerine dudaklarından fırlayan ihtiraslı çığlık eşlik etti.

Derim hızla içinde gidip gelmeye başladığında Anka kalçasını genç adamın hızına uydurmak ister gibi kaldırıyordu. Bunun kesinlikle ikisinin birlikte oynadıkları bir oyun olduğunu adeta genç adama ispatlar gibiydi tavrı. Derim'e eşlik etmekten bir an bile vazgeçmiyordu ve yaşadığı anın tam anlamıyla hakkını veriyordu.

Derim bir elini genç kadının eline uzattı ve ikisinin de parmakları birbirine dolandı. Diğer elini destek almak ister gibi genç kadının yanında, yatağın üzerine dayadı ve öne doğru bedenini eğdi. Bir omzunda genç kadının bacağı olduğu halde kalçasını tüm gücüyle ileri geri oynatmaya devam etti. Anka boştaki elini Derim'in beline uzattı, parmakları genç adamın etine gömülürken tırnakları tenini delip geçecekmiş gibiydi. Derim gözlerini yumarak başını arkaya arttı ve dudaklarının arasından çıkan sesli soluklar eşliğinde öylesine hızlı hareket etmeye başladı ki Anka içindeki sertliğin

tüm hücrelerini ateşe verdiğini hissediyordu. Bedeni hissettiği doluluğun etkisiyle kıvranıyor, dudaklarından çıkan çığlıklar Derim'in sesli soluklarına karışıyordu.

Büyük bir uyumla gerçekleştirdikleri ateşli dans, birkaç dakika içinde ikisinin soluklarını kesen yoğunlukta, derin, yüksek sesli iniltiler eşliğinde aynı anda gelmeleriyle sona ulaştı. Tıpkı ateşli bir tango sonrası son notalar eşliğinde atılan adımlar gibi; Derim adeta çok ama çok uzun zaman boyunca içinde birikmiş olan tüm hasreti aktarırcasına, erkekliğinden akan sıvıları, birkaç kez daha genç kadının içinde yavaş yavaş gidip gelerek ona aktardı. Nefes nefese Anka'nın üzerine yığıldığında ikisinin de kalpleri birbirinin üzerinde; dörtnala koşan özgür, vahşi Mustanglar gibiydi. Adeta sınırsız bir bozkırda, başıboş halde çılgın bir koşu tutturmuşlardı.

Derim dakikalar sonra başını zorlukla kaldırdı ve dudaklarını Anka'nın kurumuş dudaklarına sertçe bastırdı. Genç kadının terli yüzüne yapışmış olan birkaç tutamı parmaklarının ucuyla şefkatle geriye itti. Ardından dudakları genç kadının yanağından aşağı doğru kaydı ve çenesinden boynuna uzanarak oradan göğsüne doğru ilerledi. Anka gözleri kapalı nefesinin düzene girmesini beklercesine hareketsizdi ve bu dokunuşlar çok hoşuna gitmiş gibi yorgun ve gevşemiş halde gülümsüyordu.

Derim'in başı genç kadının göğsüne doğru indi ve dakikalar önce gözünü döndüren şehvetten fark etmediği izi gördüğü anda, bedenindeki tüm kaslar gerilerek hareketsizce kalakaldı. Hala genç kadının içinde olan erkekliği aniden sertliğini kaybederek dışarı çıktı.

Anka, üzerindeki adamın gerilerek donakalmasını o kadar çabuk hissetti ki, gözlerini aniden açıp bakışlarını aşağı indirerek Derim'e baktı. Derim, gözlerini alamıyormuş gibi donmuşçasına göğsündeki kurşun izine bakarken dudakları ince bir çizgi haline gelecek kadar gerilmişti. Yüzü aniden solgun bir renge bürünmüştü.

"Sakın!" diye mırıldandı Anka otoriter bir tonla. "Sakın oraya girme." diye devam etti donup kalmış olan Derim'in dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Bana bak!" dedi sert bir sesle.

Derim adeta onu duymuyormuş gibi gözlerini genç kadının göğsündeki izden ayıramıyordu.

"Derim!" dedi Anka, tekrar sert bir sesle. "Bana bak!"

Sağ elini kaldırarak Derim'in çenesine dokundu ve zorlayarak da olsa Derim'in kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı. Derim boş bakışlarını ona kaldırdı ve öylece genç kadına baktı. Anka bu kez yumuşak bir tonla konuşmaya çalıştı.

"Oraya girme... Lütfen." dedi rica eder gibi.

"Sana yaptığıma bak" dedi Derim, pişmanlık dolu bir tonla. Sesindeki acı öylesine belirgindi ki sanki geçmiş tüm yıllarda, düşünmekten korktuğu gerçekle şimdi yüz yüze gelmiş gibi omuzları çökerken kederle aynı kelimeleri tekrarladı.

"Sana yaptığıma bak."

"Şimdi değil!" dedi Anka, alçak uyaran bir tonla. Biraz evvel ulaştığı şehvetin zirvesinden bu kadar hızlı düşmek istemiyordu ve bu konunun tam da o anda konuşulması kesinlikle uygun görünmüyordu. En azından aklı tam olarak yerinde değilken bunu yapmak istemiyordu.

Derim'im yüzü allak bullak olmuştu. Genç kadın o an, onun yine o kayıp çocuk olduğunu hissetti. Derim'in bakışları kaybolmuş gibi boş boş etrafta dolaştı. Sanki ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Düşen omuzlarını başı takip etti ve başı hüzünle önüne düştü. Boynundan sarkan kolye adeta soğuk bir kış günü terk edilmiş parkta rüzgârda sallanan yalnız, hüzünlü ve boş bir salıncak gibi öne arkaya gidip geldi. Anka yine onda Aşil'i gördüğünü sandı. Aynı çocuksu çaresizlik, aynı çocuksu keder vardı yüzünde. Yüreğinde öylesine bir merhamet şahlandı ki, ne yaptığını bile bilmeden kollarını öne uzatarak ellerini Derim'in başının etrafına sardı ve genç

adamın kafasını göğsüne yatırdı. Parmaklarını şefkatle saçlarına geçirdi ve usulca okşadı.

"Düşünme" diye fısıldadı. "Şimdi değil."

Derim başını yavaşça Anka'nın göğsünün üzerine bıraktı. Yüzünü hafifçe yana çevirdi ve dudaklarını kurşun izinin üzerine kapadı. Gözlerini yumdu ve yüreğinden gelen tüm çaresizliğiyle fısıldadı.

"Özür dilerim... Çok özür dilerim..."

Sesindeki yakınma tıpkı küçük bir çocuğun sızlanışıydı. Gözünün yanından bir damla yaş kaydı ve tam da kurşun izinin üzerine bir çiğ tanesi gibi düştü.

***

Dakikalar evvel amansız bir şehvetin hâkimiyeti altındaki Anka, fırtına sonrası yaşanan dinginlik misali bu yakıcı hislerinin aynı güçle şefkate dönüştüğünü fark ediyordu. Elleri göğsünün üzerinde duran genç adamın başının üzerinde; karmakarışık olan yumuşak saçları parmaklarıyla usulca okşamaya devam ederken bakışları dalgınca odanın tavanına dikilmişti. Ağır ağır aldığı her nefeste göğsündeki kafa, nefeslerine eşlik eden bir uyumla aynı yavaşlıkta inip kalkıyordu. Derim'in kolları her zaman olduğu gibi kendi bedenini sarmıştı.

Derim saçlarında dolaşan parmakların verdiği huzurla, tıpkı şefkatli dokunuşlarla uysallaştırılmış vahşi bir yırtıcının hoşnut mırıltısıyla yanağını genç kadının tenine sürttü. Gözlerini açmamıştı ve hayatının geri kalanını, kımıldamadan bulunduğu yerde geçirme arzusu içindeydi. Belki de tek isteği buydu. Kollarının arasında sıkıca tuttuğu çıplak göğüste son nefesini vermek, oldukça büyüleyici görünüyordu.

Çok uzun süren sessizliğin ardından dudakları ne ara sahip olduğunu anlamadığı bir güçle hafifçe aralandı ve mırıltılı bir tonla konuşan sesi duyuldu.

"Beni hiçbir zaman affetme olur mu?" dedi Derim neredeyse yalvaran bir tonla. "Ben kendimi affedemiyorum... Affedemem." dedi başını çaresizce iki yana sallamaya çalışarak. Yanaklarındaki kısa sakallar genç kadının tenine sürtündü. Başını hafifçe yukarı kaldırdı ve bakışlarını, gözlerini ona indirmiş olan mavi gözlere dikti.

Bakışlarındaki acı Anka'nın yüreğini sızlatıyordu fakat sessizce genç adama bakmaya devam etti. "Tek duam beni affetmemen! Ben bundan sonraki hayatımı senin beni affetmen üzerine kurdum. Kendimi sana adayacağım ama bir yandan da affetmemen için dua edeceğim. Seni de, oğlumu da çok seviyorum... Öyle çok seviyorum ki; bir ömür nefretine razıyım. Sen beni affedersen, ben kendimle baş başa kalırım... İşte o gün gelirse; sen beni affedersen, ben benimle baş başa kalırsam..." Nasıl anlatacağını bilemiyormuş gibi hissettiği, tutuk tutuk çıkan kelimeler boğazını tıkayarak devam etmesine engel oldu. Zorlukla yutkunarak kısa bir soluk çekti içine. "Biliyorum ki ben kendimi asla affetmeyeceğim... Kendimle karşı karşıya kalacak gücüm yok... Beni affetme olur mu?"

Sesindeki yakarış Anka'nın gözlerine yaşların hücum etmesine neden olsa da, genç kadın tüm iradesiyle bu yaşların göz pınarlarından akmasına engel oldu ve öylece Derim'e baktı. Derim'e olan kırgınlığı belki hiçbir zaman geçmeyecekti. Onun nedenlerini bugün bilse de, onu anlamaya çalışsa da yaptıklarını unutmak Anka için de kolay değildi. Genç adama karşı duyduğu içindeki kırgınlığı gömmeye çalışmak çoğu zaman öylesine yorucu geliyordu ki; onun şu anki ruh halini gören Anka, bu yükü; şimdi de taşıması gerektiğini aynı yorgunlukla kabul etmek zorunda kaldı.

Derim dağılmış görünüyordu. Her zaman hayatta kalmak için kendisine hedefler koyan adamın şimdi de tek hedefinin bu olduğunu anladı Anka. Derim'in her zaman onu ayakta tutacak bir şeye sarılmaya ihtiyacı vardı. Yaptıklarıyla yüz-

leşmek onun için öylesine alt üst edici bir duyguydu ki sağlıklı düşünemeyen zihni, yine en kötüsüne odaklanmak üzerine hareket ediyordu. Kendiyle olan savaşı hiç bitmeyecek görünüyordu. Derim kendisinden öylesine nefret ediyordu ki, attığı her adımda bunu ispatlamaya çalışır gibiydi.

Anka yine, o anda içinden geldiği gibi davrandı ve aklından geçeni bir an bile kuşku hissetmeden sözlere döktü.

"Seninle sevişmiş olmam seni affettiğim anlamına gelmiyor." dedi dik bir sesle.

Duyduklarıyla Derim'in yüzünde bir ışık parladı.

"Affetmeden de sevişebilirsin, öyle değil mi?"

"Aslına bakarsan seni kullanma düşüncesi hoş bence."

Anka'nın aksi sesi Derim'in uzun zaman sonra ilk kez yüzünde bir gülümseme oluşmasına sebep oldu.

"Bununla başa çıkabilirim" dedi duraksamadan.

Anka tek kaşını kaldırıp inanmadığı belli bir ifadeyle genç adama baktı.

"Derim Akhan kendisini kullandırtacak?"

"Yalnızca sana!"

"Bunun beni mutlu etmesi mi gerekiyor bilemiyorum" dedi Anka düşünceli bir sesle. Bakışlarını yeniden tavana kaldırmıştı.

Derim hareketlenerek yatağın üzerinde bedenini yukarı çekti ve bir yastığı çekerek Anka'nın başını koyduğu yastığın dibine yanaştırdı. Sağ yanının üzerine yatarak başını yastığa bıraktı ve gözlerini genç kadına dikti.

"Seni ne mutlu eder?" diye sordu samimi bir tonla.

Anka tıpkı onun gibi yattığı yerde sol yanının üzerine dönerek yüzünü genç adama çevirdi. Bir elini yanağının altına koydu ve düşünceli gözlerle baktı adama.

"Sanırım ilk adım olarak konuşmak" dedi durgun bir tonla. Belli belirsiz şikâyetçi bir sesle devam etti. "Şimdiye kadar biz hiç doğru düzgün konuşmadık. Sürekli senin rüzgârında savruluyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Sana Aşil'in hatırı

için deneyeceğimi söyledim ve bu sözümün arkasındayım. Ama bundan sonrasında her şeyin, diğer sıradan insanların yaşadığı şekilde devam etmesini istiyorum."

"Diğer sıradan insanlar nasıl devam ediyorlar?" dedi Derim kaşlarını çatarak. Anka'nın sözlerini tam olarak anladığı söylenemezdi.

"Konuşarak... Birbirlerini tanımaya çalışarak..."

"Biz de konuşuyoruz ya. Birbirimizi de tanıyoruz... Fazlasıyla." dedi Derim gözleriyle karşısındaki çıplak bedeni beğeni ile süzerek.

Anka tasvip etmez bir bakış atarak azarlar gibi karşılık verdi.

"Birbirimizi aslında tanımıyoruz Derim. Birbirimize karşı hissettiğimiz fiziksel çekimi inkâr etmiyorum. Ama bir ilişkiyi devam ettirebilmek için yalnızca fiziksel çekim yeterli değil."

"Benden bıkacağını mı ima ediyorsun?" dedi Derim. Gözleri kızgınlıkla kısılmıştı. Anka sıkıntıyla gözlerini devirdi ve aynı sıkıntıyla verdiği nefes Derim'in yüzünü yaladı.

"Söylediklerimi çarpıtma!"

"Çarpıtmıyorum! Öyle demeye getiriyorsun!"

"Neden benden sonra başka kimseyle birlikte olmadın?"

Anka'nın ani sorusu Derim'in afallayarak ona bakmasına neden oldu ve duraksamadan adeta gerçek ortadaymış gibi üzerine bastırarak karşılık verdi.

"Çünkü seni seviyorum."

"Tek sebep bu mu?" dedi Anka çabucak. "Gerçi yapmamış olman hoşuma gitmiyor değil ama konumuz bu değil. Tek sebep beni seviyor olduğunu düşünmen mi?"

"Düşünmek değil! Bunu biliyorum. Sanki gerçek değilmiş gibi hafife alır gibi konuşma."

"Neden?" diye üsteledi Anka. "Birçok adam var hayatlarındaki kadını sevdiklerini söyleyip yine de başkalarıyla olu-

yorlar. Seni tutan neydi? Üstelik bir arada olma ihtimalimiz bile yokken."

"Bizim bir çocuğumuz var!" dedi Derim sert bir sesle.

"Eminim çocuğu olanlar da yapıyordur bunu."

Anka'nın inatçı karşılığı Derim'in kaşlarını çatarak ona bakmasına neden oldu.

"Kimin ne bok yediği umurumda bile değil! Ben sahip olduğum tek güzelliği asla kirletmeyeceğim!"

Anka, Derim'in konuşmasını sağlamak için onu sürükleyerek getirdiği yerde memnun bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. Derim'in bunu yapmasına neden olan gerçek güdülerini ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Derim'in dünyasının içine girmek, onun attığı her adımın gerçek nedenlerini öğrenmek istiyordu.

"Tek güzellikten kastın ne? Ben olduğumu sanmıyorum. Benden daha güzel kadınlar mutlaka karşına çıkmıştır."

"Diğer kadınlar umurumda bile değil! Sen ve Aşil benim ailemsin! Aileme bunu yapmayacağım!"

Derim öfkeyle kelimeleri sarf ettiğinde Anka araştıran gözlerle adama baktı ve yumuşak bir sesle rica eder gibi "Daha önceki aileni anlatsana." dedi.

"Benim daha önce ailem olmadı." dedi Derim ters bir sesle.

"Annen vardı... Uğruna dünyayı yakacak, onlarca adam öldürecek annen vardı."

"O benim annemdi. Onu korumam gerekiyordu."

Derim gözlerini üzüntüyle indirerek mırıldandığında Anka elini yavaşça kaldırıp Derim'in yanağına bastırdı.

"Elinden gelenin fazlasını yaptın Derim. Hem de çok fazlasını" dedi teselli eden sitemli bir tonla.

"Yeterli değildi ki, öldü."

Anka, Derim'in yanağındaki elini aşağı indirip "Sence Aşil bugün seni koruyabilir mi?" diye aniden sorunca Derim hızla bakışlarını kaldırıp saçma bir şey duymuş gibi alaycı

keskin bir nefes koyuverdi dudaklarının arasından. "Saçmalama! Aşil daha küçücük çocuk!"

"Sen de küçücüktün..." dedi Anka hatırlatırcasına ve Derim duraksayarak genç kadının berrak gözlerine baktı.

"Ama..." diye başladığı cümlesi havada asılı kaldı ve gözlerini kırpıştırarak yüzünü buruşturdu.

Anka'nın varmaya çalıştığı noktayı kavrayabiliyordu ancak buna rağmen kabul etmez gibi başını iki yana salladı. İçindeki suçluluğun yok olmasını sağlayacak kadar güçlü bir bahane değildi bu ve inatla karşı koydu. Kabul etmediği belli bakışlarını kaldırarak dik dik genç kadına baktı.

Yüzleri birbirine dönük yan yana yatarken birbirine kilitlenmiş gibi göz göze geldiler. Anka, bakışları Derim'in kaşının üzerindeki yaraya takılınca usulca sol elini kaldırdı ve adeta yeniden çizer gibi işaret parmağının ucuyla yay şeklindeki izin üzerine yumuşakça dokundu. Dudakları belli belirsiz aralandı ve fısıltı denecek bir tonda merakla mırıldandı.

"Nasıl oldu bu?"

Derim hızla bakışlarını aşağı indirdiğinde, gür kirpikleri gözlerini perdeledi ve Anka onun hislerini kendisinden sakladığını anlayarak sabırla cevap vermesini bekledi.

"Kemer tokası..." diye mırıldandı Derim nihayet. Kirpiklerini kaldırmamıştı ve Anka onun umursamazca karşılık vermeye çalışmasına rağmen ses tonundaki acıyı hissedebiliyordu. Aldığı cevap içinin buz tutmasına neden oldu. Küçücük bir çocuğun böylesi bir şiddetle karşı karşıya kalmış olması yüreğini acıyla parçalara bölüyordu.

Parmağının ucunu izin üzerinde ağır ağır aşağı kaydırdı. Derim'in yanağının üstünde biten izin sonuna geldiğinde parmaklarını açarak avucunu şefkatle tekrar genç adamın yanağına kapadı.

"Çok acımış olmalı" diye mırıldandı, kederli bir tonla. "Hiçbir çocuk böyle bir şeyi hak etmez."

Derim kirpiklerini yeniden yukarı kaldırdı ve suçluluk dolu gözlerle birkaç saniye boyunca Anka'nın kederli gözlerine baktı. Sağ kolunu yavaşça kaldırarak avucunu Anka'nın göğsünün üzerine, tam da kurşun izinin olduğu yere kapadı ve kasvetli bir acıyla karşılık verdi.

"Sen de bunu hak etmedin... Ben de en az o pislik kadar kötüyüm, biliyorum."

Anka hüzünle gülümseyerek gözlerini yumdu. İki yana sallamaya çalıştığı başının hareketi, üzerinde yattığı yastık nedeniyle belli belirsizdi.

"Bazıları kötü doğar, bazıları sonradan kötü olur" dedi Anka, gözlerini yeniden açarak. Ses tonu söylediklerine içtenlikle inandığını belli eden bir belirginlik taşıyordu. "O kötü doğmuştu çünkü kötü olmasına neden olacak şeyler yaşamadı ama sen yaşadıkların yüzünden kötü oldun."

"Kötü olduğumu biliyorum... Bahanelerin arkasına saklanamam."

Anka başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Kötüsün..." dedi alçak düz bir sesle. "Öfkene yenildiğin için kötüsün."

Anka kurumuş dudaklarını dilinin ucuyla ıslatarak kısa bir nefes aldı. Alçak bir sesle konuşmaya başladığında Derim gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu.

"Hayat bazen öfkeden gözünün döneceği şeyleri çıkarır karşına Derim. Haklı da olabilirsin. Ama o öfkeyi yanlış kişilere yöneltirsen sen öfkeni değil, o öfke seni yönetir. Canavarlara karşı savaş veren kimse canavara dönüşmemeye dikkat etmelidir der, Nietzche. Çok doğru bir söz bu."

Derim pişmanlık dolu bir tonla başını usulca sallayarak karşılık verdi.

"Öfke insanın aklına ve algılarına karanlık bir perde çekiyormuş. Bunu anladım... "

"Bazen ilahi adalete güvenmek zorundasındır. Bak Saffet'e... Bak babana... İkisinin de arkasından dua edecek tek

bir kişi bile yok. Belki onların cezaları da budur. Yapayalnız, berbat bir şekilde öldüler ve kimse onlar için üzülmedi bile. Sonsuza kadar unutulacaklar, kimse onları hatırlamayacak."

"O benim babam değil!" dedi Derim hırçın bir sesle.

Anka anlayışla baktı ona. Aynı kelimeleri sarf eden bir başkasını daha tanımıştı ve onların yaşadıklarını düşününce bu sözleri acımasız bulmuyordu. Aksine çok haklı bir serzenişti bu.

"Nasıl bir adamdı?" diye sordu usulca.

Derim'in içinde tuttuklarının onu nasıl bir kıskacın içinde hapsettiğini görebiliyordu. Derim geçmişini söze dökmediği sürece kendi kıyameti tekrar ve tekrar içinde kopmaya devam edecekti. Anka onun konuşmasını ve içindeki zehri dışarı atmasını istiyordu ve Derim'i zorlamaktan vazgeçmeyecekti.

Derim duyduğu soruyla yüzünü buruşturup derin sıkıntılı bir nefes üfledi. Uyaran bakışlarını Anka'ya kaldırdı.

"Şu an o pisliği konuşmak için hiç doğru bir yer değil."

Ağzından çıkan kelimelerin hemen ardından ilk kez Anka'yla aynı yatakta hem sevişebildiklerini hem de konuşabildiklerini idrak etti ve gözlerinin içinde yeni fark ettiği durumun şaşkınlığı belirdi.

"Ne?" dedi Anka sorarcasına ona bakarak.

"Sen de fark ettin mi?" dedi Derim hayretle.

"Neyi?"

"Önceden aynı yatakta seninle sadece sevişiyorduk ama konuşmuyorduk. Bu eve geldiğinden beri aynı yatağın içinde hep konuştuk ama şu ana kadar hiç sevişmedik. Şimdi ikisini birden yapıyoruz. Harika bir şey bu, değil mi?"

Anka üstünlük taslayan bir bakış attı Derim'e ve fırsatı kaçırmadan üsteledi.

"O zaman bunu bozmamaya çalış ve sorduğum sorulara cevap ver."

Derim ters bir sesle "O pislik dışında başka şeyler konuşabiliriz."

Anka birkaç saniye boyunca genç adamın yüzüne baktı ve isteksiz de olsa başını sallayarak onaylamasının ardından yine bildiği yolda ilerledi.

"Anneni anlatsana bana."

Derim, Anka'nın yumuşak bir tonla sarf ettiği sözlere herhangi bir karşılık vermeden sessizliğe gömüldü. Başı önüne eğik halde düşüncelere dalmış görünüyordu. Anka sabırla onun konuşmasını bekledi. Nihayet çok uzun bir zaman sonra Derim'in alçak özlem dolu bir tonla sarf ettiği kelimeler duyuldu.

"Harika bir kadındı biliyor musun? Ne yaparsa yapsın her şeyi çok güzel yapardı... Benzersiz biriydi. O şerefsiz onu her gün aşağılarken bile başı hep dikti. Hiç boyun eğmedi."

Başını hafifçe kaldırıp yanında yatan genç kadına çabuk bir bakış atıp belli belirsiz gülümsedi.

"Seninle ilk kez konuştuğumda ona öyle benzetmiştim ki, uzun süre kendime gelememiştim."

"Ben de kendinde olmadığını düşünüyordum ama senin sandığın anlamda değil."

Anka sitemli bir tonla karşılık verdi genç adama. Derim, Anka'nın sözlerine alınmak yerine gülümsedi.

"O sıralar gerçekten de kendimde değildim, haklısın." Gözleri düşünüyormuş gibi yukarı kalktı ve yine pişmanlık dolu bir tonla kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Bazen nasıl öylesine acımasız olabildiğimi düşünüyorum ve sana yaptıklarım aklıma geldikçe delirecek gibi oluyorum. Gözümün o derece kararmasını aklım almıyor. İçimde bir yerlerde yaptığımın doğru olmadığını söyleyen bir ses vardı ama ben onu görmezden gelmeyi tercih ettim. Annemin son görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu ve birilerinden acısını çıkarmak istiyordum. Elimden her şey kayıp gitmiş gibi hissediyordum ve bu beni öyle hırslandırıyordu ki, senin Selin

olduğunu sandığım zamanlarda bile aslında sana büyük haksızlık yaptığımın da farkındaydım... Sadece içimdeki şeytanların sesini bastıramıyordum."

Derim bir süre sessizliğe gömüldü ve yeniden konuşmaya başladığında mahcup gözleri aşağı sabitlendi.

"Sana karşı neler hissettiğimi çok sonradan anladım. Seni zorla yanımda tutuyordum ve gitmene izin verirsem sanki bir daha asla seni göremeyecekmiş gibi hissediyordum. Öylesi berbat bir ikilemdi ki hissettiklerim... Bir yanım intikam almamı söylüyordu, diğer yanım çoktan sana tutulmuştu ve seni bırakmak istemiyordu. Bırakırsam giderdin... Oysa benimle kalmanı istedim ve bunu sağlamak için en akıl almaz yöntemi kullandım... "

Gözlerini yine Anka'ya kaldırdı. "Ama bana dersimi çok acı şekilde verdin sen! Kaybetmek ne demekmiş o zaman anladım."

Elini yavaşça kaldırıp Anka'nın göğsünün üzerine avucunu kapadı. "O an hiç aklımdan çıkmadı" dedi alçak duyulur duyulmaz bir tonla. "Öldüm sandım. O kurşun benim kafama girdi ve beynim dağıldı sandım. Hayatımın en büyük dersiydi o gün. Böyle bir şeye cesaret edecek kadar gözünün döndüğünü hiç kavrayamadım ve seni o noktaya ben getirdim. Öylesine büyük bir pisliktim ki başıma gelecek her şeyi hak ettiğimi düşünüyordum."

Anka sessizce genç adamı dinliyordu. Karşılık verecek öyle çok kelimesi vardı ki buna rağmen suskun kalmayı tercih etti. Bu Derim'in itiraf anıydı ve bölmek istemedi. Kendi içinde biriktirdiklerini söze dökse muhtemelen Derim kadar sakin kalamayacaktı ve yine yutkunarak her şeyi içine gömmeyi tercih etti. Derim'in bu konuşmayı yapmaya ihtiyacı vardı ve her zaman olduğu kadın gibi davrandı. Sükûnetli, aklı başında ve sağduyulu kalmak zorundaydı ve yine en iyi bildiği şeyi yaptı. Genç adamı dinlemeye devam etti.

"Amcam beni aldığında o küçücük hücrede saatlerce tek başıma kaldığımda düşünebildiğim tek şey sendin. Bana ne yapacakları umurumda değildi. Belki hayatımın sonuna kadar o hücrede tutabilirlerdi. Belki öldürebilirlerdi, hiçbir şey umurumda değildi. Tek istediğim iyi olduğunu bilmekti. Ne olursa olsun... Seni ömrünün sonuna kadar bir daha göremeyecek olsam da tek istediğim yaşıyor olmandı. Amcamın o gün ardı ardına ortaya koyduğu gerçekler beni serseme çevirmişti. Ama yaşadığını söylediğinde içimdeki sevinç öyle büyüktü ki geri kalan hiçbir şeyin önemi kalmamıştı."

"Seninle pazarlık yaptığı için Mehmet amcaya kızdın mı?"

Anka durgun bir merakla sorunca Derim anlayış dolu bakışlarla gülümsedi ona ve başını belli belirsiz iki yana salladı. Yerinde hareketlenerek sağ kolunu dirseğinden kırarak başının altına yerleştirdi. Kolundaki damarlar teninin üzerinde belirgin hale geldi ve Anka kendisine hâkim olamayarak yalnızca bir an onun o kaslı pazusuna baktı. Derim'in bedeni gerçekten de kıskanılacak kadar güzeldi.

"Kızmadım... Aksine bana pazarlık şansı verdiği için mutluydum. Amcam beni çok iyi tanıyor. Bana verdiği şans aslında kendisinden ziyade benim içindi, biliyorum... Vatanseverliği tartışılmaz, farkındayım ama öyle gururlu bir adam ki, kardeşinden sonra yeğeninin de o utanç dolu yolda ilerlemesini istemedi, bunu da biliyorum. Babamdan nefret ettiğimi biliyordu ve benim oğlumun da benden nefret etmesinin önüne geçti aslında."

"Seninle ilgilenmediği için kızgın mısın ona? Yani seni Fransa'ya gönderdikten sonra elini üzerinden çektiği için kızgın mısın?"

"Çekmedi ki" dedi Derim, şeytani bir gülümsemeyle. Anka sorarcasına kaşlarını kaldırdığında yine o bilindik sinsi gülümsemesi belirdi yüzünde.

"Elinden geleni yaptı aslında. İlk yıllar, senede birkaç kez yanıma gelip, beni kontrol ediyordu. Sonra peşimde sürekli

dolanan adamlarının olduğunu da fark etmiştim ama onları atlatmaya başladım. Annemi yanıma alacak kadar güçlü olmayı saplantı haline getirmiştim ve bildiğim şekliyle, kısa yoldan bu güce ulaşmak istiyordum ama kontrol altında bunu yapamazdım. Peşimdekileri sürekli atlatıyordum ve bildiğimi okuyordum."

"Neden en başta anneni de seninle birlikte çıkarmadı?"

"Annem uygun görmedi. Yüzü tanınan bir kadındı. Bir yerlerde mutlaka onu tanıyan biri çıkabilirdi ve o zaman, o pislik ikimizin birden peşine düşebilirdi. En azından annem buna inanıyordu. O sadece benim ortadan kaybolmamı ve o pisliğin peşimden düşmesini istedi. Kendisini inzivaya çekti ve o pisliğin de benim belki de ölmüş olabileceğime inanmasını sağlamaya çalıştı."

"Neden annenin istediği gibi yaşamadın peki?"

"Çünkü annemi yanıma almak istiyordum. Onu, o pislikten koruyabilmek için ondan daha güçlü olmam gerekiyordu. Eli kolu her yere uzanıyordu... Bildiğim tek yol buydu."

Anka hüzünle baktı Derim'in yüzüne. Ona öğretilenler hiçbir çocuğun asla bilmemesi gereken kötülükteydi ve Derim yalnızca ona öğretilenleri yapabilmişti. Usulca sorduğu soru dudaklarından tereddütle çıktı.

"Mehmet amca seni göndermek yerine yanında tutsaydı belki her şey daha farklı olabilirdi?"

Derim onaylamazca başını iki yana salladı.

"Tutamazdı. O pislik mutlaka öğrenirdi bunu. Bu ülkede kalsaydım mutlaka izimi bulurdu. O sırada devletin içinde bile adamları vardı ve amcam bildiğim kadarıyla hayatının en yoğun dönemini yaşıyordu. Ordudan istifa etmişti ve artık sivildi. O zaman neyin peşinde olduğunu şimdi anlıyorum tabii. Birim'i kurmaya başladığı dönemdi. Benimle burada başa çıkamazdı. O pisliği geride tutabilse bile ben durmazdım. Yapması gereken her şeyi yaptı. Sindirmeye çalıştığı suçlamalara rağmen yaptı..."

Anka sorarcasına ona baktı ve merakla sordu. "Ne suçlaması?"

Derim'in dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı, aşağılarcasına çıkan kelimelere engel olamıyordu.

"O pislik amcamı bizden uzak tutup üzerimizdeki kontrolünü kaybetmemek için amcamı, anneme âşık olmakla suçlamış. Ben buradan gittikten sonra amcam annemle iletişim sağlayabilmem için bize özel bir hat ayarlamıştı. Annemle sık sık konuşurduk. Annem o zaman anlatmıştı. Amcamın kaldıramayacağı kadar ağır suçlamalarda bulunmuş ve ilk zamanlar amcamın bizden uzak durmasının nedeni de bu çirkin dedikoduların önünü kesmek içinmiş. Ancak işe yaramadı tabii. Annem ondan yardım isteyince o da gözünü karartmış demek ki."

"Ne zaman kopardın bağını Mehmet amcayla?"

"Annemi kaybettikten sonra tamamen ilişkimi kestim. Kızgındım o zamanlar. Amcamı, onu koruyamadığı için suçluyordum ve beni bir daha aramamasını istedim. O sırada zaten belli bir güce ulaşmıştım ve peşimdekilerden kurtulmak, artık çocuk oyuncağıydı benim için. Çok aradı beni, çok kereler iletişime geçmeye çalıştı ama buna olanak vermedim. Söylediği hiçbir şeye inanmak istemiyordum."

"Ve sahip olduğun güç de o zaman onun işine geldi" dedi Anka, alçak bir tonla düşünürcesine.

"Senden sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı ki... Sahip olduğum gücün de bir önemi yoktu..." Derim kısa bir soluk çekip minnet dolu bir sesle devam etti. "Amcam hamile olduğunu söylediğinde hissettiklerimi anlatacak kelime yok... Öyle bir sevinci daha önce hiç yaşamamıştım ama sadece birkaç saniye sürdü bu. Sadece birkaç saniye sonra çocuğum doğarsa, onun yüzüne nasıl bakacağımı düşündüm. Öylesi bir utanç var mıdır bilemiyorum ama ben altında ezildim o düşüncenin. Kendi babamın yaptıklarından hayatım boyunca utanç duydum ve o an benim de ondan bir farkım olmadığını

düşündüm..." Bakışlarını dümdüz sükûnetle kendisini izleyen mavi gözlere dikti. "Amcamın pazarlığı hayatım boyunca karşıma çıkan en büyük fırsattı. Amcam öyle akıllı bir adam ki tek bir hamleyle neredeyse bütün sorunlara çözüm buldu. Ülkesi için büyük bir koz elde edecekti, beni doğru yola sokarak kendimden utanmama engel olacaktı, gelecekte oğlumun da benim o gün hissettiğim gibi babasından utanmamasını sağlayacaktı, oğluma karşı benim de başımı dik tutmama sebep olacaktı. Ve en önemlisi; senin karşına bir kez daha çıkma şansı verecekti."

"Kabul etmen şaşırtıcıydı. Aşil'i benden alırsın diye çok korkmuştum."

"Alabilirdim... Ama bunun kime faydası olurdu ki? Aşil'i annesinden ayırmak beni kendi babamdan daha pislik duruma sokardı. Oysa ben Aşil'in mutlu bir ailede büyümesini istiyorum. Benim yaşamadığım her şeyi en iyi şekliyle yaşasın istiyorum."

"Beş sene onu görememek acımasız bir şarttı, farkındayım." Anka bakışlarını indirerek suçlu bir tonla itiraf etti.

"Değildi. Benim kendime gelmem için böyle bir ders gerekiyordu. Amcam o şartları masaya sunmasa belki o kadar kararlı olamazdım. Hedefe kilitlenmek için bana böyle bir meydan okuma gerekiyordu. Dediğim gibi amcam beni aslında çok iyi tanıyor. Beni neyin zorlayacağını çok iyi biliyor. onu elde etmek için nasıl gözümü karartacağımı da biliyor..."

Derim kısa bir soluk alıp başını kolunun üstünde oynattı. "Hem öte yandan son beş senede sizle herhangi bir bağımın olmaması da daha güvenliydi. Eğer Aşil'i görme iznim olsaydı biliyorum dayanamayacaktım ve zırt pırt İstanbul'a gelecektim. Belki her şeyi serecektim ve sizin yanınızdan ayrılmak istemeyecektim, bunu da tüm pislik yöntemleri kullanarak yapacaktım. Kesin tavır, benim de geri adım atmama neden oldu. Amcam beni nasıl zorlayacağını çok iyi

biliyor ve hedefe kilitlenmeme neden oldu. En doğrusu buydu..."

"Aşil için de haksızlıktı farkındayım..." dedi Anka usulca. "Onu, babasından beş sene ayrı tutmak ona da büyük haksızlıktı ama yaşananlardan sonra böyle olması herkes için daha iyiydi. Beş sene uzun bir zaman ve insan içindeki öfkeyi bir şekilde kontrol etmeyi öğreniyor. O günlerde seni gerçekten öldürmek istiyordum ama oğlumun varlığını öğrendiğim andan itibaren onun hatırı için bunu kontrol altına almam gerektiğini düşündüm. Onun sağlıklı bir şekilde büyümesini istiyorum Derim... Çoğu zaman bana da ağır gelen anlar yaşıyorum, hislerimin sağduyumun önüne geçmesine engel olmaya çalışıyorum ve şu an böyle çıplak halde bu konuşmaları yapmamız her ne kadar çok normal olmasa da, sen hayatıma girdiğinden beri hiçbir şeyi normal yaşamadığım için galiba bunu da kanıksamaya başladım."

Derim, Anka'nın sözlerinin ardından yine o iç gıcıklayıcı tonla kıkırdadı. Bakışlarında öylesi bir parlaklık vardı ki Anka, onu yoldan çıkaranın hep o ışıltı olduğunu düşünmeden edemedi. Kıkırdarken çıkardığı ses tonunu bu kez göz ardı etmeye çalıştı. Buna rağmen buyurucu bir tonla devam etti.

"Sorunlar konuşarak aşılır ve bundan sonra konuşarak bunları aşmaya çalışmamız lazım. Aşil'in sağlıklı büyümesini her ikimiz de istediğimize göre ona örnek olmamız gerekiyor."

"Bana öğretirsen seninle umduğunun çok daha ötesinde iyi bir iş birliği yapmaya hazırım."

Derim'in çocuksu sesi Anka'nın gözlerini devirmesine neden oldu.

"Nedense aynı anda iki çocuk büyütmek zorunda kalacakmış gibi hissediyorum."

"Hazır bu yolda ilerliyorken acaba şunu üçlesen mi?"

Anka'nın gözleri ardına kadar açılarak "Pardon?" dedi.

"Bir tane daha çocuk yapsak diyorum?"

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Anka öyle hiddetli bir karşı koyma göstermişti ki Derim neredeyse yalvarır gibi baktı ona.

"Bir sonrakinin hiçbir anını kaçırmak istemiyorum. Bunu gerçekten düşünemez misin?"

Anka yerinde hızla hareketlenerek sanki kendisini sakınmaya çalışırcasına yatağın üstündeki çarşafa uzandı ve çıplaklığını kapatarak yatağın içinde doğruldu. Çarşafı kollarının altına sıkıştırırken keskin bir tonla karşılık verdi.

"Öyle bir şey olmayacak! Bir daha aynı şeyleri yaşamayacağım."

Ses tonundaki endişe Derim'in dikkatinden kaçmayacak kadar güçlüydü. O da yatağın içinde doğruldu ve sırtını yatağın başlığına dayadı. Üzerindeki çarşaf çıplaklığını beline kadar kapamıştı. Bu kez yüzüne tam anlamıyla ciddiyet oturmuştu.

"Hamileliğin..." diye başladığı cümlesi, bir an kelime boğazına takılıp kalmış gibi yarıda kaldı. Zorlukla yutkunarak devam etmeye çalışırken Anka, gözlerini ondan kaçırırcasına odanın içinde dolaştırıyordu. "... Zor geçti değil mi?"

Anka'nın hamileliği süresince yaşadıklarını tahmin dahi edemiyordu ve şimdi aynı korkuları yeniden hissetmesi içinde başa çıkamadığı bir üzüntü yaratmıştı.

"Hepsi benim yüzümden" diye mırıldandı suçlulukla.

Anka başını hızla ona çevirdi ve kızgın bakışlarını adama dikti.

"Maalesef biraz öyle. Benim de hatam vardı ama beni o sınıra sen getirdin... Aynı şeyleri bir daha yaşamayacağım... Kaç kez onu kaybedeceğim korkusu yaşadım, bir fikrin var mı? Onun varlığını öğrendikten sonra geçirdiğim altı ay, hayatım boyunca yaşamadığım kadar korkutucuydu. Bir canlının hayata tutunmak için sana ihtiyaç duyması, senin onu hayatta tutmak için tüm gücünle kendinle savaşman ne demek biliyor musun?"

Derim kabullenen bir tavırla kederle başını sallarken "Haklısın. Sana bunu yeniden yaşatmaya hakkım yok" dedi.

Anka bakışlarını yeniden odanın içinde gezdirirken eliyle yüzüne düşen saçları geriye itti ve sıkıntıyla bir nefes koyuverdi. Derim'in kendisini açmaya başladığı o anda bunları ortaya dökerek ortamı tatsızlaştırmak istemiyordu ancak onun da kendi içinde başa çıkmaya çalıştığı ikilemler, savaştığı kendi canavarları vardı. Bazen her şeyi tek başına sırtlamak zorunda kalacakmış gibi hissediyordu ve o an bu öylesi yorucu göründü ki tüm enerjisinin çekildiğini hissetti. Bıkkın, yorgun bakışlarını yeniden Derim'e çevirdi.

"Çok geç oldu... Uyumak ve dinlenmek istiyorum."

Derim hızla başını sallayarak oturduğu yerde kaykıldı ve yatağın içine yerleşirken bir kolunu açarak genç kadına "Hadi uyuyalım o zaman." dedi çabucak.

Anka duraksayarak ona baktığında telaşla devam etti.

"Sakın yalnız uyumak istiyorum deme bana!"

"Tercih ederdim" diye mırıldandı Anka sitemle.

"Ben etmem!" dedi Derim inatçı bir tonla. "İş birliği dedik değil mi? Sen benimle iş birliği yaparsan ben de seninle yaparım."

"Bu iş birliği değil Derim! Bu kendi isteklerini her şeyden üstün tutmak."

"Hiçbir şey senden üstün değil elbette. Ama ben yalnız uyumak istemiyorum."

"Buna alışman gerekiyor. Bu süreklilik arz eden bir şey olmayacak."

Derim uysal bir şekilde başını salladı. "Şimdilik fırsatım olduğu sürece değerlendireceğim ama."

Anka başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi tekrar. "Gerçekten çocuk gibisin ve beni yoruyorsun."

"Yarın gece Aşil yanımızda yatmak için ısrar edecek. Hafta sonu biliyorsun. Zaten yarın gece seninle sevişemeyeceğim, bari hiç değilse bu gecenin tadını çıkarayım."

"Yorgunum! Şimdi de tekrar sevişmeyeceğiz!"

"Ama sabah sevişebiliriz, öyle değil mi? Sabah dinlenmiş olacaksın!"

Derim'in inatçı tavrı Anka'nın hayretle ona bakmasına neden oldu.

"Bazen gerçekten... Ama gerçekten senin hasta olduğuna inanıyorum."

"Beş sene..." dedi Derim aksi bir sesle ve bir an duraksayarak devam etti hızla."... aslında tam beş sene iki ay sonra ilk kez sevişiyorum, ne yani bu kadar mı? Kesinlikle kabul etmiyorum!"

Anka şaşırarak gözlerini ayırdı, bir an ağzı açık halde genç adamın inatçı ifadesine baktı. Derim öyle büyük bir inatla bakıyordu ki ona, fikrini değiştirmenin imkânsız olduğunu görebiliyordu Anka. Bıkkınlıkla soludu ve yerine yerleşirken söylenircesine konuştu.

"Buna alışma Derim... Sürekli senin dediğin olmayacak. Kendi evimize döndüğümüzde yalnız yatacaksın ve buna kendini alıştırmaya çalış bence."

"Ama şimdilik elimdeki şansı değerlendirmem gerekiyor değil mi?"

Anka yatağa yerleştiğinde Derim onu kollarının arasına çekerek başını genç kadının boynuna gömdü. Anka gözlerini tavana dikip bıkkınlıkla soludu. Birkaç saniye devam eden sessizliği Derim'in meraklı bir tonla sorduğu soru bozdu.

"Sıradan insanlar flört ederken ne yapıyorlar? Arada sevişiyorlar değil mi?"

"Sanırım öyle yapıyorlar" dedi Anka düşünceli alçak bir sesle.

"O zaman biz de öyle yapabiliriz. Sence yarın akşam biz de yemeğe çıksak mı?"

"Alin, Jan'la çıkacak. Aşil'i evde yalnız bırakmak istemiyorum."

"O zaman biz de tam bir aile akşamı yapabiliriz, değil mi?"

"Sürekli benden onay almaya çalışır gibi... Değil mi, değil mi diye sorup durma!"

"Ben direktif verince kızıyorsun ve karşı koyuyorsun, öneride bulunuyorum sadece."

Anka birkaç saniye ona hak vererek suskun kaldı ve düşünceli bir tonla karşılık verdi.

"Evet, direktif verir gibi davranınca sinirimi zıplatıyorsun..." Bir an susarak yeniden onaylarcasına konuştu. "Tamam, o zaman yarın akşam Aşil'le birlikte yemek yaparız kendimize ve sonra film izleriz hep beraber."

"Harika bir plan" dedi Derim memnun bir gülümsemeyle. "Belki hafta arası biz yemeğe çıkarız, Jan'la Kızıl, Aşil'e bakarlar. Ne dersin?"

"Olabilir."

"Flört böyle bir şey mi? Ben soracağım, sen kabul edeceksin, iyi vakit geçirmek için plan yapacağız?"

"Sen soracaksın, ben uygun bulursam kabul edeceğim."

"Senin için neler uygun? Acaba bir liste yapsan, ben ona göre mi ilerlesem?"

Anka şaşkınca başını Derim'e çevirmeye çalıştı. Boynuna gömülü kafa yüzünden bunda zorlanınca bakışlarını aşağı indirdi.

"Böyle absürt bir şeyi sormadığını farz ediyorum."

"Peki... O zaman ben yine bir şeyler düşünürüm sanırım."

"Kendin çabalaman gerekiyor."

"Tamam. Bunu yapabilirim bence."

Anka başını onaylayarak belli belirsiz salladı ve gözlerini yumdu. Uyumak ve dinlenmek istiyordu. Ancak birkaç saniye sonra Derim'in düşünceli sesi yeniden duyuldu.

"Peki, sevişmeyi hangi araya alıyoruz? Yemekten önce mi, sonra mı? İkisi de olsa olmuyor mu? Bu flört denilen olayı bozmuş mu oluruz o zaman?"

"Derim!" dedi Anka sinirli bir sesle gözlerini ardına kadar açarak. "Bana sakın daha önce kimseyle flört etmedim deme!"

"Etmedim! Neden edeyim? Gerekli olmadı ki hiç. Gidilecek sonuç belli, neden vakit kaybedeyim ki?"

"Ne yani?" dedi Anka hırsla, Derim'in kollarının arasından çıkıp kendisini az da olsa geriye çekti. "Daha önce birlikte olduğun kadınlara doğrudan sevişelim mi dedin?"

Derim düz bakışlarla genç kadına baktı. "Zaten o amaçla yaklaşıyorlardı, benim bir şey sormama gerek kalmıyordu ki."

"Ne demek o amaçla yaklaşıyorlardı?"

Anka inanamıyormuş gibi genç adama bakıyordu şimdi. Derim umursamazca omuz silkti.

"Seninle tanışana kadar kimseye bunu sorma gereği duymadım çünkü tanıştıktan iki dakika sonra elleri üzerimde dolaşmaya başlıyordu. Açık değil mi?"

Anka sinirle Derim'in omzuna vurdu. "Çok iğrençsin!"

"Neden iğrenç oluyorum?" dedi Derim ters bir sesle. "Sen sadece kadınlar mı tacize uğrar sanıyorsun? Benim ne kadar tacize uğradığıma dair bir fikrin var mı? Bazılarını üzerimden atamıyordum bile."

Anka yeniden Derim'in omzuna vurdu öfkeyle. "Bunları duymak istemiyorum! Neredeyse bana mağduru oynayacaksın!"

"Mağdur oldum!" dedi Derim hızla. "Oluyorum! Bazı kadınların ne kadar ısrarcı olduklarını bilsen şaşarsın."

"Oluyorum ne demek ya? Oluyorum ne demek?"

"Sana söyledim ama sen beni küçümsüyorsun. Bence acayip giderim var!"

"Bana bak tepemi attırma benim!"

"Atmasını istemiyorsan, beni koruman lazım, bana sahip çıkman lazım! Seyahatlerde bana katılmanızı biraz da o yüzden istiyorum. Gitmek zorunda kalacağım partilere, senin de benimle katılman gerekiyor. En azından artık tek olmadığımı görürler ve beni rahat bırakırlar."

"Şimdi gerçekten üzüleceğim durumuna" dedi Anka alayla. Derim'in onu ikna etmek için kullanmayacağı yöntem olmadığını düşündü.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun değil mi?" dedi Derim gözlerini kısarak ciddi bir ifadeyle. Sitemle başını salladı. "Şaka falan yapmıyorum. Gerçekten hepsinin yakamdan düşmesini istiyorum ve bunun da sen yanımda olursan gerçekleşeceğini biliyorum." Derim yeniden yatağa yerleşerek kollarını uzattı ve genç kadını çekerek kendisine bastırdı. "Tek başıma katılmak zorunda kaldığım her toplantıda şansını deneyenlerin sayısı az değil. Sana söylüyorum, bence epey giderim var. Bak birine kaptırırsan beni, üzülürsün sonra."

Anka kızgınlıkla dirseğini Derim'in boşluğuna gömdü ve adamdan acı dolu bir nida çıktı.

"Giderinin olduğunun bilincindeyim!" dedi sinirli bir sesle. "Kör olmayan her kadın görür bunu. Bu herkese kuyruk sallayacaksın anlamına gelmiyor."

"Sen birazcık kıskanç mısın acaba?"

"Değilim!"

"Ben daha önce değildim ama artık öyleyim. Belki sen de biraz değişmiş olabilirsin."

"Değilim!"

"Bana sanki biraz öyle gibi geldi."

"Değilim dedim!"

"Sen öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum!"

"Peki madem... O zaman birlikte katıldığımız ilk partide karşılaşacağımız durumlara soğukkanlı tepkiler verirsin sanırım."

Derim'in dudaklarından sakin bir tonla çıkan kelimelerin ardından yüksek sesli bir nida fırladı. "Ah!"

Boşluğuna giren yeni bir dirsek darbesiyle nefesi kesildi ve soluk soluğa inledi.

"Tamam, anladım, kesinlikle kıskanç değilsin!"

"Değilim!"

"Ben öyleyim! O partilerde sana da asılmak isteyenler olacak ve tek tek mimleyeceğim hepsini, göreceksin!"

"Beni sergilediğin zaman öyle düşünmüyordun!"

Anka'nın öfkeyle çıkan sesi Derim'in buz kesmesine neden oldu.

"Hayatımın en büyük pisliğini sana yaptım ve kendimi asla affetmeyeceğim" dedi alçak suçluluk dolu bir tonla. "O zaman da kıskanıyordum. Hem de çok... O şuursuzluğu niye yaptığımı hala bilmiyorum. Öfkem, aklımın önüne geçti ve en büyük cezayı kendime verdim aslında. Sana bakan her gözü oymak istedim... "

"Uyu artık Derim!" dedi Anka sert bir sesle. "Bunu şimdi konuşmak istemiyorum. Ama her fırsatta başına kakacağımdan emin olabilirsin."

"Kak! Hakkındır! Sen ne desen hakkındır."

Derim'in alçak kederli sesi odanın içinde duyulan son sözlerdi. Anka öfkesine hâkim olmaya çalışarak gözlerini yumdu. Derim'in yaşadıkları onu öylesine acımasız yapmıştı ki, giriştiği eylemlerin önünü arkasını düşünmeden hareket ediyordu. Hayatı boyunca en çirkin, en acımasız eylemi de Anka'yı bir fahişe gibi sergilediği zamanlardı.

Anka, bugün Derim'i gerçekleriyle değerlendirdiğinde yaptığı her şeyle empati kurabiliyor, intikam hisleriyle attığı her adımı sindirmeye çalışıyordu. Fakat kendisini, bir kadının asla karşı karşıya gelmemesi gereken şekliyle sergilediği zamanların kırıklığını içinden atamıyordu. Derim'in içindeki şeytanlar bazen gerçekten de akıl almayacak kadar kötülüğe meylediyorlardı ve Anka genç adamın en çok bu yanından

ürküyordu. Derim'in yapmayı niyet ettiği kötülüklerinin sınırı yoktu ve bugün kendisini her ne kadar eğitmiş görünse de, bu kontrolü ne kadar süre elinde tutacağından emin olamıyordu.

Derim'e güvenmek Anka için öyle zordu ki, bunun bugün gerçekleşmeyeceğini çok iyi biliyordu. İçinden "belki yarın, belki bir ömür sonra..." diye geçirdi. Derim'e gerçekten ne zaman güveneceğini o da merak ediyordu. Tek emin olduğu şey... O anda olmadığı idi.

4. BÖLÜM

Hafta sonu, aralarında ne kadar süreceği belirsiz olan bir sulh eşliğinde geçti. Derim hayatının en güzel günlerini yaşıyordu. Daha önce bu kadar uzun süren bir huzur yaşamadığını biliyordu ve bunun bitebilecek olma korkusunu bir an bile içinden atamıyordu. Bu durumu elinden gelen en iyi şekliyle korumaya çalışarak Anka'yla tam bir iş birliği içindeydi. Genç kadının duruşuna her zaman hayran kalmıştı ve bu hayranlık her geçen gün artıyordu.

Anka, etrafındaki herkesten daha aklı başında adımlar atıyordu. Her zaman kontrollü ve sağduyuluydu. Çizgisinden hiç şaşmıyordu ve Derim onun sağlamlığına sonsuz bir güvenle sarılıyordu. Anka'nın onu yönlendirme isteğini göz ardı etmiyordu ve tüm eksiklerini onun kapatacağı inancı gün geçtikçe içinde çok daha büyük bir şevkle büyüyordu.

Cumartesi sabaha karşı Marcel'den gelen bilgi Derim'in büyük bir memnuniyet hissetmesine neden oldu. Duman kazanmıştı. Gerçi bir kolu kırılmış, birçok darbe almıştı ama kazanmıştı. Marcel, Duman'ın ilk tedavisinin ardından yola çıkacaklarını bildirmişti. Pazartesi sabahı tüm ekip tekrar İstanbul'a dönmüş olacaktı. Gelen bilginin ardından cumartesi gününü çok sakin geçirdiler.

Kahvaltı sonrası Derim ilk kez Aşil'le birlikte spor yaptı ve o küçücük bedenin dövüşürken gösterdiği azmi gururla

izledi. Aşil büyük bir dikkatle babasının verdiği talimatları takip ediyordu ve kendisinden beklenmeyecek çabayla bunları yerine getirmeye çalışıyordu. Aşil, gerçekten de takdir edilecek bir azme sahipti. Yorulsa da şikâyet etmiyor, her an beklenti dolu bakışlarla babasından gelecek bir sonraki taktiği bekliyordu.

Öğleden sonra bahçede yine kısa bir yürüyüşe çıktılar hep birlikte. Havanın soğuk olması yürüyüşü uzun tutmalarına engel olmuştu. Yürüyüş sonrası birkaç saati şömineli odada sakin bir havada geçirdiler. Her birinin elinde ilgisine göre bir şeyler vardı. Anka tabletten maillerini okurken, Derim de tıpkı onun gibi kucağına aldığı laptopta çalışmıştı. Alin kitap okurken, Jan kendi işleriyle ilgileniyordu. Aşil'se ortaya döktüğü legolarıyla oynuyordu.

Akşam üzeri Jan ve Alin yemeğe gitmek üzere hazırlanmaya çıktıklarında Anka, Derim'e bir bakış atıp "Hala birlikte yemek yapma konusunda bize katılmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Elbette eminim." dedi Derim duraksamadan. Böylesi bir fırsatı kaçırması olanaksızdı. Aşil beklenti dolu bakışlarla yine ona bakmıştı ve babasının verdiği cevapla yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Jaques'a bu akşam mutfağı bizim kullanacağımızı söyledim" dedi Anka yerinde doğrulurken.

"Sanırım bugün izin kullandığı için mutlu olmuştur."

Hep birlikte ayağa kalktıklarında Aşil hızla yerinden doğrulup babasının yanına ulaşarak minik elini Derim'in avucunun içine uzatmıştı.

"Birlikte yemek yapmak çok güzel bir şey değil mi baba? Bence çok eğlenceli. Annem büyüyünce çok iyi bir aşçı olacağımı söylüyor."

"En azından büyüdüğünde yalnızken de karnını doyurmayı biliyor olacaksın. Bence de annen haklı, iyi bir aşçı olacaksın."

Mutfağa doğru ilerlerken Anka yan gözle genç adama baktı.

"Sen de fena değilsin mutfakta. Gerçi çok görmüyorum seni mutfakta bir şeyler yaparken ama acemi olmadığın belli."

"Annemle birlikte mutfakta zaman geçirmeyi severdim. O da bana öğretmişti ve gençken yalnız yaşadığım zamanlarda karnımı nasıl doyuracağımı biliyordum. Bence iyi bir şey bunu çocukken öğrenmek."

"Ben büyüyünce benim de aşçım olacak." diyen Aşil'in sesi ikisini de şaşkınlığa düşürdü. Anka bakışlarını oğluna eğerek sorarcasına baktı.

"Aşçı tutmayı düşünmek için biraz erken değil mi?"

"Ama ben de babam gibi çok çalışıyor olacağım. O zaman yemek yapmaya vaktim olmaz ki. Benim de babam gibi aşçım olmalı. Bence çok mantıklı."

Aşil'in bir yetişkin edasıyla verdiği karşılıkla Anka'nın kaşları hayretle yukarı kalktı ve itiraz ederek oğluna karşılık verdi.

"Farkındaysan ben de yoğun çalışıyorum ama bir aşçım yok. Yani ikisini bir arada götürebiliyorsun."

"Ama evde aşçın olması çok havalı!"

Aşil'in sözleriyle Anka duraksadı ve şaşkınca "Pardon?" dedi kaşlarını hayretle kaldırarak.

"Kerem'e Jaques'tan bahsettim, bunun çok havalı olduğunu söyledi. Bir gün Kerem'i buraya davet edebilir miyim anne?"

Anka şaşkınca gözlerini kırpıştırırken Derim yüzünde duyduklarından hissettiği zevki yansıtan bir ifadeyle gülümsüyordu. Aşil bir annesine bir babasına baktı ve yeniden üsteledi.

"Kerem'i davet edebilir miyim anne? Lütfen."

Anka ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir an Derim'e baktığında, genç adam omuz silkerek "Oğlumuz istediği arkada-

şını eve davet edebilir, değil mi?" diye sordu, bakışlarında olumlu cevap almayı uman bir ifade vardı. Anka başını sallayarak isteksiz de olsa onay verdi.

"Evren'le bu hafta konuşurum. Bir gün okul çıkışı Kerem'le birlikte gelirsiniz."

Aşil sevinçle yerinde zıpladı. "Odamı da gösterebilirim değil mi anne? Ona oyuncaklarımdan birini hediye etmek istiyorum ama kendisi seçmeli. En beğendiği hangisiyse onu vermek istiyorum."

"Tamam, güzel olur" dedi Anka gülümseyerek.

Aşil'in paylaşımcı yönünü seviyordu. Sahip olduklarını diğer arkadaşlarıyla paylaşmaktan kaçınmazdı ve şimdiye kadar ona alınmış başka eşyalarını da arkadaşlarına vermekten kaçınmamıştı. Aynı şeyi Kerem'in de ona yapıyor oluşu Anka'nın her zaman içini ısıtıyordu. İkisi de çok iyi arkadaştılar ve bunun büyüdüklerinde de devam etmesini umuyordu. Görünen oydu ki umutları boş çıkmayacaktı.

Yemek yaptıkları süre boyunca günlük konulardan konuştular. Aşil sohbetin her anına katılmıştı. Derim'in ilgili soruları onu şevkle konuşmaya itiyordu ve babasının ilgisi, hiç susmadan konuşmasını sağlamıştı. Okulda yaşadıklarını, arkadaşlarıyla ilişkilerini, ilgi duyduğu her şeyi anlatıyordu ve Derim büyük bir dikkatle onu dinliyordu. Arada Anka'nın talimatlarını takip ederek ona yardım etmeye devam ediyorlardı.

Mutfaktaki ada tezgâhın etrafına dizildiklerinde Anka servisleri yaptığı sırada Derim kendilerine şarap doldururken Aşil'in portakal suyunu da bir kadehe koymuştu ve birlikte kadeh kaldırdıklarında Aşil'in yüzündeki mutluluk, ikisinin de adeta gözünü kamaştırmıştı.

Anka, gülümseyerek oğluna bakarken onun mutluluğu için her şeye katlanabileceğini düşünüyordu. İçinde Derim'e karşı hissettiği kırıklığı o anda bir köşede tutabiliyordu ve

şimdiki tavrının, hepsi için de güzel bir başlangıç olduğunu düşünüyordu.

Aslında Aşil belki de çok daha uzun sürede sindirmesi gereken şeyleri çabuklaştıran bir etkendi. Derim'e karşı olan hislerinin tamamını henüz sindirmemişti ve belki de Aşil olmasa bu süre herkesin kendi yoluna gitmesine neden olacak kadar uzayabilirdi. Anka, kendisine yalan söyleyen biri hiçbir zaman olmamıştı. İçinde devam eden hesaplaşmaları şimdilik bir kenara bırakmış olması zihninde saklı tuttuklarını tamamen yok ettiği anlamına gelmiyordu. Derim'le kendi isteğiyle birlikte oluyor, bunu kendisine itiraf etmekten kaçınmıyordu.

Derim'in öylesi bir karşı konulmazlığı vardı ki Anka onun çekiciliğine karşı durabilecek gücü hiçbir zaman bulamayacağını biliyordu. Aşil yalnızca olacağı hızlandırıyordu. Belki içindekileri kusabilse, zihninin gerilerinde onu sürekli rahatsız eden ve bir bakıma kısmen de olsa onu Derim'den uzak tutan duyguları da salıverse, her şey çok daha sağlıklı ilerleyebilirdi ancak Aşil'in varlığı kontrolden çıkmasına engel olan en güçlü sebepti. Aşil'in etrafında gerginlik yaratmamak için Derim'le iş birliği içinde görünüyor olsa da, içten içe onu huzursuz eden düşüncelerden de sakınamıyordu.

İçinde kendisiyle verdiği savaş belki de ömrü boyunca bitmeyecekti. Her zaman her şeyin doğrusunu yapmak üzere attığı adımlar, hayatında ilk kez yanlış bir şeyler yaptığını söylercesine bu kez yalpalamasına neden oluyordu ve Anka bu duygudan bir türlü kurtulamıyordu. İçinde bir yerlerde Derim'e karşı koyamadığı çekim, kendisine karşı öylesine bir öfke biriktiriyordu ki, bazen ansızın ve hiç beklenmedik bir anda patlayacağından korkuyordu. Bu kontrolü kaybetme korkusu bir an bile yok olmuyordu. İçindeki savaş öylesine şiddetliydi ki, geçmişte çok yoğun şekilde hissettiği dilemma yine gelip yüreğinin tam ortasına yerleşmişti.

Derim, kurtulamayacağı bir bataklık gibiydi. Genç adamın yüzüne ne zaman baksa gördüğü güzellik aklını başından alıyordu. Yüzündeki o çirkin yara bile başkalaşıyor, ona öyle bir hava katıyordu ki; Anka, o yara izinin bile genç adamın güzelliğine katkı sağladığını düşünüyordu. Buna rağmen, Derim'in kötücül tarafını görmezden gelemiyordu. Derim, yine hayatının tam ortasına çökmüştü ve Anka yine kendisini onun rüzgârında savrulur hissediyordu.

O gece yine üçü birlikte yatmışlardı. Aşil'in sevinci ve mutluluğu Anka'nın her zaman olduğu gibi yelkenleri suya indirmesine neden oluyordu.

O sabah erkenden uyandığında Derim'in atağa geçmesine olanak tanımadan, Aşil'i bahane ederek yanından kaçarcasına uzaklaşmıştı. Derim'le sevişmenin hazzı, baş döndürücü bir etkiye sahipti ve Anka bunun kolaylıkla bağımlısı olabileceğini geçmiş tecrübelerinden biliyordu. Fakat içindeki suçluluğu bastırması da mümkün değildi. Adını koyamadığı huzursuzluk, aldığı hazzı öylesine büyük bir hızla suçluluğa dönüştürüyordu ki, bu anlarda tükenmişçesine nefesinin kesildiğini hissediyordu.

Sabah duş alıp üzerini değiştirdikten sonra Aşil'i kontrol etmesinin ardından kahve içmek isteğiyle mutfağa indiğinde Alin'le karşılaşmışlardı ve Alin onun yüzüne bakar bakmaz anlamıştı ne yaşadığını. Anka suçlu gözlerle kardeşine bakıp kahve makinesine ilerlerken Alin'den ummadığı kadar ters bir sesle çıkan kelimeleri duyduğunda kalakalmıştı.

"Yaşadığın şey için neden suçluluk hissediyorsun? Bunun nesi yanlış? İstedin, yaptın! Şu aptal suçluluk ifadesini sil suratından!"

"Bu kadar zayıf olmayı kendime yediremiyorum."

"Kimse mükemmel değil Gece. Dürtülerine karşı koyamamak seni zayıf yapmaz. Aksine insan yapar."

"İnsan karşısındaki kişiye benim hissettiklerimi hissederken onunla olmaz."

"Fiziksel çekim başka şey, sonsuz aşk başka bir şey. İlla romantizm yaşaman gerekmiyor. Gerekçi olmanı tercih ederim."

"Bu konuyu bu kadar hafife almamanı da ben tercih ederim."

"Hafife aldığımı kim söylüyor?" dedi Alin şaşkınca. "Ne yani herkesin hissettiği gibi hissetmek zorunda mıyım? Karşı koyamadığım fiziksel bir çekimle karşılaştığımda illa peşinden çanların çalması mı gerekiyor?"

"Çanlar çalmasa bile işin içinde duyguların da olmasını tercih ederim."

"Duygular olmasa o fiziksel çekime karşı koyabilirsin. Kendini kandırma... Bence içinde tutmaya çalıştığın öfkeyi boşalt ve rahatla. Gidip suratına mı çakarsın, başında tüm eşyaları mı parçalarsın bilmem ama tutma artık içindekileri."

"Sen Jan'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun yani?" dedi Anka şaşkınca. Elindeki fincanla ada tezgâha yanaşıp bir tabure çekti ve sorgularcasına Alin'e baktı.

Alin umursamazca omuz silkti. "Şimdiye kadar bu kadar güçlü bir fiziksel çekim hissetmedim." Kaşlarını kaldırdı ve üzerine basarak konuşmaya devam etti. "Biliyorsun hissetsem yaşardım... Yani seçici olmadığımı söyleyemezsin." Fincanını dudaklarına götürüp bir yudum aldı ve yeniden Anka'ya baktı. "Şu an ne hissettiğimi bilmiyorum. Sorgulamıyorum da... Yaşayarak öğreneceğim. Neden kendimi ne hissediyorum diye baskıya sokayım ki? İnsanın duyguları hemen gelişmez, yaşayarak öğrenir bazı şeyleri. Şimdiye kadar karşıma çıkanlara karşı koyabildiysem, o kadar güçlü şeyler hissetmemişim demek ki. Bu seferki daha farklı ve ben kendimi akışa bırakmaya karar verdim."

"Jan pek senin gibi düşünmüyor."

"Aslına bakarsan onun ağırdan alması hoşuma gidiyor. Ben meraklı ve tez canlıyım bu konuda. Belki onun direnişi beni kamçılıyor, bilemiyorum ama takdir etmiyor değilim

yaptığını." Aniden şeytanca gülümsedi ve kaşlarını muzırca kaldırıp indirdi. "Ama yine de onu zorlamaya devam etmeyeceğim anlamına gelmiyor tabii ki bu. Kıvranması hoşuma gidiyor."

"Manyaksın sen" diye mırıldandı Anka, bakışlarını tezgâha indirip başını iki yana salladı.

"İçimden geldiği gibi davranıyorum. Bunun nesi manyaklık? Manyaklık olan seninki."

"Tahmin bile edemezsin" diye söylendi Anka. Bakışları hala tezgâhın üzerindeydi ve yine mırıldanmıştı dalgınca. Alin ses çıkarmadan ona bakmaya devam etti. Anka aniden başını kaldırıp sızlanırcasına "Neden karşı koyamıyorum? Neden ona karşı bana yaptıklarına rağmen merhamet hissediyorum? Bende bozuk olan ne?" diye ardı ardına soruları sıraladı.

"Sende bozuk olan bir şey yok Gece" dedi Alin, yumuşak teselli eden bir tonla. "Sen busun! Seni, sen yapan şey bu. Onun gerçeklerini öğrendin ve sana her defasında medet umar gibi diktiği gözlerine karşı koyamıyorsun. Senden onun yolunu aydınlatan meşale olmanı istiyor ve sen her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun. Onun yolunu aydınlatıyorsun. Tıpkı bize de yaptığın gibi."

Anka anlamadığı belli bakışlarını kardeşine diktiğinde yüzündeki ifade de tıpkı bakışları gibi karmakarışıktı. Alin elindeki fincanı tezgâha bırakıp kollarının altını tezgâha yasladı ve müşfik bir gülümsemeyle kardeşine baktı.

"Sen çoğu zaman bizim göremediklerimizi görüyorsun. Biz bazen ayrıntılara takılıp kaldığımızda sen büyük resme odaklanıyorsun ve bizim gözden kaçırdıklarımızı hemen fark ediyorsun. Akhan'la da bu oldu aslında. Akhan seni ilk gördüğü anda sana vuruldu. Seni kaybetmek istemedi ve hiç bilmediği bir yolda ilerlerken ardı ardına dünya kadar hata yaptı. Onunla o kadar süreyi sen geçirdin. Sana bakışlarını sen gördün... Sen yine büyük resme baktın ve yaptığı tutar-

sızlıklara neden bulmaya çalıştın. Ondaki kayıp çocuğu gördün sen aslında. Haşindi, hırçındı... Ama bir yanı kaybolmuştu. Ve sen onu gördün."

Alin bir an sustu ve bakışlarını tezgâha indirdi. Ardından düz bir sesle devam etti. "Sana karşı uygulanan fiziksel şiddete çok takılmıyorum ben. Biz bu durumlar için eğitildik ve düşmanın eline geçsek çok daha kötülerini yaşayabileceğimizi kabullendik. Bununla başa çıkabiliriz. Ben bunlar için ona takık değilim. Yaptığı delice bir şey. Nedenlerini düşününce öfkeme hâkim olabiliyorum. Yanlış mı? Yanlış! Suçlu olmayan birinden acısını çıkarmaya çalıştı ama onun zaten sağlıklı bir yaşamı olmadı, dolayısıyla bunu ayırt edememesini anlamaya çalışıyorum. Benim ona kızgın olmama neden olan tek şey; bir kadın olarak sana hissettirdikleri. Şu anda bile geçmişte sana o hissettirdikleri yüzünden kendini geri çekiyorsun. Bunun farkında bile değilsin ama o aşağılanmışlık, bilinçaltına öyle işledi ki sırf sağlıklı güdülerine karşı koyamadığın için bile kendini kötü hissediyorsun. Suçluluk duyuyorsun. Benim onda en çok kızdığım şey bu. Sana bugün bu anlamda hissettirdikleri."

Alin susup bakışlarını Anka'ya kaldırdığında onun yüzünde gördüğü üzüntü yüreğini dağladı.

"Kendimi öyle iğrenç hissediyorum ki..." diye fısıldadı Anka. "Kendimi berbat hissediyorum."

Bir an göğsünü şişiren derin bir nefes aldı ve çaresiz gözlerini kardeşine dikti. "Her şeyi geride bırakmak istiyorum. Ona karşı koyamıyorum. Nedenini bilmiyorum ama koyamıyorum ve bu zayıflığımdan nefret ediyorum. Öyle zavallıca kırıntılara sarılıyorum ki. Benden sonra kimseyle birlikte olmamış olması bile beni anlamsızca mutlu ediyor..." dediğinde Alin'in kaşları hayretle yukarı kalktı ve kendisine hâkim olamadan "Ne?" dedi inanamadığı belli bir yüz ifadesiyle.

Anka'nın dudaklarından alaycı sinirli bir gülüş fırladı. "Doğru, biliyor musun? Hiç şüphe bile etmedim. Yalan söylemeyecek kadar dik kafalı çünkü. Kimseyi umursamaz ki. Söylediği şeye inanıyorum. En ufak bir kuşkum bile yok. Ve bu beni niye sevindiriyor bilmiyorum."

"Hee Jan o yüzden onunla öyle dalga geçiyordu" dedi Alin, düşünceli şaşkın bir ifadeyle. Aniden mutfağı çınlatan bir kahkaha attı. "Hala işe yarıyor mu?" diye sordu alayla.

Anka hızla elini kaldırıp Alin'in omzuna vurdu. "Saçma sapan konuşma!"

"Yaaa..." dedi Alin, yüzünde sahte erimiş bir ifadeyle. "Kimseleri istememiş mi? Sana mı saklamış kendisini? Yazıkkk."

"Alin!"

Alin tekrar bir kahkaha attı ve kendisini toparlamaya çalışırken kardeşine af diler gibi baktı. "Ama çok komik. Derim Akhan yani! Birine desen inanmaz."

"Bizim konumuz bu değil Alin!" dedi Anka otoriter bir sesle. Bakışlarındaki kızgınlık Alin'in konuyu uzatmamasını işaret ediyordu.

Alin boğazını temizler gibi bir ses çıkardı, yüzüne ciddi bir ifade oturttu ve dingin bakışlarını kardeşine dikti.

"Konumuz senin anlamsız suçluluk duygun. Sen buna zayıflık diyorsun ama zayıflık değil. Onunla birlikte olduğun için kendini kötü hissediyorsun çünkü sanıyorsun ki, seni lanse etmeye çalıştığı gibi birisin. Bu çok saçma ve bu fikri kafandan bir an evvel at! Aşil'in hatırı için deneyeceğim dedin ama içten içe bunu sen de istiyorsun. O adam kötülüğün kitabını yazmış olabilir ama sevdiklerini canı pahasına koruyor da. Annesi için gözünü nasıl karartıysa, sizin için de bunu yapacaktır ve ben yalnızca bunun için bile olsa onu affedebilirim. Onun yanında her zaman güvende olacaksınız ve benim için bu çok kıymetli bir iç rahatlığı. Sen de bir an evvel

o saçma düşünceleri kafandan at! Git onun canına oku, içini rahatlat ve yoluna devam et!"

Alin sözlerini bitirip önündeki kahveye uzandı ve tek yudumda kalanı bitirdi. Fincanı geriye bırakırken Anka hala düşünceli gözlerle dalgınca oturuyordu. Uzun süren sessizliği, başını yavaşça kaldırıp kardeşine bakan Anka bozdu. Belli belirsiz başını salladı.

"Sanırım sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Şimdilik senin yaptığını yapıp, akışa bırakacağım. İçimdekilerle başa çıkamazsam... "Bir an duraksadı ve omuzlarını silkerek devam etti. "O zaman da içimden nasıl geliyorsa öyle davranırım."

"Her zaman içinden nasıl geliyorsa öyle davran!" dedi Alin direktif verir gibi. "Sen dert edeceğine başkaları etsin. Neden kendini baskılayasın ki? Her zaman içinden nasıl geliyorsa öyle davran. Kimsenin yükünü çekmek zorunda değilsin. Herkes kendi yaptıklarından sorumludur."

Sabahın erken saatlerinde iki kardeşin mutfakta yaptıkları bu konuşma sonrası gün sakince devam etmişti ve şimdi Anka, Aşil ve Derim'le uyumaya hazırlanırken Alin ve Jan hala dönmemişlerdi.

Aralarında yatan Aşil çoktan uykunun derinliklerine gömülmüştü. Derim ve Anka sessizce yatmaya devam ediyorlardı fakat ikisi de henüz uyumamıştı.

"Yine benden kaçıyor musun?" diyen Derim'in tedirgin alçak sesi duyuldu.

Anka yavaşça başını çevirip diğer tarafta yatan adama baktı. Şimdi o da bakışlarını kendisine çevirmişti ve endişeli soran gözlerle bakıyordu. Sabah Derim'in yanından kaçarcasına uzaklaştıktan sonra baş başa kaldıkları hiçbir an olmamıştı. Derim tüm gün gözünü üzerinden ayırmamıştı fakat özel konuşacakları bir an da yakalayamamıştı. Gün boyu baş başa kalabildikleri ilk andı bu.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu Anka, tıpkı onun gibi alçak bir tonla. Başını yeniden çevirip gözlerini tavana dikti.

"Çünkü sabah kaçar gibi çıktın yataktan ve sabahtan beri yan yana gelmemek için çabalıyorsun."

"Bazı şeyleri senin kadar kolay sindiremiyorum Derim. Dün gece yaşanan şey benim için çok ani bir gelişmeydi. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Sen nasıl mutlu olacaksan öyle ilerleyelim istiyorum ama benden kaçma. Sevişmek istemezsen sevişmeyiz, bu benden uzakta durmanı gerektirmiyor. Sana saldıracak değilim. Dur demen yeterli."

Derim sözlerinde samimi de olsa bu düşüncenin sebep olduğu hoşnutsuzluğu belli etmeden yapamamıştı. Fakat Anka'yla sevişmek mi yoksa ömrünün sonuna kadar yanında kalması mı soruları arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa; her zaman ikinci şıkkı tercih edeceğini de biliyordu. Anka'yla her gün ve hatta her saat sevişmek istese de, henüz bu fikre tam olarak hazır olmadığı belli olan genç kadının üzerinde hissedeceği baskı kendisinden uzaklaşmasına neden olacaksa bundan feragat edebilirdi. Onunla sevişmek doyumsuz bir hazdı ama yanında sonsuza kadar kalması fikri bundan çok daha ötede bir duyguydu.

Anka'dan sinirli alçak bir gülüş çıktı. Dur diyebilecek gücü içinde bulabilse muhakkak söylerdi, onun da yaşadığı en büyük sıkıntı buydu. Bir kez dokunduğunda dur diyemiyordu.

"Bunu şimdi Aşil'in yanında konuşmak istemiyorum." dedi Anka uyaran bir tonla.

"Aşil'in ne kadar derin uyuduğunu sen benden daha iyi biliyorsun. Yine kaçıyorsun... Bahanelere sarılma."

"Bahane değil bu. Bu kadar özel bir şeyi Aşil'in yanında konuşmak istemiyorum."

"Hani sorunları konuşarak aşacaktık?"

"Şu an konuşulması gereken bir sorun yok Derim. Zamana ihtiyacım var."

"Kafanda kurduklarını sorun haline getiriyorsun. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle, onu konuşalım."

Derim yerinde hareketlenerek dirseğini yastığının üzerine dayadı ve yerinde hafifçe doğrularak yüzünü genç kadından tarafa çevirdi.

Anka ona umursamaz çabuk bir bakış attı ve gözlerini yeniden tavana dikti. Karşılık vermedi. Derim birkaç saniye boyunca genç kadından karşılık alabileceğini umarak bekledi ancak ondan herhangi bir ses çıkmadığını görünce neredeyse kızgın bir sesle yeniden konuştu.

"Bak böyle yapıyorsun ya, sonra da benim tepkilerime kızıyorsun. Sen böyle yapınca ben paniğe kapılıyorum. Paniğe kapılınca düşünemiyorum. Düşünemeyince aklımdan hiç geçmeyen kötü şeyleri yapmaya başlıyorum. Benden kaçma! Benden uzaklaşma!"

Anka sinirle ona döndü ve dişlerinin arasından öfkeli denecek bir tonla konuştu.

"Kaçmıyorum Derim! Düşünmek istiyorum ve zamana ihtiyacım var dedim. Bu sana neden saçma sapan şeyler yapma fırsatı versin?"

"Ne düşünüyorsan, benimle birlikte düşün."

"İnsanlar genelde tek başlarına düşünürler. Buna o yüzden düşünmek diyoruz, konuşmak değil."

"Pazartesi akşamı yemeğe çıkıyoruz! Sen ve ben! İtiraz istemiyorum."

"Bu nereden çıktı şimdi?" dedi Anka onaylamaz bir şaşkınlıkla.

"Nereden çıktıysa çıktı. Kafandan neler geçiriyorsan anlatacaksın, konuşacağız."

"İnsanlar zorlama sohbet etmezler! Buna sorgulama denir."

"O zaman seni sorgulayacağım demek ki çünkü senin benimle konuşacağın yok."

"Seninle konuşuyorum Derim. Ani gelişen bu durumu sindirmeye çalışıyorum ve zamana ihtiyacım var dedim. Bunun nesini anlamıyorsun?"

Derim, Anka'nın inatçı tavrı karşısında içinde büyüyen paniği bastırmaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Geçmişte Anka'ya karşı takındığı her hatalı davranışa, içinde büyüyen ve şu anda da hissettiği panik neden olmuştu. Anka ondan ne zaman uzaklaşsa Derim onu kaybedeceği korkusuyla akla gelmeyecek tedbirlere başvurmuştu ve bunlar işe yaramanın aksine çok daha kötü sonuçlara neden olmuştu. Bugün aynı hataları yapmak istemese de içindeki panik hissi başa çıkamayacağı kadar güçlüydü.

"Seni kaybetmeyeceğim" dedi üzerine bastırarak. Başını telaşla iki yana sallarken yüzündeki endişeli ifade çok daha belirgin hale gelmişti. "Seni kaybetmeyeceğim" diye yineledi inatçı bir sesle.

"Soluk almama izin vermezsen kaybedeceksin" dedi Anka geri adım atmaz bir kararlılıkla. "Bana alan bırakmıyorsun. Her şey beklemediğim bir hızla gelişiyor ve ben durup düşünecek fırsat bile bulamıyorum. Üzerimde böyle bir baskı kuramazsın."

"Senin üzerinde baskı kurmuyorum. Sadece yanımda olmanı istiyorum. Bu neden suç oluyor?"

"Seni anlamaya çalışıyorum öyle değil mi? Elimden geldiğince makul davranıyorum ve bunu yapmanın beni ne kadar zorladığına dair bir fikrin bile yok."

"Makul olma! Olma! Seni tutan ne varsa dök ortaya, rahatla o zaman. Beni anlamaya çalışma, benim yanımda kal."

"Seni anlayamadan nasıl yanında kalabilirim Derim?" dedi Anka, alaycı küçümseyen bir tavırla. "Seni anlamadan geçmişe nasıl sünger çekebilirim? Bugün sana karşı öfkemin

önüne set çekebiliyorsam seni az da olsa anlayabildiğim içindir."

"Bana öfke duy, bana kız, bana küfret ya da seni her ne rahatlatacaksa onu yap. Ama geçmişte sana yaptıklarımı unutabilmek için kendini paralama! Ben unutmuyorum, senin de unutmanı beklemiyorum. Bilmeni istediğim tek şey... Seni çok seviyorum. Sadece bunu bil. Seni çok seviyorum ve kaybetmek istemiyorum. Bana istediğini yap ama benden uzakta durma."

Anka usanmış gibi derin bir soluk alıp başını iki yana salladı hayıflanarak. Derim'le şu anda konuşmak istemiyordu. İçindeki savaştan yorulmuştu ve kendisini tükenmiş hissediyordu. Derim'in onu sevdiğini söylediği her defasında içinde minicik tohumlar yeşerse de bu ona yeterli gelmiyordu. Derim'in sevgisini hissetmekten ziyade ona güvenmek istiyordu ve daha biraz evvel yapabileceği kötülüklerden bahseden adama karşı bu güveni hissedemiyordu. Derim kontrolünü kaybettiği anda yine onun kalbini kıracaktı ve Anka bir kez daha bunu kaldıramazdı.

Kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş, öylesine dalmıştı ki ortalarındaki Aşil'in diğer tarafında yatan adam, aniden oğlunun üzerinden uzanarak dudaklarını sertçe kendi dudaklarının üzerine bastırdığında şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Kollarının üzerinde duran Derim'in yüzü birkaç santim ötesindeydi, bakışlarında çaresiz bir ifade vardı.

"Sen o düşüncelerin içinde kaybolursan ben de kaybolurum. Sen yolunu yine bulursun ama ben bulamam. Kaybolmama izin verme."

Anka uzun denecek bir süre genç adamın kederli gözlerine baktı ve neden sonra pes etmiş gibi başını salladı.

"Elimden geleni yapıyorum Derim. "

Derim yeniden kendi yerine geri çekildi. Kırık bir sesle karşılık verdi başını yastığa koyarken.

"Sen benden daha güçlüsün. Hep öyleydin... Beni arkanda bırakma. Bırakırsan yolumu bulamam."

Anka genç adamın sözlerini içi sızlayarak dinledi ancak karşılık vermedi. Kendi karanlığında bir ışık bulabilme ümidiyle etrafta dolaşırken ne yöne gittiğini bile bilmiyordu. Sadece elleriyle önünü yokluyor, onu aydınlığa çıkaracak minicik bir ışık bulabilme ümidini diri tutmaya çalışıyordu. Derim'in karanlığı onunkinden çok daha koyu idi. Böylesi devasa bir karanlığa adım atmak istediğinden emin olamıyor ve hatta bundan ölesiye korkuyordu.

Yanında uyuyan Aşil her zaman olduğu gibi yatağın içinde hareketlenerek kımıldadı ve başını kolunun altına tam da göğsünün üzerine koyarak ayaklarını babasının üzerine attı. Bu sanki ona bir işaret gibi geldi. Derim'in karanlığına adım atma cesaretini yalnızca oğlu için gösterebilirdi ve Aşil adeta bunu yapmasını ister gibi kendisini hatırlatırcasına annesine sokuldu. Dudaklarının arasından mutluluğa benzer anlaşılmaz mırıltılar döküldü. Anka diğer yanındaki elini kaldırıp oğlunun saçlarını okşadı gülümseyerek. Aşil'in babasına ihtiyacı vardı. Ama Derim'in Aşil'e çok daha fazla ihtiyacı vardı. Derim kaybolan çocukluğunu Aşil'le yeniden bulmaya çalışıyordu. Onun o devasa karanlığının tek ışığı Aşil'di.

Oğlunun minik elini uzanarak avucunun içine aldı. O minik parmakları şefkatle okşadı. Kalbi sevgiyle çarptı. Nasıl olduğunu bile anlamadan dudaklarının arasından çıkan kelimeler iradesi dışında alçak sesle dışarı döküldü.

"Bizim pusulamaz oğlumuz. Ne sen, ne de ben yolumuzu kaybetmeyiz. Bizim kuzeyimiz oğlumuz. Tek yapmamız gereken yüzümüzü hep ona dönmek olacak."

"Benim yüzüm hep size dönük mon Phénix. Yoksa çoktan yolumu kaybederdim ben."

İsminin o şahane tınıyla telaffuzu Anka'nın içini ısıttı. Başını hafifçe çevirip Derim'e baktı. Sitem eder bir tonla karşılık verdi.

"İçinde, inanılmayacak kötülükte bir şeytan var... Ama arada salladığı şu tüy işe yaramıyor değil."

Derim kucağında duran minik ayağı avucunun içinde tutarken duyduğu sözlerle önce şaşkınca genç kadına baktı, birkaç saniye sonra söyleneni algılamış gibi iç gıcıklatan bir sesle kıkırdadı ve parlak gözlerle genç kadına döndü.

"İşe yarıyor, değil mi?"

"Hıı, fena yarıyor."

Anka imalı hoşnutsuz bir tonla karşılık vererek yeniden gözlerini tavana dikti. Yorgun bir sesle mırıldandı.

"Hadi uyuyalım... Çok yorgunum."

"Uyuyalım mon Phénix. Sen ne istersen onu yapalım."

Derim'in teslimiyetle verdiği karşılık Anka'nın korkularını az da olsa bastırabilmesini sağladı. Derim'le çok ama çok uzun yolları vardı kat edilecek. Muhtemelen çok kereler tökezleyip düşecekti, belki bazen kaybolacaktı fakat pusulası her zaman yanında olacaktı ve bir şekilde yine yolunu bulmasını sağlayacaktı. Bu güvenle gözlerini yumup uykuya teslim olmadan birkaç saniye evvel avucundaki minik eli kaldırıp başını eğerek dudaklarını üzerine bastırdı. Göğsünün üzerine bıraktığı elin üzerine avucunu kapadı. Oğlunun derin nefeslerine kendi nefesleri karıştı. O her şeye değerdi. Duymaktan bıkmayacağı tek ses oğlunun nefesleri olacaktı.

***

Jan hayatı boyunca olmadığı kadar inatçı bir tavırla yol almaya devam ediyordu. Karşısında sanki geçmişteki kendisi vardı ve ilk defa kendisini sorgularken buluyordu. İkili ilişkileri şimdiye kadar hiç ciddiye almamıştı, tek düşüncesi karşısındaki güzel bedenin tadını çıkarmak ve sonra arkasını dönüp gitmekti. Şimdi karşısındaki baş döndürücü kadın, onu kendi taktiği ile vuruyordu ve bunun ne kadar kırıcı bir duygu olduğunu görüyordu.

Alin'le evden çıktıklarında rezervasyon yaptırdığı çok güzel bir restoranda gitmiş ve harika yemekler eşliğinde sohbet etmişlerdi. Sohbet gerçekten güzeldi. Alin neşeli, şen şakrak ve her konuda konuşabilecek potansiyele sahip bir kadındı. Bilgili ve donanımlıydı. Jan, içinde bulunduğu durumdan çekince göstermeden ilk defa her konuda konuşabildiğini fark ediyordu ve bu gerçekten de iç rahatlatıcı bir duyguydu. Daha önce birlikte olduğu kadınlarla sohbet etme girişimde bulunmazdı çünkü konuşabilecekleri konular kısıtlı olurdu. Ne kendi gerçeğini o kadınlarla paylaşmak isterdi, ne de onların hayatlarında olan biteni bilmek isterdi.

Oysa Alin'le her şey farklıydı. Jan kendi gibiydi. Kısıtlanma yok, gizlilik yok, tedirginlik yoktu. Sohbet boyunca ikisi de yaşadıkları bazı olaylar hakkında konuşmuşlardı. Alin'in esprili yönü yaşadıkları gergin ve tehlikeli anları bile gülebilecekleri şekle sokuyordu ve Jan uzun zamandan beri gülmediği kadar çok gülmüştü. Gülmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu sanki yeni keşfetmiş gibiydi. Alin'in muzır tarafını seviyordu. Kendi ciddi duruşuna zıt bir duruşu vardı ve Jan onun o ele avuca sığmaz tarafının içini coşkuyla doldurduğunu hissediyordu.

Restorandan çıktıktan sonra Alin'in teklifi üzerine sahilde yürüyüş yapmaya karar vermişlerdi. Soğuk havada ikisinin de üzerlerinde kalın paltoları vardı. Alin, bileklerine kadar uzun olan, bedenini saran krem renkli yün elbisesinin üzerine giydiği kızıl saçlarını belirginleştiren uzun, koyu yeşil paltosunun içinde öyle göz alıcı görünüyordu ki, Jan ona bakmaya doyamadığını düşünüyordu. Genç kadının ayaklarında düz tabanlı kahverengi deri çizmeleri vardı. Yan yana sahil boyu yürümeye devam ederken Alin'in yüzündeki gülümseme silinmiyordu. Bir çocuk kadar neşeli ve kıpır kıpırdı.

"Eee, çok uzatacak mısın Bartın?" diye sordu yine muzır bakışlarını Jan'a çevirerek.

Yanındaki Jan ona nispeten daha ciddi bir ifadeye sahipti. Yan gözle Alin'in imalı sözlerine ters bir bakış attı.

"Neyi?" diye sordu anlamamış gibi.

Alin'in ona attığı pasları geri çevirmek konusunda uzmanlaşmaya başladığını hissediyordu. Bir yanı genç kadının aralarındaki şeyi hafife almasına kızsa da, onun gözündeki çekiciliğinden de memnundu.

"Sadece boşa zaman harcıyorsun bence." dedi Alin, umursamaz bir omuz silkişle.

"Sen buna boşa zaman harcama mı diyorsun?"

"Sence ne?"

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Sence kıymetli bir şey değil mi bu?"

"Senin hakkında her şeyi zaten biliyorum Bartın. Sen de benim hakkımdakileri biliyorsundur eminim."

"Dosyalarda yazan genel geçer bilgiler birbirimizi tanıdığımızı göstermez. Senin hakkında bildiklerim eğitimin ve yaptığın işle ilgili bilgiler. Senin de benim hakkımda bildiklerin o kadar."

"Daha fazlasına ihtiyaç var mı?"

"Sence yok mu?"

"Neden olsun?" dedi Alin hayretle. Ardından çabucak ekledi. "İkimiz de birbirimizi çekici buluyoruz öyle değil mi? Sen neden bu kadar nazlanıyorsun?"

Jan neredeyse öfkeli bir bakış attı Alin'e.

"Sana değer veriyorum Alin!" dedi kızgın bir tonla. "Senin kadar hafife alamıyorum bu durumu. Sadece bunun hakkını vermeye çabalıyorum."

"Ne yani ben vermiyor muyum?"

"Hayır, vermiyorsun!"

"Ne yapmamı bekliyorsun ki?"

"En azından düzgün bir ilişkiye başlamak için yapılması gerekenleri. Azıcık da olsa başlatmak istediğimiz ilişkiye değer vermeni istiyorum.

"Dur bir dakika!" dedi Alin aniden adımlarını durdurarak. Elini sanki Jan'ın önünü kesmek ister gibi kalın paltosunun üzerinden göğsünün üstüne koyarak genç adamı durdurdu. "İlişki ilişki deyip duruyorsun da senin beklentin ne? Sen ne çeşit bir ilişkiden söz ediyorsun? Birlikte eğlenceli zaman geçireceğimiz belli işte. Daha neyi zorluyorsun?"

"Bu kadar basit mi yani?"

"Basit olmayan ne? Sen de, ben de yetişkin insanlarız. Ben ne yapmaya çalıştığını gerçekten anlamıyorum. Nedir yani? Ciddiyetten kastın ne?"

"En azından sağlıklı giden doğru düzgün bir ilişki başlangıcı sana çok mu garip geliyor?"

"Bak!" dedi Alin kararlı bir tavırla. İlk kez yüz ifadesi ciddiydi. "Benim bir erkekten büyük beklentilerim yok. Beklentin olmazsa, hayal kırıklığın da olmaz. Yalanlardan uzak, sadece kendimiz gibi olabileceğimiz bir ilişki bana çok makul görünüyor. Aramızdaki çekim bence gayet yeterli."

"Yalnızca fiziksel birliktelik yeterli mi senin için?"

Jan duyduklarını sindirmeye çalışarak baktı genç kadına. Alin yine umursamazca omuz silkti.

"Neden olmasın? İnkâr edecek değilim. Seni çekici buluyorum ve bence birlikte keyifli zaman geçirebiliriz. Duygusal bağa gerek var mı? Ben bunu gerekli görmüyorum. Sen neden göresin ki? Şimdiye kadar birlikte olduğun kadınlarla, illaki duygusal bağ gözetmedin, öyle değil mi?"

Jan ne diyeceğini bilemez gibi bir süre susarak genç kadının yüzünü inceledi. Alin'i ilk gördüğü andan itibaren duvara toslamış gibiydi ve bu çarpmanın şiddetini, hala ilk andaki kadar etkili bir biçimde hissediyordu. Alin'in onu etkileyen enerjisi kalbinde bir yerlerin kıpır kıpır oynaşmasına neden oluyordu ve hissettiği bu duygu, genç kadından daha fazlasını istemesine yol açıyordu. Alin'in ise onun gibi düşünmediği belliydi. Alin ondan hiçbir şey beklemiyordu ve yalnızca fiziksel birliktelik yeterli görünüyordu onun için.

Jan içindeki hayal kırıklığı ile başa çıkmaya çalışarak düşünüyordu. Alin tavrını gayet net ortaya koymuştu ve bakışlarında bir şey, Jan'ın da fazlasını istememesini söyler gibiydi. Jan hissettiği duyguların yoğunluğunu açıklıkla ortaya sererse Alin'in kaçıp gideceğinden emindi. Alin duygusal birlikteliğe hazır değildi. Henüz!

Jan'ın zihninden düşünceler öylesine hızlı geçti ki Alin'in sözlerinin ardından aralarına giren suskunluk henüz bir dakikayı geçmemişti ancak Jan'a bir ömür kadar uzun sürmüş gibi hissettirdi. Kararlı bir tavırla konuşmaya başladığında ses tonu hissettiği hüsranı belli etmeyecek kadar keskindi.

"Haklısın. Şimdiye kadar birlikte olduğum kadınlarla duygusal bir bağım olmadı çünkü buna gerek görmedim. Buna gerek görecek kadar yoğun hisler hiçbir zaman hissetmedim. Öyle bir adam değilim."

"Harika!" dedi Alin rahatlamış gibi bir nefes alarak. "O zaman ikimiz açısından da sorun yok. Ben de öyle bir kadın değilim. Bu tür duygular çok benlik değil."

Jan istemese de genç kadının sözlerini başını sallayarak onayladı. Alin'i istediği noktaya çekebilmek için sabırlı olması gerekiyordu ve bu sabrı göstermeye değer bir kadın karşısına çıkmışken hata yapma lüksü yoktu. Alin'in ne zaman olduğunu bile anlayamayacağı bir şekilde; Jan, onun için vazgeçilmez olacaktı. Bunu başarabilmek için belki çok kırılacağı ve kendisini çok kötü hissedeceği anlar yaşayacaktı fakat yılmayacaktı. Bir gün gelecek; Alin için sadece kendisi olacaktı. Şimdilik oyunu Alin'in kurallarına göre oynamaya karar verdi. Zaman içinde adım adım genç kadının ruhunu fethedecekti ve Alin, Jan'dan asla kopamayacaktı.

Jan, Alin'in şaşkınlığa düşüp kalakalmasına neden olacak bir hızla aniden elini uzatarak genç kadının ensesini kavradı ve yüzünü sertçe kendisine çekerek buz gibi dudaklarını hışımla genç kadının dudaklarının üzerine kapadı. Genç kadının da dudakları soğuktan buz tutmuştu ve Jan içinde ya-

nan ateşi, bu buz gibi dudakların az da olsa serinlettiğini hissetti. Günlerdir zorlukla kendisini uzak tutmaya çalıştığı dudakları hırsla kavrayarak öpmeye başladı.

Alin ilk anın şaşkınlığını birkaç saniye içinde üzerinden atarak aynı şiddetle genç adama karşılık verdi. Öylesine açlıkla birbirlerinin dudaklarını kavradılar ki Alin aralarındaki ateşten çıkan alevlerin çıtırtısını duyabiliyordu. Elleri Jan'ın uzun saçlarının arasından uzanarak boynuna tutundu. Genç adam bir eliyle ensesini kavramışken, diğer kolunu sıkıca beline sarmış ve bedenini kendi sert bedenine yaslamıştı. Dudakları Jan'ın dişlerinin arasına sıkıştırıldığında istemsiz bir inilti döküldü dudaklarının arasından.

Jan içindeki öfkeyi bastırmaya çalışırcasına genç kadının dudaklarını sertçe eziyordu. Diliyle ağzının içini tarumar ediyor, dişleriyle dudaklarını örseliyordu. Alin en az kendisi kadar şiddetli bir istekle karşılık veriyordu ona. Uzun, sert öpüşme nihayet son bulduğunda Jan son kez sertçe dudaklarını Alin'in dudaklarına bastırdı ve alnını soluk soluğa kalmış olan genç kadının alnına yasladı. Derin bir soluk çektiğinde göğsü kabardı ancak çektiği nefes yeterli gelmemiş gibi göğsü sıkıştı. Gözlerini yalnızca birkaç saniye kapatarak sakinleşmeye çalıştı. Soluğunu dışarı verdiğinde sıcak hava akımı Alin'in yüzüne vurdu. Jan gözlerini ağır ağır tekrar açtı.

Genç kadının gözleri kapalıydı ve dudağının ucunda minik bir kıvrılma, gülümsediğini işaret ediyordu. Jan'ın boynunda duran elleri kıvrılmış, genç adamın saçlarını parmaklarına dolamıştı ve Jan saçlarının çekildiğini hissediyordu fakat bundan rahatsızlık duymadı. Aksine genç kadının parmaklarının saçlarının arasında olması düşüncesi çok hoşuna gitti. Alin gözlerini yavaşça geri açtığında kapkara gözlerle karşılaştı. İçlerindeki yanan ateşin alevleri gecenin karanlığında gözbebeklerini kızıla dönüştürmüş gibiydi.

"Dediğin gibi olsun." dedi Jan kararlı bir sesle. "Sen kurallarını söyledin. Madem öyle... Ben de benimkisini söyleyeyim o zaman."

Alin baş döndürücü bir gülümsemeyle ona bakıp başını salladı. Jan gözlerini kıstı. Dudaklarını yeniden Alin'in dudaklarına sertçe bastırıp geri çekti.

"Ben ne zaman, nerede istersem... Madem sadece fiziksel doyum bana uyar diyorsun, o zaman ben ne zaman istersem, nerede istersem itirazsız kabul edeceksin!"

Alin gözlerini kırpıştırarak sorarcasına baktı genç adama. Tam olarak ne demek istediğini anladığını sanmıyordu. Jan'ın karşısında her zaman kendinden emin durmaya çalışıyordu ve genç adamın sözlerine ne tür bir anlam yüklemesi gerektiğine karar veremedi. Zaten nerede sevişeceklerdi ki? Elbette ya Jan'ın ya da kendi odasında olacaktı. Gün içinde işleri olduğuna göre zaten gece saatleri uygun görünüyordu ki bu da Alin için gayet geçerli bir zaman dilimiydi.

"Senin odanda değil mi?" diye sordu Alin emin olmak istercesine. Ardından çabucak ekledi. "Yani istersen benim odam da olur."

Jan haince gülümserken kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman... Nerede istersem!"

"Tam olarak ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum." dedi Alin karmaşık bir ifadeyle. Jan'ın; ensesindeki elini çekip, ağır ağır okşayan bir dokunuşla boynundan kaydırarak yanağına sürtünen parmakları kalp atışlarını hızlandırdı. Jan başını eğip dudaklarını Alin'in kulağına yaklaştırdı. Kulak memesini dişlerinin arasında hafifçe sıkıştırdığında Alin, kalbinin şiddetli çarpıntısı nedeniyle kalp krizi geçireceğini sandı. Kulağının içine fısıldanan sözlerle bacaklarının arasından bir alevin geçtiğini hissetti ve istemsizce bacaklarını birbirine bastırdı.

"*Şimdi!* Dediğim anda nereye istiyorsam oraya geleceksin ve benimle o anda sevişeceksin. *Kabul* dersen başlarız, işine gelmezse benden de pas. Karar ver!"

Alin bedeninin alev alev yandığını hissetti. Sözler öylesine baştan çıkarıcıydı ki içinde hem geri çekilmesine neden olabilecek bir korku hem bir an evvel öne atılmak isteyen bir heyecan vardı. Jan'la birlikteliğine çok anlam yüklemediği sürece kalp kırıklığı yaşamayacaktı ve bu süreçte eğlenceli vakit de geçirebilecekti. Yolları ayrılma noktasına geldiğinde, ikisi de beklenti içinde olmadığı için herhangi bir duygusal sarsıntı yaşamadan önüne bakabilecekti. Bu gayet mantıklı bir anlaşmaydı. Gözlerinin içinde meydan okuyan ışıltılar yanıp sönerken, bakışlarını Jan'ın kara gözlerine dikti ve kendinden emin bir tavırla başını salladı.

"Kabul!"

Jan bu kesin karşılıkla kalbinin burkulduğunu hissetse de yolun sadece başında olduğunu kendisine anımsatarak bu kırıklığı içine gömmeye çalıştı. Dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genç kadının alt dudağını dişlerinin arasına alarak çekiştirdi ve birkaç minik öpücüğü dolgun dudakların üzerine bıraktı. Alin'in içini yakan boğuk bir sesle fısıldadı.

"İstediğin eğlenceyi sana vereceğim. Ömrünün sonuna kadar hiç aklından çıkmayacak."

"Şimdilik uzun vadeli planlar yapmayalım." dedi Alin kendinden emin bir tonla. Jan'ın karşısında zayıf görünmemek için tüm gücüyle savaşıyordu ve her zamanki umursamaz tutumuna sarılmıştı. "Önce elimde değerlendirme yapabileceğim done olsun, sonra karar veririm."

Parmaklarının ucunda yükseldi ve bu kez o dudaklarını genç adamın dudaklarına bastırdı. Başını birkaç santim geri çekti ve gözlerinin içi heyecanla parlarken haşarı bir kız çocuğu gibi sırıttı.

Bedenini istekli bir tavırla Jan'ın bedenine bastırdı. "Çok eğleneceğiz Bartın..." dedi, haylaz bir ifadeyle kızıl kaşlarını kaldırarak.

***

Jan yol boyu sessizlik içindeydi. Alin ise ona nazaran neşeli görünüyordu. Çok uzun zamandır hayatına bir erkek girmemişti ve hissettiği heyecan çenesine vurmuştu.

Hayatına girebilecek erkekler konusunda her zaman seçici olmaya çalışmıştı ve Jan'a kadar iyi bir aday belirleme şansı olmamıştı. Üniversite eğitimleri devam ederken sıradan bir öğrenci görünümündeydi ve birileriyle çıkarken çok tedirginlik yaşamazdı. Üniversitede ilişkilerin ileriye dönük olabileceği düşülmeyeceği için yalnızca anı yaşarlardı ve konuşulacak konular da belirliydi.

Ancak aktif olarak göreve başladığından beri erkek arkadaşlar konusunda hassasiyeti de yükselmişti. Birim içinden birileriyle olmayı hiçbir zaman düşünmemişti. Hepsi birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlardı ve hissettiği tek şey aile olduklarıydı. Bunun yanı sıra ikili ilişkilerin, işe ne denli etkide bulunabileceğini de göz ardı etmiyordu. Yaptığın işin içine özel ilişkileri karıştırmamak, düşünülenin aksine onun da ne kadar sağduyulu olduğunu gösteren en önemli ispattı. Alin hiçbir zaman işle aşkı birbirine karıştırmazdı. Alin âşık olabilecek biri değildi ve kısa sürecek keyifli bir ilişkinin sorunsuz devam etmesinden yanaydı. İlişkinin bittiği noktada herkesin kendi yoluna gitmesini ve bunu sorun çıkarmadan kabullenmesini tercih ederdi.

Birim'de birlikte çalıştığı kimseyi, erkek arkadaş sıfatına uygun görmemişti. Bu Alin'in tercihi idi. Birim içinde birlikte çalışan çiftler ve hatta evliler vardı. Fakat Alin onlar gibi değildi. Dışarıda tanıştıklarının büyük kısmı peşine düştükleri suçlular ya da bilgi edinmeye çalıştıkları kişilerdi. Sıradan

biriyle birlikte olması düşüncesi onu her zaman germişti. Hiçbir zaman bir ilişkiyi ileri dönük ciddiyette düşünmese de, tam bir yalanı da yaşamak istememişti. Kimliğini sürekli gizli tutmak, aniden gelen telefonlarla birdenbire ortadan kaybolmasının açıklaması, çıkabilecek sorunların en hafifiydi. Hâlihazırda riskli bir işin içindeyken bu riskleri çoğaltmak istememişti ve her zaman dikkatli olmuştu.

Oysa Jan, içinde bulunduğu durumda en uygun adaydı. Ondan kimliğini gizlemesi gerekmiyordu. İşinden kaynaklanan uzaklaşmaları sorun etmeyecekti ve en güzeli ise yalanlarla çevrilmeyeceklerdi. İkisi de yaptıkları şeyin bilincinde, risk almadan keyifli zaman geçirebileceklerdi. Bu Alin'in arayıp da bulamadığı türden bir ilişkiydi. Jan'ın ikili ilişkilere yaklaşımı da ona uygun görünüyordu. Jan, biten bir şeyi sorun edecek ya da Alin'in peşine düşüp onu rahatsız edecek biri değildi. Bitmişse bitmişti. Jan'ın da kendi gibi aşk adamı olmayışı Alin için bulunmaz bir nimetti.

Aşk, Alin'in başa çıkamayacağı kadar karmaşık bir duyguydu ve kendisini bu tür duyguların içinde savrulurken düşünemiyordu. Anka'nın uzun yıllardır yaşadığı karmaşaları öylesine iyi gözlemlemişti ki kardeşinin yaşadığı şeyleri kendisinin kaldırabileceğinden emin değildi. Aşk, insanı tepetaklak eden güçlü bir duyguydu ve Alin'in böylesi bir akıl tutulması yaşamaya hiç niyeti yoktu. Bu güçlü duygulardan uzak, gerçek bir ilişki de yaşanabilirdi ve Alin şimdi bunun içine adım atmak üzereydi. Yalansız, sıradan, beklentiden uzak fakat rahat, samimi ve eğlenceli vakit geçirebileceği bir ilişki tam da Alin'e göreydi ve çok şanslıydı ki Jan ona tüm bunları verebilecek nitelikte biriydi.

Eve varıp araçtan indiklerinde Jan arabanın etrafında dolanarak araçtan inen Alin'e yaklaştı ve elini uzatarak genç kadının elini avucunun içine aldı. Kapıdan içeri girip merdivenlere yöneldiklerinde ikisi de sessizdi. El ele merdivenleri

çıktılar ve Jan'ın odasına doğru yöneldiklerinde Alin heyecanla titrediğini fark etti.

Yanındaki adam rüyalarında bile göremeyeceği kadar mükemmeldi. Uzun saçlı erkeklere karşı hissettiği antipatinin içinde zerresi kalmamış, aksine Jan'ın saçlarının ona çok yakıştığını düşünmeye başlamıştı. Arkaya doğru taranmış uzun simsiyah saçlar adamın omuzlarından sarkıyordu. Birkaç tutam yüzüne düşmüştü ve Alin bunun nasıl bu kadar seksi göründüğüne anlam veremiyordu.

Jan odasının kapısını açarak içeri adımlarken avucunun içinde kavradığı eli çekerek kendisiyle birlikte odaya soktu genç kadını. Odanın içinde, perdeleri açık pencerelerden içeriye dolan ay ışığının verdiği loş bir aydınlık hâkimdi. Jan ışığı yakma gereği duymadı. Odanın kapısını arkalarından kapadığı anda, Alin'i kuvvetle kendisine çekti ve dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı.

Alin'in hisleri kendisininkiler gibi değildi bunu görmüştü. Fakat yılmayı düşünmüyordu. Alin'i öylesine kendisine bağlayacaktı ki genç kadının kendisinden başka kimseyi düşünememesini sağlayacaktı. Dudakları hunharca genç kadının dudaklarını sömürmeye başladığında kollarını Alin'in beline sardı ve kendisine yasladı.

Alin'in kolları yukarı kalktı ve genç adamın boynuna dolandılar. Dudaklarının üzerindeki dudaklar ateş gibiydi. Temas öylesine kavurmuştu ki dudaklarını, Jan'ın dilini dudaklarının üzerinde dolaşmaya başladığında gözlerini yumarak inledi. Bu dokunuş umulmayacak kadar serinletici bir histi ve Alin bundan çok hoşlandığını fark etti. Dudaklarının ucu memnuniyetle kıvrıldı ve tüm cüretiyle adamın öpüşlerine karşılık vermeye başladı.

Öpüşme uzun süredir susuz kalmış birilerinin soluksuz bir açlıkla kana kana su içmesi kadar telaşlıydı. Jan kollarının arasındaki bedeni sararak yukarı kaldırdı ve genç kadının ayaklarını yerden kesti. Etrafında dönerek yatağa doğru iler-

lerdi ve yatağın ucuna geldiğinde kollarını gevşeterek yeniden ayaklarını yere basmasını sağladı. Dudaklarını koparırcasına geri çekerek birkaç santim genç kadından uzaklaştı.

Kara gözlerinin içinde oynaşan ışıltılar, adeta dipsiz bir yanardağın derinliklerinde belli belirsiz fark edilen kızıl lavlara benziyordu. Neredeyse gözle fark edilemeyecek şekilde kaynayan lavlar kımıl kımıl fokurduyordu. Alin böylesi tutkulu bir bakış daha önce hiç görmemişti ve bir an kalakalmış halde adama baktı. Kalbi boğazında atıyordu ve bu geceki sevişmenin şu an kendisine itiraf etmekten kaçınsa da hayatının en iyi sevişmesi olacağını hissediyordu.

Jan ellerini öne uzatarak kollarını Alin'in etrafına doladı. Dudaklarını genç kadının dudaklarına hafifçe dokundurdu, oradan dudaklarını kaydırarak boynuna doğru indi ve dudaklarını başını döndüren parfüm kokusunun yoğun olduğu bölgeye bastırdı. Genç kadının teni öylesine yumuşak ve pürüzsüzdü ki Jan gözlerini yumarak derin bir nefesle tenının kokusunu içine çekti. Dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve yavaşça fısıldadı.

"İlk seferimiz senin olsun... Sen tadını çıkar, gerisini bana bırak."

İkisi de paltolarını arabaya bindiklerinde çıkarmışlardı ve şimdi yalnızca giysileri vardı üzerlerinde.

Jan bir adım geriye çıktı ve üzerindeki giysileri seri hareketlerle çıkarmaya başladı. Gözlerini bir an bile Alin'in gözlerinden ayırmıyordu. Alin bir an için adama bakıp kendisi de giysilerini çıkarması gerektiğini yeni hatırlamış gibi ellerini kendi giysilerine uzattığında Jan'dan itiraz eden bir cıklama sesi geldi. Dudaklarının arasından çıkan ses öyle seksi bir tondaydı ki Alin hangisinin onu durdurduğunu anlayamadı. Olumsuz cıklamanın mı, yoksa o sesin neden olduğu çarpılmanın mı?

"Bana bırak demiştim." dedi Jan alçak bir tonla. "Ben çıkaracağım onları."

Alin'in kaşları bir anlık hayretle yukarı kalktı ve anında memnun bir gülümsemeyle başını salladı.

"Hizmette sınır yok diyorsun?" dedi cilveli bir sesle.

Jan'ın yüzünde beliren seksi gülümseme kalbini yerinden oynattı.

"Hayal bile edemezsin." dedi Jan kendinden emin bir tonla.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en vaat edici söz. Sanırım bağımlısı olabilirim."

"Ben de bunu umuyorum." dedi Jan kısık bir sesle.

Gözlerini genç kadından ayırmadan üzerindekileri çıkarmaya devam ediyordu. Balıkçı yaka kazak yeri bulduğunda göğsünde ve karnındaki kaslar Alin'in göz ziyafetine sunulmuş oldu. Ardından üzerindeki siyah kumaş pantolonunun kemerine uzandı ve kemerin yere düşmesi üç saniye sürdü. Pantolonun bacaklarından çıkması ise bundan biraz daha fazla sürse de hiç oyalanmadan onu da çıkardığı ayakkabıların yanına gönderdi. Ayaklarındaki çoraplar çok daha kısa sürede yeri boyladı. Üzerinde kalan siyah bir boxerla genç kadına doğru bir adım attı ve önünde eğilerek Alin'in üzerindeki uzun yün elbisenin eteklerine parmaklarını geçirdi. Elbiseyi yukarı doğru kaldırırken dudakları genç kadının bacaklarına sürtünerek kendisi de yavaşça doğruldu ve elbiseyi birkaç saniye içinde genç kadının başının üzerinden çekip çıkardı.

Alin ten rengi iç çamaşırlarının içinde ayakta dikilirken Jan yeniden önünde eğildi ve genç kadının ayağındaki çizmelerin fermuarlarını indirdi. Dudaklarını genç kadının bacağının üzerine bastırdı. Ayaklarından çizmeler çıkarken Alin elini Jan'ın omzuna koyarak dengede durmaya çalıştı ve çizmeler ayaklarından çıktığında Jan yeniden doğruldu. Şimdi ikisi de yalnızca iç çamaşırlarıyla karşılıklı dikiliyorlardı. Jan bir süre boyunca aç gözlerle karşısındaki şahane kadının bedenini süzdü. Süt beyazı ten öyle baştan çıkarıcıy-

dı ki elini uzatıp avucunu Alin'in omuz başına koydu ve avucunun içiyle aşağı doğru süzülerek önce boynunu daha sonra göğüslerinin arasındaki bembeyaz vadiyi okşadı.

Bir adımla genç kadına yaklaştı ve bedenlerini birbirine bastırırken iki elini de genç kadının sırtına doğru uzattı ve sutyenin kopçasını tecrübeli parmaklarla açarak askıları genç kadının omuzlarından yavaşça aşağı indirdi. Diri dik göğüsler kendi göğsüne dokunduğunda kabaran uçları Alin'in sesli bir soluk alıp gözlerini yumarak başını arkaya atmasına neden oldu. Kızıl gür saçlar çıplak beline dokunduklarında ürpertici bir duyguyla hoşnut bir ses çıkardı.

Sonraki dakikalar ikisi içinde unutulmayacak kadar şehvetliydi. Jan genç kadını yatağa yatırarak kalan tek parça iç çamaşırı bacaklarından söker gibi çıkardı. Kendi çamaşırı bundan saniyeler sonra üzerinden çıktı. Dudakları genç kadının bedeninde hiç durmayan bir devinimle dolaşıyordu. Ellerinin dokunduğu her bölgeyi dili ve dudakları takip ediyordu. Alin'in kendinden geçmiş iniltileri Jan'ın aklını başından alıyordu ve genç kadına verebileceğinin ötesinde bir zevk vermek için elinden geleni ardına koymuyordu.

Alin'in bacaklarının arasına yerleşmeden hemen önce aceleci bir tavırla bedenini yana kaydırmış telaşla yatağının yanındaki komodinin çekmecesine uzanmıştı. Eline aldığı minik paketi dişlerini kullanarak aceleyle yırttı. Genç kadının bacaklarının arasında dizlerinin üzerinde doğrularak parmaklarının arasındaki prezervatifi taş gibi olmuş erkekliğine geçirmek üzereyken bir el uzanarak elinin üzerine kondu. Başını kaldırıp alev alev gözlerle genç kadına baktı.

Uzun kara saçları yüzünün iki yanından sarkıyordu ve Alin bu görüntünün kesinlikle kalp krizine yol açabileceğini düşündü. Cüretkâr bir gülümsemeyle bacaklarının arasındaki adama uzanmak için uzun bacaklarını dizlerinden kırarak yavaşça doğruldu. Kızıl saçları omuzlarından döküldü ve uzun tutamlar kısmen beyaz göğüslerinin üzerini örttü.

"Ben yapmak istiyorum."

Jan'ın gözlerinde ani bir ışık patladı. Şehvetli bakışlarını genç kadının parlak mavi gözlerine dikti. Elini geri çekerek avucundakini Alin'in eline bıraktı. Genç kadın iki elini kullanarak parmaklarının arasındaki minik plastiği yerine yerleştirirken bakışlarını Jan'ın gözlerine kilitlemişti.

"Hakkını yemeyeyim Bartın. Müthiş bir vücudun var ve ben şu an çok şanslı bir kadın olduğumu düşünüyorum."

"Ben de çok şanslı bir erkeğim..." dedi Jan boğuk bir sesle. "Şimdiden uyarayım uzun süre içinden çıkmayı düşünmüyorum."

Alin'in yüzündeki seksi gülümseme öylesine hınzırdı ki Jan onun en çok bu yönünü sevdiğini düşündü. Alin cüretkardı, çekinmiyordu ve istediğini almak için tereddüt etmiyordu.

"Ben de öyle umuyorum Bartın! Bana söz vermiştin hatırlarsan."

Jan'ın gırtlaktan gelen gülüşü Alin'in hayranlıkla adama bakmasına neden oldu.

"Je ne te laisserai pas tomber Écarlate."

Alin fısıltıyla sarf edilen Fransızca kelimelerle ürperdi. "*Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Kızıl*" derken özelikle son kelimedeki seçicilik Alin'in yüzünde mest olmuş hoşnut bir gülümseme oluşturdu.

Jan sözlerinin bitiminde elini uzatarak genç kadının sol bacağını kavradı ve baldırına parmaklarını geçirerek beline sardı. Sert bir hareketle genç kadını çekerek yeniden yatağa düşmesini sağladı. Alin'in saçları etrafında havalanarak yatağa dağıldı. Jan bedenini öne doğru eğdi ve dudaklarını genç kadının hali hazırda hırpalanmış dudaklarına bastırdı. Alin'in kolları boynunu sararken kendi saçları kadının yüzüne döküldü. Dilini sertçe genç kadının ağzının içine soktuğunda, sol eliyle sert erkekliğini genç kadının bacaklarının arasındaki ıslak tünelin girişine dayadı.

Jan sertçe kalçasını ileri iterek Alin'i aniden doldurduğunda genç kadının ağzının içinde patlayan haz dolu çığlığı, kendi dudaklarının altında boğuldu.

Sonraki dakikalar ikisi için de büyük bir haz denizinde savruluş oldu. Alin daha evvel böylesi bir şey yaşamamıştı. Bu akıl almayacak kadar olağanüstüydü. Hayatında ilk kez bir kadın olarak tam bir doyuma ulaştığını hissediyordu. Daha önceki sevişmeler o an yaşadığının kıyısından bile geçmiyordu. Jan'ın sevişme konusundaki profesyonelliği rakip tanımayacak kadar müthişti. Tüm cüretiyle genç adama uyum sağlamaya çalıştı. Hiçbir çekince göstermeden onun tüm yönlendirmelerini büyük bir şevkle karşıladı.

Alin kendi Binbir Gece Masalı'nı yaratıyordu ve bunun tıpkı o masaldaki gibi Binbir Gece devam etmesini arzuladı. Her gece bu masallardan birini yaşayabilirdi, tek fark; bu kez anlatıcı olan Şehrazat Jan, dinleyici olan Şah Şehriyar ise kendisi olacaktı.

***

Jan, duşta başından akan suyun altında hırsla yumruğunu duvara vurdu. Dakikalar evvel yaşadığı doyumun ardından kendisini berbat hissediyordu. Alin'le yaşadıkları sevişme kıyas götürmeyecek kadar olağanüstüydü. Daha önce böylesi bir doyum hissetmemişti ve genç kadının da onunla aynı hisleri paylaştığını biliyordu. Bunu gözlerinde görmüştü. verdiği tepkilerde hissetmişti. Ancak yeterli olmamıştı ki saatler süren sevişmelerinin ardından, genç kadın yarım saat evvel onu tek başına bırakarak odasına gitmişti.

Oysa Jan tekrar tekrar sevişmelerinin ardından geceyi onun kollarında geçireceğini umut etmişti. Alin yüzünde harika bir gülümsemeyle son kez dudaklarını kendi dudaklarının üzerine bastırıp "Müthişti Bartın! Kesinlikle on üzerinden onu hak ediyorsun." dedikten sonra yataktan çıkmıştı.

Jan yerinde doğrularak şaşkınlık karışımı bir merakla sormuştu.

"Nereye?"

Alin yerdeki eşyalarını toplarken başını omzunun üzerinden geri çevirip gayet doğal bir tonla karşılık vermişti.

"Odama."

"Burada kalmayacak mısın?"

Alin aynı doğallıkla cevap vermişti.

"Ben bir erkekle uyumaya alışık değilim. Odamda uyumayı tercih ederim."

Ardından arsız bir gülümsemeyle göz kırpmıştı adama. "Bir sonrakini hevesle bekliyorum."

Hiçbir şey olmamış gibi eşyalarıyla birlikte çekip gitmişti. Jan ne kadar süre yatağın içinde öylece kalakaldığını bilmiyordu. Yaşadığı şeye inanmak istemiyor gibiydi. İlk kez bir kadının geceyi yanında geçirmek için ısrar etmemesini geçmişti tıpkı onun yaptığı gibi tek başına uyumaktan hoşlandığını da söyleyerek basıp gitmesine inanamıyor gibiydi. "Karma böyle bir şey mi acaba?" diye düşünmüştü uzun uzun. Nihayet kendisine gelebildiğinde öfkeyle yataktan çıkıp banyoya yönelirken ayağına çarpan her şeye tekme atmıştı. Sinirini bastıramıyordu.

Duşun altında sakinleşmeye çalışarak dakikalarca öylece durdu. Alin'in ele avuca sığmaz yanına hayrandı ancak bu kez kendisini kullanılmış hissediyordu. Öfkeyle dişlerini birbirine bastırdı. Yüzünün iki yanından sarkan ıslak saçlarını eliyle geriye itti ve öfkeli bir hareketle duşu kapadı. Geniş kabinden çıkarak bir havluyu beline sardı ve diğer bir havluya uzanarak uzun saçlarını kurulamaya girişti. Düşünceli adımlarla odaya yeniden döndü.

Alin daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu ve bundan sonrasında nasıl bir taktik uygulaması gerektiğine karar vermekte zorlanıyordu. Saçlarını kuruladığı havluyu sinirle tur attığı odanın içindeki kanepeye fırlattı. Adeta genç

kadın karşısındaymış gibi onun en son göründüğü kapalı kapıya bakarak söylendi.

"Görürsün sen Kızıl Cadı! Seni benim bağımlım yapacağım ve bir gün gelecek bu yataktan çıkmak istemeyeceksin."

Öfkeli adımlarını yatağa doğru yönlendirdi ve iri bedeni yüzükoyun yatağa attı. Yüzünün altına en son Alin'in başını koyduğu yastığı çekti ve yastığın üzerine sinen genç kadının harika kokusunu içine çekerek gözlerini yumdu. En azından kokusu kalmıştı geriye. Sabaha kadar bununla yetinmek zorundaydı. Fakat bir gün onun gerçek teninin kokusunu içine çekerek uykuya dalacağına kendi kendine yemin etti.

***

"Ama sen manyaksın!"

Anka, kardeşinin suratına baktığında tıpkı Alin'in de kendisinde keşfetmekte zorlanmadığı gerçeği gördüğünde hayrete düşmüştü. Alin'in kestirmeden anlattığı olan bitene verebileceği tek tepkiyi vermişti.

"Ya niye manyak oluyorum? Sevişmek ne zamandan beri manyaklık oldu?"

Alin umursamaz bir tavırla mutfaktaki kahve makinesine ilerlerken Jaques onların kendi dillerinde konuştuklarını anlamadığı için sıradan bir şekilde kahvaltı hazırlıklarına devam ediyordu. Mutfaktaki ada tezgâhın önünde kahvesini içen Anka kardeşine şaşkınca bakmaya devam ediyordu.

"Sevişmek manyaklık demedim ben" dedi Anka itiraz ederek. "Jan'ı kullanıyor gibi göründüğün için manyak olduğunu düşünüyorum."

"Neden kullanayım? Bu karşılıklı bir alışveriş değil mi? O zaman o da beni kullanıyor olur."

"Onun bu yaşadığınıza senin gibi yaklaştığını sanmıyorum" dedi Anka düşünceli bir tonla.

"Saçmalama!" dedi Alin kendinden emin bir sesle. Elindeki fincanla geriye dönüp Anka'nın oturduğu tezgâhın önündeki taburelerden birini çekti. Yerine yerleşirken konuşmaya devam ediyordu.

"O da aşk adamı değil. Bence birbirimize bu yönden çok benziyoruz. Sence de çok mantıklı bir ilişki şekli değil mi? Beklenti yok, ileriye dönük taahhüt yok... Üzerinde baskı hissetmeden sadece keyif aldığın doğal bir birliktelik yaşamayı kim istemez ki?"

"Ya duygular?" diye sordu Anka tereddütle.

Alin yüzünde beklenmeyen bir ciddiyetle baktı kardeşine. "Aşk çok güçlü bir duygu Gece. Ben öyle bir şey hissetmiyorum..." Ardından hızlanarak çabucak ekledi. "Ama hoşlanmadığımı söylemedim. Elbette hoşlanmadığın biriyle birlikte olmayı düşünmez insan. Bartın'dan hoşlanıyorum. Gerçekten. Ama ondan vazgeçemeyecek kadar değil." dedi omuzlarını silkerek. "Gittiği yere kadar güzel bir ilişki yaşayacağımıza eminim. Sonrasında ne o benim yakama yapışıp tatsızlık çıkarır, ne de ben onun yakasına yapışırım. Bence insanların arayıp da bulamadığı bir şeyi biz yakaladık."

Kahvesinden bir yudum alıp fincanı tezgâhın üzerine bırakırken neşeyle gülümsedi. "İkimiz de çok şanslıyız bence. Sence de öyle değil mi?"

Anka tereddütle kardeşine bakarken başını salladı. "Hı hı..." derken buna çok inandığı söylenemezdi.

Alin'in karakterini kendisi çok iyi biliyordu, onu çok iyi tanıyordu. Şu an yaşadığı şeye çok fazla anlam yüklemediği belliydi. Onu yargılamıyordu. Herkesin aynı hisleri duyması beklenemezdi ve Alin aslında hissettiklerini gizlemeden ortaya döküyordu. Yalansız ve açık biriydi. Hissetmediği bir şeyi hissediyormuş gibi göstermezdi. Neyse oydu Alin. Şu an Jan'a karşı çok güçlü hisler beslemiyordu ama Anka bunun ne kadar süreceğinden emin değildi. Jan'ın, Alin'e çevrili bakışlarını görmüştü ve onun Alin'le aynı fikirde olduğunu

da sanmıyordu. Jan, Alin'in fikrini değiştirmesi için varını yoğunu ortaya koyacaktı, Anka bundan emindi.

Bu düşünce aklına girdiği anda aniden yüzünde minik bir gülümseme belirdi. Jan'ın kıvranmasını izlemek hoş olacaktı. Alin'e herhangi bir şey demesi gerekmiyordu. Yirmi sekiz yaşında bir yetişkindi ve istediği ilişkiyi yaşama özgürlüğü vardı. Şu an yaşadığı şeyden aldığı keyif, yüzünde açıkça okunuyordu. Anka, Alin'in hülyalı hülyalı, dün geceyi düşündüğü belli yüzünde erimiş bir gülümsemeyle kahvesini içmeye devam edişini izlerken neredeyse kahkaha atacaktı. Jan'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu.

***

O haftaki pazar kahvaltısını da kendi aralarında yaptılar. Ankara'daki yoğunluk nedeniyle Mehmet Aydar'ın İstanbul'a gelmesi mümkün olmamıştı ve yılbaşını birlikte geçirebilmeleri için yoğun bir tempoda çalışmaya devam ediyordu. Avcı da onunla aynı durumdaydı. O hafta Birim'de ara sıra genç adamı görmenin dışında bir araya gelme fırsatı bulamamışlardı. Avcı yılbaşını yine birlikte geçirebilmek ve iki gün kazanabilmek için etrafta koşturuyordu.

Anka için sakin bir pazar olduğu söylenebilirdi. Jan ve Alin arasındaki yeni gelişmeleri dikkatle izliyordu ve gördükleri çoğu zaman kahkahalar atma isteği doğuruyordu ancak tüm iradesiyle her şey yolundaymış gibi davranmaya devam etmişti. Jan ve Alin arasındaki çekim, yaşadıklarından sonra daha açık hale gelmişti. Alin rahattı, Jan'a attığı her bakış adamı baştan çıkarmaya yönelikti. Jan'ın da bu bakışları boş karşılamadığı belliydi. Aslında aralarında neredeyse onlara yakışan bir sıcaklık da belirmişti. Jan, Alin'e karşı kibardı ancak genç kadının sözlerine karşılık vermekten çekinmiyordu.

Alin farkında bile olmadığı şekilde Jan'a yakın davranıyordu ve tavırları öyle doğaldı ki sanki uzun yıllardır birlikte oldukları bir izlenim ortaya çıkıyordu. Öğleden sonra kahvelerini içtikleri şömineli odada kimi gazete okurken kimisi de maillerini kontrol ediyordu. Aşil, Eren ve Chris'le vakit geçiriyordu. Alin, Jan'ın oturduğu kanepeye sırtını yaslamış yerde oturuyordu. Kucağındaki tablete büyük bir dikkatle bakıyordu. Üzerinde çalıştığı şeylere konsantre olmuş gibiydi. Yüzüne düşen tutamları tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı ve tutamlar yeniden önüne düştüğünde sıkılmış gibi bir nefes koyuvermişti.

Gözünü tabletten ayırmadan sağ elini yukarı kaldırıp dalgın bir sesle "Saçındaki lastiği verir misin Bartın?" diye sormuştu. Diğeri de her zaman yaptığı bir şeymiş gibi saçındaki lastiği çıkarıp genç kadının avucuna koyarken tıpkı onun gibi önündeki laptopa bakıyordu.

"Bu çok sinir bozucu." diye mırıldandı Derim kirpiklerinin altından baktığı karşısındaki ikiliyi izlerken.

"Sinir bozucu olan ne?" diye sordu Anka tıpkı Alin gibi tabletin ekranındakileri okurken. Kanepenin koluna yine sırtını dayamıştı ve bacaklarını kucağına çekmişti. Yanında oturan Derim bacaklarını ortadaki sehpaya uzatmıştı. Sehpanın üzerinde duran Anka'nın kahvesine uzanıp genç kadına verirken tatsız bir tonla söylendi. Ses tonu alçaktı ve Anka adamı duyabilmek için bakışlarını ekrandan kaldırıp dikkatle ona baktı. Elini uzatıp fincanı aldı.

"Jan ve Kızıl... Sevişmişler!"

"Eee?" dedi Anka umursamadan. "İkisi de yetişkin insanlar, üzerlerine kilit vuracak değiliz. Bize ne?"

"Biz yapamıyorken bunu onların yapması sence de adaletsizlik değil mi?"

Anka göz kapaklarını kaldırıp ters ters Derim'e baktı. Derim huysuz bir çocuk gibiydi o anda. Asık bir suratla düşmanca bakan gözlerini Jan'ın üzerine dikmişti.

"Onların bizimle ne alakası var? Onların aralarında çözülmemiş sorunlar yok!"

"Bizim aramızda da sorun yok."

"Her zamanki gibi bildiğini okuyorsun" dedi Anka söylenir gibi mırıldanarak. Başını yeniden tablete indirdi. Derim'le tartışmak istemiyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı tekrar genç adama uzattı. Derim ne yaptığını bile bilmeden uzanarak fincanı aldı ve yeniden sehpanın üzerine bıraktı.

"Yürüyüş yapsak mı biraz?" diye sordu başını Anka'ya çevirerek. "Bunları izlemek sinirlerimi bozuyor, temiz hava iyi gelebilir."

Anka sıkıntıyla gözlerini devirdi. Derim'in kafayı takacak bir şey daha bulmuş olması, usançla derin bir nefes almasına neden oldu. Tableti sıkıntıyla kanepenin üzerine bıraktı ve ayaklarını yere bastırdı.

"Hadi kalk." dedi azarlayan bir tonla. "Biraz daha bu dırdırı uzatırsan bileklerimi dikine keseceğim."

Derim hızla yerinden kalkarken küçümseyen bakışlarını karşısındaki ikiliye çevirdi ve neredeyse kızgın bir tonla konuştu.

"Biz yürüyüşe gidiyoruz. Siz de rahat rahat cilveleşirsiniz artık."

Alin duyduğu sözlerle başını daldığı tabletten kaldırdı ve boş boş Derim'e baktı. Jan da tıpkı onun gibi anlamaya çalışırcasına Derim'in öfkeli gözlerine bakıyordu.

"Ne cilveleşmesi?" dedi Alin.

"Sabahtan beri cilveleşiyorsunuz!" dedi Derim suçlayan bir sesle. Ayağa kalkmış kızgın bir alınganlıkla karşısındaki ikiliye bakıyordu. Yanında dikilen Anka elini Derim'in koluna uzatarak iter gibi onu kapıya yönlendirdi.

"Hadi yürü. İyice saçmalamaya başladın."

"Manyak mıdır nedir? Reşit olmayan çocuğunu taciz etmişim gibi bir de ayıplayarak bakıyor bana." dedi Alin kızgın bir sesle.

Derim, Anka'nın zoruyla kapıya doğru ilerlerken başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Kıskançlığını öfkeye çevirdiği hala ikisine diktiği sinirli bakışlarından belliydi. Alin onun arkasından sinirle çemkirmeye devam ediyordu.

"Deli midir nedir? Al götür şunu. Biraz soğuk vursun yüzüne de kendisine gelsin. Sanki ona izin kâğıdı imzalatacağız? Tövbe tövbee." Ardından yüksek sesle kapıdan çıkan ikilinin arkasından bağırdı. "Büyümüş büyümüş! Kocaman adam olmuş babası! "

"Kızıl!" diyen Jan'ın sakin sesi arkasından geldi.

Alin hırsla ona döndü ve şikâyetçi bir tonla karşılık verdi. "Manyak mı bu ya? Ona ne? Ona hesap mı vereceğiz?"

"Elbette vermeyeceğiz. Derim ondan izin almadık diye kızgın değil."

"E ne o zaman?"

"Şu an ikisi de ilişkilerini bir rayına oturtabilmiş değiller bildiğin gibi. Derim çok tedirgin. Kendisi bu tedirginliği yaşarken etrafındakilerin sorunsuz ilişki yaşıyor olması onu zorluyor biraz."

"O önce Gece'ye kendisini affettirsin sonra önlerine bakarlar artık. Bizimle ne alakaları var?"

Alin kestirip atar gibi konuşunca Jan bir süre inceleyen gözlerle ayaklarının dibindeki kadına baktı. Kendi saç lastiği ile topladığı kızıl saçlardan kurtulan birkaç tutam yüzünün etrafına dökülmüştü. Pencereden vuran ışık, suratına benzersiz bir ifade oturttuğu mavi gözlere vuruyordu ve iri iri açtığı gözleri Jan'ın aklını başından alacak nadide renkli bir elmas gibi parlıyordu. Hiçbir makyaj malzemesinin değmediği öyle temiz ve berrak bir yüzü vardı ki o gün, Jan kendisine izin verse saatlerce bu yüzü izleyebilirdi. Genç kadına, yanına gelmesini ister gibi elini uzattı.

Alin, ona uzanan eli tutarak ayağa kalktı ve Jan'ın yanına oturdu. Jan bacaklarının arasına genç kadını yerleştirip yüzünü kendisine çevirdi. Dikkatli gözlerle genç kadına baktı bir süre.

"Bana olan kızgınlığın ne durumda peki?" diye sordu. "Beni de suçluyordun haklı olarak."

Alin dümdüz bakışlarını adamdan çekmeden başını salladı. Samimi olduğu düz bir sesle karşılık verdi.

"Suçluyordum. Belki arada yine suçlayacağım. Ama seni anlıyorum da. Adaletli olmak başka şey, ihanet etmek başka şey. Her şey tolere edilebiliyor ama ihanet edilmez. İhanetin bedeli yok. Ona ihanet etmedin, bunun için suçlayamam seni."

Jan hayretle baktı Alin'e. "Beni anlıyorsun yani?"

Alin omuz silkti. "Anlıyorum..." dedi kabullenerek. Hemen arkasından gözleri şeytani bir gülümsemeyle kısıldı. "Ama bu sürekli başına kakmayacağım anlamına gelmiyor. Kadınların en sevdiği şeyi yapacağım. Canım sıkıldığı her anda kızgın olduğum yanlarını yüzüne vuracağım. Bu işin en eğlenceli yanı bu."

Jan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve anlamaya çalışır gibi baktı Alin'e. Alin başını hızla ileri uzatıp dudaklarını Jan'ın dudaklarının üzerine bastırdı. Birkaç saniye boyunca dudaklarını Jan'ın dudakları üzerinde gezdirdi ve genç adamın alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak çekiştirdi. Mavi gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu.

"Çok pis elime düştün Bartın!" dedi hoşnut bir tonla.

Jan tek kaşını kaldırıp seksi kısık bir tonla "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi. Başını hafifçe ileri çıkarıp dudaklarını Alin'in dudaklarına sürttü.

Alin oyuncu bir tavırla başını salladı gülümseyerek. Gözlerini yummuştu bu gülümsemenin eşliğinde. Jan dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı ve başını hafifçe geri çekip kara gözlerini, parlak mavilere dikti.

"Sen nereye düştüğünü bile bilmiyorsun." diye mırıldandı gizemli bir bakışla. "Ama düştün ya, hallederiz gerisini. " dedi, gerçek anlamını yalnızca kendisinin bildiği kelimeleri sarf ederek.

"Bak aklımdan çıkmıştı, sağ olsun yine hatırlattı Akhan." dedi Alin, alaycı kısık bir sesle. Biraz daha Jan'a sokuldu. Avuçlarını genç adamın göğsüne bastırdı. "Kesinlikle cilveleşiyoruz şu an, değil mi?" diye fısıldadı.

"Öyle yapıyoruz sanırım." dedi Jan, dudaklarını yeniden genç kadının dudaklarına sürterek. Kolları genç kadının belinin etrafına dolandı ve hâlihazırda sertleşmiş erkekliğinin üzerine oturttu. Alin'in dudaklarından hoşnut bir inilti döküldü. Jan'ın dudakları genç kadının çıplak boynuna kaydı. Burnunu hassas tene sürttü ve derin bir nefes aldı. Dudakları yeniden genç kadının boynunda hareket ederek kulağının altına ilerledi. Fısıltılı bir ses Alin'in kulağının içine doldu.

"Şimdi! Benim odam. Banyo!"

"Hiç söylemeyeceksin sandım" diyen Alin'in sesi, hissettiği heyecanla titriyordu.

5. BÖLÜM

Pazartesi sabahı Marcel, kırık kollu, oldukça hırpalandığı belli Duman'ın da aralarında olduğu ekiple dönmüştü. Derim ekibinin hala yenilmezliğini sürdürdüğü için memnundu ve Duman'ı odasında ziyaret ettiğinde de bu memnuniyeti gizlemedi. Duman'ın dağılmış yüzündeki memnuniyet en az kendisininki kadardı. Duman iyi bakılacağını biliyordu ve nekahet süresini bir an evvel bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Pazartesi akşamı Anka, Derim'in karşı koyamadığı, itiraz kabul etmez tavrıyla akşam yemeği için hazırlanmıştı. Jan ve Alin'in evde kalarak Aşil'le ilgileneceklerini bilmek içini rahatlatıyordu. Aşil, akşam yemeğini anne ve babasıyla yiyemeyeceğini öğrendiğinde önce surat asmış ancak onların birlikte dışarı yemeğe gideceklerini öğrendiği anda suratındaki asıklık saniyesinde parlak bir gülümsemeyle kaybolmuştu.

Evin girişinde Jan ve Alin'e eşlik ederek mutfağa doğru ilerlerken Anka ve Derim'in birlikte merdivenlerden inişini, adımlarını durdurarak izlemişti. Yüzündeki hayranlık görülmeye değerdi. Derim içine giydiği gömleği de dâhil olmak üzere koyu renkli takım elbisesinin içinde öyle ihtişamlı görünüyordu ki Aşil gururla babasına baktı önce, bakışları hayranlıkla annesine çevrildi. Anka, sıkı bir atkuyruğu yaparak topladığı saçlarıyla uzun kırık beyaz elbisesinin içinde bir

melek kadar güzel görünüyordu. Uzun kollu, bileklerine uzanan dar kesim elbisenin önündeki derin yırtmaç attığı her adımda açılıyor, düzgün uzun bacakları ortaya çıkıyordu. Ayaklarındaki yüksek topuklu nude renkte parlak ayakkabıları ve elinde aynı renkteki minik çantasıyla tam bir uyum içindeydi.

İkisinin üzerlerindeki zıt renkler tıpkı kişiliklerini yansıtır gibiydi. Birbirlerinden bir o kadar zıt ancak birbirleriyle bir o kadar uyumlulardı.

Aşil'in gözlerindeki mutluluk Anka'nın yüzünde minik bir gülümse oluşmasına neden oldu. Anne babasını ilk kez böyle şık giysiler içinde görüyordu ve gözlerindeki hayranlık açıkça okunuyordu.

"Çok güzel olmuşsun anne" dedi huşu içinde.

Anka oğlunun karşısına gelince boyunu onunla eşitlemek isteyerek dizlerini kırdı. Açılan bacağına aldırmadan Aşil'in önünde eğilirken iki minik eli, ellerinin arasına aldı.

"Çok teşekkür ederim bebeğim. Aldığım en güzel iltifat bu."

"Babam da çok yakışıklı değil mi?" dedi Aşil başını kaldırıp önlerine dikilen genç adama bakarak. Derim tıpkı Anka gibi dizlerini kırıp eğilmeden önce pantolonun paçalarını hafifçe yukarı çekti ve oğlunun önünde eğildi.

"Benim de şimdiye kadar duyduğum en güzel iltifat buydu." dedi gülümseyerek.

"Çok güzel zaman geçirin olur mu? Beni merak etmeyin. Jan amcam ve prensesimle film izleyeceğiz. Mısırları bu sefer Jan amcam yapacak... Prensesim çok tuzlu yapıyor çünkü." dedi Aşil hızlı hızlı konuşarak.

Anka, tasvip etmez bir bakışı Alin'e attığında Alin sırıtarak gözlerini iri iri açtı ve omuz silkti. Mısır işini bu kez Jan'ın üzerine yıktığı için kesinlikle suçluluk duymadığı belliydi.

"Geç vakte kadar oturmak yok." dedi Anka başını oğluna çevirerek. "Sabah erken kalkacaksın biliyorsun. En geç dokuzda yatakta olacaksın, prensesini ve Jan amcanı üzme."

Aşil gözlerini yumarak sevimli bir ifadeyle başını salladı.

"Biliyorum."

"Babaya bir öpücük?" dedi Derim yanağını uzatarak.

Aşil ellerini annesinin ellerinin arasından çekip kollarını babasının boynuna doladı ve dudaklarını babasının yanağına bastırdı. Başını geri çekmeden evvel çabucak babasının kulağına fısıldadı.

"Annemle mutlaka dans etmelisin baba. Dans etmeyi çok sever."

Derim duyduklarına bir an için şaşırdı ve oğlu geri çekildiğinde de bu şaşkınlıkla baktı. Çabucak kendisini toparlayarak belli belirsiz başını salladı ve dudaklarını bu kez o oğlunun yumuşak yanaklarına bastırdı.

"Söz!" diye fısıldadı o da oğlunun kulağına.

Aşil aldığı karşılıktan memnun bir yüzle gözlerini yumdu. Yüzünü bu kez annesine çevirdi ve kollarını genç kadının boynuna dolayarak annesini öptü.

"Çok güzel eğlen, tamam mı anne?"

"Sadece bir akşam yemeği bebeğim." dedi Anka duru bir sesle. "Sen yattıktan sonra gelmiş oluruz ama mutlaka yanına uğrayacağım."

"Beni merak etme. Sen eğlenmene bak!" dedi Aşil, bilmiş bir ifadeyle.

Anka araştıran gözlerle önce Aşil'e ardından Derim'e baktı ancak Derim çoktan ayağa kalkmak için hareketlenmişti ve başını istemsizce yukarı doğru kaldırdı. Derim elini uzattığında doğal bir tavırla elini genç adamın avucuna bıraktı ve o da doğruldu.

Derim kolunu onun beline doladı ve kapıya doğru hareketlenirken "Palton arabada." dedi alçak bir sesle. Anka adımlarını Derim'e uydururken başını omzunun üzerinden

geriye çevirdi ve kendilerine bakan üç çift göze baktı. Alin sırıtarak elini kaldırmıştı.

"İyi eğlenceler gençler!" diye bağırdı arkalarından.

Anka azarlayan bir bakış attı kardeşine. Aşil arkalarından elini sallarken hala hayranlıkla onlara bakmaya devam ediyordu.

Kapıdan çıkan ikilinin arkasından "Annemle babam çok güzeller değil mi prensesim?" dedi mest olmuş bir tonda.

"Jan amcanla ben de fena değiliz prensim. Hakkımızı yeme şimdi."

"Bence dünyanın en güzel anne babası benimkiler."

Alin gözlerini devirdi. "Biliyor musun? Annene kesinlikle katılıyorum. Senin şu rekabetçi yanını az biraz törpülememiz gerekiyor."

"Gerek yok!" dedi Aşil başını Alin'e kaldırarak. Yüzünde adeta yetişkin ifadesiyle bakarken "Rekabet etmiyorum. Çünkü gerçek bu. En güzel anne baba benim!" dedi üzerine basarak. Ardından topuklarının üzerinde döndü. "Karnım acıktı. Beni aç mı bırakacaksınız?" dedi ileri adımlarken.

"En az Derim kadar dik!" dedi Jan alçak bir tonla. "Bir insan kendisinin kopyası bir çocuk nasıl yapmış olabilir?" diye söylendi başını iki yana sallayarak.

"Haklısın. En az babası kadar küstah!" dedi Alin gülümseyerek. "Ama ondan daha sevimli. Sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle katılıyorum sana." dedi Jan yüzünde yumuşak bir gülümseme eşliğinde. Kolunu uzatarak Alin'in belini kavradı ve genç kadını yönlendirerek ileri adımladı. "Hadi gidip küçük beyin karnını doyuralım. Yoksa bizi babasına şikâyet edecek gibi görünüyor."

***

Banu daha önce böylesi güçlü bir kin duyup duymadığını düşündü. Duymamıştı... Şık giysilerin içinde evin önündeki

açıklıkta bekleyen lüks araca binen Derim ve Anka'yı uzaktan izliyordu ve iki yanındaki elleri sinirle yumruk haline geldi. Tırnakları canını yakacak kadar avucuna gömüldü ancak içinden atamadığı kin, bu acıyı hissettirmiyordu bile.

Kızıl'la yaptığı dövüşün üzerinden bir hafta geçmişti ve aldığı darbelerden meydana gelen eziklerden geriye kalan artık yalnızca soluk izlerdi. Altı gündür burada değildi ve bu süreç içerisinde Derim ve Anka'nın arasındaki ilişki boyut atlamış görünüyordu. Derim'in Anka'yı dışarı çıkardığı belliydi. Özel bir geceyi birlikte geçireceklerdi ki bu daha önce Derim'in yaptığına şahit olduğu bir şey değildi.

Banu'nun içinde hissettiği yenilgi duygusu öyle güçlüydü ki, kurduğu hayallerin, kabul etmek istemese de tıpkı yüksek bir gökdelenin yıkılması gibi etrafa toz saçarak devrilişini izliyordu. Derim'i asla elde edemeyeceğini yavaş yavaş idrak ederken yenilgiyi bu kadar kolay kabullenmeyeceğini de biliyordu. Nefretini kime yönelteceğini kestiremiyordu. Onu yıllardır görmezden gelen Derim'den mi, yoksa Derim'i elinden alan o sürtükten mi daha çok nefret etmeliydi, bilemiyordu.

Derim'in sahip olduğu gücün tüm avantajlarını bundan sonra o sürtük yaşayacaktı ve Banu'nun sesini çıkarmadan bunu izlemesini düşünüyorlarsa hepsi de aptal olmalıydı. Banu kendi yaşayamadığı ve sahip olamadığı şeye, bir başkasının gelip kolayca sahip olmasına izin vermeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. İkisine de öyle büyük bir ders verecekti ki; Banu'nun yıkılan hayallerinin üzerinde tepinenler cezalarını çekeceklerdi. Onu görmezden gelen Derim'in, bu pişmanlığı sonuna kadar yaşamasını istiyordu. Derim'i elinden alan sürtüğün tıpkı Banu gibi acı çekmesini istiyordu.

Kafasının içinde oluşturmaya çalıştığı planlar için ilk adımlarını atmaya başlamıştı ve biraz daha sabırlı olmak zorundaydı. Planlarının bozulmaması için bir süre daha her

şey onların kontrolü altındaymış gibi davranmaya devam edecekti. Cape Town'daki dövüşler sırasında işe nereden başlayacağını uzun uzun düşünmüş, bilgi eksikliğini nasıl gidereceğini ve ölümcül hamleyi nasıl yapabileceğini tasarlamaya çalışmıştı. Bununla ilgili ilk adımları da aktif olarak atmıştı. Altı gün boyunca en son operasyona giden ekipteki en zayıf halkayı bulabilmek için gözlemler yapmış ve Lucca'yı gözüne kestirmişti.

Adamların hiçbiri gittikleri operasyonlar hakkında konuşmuyorlardı ve Banu çok iyi biliyordu ki o son operasyon kesinlikle o sürtükle bağlantılıydı. Eksik bilgileri giderdiğinde kesin olarak ne yapması gerektiğine de karar verecekti. Şimdilik Lucca üzerindeki etkisini elinden geldiğinde güçlendirmeye çalışıyordu. Kaybettiklerinin yanı sıra kazandıkları da oluyordu. Lucca onu yatakta da başarılı bir şekilde tatmin ediyordu ve küçük de olsa bu da bir kazançtı.

Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle evin önünden ayrılan aracı izlemeye devam etti. Hepsinin dünyasını başlarına yıkacaktı. Eğer o, istediklerine sahip olamıyorsa kimse sahip olamayacaktı. Ona göre adalet buydu.

***

Dışarıdan kendinden son derece emin ve otoriter görünen Derim, içinde tam bir yeni yetme ergen gibi heyecan hissediyordu. Anka hayatında birçok ilklere neden olan kadındı. Bir kez daha, bir ilk yaşıyordu. İlk kez bir kadınla tamamen flört fikriyle akşam yemeğine gidiyordu ve akşamın kalanında, her şeyin yolunda gitmesi için elinden gelen tüm güçle çabalıyordu. Daha önce bir kadınla yalnızca iş görüşmek için yemek yediği olmuştu ve sonrası olmamıştı. İş yaptığı kadınlarla birlikte olmamak onun için yıkılmaz bir prensipti. Diğerleriyle yalnızca seks amaçlı bir arada olurdu ve hiçbirini yemeğe çıkarmak aklına bile gelmemişti. Neden gereksindi ki?

Ne yapması ya da nasıl davranması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Normal şartlar altında hiçbir zaman bulunduğu ortamda ne yapması gerektiğini düşünmez sadece yapılması gerekenleri yapardı ancak bu kez her şeyin doğru bir şekilde ilerleyebilmesi için bu tür durumlarda neler yapılması gerektiğini kara kara düşünüyordu. Daha önce tecrübe etmediği bir şeydi bu. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yanında oturan kadına belli etmeden sessiz bir nefes alıp sıkıntıyla hafifçe kıpırdandı yerinde. İçinde bulundukları araç, rezervasyon yapılan şık restoranda doğru ilerlerken yanındaki kadın dalgınca camdan dışarıyı seyrediyordu.

Yan gözle Anka'ya baktığında bu geceki güzelliğinin onu yeniden vurduğunu hissetti. Öyle duru, öyle doğal bir güzelliği vardı ki, Derim çoğu zaman olduğu gibi onun, karşısına çıkmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu düşündü. Derim'in tam zıttıydı Anka. Derim siyah, Anka beyazdı. Derim öfkeli, Anka sakindi. Derim hiddetli, Anka sağduyuluydu. Derim, Anka'nın sahip olduğu her şeyin zıttı olsa da bir o kadar da ona uygundu. Tıpkı Ying Yang gibiydiler. Zıtlıkların uyumuna sahiptiler ikisi de.

Derim gözlerini yumup içinden yine sessizce şükretti. Yoldan çıkmış kendisini, hizaya sokan tek güçtü Anka. Hayatına anlam katan, yaşamayı değerli kılan her şeyi ona veren kadındı. Onu mutlu etmek için ne verse azdı, ne yapsa azdı. Bundan sonra atacağı tüm adımlarda da tek amacı onu mutlu etmek olacaktı. Anka'yı hayatında tutabilmek için ona uyum sağlayacak, yapılması gereken en doğru şeyleri yapacaktı. Bu akşam bir ilk, aynı zamanda yolun da başıydı. Temiz, yeni bir başlangıç için inşa ettiği yolun en başına koyduğu ilk taştı bu akşam. Bundan sonra yılmadan o taşlara yenilerini ekleyecek, gerekirse tırnaklarıyla oyarak yeni taşlar çıkaracaktı. O yolu inşa edecekti Derim. Kilometrelerce sonsuzluğa uzanan o yolu, mutlaka inşa edecekti.

Yanında oturan Anka, genç adamın düşüncelerinden habersiz dalgınca geçtikleri yolu izliyordu. Bu akşam Derim'le ilk kez olması gerektiği şekliyle dışarı çıkıyordu. Hayata dair büyük istekleri olmamıştı hiçbir zaman. Hayatında tek istediği huzurdu. Huzurlu ve doğal yaşamak istiyordu hayatı. Yaptığı iş belki diğer normal insanların yaptıklarından çok daha sıra dışıydı ancak hayatının geri kalan kısmında istediği tek şey sıradan şekilde yaşamaktı.

Ülkesini çok seviyordu ve hep hayal ettiği gibi babasının yolunda ilerliyordu, öte yandan işin dışındaki hayatını da tıpkı çocukluğunda olduğu gibi sıradan bir şekilde devam ettirmek istiyordu. Babası işinin tüm risklerine rağmen, ülke sevgisiyle hareket etmiş, gözünü budaktan sakınmamıştı fakat ailesi için yaptıkları sıradan bir adamın yaptıklarıydı. Onları güvende ve sağlıklı tutmak tek amacı olmuştu. Anneleri de babalarını bu konuda sonuna kadar desteklemişti. Evlerinde her zaman sevgi ve huzur vardı.

Anka da babasının ve annesinin onları yaşatmaya çalıştığı şekliyle yaşamak istiyordu. Çoğu kişiye yaptığı iş sıra dışı görünse de, ona göre diğer işlerden çok farkı yoktu. Tek fark, canla başla ülkesi için çalışıyor olduğu idi.

Babasından ve annesinden öğrendiklerini oğluna öğretiyordu ve şimdi yanında oturan adam oğlunun babasıydı. Oğlunun huzuru için onunla ortak bir paydada buluşması gerekiyordu ve tüm gücüyle bunu sağlamak için uğraşıyordu. Belki Aşil olmasa bambaşka bir yolda ilerleyeceklerdi. Anka bunu çok iyi biliyordu. İçinde Derim'e karşı hissettiği tüm karmaşaya rağmen ona olan hislerini inkâr etmiyordu fakat öyle emindi ki; tüm o güçlü hislere rağmen Aşil olmasa; ne kendisine ne de Derim'e şu anki şansı da vermezdi. Yüreğine taş basar, o karşı konulamayan inadına sarılır yine ondan uzak dururdu. Oysa Aşil için tüm süngülerini indiriyordu ve içinde savaştığı duyguları da zihninin en derinlerine gömmeye çabalıyordu.

Aşil, tıpkı kendileri gibi mutlu ve huzurlu bir ailede büyüyecekti ve oğluna bunu sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Kırgınlıklarını oğlunun önüne koymayacaktı ve bir şekilde onlarla başa çıkmayı öğrenecekti. Oğlu bu savaşa değerdi. Neticede olanlarda onun hiçbir suçu yoktu. Ve hatta tüm yaşananlarda en masum da oydu.

Araç restorandın önünde durduğunda Derim ileri uzanarak önlerindeki koltuklarda duran paltolarını aldı.

"Paltonu üzerine giy, soğuk dışarısı." dedi genç kadının paltosunu elinde tutarak açılan kapıdan dışarı çıkarken. Kapının önünde bekleyen Lukazs'a kendi paltosunu uzattı ve Anka dışarı çıkarken genç kadının paltosunu hazırlayarak bekledi. Anka iner inmez paltosunu giydirdi. Ardından geri dönerek kendi uzun siyah paltosunu üzerine geçirdi. Elini uzatarak Anka'nın elini tuttu ve elli metre ilerideki restorandın kapısına doğru ilerlemeye başladılar.

Boğaz kenarında şık ve nezih bir yerdi. İçeri girer girmez cam kenarındaki ayrılmış olan masaya ilerlediler. Birkaç bakış onlara çevrilse de ikisi de aldırmadı. Derim'in yüzü İstanbul'da tanınmıyordu. Kimseyle göz göze gelmeden masalarına geldiklerinde Derim, Anka'nın yanında bekleyerek paltosunu çıkarmasına yardım etti. Kendi paltosunu da çıkararak yanlarında bekleyen görevliye verdi ve genç kadının sandalyesini tutarak oturmasına yardım etti.

Birkaç dakika sonra yemeklerini sipariş etmişler, bir şişe şarap açtırarak ilk yudumlarını almışlardı. Anka bir an için camdan dışarıya bakarak şehri seyretti. Boğaz, aralık soğuğunda da muhteşemdi. Şehrin ışıkları, denizin üzerine vuran puslu ay, denizin kabaran dalgaları öyle masalsı bir görüntü sunuyordu ki, şehre yeniden âşık olduğunu hissetti. İstanbul'u dünyadaki hiçbir şehre değişmezdi. İstanbul'un sahip olduğu ruh, ne kadar tarumar edilirse edilsin asla kaybolmayacak kadar güçlüydü. Yüzlerce yara alsa da, yine ayağa kalkacak bir kahraman gibiydi İstanbul.

Gözlerindeki ifadeden habersiz dışarıya bakan Anka, Derim'in sesiyle önüne döndü ve bir an şaşkınca genç adama baktı.

"Çok seviyorsun bu şehri değil mi?"

"Sevilmez mi?" dedi gülümseyerek.

"Anlatsana!" dedi Derim hevesle. "Bu şehir sana tam olarak ne ifade ediyor?"

Anka mahcup bir gülümsemeyle gözlerini masaya indirdi. Kadehin sapına parmaklarını dolayıp parmaklarının arasındaki kadehi çevirdi yavaşça. Kirpiklerini hızla kaldırıp yeniden aşağı indirdi.

"Saçma bulabilirsin belki."

"Hayır bulmam! Ne hissediyorsan anlat. Dinlemek istiyorum."

Derim, onun çekingen tavrından iyice meraka düşerek üstelemişti. Anka'nın gözlerine öyle eşsiz bir ifade oturmuştu ki, buna neyin sebep olduğunu bilmek istiyordu.

Derim'in hevesli karşılığı Anka'nın tereddüdünü yok etti. Kadehinden bir yudum alıp geri bıraktı ve kollarının altını masaya dayayarak ellerini birleştirdi, öne doğru hafifçe eğildi ve gözleri parlayarak konuşmaya başladı.

"Hani şairler İstanbul'u hep bir kadın gibi düşünmüşler üzerine şiirler, romanlar, yazılar yazmışlar, İstanbul'a olan aşklarını anlatmışlar ya... Benimkisi onun gibi bir şey. Ama ben İstanbul'u hep bir erkek gibi düşündüm. Hırçın ama bazen sakin... Agresif ama bazen suskun... Deli dolu yeni yetme bir genç gibi. Hem romantik, hem maço... Hem yerden yere vuran, hem düştüğünde elinden tutup kaldıran... Anı anına uymayan, ne istediğini bilmeyen, acımasız ama şefkatli, anlaşılmaz, kendi de ne yaptığını bilmez bir erkek gibi... Uzakta olduğumda, sanki sürekli beni çağıran sesi, bir an evvel ona dönmemi ister gibi kulaklarımda çınlardı. Boğazın yazın; dingin, huzura kavuşmuş hali, kışın; deli, öfkesini kusar gibi karaya savurduğu dalgaları... Geceki o ışık-

lar... Uzaklara baktığında gördüğün şehrin silueti... Puslu havalarda şehrin üzerine çöken bulutlar... Yazın cıvıl cıvıl, kışın hüzünlü havası... Alin'le daha önce şehir merkezinde yaşıyorduk. Pazar günleri kiliselerden gelen çan sesleriyle uyanırdık, hemen ardından camilerden gelen ezan seslerini duyardık. Sonra boğazdan geçen gemilerin düdükleri çalınırdı kulaklarımıza..." Sözlerini uzun bir sessizlik takip etti. Sonra dakikalardır dalmış olduğu andan silkinerek çıktı ve genç adama bakıp gülümsedi "Hepsini bir arada nerede bulabilirsin ki?"

Derim, öylece baktı Anka'ya. Genç kadın öyle ateşli, öyle kendinden geçmiş şekilde anlatmıştı ki İstanbul'u ona, o an şehri kıskandığını hissetti. Derim o an gerçekten de İstanbul'un bir erkek olmadığına şükretti yoksa Anka'nın anlattığı gibi bir erkek, karşısında dursaydı çekip vurabilirdi. Anka'yı bir şehirle paylaşmak zorunda kalacağı düşüncesi yüreğine sıkıntıyla çöktü. Onu hiçbir şeyle paylaşmak istemiyordu.

Anka, dakikalardır sarf ettiği kelimeler zihninde tekrar sıra sıra dizilirken yeni keşfettiği şeyle sarsıldığını hissetti.

"Sen İstanbul'sun!" diye mırıldandı şaşkınlıkla.

Dudaklarından istemsizce çıkan kelimelere hâkim olamamıştı ve donmuş gibi Derim'e bakıyordu. Sırtını oturduğu sandalyeye yasladı ve geri çekilerek dikkatle karşısındaki adamı izledi şaşkınlıkla. Derim'in onu dinlerken çatılan kaşları yavaş yavaş gevşedi ve zorlukla duyduğu kelimelerin ardından gözlerinde bambaşka bir ışık parladı.

"Beni de İstanbul gibi seveceksin o zaman?" dedi, çocuksu bir beklentiyle genç kadına bakarak. Bu kez kollarını o masaya dayayarak genç kadına doğru eğildi ve yüzünün güzelliğini çok daha çarpıcı hale getiren aydınlık bir ifadeyle, başını onaylanmak ister gibi sallayarak yeniden üsteledi.

"Ben senin İstanbul'unum, değil mi?"

Anka ne cevap vereceğini bilemeden genç adama öylece bakarken onu kurtaran, verdikleri siparişleri getiren garson

oldu. Yemekleri önüne konulurken kendisini toparlamaya çalıştı ve bu sürenin konuyu kapatmaları için iyi bir bahane olmasını umut etti. Yüzü utançla yanıyordu. Derim'in suratındaki gülümseme, duyduklarının onu ne kadar mutlu ettiğini işaret ediyordu.

Derim adeta yeni bir umuda sarılmış gibiydi ve Anka'nın yaşadığı mahcubiyeti fark ettiğinde üstelememeye karar verdi. Anka onun ülkesiydi, kendisi de onun şehri olacaktı. Olabilirdi... İnanıyordu Derim. Kendisi Anka'nın her şeyi olacaktı.

Yemeğin sonrasında sohbeti sıradan konularla devam ettirdiler. Derim tıpkı seneler önce hayal ettiği gibi Anka'yla sohbet ediyordu şimdi. Kitaplar ve müzik hakkındaki fikirlerini paylaştılar. Derim bu sohbet esnasında Anka'nın daha birkaç gün önce kendisine söylediği şeylerin de, ne kadar doğru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Birbirlerini tanımak için konuşmaları gerekiyordu ve sarf ettikleri her kelimede, birbirleri hakkında birçok şey öğreniyorlardı. Beğenileri ve sevmedikleri şeyler hakkında bilgi eksikliğini hızla kapatıyorlardı ve Derim bu durumdan doyumsuz bir haz alıyordu.

İlk şişe şarabı bitirdiklerinde yalnızca kısa bir bakışla, ikinciyi söylemek konusunda aynı fikirde olduklarını görmek Derim'in sevinçten kahkaha atmasına neden olabilirdi. İkinci şişenin yarısında Anka çok daha gevşemişti ve yüzündeki gülümseme silinmiyordu. Derim onu hayranlıkla izliyor, söylediği her şeyi dikkatle dinliyordu. Anka harika zaman geçirilecek muhteşem bir kadındı ve Derim daha önce bu kadar güzel zaman geçirip geçirmediğini düşünüyordu. Aklının bir köşesine bu flört konusunu geliştirmesi ve dışarıda yapılacak yemek programlarını daha sık gerçekleştirmeleri gerektiğini not aldı.

Anka belki içtiği onca şaraptan, belki de çok uzun zamandan beri yaşadığı gerginliklerden artık kurtulma kararından

olması muhtemel bir rahatlık içindeydi. Çok uzun zamandan beri ilk kez bu kadar gevşemiş hissediyordu ve bu keyfinin uzun süre bozulmamasını diledi.

Derim tahmin ettiği ancak yine de, ufak da olsa duyduğu şüpheleri yok edecek kadar iyi arkadaşlık ediyordu ona. Anka onu dinlemeyi seviyordu. Belki Derim'in o boğuk, iç gıcıklatan ses tonu neden oluyordu buna, belki konuşurken yüzünde oluşan o erkeksi mimikler neden oluyordu ya da belki de ondan bir an bile ayırmadığı gözlerindeki o ışık neden oluyordu, henüz çözememişti fakat Derim'i dinlemeyi sevdiğini fark etti.

Yemek boyunca genç adam ilgisini bir an bile eksik etmemişti. Boşalan kadehini hemen doldurması, söylediği tüm yiyeceklerin tadına bakmasını ister gibi tabağına sürekli servis yapması, arada çatalının ucuna taktığı bir parçayı genç kadına yedirme isteği, bakışlarındaki hayranlık, ses tonundaki yumuşaklık, Anka'nın olağanüstü güzellikte bir akşam geçirmesine neden oluyordu. Derim istediğinde gerçekten kendisini vazgeçilmez kılacak özelliklere sahip bir adamdı. Kötücül tarafını yok ettiğinde Derim'in mükemmele yakın bir adam olduğunu düşünüyordu Anka.

Yemekleri bitip iki şişe şarabın ardından tatlılarını da tüketmişlerdi. Anka artık kalkmaları gerektiğini söylediğinde Derim anlık bir panik yaşadı. Aşil'e söz verdiği şeyi henüz yapamamıştı ve oradan kalktıktan sonra dans edebilecekleri bir yere gitmeyi planlarken Anka'nın önerisi bu düşüncesini ortadan kaldırmak zorunda bıraktı.

"Biraz sahilde yürüyelim mi? Sanırım çakır keyif oldum ve temiz hava kendime gelmemi sağlayacak gibi."

Genç kadının karşı konulmaz bir gülümseme eşliğinde sunduğu talebi geri çevirmesi mümkün değildi Derim'in. Başını sallayarak onaylarken cebindeki telefondan Lukas'ın yanındaki Mert'i aradı ve hesabı ödemesini söyledikten son-

ra paltolarını da getirmelerini istedi. Yerinden kalktı ve genç kadının arkasına geçerek sandalyesini çekti.

Ayağa kalkan kadının paltosunu, getiren görevliden alıp kendisi giydirdi. Kendi paltosunu da üzerine giydikten sonra kolunu genç kadının beline sararak çıkışa yöneldi. Kapıdan çıktıklarında sert bir soğuk yüzlerine çarptı. Anka başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı ve derin bir nefesi içine çekti.

"İyi geldi temiz hava."

"Yürüyebilecek misin?"

"Sarhoş değilim Derim." dedi Anka sitemle. Yan gözle genç adama baktı. "Elbette yürüyebilirim. Sarhoş olmak için bu kadar daha içmem gerek."

Derim "peki" der gibi başını salladı. Kapının önündeki aracın yanından geçerken Lukazs'a Anka'nın çantasını uzattı ve "Biraz yürüyeceğiz, siz takip edin." diye talimat verdi.

Yolun karşısına geçerek ağır ağır yürümeye başladılar. Derim'in kolu hala Anka'nın beline sarılı haldeydi ve genç kadının yüzünde dingin bir gülümseme vardı. Sessizlik içinde yürümeye devam ederlerken sahil boyu uzanan mekânların önünden gelen sesler kulaklarına çarpıyordu, tıpkı onlar gibi yürüyen birkaç kişi yanlarından geçti. Anka başını Derim'in koluna yasladı ve derin bir nefes çekti.

"Denizin kokusu çok güzel değil mi?" diye mırıldandı.

"Senin kokun daha güzel." dedi Derim tıpkı onun gibi mırıldanarak.

"Oyunbozanlık yapma." dedi Anka sahte bir kızgınlıkla. "Şu anda denizi konuşuyoruz."

Derim alçak sesle yine o gırtlaktan çıkan boğuk sesiyle kıkırdadı. "Ben her konuyu sana çevirebilirim."

Anka dirseğiyle adamı dürttü. "Öyle de gülme."

"Nasıl gülmeyeyim?" dedi Derim kaşlarını kaldırarak. Bir an durup başını genç kadına eğmişti.

"Öyle işte!" dedi Anka aksi bir sesle.

Derim anlamaya çalışır gibi genç kadına bakarken yeniden adımlarını ona uydurarak yürümeye devam etti. Gülmesinin Anka'yı kızdıracak nesi vardı anlayamamıştı. Kaşları çatılı halde yürümeye devam ederken Anka şikâyetçi alçak bir sesle konuştu.

"Fazla baştan çıkarıcı. Sinir bozucu şekilde iç gıcıklayıcı. Yapmamalısın öyle. Bence faullü davranış."

Derim'in yükselen kahkahası boğazın kenarında yankılandı. Başını hızla indirip dudaklarını genç kadının dudaklarının üzerine kapadı ve buz gibi olmuş dudakları açlıkla öptü. Anka'nın kolları genç adamın boynuna dolandı ve bedenini genç adamın kolları arasında çevirerek yüzünü tamamen ona döndürdü. Gevşemiş bedenler, bir akşamlık da olsa uzaklaştırdıkları sorunlardan arınmış temiz zihinlerle, dudaklar istekle birbirine karşılık veriyordu.

İkisinin de kalbi birbirinin üzerinde dörtnala koşuyordu. Derim kollarını ince bedene sardı ve kendisine bastırdı. Dili genç kadının ağzının içine girdiğinde, onun dilinin üzerinde biraz evvel içtikleri şarabın tadını aldığında, damağında yeniden aynı baş döndürücü etkiyi hissetti. İhtirasla öptü genç kadının dudaklarını. Onun tutkuyla karışık haz dolu iniltisi kendi ağzının içinde kayboldu.

Yolun karşısındaki mekânlardan birinden çıkan ve uzaktan kulağına çalınan müzik sesinin, beyninin içinde kendi kendine yarattığı bir melodi olduğunu sandı önce. Ardından gerçek olduğunu fark ettiğinde dudaklarını zorlukla genç kadının dudaklarından çekti ve minik kısa öpücükleri hırpalanmış dudaklara bırakırken fısıldadı.

"Dans edelim mi?"

Anka duyduğu soruyla gözlerini yavaş yavaş açtı ve şaşkınlıkla genç adamın ışıl ışıl parlayan gözlerine baktı.

"Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi... Burada..."

Anka, tıpkı Derim gibi kulağına çarpan müzik sesini daha iyi duyabilmek için kulak kabarttı ve yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi. Kollarını Derim'in boynuna sardı. Başını kaldırıp genç adama baktı. İçinde çocuksu bir sevinç belirmişti.

"Bence de harika bir fikir."

Derim gülümseyerek kollarını genç kadının beline sardı ve uzaktan duydukları müziğe eşlik ederek hareket etmeye başladılar. Anka yanağını Derim'in göğsüne, Derim yanağını genç kadının başına yasladı. Boğazın tam kenarında; gece karanlığında, onlara bakıp gülümseyerek yanlarından geçenlere aldırmadan dans ediyorlardı.

Anka'nın gözleri, boğazın üstüne vuran ay ışığının yansıttığı ışıltılarda dolaştı. Karanlık deniz kıpır kıpır hareketliydi ve Anka bir an kendisini şehrin kollarında dans ediyormuş gibi hissetti. O anda yine aklına İstanbul hakkındaki hisleri geldi. Hiç şüphesiz şehrin kollarındaydı...

Kendi şehrinin kollarının arasında dans ediyordu ve içinde tarif edemediği bir mutluluk vardı. Çok ama çok uzun zamandan sonra hissettiği bir mutluluktu bu. Teslimiyet belki de bazen gerekliydi. En azından, o anda mutluluğa teslim olduğunu hissediyordu.

***

Üç gün boyunca Anka ve Derim arasındaki ilişki boyut atlamış olarak devam etti. Anka kendisini akışa bırakmaya ve içinde hortlamaya meyilli olan düşünceleri bastırarak anın tadını çıkarmaya karar vermişti.

O geceki yemeğin ardından eve döndüklerinde arabada mutlu ama yorgun halde başını Derim'in omzuna yaslamış, eve vardıklarında Derim'in kucağında genç adamın odasına çıkmıştı. Bu kez Derim'in kendisini taşımasına itiraz etmemiş

aksine adeta her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi uysal bir tavırla kollarını genç adamın boynuna dolamıştı yalnızca.

Gece, geçirdiği akşamı çok daha güzelleştiren şekilde tamamlanmıştı. İkisi birlikte Aşil'i kontrol etmişler, şefkatli öpücüklerini bırakmışlardı oğullarının başına. Derim, Anka'yla girdiği yeni yolda her şeyi onun isteklerine uygun şekilde götürme isteğiyle güdülerini bastırmış, Anka pijamalarını giyip hazırlandığında sitemle ona baksa da elinden tutarak yatağa yatmışlardı.

Anka'nın kendi kendiyle yaptığı savaşta, onun güvenini kazanabilmek için ısrarcı olmamaya ve ona uyum sağlamaya çalışıyordu. Karşı koymadan kollarının arasına yerleşen genç kadına sarılmak bile onun için yeterli olmalıydı. En azından bir süre için. Acele etmemeye ve her şeyi doğal akışına bırakmaya karar vermişti. Biliyordu ki; Anka için bunlar bile büyük adımlardı ve Derim ona ihtiyacı olan güveni vermek konusunda kararlıydı.

Ertesi sabah, Anka yüzüne konan öpücüklerle uyanmıştı. Burnunun dibinde bağımlısı olduğu şahane kahve kokusuyla gözlerini açtığında birkaç santim uzağındaki Derim'in gülümsemesi, bir yaz günü parlayan güneş kadar yakıcı ve sıcaktı. Derim'in çabası genç kadının yüreğindeki buzları yavaş yavaş eritiyordu ve Anka elinden geldiğince onun çabasını takdir ediyordu.

Gün boyu Birim'deki işlere gömülüyor, başını kaşıyacak zaman bulamıyordu. Alin'le birlikte Lee'nin gönderdiği bilgileri genişletmeye, aynı zaman da alternatif planlar geliştirmeye çalışıyorlardı. Bunlarla birlikte Avcı'ya destek oluyor, operasyonlar sonrası tamamlanması gereken dosyalardaki eksiklikleri tedarik ediyorlardı. Sahadan sürekli akan bilgileri sınıflandırıyor, gün boyu onlarca kişiyle konuşuyordu.

Alin'in yoğunluğunun da kendisininkinden aşağı kalır yanı yoktu. Hem Birim'de evraklarla boğuşuyor hem de dışarıda görüşmeler yapıyordu. Alin, kendi muhbirleriyle ola-

bildiğince irtibatta kalır, bazen en ufak bilgiyi bile değerlendirirdi. Sokaklarda dolaşmayı o da en az Avcı kadar seviyordu. Anka onu anlayabiliyordu. Bir zamanlar o da sokaklarda çok dolaşırdı fakat son beş senede birçok kişiyle olan bağlantısını Avcı ve Alin'e aktarmıştı.

Çarşamba günü Jaques'ın hazırladığı Noel yemeği Derim'in adamlarını şaşkınlığa uğratsa da bu jest hepsini çok mutlu etmişti. Büyük yemek odasındaki uzun masa hazırlanmıştı. Anka bir gece evvel o odaya da büyük bir ağaç kurulmasını istemişti ve Aşil ikinci bir ağacı süslerken oldukça mutluydu. Anka her zamanki titizliği ile hiçbir detayı atlamamış, tüm yoğunluğuna rağmen en azından Aşil adına adamların hepsine sembolik birer hediye almıştı.

Evdeki telaş ve yoğunluk Aşil'in mutluluğunu katlıyordu ve Anka, oğluyla birlikte yaptığı her şeyden büyük keyif alıyordu. Derim bir an bile yanlarından ayrılmıyor, Anka'nın tüm isteklerini yerine getiriyordu. Mutluydu... Hem de çok mutlu...

Anka o gün Aşil'i de alarak, Alin'le birlikte eve erkenden dönmüştü çünkü bu yemeğe katılmayı onlar da istiyorlardı.

Evin içindeki telaş görülmeye değerdi. Jaques son hazırlıkları büyük bir hızla tamamlamış ve masayı tam Noel'e yakışır şekilde hazırlamıştı. Anka ve Alin çabucak odalarına çıkarak hızla duş almış ve üzerlerine abartılı olmayan şık kıyafetler giymişlerdi. Anka hazırlanır hazırlanmaz Aşil'in odasına koşturmuş ve onu da hazırlamıştı çabucak. Koyu yeşil kumaş pantolonu ve beyaz gömleğinin içinde Aşil küçük bir adam gibi görünüyordu.

Anka her şeyin hazır olduğuna emin olduğu anda Jan'a adamları içeri davet etmesini söylediğinde Derim'e de masanın başında oturması talimatını vermişti.

Derim'in bunu düşünmediği belliydi ancak Anka otoriter bir tonla "Ev sahibisin Derim. Aşil'i sağına al ve masanın

başına geç lütfen. Ailen onlar senin. Sensiz Noel'i kutlamalarını beklemiyorsun herhalde." demişti.

Derim bunu neden daha önce yapmadığını düşündüğünde de bir cevap bulamamıştı. Hiçbir zaman Anka gibi ince düşünemeyecekti. Onun incelikli konular hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamlarını korumak, ihtiyaç duyduklarında yanlarında olmak yeterli gelmişti şimdiye kadar. Aralarında her zaman saygılı bir samimiyet vardı ancak Derim bu samimiyetin sınırlarını hep kendi içlerinde tutmuştu. Adamlarıyla çoğu zaman aynı masada yemek yerdi, bu onlar için çok doğaldı fakat özel bir günü hiçbir zaman birlikte kutlamamışlardı.

Adamlar tek tek büyük yemek odasına girmeye başladıklarında yüzlerindeki şaşkınlık gerçekten komikti. Jan'ın daha önceden kendilerine yaptığı uyarıyı dikkate alarak hepsi de şık bir şekilde hazırlanarak gelmişlerdi. Alin'in adamların şaşkınlığından beslendiği bir gerçekti çünkü her zamanki gibi durumla dalga geçmeye başlamıştı.

"Kesin öleceklerini ve ölmeden önce son yemeklerini yiyeceklerini düşünüyorlardır." dedi, yanında ayakta dikilen Anka'ya.

"Saçmalama." dedi Anka, kısık bir sesle Alin'i dürterek.

"Haklısın. Bence kesin İsa'nın son akşam yemeği bu diye düşünüyorlardır." dedi bu kez muzır bir tonla. "Hangisi Judah diye birbirlerinden şüphe edecekler."

"Çıkmaz onların içinden Judah." dedi Anka kendinden emin bir tonla. Ardından adamların hepsinin ayrı ayrı Noel'lerini kutlamaya başladı. Masanın etrafında, kendileriyle birlikte on sekiz kişi oturmuştu. Anka, ona yardım eden iki delikanlıyla birlikte masaya yerleşen Jaques'a, nazikçe servise başlamasını rica ettiğinde masada da adamların neşeli uğultuları yükselmeye başlamıştı.

"Sendeki şaşırtıcı hareketler hiç bitmiyor patron." dedi Anka'nın adının Jorge olduğunu hatırladığı Bolivyalı adam.

Yine ortak dil İngilizce konuşuluyordu ve Aşil gözleri parlayarak dinliyordu konuşmaları. Anka, ilk kez Noel yemeğine katılan oğlunun yüzündeki heyecanı gülümseyerek izliyordu.

Jorge hala etrafa şaşkın gözlerle bakarken, "Patronun fikri olduğunu sanmıyorum. İki numaranın fikridir bu." dedi Lukazs atılarak. Bakışlarını Anka'ya çevirip gülümsemişti.

Marcel kardeşine uyaran bir bakış attığında Lukazs masumca omuz silkti. "Ne dedim ki? Şimdiye kadar birlikte Noel'i kutlamamıştık. Yani bu şekilde kutlamamıştık. İki numaradan çıkmıştır fikir. Bence yani..."

"Sonraki dövüşlere aday mısın kardeşim?" dedi Marcel sevimli olmaya çalıştığı bir gülümsemeyle. Dişlerinin arasından konuşurken kardeşini uyarmaya devam ediyordu.

"Bırak konuşsun Marcel. Haklı Lukazs. Benim fikrim değildi." dedi Derim, ondan beklenmeyen samimi bir gülümsemeyle. "Tam da tahmin ettiği gibi." diye devam etti yoğun bakışlarını Anka'ya çevirerek. "İki numaranın fikriydi."

Ses tonundaki sevecen alay, Anka'nın masanın altından uyaran bir tavırla bacağına vurmasına neden oldu. Derim sanki canı yanmış gibi abartılı bir mimik yaptı. Adamların, Anka'ya 'İki Numara' diyor oluşları garibine gitse de yavaş yavaş alıştığını fark ediyordu genç kadın.

"Anneme neden iki numara diyorsunuz? Bir numara kim?" diyen Aşil merakla atıldı.

"Bir numara sensin ufaklık!" diyen Chris'ti. Aşil'e bakarken gözlerinde müşfik bir bakış vardı.

Aşil şaşkın şaşkın Chris'e baktı. "Nasıl yani? Bizim neden numaramız var?"

"Sana sonra açıklayacağım annecim." dedi Anka, çabucak konuyu kapatmak istercesine.

O sırada Jagues'ın yaptığı tüm servisler tamamlanmış, kadehler doldurulmuştu. Derim önündeki kadehi kaldırdı ve

başıyla hafifçe işaret ettiğinde herkes onunla birlikte kadehini kaldırarak beklemeye başladı.

"Mutlu Noeller hepinize!" dedi yalnızca ve kadehini dudağına götürdü.

"Ne?" dedi Silva şaşkınca. "Bu kadar mı? Şöyle uzun bir konuşma yok mu?"

"Yok" dedi Derim gülümseyerek. "Yapmak isteyen varsa engel olmam ama." Aldığı bir yudumun ardından kadehini masaya bırakırken ondan beklenmeyecek bir mahcubiyetle "Bu türden konuşmalarla aram pek yoktur, biliyorsunuz" dedi.

"O zaman ailemize!" diyen Marcel'in sesi duyuldu. Elindeki kadehi yukarı kaldırdı ve gözlerini çabucak herkesin üzerinde gezdirdi.

Hep birlikte "Ailemize!" diyerek yükselen sesleri "Mutlu Noeller!" diyen sözler takip etti.

"Mutlu Noeller Prensim!" dedi Alin, yanında oturan Aşil'in kadehine kadehini dokundurarak. Aşil portakal suyu doldurulmuş kadehini onunkine vurdu ve hissettiği mutlulukla hâkim olamadığı yüksek bir sesle "Mutlu Noeller!" diye bağırınca masada gülme sesleri yükseldi. Gözleri ışıl ışıldı Aşil'in. Adeta hiçbir şeyi kaçırmak istemez gibi kıpır kıpır olan gözleri, sürekli masanın etrafındaki adamların üzerinde dolaşıyordu, suratında silemediği bir gülümseme vardı.

Sonraki dakikalar kahkahalar eşliğinde, sıcak bir sohbetle birlikte devam eden yemekle geçti. Jaques her ne kadar masadakilere katılsa da sık sık servisler için yerinden kalkıyordu ancak şikâyetçi görünmüyordu. O da adamların şakalarına katılıyor, lafını esirgemiyordu. İçecek servisi bir süre sonra masanın diğer ucunda oturanların yanına çekilen servis arabasından el ele dolaşan şişelerle halledilmeye başlamıştı. Ortamdaki şamata son hız devam ediyordu.

Derim çok uzun süre sonra arkasına yaslanıp masadakileri izledi. Hepsi gülerek birbiriyle şakalaşıyordu, herkesin keyfinin yerinde olduğu belliydi. Uzun masanın etrafındakilere tek tek baktı. Her biriyle yıllar geçirmişti. Her birinin hikâyelerini tek tek biliyordu. Tıpkı bin bir renkli bir çiçek tarlasından toplanarak meydana getirilmiş bir buket gibi, hepsini ayrı ayrı yerlerden toplayarak bir araya getirmişti. Hepsi sıkıca birbirlerine bağlanmışlar, rengârenk bir buket oluşturmuşlardı. Derim dünyanın her bir köşesinden tek tek toplayarak kendi ailesini oluşturmuştu ve şimdi aynı masada onlar için özel bir anı birlikte kutluyor olmak, göğsünde sıcacık bir his bıraktı. Bunu daha önce düşünmeliydi. Bu daha önce deneyimlemedikleri kadar güzel, büyük bir aile yemeği olmuştu.

Bakışları sol tarafında oturan ve bu anı yaşamalarını sağlayan kadına kaydı. Yanındaki Jan'la konuşuyordu gülümseyerek. Karşılarında oturan Alin, Jan'a her zaman olduğu gibi cilveli bir tavırla laf atıyordu. Anka, Alin'in sözlerine kısa bir kahkaha atarken başını geriye çekti ve Derim'in üzerine kilitli bakışlarını fark ederek ona baktı. Derim öyle yoğun bakıyordu ki ona, yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solarak sorarcasına baktı adama. Derim hafifçe öne doğru eğildi. Gözlerinde minnet dolu bir bakışla gülümsedi ve sadece Anka'nın duyabileceği bir tonla konuştu.

"Teşekkür ederim. Bana her gün yeni bir şey öğrettiğin ve bu anı yaşattığın için teşekkür ederim."

Anka'nın yüzünde mahcup bir gülümse oluştu. Omuzlarını silkti.

"Senin ailen... " dedi, sanki bu basit açıklama yeterliymiş gibi.

"Bizim ailemiz" diyen Derim, üzerine bastırarak karşılık verdi.

İkisi de birbirlerinden gözlerini ayıramıyormuş gibi öylece bakışmaya devam ederken Aşil'in sesi, Anka'nın andan koparak kendisine gelmesini sağladı.

"Hediyeleri ne zaman vereceğiz anne?"

Aşil öylesine heyecanlıydı ki yerinde duramıyor gibiydi. Anka sevecen bakışlarını oğluna çevirdi ve bir an onay almak ister gibi Derim'e baktı. Derim, Anka'nın en sevdiği gülümsemeyle ona bakıp omuz silkti.

"Sen ne zaman istersen... Senin partin."

Anka sahte bir kızgınlıkla tasvip etmez gibi hızlı bir bakış attı genç adama ve bakışlarını yeniden Aşil'e çevirdi. Çenesiyle büyük odanın bir köşesindeki ağacı işaret ederek karşılık verdi.

"Ağacın altındaki paketlerde her birinin adı yazıyor, biliyorsun. İstersen şimdi verebilirsin."

Aşil yerinden fırlarken "Hepsini ben verebilir miyim?" dedi heyecanla.

"Hepsi senden onlara hediye zaten. Elbette sen vereceksin."

Aşil yerinden fırlayıp ağaca doğru koştururken "Hediyeleriniz geliyor çocuklar!" diye bağırdığında yüksek sesli kahkahalar odayı doldurdu.

Sonraki dakikalar Aşil'in isimleri okuyup hediyeleri tek tek kendi elleriyle sahiplerine teslim etmesiyle geçti. Her birini teslim ederken paketi verdiği kişiyi tembihlemeyi unutmuyordu.

"Sakın açma ama. Hep birlikte açacaksınız."

Tüm hediyeleri dağıttıktan sonra yeniden yerine yerleşti. Ciddi bir ifadeyle elini önünde sallayarak "Şimdi açabilirsiniz" dediğinde yeniden bir kahkaha tufanı koptu.

"Kesinlikle senin oğlun patron!" dedi Marcel sırıtarak. Önündeki pakete uzandığında diğerleri de onu takip ettiler. Odayı dolduran kâğıt hışırtıları ve gülüşmeler eşliğinde paketi açan her birinden şaşkın sesler yükseliyordu. Kimine

deri eldiven, kimine atkı, kimine termos bardak almışlardı. Aşil mutluluktan mest olmuş bir ifadeyle adamları izliyordu.

"Tüm bunları ne ara yaptın?" dedi Derim dirseklerini masaya dayayarak ellerini birleştirdi ve çenesini ellerinin üzerine yerleştirerek merakla Anka'ya baktı.

"Tek başıma yapmadım. Alin'le birlikte aldık. Dün gece siz çalışma odasındayken Aşil de paketlemeye yardım etti."

"Sen olağanüstü bir varlıksın" dedi Derim boğuk kısık bir tonla. Başını öne uzatıp dudaklarını Anka'nın yanağına bastırdı. Geriye çekilirken fısıldadı usulca.

"Joyeux Noël mon Phénix!"

"Joyeux Noël..." dedi Anka mahcup bir karşılıkla.

***

Perşembe sabahı Anka, Aşil ve Alin'le birlikte evden çıkarken Derim kapının önünde onların gidişini izliyordu. Eren ve Chris'in kullandığı A8, üçlüyü taşıyan VIP minibüsün ardından onlara eşlik etmişti. Öğleden sonra her zaman yaptıkları gibi Aşil'in çıkışından sonra çocuğu eve getireceklerdi.

Evin diğer yanından çıkıp geniş bahçede kendisine doğru gelen Jan'ın adımlarını sessizce takip etti. Bakışları Jan'ın üzerinde olsa da bakış açısına giren, uzaktaki Banu'yu da fark etmişti. Sarışın kadın sabahın erken saatinde, kalın montunun içinde ağır adımlarla bahçede devriye geziyordu. Diğer adamlardan hiçbir farkı yoktu ve nöbet çizelgesi onu da kapsıyordu. Derim çok fark ettirmese de Banu'nun giden araçların arkasından bakan yüz ifadesini izliyordu dikkatle.

Jan yanına ulaştığında bedenini evin kapısına çevirdi ve ifadesiz, alçak bir sesle konuştu.

"Banu'yu gözünün önünden ayırma Jan. Yanlış bir şey yapmasına sakın izin verme."

"Farkındayım." dedi Jan, tıpkı onun gibi alçak, ifadesiz bir tonla karşılık vermişti.

İkisinin de adımları bir üst kattaki çalışma odasına yönelirken aynı tonda konuşmaya devam ediyorlardı.

"Onu artık burada tutmak istemiyorum. Zaman içinde aklını başına toplar diye ümit ettim, tıpkı onu bulduğum zamandaki gibi sokağa atmak istemedim. Son olanların onu bilediğinin farkındayım ama gözümün önünden ayrılması riskini alamam."

"Aynı fikirdeyim. Kendisi ayrılmak istemiyor. Bizim göndermemiz saçma sapan şeyler yapmasına neden olabilir. Zaman içinde sindirmesini beklemek zorundayız. Eğer bir parça aklı varsa bulunduğu konumu kabullenip işine bakar, yanlış bir şey yapmaya kalkarsa da bunu engellemeye çalışmaktan başka çare yok."

"Mecbur kalırsam istemediğim çarelere başvururum Jan."

Derim'in hiddetli sesinden Jan onun ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Derim daha önce yapmadığı şeyleri, Anka ve Aşil söz konusu ise gözünü kırpmadan gerçekleştirebilirdi.

"Marcel ve Baho'ya gözlerini üzerinden ayırmamalarını söyledim. Şimdilik sorun yok gibi görünüyor. Hatta belki artık gerçekten de aklını başına toplamaya başlamış olduğunu sanıyorum. Ümidini kesmiş olabilir bile. Zamanla anlayacağız."

Derim ona sorarcasına bakınca Jan omuzlarını silkerek devam etti. "Lucca'yla aralarında bir şeyler başlamış sanırım. Marcel söyledi. Cape Town'da yakınlaşmışlar. Hala devam ediyormuş. Lucca da Banu da durumdan memnun görünüyor. Banu belki de artık boş hayallerin peşinden koşmayı bırakmış olabilir."

Derim umursamazca kaşlarını kaldırıp indirdi. Çalışma odasının kapısının önüne gelmişlerdi. Kapıyı açarak içeri girerken Jan arkasından onu takip etti.

"Lee ile bugün bir konuşma yapalım. Deep Web'teki hareketleri takip etsin. İşin içinde Konsey'in parmağının olabileceği durumları takibe alsın. Tahmin ettiğimiz gibiyse kurdukları kontakları da izlemeye devam edelim."

Jan başını sallayarak masanın önündeki geniş koltuğa yerleşti. Bir elini masanın üzerine koydu ve masanın arkasına yerleşen Derim'e çevirdi bakışlarını.

"Malta ve Monaco'daki kumarhaneleri de kontrol etmemiz gerekiyor. Marcel'i yılbaşından sonra Romanya'ya göndereceğim. Oradaki fabrikada da bizden birilerinin kısa da olsa bir görünmesi lazım."

"Yılbaşı'nda Silva ekibiyle Malta'ya geçsin. O gece yoğun olur. Sen Marcel'i de aynı zamanda Monaco'ya gönder. Baho'ya burada ihtiyacım var şimdilik. Romanya'ya Ozan'ı göndermek daha iyi olacak."

"Geldi değil mi? Burada artık."

Jan'ın soran bakışlarına Derim başını sallayarak karşılık verdi.

"Kafese kapatılmış gibi hissettiğinden onun buralarda çok dolaşmasını istemiyorum. Onu daha çok dışarıda kullanmak istiyorum. Yeteneklerini burada harcamam çok manasız zaten."

"Burnu çok iyi koku alıyor. Onun o çelimsiz bedenini gören herkesin, onun hakkında yanılgıya düşmesi bazen gerçekten keyiflendiriyor beni. Oysa hayatımda gördüğüm en kurnaz, en iş bitirici adam."

"Karşıma çıkması benim için de büyük şans. Ozan çok değerli bir varlık."

"Sen de onun için öylesin... Sana sonuna kadar sadık kalacak." diye mırıldandı Jan.

Derim'in Ozan'ı hayatlarına sokması beş yıl önceye dayanıyordu. Tam da Derim'in kendisi için yeni bir yola girdiği dönemdi. Lübnan'da tanımıştı Ozan'ı Derim. O zamanlar da şimdiki gibi çelimsiz olan yirmi yaşında bir gençti ancak da-

ha küçük gösteriyordu. Çelimsizliğine rağmen öyle güzel bir yüzü vardı ki bir kadın bile onun güzelliğini kıskanabilirdi. Zengin bir Arap'ın sahip olduğu oyuncaktı Ozan. Dört yıl evvel on altı yaşındayken Lübnan'da yaşayan babası oğlunu bu Arap'a para karşılığı satmıştı ve Ozan'ın hâlihazırda kâbus olan hayatı çok daha ötesine geçmişti.

Karanlık, izbe bir sokak arasında bulunan bir binanın bodrum katında, etrafı delirmiş insanlarla çevrili bir dairenin içinde iki kişi tarafından dövülüyordu onu ilk gördüğünde. Arap'ın en sevdiği şeydi bu. Ozan'ı belli aralarla buraya sokar ve bahis altında delikanlıyı dövdürürdü. Ozan'a yaptığı daha iğrenç şeyler de vardı ve çaresiz, kimsesiz delikanlının yardım isteyeceği tek bir kişi bile yoktu. Her dövüşte öldürülmeyi beklese de karşı koymaktan geri de durmazdı. O dayağı yiyeceğini biliyordu, çelimsiz bedeni iki kişiye karşı koyamazdı, bunun da farkındaydı ama yine de elinden geldiğince karşı koymaya çalışırdı.

Derim ve Jan'ın her zamanki karanlık işleri için görüşmeye gittikleri yerde, ortadaki dairenin içinde dayak yiyen çocuğu fark etmeleri zor değildi. Gözleri o kalabalığın içinde bilindik bir edayla dairenin içindeki dövüşe kaymıştı. Derim'in gördüklerine ilk tepkisi yüzünü buruşturmak olmuştu çünkü daha önce böyle saçma bir şey görmemişti. Dövüşçü olmadığı belli genç birinin, ikiye karşı bir olan o dövüşe girmesi akıl alacak şey değildi. İlk anda paraya ihtiyaç duyan çocuğun bunu kendi isteği ile yaptığını sanmıştı. Bazen paraya ihtiyaç duyanlar, kendi istekleriyle bu tür dövüşlere girerdi fakat Derim, çocuğun o çelimsiz bedeniyle bunu düşünmesine akıl erdirememişti. Kazanamayacağı belliydi.

Görüşme yaptığı adamın yanındaydı Ozan'ın sahibi olduğunu iddia eden Arap. Kalın dudaklarından tükürük saçarak yüzünde her daim asılı kalmış pis bir sırıtmayla konuşuyordu. Derim onun sarf ettiği saçma laflardan sonra anlayabilmişti çocuğun, onun eğlence amaçlı oyuncağı olduğunu.

Derim Arap'ın yanındaki adamla konuşmak istediği işi görüşmüş ve ondan beklenmeyecek bir sabır göstererek tüm gece ifadesizce olup biteni izlemişti.

Sonrasında her şey değişmişti Ozan için. Derim o günkü öfkesini bazen hala içinde hissederdi. Baygın çocuğu adamın ayaklarının dibine attıklarında Arap bundan adeta zevk alıyormuş gibi bir ayağını çocuğun üzerine dayayarak sunduğu güç gösterisiyle konuşmaya devam etmişti. Derim'in gözleri, bir adama bir bilinçsiz çocuğa inip kalkmıştı. Adamın anlattığı iğrenç hikâyeyi yüzünde tek bir ifade okunmadan dinlemişti. Arap anlattıklarından zevk alıyordu. Derim tüm pis işlerin içindeydi ve adamın onun da bunları duymaktan hoşlanacağını sandığı belliydi. Arap, zorlukla kendisine gelen ağzı burnu dağılmış çocuğun saçlarına parmaklarını geçirerek başını kaldırıp tıpkı bir köpek yavrusu gibi ayaklarının dibinde oturmaya zorlamıştı. Derim yalnızca bir an Ozan'la göz göze gelmiş ve ondan sonraki ikinci saniyede kararını vermişti.

Ozan ona öyle çaresiz, öyle bitkin ve öyle hayattan umudunu kesmiş bir ifadeyle bakmıştı ki Derim için başka bir alternatif daha olmamıştı. Önce Arap'ı tatmin eden pis bir gülüşü yüzüne yapıştırmış ve sonra benliğini çevreleyen tüm kötücül tarafını ortaya koyarak Arap'la pazarlığa girişmişti. Ozan'ı o gece satın almıştı. Lübnan seyahatini, Ozan nedeniyle bir hafta daha uzatmıştı. Ozan'ın önce toparlanması için tüm ihtiyaçlarını karşılamış, ardından tüm hikâyeyi çocuktan dinlemiş ve en kararlı bakışlarını çocuğun o güzelim yeşil gözlerine dikmişti. İçleri bomboştu. Ozan ruhunu çoktan teslim etmişti ve hayata dair hiçbir beklentisi yoktu. Yaşayan sadece nefes alıp veren çelimsiz bedeniydi.

"Sana tek bir kez soracağım... Bana evet ya da hayır demen yeterli... İntikamını almak istiyor musun?"

Çocuk anlamadığı belli boş bakışlarını ona diktiğinde daha açıklayıcı şekilde devam etmişti.

"Özgürsün... Dünyanın neresine gitmek istersen gidebilirsin. Kendine yeni bir hayat kurabilmeni sağlayacak yeni bir kimlik ve para vereceğim sana. Öncesinde intikam almak istiyor musun? Sana bunu yapanları öldürmek istersen sana yardım edeceğim. Tek yapman gereken şey bana evet demen."

Ozan öyle uzun süre bakmıştı ki Derim'e, Derim, onun bunu istemeyeceğini düşünmüştü ama ona bir kere de olsa bir şans vermek istemişti. Ozan'ın gözlerinde ilk ve son defa o zaman bir ışık görmüştü. Ozan öyle ürpertici şekilde gülümsemişti ki Derim o zaman anlamıştı Ozan'ın nelere muktedir olabileceğini. Yaşadıkları onu keskin bir bıçak haline getirmişti ve artık o bıçak saplanacak bedenler bulmakta zorlanmayacaktı.

"Evet!" demişti Ozan kendinden emin bir edayla başını sallayarak. Ardından duraksamadan devam etmişti. "Gidecek bir yerim yok, gitmek istediğim bir yer de yok. Sana da uyarsa beni yanında tutmanı tercih ederim."

Derim başını sallayarak onaylamış ve o gün verdiği sözü hiç bozmamıştı.

"Bir daha kimse seni incitemeyecek. Ailen arkanda artık. Ailene hoş geldin."

İki gün içinde tasarladıkları planla, Arap'ı ve adamlarını öldürmüşlerdi. Ele geçirdikleri Arap'ın hesabını görmesi için Derim, Ozan'a izin vermişti. Ozan'ın soğukkanlı bir şekilde adamı öldürmesini hiçbir tepki göstermeden izlemişti. Ozan adamın cinsel organını kesip ağzına tıkamış, ardından gırtlağını kesmişti.

Oğlunu Arap'a satan, yıllar önce işçi olarak Lübnan'a giden ve oraya yerleşen Ozan'ın babasının yerini tespit etmek Derim için zor olmamıştı. Onu da kendisi öldürmüştü. Yıllar önce karısı ölen adamın, para uğruna sattığı oğlundan başka kimsesi yoktu, sefil bir hayat yaşıyordu ve Derim bu sefalete kendisi son vermişti.

O günden sonra Derim'in en gizli silahı Ozan'dı. Çelimsiz bedeniyle ekipteki diğerleri kadar güçlü bir dövüşçü değildi ancak Derim onu öyle iyi yetiştirmişti ki başının çaresine bakmasını da öğrenmişti. Ozan kadar iyi bıçak kullanan yoktu aralarında. Ekibin en genci olduğu gibi, en iyi keskin nişancısıydı da. Çocukta öylesine doğal bir yetenek vardı ki, Derim birinin izini bulmasını istediğinde mutlaka bulurdu. Burnu keskindi. Kimsenin o güzel yüze bakınca ihtimal dahi vermeyeceği bir kurnazlığa sahipti.

Ekibin içinde tutmazdı onu Derim. Onun özgür olmasını ve kendi kurallarıyla yaşamasını istiyordu ve sadece peşine düşeceği görevler verir, bunun dışında üzerinde baskı kurmazdı. Ozan'ın bu özgürlüğe ihtiyacı olduğunu biliyordu tıpkı Ozan da ihtiyaç duyduğunda, Derim'in onun yanı başında biteceğini bildiği gibi. Ozan'ın, Derim'e minnetinin sınırı yoktu. Derim onun kurtarıcısı idi. Son beş senedir kendisini hayatı boyunca hissetmediği kadar insan hissediyordu ve Derim için gözünü kırpmadan her şeyi yapardı. Derim ona ihtiyaç duyduğu şeyi veren, koruyan, gözeten ilk ve tek kişi olmuştu. Hayatının bundan sonrasında bir amaç için var olduğunu düşünüyordu ve tek bir amacı kalmamış olan kendisi için bu; hayata tutunmakla eş değerdi. Derim'in yolu, kendi yolu olmuştu Ozan'ın. Daha önce hissetmediği kadar iyi hissediyordu kendisini artık.

"Romanya'dan döndükten sonra Ozan'ın bir süre burada bizimle kalmasını istiyorum. İnsanlarla zaman geçirmeyi sevmiyor biliyorsun, onu zorlamak istemiyorum... Ama iyi bir aile ortamında kalmaya ihtiyacı var."

Jan başını sallayarak onayladı Derim'i. "Onun için de iyi olur bence. Tabii kendisi de isterse."

Derim dudaklarını büktü düşünceli bir tavırla. "Umarım karşı koymaz. Çok fazla yalnız ve bu iyi değil. Biliyorum insanları sevmiyor ama sevgi dolu bir ortam, ona da iyi gelecektir."

Jan belli belirsiz gülümsedi. "Hazır Aşil ve kızlar buradayken bu ortamın, ona da iyi geleceğini düşünüyorsun?" dedi sorarcasına.

Derim bakışlarını kaldırıp Jan'a dikti gözlerini. Başını iki yana salladı. "Yılbaşından sonra söz verdiğim gibi Anka'nın evine dönmesine karşı çıkmayacağım. Yani Ozan buraya gelirse o sırada burada olmazlar ama zaten acele etmeden yavaş yavaş birbirlerine alışmalarını istiyorum. Kalabalık Ozan'ı ürkütebilir. Belki böylesi daha iyi olacak onun için de. Aşil ve kızların, Anka'nın evine dönmesi onlardan vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Sadece her şeyin Anka'nın istediği gibi olmasını sağlamaya çalışıyorum. Pazartesi gecesi çok güzel zaman geçirdik ve senin de dediğin gibi galiba bu flört işi düşündüğümden daha çok işe yarıyor. Sabırlı olmaya çalışacağım ama boşlamayacağım. Daha sık program yapabilirim. Ocak sonu Paris'e gittiğimizde Anka ve Aşil'in de benimle gelmesi güzel olacak. En azından o zamana kadarki üç haftayı Anka'nın istediği gibi götürmeye çalışacağım. Bana haklı olarak güvenmiyor ve bunu kırmam gerekiyor. Onun arzularını yerine getirirsem bu güveni sağlamaya çalışabilirim."

"Geç olsun, güç olmasın diyorsun yani?"

"Benim için güç olacak..." dedi Derim, düşünceli bir tonla konuşurken gözlerini masanın üzerine indirdi. "Ama onlar her türlü güçlüğe değer. Anka'nın güvenini kazanmadan daha fazla ilerlemem olanaksız görünüyor. Haklı... Onu öyle çok kırdım, öyle çok hırpaladım ki bana güvenmemekte haklı. Kendimi affettirmem olanaksız... Ben kendimi affedemezken ondan bunu beklemiyorum bile. Yüzüm yok. Ama en azından yeni bir başlangıç şansı yakalamış gibi görünüyorum. Bunu harcamak istemiyorum."

Jan onu anladığını belirten bir şekilde başını salladı. Onun da bakışları düşünceliydi şimdi. Derim ona çabuk bir bakış atıp yarı alay yarı merakla sordu.

"Siz ne durumdasınız Kızıl'la?"

Jan'ın bakışları hızla Derim'e kalktı ve tatsız bir tonla karşılık verdi omuzlarını silkerek.

"Hayatımın kadınını nihayet bulduğumu biliyorum fakat o benim gibi düşünmüyor belli ki. Hala tek geceyi yanımda geçirmedi..." Birden öfkeli bir tavırla söylenircesine devam etti. "Ne kadar pislik bir adam olduğumu daha güzel kimse gözüme sokamazdı. Hayatım boyunca hiçbir kadınla uyanmak istemedim, şimdi bunu yapmak istediğim, birlikte harika zaman geçirdiğim bir kadın var ama o bir erkekle uyumak ve uyanmak istemediğini söylüyor... Anladığın karma en devasa haliyle götüme kaçtı."

Derim'in yüksek sesli kahkahası çalışma odasının içini kapladı. Jan tatsız tatsız ona bakarken başı arkaya savrularak yeniden kahkaha attı.

"Hayatımda gördüğüm en garip kadın." dedi Derim, kahkahasını bastırmaya çalışarak. Daha ciddi bir tonla devam etti sözlerine. "Ben onun aklından geçeni dile dökmesini, dürüstlüğünü seviyorum, biliyor musun? Bana çok laf sokuyor, haklı olduğu için sesimi çıkarmıyorum ama bir yandan kardeşine ve Aşil'e karşı olan o korumacı tavrı da hoşuma gidiyor. Senin tanıdığın talepkâr kadınlardan değil. Özgür ruhlu, başının çaresine bakmayı, ne istediğini bilen biri. Aslında bir yandan takdir ediyorum onu. Neyden mutlu oluyorsa onu yapıyor. Sana karşı sanki yerini bil der gibi sınır koymuş olsa da dışarıdan bakan bir göz olarak söylüyorum... Gerçekten inanılmayacak kadar uyumlusunuz. Belki onun da zamana ihtiyacı vardır. Sana tamamen güvendiğinde, istediğin şey de gerçekleşir sanırım. Kızıl temkinli biri. Yaşadıklarının tadını çıkarırken de temkini elden bırakmıyor. Seni tanıdıkça, şu anki tavrından uzaklaşacaktır bence."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Jan kuşkuyla. Bakışlarında bunun gerçek olmasını umar bir beklenti vardı.

Derim kendinden emin bir tavırla başını salladı.

"Şu anki tavrına aynen devam et. O farkında değil ama her geçen gün sana daha çok yaklaşıyor. Ben görebiliyorum bunu."

"Daha ilk adımda onu boğmak istemiyorum. Rahat ve huzurlu olması için şimdilik onun istediği gibi davranıyorum. Üzerine düşersem panikleyip kaçar diye korkuyorum. Zaman içinde bana daha çok alışacak ve birlikteliğimizin hiç de kötü bir fikir olmadığını görecek diye umut ediyorum. Uzun vadeli bir plan bu benim için. Onun da bu uzun vadeden korkmamasını istiyorum. Çok özgür ruhlu biri. Ailesi dışında kimseye bağlanmak istemiyor. Onu olduğu gibi sevdiğime inanırsa belki ömrünün geri kalanı için bana bir şans verir, değil mi?"

Derim onaylayarak başını salladı. "İkimizin de zamana ihtiyacı var Jan... Ne Anka, ne de Kızıl birilerine bağlı olarak yaşamayı düşünen kadınlar değil. Kendi ayaklarının üzerinde çok iyi duruyorlar ve kimse onlar için vazgeçilmez değil. Bizim tek yapmamız gereken, onlar için vazgeçilmez olmaya çalışmak. Bunun için çok çabalamamız gerekiyor çünkü onlar bizim için vazgeçilmezler. O yüzden ben pes etmeyi düşünmüyorum."

"Benim hiç niyetim yok!" dedi Jan meydan okur bir tonla. "Göreceksin bak, o kızıl cadı için vazgeçilmez olacağım."

***

Geçirdikleri o hafta Anka için ummadığı kadar güzeldi. Olayları akışına bırakma kararı, derinlere gömdüğü huzursuzluk arada sinir bozucu bir kaşıntı gibi onu rahatsız etse de bunu görmezden gelme çabası işe yaramış gibi görünüyordu. En azından ileriye dönük umudunu yüksek tutmaya çabalıyordu.

Derim, onda görmeyi ummadığı kadar iyi bir iş birliği içindeydi. Apaçık, belirgin çabası göz ardı edilemeyecek ka-

dar güçlüydü. Anka'nın sindirecek zamanı istercesine attığı ağır adımlara uyuyordu ve Anka, Derim'in son birkaç gündür üzerinde baskı kurmayan, uysal yanını sevmeye başladığını düşünüyordu. Derim gerçekten de istediği zaman kusursuz bir adam olabiliyordu.

Perşembe akşamı Alin'le birlikte eve döndüklerinde Derim tıpkı Anka'nın istediği şekilde Aşil'le oyun oynuyordu. Aşil'in eğitimini hiçbir şekilde aksatmayan Anka, çocuğun eğlenceli zaman geçirmesine olanak tanıyor olsa da dikkatini yükseltecek oyunları da araya sokmaktan geri durmuyordu. Baba oğla sıcak bir selam verip birkaç cümleyle sohbet etmiş, akşam yemeğine kadar duş alıp üzerini değiştirdikten sonra döneceğini söyleyerek yanlarından ayrılmıştı.

Bu kez Aşil'in önünde Derim'in onun yanağına konan busesini doğallıkla karşılamıştı ve Aşil'in onları dikkatli izleyen gözleri, bu davranışın ardından memnuniyetle parlamıştı. Anne ve babası arasında henüz nedenini bilemediği sorunların yavaş yavaş çözüldüğüne şahit olmak onu mutlu ediyordu.

Üzerlerini değiştiren Anka ve Alin aşağı indiğinde, Jaques akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemişti. Hep birlikte küçük yemek odasına doğru hareketlendiler ve her zamanki yerlerine oturdular. Masanın başındaki Derim'in sağ tarafında Aşil, sol tarafında Anka oturuyordu. Aşil'in yanında oturan Alin'in karşısında Jan yerini almıştı.

Yemek her zamanki gibi günlük konular üzerinde sohbet ederek devam ediyordu. Aşil'in yanında işlerle ilgili konuşurken kullandıkları kelimelere dikkat ediyor yalnızca kendilerinin anlayabileceği tarzda doğal bir tonda konuşuyorlardı. Derim son zamanlarda olduğu gibi yine çekinmeden tüm ilgisini Anka'ya yöneltiyordu. Anka bazen tabağındaki yemeklerin ne ara konduğunu anlayamıyordu bile. Biten bardağı hemen dolduruluyordu. Derim sohbete devam ederken bile gözleri kontrollü bir şekilde sürekli genç kadını takip

ediyordu. Aynı şekilde Aşil'i de ihmal etmiyordu. Her zaman her ikisini iki tarafına alarak masaya oturuyor ve yemek boyunca ilgisini üzerlerinden çekmiyordu. Derim çok garip bir biçimde tam da sorumluluk sahibi, ilgili bir aile reisi gibi davranıyordu ve Anka adamın bu yönüne hala tam olarak alışabilmiş değildi. Fakat kendisini tamamıyla bıraktığında çok kolay alışabileceği kadar güzel olduğunu da biliyordu.

Derim'le ilgili aldığı karardan tam olarak emin değilse de çabalaması gerektiğini fark ediyordu. Derim'in pişmanlığı su götürmezdi. Geçmişte yaptıklarını telafi etme çabası her bakışında, her hareketinde öyle açık okunuyordu ki Anka, onun kendisini severek her şeyi silmeye çalışacağına dair sarf ettiği sözlerde ne kadar ciddi olduğunu görüyordu. Derim eski Derim'in tam zıddı bir açıklıkla sevgisini göstermekten çekinmiyordu. Anka'ya her dokunuşunda, her bakışında sevgi vardı. Anka'nın gözünün içine bakarken gözleri titriyordu ve onun yüzünde tek bir memnuniyetsizlik fark etse bunu ortadan kaldırmak için canla başla uğraşıyordu.

Anka, onun çabalarına karşılık vermek istiyor ve geçmişte Derim'in yaptıklarını yapmamaya çalışıyordu. Kendisi için değilse bile Aşil için bunu denemek zorundaydı. Her geçen gün bu duyguyu içinde büyütmeye çabalıyor ve kırgınlıklarını derinlere gömmek için tüm gücünü harcıyordu. Geçmişi değiştiremezdi. Bugünkü gördüğü pişmanlıklar; aldığı kararla yürümek konusunda ona yardımcı olan ve bu düşünceye tereddüt etmeden sarılmasını sağlayan yegâne etkilerdi.

Anka yemek boyu konuşulanlara katılırken zihninin gerilerinde sürekli bu düşünceleri evirip çeviriyordu. Karşısında oturan Aşil'in mutlulukla parlayan gözlerine, onun yaşadığı o andaki huzuruna bakınca aldığı kararların doğruluğundan bir kez daha emin oluyordu. Derim'le yavaş yavaş ilerleyecekler ve belki de zamanla bir gün her şeyi geride bırakacaklardı.

Anka çoğaltabildiği tüm olumlu hislerle, almış olduğu kararın doğruluğuna geçen her dakika kendisini güçlü bir şekilde ikna etmeye çalışırken o akşam yedikleri yemeğin sonraki dakikalarında yaşananlar, ne yaparsa yapsın içindeki kavganın son bulmayacağını göstermiş oldu.

Ne kadar derinlerine gömmeye çalışsa da, ne kadar unutmaya çalışsa da, ne kadar göz ardı etmeye çabalasa da; geçmiş öylesine ani ve hiddetli bir şekilde önüne dikildi ki çok uzun zamandan beri olmasından korktuğu ve tüm gücüyle engellemeye çalıştığı patlama da, o akşam gerçekleşti.

Her şey Aşil'in sanki aklına yeni gelmiş gibi gözlerini telaşla açarak sarf ettiği kelimelerle başladı.

"Bugün öğretmenimiz hepimizin bir estüyaman öğreneceğini söyledi."

Masadakiler ilk anda çocuğun neden söz ettiğini anlamayarak ona baktığında oğlunun ne demek istediğini ilk anlayan Anka oldu.

"Enstrüman." diye düzeltti oğlunu gülümseyerek.

Aşil gülümserken gözlerini yumarak başını salladı. "Ama ben henüz karar veremedim hangisini seçeceğime. Öğretmenimiz önümüzdeki hafta neye karar verdiğimizi söylememizi istedi. Sonra çalışmaya başlayacakmışız."

"İlgini çeken hiçbir şey olmadı mı?" diye sordu Anka ilgili bir tavırla.

Aşil omuz salladı. "Öğretmenimiz hepsinin resimlerini gösterdi bugün. Yarın müzik odasında hepsinin gerçeklerini görebilecekmişiz. Hangisine karar verirsek derslerimiz başlayacakmış. Ben hala karar veremedim."

Alin, eline geçen fırsatı kaçırmak istemez gibi gözlerinin içinden yüzlerce iğne ucu fırlatarak bakışlarını Derim'e çevirirken Aşil'in anlayamayacağı imalı bir tonla araya girdi.

"Keman dene bence. Biliyor musun? Annen harika keman çalardı bir zamanlar."

Bu sözler, masada buz gibi bir havanın esmesine neden oldu ve yalnızca Aşil'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. Derim donmuş gibi Alin'e bakakaldı. Anka oturduğu yerde boş gözleri karşıya dikili halde kalakaldı. Jan huzursuzca yerinde kıpırdandı ve Derim'e kontrollü bir bakış atıp tedirgin gözlerini masaya indirdi. Alin ise tıpkı bir düşmana bakar gibi Derim'e bakmaya devam ediyordu.

Anka'nın o muazzam yetenekle çaldığı keman, hayatları boyunca birlikte harika zaman geçirmelerine neden olan nadide şeylerden biriydi ve Anka tam beş senedir bir kez bile eline almamıştı kemanını. Ona nedenini hiçbir zaman anlatmamıştı fakat Alin çok iyi biliyordu ki keman konusu, Anka'ya acı veriyordu. Bununla ilgili yaşadığı bir şeyler vardı ve Anka her zaman bunu anlatmaktan kaçınmıştı.

Alin'in bu fırsatı kaçırması olanaksızdı. Anka'nın kemandan soğumasına neden olan Derim'di. Bundan o kadar çok emindi ki Alin'in içindeki öfkeyi bastırması o an söz konusu bile olamazdı. Kardeşi, en sevdiği şeylerden birinden vazgeçmişti. Onun o telleri konuşturan parmakları, bir daha kemana dokunmamıştı ve bu en çok Alin'e koyuyordu. Kendisi hiçbir zaman bir enstrüman çalma konusunda Anka kadar yetenekli olmamıştı ve kardeşinin yeteneği ile her zaman gurur duymuştu. Anka, bu yeteneğini resmen geçmişin kurtlu topraklarının altına gömmüştü.

"Ama ben hiç görmedim" diyen Aşil'in şaşkın sesi, Derim'e inen en büyük darbeydi.

Başı nasıl olduğunu bile anlamadığı bir yavaşlıkla oğluna döndü ve onun hayret kaplanmış yüzüyle sorarcasına annesine baktığını gördü. Aşil annesinin keman çalışını hiç görmemiş, o muazzam notaları birbiriyle nasıl seviştirdiğini duymamıştı. Derim yüreğine saplanan hançerin sızısını, en acı şekilde hissetti. Onun hayatındaki en güzel anlar, annesinin keman çaldığı zamanlardı. Ve en az kendi sahip olduğu o

güzel anlar kadar oğlunun da sahip olabileceği anları katletmişti. Oğluyla sahip olduğu tek ortak noktalarını...

Bakışları, adeta biri başını zorla çeviriyormuş gibi Anka'ya çevrildi. Genç kadının yüzünden tüm kan çekilmiş, donuk bakışları karşıya dikilmişti. Aşil'in sözlerini duymadığı belliydi. Alin, neredeyse zehirli bir tonla Aşil'e karşılık verdi.

"Çünkü annen çok uzun zamandır çalmadı kemanını."

"Ama neden?" dedi Aşil merakla.

Alin bu kez bakışlarını Derim'e çevirdi ve şeytani bir gülümsemeyle adama baktı.

"Evet, aslında bu benim de merak ettiğim bir soru. Ama neden babası?"

Derim boğazına bir yumru takılı kalmış gibi zorlukla yutkunmaya çalıştı ve çabuk bir bakışı Anka'ya attı. Suçlu bakışları önce Aşil'e sonra Alin'e çevrildi fakat ağzını açıp tek kelime edemedi. Aniden solundaki sandalyenin geri çekildiğini ve kaskatı bir ifadeyle Anka'nın yerinden kalkarak yemek odasından çıkışını izledi. Genç kadın yalnızca bir an Alin'e bakışlarını çevirmiş "Çok başım ağrıyor." diye mırıldanmıştı. Aşil'in önünde ani bir çıkış yapmamak için kendisine öyle zorlukla hâkim oluyordu ki o an tüm gücünü buna harcıyor görünüyordu.

İki kardeşin bir anlık bakışından onlarca cümle dökülmüştü. Anka, Alin'in oğluyla ilgilenmesini söylemişti. Alin, akşamın geri kalanında ona annesinin yokluğunu hissettirmeyecekti. Anka'nın yalnız kalmak istediğini anlıyordu Alin. Hatta tek umudu o büyük patlamanın gerçekleşmesiydi.

Ve Alin'in umut ettiği gerçekleşti o gece...

Odadan çıkan Anka'nın ardından Derim üzerine çöken tonlarca ağır yükün altında kımıldayamadan oturuyordu. Alin zorlukla gülümseyerek Aşil'e baktı.

"Yemeğin bittiyse oyun oynayalım mı prensim? Annenin başı ağrıyormuş biraz dinlensin o da, olur mu?"

Neler olduğunun farkında olmayan Aşil, gülerek Alin'e başını salladı ve yerinden kalktı.

Alin kalktığı sandalyeden bir adım uzaklaştı ve elini Aşil'e uzattı. Derim'in yanından geçerken Aşil'in duyamadığı, alçak bir sesle kinci bir tonla fısıldadı.

"Git! Git peşinden... Yüzleş ve artık bitsin onun da işkencesi..."

6. BÖLÜM

Anka adımlarını nasıl attığını ve odasına ne ara geldiğini bilmiyordu. Odanın kapısını arkasından kapadığında bedeni titriyordu. Derinlere gömdüğü ve unuttuğunu sandığı anlar sanki onları kapadığı kutu aniden patlamış gibi etrafa saçılarak üzerine geliyordu. Her kelime, her cümle, her bakış, o an hissettiği tüm duygular, kudurmuş vahşi bir canavar gibi ona saldırıyordu. Kemanı son kez eline aldığı an, sanki o an yeniden canlanmış gibi gözünün önündeydi ve ona sarf edilen nefret yüklü kelimeler, tiksinti dolu yüz, capcanlı şekilde zihninde yeniden şekil bulmuştu.

Yanılgısı öylesine büyüktü ki; Derim'le birlikte olduğunda tıpkı aptal bir çocuk gibi kendini kandırarak sarıldığı bahaneler, onu suçlarcasına suratında bir tokat gibi patlıyordu. Öfkesinin büyüğü kendisineydi. Derim'in nasıl biri olduğunu görmüştü ve ona izin veren kendisiydi. Bunun ardından işittikleri onu öyle çok yerin dibine batırmıştı ki; bugün anlıyordu ki Derim'den daha çok hep kendisinden nefret etmişti.

"Kimsin sen?" demişti Derim ona.

"Sen bu kemana dokunamazsın anladın mı? Senin bu kemanın tek teli kadar bile değerin yok!" diye devam etmişti.

Ezbere hatırladığı kelimeler beynine, tokmakla vuruyormuşçasına şiddetle çarpıyordu.

"Ayrıca berbat çalıyorsun! Hiçbir şeyi beceremediğin gibi bunu da beceremiyorsun!"

"Sıkıldım senden artık! Bu donuk tavırlarından da saçma sapan inadın da boş! Kimseyi memnun edemeyecek kadar başarısız birisin ve bence kesinlikle bu dünyaya fazlalıksın!"

"Defol git karşımdan ve ben diyene kadar gözüme gözükme!"

"Sana tahammül edemiyorum!"

Bu kelimelerin hepsini Derim'le birlikte olduğu gecenin sabahında duymuştu. Garip bir sulh sağladıkları o on günlük zaman diliminde, Anka'nın iradesine yenildiği ve onunla birlikte olduğu zamanın hemen ertesiydi bu sahne.

Yaşadığı ikileme rağmen kendisine hâkim olamayarak Derim'le sevişiyordu ve her defasında hissettiği suçlulukla kıvranarak bitiriyordu geceyi. Belki de geceleri ona gösterdiği şefkatin bağımlısı olmuştu, belki de ona karşı hissettiği çekimle baş edememişti, belki de sadece bastıramadığı hormonlarının kabahatiydi... Sebep her ne olursa olsun; kendisine dokunduğu anda başlayan her şey bittiğinde, içindeki karmaşa tüm hızıyla yüzeye çıkıyor, yaptığı şeyi kendisine yediremiyordu.

Onu kemiren bu ikilemle savaştığı zamanlarda, aklını yitirmesine neden olacak karmaşayı dindirebildiği tek anlar keman çaldığı zamanlardı, onu da en gerçekçi ve en ağır sözler eşliğinde kaybetmişti.

Gözlerinden inen yaşların farkında bile değildi. Öyle ağır bir baskı vardı ki göğsünde, soluğunun kesildiğini hissetti. Yatağın ucuna oturarak elleriyle örtüyü kavradı, derin bir nefesi ciğerlerine çektiğinde dudaklarının arasından çıkan hıçkırığı bastıramadı.

Gözyaşları ardı ardına akarken kendisini öyle berbat hissediyordu ki... Derim'in öfkesi, önüne kattığı her şeyi paramparça edecek güçteydi. O gün de öfkesinin önüne genç kadını atmıştı ve indirdiği darbelerin ağırlığının farkında bile değildi. Anka günlerdir kendisini kandırdığının farkına var-

manın gerçekliği ile omuzları sarsılırken gözyaşları sel gibi yanaklarından süzülmeye başladı.

Derim'e güvenmesi söz konusu bile değildi. Bunu ne Aşil için ne de bir başkası için yapamazdı. Kişiliğine inen her darbede, hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkması mümkün olmayacaktı. Geçmiş her zaman aralarına girecekti ve Anka kırgınlığını hiçbir zaman onaramayacaktı. Kalbi kırıklar içindeydi ve bazen en ufak şey bile bu kırıkların sivri uçlarını yüreğine batırıyordu. Tıpkı bu gece olduğu gibi herhangi bir şey ona geçmişi hatırlatacak ve her bir kırığın nedenini yeniden ortaya çıkaracaktı.

Omuzları sarsılırken odanın kapısı açıldı ve Derim bembeyaz bir yüzle sadece iki saniye kapıda dikilerek, tereddütlü bir adımı ileri attı. Anka duyduğu sesle başını kaldırıp kapıya baktı. Onu gördüğü anda öfkeden çakmak çakmak olmuş, ıslak gözlerini genç adama dikerek sesinin yettiğince bağırdı.

"Git buradan! Rahat bırak beni!"

"Mon Phénix!" dedi Derim yumuşak bir sesle. Yüzünde öylesine açık bir suçluluk vardı ki solgun benizinde gözleri, belirgin iki kara kuyu gibiydi.

"Deme bana öyle! Defol git!" diye haykırdı Anka hırsla ayağa kalkarak. İki yumruğunu gövdesinin yanına bastırdı. Durduramadığı gözyaşları ardı ardına akarken devam etti bağırarak.

"Senden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum! Her şeyin yalan senin!"

Derim'in duyduklarıyla yüzündeki tüm kan çekildi ve ölü beyazlığıyla Anka'ya baktı. Elini zorlukla arkasına atarak kapıyı kapadı ve ağır bir adımı öne atarken başını iki yana salladı.

"Doğru değil bu. Seni seviyorum" diye fısıldadı.

"Yalancı!" diye haykırdı Anka. "Seviyormuş!" dedi tükürür gibi, yüzünü buruşturarak. Elinin tersiyle gözünden akan durduramadığı yaşları sildi hızlıca ve hiddetle bağırdı. "Ne-

reye kadar? Yine istediğin olmayınca öfkelenip beni gömene kadar mı?"

"Böyle bir şey olmayacak. Her şey çok farklı artık."

"Ne farklı be?" dedi Anka sinirle. "Ne farklı? Sen, aynı sensin!" Aniden hırsla ekledi. "Ben de eski aptal benim!"

"Böyle söyleme" dedi Derim alçak, yalvaran bir tonla. "Ne ben eski benim ne de sen aptalsın. Hiçbir zaman olmadın."

"Sen bu kemana dokunamazsın! Senin bu kemanın tek teli kadar bile değerin yok! Berbat çalıyorsun! Hiçbir şeyi beceremediğin gibi bunu da beceremiyorsun! Kimseyi memnun edemeyecek kadar başarısız birisin! Kesinlikle bu dünyaya fazlalıksın! Defol git karşımdan! Gözüme gözükme! Sana tahammül edemiyorum!"

Anka ardı ardına tükürür gibi sıraladığı kelimelerin ardından soluklanmak ister gibi derin bir nefes alıp hiddetle bağırdı.

"Hatırladın mı? Hepsini sen söylemiştin bana!"

"Hiçbiri doğru değildi" dedi Derim. Yüzünde kahrolmuş bir ifadeyle genç kadına baktı. Başını hızla iki yana salladı. "Hiçbiri doğru değildi. Bana soğuk davrandığın için öfkemi çıkarmaya çalışıyordum. Yanlıştı yaptığım. Sana yaptığım her şey yanlıştı. Hiçbirini hissederek söylemedim!"

"Sana güvenmiyorum!" diye haykırdı Anka. Gözyaşları yeniden sel gibi boşandı. "Sana zerre kadar güvenmiyorum!"

"Lütfen!" diye yalvardı Derim bir elini öne uzatarak. Anka'ya doğru bir adım attığında genç kadın dehşete düşmüş gibi geriye kaçarak bağırdı.

"Dokunma bana!"

Derim neredeyse sıçrayarak elini hızla geri çekti.

"İstemiyorum seni hayatımda! İstemiyorum, anladın mı? Aşil için bile olsa yapmayacağım bunu! Onu istediğin kadar görebilirsin! Buna oğlum için katlanacağım. Ama seni hayatımda istemiyorum!"

Anka bir yandan ağlıyor bir yandan öfkeyle haykırıyordu. Odanın içinde birkaç adım attı. Yumruklarını ağzına bastırdı. Adeta kontrolünü kaybetmişçesine iç çekerek ağlıyordu ve Derim genç kadının o anki haliyle delireceğini sandı. İleri doğru birkaç adım attı yalvararak.

"Bunu bize yapma! Lütfen! Özür dilerim. Her şey için çok özür dilerim. Telafi edeceğim. Yaptığım her şeyi telafi edeceğim. Lütfen bize bunu yapma!"

"Kırılan hiçbir şeyi tamir edemezsin!" dedi Anka yaşlı gözlerle başını iki yana sallayarak. Hızla birkaç adım atarak komodinin üzerindeki abajura ulaştı ve tüm gücüyle asılarak kendisine çekti. Abajurun fişten kurtulan kablosu tıpkı bir kuyruk gibi havada sallanırken genç kadın elindekini hızla Derim'e doğru fırlattı. Derim yüzüne gelen abajuru son anda bir adım yana çekilerek savuşturdu ve arkasında duvara çarpan abajur parçalanarak yere düştü.

"Hadi telafi et!" diye haykırdı Anka. "Bak, paramparça oldu! Hadi yeniden eski haline getir!"

Birkaç metre ötesinde ayakta dikilen Derim, nefes almakta zorluk çekiyordu. Sesli sesli nefes alırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerindeki korku öylesine belirgindi ki bu korku sesine de yansıdı.

"Telafi edeceğim" dedi Derim üzerine bastırarak telaşla. Abajurdan söz etmediğini ikisi de biliyordu. Derim'in pes etmesi söz konusu bile değildi. "Sana yemin ediyorum telafi edeceğim. Bize bunu yapma! Ben sen olmadan yaşayamam. Affetme beni... İstersen sevme de. Nefret et benden... Yanında kaldığım sürece ben, senin nefretine de razıyım! Nefret et ama beni senden mahrum etme!"

Derim, Anka'sız bir ömrü düşündükçe kalbi göğüs kafesini yırtıp dışarı çıkacakmış gibi korkuyla atıyordu. Hayatındaki tüm güzellikleri ona bu kadın getirmişti. Karanlık ruhunu bu kadın aydınlatmıştı. Onun tek dokunuşuyla Derim bambaşka bir adam olmuştu. Olmaktan ümidini kestiği ada-

mı, bu kadın yaratmıştı. Derim onsuz nefes dahi alamayacağını düşünürken o, hayatından çıkıp gitmekten söz ediyordu. Ona yaptığı her kötülük aslında kendisine yaptığı kötülüklerdi. Bugün onun için vazgeçilmez olan kadın; ondan gidiyorsa, hepsi Derim'in suçuydu.

Onu öyle çok kırmıştı ki oğullarının hatırına; yaşadığı her kötülüğü tıpkı bir evin içindeki pislikleri halının altına süpürüp görünmez kılmaya çalışır gibi, Anka da zihninin derinlerine gömmeye çalışmıştı ama buraya kadardı. Nihayet gömdüğü her ceset hortlayarak mezarından çıkıyordu ve Anka ona yapılan her kötülüğü temsil eden cesetlerle çevrelenmişti.

Artan hıçkırıklarını bastıramıyordu Anka. Odanın içinde attığı adımlar kanepenin önünde; gücü kalmamış gibi kırılan dizleriyle çöktüğü yerde son buldu. Sırtı kanepeye yaslanırken dizlerini karnına çekti, ellerini yüzüne kapayarak durdurulamaz bir şiddetle ağlamaya devam etti. Adeta senelerdir içine akıttığı tüm gözyaşları taşkın bir sel gibi dışarı boşanıyordu ve Anka omuzları sarsılarak ağlarken aslında neye ağladığını bile bilmiyordu.

Şimdiye kadar o kadar çok şey olmuştu ki; hâkimiyetini hiç kaybetmeyen kadının, konusu açılan kemanla bu hale gelmesi akıl alacak gibi değildi. Son damla belki de buydu. Doldurduğu bardak öyle çok dolmuştu ki minicik, tek bir damla nihayet taşkına yol açmıştı.

Derim korkak, çekingen adımlarla genç kadına yaklaşıp önünde çökerek yere oturdu. Elini uzatıp dokunmaya korkuyordu. Oysa yüreğini parçalayan iç çekişlerle ağlayan genç kadını, kollarının arasına çekip sarmalamak istiyordu.

Yalvaran üzgün bir tonla "N'olur ağlama" diye mırıldandı çaresizce. "Bana vur... Kır, dök... N'olur ağlama."

"Rahat bırak beni!" dedi Anka boğuk bir sesle hıçkırıkların arasından. Başını dizlerine dayayarak yüzünü aşağı indirdi.

"Ben seni bırakamam" dedi Derim aynı çaresizlikle. "Ben sensiz yaşayamam."

"Yalancı!" dedi Anka hiddetle. "Sen beni satmaya kalkacak kadar aşağılık bir adamsın!"

Başını hızla yukarı kaldırdı ve öldürücü bakışlarını genç adamın donakalan yüzüne sabitledi. Derim'in uğruna öleceği elektrik mavisi gözleri, cam gibi olmuştu. Kirpiklerinin ucunda tutunan damlalar, gözlerini çevrelemiş kızarıklık, sınılsıklam yüzü ve o gözlerdeki hiddete rağmen öyle güzel görünüyordu ki Derim, yine yeniden sarsıldı bu güzellik karşısında. Başını zorlukla iki yana salladı.

"Asla! Asla yapmayacaktım! Aşağılık bir adam olduğum doğru... Haklısın. Ama asla yapmayacaktım."

"Sen bana fahişe damgası vurdun!" diye haykırdı Anka, hızla öne atılıp yumruklarını Derim'in göğsüne vurarak. Derim geriye doğru sarsılsa da tüm gücüyle sağlam durmaya çalıştı ve genç kadının hırsını kendisine boşaltmasını bekledi.

Anka hiddetle yeniden vurdu yumruklarını Derim'in göğsüne. Kendisini tutan ipleri koparıp salıverilmişçesine tüm zehrini boşaltırken aynı anda hem ağlıyor hem feryat eder gibi bağırıyordu.

"Ben sana güvendim be! Güvendim sana! İki ay bir kadını kendiyle aynı yatakta yatmaya zorlayıp dokunmayan adamın gerçekte nasıl biri olduğunu ben anlamaz mıyım sandın! Ben senin gözlerindeki o yakarışa koştum be! Sen uzat elini bana dedin, ben sana elimi uzattım! Ben, bana haftalarca dokunmadan yanımda yatan adamın adamlığına güvendim de sana dokundum! Kaç tane adamda var o irade? Ben salak mıyım? Bu dünyada yaşamıyor muyum? Sence hiç mi adam tanımadım?

Sana sırtımı döndüysem kendimden utandığımdandı... Kendime kızdığımdandı! Kendime yediremediğimdendi! Bir kez bile sen uzanıp sarıldın mı bana? Sen sarılsaydın! Kadı-

nım ben ya! Sen sarılsaydın! Ben sana sırtımı döndüm, sen de küstün öyle mi?

Dövseydin beni ya! Dövseydin, vursaydın bana ama beni satılık bir mal gibi, satılık bir fahişe gibi o heriflerin önüne çıkarmasaydın! Ben sana güvendim be! Öyle bir şeyi yapmaz dedim! Sırf bana sulanan adamı gidip öldürdüyse, böyle bir şey yapmaz dedim! Kendime saygımı kaybettim ben! Kadınlığımı yerlere attın, üzerinde tepindin sen! Ben seninle yatan kadından nefret ettim! Ben kendimden nefret ettim!"

Derim öyle hızla atılıp Anka'yı kollarının arasına çekti ki Anka'nın yüzü, genç adamın geniş göğsüne kapanırken sarsıla sarsıla ağlamaya devam etti. Derim ölmek istedi... Derim o an kendisinden öyle çok nefret etti ki ölmek istedi... Anka'ya gerçekte ne yaptığını yeni fark etmişçesine kollarının arasındaki genç kadına sıkıca sarılmış, istemsizce sallanırken kendi gözlerinden de yaşlar boşanıyordu.

"Ben sana ne yaptım? Tanrım! Ben sana ne yaptım? Özür dilerim... Binlerce kez özür dilerim. Milyonlarca kez özür dilerim."

Derim çaresizce aynı kelimeleri sayıklar gibi tekrarlıyordu. Dakikalarca Anka hıçkıra hıçkıra ağlarken Derim sessiz gözyaşları döktü. Uzun süre sonra, Anka'nın hıçkırıkları dinip kısa iç çekişlere dönüştü. Derim'in gözyaşları kurudu. Ağlamaktan yorgun düşen ve kucağında külçe gibi yığılmış olan kadının saçlarına, şefkatle dudaklarını bastırdı Derim.

"Her şeyi unutturacağım sana..." diye mırıldandı kahrolmuş bir tonla. "Sana yemin ediyorum, her şeyi unutturacak kadar çok seveceğim seni. Öyle çok seveceğim ki bütün kötü anıları unutturacağım sana."

Anka'nın dudaklarından güçsüz, alaycı bir gülüş tırladı. Zorlanarak kendisini genç adamın kollarından kurtararak geri çekildi. Bitap haldeki yüzüyle, kızarık, şiş gözleriyle baktı Derim'e. Sanki her şey için artık çok geç der gibi başını iki yana salladı ve yorgun, düşük bir tonla karşılık verdi.

"Kalbimin kırığını tamir edemiyorum..." dedi tarazlı bir sesle. Konuşurken dudakları titriyordu. "Tamam, nedenlerini düşünüyorum ama yine de yaptıklarına hak veremiyorum... O gözü kör öfkeni önüne katıp her şeyi parçalamana hak veremiyorum. Sana yapılan haksızlık!" dedi başını bir omzuna yatırarak anlayışlı bir ifadeyle. "Kabul ediyorum... Dünyada hiçbir çocuğun yaşamaması gerekenleri yaşadın. Sadece annen vardı seni seven. Kaybını kaldıramadın... Hepsini anlıyorum... Ama çoğu zaman öfkene öyle esir oluyorsun ki yaptığın şeylerin korkunçluğunu fark edemiyorsun bile. Sana güvenemiyorum. Artık güvenemiyorum!"

Derim başından aşağı kaynar su boşaldığını hissetti. Anka öyle kararlı ve yenik bir ifadeyle ondan vazgeçtiğini söylüyordu ki Derim, kalbini söküp atmak ve göğsünde hissettiği acıdan kurtulmak istedi. Gözlerine çöken panik, gerilen yüzü, titreyen çenesi yaşadığı iç kıyameti belli ediyordu. Başını hızla iki yana salladı.

"Güveneceksin! Güvenmen için kanımı akıtmam gerekiyorsa da güveneceksin!"

"Ben senin gibi değilim Derim" dedi Anka bitkin bir sesle. "Artık kan akıtmayı da, kan akmasını da istemiyorum. Akan kan güven oluşturmaz. Seninle çatıştığım her konuda, bu korkuyu yaşamak istemiyorum. Ne zaman öfkeleneceksin, ne zaman bana darbe indireceksin diye bekleyemem. Beni zorla yanında tutarken Selin gibi davranıyordum ama seninle sevişen Anka'ydı. Bendim o. Sana karşı koyamadım. O çekime karşı koyamadım. Nasıl hissediyorsam öyle davrandım. Seninle her birlikte olduğumda suçluluk duymaktan bıktım. Kendimi fahişe gibi hissediyorum ve bu ikilem beni öldürüyor. Sağlıklı düşünen yanım bunu özgürce yaşamamı söylüyor. Kabul ediyorum, bana zorla bir şey yapmadın, yapmıyorsun, ben istediğim için seviştik... Ama her sevişmeden sonra hissettiğim suçluluktan kurtulamıyorum. Seninle sevişmekten sonra beni Malta'daki o partiye götürdün. Beni fahişe

gibi lanse ettin. Artık sana her dokunuşum bana kendimi öyle hissettiriyor."

Derim donmuş gibi ona bakıyordu. Anka'nın içinde yaşadığı savaşın böylesi şiddetli olabileceğini hiçbir zaman düşünememişti ve yaptıklarıyla yüzleşmek, damarlarına zehir basmışlar gibi bedenini kavuruyordu.

Anka bakışlarını yere indirdi. Kucağındaki ellerini birbirine doladı. Parmakları birbirine geçti. Alçak, hüsrana uğramış bir sesle devam etti.

"Kemanı elime alamıyorum. Çünkü ne zaman elime alsam, biliyorum ki en son elime aldıktan hemen sonra yaşadığım şey aklıma gelecek. Bununla başa çıkamıyorum. Artık böyle hissetmek istemiyorum."

Son kelimeler havada asılı kalmış gibi uzun bir sessizlik çöktü odaya. Derim'in aklından onlarca keşke geçti. Anka'nın önüne eğik başına, ıslak kirpiklerine acıyla baktı. Soluk alıp almadığını bilmiyordu. Öyle bir yetisi var mıydı onu bile bilmiyordu. Öfkesinin gözünü kararttığını ve akıl almayacak şeyler yaptığını biliyordu sadece.

Bunu şimdi görebiliyordu ama geçmişte görememişti. Bildiği tek şey oydu. Gözü kör bir öfke, sarsılmaz bir kin ve onların getirdikleri vardı. Onun öğrendiği davranış şekli buydu. O da buna yenilmişti ve başkalarının da yenilecekleri sanmıştı. Eline ilk kez silah tutuşturulduğunda o öfke ve kinin ortaya çıkardıklarını kabullenerek çekmişti o tetiği. Yediği her tokadı, her yumruğu kabullenmişti. Bedenine inen her kemer darbesi, o öfke ve kinin varlığı idi. Kabullenmişti. Kabullenmişti ve o yüzden bir daha sesini çıkarmamış, sessizce içine çekmişti o kin ve öfkeyi. Kendisi kabullendiğinde dinmişti o öfke ve kin. Boynunu eğdiğinde, kendisini o rüzgârın akışına bıraktığında kesilmişti darbeler. İşe yaradığını görmüştü ve aynısını o da yapmıştı. Demek ki o öfke ve kinin sahibinin içi soğumuştu.

Derim sanki başka bir boyuta geçmiş gibi adeta cam gibi donuk gözlerle baktı Anka'ya. Ruhu çekilmiş gibi hissediyordu. Geriye yalnızca kof bir beden kalmıştı ve ruhu artık yoktu. Ağır ağır yerinden doğruldu ve ayağa kalktı. Ne yaptığını bile bilmeden kollarını aşağı uzatıp Anka'yı kollarının altından tutarak ayağa kaldırdı ve karşısında dikilmesini sağladı.

Anka anlamayan ıslak bakışlarını adama diktiğinde onun ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu ama yüzündeki boşluk, yüreğinde ani sert bir vuruşa sebep oldu. Derim donuk bir yüzle ona bakarken elleri üzerindeki gömleğe uzandı ve sanki hiç güç harcamamış gibi gömleğin düğmelerini koparak iki yana açtı ve üzerinden çıkarıp yere attı. Anka tedirgin küçük bir adımı geriye doğru attı. Derim'in boş bakışları, yüzünden bir an bile çekilmeden adeta robotsu hareketlerle bu kez elleri pantolonunun kemerine uzandı ve deri kemeri çözerek tek bir hareketle çekerek belinden çıkardı. Kemer tokasının olduğu ucu, ileri uzanarak Anka'nın eline tutuşturdu ve sırtını Anka'ya dönerek dizlerinin üzerine çöktü.

Dudaklarının arasından yakarış gibi çıkan kelimeler, Anka'nın suratına öyle güçle atılmış bir tokat gibi çarptı ki; bu kez Anka, başından aşağı kaynar suyun boşaldığını hissetti.

"Vur! Vur, için soğusun! Yeter ki beni bırakma!"

Sırtı geçmişin izleriyle kaplı Derim, dizlerinin üzerinde başı öne eğik öylece bekledi. Anka avucuna tutuşturulan kemeri parçalayacakmış gibi sıkarak yanaklarından süzülen yaşlarla öylece dikildi. Derim kımıldamadı. Anka ağladı. Omuzları yenilgiyle düştü aşağı.

Derim öylesine kayıptı ki, Anka'sız yolunu bulamıyordu. Anka önünde dizlerinin üzerinde çökmüş bedene bakınca; bugün iri bir bedene sahip olan adamı değil, geçmişte minicik bir bedene sahip olan o küçücük çocuğu görüyordu. O çocuk kendi cehenneminde büyümüş, bildiği öğrendiği şeyleri başkalarına yapmıştı. Şimdi o bildiklerinin onu mutlu

etmediğini görüyordu. Bugün daha önce hiç görmediği, hiç bilmediği başka şeylerin varlığıyla yüzleşmişti ve onları öyle çok sevmişti ki bırakmak istemiyordu.

Anka'nın çaresiz adımları yana doğru kaydı. Elindeki kemer tok bir ses çıkararak yere düştü. Ağır adımlarla Derim'in karşısına gelip yavaşça dizlerini kırdı ve yere çöktü. Kalçasının üzerinde yere oturduğunda iki elini de uzatarak avuçlarını Derim'in yüzünün iki yanına koydu. Derim titreyen gözlerle, çaresizce ona baktı ve dudakları titreyerek yalvaran bir sesle fısıldadı.

"İçini soğutacaksa n'olur vur. Ama beni terk etme."

Anka gözlerinden sicim gibi yaşlar akarak baktı ona. Yenilgiyi kabullenerek başını salladı ve belli belirsiz bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı yüzüne.

"Sen beni iyileştir, ben seni iyileştireyim, olur mu?"

Derim'in gözünden iki damla düştü. Çenesi titredi. Başını mahcup bir şekilde salladı.

"Ben sadece seni sevsem, olmaz mı?"

Anka kollarını ileri doğru uzattı ve o çaresiz çocuğun boynuna sarıldı.

"Olur... O da olur. Sevgi, her şeyi iyileştirir zaten."

***

Derim, dakikalar boyu ikisi de yerde kucak kucağa, sarılı kaldıktan sonra kollarının arasında yorgun düşen Anka'yı kaldırarak yatağa yatırdı. Tıpkı bir çocuğu giydirir gibi genç kadının pijamalarını giydirdi ve üzerini örttü. Dudaklarını genç kadının saçlarının üzerine bastırdı.

"İyi geceler mon Phénix. Güzel rüyalar gör."

Anka her zaman onunla yatmak için ısrar eden ve bu kez bunu yapmayacağı belli olan adamın yüzüne, yorgun bakışlarını kaldırdı.

"Odanda mı uyuyacaksın?" diye mırıldandı, düz sadece meraktan olduğu belli bir tonla.

Derim başını iki yana salladı ve hüzünle gülümsedi.

"Paris'e gidiyorum. Sabaha dönmüş olurum."

Anka kaşlarını çattı, sorarak baktı genç adama. Derim yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Dudaklarını yumuşak bir dokunuşla genç kadının dudaklarına bastırıp geri çekti. Parmaklarının ucuyla saçlarını okşayarak geriye attı.

"Çaldığın keman... Annemindi... Onu sana getireceğim. Oğlumuz da tıpkı benim annemi dinlediğim gibi annesini dinleyecek bundan sonra. Anılarımdaki tek güzel an; annemin bana keman çaldığı dakikalardı. Başka güzellik yok. Oğlumun da aynısını yaşamasını istiyorum. Sakın pes etme, tamam mı? Seni çok seviyorum."

"Çalamam Derim." dedi Anka yorgun bakışlarla başını iki yana sallayarak. "O kadar uzun zaman oldu ki artık çalamam."

"Çalacağını biliyorum. Öyle muazzam çalıyorsun ki, o yetenek sende kaybolmadı biliyorum. Seni dinlediğim tüm o saatlerde bana geçmişimdeki güzel anları yeniden yaşattın. Annem kadar muhteşemdin. Tanısaydı öyle çok severdi ki seni... Hayatımdaki iki muhteşem kadının da o derece güzel keman çalması kaderimin bana yazgısı bence. Sen benim kaderimde varsın. Güzel olan her anımı bana yeniden sen yaşattın. O keman, o zaman yeni sahibini bulmuş, sana ait olmuştu... Bugün de ait olduğu yere gelecek."

Anka boşa uğraşıyorsun der gibi başını yeniden iki yana salladı ve yorgun gözlerini yumdu.

"Dinlediğini bilmiyordum."

"Sabırsızlıkla çalmanı beklerdim. Daha iyi duymak için odanın kapısını açardım. Bazen senin haberin olmazdı, çaldığın odanın kapısının dibinde koridorda yere oturarak dinlerdim. Öyle muazzamdın ki beni bambaşka bir âleme sürüklerdin." Dudaklarını yeniden genç kadının yanağına bastırdı.

Öfkesini kendisine yönelttiği belli bir suçlulukla mırıldandı. "Hepsi benim suçum. Öfkeme yenildim, seni çok kırdım. Sana verdiğimi sandığım ceza aslında kendimeydi. Asıl kendimi mahrum ettim o eşsiz melodilerden."

Anka kırgın gözlerle baktı genç adama. Derim burnunu onun boynuna gömdü. Gözlerini yumarak genç kadının kokusunu içine hapsetti.

"Seni çok seviyorum. Öyle çok seviyorum ki sen gidersen, ben nefes alamam. Hayatımdaki tek güzellik sensin. Seni kaybedersem hiçbir şeyim kalmaz benim. Hayata tutunmak için hiçbir nedenim yok. Beni hayata bağlayan tek şey, sensin. Beni hiç affetme... Affetme ama hep yanında tut, olur mu?"

"Oğlun var Derim." diye mırıldandı Anka.

"Ona her baktığımda seni görüyorum. Sen yanımda olmazsan oğlumun da yüzüne bakacak yüzüm yok benim."

Başını geri çekerek gözlerini Anka'nın solgun yüzünde gezdirdi. Dudaklarını her iki gözünün üzerine bastırarak şefkatle öptü.

"Hadi uyu, dinlen sen. Sabah geç vakit dönmüş olurum."

"Sadece onu almak için mi gideceksin? Saçmalama Derim."

"Uyu sen mon Phénix... Sabah uyandığında; söz veriyorum her şey çok daha güzel olacak."

Anka bu sözleri ikiletmeden gözlerini yumdu. Hayatı boyunca ağlamadığı kadar çok ağlamıştı o akşam ve kendisini öylesine bitkin hissediyordu ki günlerce yataktan çıkmayabilirdi. Derim yine kazanmıştı. Anka ondan gidememişti. Fakat bu kez içinde tuttuklarını dışarı atmanın hafifliğini yaşıyordu. Ona yaraları açan da Derim idi, şifası da Derim olacaktı. Kırgın gönlü öylesine yorgundu ki belki de her şeyi zamana bırakmayı ve düzeleceğine dair ümit etmeyi dilemeliydi. Derim'in çabası, ona bu umudu aşılıyordu ve Anka kırık

gönlünü iyileştirebileceğine; diri tuttuğu bu umutla inanıyordu.

***

Anka, sabah işe gitmesi gereken saatte hala yataktaydı. Bedenindeki tüm güç çekilmişçesine bitkin ve yorgundu. Yorganı başına çekerek yeniden yatağa yerleşti. Yalnız kalmaya ve uyumaya ihtiyacı vardı.

Kapının sesini duyduğunda başını yorganın altından çıkarmadı. Yalnızca her kim geldiyse gitmesini diledi. Yatağın esnediğini fark ettiğinde de kımıldamadı.

"Gece'm..." diyen alçak sesle, az da olsa rahatlamış olduğu bir nefes çekti. Alin'in dışındaki herkes şu an ona yük olacakmış gibi hissediyordu. Onun yanında iyi olduğunu gösterir şekilde rol yapması gerekmiyordu.

Başındaki yorgan hafifçe çekildi ve gözlerini isteksizce aralayarak endişeli bir yüzle ona bakan kardeşine baktı.

"Daha iyi misin Gece'm?"

Anka belli belirsiz başını salladı. Alin başını eğerek dudaklarını kardeşinin yanağına bastırdı.

"Rahatladın mı biraz? Hafifledin mi bi'tanem?"

"Yorgunum... İşe gitmeyeceğim."

Alin anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Kardeşinin şiş, bitkin gözleri ne kadar çok ağladığını belli ediyordu. Anka kolay kolay ağlamazdı ve tüm gece içini boşaltabilmesi için yanına gitmemek konusunda kendisiyle savaşmıştı. İstemişti ki yorgun düşüne kadar ağlasın, içinde biriktirdiği her acıyı dışarı atabilsin... Kısmen işe yaramış görünüyordu. Bundan sonra onun neşesine yeniden kavuşması için elinden gelemi yapabilecekti artık.

"Sen evde kal, dinlen bugün. Aşil'i biraz evvel gönderdim. Senin belki hasta olabileceğin için yorgun olduğunu

söyledim. Bugün en azından onun yanında iyi görünmek için zorlamazsın kendini..."

"Teşekkür ederim."

"Etme! Birbirimizin kıçını kolladığımız için birbirimize teşekkür etmemiz gerekmiyor. Olması gereken bu. Biz kardeşiz."

"İyi ki..." dedi Anka yorgun bir tebessümle.

Alin yeniden öne eğilerek kardeşinin yanağını öptü. Ucuna yerleştiği yatakta tekrar doğruldu. Bu kez gözlerinin içine çoğu zaman sahip olduğu muzır ışıltılar yansımıştı.

"Seninki gece yarısı gitti. Henüz dönmedi ama Bartın bir iki saate geleceğini söyledi."

Anka bildiğini belirtir şekilde belli belirsiz başını salladı.

"Paris'teki evden, oradayken çaldığım kemanı almaya gitti. Annesininmiş."

"O keman yüzünden değil mi?" dedi Alin sorgulayan bakışlarla. Kaşları belli belirsiz çatılmıştı. "O keman yüzünden bir şey oldu. Sen o yüzden çalmayı bıraktın?"

Anka yine gözlerini yumdu yorgunca. Yatağın içinde hafifçe hareketlendi ve başını kardeşinin dizinin üzerine yasladı. Alin saçlarını okşarken alçak, yorgun bir sesle konuştu.

"Kötü bir anıydı. Kalbimi çok kırdı. Ardından Malta'daki olay... Üst üste geldi... Keman bana kötü şeyler anımsatıyordu ve bir daha çalmak istemedim."

"Beni de mahrum ettin o güzel sesten."

"Hazır değildim."

"Şimdi hazır mısın peki?" dedi Alin endişeli bir sesle. Sorusu biter bitmez hayret karışımı bir tonla hızlı hızlı devam etti. "Adam sanki köşedeki bakkaldan ekmek almaya gider gibi sırf kemanı almak için Paris'e gitti yani? Gece yarısı Bartın'a uçağı hazırlamalarını söyledi, peşine de sadece eve gidip bir şey alacağını, hemen geri döneceğini, uçuş planını ona göre bildirmelerini söyleyince Bartın'ın kıçı tavana vurdu resmen."

Anka, Alin'in hayret dolu sesine ve kullandığı kelimelere istemsizce güldü. Saçında dolaşan parmaklar çok iyi geliyordu. Gözlerini yumdu ve yüzünü kardeşinin karnına bastırdı. Boğuk bir sesle karşılık verdi.

"Çalamam dedim ona. Çok uzun zamandır almadım elime, biliyorsun. Ama normal olmadığı için dinlemedi yine beni."

"Annesinin kemanını sana mı verecek?"

"Alamam... Annesinden kalan, ona ait tek parça."

"Senin ailenden de sana kalan tek parçayı o aldı ama. Kolyeni hala vermiyor. Bence iyi bir takas gibi görünüyor."

"Kolyemi geri alacağım Alin."

Anka'nın inatçı sesiyle, Alin'in yüzünde hüzünlü bir tebessüm oluştu ancak Anka göremedi bunu. Alin, Anka'nın saçlarını usulca okşamaya devam ederken yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"O kolye zaten sende Gece'm. Akhan seni bırakmayacak. Kolye ha senin ha onun boynunda fark etmez ki. Zaten hep yanında. O manyağın o kolyeye tutunmaya ihtiyacı var. Bunu sen de biliyorsun. Öyle kayıp ki aslında... Hani biz kendi kendimize eğlenirken sanki yabancı cisimmişiz gibi bize şaşkınlıkla bakıyor ya, bizim için sıradan olan hiçbir şeyi bilmiyor ya... Çalınan koca çocukluğunu düşünsene... Bakma sen, fırsat bulduğum her anda ona saplıyorum kinimi ama biliyor musun sevmeye de başladım ben o manyağı? Sana o bakışı var ya... Uğruna ölecekmiş gibi sana o bakışı var ya..."

Alin başını eğerek dudaklarını kardeşinin saçlarına dokundurdu ve alçak bir sesle devam etti.

"Şans ver Gece'm. Biliyorum çok kırgınsın... Yüreğin darmadağın... Ama şans ver. Hepsini düzeltmesi için şans ver ona. Bak, göreceksin altından kalkacak bunun. Sana açtığı her yarayı, yine kendi iyileştirecek. Ben inanıyorum ona. Neden bilmiyorum ama inanıyorum ona."

"Sen de onun gibi manyak olduğun içindir."

Anka'nın düşük tonlu yorgun sesi alaycıydı. Alin duyduğu kelimelerle kıkırdadı.

"Benimle başa çıktığına göre onunla da çıkarsın. Hem düşünsene ömrünün sonuna kadar elinde top gibi oynayacağın bir adam var. Bence çok eğlenceli."

"Biri de seni elinde top gibi oynatacak inşallah."

"Kız beddua etme öyle! Allah korusun!" dedi Alin aniden sesini yükselterek. Dizini hoplatarak omuzlarından tuttuğu Anka'nın başını yeniden yastığa bırakmasına neden oldu. Eliyle kardeşinin omzunu dürttü.

"Hangi çılgın bana zincir vuracakmış. Şaşarım!"

"Sakın!" dedi Anka telaşla, kardeşine tehdit eder gibi işaret parmağını kaldırarak. "Şu an gerçekten kaldıramam, sakın başlama!"

"Korkma! Sönmez..." diye sesini yükselterek İstiklal Marşı'nı okumaya başlayan Alin'in üzerine atıldı Anka. Eliyle Alin'in ağzını kapatmaya çalışıyordu. Alin'in geçmişte yaptığı şeye yeniden başlayacağını anlamıştı. Bağıra bağıra on kıtayı da söyleyecek sonra tekrar başlayacaktı. Çocukluğunda da Anka'yı çıldırtana kadar evin içinde bağıra bağıra tekrar tekrar okurdu.

Yatağın içinde ikisi boğuşurken Alin arada aldığı her solukta bağırmaya devam ediyordu.

"...bu şafaklarda..."

"Alin!" diye bağırdı Anka. "Biliyorum ezbere bildiğini... Kulağımı patlatacak kadar bağırman gerekmiyor!"

"...yüzen al sancak..."

İkisi de soluk soluğa kalana kadar boğuştular. Alin kıkırdayarak nihayet yatağa uzandığında gözlerini masumca açarak nefes nefese "Valla böyle acayip gaza geliyorum... Duygusuz okunmaz bu şiir bence." dedi.

"Bağıra bağıra da okunmaz! Bağırmadan da duygu verebilirsin."

"Bir kelimesini bile duyunca bir gaza geliyorum valla."

İki kardeş kıkırdayarak birbirlerine sarıldılar ve bir süre yatmaya devam ettiler. Nihayet Alin sakin, sevecen bir sesle yeniden konuştu.

"Ben Birim'e gidiyorum. Sen yat, dinlen bütün gün."

"Planım o yönde. Gerçekten yorgunum. Uyumak istiyorum."

Alin aklından bir şeyler geçirmiş gibi yeniden kıkırdadı ve sonra aklındakini sese döktü.

"Seninki gelince köpek yavrusu gibi dolanır peşinde. Gece çok kötüydü suratı... Bayağı telaşlıydı. Fena korkmuş belli."

Anka cevap vermedi Alin'e. Derim'in hissettiği telaşı kendisi birebir yaşamıştı zaten. Derim'in, önünde diz çökmüş, sırtına vurulacak kemeri bekleyen hali, yüreğini yeniden altüst etti. Kafasındaki görüntüleri silmeye çalışır gibi gözlerini yumarak başını iki yana salladı. Yüzünü Alin'in boynuna gömdü, kolunu kardeşinin üzerine atarak sıkıca sarıldı ona.

"Biz çok şanslıymışız... Ömrümüzün kısacık bir zamanını onlarla yaşamış olsak da annemle babam öyle harika insanlarmış ki... Biz çok şanslıymışız."

"Biliyor musun? Bir insanın karakteri, kişiliği hayatının ilk yedi yılında belirlenirmiş... Annemle babam bizim iyi insanlar olmamız için o kadarcık zamanda bile güzel olan her şeyi verebilmişler bize. Keşke şimdi yanımızda olabilselerdi... Öyle çok isterdim ki bunu... Ama yine de hayatımızın ilk altı yılını onlarla mutlu yaşayabildiğim için şükrediyorum."

"Ben de..." dedi Anka özlemle.

Bir süre devam eden sessizlik Alin'in hareketlenmesiyle son buldu. Yataktan çıktı ve yeniden Anka'nın yanağına dudaklarını bastırdı.

"Seni çok seviyorum, unutma! Ne olursa olsun ben hep yanındayım. Güzelce dinlen, tamam mı?"

"Ben de seni çok seviyorum Güneşim... Aydınlığım..."

Anka'nın sevgi dolu gözlerine Alin mutlulukla baktı. Doğrularak dikildi ve küstah bir yüz ifadesiyle burnunu dik-

ti. Bilmiş bir edayla "Herkesi aydınlatacağım ben, merak etme. Bende!" dedi elini göğsüne vurarak.

Anka kıkırdayarak yorganı başına çekerken "Manyak!" diye söylendi.

Alin'in kendisine diktiği müşfik, sevecen gözlerini görmedi. Alin topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı ve kapıyı kapadı. Günü tek başına, dinlenerek geçirmesi Anka'ya iyi gelecekti. Her şey düzelecek, kardeşi yine mutlu olacaktı, biliyordu.

"Sadece zaman..." diye mırıldandı koridorda adımlarken. "...zaman her şeyin ilacı. Sadece zaman..."

***

Derim, elinde yalnızca bir keman kutusuyla eve döndüğünde henüz öğleni geçmişti. Hayatının en hızlı seyahatini gerçekleştirmişti. Tüm yolculuk boyunca uçakta yalnızca pilot ve kendisi vardı. Paris'teki alana vardığında Jan'ın bilgilendirmesiyle Paris'teki adamları onu karşılamışlar ve Derim vakit kaybetmeden eve geçmişti. Pilotu iki saat sonrasına hazır olması için tembihlemişti. Paris'teki eve vardığında adımları duraksamadan üst kata çıkmış, kemanın olduğu odaya varmıştı. Kemanı kutusuna dikkatlice yerleştirdikten sonra eline aldığı gibi çıkmıştı odadan. Evin içinde dolaşmamıştı bile. Adamları, onun bu ani geliş gidişine şaşırdılarsa da ona hiçbir şey belli etmemişlerdi. Derim'in ani davranışları hepsinin kanıksadığı bir şeydi.

Tekrar alana dönmüş ve uçağa yerleşmişti. Yol boyu kaç kadeh içtiğini bilmediği içkiyle zaman geçirmişti. Gece biri geçe ayrıldığı İstanbul'a vardığında, saat sabahın on biriydi. Eve dönüşü trafik yüzünden öğleni bulmuştu.

Eve vardığında Jan'dan, Anka'nın hala odasından çıkmadığını öğrendiğinde ilk anda ne yapacağını şaşırmış gibi elindeki kemanla kalakalmıştı. Ardından ağır adımlarla şö-

mineli odaya girmiş ve odadaki konsolun üzerine kemanı dikkatlice bırakmıştı. Bu oda huzurluydu ve Anka en çok bu odada zaman geçirmeyi seviyordu. Bu odaya yeniden girdiğinde kemanı görecek ve mutlaka eline alacaktı. En azından Derim'in tüm umudu bu yöndeydi.

Sonraki günler, Derim bu umudun fazla iyimser bir tutum olduğunu düşünmeye başlamıştı çünkü günler geçmesine rağmen Anka elini kemana sürmemişti.

O günü Anka çoğunlukla odasında geçirmişti. Alin'in gitmeden evvel Anka'yı rahatsız etmemeleri konusundaki talimatlarını Jan, Derim'e aktarınca genç kadının yalnız kalma isteğine isteksizce olsa da boyun eğmiş ve onu rahatsız etmemişti. Derim'in talimatıyla Jaques, Anka'ya yemek hazırlayıp tepsiyle odasına götürüp bırakmıştı. Anka yemeklerini yemişti ama odasından çıkmayı istememişti. Tüm günü, yatakta zaman zaman uyuyarak zaman zaman kitap okuyarak geçirmişti. Uzun zamandır pijamalarının içinde tembellik yapmadığı için o gün, ona iyi de gelmişti.

Akşam, Aşil'in eve dönüşünün ardından Anka çocuğa bir şey hissettirmemek için duş alıp üzerini değiştirmiş ve aşağı inmişti. Sonraki zamanlar herkesin her şey yolundaymış gibi davranma çabasıyla geçmişti.

Hafta sonunu aynı sakinlikle geçirmişlerdi. Anka yine oğluyla ilgileniyor, diğerleriyle her zaman olduğu gibi doğal bir tavırla iletişim kuruyordu ama Derim onun yüzündeki gönül kırıklığını da görebiliyordu. Aşil'in huzursuz olmaması için her şey yolundaymış gibi davranıyordu Anka fakat durgunluğu Derim'in gözünden kaçmıyordu.

Şömineli odaya ilk kez girdiğinde konsolun üzerinde gördüğü kemana şöyle bir bakıp oğluyla zaman geçirmeye devam etmişti. Neyse ki Anka'nın öncesinde Alin, Aşil'in tüm ilgisini tatmin etmişti. Daha önce konsolun üzerinde olmayan kemanı, gözünden kaçırmayan Aşil'in tüm merakını gidermişti. Dikkatli bir şekilde eline verip incelemesini sağ-

lamıştı. Aşil merakını giderdikten sonra kemanı olduğu yere bırakmış ve ilgisini çeken başka şeylere yönelmişti.

Derim hafta sonunun çoğunu aşağıdaki spor salonunda geçirmişti. Enerjisini atacak bir şeylere ihtiyacı vardı ve kum torbası ona çok uygun görünmüştü.

Cumartesi günü öğleden sonra birkaç saat ortadan kaybolmuştu ancak Anka işleri olabileceğini düşündüğü için hiç sormamıştı nerede olduğunu. Aralarındaki iletişimi sabit bir çizgide tutmaya çalışırken Derim'i sorgulamak istemiyordu. Derim'e karşı olabildiğince doğal davranırken ona patladığı anda söyledikleri için utanıyordu ve hareketlerinin çekingen olduğunun farkında da değildi. Derim onun yüzündeki kırıklığı okuyordu ve üzerine gitmeden zamanla gönlünü alabileceğini umut ediyordu.

Yine her zamanki gibi ilgisini eksik etmiyordu da. Her sabah Anka'nın kahvesini yine başucuna taşıyordu. Sevecendi... Nazik ve ilgiliydi. Aşil'le birlikte yine hep beraber oyun oynuyor, şakalaşıyorlardı. Ama Derim'in gözünden genç kadının mahzunluğu kaçmıyordu da. Sık sık sevgisini göstermekten çekinmiyordu. Saçlarını öpüyor, bazen yanağını okşuyor, içinden gelen tüm sevgiyle sık sık tekrarlıyordu.

"Seni çok seviyorum... "

Anka, Derim'in çabasını görmezden gelmiyordu. Genç adam öyle inançla çabalıyordu ki yüreği onun bu çabasıyla burkuluyordu fakat her şeyi birkaç gün içinde kolayca sindirmesi de çok mümkün görünmüyordu.

Elinden geldiğince yakın davranıyordu ona. Aşil'in hafta sonu birlikte uyuma isteğine de her zamanki gibi itiraz etmemişti ve cumartesi gecesini yine üçü Derim'in yatağında geçirmişlerdi. Fakat bu kez konuşmamışlardı. Anka konuşacak bir şey bulamıyordu. Derim ona baskı yapmak istemiyordu. Ve nihayet Anka uykuya daldığında Derim, tüm geceyi ikisinin soluklarını dinleyerek geçirmişti. O güne dair

tek hoşnut olduğu şey, öğleden sonra yaptığı ziyaret ve aldığı sonuçtu.

O gün öğleden sonra İbo ve Selin'i ziyarete gitmişti. İlk karşılaşmalarından itibaren Derim, ikisini de sık sık telefonla arıyordu. Selin'le sohbet ediyor sürekli bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu ve bu konuşmalar ikisi arasındaki dostluğu da her geçen gün perçinliyordu. İbo, onu kahvenin önünde gördüğünde neredeyse hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturmuştu.

"Zırt pırt aradığın yetmiyormuş gibi bir de ziyaretler başladıysa, su yolu belledin herhalde sen burayı."

Derim umursamazca omuz silkti. "Selin evde mi?"

İbo başını salladı, sorarcasına ona baktı.

"İyi, hadi, eve gidelim."

"Sebep?"

"Çay içeceğim."

"Oğlum manyak mısın lan? Kahvenin önündesin farkında mısın?"

"Kahvelerdeki çaya karbonat katıyorlarmış. Selin daha iyisini yapar bence."

"Höst! Destur de!" dedi İbo sinirli bir sesle. "Benim kahvemde hile olmaz, attırma tepemi."

"Bence öfke kontrolü konusunda terapi görmelisin İbo. Aşırı sinirlisin."

"Sen mi diyorsun bunu bana?"

Derim omuz silkti. "Ben kendi kendimi tedavi ettim..." Ardından sabırsızca devam etti. "Hadi, kafamı ütüleme benim. Eve gidelim."

"Var sende bir halt yine" dedi İbo kuşkuyla ona bakarak.

"İyi bir şey merak etme. Geçen seferki gibi bir şey değil."

İbo tam olarak güvenmediği bir bakış atarak çenesiyle ileriyi işaret ederek eve gitmek üzere yine Derim'in aracına binmişti. Eve vardıklarında Selin sanki çok sevdiği biri gelmiş gibi öyle sıcak bir karşılama sunmuştu ki Derim, ona

karşı yeniden içinin ısındığını hissetmişti. Selin, onlar gelmeden az evvel oğlunu öğle uykusuna yatırdığı için Derim çocuğu yine görememişti.

Selin çayları getirip ortadaki sehpaya tepsiyi bıraktığında Derim önce çayından bir yudum almış sonra arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne atmıştı.

Bakışlarını karşısındaki karı kocaya dikerek sanki çok doğal bir soruymuş gibi "Yılbaşı'nda planınız var mı?" diye pat diye sormuştu.

İbo başını salladı. "Kızlar sende ya, bu sene benim arkadaşlarla geçireceğiz."

"İyi, iptal edersin onu" dedi Derim adeta çok normal bir şey söylüyormuş gibi.

İbo kaşlarını çatarak gözlerini kıstı ona bakarken.

"Oğlum, sen harbiden manyak mısın? Sanki her gün geldiği yermiş gibi rahat rahat geldi, baş köşeye kuruldu, bir de kalkmış planınızı iptal edin diyor. Sebep?"

"Yılbaşı'nda benim evde olacaksınız. Aynı anda iki program olmaz, o yüzden iptal edin dedim. Boşuna beklemesinler sizi. Ayıp olur arkadaşlarına. "

İbo sıkıntıyla boynunu sağa sola esnetirken dudaklarından sinirli olduğu belli bir gülüş çıktı.

"Arkadaşım!" dedi İbo üzerine bastırarak. "Sen sorunlu musun? Bu bir davet mi şimdi yoksa bildiğin metazori mi?"

Derim masumca omuz silkti. "Davet işte..." dedi "Her sene kızlarla birlikte geçiriyormuşsunuz. Bu sene neden farklı olsun? Benim evime gelmeniz gerektiğini söylüyorum işte."

"Gerektiğini söylüyormuş!" diye söylendi İbo. Yanındaki Selin kıkırdadı kocasının tavrına. Ardından anlayışlı bakışlarını Derim'e çevirdi.

"Bu sene Aşil ilk kez anne babasıyla olacak. Siz ailecek birlikte olsanız daha iyi."

"Sen aileden değil misin?" dedi Derim dik dik bakarak. Ardından itiraz kabul etmez bir tavırla başını iki yana salladı.

"Anka mutsuz sen olmayacağın için. Tüm ailesini yanında istiyor. Her sene yaptığınız gibi yapacaksınız. Tek fark benim evimde olacak o kadar. Odanızı hazırlattım. Salı günü araç gelip sizi alacak akşamüzeri. Kızlara söyleme sen de. Sürpriz olmasını istiyorum."

"Lan, böyle zorla davet mi olur?" dedi İbo çıkışarak.

Derim şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. "Ne yani? Resmi bir şey mi olması gerekiyor? Evde yılbaşı programı için davetiye mi bastırıyorsunuz?" Soran gözlerini Selin'e çevirdi. "Ama kızlar bana öyle bir şeyden söz etmedi."

Selin bu kez sesli kahkaha attı. Başını iki yana salladı olumsuzca. Rica dolu gözlerini kocasına çevirdi.

"Lütfen. Gidebilir miyiz? Kızlardan ve Avcı'dan ayrı yeni seneye girmek istemiyorum. Hiçbir zaman ayrı girmedik." Aniden aklına gelmiş gibi bakışlarını heyecanla Derim'e çevirdi.

"Avcı da geliyor değil mi?"

Derim başını salladı. "Geliyor. Amcam da olacak." Ardından alçak sesle devam etti. "Benim için de ilk olacak." Bakışlarını aniden kaldırıp tek kaşını havalandırarak İbo'ya baktı. "Ne yapıyorsunuz yılbaşında? Özel bir şey oluyor mu?"

"Özel bir şeyden kastın ne, anlamadım ki?" dedi İbo umursamazca omuz silkerek. "Yiyoruz, içiyoruz, oyun oynuyoruz işte. Tipik evde yılbaşı."

"Tipik?" dedi Derim merakla.

"Oğlum uzaydan mı geldin lan? Ev yılbaşısı işte. Çoluk çocuk, bağırış çağırış. Yemek, içmek. Tipik işte."

Derim anlamış gibi başını salladı fakat anlamadığı yüzünden belliydi. Selin şüpheyle ona bakıyordu. Derim aniden silkinerek toparlandı ve yeniden ifadesiz bir yüzle onlara baktı.

"Sizin oğlan da gelecek. Hala göremedim onu. Her geldiğimde uyuyor bu çocuk." dedi. Suçlayan bakışlarını Selin'e çevirdi. "Sen sürekli bu çocuğu uyutuyor musun?"

Selin dik bir bakış attı ona ve üzerine bastırarak "Onur daha iki buçuk yaşında Derim!" dedi. "O yaştaki çocuklar öğlen uykusuna yatıyorlar."

Derim anlamış gibi başını sallarken dudaklarını büzdü.

"Onu da getireceksiniz!" dedi bastırarak. "Odasını hazırlattım. Aşil onu görünce çok mutlu olacak eminim."

"Birkaç aydır görüşemediler ama iyi anlaşıyorlar. Onur, Aşil'i çok seviyor."

Selin'in sevecen sesi Derim'in yüreğini ısıttı. Memnun gülümsemesi yüzünü kapladı. İbo sanki karşısındaki adamın gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi hayretle izliyordu onu. Selin yeniden sorarcasına kocasına döndü.

"Gideriz, değil mi?"

İbo yüzünü buruşturarak eliyle Derim'i işaret etti. "Gitmesek sanki kapının önüne topla tüfekle gelip bizi zorla götürecekmiş gibi davranıyor."

"Zorla da olsa geleceksiniz!" diye bastırdı Derim. "Yılbaşı'nı ayrı geçirmek istemiyorlar..." dedi eliyle Selin'i işaret ederek. "Bunun nesini anlamıyorsun?"

"Ben onu anlıyorum da seni anlamıyorum..." dedi İbo, çıkışan bir tavırla. "Gerçi seni, senin bile anladığından şüpheliyim" diye devam etti ters bir tavırla.

Derim gözlerini devirdi. Küçümseyen bir bakışı İbo'ya atarken yüzünü buruşturdu. "Kahvecilik... Emanetçi... Psikolog mu oldun şimdi de?"

"Hee oldum, n'olcak?"

İkisi de birbirlerine ters bakış atarken Selin atılarak araya girdi.

"Ergenler gibi atışmaya son verseniz iyi olacak. Çocuklarınıza örnek olun, sakın onların yanında da birbirinize laf sokmayın! Uyarmadı demeyin!"

Ardından yeniden sevimli bir gülüşle Derim'e baktı. "Hazırlanacak bir şeyler var mı? Ne getirelim gelirken?"

Derim yine şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. "Ne hazırlığı? Jaques her şeyi hallediyor işte. Bir şeye gerek yok."

"Jaques?" diye sordu İbo merakla.

"Aşçısı" diyerek Selin kocasını aydınlattı ve aynı anda İbo'nun kahkahası salonu doldurdu.

"Aşçısı mı?" demesinin ardından telaşla devam etti. "Lan, bana bak! Sakın Fransız asilzadeleri gibi giyip gelin deme, kafama silah dayasan gelmem!"

"Fransız asilzadesi mi? Kaldı mı ki onlardan?" dedi Derim küçümseyerek. Çenesini kaldırarak cıkladı. "Günlük kıyafet işte. Gelemem ben sıkıntıya."

"Heh! Bana bunlarla gel, canımı ye. En son takım elbiseyi düğümünde giymiştim."

"Ama çok yakışmıştı" dedi yanındaki Selin. Kocasına bakan gözlerinde öyle büyük bir sevgi vardı ki Derim, bir gün aynı bakışları Anka'nın kendisine atıp atmayacağını merak etti hüzünle.

"Yakışıklı adamım. Bana her şey yakışır" dedi İbo kendini beğenmiş bir tavırla.

"Kocamı övme zamanı mı geldi?" dedi Selin alayla.

"Gelmiştir belki. Bak, çok ihmal ediyorsun beni son zamanlarda..." dedi şikâyetçi bir tonla.

Selin alçak sesli bir kahkaha atarken avucunu kocasının yanağına kapadı, gözlerinin içi gülerek baktı kocasına. "Onur'u kıskanıyorsun, değil mi?" diye sordu, hadi itiraf et der gibi.

"Valla, ona benden çok zaman ayırıyorsun. Ayıp oluyor."

Selin kıkırdayarak uzandı ve kocasının yanağına kısa bir öpücük bıraktı. "Koca bebek!" diye söylendi. "Çocuk o daha. Şu anda senden daha çok ihtiyacı var bana."

"Valla az daha büyüsün canına ot tıkayacağım onun. Kahveye çırak yapıp her işi başına yığacağım, ben keyfime bakacağım."

"İnşallah" dedi Selin umutla. "İnşallah büyüsün de alsın babasının işini eline."

Derim karı kocayı izlerken düşünceliydi. İbo'nun oğlunu kendi işine sokmak istediği açıktı ve Aşil aklına düşünce içinde devasa bir huzursuzluk belirdi. Aşil'in kendiişlerine karışmasını asla istemezdi. Her an tetikte ve tehlikede olabileceğini düşünmek Derim'in yüreğini sıkıştırıyordu. Aşil'in tüm tehlikelerden uzak, sıradan bir hayatı olsun istiyordu ancak bunun ne derece gerçekleşebileceğinden emin değildi. Aşil şu anda bile sert bir hayata hazırlanacak şekilde yetiştiriliyordu. Derim hayatının sonuna kadar Aşil'in arkasında bir gölge gibi onu izleyeceğini biliyordu. Aşil neyi seçerse seçsin, Derim, onun haberi olmasa da her an arkasını kollayacaktı oğlunun. Tek emin olduğu şey buydu. Oğlunun gölgesi olacaktı.

Selin ve İbo'yla vedalaştıktan sonra eve geri dönmüştü. Yılbaşı günü onların eve geldiklerinde Anka'nın hissedeceği mutluluğu düşünmek bile az da olsa keyiflendiriyordu onu. Genç kadının her zamanki gibi sevdikleriyle yeni seneye girmesini istiyordu. Kendisi ise ilk kez bunu yaşayacaktı ve neden olduğunu anlamadığı bir heyecanla yüreği hızla atıyordu.

***

Yılbaşı günü salı sabahı, son birkaç gündür devam eden herkesin üzerindeki durgunluk kısmen atılmıştı. Anka bile heyecanlıydı o gün. Yeni bir sene, yeni umutlar demekti ve o gün karamsar hissedeceği hiçbir şeyi düşünmek istemedi. Kahvaltıyı hep birlikte neşeyle yaptılar. Alin de kendisi de o gün Birim'e gitmediler. Günün neşesi hepsine bulaşmış gibiydi. Kahvaltı sonrası bilindik rutinleriyle Aşil'le birlikte Home Alone'u izlemişlerdi. Filmi izlerken fark etmedikleri

ve Aşil'in çıldırmasına neden olan şey sonunda gerçekleşmişti. Kar yağıyordu... Lapa lapa kar yağıyordu...

"Geceye kadar tutar kesinlikle" dedi Alin heyecanla. Şöminenli odada camdan dışarıyı izliyordu. Yanındaki Aşil heyecanla yerinde zıplamıştı.

"Kartopu oynayacağız!"

"Evet prensim. İnşallah akşama kadar tutarsa kartopu oynayacağız."

"İşalah, işalah" diye bağırdı Aşil.

Alin çocuğun heyecanla tekrarladığı kelimenin yanlış telaffuzuna kahkaha attı. Elinde tuttuğu fincanı dudaklarına götürerek kahvesinden bir yudum aldı. Bedenini geriye çevirerek kanepede yan yana oturan Derim ve Anka'ya baktı. Anka tabletten gazete okurken, Derim onu kollarının arasına almıştı ve genç kadının sırtı Derim'in göğsüne yaslıydı. Alin memnun bir gülümsemeyle baktı onlara. Anka'nın çabalamadığı söylenemezdi. Derim de hızını ona göre ayarlamış görünüyordu ancak teması kesmiyordu.

"Mehmet amcayla, Handan abla kaçta geleceklerini söylemişlerdi Akhan?"

Derim başını kaldırıp Alin'e baktı. Onun da elinde telefonu vardı ve ekrandan bir şeylere bakıyordu.

"Dört gibi orada oluruz, demişti amcam..." Soran bakışlarını bu kez o Alin'e dikti. "Avcı kaç demişti?"

"Halletmesi gereken birkaç iş varmış, onları bitirmeye çalışıyor. Yarın hepimiz evde olacağız ya, aklı kalsın istemiyor. O da tahminen o saatte gelmiş olacak."

Derim başını sallayarak yeniden elindeki telefonun ekranına döndü. Ne yaptığının bile farkında olmadan başını eğip dudaklarını Anka'nın saçlarına bastırdı. Gözleri yalnızca anlık da olsa konsolun üzerindeki kemana kaydı ancak yeniden bakışlarını elindeki telefona indirerek yaptığı şeye devam etti. Keman, Anka'nın gözü önünde durduğu sürece bir gün eline almayı isteyeceğini düşünmek istiyordu Derim.

Alin gülümseyerek baktı onlara ve yeniden bakışlarını dışarı çevirdi. Bahçenin ilerisinde lapa lapa yağan karın altında eve doğru yürüyen Jan'ı görünce yüzünde oluşan hoşnut gülümsemenin farkına varmadan adamı izledi.

Jan'la olan ilişkisi, beklemediği kadar kendisini şaşırtan şekilde harika ilerliyordu. Onunla sevişmeyi seviyordu. İçinden geldiği gibi davranıyor, tüm vahşiliğini ortaya çıkarıyordu ve bu özgürlük kendisini memnun ettiği kadar Jan'ı da memnun ediyordu. Bazen telefonuna düşen bir mesaj sesiyle kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarak yerinden hareketlenerek Jan'ın kendisine gönderdiği konuma hiç düşünmeden gidiyordu. Hayatı boyunca böylesi heyecanlı anlar yaşamamıştı. En heyecan duyduğu da cumartesi gecesi dolaşmak için birlikte dışarı çıktıklarında arabadaki sevişmeleriydi.

Jan ona istediği özgür alanı tamamen bırakırken kendi isteklerini de arkaya atmıyordu. Nasıl yaptığı belirsiz bir denge kurmuştu aralarında. Alin bazen içinden çıkamadığı şeylerde, ne yaptığını bile bilmeden Jan'ı arıyor oluyordu. Noel'de adamlara hediye alacaklarında da Jan'dan fikir almıştı, cuma sabahı Aşil'i kendisi hazırlarken çantasını kontrol edip eksikleri tamamlamasını da ondan istemişti.

Jan, Alin'in yetişemediklerini tamamlamak üzere her an yanında bitiverebiliyordu. Bazen onun, işin içinden çıkamadıklarını Alin'e gönderip fikrini sorması da hoşuna gidiyordu genç kadının. Son günlerde sık sık ikisi arasında mailler gidip geliyordu ve üzerinde çalıştıkları konularda sürekli fikir alışverişi içindelerdi. Alin'in farkına bile varmadığı bir şekilde iyi birtakım olmuşlardı ve Jan, Alin'in hayatının her noktasına bilinçli bir sinsilikle nüfuz ediyordu.

Alin, karın altında yürürken Jan'ın telefonunu çıkardığını gördü ve yalnızca birkaç saniye içinde kendi telefonuna düşen mesaj sesiyle gülümseyerek telefonuna uzandı.

"Sıcak bi kahve söylesene bana da. Dışarısı çok soğuk... Camdan çok güzel görünüyorsun bu arada."

"Kahveden daha iyi ısıtabilirim seni."

"Bu sözünü unutma!"

Alin kısık sesli bir kahkaha atarak adımlarını geri çevirdi. Yanındaki Aşil'i hayranlıkla dışarıyı seyrederken bıraktı ve mutfağa gitmek üzere adımlarını ilerletti. Kahveyi gidip kendisi alabilirdi. Hem kendisininkini de tazeler, kahvelerini birlikte içebilirlerdi.

***

Saat dörtten sonra evdeki hareketlilik de artmıştı. Bu kez her zaman yaptıkları gibi öğleden sonra izleyecekleri filmi; Selin'in yokluğu nedeniyle hissettikleri eksiklikten dolayı içlerinden gelmeyerek izlemekten vazgeçmişlerdi.

Neredeyse bütün gün camın önünden ayrılmadan dışarıyı seyreden Aşil, kapının önünde duran araçtan çıkan Mehmet Aydar ve Handan'ı gördüğünde odanın içinde çıldırmış gibi "Mehmet Dedem! Handan anneannem!" diye bağırarak koşturarak kapıya ulaşmış ve fişek gibi odadan çıkarak evin giriş kapısına koşmaya devam etmişti.

"Geldiler" dedi Anka oğlunun aşırı sevincine gülümserken.

Derim ayağa kalkan Anka'yla birlikte hareketlenmiş, genç kadını takip ederek peşine takılmıştı. Alin ve Jan da onun arkasından ilerliyorlardı. Ardına kadar açılmış olan kapının dışında Aşil, kendisini Mehmet Aydar'ın kollarına atmıştı.

"Dedem!" diye kollarını Mehmet Aydar'ın boynuna doladı Aşil.

"Koçum!" diyerek sıkıca sarıldı adam Aşil'e. "Kocaman olmuşsun. Her gün büyüyor musun sen yahu?"

Aşil, dudaklarını adamın yanaklarına bastırdı ve kıkırdadı.

"Büyümüşüm, değil mi dede? Babamla senin gibi kocaman olacağım ben de."

Mehmet Aydar sevgiyle öptü çocuğu ve başını salladı.

"Evet aslanım. Baban kadar kocaman olacaksın kesinlikle."

Aşil ve Mehmet Aydar hasret giderdikten sonra Mehmet Aydar çocuğu yere bırakınca Aşil bu kez Handan'a sarılmıştı. İkisi hasret gidermeye devam ederken diğerleri Mehmet Aydar'la selamlaştılar. Anka, Mehmet Aydar'a sarılıp geri çekilirken aceleyle "Hadi içeri girin, bu karın altında beklemeyin. Sabırsız çocuk, içeri girmenizi bekleyemedi." dedi şikâyetçi bir tavırla.

"Böyle karşılamaya on saat karda kalırım ben. Alışığım zaten. Şikâyet etme aslanımı."

Anka gülümseyerek geri çekildi. Alin, "Hoş geldin Mehmet amca." diyerek adama sarılıp öptükten sonra Derim ve Jan, Mehmet Aydar'la selamlaşırken kadınlar birbirlerinin kollarına atıldılar.

"Çok özledim Handan abla seni. Valla, yokluğun çok hissediliyor."

Anka'nın koluna girerek içeri yönelttiği Handan, kısa bir kahkaha attı.

"İşler başına kaldı diye diyorsun öyle" dedi şakacı bir tonla.

"E o da var tabii." dedi Anka kıkırdayarak. "Şaka bir yana, gerçekten çok özledim."

"Bak, her konuda Gece'ye katılmam ama bu konuda haklı Handan abla. Gerçekten yokluğun çok hissediliyor."

"Hadi oradan!" dedi Handan her ikisine de yan gözle bakarak. İçeri girdiklerinde Derim arkalarından kapıyı kapadı. Handan üzerindeki paltoyu çıkararak Alin'e uzattı. "Ev sahibi sayılırsınız, ben misafirim iki gün. İyi bakın bana!" dedi kaşlarını kaldırarak şeytanca gülümsedi.

Alin neşeli bir kahkaha atıp paltoya uzandı ve girişteki vestiyere asarken laf yetiştirmeye devam etti.

"Merak etme. Çok iyi bakacağız sana. Hatta öyle iyi bakacağız ki burada kalmak isteyecek ve gitmek istemeyeceksin."

"Çok heveslenme Alin." dedi Mehmet Aydar onların şakasına katılarak. "Ben nerede, Handan orada."

"E sen de kal Mehmet amca. Sana da şahane bakarız biz."

"Ya, ne güzel olurdu. Benim yerime işleri de yaparsanız olur, güzel olur."

"Ay yok ben onu almayayım. Ankara, bürokratik işler pek bana göre değil." diye atıldı Alin telaşla.

Mehmet Aydar, alayla Alin'i süzdü. "Ben de tam öyle düşünüyorum. Allah muhafaza herkesi birbirine düşürürsün."

"Ben laf çeviremiyorum Mehmet amca. Dan dan söyleyince kimse hoşlanmıyor. Yanlış aslında." dedi Alin masumca dudak bükerek. "Hâlbuki içinde kalmasın söyle, değil mi? Lafı Edirne üzerinden dolandırmaya gerek var mı? İsraf! Valla israf!"

Mehmet Aydar eğlendiği belli kısa bir kahkaha attı ve elini havada salladı.

"Hadi hadi, ayakta tuttunuz bizi. Bir de iyi bakacaklarmış! Nereye geçiyoruz? Hadi, gösterin artık. Bir de şöyle güzel bir kahve yapıver bana Alin. Sen güzel yaparsın."

"Ya aslında Gece daha güzel yapıyordu." Alin'in işten kaçma isteğine, Mehmet Aydar "Ben senin elinden içeceğim artık Allah ne verdiyse." diye kestirerek noktayı koydu.

Alin dudak bükerek "Peki, madem. " dedi. Neşeyle gözleri parladı. "Hadi, siz geçin ben de kahvelerinizi yapıp getireyim hemen. Bak, iddia ediyorum hayatındaki en güzel kahveyi içeceksin. Kendi ellerimle yapacağım."

"Hadi inşallah." diye mırıldandı Handan. Yanındaki Anka kıkırdadı.

Aşil önlerinde seke seke koşturarak giderken hep birlikte şömineli odaya ilerlediler. İçerideki oturma grubuna yerleşince Mehmet Aydar, Derim ve Jan'la sohbete koyuldu. Anka, Handan'ın yanına oturdu ve iki kadın geçen zamanda

neler yaptıklarına dair sohbet etmeye başladılar. Aşil, babasının kucağına tırmanmış, başı Derim'in göğsüne yaslı üç adamın sohbetini dinliyordu.

Alin, yeni gelenlerle birlikte diğerlerine de kahve servisi yaptı. İki kardeş bir süre boyunca bu durumla ilgili birbirlerine laf soktular ve Handan, onların bu didişmelerini yine eğlenerek izledi.

"Süleyman abi de gelecek, değil mi Handan abla?" diye sordu Anka kahvesinden bir yudum alıp fincanı yeniden önündeki sehpaya bırakarak.

Handan başını salladı. "Deniz'le birlikte gelecekler. Biz Mehmet abiyle doğrudan buraya geldik o, Birim'e geçti. Birkaç işi halledip geleceklermiş."

"İyi, çok sevindim. Ayrı geçirmek istemiyordum. Her zaman denk gelmiyor, biliyorsun."

"Merak etme. Mehmet abi postayı koydu yoksa yine bir bahane bulurdu."

"Derim'den hoşlanmadığını biliyorum. Ama Aşil buradayken bütün ailesini etrafında istiyor. Onun hatırı için birkaç saat direnebilir sanırım."

"Süleyman abi neden Akhan'dan bu kadar nefret ediyor?" diye sordu Alin merakla. Elindeki fincanı dizine dayayarak devam etti. "Yani anladım, Gece'ye yaptıkları yüzünden kızgın, biz de affetmedik ama ömrümüzün sonuna kadar bu kini devam ettiremeyiz. Üstelik Aşil varken artık anlamı da yok devam ettirmenin. Ayrıca bak, ben kolay kolay demem öyle şeyler ama Akhan gerçekten elinden geleni yapıyor. Pişman yani."

Handan anlamadığı belli bir yüz ifadesiyle dudak büktü. Düşünceli gözleri Alin'in üzerindeyken karşılık verdi.

"Ben öfkesinin bir kısmını kendisine yönelttiğini de düşünüyorum. Geçmişte Anka'nın ihtiyacı olduğunda yanında olamadığı için suçluluk duyuyor, bunun acısını da Derim'den çıkarmaya çalışıyor sanırım."

"Yahu, pişmanlık yasasından yararlananlara bile merhamet gösteriyor, Akhan'a neden göstermiyor? Hakkını yemeyelim şimdi, geçmişteki saçmalıklarını telafi etmek için elinden geleni yapıyor. Bundan sonrası yargısız infaz olur artık."

Anka araya girmeden sessizce iki kadının konuşmasını dinliyordu. Alin'in, Derim'e karşı tavrı, kinci değildi artık. Zaman zaman hortlayan öfkesini fırsat buldukça yöneltmekten kaçınmıyordu ancak sert bir yargılamada da bulunmuyordu. Handan, Alin'in sözlerini onaylayarak başını salladı ve sonra çaresizce omuzlarını silkti.

"Süleyman işte. Ne yapalım? O da öyle biri. Belki zamanla körelecek kini. Bugün hep birlikte zaman geçirmemiz de güzel olacak. Stresten, kavgadan uzak böyle sıcak aile ortamında, birbirlerini daha iyi tanırlar. Zaman içinde düzelir her şey inşallah."

Düşünceli bakışları yere kilitli Anka, başını salladı onaylayarak. Dudaklarının arasından mırıltılı bir "İnşallah" çıktı.

Sonraki bir saati kendi aralarında yaptıkları sıcak bir sohbet eşliğinde geçirdiler. Avcı ve Süleyman bir saat sonra onlara katıldıklarında ortalık daha da şenlenmişti. Aşil, Süleyman'ın neredeyse tepesinde dolanıyordu ve adamın durumdan şikâyetçi olmadığı belliydi. Derim'in evine gelmek konusunda hiç isteği yoktu ancak hem Mehmet Aydar'ın posta koyuşu hem de Aşil ve kızlarla zaman geçirme isteği bir günlük de olsa kinini kenara bırakmasına neden olmuştu. Bir günlük sulh her savaşta yapılabilirdi, o da bir günlük sulh için izin vermişti kendisine.

Anka artık hepsinin bir araya geldiği ve iki saat sonra yemeğe oturacaklarını düşündüğünde içinde buruk bir hüzün vardı. Bu sene Selin'in onlarla olamayışı öyle keder oturtmuştu ki yüreğine, gözleri etrafta dolaşırken bakışlarına toplanan hüznün de farkında değildi. O gün Selin'le telefonda konuşmuştu ve İbo'nun arkadaşlarına gideceklerini söylemişti Selin. Oysa her sene birlikte girerlerdi yeni seneye. Goz-

leri yeniden etrafta dolaşırken Avcı ve Alin'le göz göze geldi. Onların da yüzünde tıpkı kendisi gibi kederli bir ifade vardı. Adeta üçü de birbiriyle gözleriyle konuşur gibi bakıştılar ve çaresizce aynı anda omuzlarını silktiler.

Derim, Anka'nın gözlerindeki hüznü görebiliyordu ve yalnızca birkaç dakika sonra bu hüznün dağılıp yine neşeli haline döneceğini kendisine hatırlatarak derin bir nefes aldı. Baho birkaç dakika içinde orada olacaklarını mesaj atmıştı ve Derim yerinden usulca kalkarken dikkatli gözlerle yeniden Anka'ya baktı. Üç kederli göz birbirine bakıp çaresizce omuz silktiğinde yaptığı şeyden bir kez daha memnun olarak huzurlu bir nefes çekti ciğerlerine.

Bir saat sonra muhtemelen evin içi karmaşa alanına dönecekti. Çünkü Aşil'in hediyesini Onur'la birlikte aynı anda vermeyi düşünüyordu. Gece yarısına kadar iki çocuk uykusuz kalamayacağına göre eğlenceye daha erken başlayabilirlerdi. Büyük yemek odasındaki masada yenecek akşam yemeğinden sonra büyük salona geçeceklerdi ve çocuklar da diledikleri gibi koşturabileceklerdi. Derim onlara geniş alan açmak için tüm kapıların açık kalmasını ve ortada çocuklara tehlike yaratabilecek eşyaların da kaldırılmasını istemişti. Evin içinde arabalarıyla dolaşan çocukların başına, bir vazonun ya da başka bir şeyin düşmesini istemiyordu. Bu akşamı, sorunlardan uzak yalnızca eğlenerek geçireceklerdi ve Derim, evdeki tüm çalışanları bunun için neredeyse teyakkuza geçirmişti.

Derim sessiz ağır adımlarla şömineli odadan çıkıp koridorda ilerleyerek çıkış kapısına yöneldi. Evin önüne ilerleyen araçla aynı anda dışarı çıktı ve hala yağmaya devam eden karın altında aracın yavaşlayarak evin önündeki basamakların dibinde durmasını izledi.

Yana kayan kapılar açıldı ve önce İbo dışarı çıktı. Baho şoför kapısını hemen açıp dışarı fırlamıştı ve gelenlere yardım

etmek için açılan kapının önüne koşturdu. Derim basamakları inerek İbo'nun yanına vardı.

"Hoş geldiniz" dedi samimi bir tavırla elini uzatarak.

"Hoş bulduk" dedi İbo önceki karşılaşmalarından daha sıcak bir tavırla. "Lan, takım elbise konusunda ciddiydin, değil mi? Saray mı oğlum burası? Böyle günlük kıyafetlerle madara olmayalım? Kapıdan girince senin penguen kıyafetlerini çekmiş olduğunu düşündüm doğrusu."

"Lan git!" dedi Derim ters bir sesle. İbo'yla ne zaman konuşsa ona uyarak kullandığı kelimeler değişiyordu ve bunun farkında bile değildi. "Evimde takım elbiseyle mi dolaşacağım?"

İbo onu baştan ayağı süzdü ve üzerindeki siyah kotu ve beyaz gömleği işaret ederek "Oğlum, bu eve göre üzerindekiler bayağı fakir kalmış." dedi alayla. "Ben senden daha zenginim belli ki. En azından üzerimde kazak var. Götün donacak bu soğukta."

Derim gözlerini devirdi. "Evin içi sıcak. Dışarı çıkarsak giyinirim." Araçtan çıkan Selin ve Onur'a gözlerini çevirdi. "Hadi, acele et içeri girin, çocuk üşümesin. Çantaları çalışanlar alır, odanıza götürürler."

Selin'in kucağındaki Onur'a uzandı Derim gülümseyerek. "Alabilir miyim?"

Selin gülümseyerek Onur'u ona uzattı. Üzerindeki kalın montun içindeki oğlanın başı yukarı kalkmış başından aşağı yağan karı ilgiyle izliyordu. O anki ilgisi tamamen yağan kardaydı ve Derim'in kucağında olduğunun da farkında değil gibiydi. Ellerini uzatmış yağan karı yakalamaya çalışıyordu şaşkınca.

"Hoş geldin, genç adam." dedi Derim sıcak bir sesle. Adımlarını evin içine doğru çevirdi ve Selin'e döndü bu kez. "Sen de hoş geldin. Hadi, girin içeri. İçeridekiler henüz geleceğinizden haberdar değil. Ne olacağını merak ediyorum."

Selin geniş girişe İbo'yla birlikte ilerlerken sırıtıyordu. "Bugün telefonda konuştuk. Beklemediklerini biliyorum. Büyük sürpriz olacak." Aniden durdu ve tüm samimiyetiyle uzanarak Derim'i yanağından öptü. "Davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

Derim'in yüzü mahcubiyetle kızardı ve telaşla gözlerini kırpıştırdı.

"Asıl gelmeyi kabul ettiğiniz için ben teşekkür ederim."

"Neredeyse zorla olduğunu düşünürsek valla, et yani teşekkür." dedi İbo karısının paltosuna uzanarak.

Derim, İbo'ya ters ters baktı ve yanlarına gelen evdeki çalışanlardan olan delikanlıya paltoları almasını söyledi. Genç delikanlı paltoları alırken Selin, Derim'in kucağındaki Onur'un montunu da çıkarıp verdi. Onur'un ihtiyacı olabilecekleri koyduğu çantayı İbo'ya uzattı.

"Bu yakınlarda olsun da, ihtiyaç olursa..."

Selin sözlerini bitirmeden Derim araya girerek atıldı.

"Yok yok, sen ver onu da yukarı, odanıza götürsünler. İhtiyaç olursa getirirler. Evde her şey var. Dert etme."

Derim başını çevirdiğinde kucağındaki Onur'la göz göze geldi ve çocuk ona bir anda gülümsedi. Derim içinden sıcacık bir şeyin aktığını hissetti. Dudaklarını çocuğun başına bastırdı.

"Çok güzel gülüyorsunuz küçük bey. Sanırım gülüşünüz annenize çekmiş."

"Güzel güler tabii benim karım." dedi İbo atılarak. "Oğlum da anasına çekecek tabii. Bana çekip suratsız mı olsun?"

Derim medet umar gibi Selin"e baktı ve şikâyetçi bir tonla konuştu.

"Sen şu kocanın çenesini kapatacak mısın yoksa ben bir yumrukla kapatayım mı?"

"Aaa lütfen ama. Kocamı yumruklamak falan yok. Ben onun ağzını kaparım merak etme. Bunun için gayet güzel

yöntemler biliyorum." dedi sırıtarak. Elini uzatarak kocasının koluna girdi. "Değil mi sevgilim."

"Ulan maviş!" dedi İbo başını iki yana yatırarak. "Bu hırtların önünde yapma şunu diyorum. Hevesim kursağımda kalıyor."

Selin kısa neşeli bir kahkaha atarak Derim'e döndü.

"Hadi, yolu göster. Basalım bizimkileri."

7. BÖLÜM

Anka, Handan ve Alin'le birlikte sohbete devam ederken şömineli odanın kapısı açılıp "Sürpriz!" diye bağıran sesi duyduğunda tıpkı yanındaki Alin gibi donakalarak kapıya baktı. Az ilerideki oturma grubundaki Avcı'nın da onlardan bir farkı yoktu. Diğerlerinin şaşkınlığı da su götürmezdi ki odanın içi, birkaç saniye de olsa sessizliğe boğuldu. Bu sessizlik yalnızca üç kez göz açıp kapama süresince devam etti ve ardından odanın içini sevinç çığlıkları kapladı.

Anka ve Alin sevinçle çığlık atarak yerlerinden fırladıklarında Avcı da aynı anda atılmıştı onlarla birlikte. Hepsi kendilerini kaybetmiş oldukları belli sevinç nidaları eşliğinde birbirine sarılıvermişti. Üç kadının kolları birbirine dolandığında Avcı'nın uzun güçlü kolları üçünün de etrafını çevrelemişti. Görüntü sevgi yumağı denilen ifadenin beden bulmuş hali idi.

"Ya inanmıyorum!" dedi Anka sevinçle. Sesinin ne kadar yüksek çıktığının farkında değildi.

"Ohaa! Sürprizin dibi bu be!" diyen, Alin'in coşkulu sesiydi.

"Tıpkı eskisi gibi yine beraberiz." diyen Avcı'nın mutluluğu, neşe dolu sesine yansımıştı.

"Nasıl sürpriz ama?" dedi Selin keyifle.

"Bomba!" dedi aynı anda birbirine karışan üç neşeli şaşkın ses.

Derim, dördü kendilerini kaybetmiş gibi sarılmaya devam ederken İbo'ya yol göstererek odanın içine ilerlemesini sağladı. Odadaki herkes ayaklanmıştı ve hala birbirlerinin kollarındaki dörtlüye gülümseyerek bakarken İbo'yu selamlıyorlardı.

"Abi!" diye sevinçle bağıran, Derim'in kucağındaki Onur'du. Derim'in kucağındaki Onur'u gören Aşil neşeyle çocuğun adını bağırmış, babasına doğru koştururken Onur'un gözleri bir saniyede onu bulmuştu ve Derim'in kucağından inmek için çırpınıyordu. Derim yavaşça çocuğu yere bıraktığında iki minik çocuk kollarını birbirlerinin boynuna doladılar. Onur sürekli "Abi!" diyordu ve Aşil'in yüzündeki ifade öylesine mest olmuş bir mutluluktu ki Onur'un kendisine abi demesinden, büyük haz aldığı belliydi.

"Özledim seni köftehor." diyen Aşil'in sözlerini, Mehmet Aydar ve Süleyman'dan aynı anda çıkan sesli kahkahalar takip etti. Aşil'in büyükleri taklit ettiği ve kendisine kullanılan sıfatları kendinden küçük diğer çocuklara kullandığı aşikârdı.

Herkes birbiriyle selamlaşmaya başladığında Derim bir an duraksayarak şaşkın bakışlarını odanın içindekilerin üzerinde gezdirdi. Aşil ve Onur hala birbirlerine sarılıp öpüşüyorlardı, üç kadın ve bir erkeğin olduğu dörtlü grup tekrar tekrar sevinçle birbirine sarılmaya devam ediyorlardı. Öyle yüksek sesle ve aynı anda konuşuyorlardı ki kelimeler birbirine karışıyordu ve Derim anlamakta güçlük çekiyordu.

"Vay İbo, hoş geldin koçum." diyen amcasının İbo'yla sıcak selamlaşması, ardından Süleyman'ın İbo'nun sırtına sertçe vurarak "Çok sevindim burada olmanıza. İyi ki geldiniz koç." diyen sözleri Derim'in şaşkınlığını arttırıyordu.

Amcasının ve Süleyman'ın, İbo'yu tanıyor olduklarını biliyordu. En azından hayatı boyunca Selin'i sürekli kolladıkları için İbo'yu tanıyor olmaları elbette çok olağandı ancak gördüğü samimiyet Derim'im beklemediği kadar sıcaktı. Süleyman ve İbo birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Amcasının İbo'ya bakan gözlerinin içi gülüyordu fakat Derim'in gözünden kaçmayan bir saygı ifadesi de vardı o bakışlarda.

Mehmet Aydar, İbo'yla selamlaşmasının ardından birbirinden hala kopamayarak sevinç gösterilerine devam eden dörtlüyü pas geçerek Onur'a yönelmişti. Çocuğa kollarını uzatıp kucağına aldıktan sonra dizinin üstüne oturtmuş, saçlarından öpüp çocukla sohbete koyulmuştu. Onur ona gülümseyerek bakıyordu. Mehmet Aydar'ın yüzünün ona yabancı gelmediği belliydi, tıpkı Aşil gibi "dede" diyordu adama gülümserken.

İbo, o sırada Handan'la selamlaşarak öpüşmüştü.

"Ne iyi ettiniz de geldiniz İbo'cum. Çok sevindim yine hep birlikte olacağımıza." dedi Handan.

"Sağ olsun Derim davet etti Handan abla. Öyle ısrar etti ki gelmesek olmazdı." dedi İbo, manidar bir bakışı Derim'e fırlatarak. Derim gözlerini kısarak ona bakınca yüksek sesli bir kahkaha attı. "Beyimizi geri çevirmek ne haddimize!" dedi alayla.

"İyi yapmış, iyi." dedi Mehmet Aydar takdir dolu gözlerini Derim'e çevirerek. "Böyle özel günlerde aile hep bir arada olmalı. İnşallah bayramlarda da hep böyle bir arada olacağız artık."

Derim şaşkın, mahcup gözlerini amcasına çevirdiğinde onun kendisine bakan sevgi dolu gözleriyle karşılaştı. Yüreğinde öylesi bir sıcaklık hissetti ki hayatı boyunca varlığını dahi bilmediği ne kadar çok yeni şeyi yaşamaya başladığını fark etti. Bu yeni şeyler öylesine sıcaktı ki yaşadığı hayatı daha çok anlamlandırmış, varlığından habersiz olduğu güzellikleri de beraberinde getirmişti.

Handan, Mehmet Aydar'ın kucağındaki çocuğa daha fazla dayanamıyormuş gibi atılarak, "Mehmet abi, az seveyim şu yumurcağı çok büyümüş maşallah. Siz sonra devam edersiniz kısıtlı sohbetinize." diyen alaycı sözlerle Onur'u kucağına aldı.

Derim, İbo'yu Jan'la tanıştırdıktan sonra hep birlikte yeniden oturma grubuna yerleştiler. Aşil, Onur'un peşinde Handan'ın dibine sokulmuştu. Odanın bir köşesindeki dörtlü nihayet birbirlerinin kollarından çıkmış, ayakta dikilmeye devam ederken hevesle konuşuyorlardı.

"Ya nasıl oldu bu?" dedi Alin şaşkınca.

"Derim davet etti." dedi Selin, sevecen bir sesle konuşurken Derim'e bakmıştı.

Anka şaşkınca bakışlarını önce erkeklerle sohbet eden Derim'e attı, yeniden Selin'e döndü. "Siz tanıştınız mı ki? Ne ara oldu bu?"

"Tanıştık." dedi Selin başını sallayarak. Gözlerinde öylesi bir mutluluk vardı ki adeta başka bir huzura kavuşmuş gibiydi. Selin çabuk bir bakışı erkeklerin olduğu tarafa attı ve aceleyle devam etti. "Size anlatacaklarım var ama sonra baş başa konuşuruz. Önce Mehmet amcayla Süleyman abiye de bir selam vereyim. Handan abla Onur'u görünce yine beni unuttu. Ona da kendimi bir hatırlatayım." dedi neşeli bir tonla.

"Ulan, güya her şeyden benim haberim oluyordu, bu kez beni faka bastırdı Derim." diye söylendi Avcı. Çabucak ekleyerek "Gerçi son zamanlarda ben çok yoğundum, kaçırmam normal yani." diye devam etti sığındığı bahaneden memnun bir tonla.

Alin omzuyla Avcı'ya vurdu. "Oğlum, yaşlandın mı lan sen? Hani bu şehirde olan her şeyden senin haberin olurdu?"

"Kızım, içimizde hainler var belli ki" dedi Avcı, alaycı bakışlarını Mehmet Aydar'a atarak. "Mehmet amcanın kesin haberi vardı ki hiç şaşırmadı bile."

Selin, önce Mehmet Aydar peşine Süleyman'la sarılıp selamlaşmasının ardından Handan'ın yanına yollandı. Handan'la birbirlerine sarılırken Handan kucağındaki Onur'a sıkı sıkı sarılmaya devam ediyordu.

"Selin, çok tatlı olmuş bu. İyice dillenmiş, neler diyor ya..." dedi kadın kahkaha atarak.

"Sorma Handan abla, çenesine yetişemiyorum artık. Gerçi hala ne dediğini sadece ben anlıyorum şimdilik ama maşallah çenesi sağlam olacak belli."

Anka ve Alin hala şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan İbo'yla sarılıp selamlaştılar.

"N'oldu?" dedi İbo keyifli bir tonla, Alin'e bakarak. "Baskın basanınmış değil mi?"

"Lan, harbi fena bastınız." dedi Alin, neşeyle ekledi. "Ama çok güzel bastınız be."

"N'aber fıstık?" dedi İbo, Anka'ya sarılırken.

"Ya nasıl mutlu oldum anlatamam İbo. Öyle çok sevindim ki gelmenize. Acayip şaşkınım ama böyle şaşkınlığa can kurban."

"E geleneğinizi bozmayalım dedik. Gerçi Derim sağ olsun, onun sayesinde."

Anka, İbo'nun ilk kez Derim hakkındaki olumlu sözlerini şaşırarak dinledi ve sorarcasına baktı. Ötelerindeki Derim huzursuz şekilde yerinde kıpırdanırken ters bir sesle İbo'ya laf yetiştirdi.

"Mahallede çok kalmışsın sen belli. Dedikoduya da başlamışsın."

"La git!" dedi İbo sahte bir kızgınlıkla. "Mütevazı olmanın da bir ölçüsü var, abartma! Sen davet etmesen aklımıza gelmezdi işte. Dırdır etme koca karılar gibi."

Sonraki dakikalarda odanın içindeki neşeli sohbetlerden kaynaklanan uğultu hepsinin kulaklarını çınlatsa da kimsenin bundan şikâyetçi olmadığı belliydi. Avcı'nın da yanlarında olduğu üç genç kadın ve Handan, tatlı tatlı sohbet

ederken erkekler kendi aralarında keyifle muhabbet ediyorlardı.

Onur, Aşil'in peşinden ayrılmıyor ikisi etrafta koşturuyorlardı. Onur sık sık odanın köşesindeki ağacın altındaki renkli paket yığınını kurcalıyor, Aşil paketlerin üzerindeki isimleri ona tek tek okurken karşısındaki sanki büyük biri varmış gibi ona durumu açıklıyordu.

"Yemekten sonra hediyelerimizi açacağız Onur. Senin de çok paketin var, biliyor musun? Ama içlerinde ne olduğunu bilmiyorum. Annemler aldı. Çok eğleneceğiz, değil mi?"

Minik elleriyle oğlanın yüzünü okşarken Onur, kollarını Aşil'in boynuna sararak yine "Abi!" demişti neşeyle. Aşil mest olmuş bir sevinçle ona sarılırken tasdiklemişti çocuğu "Evet, ben senin abinim köftehor."

Anka ve Selin yüzlerinde mutlu gülümsemelerle izliyorlardı oğullarını.

"Bizim gibi birlikte büyüyecekler inşallah" dedi Selin alçak sesle.

"Evet" dedi Anka onu tasdikleyerek. "Hep birbirlerinin yanında olacaklar" diye devam etti emin olduğu bir tonla.

Selin çocukları izlerken aniden aklına gelmiş gibi telaşla gözlerini kırpıştırdı.

"Ya bizim hediye paketleri yukarı giden valizin içinde kaldı. Dur İbrahim'e söyleyeyim de onları da getirsin bıraksın ağacın dibine."

"Acelesi yok, alırız. Sonra hallederiz telaş etme... Yemekten sonra açarız dedik Aşil'e." dedi Anka gülümseyerek. "Heyecandan ve meraktan ölecek."

"E çocuğun en keyifli zamanı şimdi. İlk kez babası da yanında, heyecanlanır tabi."

Anka buruk bir gülümsemeyle baktı ona. "Çok sevindim gelmenize. Gerçekten. Öyle buruktu ki içim bu sene sen olmayacaksın diye. Aşil ilk kez babasıyla yılbaşı geçireceği için çok mutluyum ama siz olmasanız yarım kalırdık."

"Yemekten sonra biraz yürüyelim dışarıda. Hem baksana çok güzel kar yağıyor, bayağı tutmuş. Onur'un keyfini çıkaracağı ilk kar olacak bu. Çocuklar kartopu oynarken benim de size anlatacaklarım var. Sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

Alin atılarak söze girdi. "Kartopunu hep birlikte oynayacağız. Sakin sakin dinlemek istiyorum her şeyi. Gece yarısından sonra dördümüz oturur, sakince konuşuruz."

Selin ona katılarak hevesle karşılık verdi. "Ay evet, haklısın. Çocukları uyuttuktan sonra sakin sakin daha iyi olur. Epey uzun olacak."

Anka merakla kıvransa da sabırlı olmaya çalıştı. Selin'in kıpır kıpır olan neşeli hali, anlatacaklarının güzel olduğunu belli ediyordu. Başını kaldırıp erkeklerin tarafına bakınca Derim'le göz göze geldi. Genç adamın bakışlarınınki yoğunluk bedenindeki ısıyı anlık da olsa arttıran, kalbinde ani sert bir atışa neden olan bir etki yarattı. Derim ona öyle içten bir bakışla bakıyordu ki Anka'nın yüzündeki tebessümün, onu ne kadar mutlu ettiği belliydi. Derim hiç vazgeçmiyordu, onu mutlu etmek için var gücüyle çabalıyordu. Selin'in bu geceyi onlarla birlikte geçirmesi için neler yapmış olabileceğini Anka tam olarak bilemese de üstün çabası yadsınamazdı.

Yüzünde minnettar bir gülümseme belirirken gözlerini teşekkür eder gibi yumarak başını belli belirsiz salladı. Elbette bu yeterli değildi fakat Anka, sesli teşekkürünü de mutlaka ona iletecekti.

Jaques'ın yardımcılarından biri kapıda belirip yemeğin hazır olduğunu ilettiğinde Derim tıpkı sorumlu bir ev sahibi gibi ayağa kalkarak "Yemeğe geçelim mi artık?" diye kibar bir sesle odadakilere seslendi.

Herkes ayağa kalktığında Aşil koşarak babasının elini tuttu, İbo tıpkı onun gibi koşturarak yanına gelen oğlunu kucağına aldı ve hep birlikte yemek odasına doğru hareketlendi-

ler. Geniş koridorda kızlar hala neşeyle konuşmaya devam ediyorlardı.

Yemek odasına girdiklerinde Anka onu yeniden şaşırtan başka bir ayrıntıyla hayretle Derim'e baktı. Masa düzeninde Onur'un rahatça oturabilmesi için çocuk sandalyesi konmuştu. Herkes Derim'in yönlendirmesiyle yerlerine yerleşirken Derim masa başına amcasını yöneltti. Sağına kendisi geçerken Aşil'i ortalarına alarak Anka'yla yan yana oturdular. Mehmet Aydar'ın soluna Süleyman onun yanına Handan oturdu. Selin, Anka'nın yanına otururken İbo, ortalarına oturttukları Onur'un diğer yanına geçti. Alin ve Jan, Anka ve Selin'in karşısına yerleşirken, Avcı, Onur ve İbo'yla karşılıklı kalmıştı.

Yemek neşeli konuşmalar eşliğinde devam ediyordu. Aşil'in bir an evvel paketleri açma isteği, sormaktan bıkmadığı sorudan anlaşılıyordu.

"Yemekten hemen sonra açacağız hediyelerimizi, değil mi anne?"

"Evet, bi'tanem. Yani en azından Onur ve sen yemekten sonra açabilirsiniz. Bizimkiler sonraya kalsa da olur."

"O zaman yemeği çabuk bitirebilir miyiz?"

Aşil'in pazarlığa girişmesi ile herkesten kahkahalar yükseldi. Derim oğlunu sakinleştirmek istercesine yumuşak bir tonla cevap verdi.

"Ağacın altında olmayan bir hediyeyi önce vereceğim. Yemeğiniz bittikten sonra siz o hediyeyle zaman geçirirken biz biraz daha yemek masasında oturacağız oğlum."

Aşil duyduklarıyla yerinde dikildi. "Neden ağacın altında değil?" dedi merakla. "Ben bitirdim yemeğimi." diye devam etti telaşla.

"Hayır, bitirmedin bebeğim." diyen Anka araya girdi. "Hediyelerin bir yere kaçtığı yok. Yemeğini sakince yiyorsun, tabağındaki her şey bitecek. Sonra bütün akşam bizim. Bak,

daha kartopu oynayacağız diye söz vermiştik sana, onu da yapacağız merak etme."

"Erken yatmayacağım, değil mi bugün?"

"Söz! Sen ayakta uyuyakalana kadar sesimi çıkarmayacağım." dedi Anka güvence veren bir tonla.

Aşil yumruklarını havaya kaldırıp sevinç dolu bir nida çıkardı.

"Ağacın altında olmayan ne baba?" diye sordu yeniden merakla. Yerinde duramadığı belli şekilde kıpır kıpırdı oturduğu sandalyede.

"Sürpriz." dedi Derim göz kırparak.

Aşil soran meraklı bakışlarını annesine çevirdi. "Sen biliyor musun anne? N'olur, sen söyle."

Anka başını olumsuzca iki yana salladı. "Babanla aranıza girmeyi düşünmüyorum. Onun sürprizi."

"Ama çok merak ediyorum."

"Yemeğini güzelce yiyip bitirirsen çok beklemen gerekmez."

Aşil zorlanarak da olsa ikna olmuş bir çabayla yeniden tabağındakilere gömüldü. Başını yan tarafına uzatarak Onur'a seslendi.

"Onur, yemeğinin hepsini bitir olur mu? Yoksa bize hediyelerimizi vermeyecekler."

Yüksek sandalyesinde oturan Onur, önüne konanları eliyle ağzına tıkarken Aşil'e bakarak kıkırdadı. Eli yüzü yemekle bulanmıştı ancak Selin'in bu durumdan rahatsız olmadığı belliydi. Çocuk kendi yemeğini kendisi yiyordu ve Selin yalnızca onun yiyebileceklerini önüne koymakla meşguldü.

"Benim oğlum yemek mi yiyor, yemekle mi güreşiyor belli değil. Üstünü başını batırmış yine" dedi İbo sevecen, gururlu bir sesle.

"Kendi yesin de kirlenen üstü olsun, zararı yok." dedi Selin oğlunun başına dudaklarını bastırarak.

"Anne!" diyen Onur eliyle masayı işaret etti. "Su alabilir miyim?" diyen çocuğun ricası öyle sevimliydi ki, kurduğu her cümle büyüklerin yüzlerinde kocaman bir gülümsemenin belirmesine neden oluyordu.

"Kurban olduğum, susamış benim aslanım." diyen İbo, Selin'den önce atılarak Onur'un su bardağını önüne koydu. İki eliyle bardağı kavrayan Onur suyunu içtikçe İbo mest olmuş yüzle oğlunu izliyordu. Suyunu içen Onur, bardağı dikkatlice önüne bıraktığına İbo'nun gözlerinde gurur ışıltıları parladı.

Selin alayla kocasına hızlı bir bakış atıp Anka'ya döndü. "Gören de oğlu atomu parçaladı sanacak. Onur'un yaptığı her yeni şeyi böyle gururla izliyor."

"Baba kızım o, herhalde gurur duyacak oğluyla."

"Ay duysun, duysun tabii. Ben duymasın demiyorum. Ama bazen kahkahalarla gülüyorum hallerine. Onur ne zaman ilk defa bir şey yapsa, İbrahim evin içinde nasıl bağırıyor, Selin koş koş bak ne yaptı diye. Sanki o şeyi sadece Onur yapıyormuş gibi davranıyor. Çocuk işte, her gün yeni bir şey öğreniyor."

Derim öte yanındaki konuşmalara kulak misafiri olurken içindeki cızlamaya engel olamadı. Bakışlarını oğluna indirip istemsizce elini kaldırıp saçlarını okşadı. Aşil'in neredeyse tüm ilklerini kaçırmıştı ve İbo'nun tavrını garipsemiyordu. O da olsa muhtemelen aynı şeyleri yapardı. Şimdi bile Aşil'in ilk kez yaptığı bir şeye şahit olduğunda yüreği, bir kuş kanadı gibi mutlulukla hızlı hızlı atıyordu. Üzüntüsü içini kurt gibi kemiriyordu ama bunun için kimseyi suçlamıyordu. Tek suçlu kendisiydi. Geçmişte yaptığı hatalar buna sebep olmuştu ve kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu. Tek temennisi bundan sonrakilerde oğlunun yanında olabilecek olmasıydı. Artık Aşil'in tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Anka göz ucuyla Derim'in hareketini fark edince içine çöreklenen hüznü bastıramadı. Aşil ve Derim birlikte yaşaya-

cakları ilklerin çoğunu kaçırmışlardı. Bunun için belki hepsi de suçluydu fakat Derim'in daha önce dediği gibi yaşananlar buna neden olmuştu. Mehmet Aydar, Derim'e o zamanlar öyle büyük bir yaptırımda bulunmasaydı Derim bugünkü adam olmayacaktı muhtemelen. Oğlunun varlığı ve hasret, Derim'in hedefindeki en büyük motivasyondu ve oğlunun karşısına çıkan bugünkü adam bambaşka biriydi.

"Şubat sonu olacak toplantı hakkında ne düşünüyorsun Derim?"

Derim, Mehmet Aydar'ın sorusuyla düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını amcasına çevirdi. Yemeğine devam etmek üzere çatal ve bıçağını yeniden kavradı ve doğal bir tonla karşılık verdi. Karşısındaki Süleyman da dikkatle onu dinliyordu.

"Yeni yaptırımlar üzerine bir şeyler olacağı belli amca. Ben toplantıda konuşulacaklardan daha çok açıklarını bulmak peşindeyim."

Mehmet Aydar tabağındaki eti keserken hızlı bir bakış attı Derim'e.

"Bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Mutlaka vardır. Tasmalarını yakalarsam bizden uzak tutarak kontrole devam edebilirim. Diğer türlü er geç mutlaka anlarlar."

Mehmet Aydar ağzına attığı lokma nedeniyle başını onaylayarak salladı. Çiğnediklerini yuttuktan sonra karşılık verdi.

"Şimdilik ikinci derece zayiatlara göz yumuyoruz ama büyük plan kurarlarsa önlerini kesmemiz lazım ki o zaman da içerden birinin bilgi verdiğini anlarlar. Açıklarını bulmak önemli."

"Geçen hafta kızlarla biraz üzerinde çalıştık. Anka ve Alin'in bazı fikirleri var ve ben de katılıyorum onlara, bilgileri genişletmek için çalışıyoruz. Lee'nın ele geçirdiği her bilgiyi birlikte değerlendiriyoruz. Şubattaki toplantıda daha ay-

rıntılı bilgi edinmiş olacağım. O zaman önümüzü daha iyi göreceğiz."

"Kızların fikri ne?" diyen Süleyman araya girdi. Suratındaki ciddi ifade Derim'e karşı olan tavrını aynen koruduğunu ifade eder gibiydi ancak o güne mahsus zorlanarak da olsa kayıtsız kalmaya çabalıyordu.

"Kızlar pis işleri için kripto para kullandıklarını düşünüyorlar. Lee'nin ulaşabildiği hesapları inceledik, bazı hareketler bu tahminleri güçlendiriyor. Zaten silah satışı, terörü destekleme ve daha birçok pislik derin internette organize ediliyor. Kullanılan para takip edilemiyor."

Süleyman düşünceli gözlerle baktı Derim'e. "E nasıl takip edeceksin o zaman? Yapılanları onlarla nasıl bağlayacaksın da kontrolü ele geçireceksin?"

Derim düşünceli bir ifadeyle dudağını kıvırdı. "Başlangıç için Anka'nın iyi bir fikri var aslında."

Yanındaki Anka ismini duyunca başını çevirdi ve kısaca bakıştılar, genç kadın bildiği konuyu boş vererek Selin'le sohbetine devam etmek üzere yeninden başını diğer tarafa çevirince Derim devam etti.

"Kripto para için dijital cüzdan kullanmaları gerekiyor, bu da cep telefonlarında tabii. Cep telefonlarını kopyalayacağız ve bu paraya erişimi engelleyeceğiz. Biraz zaman alacak bunları yapmak ama yavaş ilerlesek de planı sağlam kurup, emin adımlar atmamız gerekiyor. Yapılamayacak bir şey değil. Öte yandan tüm bu kayıtları tuttukları bir yer mutlaka vardır, orayı bulup tüm kayıtları ele geçirirsem, edineceğim koz, onların kontrolünü de elimde tutmama yardımcı olur."

"Bayağı uzun vadeli bir plan" dedi Süleyman tatsız bir tonla.

"Farkındayım. Ama elimize yüzümüze bulaştıracağımıza sağlam adımlarla yavaş ilerlemeyi tercih ederim."

"Orası muhakkak" diye onayladı Süleyman ondan beklenmeyecek bir tasdikle. Zihninin gerilerinde sürekli düşü-

nüyormuş gibi gözleri dalgındı. Birkaç saniye suskunluğa büründü ve neden sonra düşüncelerini sese dökerek konuşmaya başladı. Dirseğini masaya yaslayarak öne doğru eğildi. Aşil'e hızlı bir bakış attı ancak çocuk annesiyle konuşuyordu ve konuşulanları anlamadığı için dikkati onlarda değildi.

"Bu Konsey'de senden başka altı kişi var. Hepsinin cep telefonu nasıl klonlanacak aynı anda?"

"Bir yolunu bulacağım" dedi Derim, sesi kuşkulu çıksa da.

"Parti yap!" dedi Süleyman aniden.

"Ne?" dedi Derim kaşlarını çatarak. Gözleri anlamadığı belli bakışlarla Süleyman'a kilitlenmişti.

Süleyman elini boşlukta sallayarak karşılık verdi. "Bunların bazıları oraya buraya bağış diye saçma sapan sosyetik partiler düzenliyorlar ya. Sen de bağış toplama adı altında bir parti düzenle ve hepsini davet et. Aralarına yeni katıldın, seni yalnız bırakmak istemeyeceklerdir. Üstelik kendileri de böyle abuk sabuk şeylerde boy göstermeyi seviyorlar. Onlar için de iyi kamuflaj bu. Hepsi partiye katıldığında bizden de partide olacakları belirleriz ve aynı anda hepsinin telefonlarını kopyalayabiliriz."

Derim uzun denecek bir süre Süleyman'a bakarken Mehmet Aydar'ın gözleri ikisi arasında gidip geldi. İkisinin konuşmasına fırsat vermeden "Bence de çok iyi bir fikir bu. Sen bilinen, güçlü bir adamsın. Uluslararası sosyeteye vereceğin davet, hepsinin akın edip gelmesine neden olur. Toplanan paraların Uluslararası Sivil Toplum Örgütleri'ne bağışlanacağını söylersin. Dünyada hala temizlenmesi gereken mayın tarlaları var, aç, kimsesiz çocuklar var. Bahane de olur, onlara yardım etmiş olurlar. Bu fırsatı kaçırmazlar."

Derim düşünceli bir tonla karşılık verdi. "Monaco'daki otelde düzenleyebilirim bu partiyi." Gözlerini kaldırıp Süleyman'a baktı başını sallayarak. "Haklısın. Bu çok iyi bir fikir. Hepsi o davette olursa, her şeyi kendimiz organize ede-

biliriz ve telefonları kopyalamak bizim için çocuk oyuncağı olur."

Bakışları memnuniyetle parladı. "Mart ayında böyle bir parti düzenleyebilirim. Şubattaki toplantıda bizzat davet ederim hepsini."

"Bence de harika bir fikir." dedi Mehmet Aydar memnun bir tonla. Kadehine uzandı ve takdir eden bakışlarını Süleyman'a çevirdi. Yalnızca Süleyman'ın anlayacağı bir imayla "Ekip işi her zaman işe yarar. Ekip olarak çalışmanız lazım." diye devam etti.

Süleyman, Mehmet Aydar'ın sözlerini duymazdan gelerek yemeğine döndü tekrar. Derim'le ilgili kişisel hisleri ayrı yerdeydi, ülkesinin faydasına olacak şeylere karşı hisleri ayrı yerdeydi elbette. Ülkesinin faydasına olacaksa Derim'in önünü açmaktan çekinmezdi ama kişisel husumetini unutması mümkün değildi.

"Ben yemeğimi bitirdim. Daha çok bekleyecek miyim?" diyen Aşil'in sabırsız sesi yükseldiğinde herkes o anda yanındakiyle devam ettirdiği sohbeti bırakarak beklenti dolu yüze baktı. Hepsinin yüzünde gülümseme belirmişti. Derim bakışlarını Anka'ya kaldırdı.

"Kalkabilir mi?"

Anka gözlerini yumarak gülümsedi. "E meraklandırdın o kadar, iyi bile sabretti."

"O zaman siz devam edin, bana on dakika verin, çocuklara her şeyi gösterdikten sonra devam ederim yemeğe."

"Ay yok, ben de izleyeceğim." diyen Alin atıldı hevesle. Anka'nın, ona bilgi verdiği sürprizden haberi vardı ve Aşil'in yüzünü görmek istiyordu, bunu kaçırması imkânsızdı.

Anka yerinden kalktı. "Ben de izlemek istiyorum."

Derim, çarpık bir gülümsemeyle iki kardeşe baktı ve gözlerini Selin'e çevirdi. "Onur da yemeğini bitirdiyse onu da alıp getirir misin?" Bakışları bu kez Anka'ya döndü tekrar.

"Ben de Baho'ya söyleyeyim getirsinler hediyelerini çocukların. Girişe gelin."

"Nasıl yani?" dedi Anka gözlerini açarak. "Hediyeler derken?"

"Diğerini Onur'a sipariş etmiştim."

"Şaka!" dedi Anka heyecanla. Başını hızla Selin'e çevirdi. "Hadi hadi, çocuk bitirmiş yemeğini zaten. Hemen üzerini temizleyelim."

"Ne oluyor?" dedi Selin şaşkınca.

"Çocuklar saatlerce kuduracaklar demek oluyor" dedi Anka keyifle. Yerinden kalkıp ileri adımlayarak, Selin'e bırakmadan Onur'u kucağına aldı ve bakışlarını Derim'e çevirdi. "Onur'un üzerini hemen temizleyip değiştiriyorum. Biz gelmeden getirmesinler."

"Tamam, merak etme."

"Hangi oda?"

"İkinci kat. Avcı'nın odasının altındaki oda Onur'un. Yanındaki Selin'le İbo'ya ayrıldı."

Anka, kucağındaki Onur'la yemek odasından çıkarken Selin ve Alin onu takip ediyordu acele adımlarla.

"Bir anlasam ne olduğunu." diye söylendi Selin koştururken.

"Avcı'nın odası mı dedi o?" diyen Avcı hayretle Handan'a dönmüştü emin olmak istercesine.

Handan sırıtarak başını salladı. "Haftalardır hazır. Ben bile biliyorum ama belli ki sen hiç uğramamışsın buralara."

"Ya işten güçten gelmedim ki ne zamandır" dedi Avcı düşük bir tonla. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Tam on dakika sonra Onur'un eli yüzü temizlenmiş, yeni temiz kıyafetler giydirilmiş olarak aşağı indiler. Girişte merdivenlerin altında Derim, yanındaki Aşil'le bekliyordu. Yüksek sesli heyecanlı sesler girişte yankılanmaya başlamıştı.

"Hadi baba! Daha çok bekleyecek miyim? Ama çok merak ediyorum!"

"Tamam oğlum, bak annenler de geldi işte."

"Ay çok heyecanlı!" dedi Alin neşeyle merdivenleri inerken. Onur yine Anka'nın kucağında, Selin de yanındaydı.

Sesleri duyan yemek odasındakiler, koridorun ucundan girişte belirmeye başladılar.

"Nedir bu kadar heyecanlı olan anlamadım. Ama ben de çok merak ettim." dedi Handan sevecen bir sesle.

Derim cebindeki telefonu çıkardı ve kulağına götürdü.

"Tamam Baho. Getirin ikisini de."

Birkaç dakika sonra evin giriş kapısı ardında kadar açıldı ve ikişer adamın taşıdığı devasa iki paket girişe getirildi. Derim çocukların rahat hareket etmesi için ortadaki büyük elips şeklindeki sehpayı kaldırtmıştı ve giriş, kocaman boş bir alana sahipti şimdi.

Baho, Aşil'e gülümseyerek baktı ve ellerindeki süslü paketi yere bırakırken seslendi çocuğa.

"Hadi bakalım küçük adam. Hediyeni açma keyfi senin olsun."

Aşil duraksayarak şaşkınca önlerindeki devasa kutulara baktı.

"Ben bunu nasıl açayım ya?" dedi protesto eden bir sesle. Ellerini önünde uzatmıştı hayretle. Etrafta gülüşme sesleri yankılandı. Aşil yine de kendisine hâkim olamayarak ileri atıldı ve paketin üzerindeki büyük kurdeleye asıldı. Anka, Onur'u yere bıraktı.

"Hadi bakalım minik adam. Diğeri de seninki. Hadi git, sen de aç hediyeni."

Onur şaşkınca etrafına baktı ve Aşil'i izleyen gözleri, onun da yan yana duran paketlerden diğerine yönelmesine neden oldu.

"Baho, yardım edin çocuklara." dedi Derim ellerini ceplerine sokarak. Yüzündeki ifade öylesine aydınlıktı ki bakışları

tek bir anı bile kaçırmadan mutlu bir gülümsemeyle oğlunun üzerine kilitlenmişti. Aşil heyecanla paketi açmaya devam ediyordu. Baho ve diğerlerinin yardımıyla paketler açılıp hediyeler kutulardan çıkarıldılar. Derim, ikisini de daha önce kontrol edip her şeyi hazırlamış, yeniden paketletmişti. Adamlar etrafa dağılan kâğıtları hızla toparlarken Aşil ortaya çıkan şeyle donakalmış gibi kalakaldı.

"Araba?" dedi şaşkınca. "Benim arabam mı?"

Etrafındaki gürültünün ve kâğıtların hızlı bir şekilde toplandığının farkında değil gibiydi. Onur o sırada ortaya çıkan kırmızı Porsche'a kıkırdayarak vuruyordu. Arabanın yanındaki boşluktan, direksiyonun önüne oturmak için tırmanmaya başlamıştı bile.

Aşil yine bir arabaya bir Derim'e baktı ve aniden yerinden fırlayarak Derim'e doğru koştu ve bacaklarına sarıldı.

"Babam!"

Öylesine yürekten söze dökülmüş, öylesine dolu dolu çıkmıştı ki kelime Aşil'in dudaklarından Derim, hissettiği sevginin şiddetiyle kalbinin patlayacağını düşündü. Anka, baba oğla bakarken iki elinin parmaklarını ağzının üzerine kapamış dolu gözlerle izliyordu ikisini. Derim bacaklarına sarılan çocuğa uzanarak dizlerini kırdı ve aşağı çöktü.

"Oğlum!" dedi sesi titreyerek. "Yeni yılın kutlu olsun. Güle güle kullan" dedi kollarını oğluna sararak.

"Çok teşekkür ederim baba!" dedi Aşil, mutluluktan mest olmuş bir yüzle. Dudaklarını babasının yanağına bastırdı ve sesli bir öpücük kondurduktan sonra hızla geriye çıktı.

"Ama nasıl kullanacağım?" dedi telaşla. Heyecandan sesinin yüksek çıktığının farkında bile değildi. Derim ileri adımlarken Jan da onunla birlikte gülümseyerek öne atıldı.

"Sen Aşil'e göster. Ben Onur'u oturtayım. Onunkini kumandayla hallederiz." dedi eğlendiği belli bir tonla.

"Ya, hayır!" dedi Alin isyankar bir tonla. "Bartın!" diye bağırdı öne atılarak. "Ben Onur'a gösteririm."

"Sonraki turda." dedi Jan ona baskın bir sesle. "İlk tur benim."

"Ya sen çocuk musun?" dedi Alin aynı tonla isyan ederek.

"E sen de değilsin!" dedi Jan. Onur'u kucaklayarak aracın içinde oturttu. Onur keyiften olduğu yüksek sesli bir kahkaha attı. Başını arkaya savurmuştu ve elleriyle arabanın önüne vurdu sevinçle.

"Araba! Araba!" diye bağırıyordu ancak r'leri y olarak telaffuz ediyordu.

Derim, Aşil'i direksiyonun önüne oturtarak nasıl kullanacağını gösteriyordu aynı anda.

"Akhan!" dedi Alin sinirle, Jan'ın elindeki kumandayla Onur'un arabasını kullanışını izliyordu. "Bari Aşil'in kumandasını bana ver"

"Aşil kendisi kullanabilir" dedi Derim ona aldırmayarak.

"E ben ne zaman kullanacağım?"

"Aşil ya da Onur ne zaman bıkarlarsa."

Derim'in aldırmaz cevabına İbo hayretle karşılık verdi.

"Bıkmazlar oğlum. Ben bile bıkmam yani. Yuh! Bu ne biçim hediye lan! Nerde kullanacak bu çocuk bu arabayı?"

Selin omzunu İbo'ya yaslamış, suratında kocaman bir gülümsemeyle Onur'un sevinçli kıkırtılar eşliğinde attığı turu izliyordu. Jan suratındaki sırıtmayla kumandayı kullanırken Onur'la konuşuyordu.

"Birkaç ay sonra kendi kendine kullanabileceksin küçük adam." Bakışlarını İbo'ya çevirdi. "Üç yaş ve üzeri bu araçlar. Şimdilik sen kumandayla idare edersin ama birkaç aya kalmaz kendisi kullanabilir."

"Oğlum nerde kullanacak lan? Bizim mahallede mi? Yazık diğer çocuklar görünce içleri gider. Böyle hediye mi olur? Abartsaymışsınız."

"Dırdır etme İbo!" dedi Derim tersleyerek. "Onur kendi arabasını istediği yerde kullanacak! Diğer çocuklar için gön-

deririm birkaç araba daha, sırayla binerler mahallede. Saçma sapan şeyleri bahane etme bana."

"Bunlar Aşil ve Onur'dan daha çocuk" dedi Mehmet Aydar gülümseyerek.

Aşil kendi arabasını kullanmaya başladığında Derim gururla oğlunu izliyordu.

"Sürebiliyorum baba, bak!" diye bağırdı Aşil.

"Aslan oğlum benim!" dedi Derim. Bakışlarını oğlunun üzerinden ayırmadan merdivenlerin dibine adımladı ve Anka ile Selin'in arasındaki boşluğa vardığında ellerini yeniden ceplerine sokarak izlemeye devam etti.

Girişi minik arabalardan çıkan mekanik ses doldurmuştu ve büyüklerin hepsi heyecanlı gözlerle çocukları izliyorlardı.

"Ver bakayım şu kumandayı bana." dedi İbo ileri çıkarak Jan'ın elindeki kumandaya uzandı. Jan ona çabuk bir bakış attı, suratındaki sırıtmayı silmeden elindekini İbo'ya uzattı. Onur yerinde zıplıyor, keyifle bağırıyordu.

"Onur!" dedi Aşil bağırarak çocuğun etrafında dönerken. "Bak, böyle kullanacaksın!" diye bağırdı Onur'un onu taklit etmesini istercesine.

Onur etrafında dönen Aşil'e bakıp, delirmiş gibi keyifli bir çığlık attı. Ellerini tıpkı onun gibi direksiyonun üstüne koydu fakat ne yaptığını bilmezcesine yerinden sökecekmiş gibi sallarken, eğlendiği belli şekilde çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Heh, çoluk çocuk sesi bu oluyor işte." dedi Selin yanındaki Derim'e. "Bütün gece böyle bağıra çağıra oynarlar artık, senin de beynin uyuşur."

"Olsun. Bağırsınlar. Eğlensinler de varsın bağırsınlar. Çocuk sesi güzeldir."

"Çoook. En güzel şey çocuk sesi zaten." dedi Selin oğlunu mutlulukla izlerken. Başını yavaşça çevirip Derim'e baktı. Elini uzatarak koluna koydu.

"Çok teşekkür ederim. Onur'un hediyesi için. Gerçekten mahcup ettin bizi."

"Saçmalama. Olur mu öyle şey? Ne mahcubiyeti? Aşil'in kardeşi o. Ayırmak olmaz."

Anka omzuyla Derim'e hafifçe vurdu oyuncu bir tavırla. Günlerden beri onda görülmeyen rahat bir gülümsemeyle Derim'e baktı.

"Sağ ol" dedi mutlu bir yüzle. "Çok mutlu oldular. İkisini de ayırmadığın için çok teşekkür ederim."

"Mon Phénix" dedi Derim alçak mahcup bir sesle. "Lütfen!" diye bastırdı kelimenin üzerine. "Ufacık şeyi abartmayın."

"İbo, şu kumandayı bana bi versene koç." diyen Süleyman'ın sesine Handan yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Erkek milleti işte. Kumandalı bi şey görünce dayanamıyorlar."

"Bana bunlardan sıra gelmez." diye söylendi Avcı. Alin de bekliyordu sabırsızca fakat ona da sıra gelecek gibi görünmüyordu.

Süleyman, İbo'dan kumandayı alarak Onur'un oturduğu aracı kullanmaya başlayınca yüzünde kendisinin bile farkına varmadığı bir gülümseme belirdi.

"Güzelmiş bu ya." dedi çocuksu bir tonla.

Onur oturduğu yerde direksiyona yapışmış yerinde zıplıyordu sürekli. Bağırtıları girişi dolduruyordu. Birkaç dakika boyunca Aşil'in heyecanlı sesleri Onur'un bağırtılarına karıştı. Süleyman, Aşil'in aracının etrafında döndürdü diğerini.

"Yemek kaldı yahu." dedi Mehmet Aydar. "Bıkmaz bunlar. Bırakın çocuklar oynasın, hadi yemeğinizi bitirin sizde."

"Ben Onur'u, Aşil'in yanına oturtayım birlikte sürmeye devam etsinler, biz yemeğe dönelim o zaman." diyen Derim ileri adımladı. Süleyman, Onur'un aracını durdurunca Derim, Aşil'e seslendi.

"Aşil, oğlum durdur arabanı. Onur'u yanına oturtayım sen devam et yine. Bütün kapılar açık, yemek odasına da girebilirsiniz."

"Her yere sürebilir miyim baba?"

Derim, Onur'u kendi aracından kucaklayarak çıkardı ve Aşil'in yanına oturttu.

"Tüm kapılar açık, giriş katta her yere sürebilirsin, arada yanımıza gelmeyi ihmal etme." dedi dudaklarını oğlunun başına bastırarak.

Süleyman diğer boş aracı bir kenara çekerken Aşil aracını yeniden çalıştırdı ve yemek odasına doğru sürerken arkasına bağırdı.

"Bizi takip edin çocuklar!"

***

Aşil sık sık yemek odasına girerek masanın etrafında arabasını sürerken diğerleri yemeklerine devam etmişlerdi. Masada keyifli bir muhabbet devam ediyordu. Derim, amcasının kadehi boşalınca yenisini doldururken Mehmet Aydar gülümseyerek baktı ona.

"Seneler sonra ilk kez bu gece sarhoş olacağız anlaşılan."

"Olmazsın. Olursan da sıkıntı yok. Odan hazır nasılsa. Ne zaman istersen gidersin dinlenmeye."

"Ne uyuması bu gecede? Her zaman bir araya gelmiyoruz. Geç vakte kadar herkes ayakta."

"Yemeği bitenler tatlı ve kahveye geçmeden biraz dışarıda kuduralım mı?" diye seslendi Alin neşeyle.

Selin atıldı ona cevap vererek. "Oğlanları hazırlayalım. Dışarıya kartopu oynamaya çıkalım?"

"Derim koçum..." dedi Mehmet Aydar gülümseyerek. "Durmaz bunlar bu masada çok uzun süre. Biz kadehlerimizi alıp, geçelim yine salona, bir yandan ufak ufak devam edelim onlar da baksınlar keyiflerine."

Derim başını sallasa da anlamadığı belli bakışlarını amcasına diktiğinde imdadına Anka yetişti.

"Mehmet amca siz salona geçin hadi, ben diğer şeyleri hazırlatıyorum. Süleyman abi, sen de al kadehini..."

"Fıstık, ben de alıyorum kadehimi..." diyerek araya girdi İbo. "...sen ufak bir peynir, bir de kuruyemiş hallet, gerisi tamamdır. Bir de varsa tavla getir bize, Mehmet abinin bir ifadesini alayım."

Mehmet Aydar sesli bir kahkaha attı. "Doyamadın ifade almalara."

"En son sen almıştın oyunu abi. Bu sefer kesin bende."

Herkes masadan kalkarken Anka, Derim'e döndü.

"İstersen sen de kadehini al, şömineli odaya geçin. Ben Jaques'a gerekenleri söyleyeceğim. Mehmet amcanın ne istediğini biliyorum. Oradaki sehpayı hemen hazırlatırım. Gecenin geri kalanı orada devam eder."

"Orası küçük ama. Ben büyük salona geçeriz diye düşünmüştüm.

"Yok yok, yeterli bizim için. Yerde oturmayı seviyoruz. Büyük salonda herkes birbirinden uzakta kalıyor. Hem hediyeleri açarken hepsi elimizin altında olur."

Sonraki dakikalarda Anka, Jaques'a rica ederek odadaki sehpanın üzerini donatmıştı. Kuruyemişler, meyveler, tatlılar ve atıştırmalık birçok yiyecek sehpanın üzerine dizilmişti. Jaques yeniden temiz kadehler getirip servisleri yeniletmişti. Aşil, hala yanındaki Onur'la birlikte evin içinde tur atmaya devam ediyordu. Alin ve Avcı, Onur'un boştaki arabasını inceliyorlardı. Selin, Anka'ya yardım ediyor, erkeklerin sevdikleri atıştırmalıkları birer tabağa yerleştiriyordu. Anka, daha önce evin içinde gördüğü tavlayı arka havuza bakan küçük oturma odasından getirerek Mehmet Aydar ve İbo'nun ortasına koydu.

Diğerleri, iki adamın etrafındaki koltuklara yerleşmişlerdi. Handan, Selin'e yardım ettikten sonra gülümsedi.

"Kalanı ben hallederim. Siz keyfinize bakın."

Selin'e "Hadi, gidip çocukları giydirelim." diyen Anka, Avcı'ya seslendi. "Çocukları giydiriyoruz. Sen de gelecek misin?"

"Geleceğim tabii. Alin'i yine bir kara gömeyim de aklı başına gelsin"

"Hah! Beni kara gömecekmiş!" dedi Alin aksi bir sesle. "Bana bak! Geçen seneki gibi o kartoplarını taş gibi yapıp atarsan yemin ederim, kafanı kırarım senin."

"Almıştır dersini, almıştır." dedi Selin atılarak. "Bak, geçen sene Onur hastaydı ben de çıkamamıştım, bu sene acısını çıkaracağım. Yine hile yaparsa üçümüz bineriz tepesine bu sefer."

Avcı yüksek sesli bir kahkaha attı. "Küçükken üçünüz birden binince bir şey yapamıyordum ama şimdi hiç o kadar heveslenmeyin. Artık üçünüz bile olsanız gücünüz yetmez! Baksanıza şu omuzlara." dedi Avcı geniş omuzlarını göstermek ister gibi göğsünü şişirerek. Bir eliyle iki omzunun ucunu gösterdi. "İki omuz arası taksiyle elli lira yazıyor."

Kızların üçü de Avcı'nın sözlerine kahkaha attılar.

"Görürsün bakalım, yetiyor mu yetmiyor mu?" dedi Alin hin hin sırıtarak.

Anka, önünden geçen Aşil'e kartopu oynayacaklarını söyleyince çocuk hevesle arabayı durdurup içinden çıkmıştı bile. Selin, Onur'u kucaklayarak Anka'nın peşinden üst kata yöneldi.

***

Derim son yarım saattir ışıltılı ağacın yanında dikilerek şömineli odanın camından dışarıdakileri izliyordu. Evin önündeki karlar giriş çıkışlarda sorun yaşanmaması için adamlar tarafından kürenerek temizlenmişti. Tüm gün yağan kar her şeyin üzerine kalın beyaz bir örtü gibi kapanmıştı ve

şimdi dışarı çıkanlar; bu beyaz kalın örtünün üzerinde, yan bahçede eğlenmeye devam ederken Derim onları izliyordu.

Dışarıdakiler ilk on dakika kendilerini yumuşak fakat soğuk olan örtünün üzerine atmış ve ardından amansız bir kartopu savaşına girişmişlerdi. Bahçeyi kaplayan kahkaha ve çığlıklar etrafta yankılanıyordu. Bahçenin aydınlatmaları Derim'in hepsini netlikle görebileceği kadar güçlüydü ve camın önünde elleri ceplerinde ayakta dikilirken yüzünde engel olamadığı bir gülümseme vardı. Avcı güçlü bir eforla peş peşe yaptığı kartoplarını kızlara fırlatırken Aşil ve Onur zıplayarak karların içinde koşturuyorlardı. Sık sık düşüyor ve kalın kar tabakasının üzerinde yuvarlanıyorlardı.

Anka diğerlerini bırakıp oğlunun olduğu tarafa yöneldi ve eline aldığı küçük bir kar yığınını oğluna attı. Aşil, neşeli kahkahasının hemen ardından heyecanla kavrayabildiği küçük bir kartopunu annesine attı. Anka, Aşil ve Onur'la çocuksu bir neşeyle oynarken diğerleri amansız savaşına devam ediyordu.

Anka, Aşil ve Onur'la birkaç dakika süren küçük savaşa, attığı kahkaha eşliğinde kendisini karların içine bırakarak son verdi. Aşil koşarak annesinin üzerine atıldı ve genç kadın sırt üstü yatarken Aşil onun üzerine çıktı. Onur'un bu oyuna katılması çok zaman almamıştı. Aşil'in üzerine kendisini attığında kahkahalar eşliğinde üçü de karların içinde yuvarlandılar.

"Kardan adam yapalım mı anne?"

Aşil'in heyecanla nefes nefese sorduğu soruya Anka karların içindeki başını sallayarak karşılık verdi.

"Yapalım bebeğim." dedi gülümseyerek. Yanında yatan Onur'a döndü. "Kardan adam yapalım mı Onurcum?" dedi sıcacık sevecen bir sesle.

"Yapalım Gece'm..."

Anka, Onur'un karşılığı ile kahkaha attığında Aşil de ona eşlik etti. Selin'in Anka'ya çoğunlukla Gece'm diye seslenme-

si Onur'un da bu hitabı kabullendiğini gösteriyordu. Anka yerinde doğrulurken birbirlerine dolanmış yerlerde yuvarlanan diğer üçlüye baktı. Nefes nefese olan kahkahaları bahçeyi doldurmuştu üçünün de.

"Koca bebekler!" diye seslendi o tarafa doğru. "Çocuklar kardan adam yapmamızı istiyorlar. Kaldırın kıçlarınızı!"

Aşil annesinin sözlerine kıkırdayarak "Ama kıç dedin anne!" dedi, bir açık bulmanın keyfiyle.

"Sen bunu duymadın!" dedi Anka ciddi olmaya çalıştığı şakacı bir tonla. Ardından kahkaha atarken başı arkaya savruldu. "Hiç iyi örnek değilim sana değil mi?"

Aşil kollarını annesinin boynuna sararak genç kadının üzerine abandı ve neşeyle bağırdı.

"Dünyanın en harika annesi sensin!"

"Bunu sık sık tekrarla bebeğim olur mu? Ne kadar çok duyarsam gerçekliğine o kadar çok inanırım."

"Ama öylesin! Seni çok seviyorum anne!"

"Ben de seni çok seviyorum bebeğim. Dünyanın en harika çocuğu sensin." Anka aniden etrafında dönerek Aşil'i karlara yatırdı ve yanındaki Onur'a atılarak oğlunun yanına çekti. "Ve bir diğer harika çocuk da burada." İkisinin üzerine eğilerek ardı ardına öpücüklerini yüzlerine kondururken çocuklar kıkırdayarak karşı koymaya çalışıyor, Anka ise nefes nefese çıkan kıkırtıları arasında çocukları öpmeye devam ediyordu.

Nihayet çocukların üzerinden uzaklaştığında ikisinin de ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. "Hadi bakalım, işe başlıyoruz genç adamlar."

İki çocuk yerlerinde zıplayarak genç kadının peşine takıldılar. Anka eğilerek avuçlarına kar doldurdu ve yapabildiği kadar büyük bir topu avuçlarının arasında sıktıktan sonra hızla Avcı'nın kafasına attı.

"Hadi dedim! Yardım edin bize, kardan adam yapacağız."

"Gece!" diye bağırdı Avcı protesto eden bir tonla. Kafasında parçalanarak yere düşen karların kalanını başını sallayarak kurtulmaya çalıştı.

Anka sesli bir kahkaha attı. "İyi nişancı olduğumu bilirsin!"

Avcı hırsla eğilerek yerden kar topladı ve avuçlarındaki karları sıktı. Ancak kolunu kaldırıp elindeki topu atamadan Selin ve Alin çoktan atılmışlardı üstüne.

"Çocuklara giderse o top senin canına okurum Avcı!" dedi Alin üzerine atıldığı adamla yere düşerken. Ardından yeniden kahkahalar yükseldi etrafta. Selin yerdeki ikilinin üzerine kendisini bıraktı ve nefes nefese "Bizim Amazonumuz varken kimse çocuklarımıza bir şey yapamaz! Kartopu bile atamaz!" dedi çığlık çığlığa neşeli bir sesle.

"Hadi kalkın!" diye bağırdı Anka tekrar. "Çocuklar kardan adam istiyorlar." Anka neşeli bir sesle devam etti. "Avcı, senin atkını saracağım kardan adamın boynuna."

Kızlar bu fikre bayılmış gibi neşeyle bağırırken Aşil ağır adımlarla Anka'nın yanına gelip eline uzandı. Elindeki eldivenlerin kaydığını fark eden Anka dizlerinin üzerine çökerek oğlunun eldivenlerini yeniden yerleştirirken Aşil "Babam da bizimle kardan adam yapmaz mı anne?" diye sordu.

Bakışları eve doğru dönmüştü ve şömineli odanın penceresinin ardında, ayakta dikilerek onları izleyen adama bakıyordu. Anka onun bakışlarını takip ettiğinde elleri ceplerindeki adamı gördü ve neden onlara katılmadığını o da merak etti. Bakışlarını yeniden oğluna çevirdi.

"Soralım kendisine. Belki o da bize katılmak ister."

Aşil aniden gülümseyerek başını salladı. "Babam da gelsin. Lütfen!"

Aşil'in son kelimeyi uzatarak söylemesi Anka'nın gülümsemesine neden oldu. Yerinde doğrulurken oğlunun elinden tuttu. Yanına gelen Selin, Onur'un atkısını düzeltirken sevgi

dolu bir tonla oğluna soruyordu. "Üşüdün mü kuzum sen? İçeri girmek ister misin?"

"Hayır!" diyen Onur şiddetle karşılık verdi. Selin oğlunun panikle verdiği karşılığa kahkaha attı. "Sevdin mi karı sen?" dedi sevecen bir tonla.

"Evet! Kar!" dedi neşeyle. Eğilerek avuçlarını karla doldurdu ve annesine attı. "Çok güzel!" diye bağırdı.

Anka omzunun üzerinden gülümseyerek anne oğlu izlerken oğluyla camın önüne doğru ilerliyordu. Camın önüne geldiklerinde bir eliyle oğlunun elini tutarken boştaki elini salladı Derim'e bakarak.

"Hadi... Sen de gel." derken Aşil aynı anda yerinde zıplayarak babasına bakıyordu.

"Baba! Sen de gel. Lütfen! Kardan adam yapacağız."

Derim gülümseyerek ikisine baktı ve bir elini cebinden çıkararak avucunu cama yasladı. Adeta camın üzerinden ikisine de dokunmak ister gibiydi. Karların içinde ikisi de, soğuktan ucu pembeleşmiş burunlar ve pembe yanaklarla öyle güzel görünüyordu ki yüreğinin yeniden hızlandığını hissetti.

Anka'nın uzun koyu renkli saçları omuzlarından aşağı sarkmıştı ve uçları ıslaktı. Tıpkı gözleri gibi mavi olan başındaki bere, boynuna sardığı beyaz atkı ve beyaz kalın kabanın içinde öylesine güzeldi ki Derim ona bakmaktan hiç bıkmayacağını düşünüyordu. Yanındaki Aşil, üzerindeki koyu yeşil mont ve kumral saçlarını kapatan krem renkli berenin içinde ondan daha güzel görünüyordu. Çocuğun kulaklarını soğuktan korumak için Anka yünlü bir kulaklık takmıştı ve o haliyle çocuk öylesine sevimliydi ki Derim böylesi güzel bir canlının ona ait olduğuna yeniden inanmakta güçlük çekti.

İkisi de parlak gözlerle, ellerini sallayarak onu dışarı çağırıyorlardı. Aşil yerinde sürekli zıplarken "Hadi baba!" diye bağırmaya devam ediyor, yalvaran gözlerle bakıyordu ken-

disine. Başını olumlu anlamda salladığında çocuk neşeyle bağırmış, sevinçle başını çevirip annesine bakmıştı.

Anka "Acele et!" dedi bakışlarıyla oğlunu işaret ederek. "Oğlun kardan adam istiyor."

Derim yeniden başını sallayarak elini camdan çekti ve geriye doğru bir adım attı. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve yüzündeki karmaşayı saklamaya çalışsa da Anka ona gülümseyerek baktı ve dudaklarını kımıldatarak yalnızca onun anlayabileceği şekilde karşılık verdi.

"Yardım edeceğim."

Derim minnet dolu bakışlarını genç kadına dikerek gülümsedi ve bir an gözlerini teşekkür eder gibi yumarak başını salladı. Başını bir omzuna yatırırken gözlerini açıp dudaklarını bükmüştü. Omuzları hafifçe yukarı kalkıp indi. Anka onun o çocuksu tereddüdünü hissettiğinde yüreğinin yeniden sızladığını duyumsadı ve gözlerini yumarak başını salladı. Elini yeniden "gel!" der gibi salladı gülümseyerek.

Derim camdan dışarı bakarken İbo ile oynadığı tavlayı bu kez yenilerek bitiren Mehmet Aydar sahte bir kızgınlıkla "Şansın vardı şansın... Bu kadar çok çift zar gelmez adama." diyordu.

İbo keyifle karşılık verirken Mehmet Aydar'ın bakışları Derim'in olduğu tarafa çevrilmişti.

"Bir sonraki karşılaşmaya kadar bu beni keser artık." demişti İbo. Aniden oturduğu yerden ayağa kalktı. "Ben dışarı çıkıyorum. Oğlumla kartopu oynayacağım." dedi, keyifli sesi aynı tınıda çıkıyordu.

"Derim!" diye seslendi İbo camın önüne bakışlarını çevirerek. "Sen niye çıkmadın hala? Hadi, biz de çıkalım."

Derim bakışlarını ona çevirdi ve belli belirsiz bir tereddütle başını salladı.

"Ben de şimdi çıkıyordum. Birlikte çıkalım o zaman..." Bu kez bakışları Jan'a çevrildi. "Sen gelmiyor musun?"

Jan gözlerinde anlık görünüp kaybolan hayreti gizleyerek "Kartopu mu oynayacağız?" dedi emin olmak istercesine.

"Aşil kardan adam istiyor" dedi Derim düz bir tonla. Adeta bu istek geri çevrilmemeliymiş gibi Jan'a bakıyordu. Jan gözlerini açıp kaşlarını kaldırdı ve anlıyorum der gibi başını salladı.

"O zaman gidip yapmak lazım" dedi ciddi bir tonla.

"Etraftaki karı toplayıp yuvarlayacağız" dedi Derim omuz silkerek. Yine de emin olmak ister gibi Jan'a bakıyordu. Jan'ın çocukluğu kendisinden biraz daha şanslı geçtiği için onun bu konuda daha fazla deneyime sahip olduğunu düşünüyordu.

"Öyle yapılıyor tabii" dedi Jan.

Bunu o da çok uzun zamandır yapmamıştı. Derim ve kendisini çocuk gibi kartopu oynarken ya da kardan adam yaparken düşünemiyordu. Belki de başlarına gelen en absürt şey bu olmalıydı.

İbo'nun bakışları önce birine sonra diğerine çevrildi. Ardından neredeyse çıkışan bir tonla araya girdi.

"Lan oğlum hasta mısınız siz? Alt tarafı kardan adam yapılacak. Sanki operasyona gidecekmişsiniz gibi mütalaaya mı oturdunuz? Kalkın hadi, ben gösteririm size."

Mehmet Aydar, Derim'in yüzündeki tereddütte gülmesi mi üzülmesi mi gerektiğine karar veremedi. Yüreğindeki sızı gülmesine engel oluyordu. Derim'in daha önce sadece eğlence amaçlı karda oynadığını sanmıyordu. Yaptığı sporlar arasında kayak vardı, bunu biliyordu fakat bunu yalnızca spor için yapıyordu. Böylesi bir eğlenceyi daha önce deneyimlemediği ve ne yapacağını bilmiyor oluşu hareketlerindeki tutukluktan anlaşılıyordu.

Üç adam salondan peş peşe çıkarken Mehmet Aydar, Süleyman'la göz göze geldi. Onun bakışlarındaki karmaşadan aklından ne geçtiğini tam olarak bilemese de herhangi bir tatsızlığı yaşamamak için sormaya da cesaret edemedi.

"Bir el atalım mı?" diye sordu yalnızca önündeki tavlayı işaret ederek.

Süleyman birkaç saniye ona baktı ve başını salladı. Yerinden kalkarak İbo'nun boşalttığı yere oturdu. Handan ikisine çabuk bir bakış atıp yerinden kalktı.

"Ben de çocukları izleyeyim biraz. Bu soğukta, karların içinde yatıp yuvarlanmak neden bu kadar eğlenceli geliyor hiç anlamıyorum."

Handan'ın neredeyse söylenir gibi çıkan sesine arkasından gelen Mehmet Aydar'ın sesi karşılık verdi.

"Onlar da, senin benim gibi aylarca karda mahsur kalıp, zorluğunu yaşasalardı bu kadar eğlenceli gelmezdi. Bırak tadını çıkarsınlar."

Geçmişte yaptıkları görevler esnasında aylarca karda mahsur kaldıkları kış aylarında çektikleri zorluklar karla olan eğlence anlayışlarına başka bir gözle bakmalarına neden oluyordu. Onlar, karın eğlencesinden çok zorluğunu yaşamışlardı ve şimdi bu eğlence onlara hiç çekici gelmiyordu.

***

Şöminenin önünde Derim ve Aşil yere oturmuşlardı. Birkaç saattir karla oynayan Aşil'in elleri buz kesmişti. İçeri girer girmez üzerindeki ıslak giysileri annesi değiştirmişti ve şimdi kalın pijamalarının üzerindeki polar sabahlığa sarınmıştı ancak elleri hala ısınmamıştı. Minik ellerini şömineye uzatarak ısıtmaya çalışıyordu. Derim onun yanına yere otururak oğlunun ellerine uzandı. Buz gibi olan minik elleri koca avuçlarının içine alarak yüzüne yaklaştırdı ve sıcak nefesini avuçlarına üfleyerek oğlunun ellerini ısıtmaya çalıştı.

"Çok mu üşüdün oğlum?"

"Üşüdüm ama ısınırım şimdi. Çok eğlenceliydi, değil mi baba?"

"Evet oğlum. Çok eğlenceliydi" dedi gülümseyerek.

Derim gerçekten çok eğlenmişti. Hayatında ilk kez kardan adam yapmış, kartopu oynamıştı. Anka bir an bile yanından ayrılmamış, onun bu konudaki bilgisizliğini ve acemiliğini büyük bir ustalıkla kapatmıştı.

Aşil neredeyse babasının tepesinden inmemişti. Karlarda birlikte yuvarlanmış, birlikte kahkaha atmışlardı. El birliği ile yaptıkları büyük kardan adam şimdi yan bahçede usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış bir abide gibi duruyordu. Boynunda Avcı'nın atkısı, burun olarak kullanılan Jaques'ın getirdiği koca bir havuç ve mangal kömürlerinden ağzı ve gözleri vardı.

Kardan adamın ardından bu kez İbo ve Jan'ın da katıldığı bir kartopu savaşı başlamıştı. Derim saatlerdir yaptığı gözlemlerin ardından kendinden daha emin olarak onlara eşlik etmişti. Bir ara Anka'yla yere oturup Aşil için kartopları hazırlamışlardı. Aşil, anne babasının kendisi için hazırladığı topları büyük bir cephanelik bulmuş gibi sevinçle ardı ardına fırlatmıştı diğerlerine.

"Çok sıkma" demişti Anka eliyle Derim'in elini tutarak. "O kadar sıkma" diyerek yaptığı toplar için yönlendirmişti onu. "Sadece eğleniyoruz, çok sıkarsak zarar verecek kadar sert olur. Attığında dağılacak kadar olsun yeterli."

Derim başını sallayarak devam etmişti oynamaya. Yorgun halde yere oturan Anka'nın yanına oturduktan yalnızca birkaç dakika sonra Aşil kendisini ikisinin kucağına atmıştı. Yüksek sesli kahkahaları neşeli olduğunu öylesine belli ediyordu ki Derim onun hep gülmesini diledi. Üçü birlikte karlarda yuvarlanmaya başladıklarında neşeli sesleri birbirine karışıyordu. Derim böylesi güzel bir günü bir daha ne zaman yaşayacağını bilmiyordu ancak tekrarlanması için sürekli dua ediyordu içinden. Hayatındaki güzel günlerin sayısı her geçen gün artıyordu ve bu ona vazgeçilmez bir bağımlılık gibi görünmeye başlamıştı. Müthiş, baş döndürücü güzellikte bir bağımlılıktı bu.

Aile kavramını ve insanın sevdikleriyle güzel anları paylaşmasını ilk kez tadıyordu. Bunun insanın içine nasıl bir güven aşıladığını, insanı ne derece güçlü hissettirdiği fark ediyordu. Kendisini öyle güçlü ve yılmaz hissediyordu ki, yalnızca onlar için var olmuş gibiydi. Onları korumanın, sonsuza kadar kahkahalarının devamını sağlamanın insanı ne kadar güçlü hissettireceğini düşünüyordu. Dünyada bundan daha büyük bir haz olamazdı ve Derim yaşadığı o günden olağanüstü bir haz alıyordu.

Şimdi oğlunun ellerini ısıtmaya çalışırken onun mutlulukla parlayan gözleri bu hazzı katlayarak arttırıyordu. Aşil yere oturan babasının kucağına sokularak göğsüne yaslandı ve minik ellerini babasının üzerindeki kazağın altına sokarak tenine bastırdı. Derim, teninde buz gibi soğuk minik elleri hissettiğinde ürperdi ancak bu ürperti içinde öylesine bir coşku ortaya çıkardı ki kollarını oğluna sardığında yüzünde beliren gülümseme ona bakanların içini ısıtacak kadar parlaktı.

Süleyman şöminenin önündeki baba oğla bakarken içinde taşıdığı ve tutunmaya çalıştığı öfkenin nereye kaybolduğunu sorguluyordu. O an öfkesinin olmadığının bilincindeydi. Gördüğü manzara hiçbir öfkeye yer vermeyecek kadar yürek ısıtan bir resimdi. Aşil'in babasına sokulan tavrı, güvenle ona yaslanması ve minik ellerini babasının kazağının altından tenine bastırması ona olan sevgisini de, güvenini de gösteriyordu. Onu her şeyden koruyacağına inandığı babası soğuktan da korurdu. Yüzünde yorgun bir gülümsemeyle başını geniş göğse yaslamış, babasının sıcaklığını içine çekiyordu. Süleyman yüzünde beliren nahif gülümsemenin farkında değildi fakat ona yan gözle bakan Mehmet Aydar bu gülümsemenin kaybolmamasını diledi.

Sevgi her kötülüğü yok edecek yegâne güçtü ve Mehmet Aydar etrafındaki sevdiklerinin yalnızca bu duyguyla sarmalanmasını istiyordu. Tek dileği ve arzusu hepsinin mutlu

olmasıydı. Geçmişi kimsenin değiştirmeye gücü yetmezdi fakat gelecek bu sevginin ışığıyla çok daha parlak bir şekle bürünebilirdi. Süleyman'ın içindeki öfkenin en kısa zamanda son bulmasını ve kendisini bu sevginin akışına bırakmasını umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Sonraki saatler aynı odanın içinde neşeli sohbetler eşliğinde devam etti. Çocuklar için sıcak çikolata hazırlayan kadınlar kendi içeceklerini de ellerine alarak odanın içinde yan yana yere oturmuşlardı. Hep bir ağızdan gürültülü neşeli sohbet devam ederken Aşil ve Onur'un sürekli ağacın altındaki paketleri kurcalamaları ve ısrarlarıyla pes eden büyükler, paketleri elden ele ulaştırarak açmaya başlamışlardı.

Odanın içinde koca bir kâğıt yığını vardı şimdi. Açılan her paket yüksek sesli kahkahaların atılmasına ve hediyeler hakkında yaptıkları neşeli yorumlara neden oluyordu. Aşil ve Onur'un önünde giysiler, kitaplar ve oyuncaklardan oluşan birer küçük tepe vardı. Aynı şekilde büyüklerin de önlerindeki paketler birbirine benzer hediyelerden oluşuyordu. Giysiler, kitaplar, bazıları kişiye özel yaptırılmış hediyelik eşyalar her birinin önünde sıralanmıştı.

Anka ve Alin, Mehmet Aydar'a özel bir satranç takımı yaptırmışlardı. Aynı şekilde İbo'ya tavla hediye etmişlerdi. Birbirlerine giysi ve beğendikleri takıları almıştı üç kadın. Handan'a da şık fularlar ve takılar almışlardı. Avcı kızların kendisine aldığı giysiler içinden çıkan atkıyla kahkaha atmış ve kardan adamın boynuna kaptırdığı atkının üzüntüsünü çabucak unutmuştu.

Hediyelerin hepsi küçük, pahalı olmayan yalnızca o günü eğlenceli geçirecekleri şekilde düşünülmüş basit şeylerdi. Hiçbir zaman özel günlerde birbirlerine değerli bir şey almak için uğraşmazlardı. Çoğu zaman birbirlerinin neleri sevdiklerini bildikleri için gelişen spontane anlar olurdu. Bunlarla karşılaştıklarında birbirlerini hatırlayarak hiç düşünmeden alır, özel bir gün beklemeden verirlerdi. Özel günlerde de

yalnızca adet yerini bulsun diye aldıkları minik şeyler sadece eğlencelerini katlamak için tasarlanmış parçalar olurdu. Tıpkı Avcı'nın en sevdiği bira markasından aldıkları altılı paket gibi hediyeler, dakikalarca gülmelerine neden olan şeylerdi. Handan'a aldıkları, üzerinde "Burada patron benim!" yazılı mutfak önlüğü gibi... Bazen de gelenekselleşmiş şekilde devam eden hediyeler olurdu. İbo'ya aldıkları tespih gibi. Handan'ın her sene onlara ördüğü eldivenler gibi...

"Aaa Handan abla size de eldiven örmüş" diye Alin, heyecanla bağırmıştı Derim ve Jan'ın açtığı paketlere bakarak.

İki adamın da buna şaşırdığı ve bunu hiç beklemedikleri belliydi. Handan sahte bir kızgınlıkla ona karşılık vermişti.

"Niye örmeyeyim canım? Onların eli yok mu?"

İki adam da memnun bir gülümsemeyle eldivenlerini denerken hepsi bu karşılığa kahkahayı basmıştı. Selin yanında oturduğu Handan'a sarılmıştı.

"Senin şu cevapların yok mu Handan abla." demişti sevgi dolu bir sesle.

"E Handan abla, bana bere örecektin bu sene? Hani nerede benim hediyem?" diyen İbo etrafındaki paketleri kurcalıyordu.

"Yeşil paketin içinde senin hediyen" diyen Handan'ın karşılığı ile İbo pakete atılarak hızla yırtmış, ardından memnun bir yüzle içinden çıkan bereyi başına yerleştirmişti.

"Eline sağlık Handan abla. Tam istediğim gibi olmuş" derken siyah beresinden mutlu olduğu bir yüzle Selin'e dönerek gülümsedi.

"Yakıştı mı?"

"Yakıştı yakıştı. Çok güzel olmuş."

Yanındaki Handan'ın yanağından öptü Selin. "Çok teşekkür ederim Handan abla. Diğeri epey eskimişti. Birkaç sene de bunu kullanır artık."

Handan, önemli değil der gibi elini salladı. "Güle güle kullansın. Yaparım yine ben, dert etme."

Derim elindeki siyah yün eldivenlere ne diyeceğini bilemez bir hayretle bakıyordu. Bakışlarını mahcup bir ifadeyle Handan'a kaldırdı. "Çok teşekkür ederim Handan abla. Çok güzeller. Çok beğendim."

"Ben de çok teşekkür ederim Handan abla. Hiç beklemiyordum." dedi Jan aynı mahcup ifadeyle.

Handan'ın yüzünde sevecen bir gülümseme belirdi. "Güle güle kullanın." dedi yalnızca.

Jan sonraki paketi açtığında Alin hınzır bir gülümsemeyle onu izliyordu. Jan paketin içinden çıkan oyuncak motosiklete şaşkınlıkla baktı ve bakışlarını Alin'e çevirerek sorarcasına baktı genç kadına.

"Senin motoru kaptım ya, ayıp olmasın diye yerine yenisini koyayım dedim. Güle güle kullan."

Alin'in neşeli kahkahasını Anka ve Selin'in kahkahaları takip ettiğinde diğerlerinden de gülüşme sesleri yükselmişti. Jan, Alin'e yan gözle erkeksi bir bakış attı, çarpık bir gülümseme onun da yüzünde belirdi.

"Ne kadar düşüncelisin. Çok teşekkür ederim." dedi yumuşak imalı bir tonla.

Alin kendisine atılan yakıcı bakışlardan bunun hesabını ondan soracağını anlıyordu. Cesur gözlerle gülümseyerek karşılık verdi. Bunun çok eğlenceli olacağına şimdiden emindi.

Gece yarısı saat tam on ikiyi vurduğunda çocukların gözleri neredeyse kapanmak üzereydi ancak yeni seneye onlarla birlikte girebilmek için ne Anka ne de Selin ses çıkarmadan dayanmalarını umut etmişlerdi. Saat on ikiyi vurduğunda Anka, yanında oturan Derim'in kucağındaki Aşil'e birlikte geriye saydı. Odanın içini kaplayan sesler eşliğinde herkes ilk önce yanındakine sarılarak öpüştü. Anka ve Derim aynı anda ilk öpücüklerini oğullarının yanağına kondurdular. Aşil'in kolları ikisini de sarmıştı mutlulukla. Derim başını kaldırıp dudaklarını Anka'nın başına dokundurdu.

"Mutlu seneler." diye mırıldandı. Anka başını yukarı kaldırıp dudaklarını Derim'in yanağına bastırdı.

"Sana da mutlu seneler." dedi gülümseyerek.

İkisi birkaç saniye süren derin bakışlarla birbirlerine baktılar. Derim başını uzatıp Anka'nın yanağına dudaklarını bastırdı. Kulağına doğru dudaklarını kaydırarak fısıldadı.

"Seni çok seviyorum mon Phénix."

Anka'nın yüreği bu kelimelerle sımsıcak oldu fakat karşılık vermeden utangaç bir telaşla yerinden kalktı.

"Diğerlerini kutlayayım" diye mırıldandı çabucak.

***

Çocukları uyutmalarının ardından geçen sonraki saatte Mehmet Aydar ve Süleyman'ın da katıldığı oyunlarda attıkları kahkahalardan nefesleri kesilmişti. Sessiz sinema oynarken Derim'in şaşkınlığı kat be kat artmıştı çünkü amcasını daha önce böylesi bir durumda görmemişti. O sert ve disiplinli adamın bir çocuk gibi şekilden şekle girerek anlatmaya çalıştığı filmler esnasındaki hali, kırk yıl düşünse aklına gelmeyecek bir manzaraydı. Amcası, anlatamadığı anlarda grubundakileri otoriter bir sesle azarlamaya başladığında ise kendisine hâkim olamadan attığı yüksek sesli kahkahalara engel olamamıştı.

Süleyman ondan beklenen ciddiyetle oynarken ummadığı kadar başarılıydı. Birbirlerinin beden dillerini öylesine iyi biliyorlardı ki ateşli bir heyecanla yaptıkları tahminler doğru çıktığında Süleyman'ın ciddiyeti yerle bir oluyor, çocuksu bir tavırla kızların yukarı kaldırdığı ellerine beşlik vuruyordu.

Önceki oyunlara Derim ve Jan katılmamak için direnmişlerdi ancak diğer oyuna başlayacaklarında bu kez hiçbiri onların karşı koymasına izin vermemişti. Hatta Mehmet Aydar, otoriter bir tavırla kestirip atarak oynayacaklarını söylediğinde mecburen boyun eğmişlerdi.

Tabu oynarken Handan ve Mehmet Aydar'ın ekip çalışması hepsini hayrete düşürmüşken İbo gülme krizine girmişti.

"Dün sabah kahvaltıda istedin?"

"Kaymak!"

Heyecanla "Doğru!" diyen Handan telaşla diğer karta geçti.

"Benim trafikte direksiyon başında beceremediğimi söylediğin şey?"

"Manevra."

"Doğru! Yatağının başında komodinin üzerinde olan eşya."

"Kol saati!"

"Hayır, Mehmet abi, sana ait olmayan, hep orada duran şey."

"Evde her şey bana ait."

"Mehmet abi!"

"Abajur."

"Doğru! Benim eve almak istediğim senin izin vermediğin hayvan?"

"Kedi."

"Doğru! Sabri Koyucu'nun hep yaptığı, senin sevmediğim şey.

"Ahkâm kesmek!"

"Doğru!"

"Yok artık!" diye bağırdı Alin. Sabri Koyucu müsteşarlardan biriydi ve Alin itirazının ardından kahkahayı basmıştı. Handan, Alin'e aldırmadan devam etmişti.

"Bu akşam Onur'un kullandığı bizim kullanmadığımız bir eşya."

Tek kaşını kaldırarak "Bebek bezi!" diyen adama Handan kaşlarını çatarak "Onu çoktan bıraktı ya Mehmet abi. Başka bir şey."

Odadaki herkes kahkaha atarken Mehmet Aydar sorarcasına ona bakıyordu. Handan telaşla devam etti. "Hani akşam ziyafet çekerken..." dedi çenesini sallayarak. Kullanmaması gereken kelimeler yüzünden kıvranıyordu ve neredeyse yerinde zıplayarak telaşla devam etti. "O da bize eşlik etmişti ama farklı bir yerin üstündeydi..."

"Mama sandalyesi!" dedi Mehmet Aydar heyecanla.

"Doğru!" dedi Handan sevinçle.

"Zaman doldu!" diye bağırdı Anka. "Bu ne ya?" diye itiraz ederek devam etti. "Böyle oyun mu olur?"

"Ne var canım? Anlattım mı, anlattım işte" dedi Handan burun kıvırarak.

Alin hala gülmeye devam ederken kartları onun elinden aldı ve başlamak için komut bekledi.

Derim ve Jan daha önce böyle bir şey görmemişlerdi. Handan kendinden memnun bir gülümsemeyle yerine otururken Mehmet Aydar'la beşlik çakmışlardı birbirlerine.

Alin onlara sevimli bir kıskançlıkla yüzünü buruşturarak baktı ve ilk kartı çekince yüzünde şeytani bir gülümsemeyle Anka ve Selin'e baktı.

"Bartın ve Silva'nın kalçaları!"

"Sıkı!" dedi aynı anda iki genç kadın.

"Doğru!" diye heyecanla bağıran Alin diğer karta geçerken odanın içinde birkaç şaşkın "Ne?" diyen ses çıkarken, Selin kahkahayı basmıştı. Jan kaşlarını çatarak önce Alin'e sonra Derim'e baktığında Derim, Selin'e eşlik ederek bu gece makaraları koyuvermiş haline devam ederek yeniden kahkaha attı.

"Kızıl manyağı!" diyerek İbo gülerken başını iki yana sallıyordu. Avcı araya girerek "O ne biçim tarif kızım!" dedi sahte bir kızgınlıkla. Alin ona umursamayan ters bir bakış atıp devam etti diğer karta.

"Benim uzağım..." dedi Alin heyecanla.

"Kızıl ötesi!" diyen sesler aynı anda Anka ve Selin'den çıkmıştı yine. İki kadın hızla başlarını birbirine çevirip kahkaha attılar ve elleri havaya kalkarak birbirine çarptı.

"Doğru!" diyen Alin, kıkırdayarak onlara eşlik etti ve yeni bir kart çekerek hızla devam etti.

"Ben Harry'le evlensem ne olurdum?"

"Prenses!" diyen Selin'e burun kıvırdı Alin. "O paçoza vermeyecekler o unvanı."

Aynı anda "Harry kim?" diye soran Mehmet Aydar'la Süleyman'a Handan ciddi bir ifadeyle karşılık verdi. "Prens Harry. Onu beğeniyor ne zamandır."

"Düşes!" diye bağırdı Anka.

"Doğru!" dedi Alin sırıtarak. Odanın içinde neşeli nidalar yükseldi. Jan ters ters Alin'e baktı. Alin ona çabuk, hainçe bir bakış attı ve omuzlarını silkti ne yapayım der gibi sırıtarak. Bu bakış ne Mehmet Aydar'ın ne Süleyman'ın ne de Handan'ın gözünden kaçtı. Ancak herhangi bir yorumda bulunmadılar. Hepsinin kendi içinde bunu sindireceği belliydi.

"Geçenlerde Duman'ı çalıştırırken onu ne gibi kullandık?"

"Kum torbası!"

"Doğru!" diyen Alin neşeyle diğer karta geçti. Karta yalnızca bir saniye baktı ancak "Pas!" diyerek yenisini aldı. Aslında o kelimeyi de çok kolayca anlatabilirdi ama bu gece tatsızlık yaşanmasını istemiyordu. Pas geçtiği kartta 'Direnmek' kelimesi vardı ve bunu anlatmak çocuk oyuncağı idi onun için fakat ortamın buz keseceğinden de emindi, buna değmezdi.

"Birilerini tutukladığımızda direniyorlar ya, biz de hep aynı şeyi tekrarlıyoruz?"

"Zorluk çıkarma diyoruz!"

"Benzer ama başka bir kelimeyle deneyin."

"Güçlük çıkarma!"

"Mastar ekiyle söyle!"

"Güçlük çıkarmak!"

"Doğru!"

"Süre doldu!" dedi İbo.

Alin keyifle yerine geçerken ekibindekilerle beşlik çaktı. Derim ve Jan daha önce tabu oynamadıkları için Selin, Alin ve Anka onları kendi gruplarına almıştı. Diğer altı kişi bir gruptaydı. Birbirlerini çok iyi tanıyan üç kadın için bu eksiklik çok geriye düşmelerine neden olmuyordu. Sonraki anlatım İbo'dan geldi ve yalnızca iki kelime bildi ekibindekiler. Bir sonraki turda anlatma sırası Derim'deydi ve başını iki yana sallayarak "Beni pas geçin. Ben anlatamam" dediğinde herkesten itiraz sesleri yükseldi.

"Hayır, oynayacaksın. Ne kadar yapabilirsen" dedi Anka içten bir sesle. "Biz arayı kapatırız merak etme" diye devam etti güvence veren bir gülümsemeyle.

Derim isteksizce yerinden kalktı ve kartları eline aldı. Birkaç saniye elindeki karta baktı ve yüzü tedirginlikle buruştu.

"Hazır olduğunda zamanı başlatacağım" dedi Avcı. "Sadece altta yazan kelimeleri kullanmamaya çalış." Derim'in yanında dikilen İbo bakışlarını karta indirip "Ben kontrol ediyorum. Bende!" dedi hain bir sırıtmayla.

Derim ona ters bir bakış attı ve yeniden bakışları ileri çevrildi. Yardım dilenen gözleri Anka'yı bulduğunda genç kadın ona destek veren bir gülümseme eşliğinde hadi başla der gibi başını salladı. Derim bir an gözlerini yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi durdu ve sonra başını salladı.

"Tamam. Hazırım." Karta yeniden baktı ve tekrar Anka'nın gözlerine kilitlendi.

"Geçen hafta yemeğe gittiğimizde son yediğimiz şeyde Kızıl'ın çok sevdiği başka bir şeyden söz etmiştin."

"Ekmek kadayıfı!" dedi Anka heyecanlı bir sesle.

Derim'in yüzünde aniden bir gülümseme belirdi ve başını sallarken "Doğru!" dedi.

"Ah be, ekmek kadayıfı gibisi var mı?" diyen Alin araya girdi.

Derim bir sonraki kartı daha bir özgüvenle çekti. Karta şaşkınca baktı ve İbo'ya çevirdi bakışlarını "Ben bunu bilmiyorum bile" dedi.

"Tamam, pas geç!"

"Pas" diyerek yeni bir kart çekerken Alin atıldı.

"O neydi?"

"Tellak!" dedi İbo sırıtarak.

"Tüh! Ben çok kolay anlatırdım" dedi Alin.

"O ne?" dedi Jan şaşkınca yanındaki genç kadına bakarak.

"Hamamda kese yapan kişilere denir" dedi Alin büyük bir ciddiyetle açıklama yaparak. Jan'ın kaşları yukarı kalktı.

"Ben bunu da bilmiyorum" diyen Derim'in karmaşık yüzü Anka'nın üzüntüyle ona bakmasına neden oldu.

"Valla, zor zaten onu anlatmak dostum, sen onu da geç."

Derim yeni bir kart çekerken gergindi.

"O neydi?" dedi Anka düz bir sesle.

"Laçka!" dedi İbo. "Ben bile anlatamam yani."

Anka az da olsa rahatlamış bir nefes çekti içine. "Ben de anlatamazdım" diyerek destekledi İbo'yu.

Derim yeni karta gözleri parlayarak baktı ve bakışları yine Anka'yı buldu.

"Aşil'in elleri ne gibi?"

"Pamuk!" dedi Anka yerinde heyecanla zıplayarak.

"Doğru!" dedi Derim gülümseyerek. Yeni bir karta geçerken yeniden keyiflenmiş gibi az da olsa gerginliğinden sıyrılmıştı.

"Hani İkinci Dünya Savaşı'nda Pearl Harbour'a yapılan saldırı nasıl olmuştu? Oraya saldıranlar ne tür bir saldırı yapmışlardı."

Çabuk çabuk konuşurken beklentiyle yine Anka'ya bakıyordu ancak üç farklı ses aynı anda yükseldi.

"Kamikaze!"

"Doğru!" dedi Derim heyecanla. Üç kadın çığlık atarak birbirlerine sarıldılar.

"Süre doldu!" diyen Avcı'nın sesi onlara karıştı.

Derim yerine geçerken mutluydu. Anka, yerde otururken kalçasını kenara çekti ve ona yer açtı. Sevecen bakışları genç adama çevrili "Çok da zor değilmiş değil mi?" diye sordu neşeli bir tonla.

"Sanırım sık sık oynarsak amatörlüğümden kısa zamanda kurtulurum."

"Oynarız tabii. Oyun akşamları düzenleriz hep birlikte."

"Ay Evet!" diye atıldı Selin. Derim'in diğer tarafında oturuyordu ve dirseğini genç adamın bacağına yaslamıştı. "Bir sonrakine bize gelin, bizde oynayalım. Bence sık sık oyun geceleri yapmamız lazım."

"Bence de harika fikir." diyen Alin onlara katıldı. "Kalabalıkta keyfi çıkıyor. Artık yeteri kadar kalabalığız."

"İyi o zaman, organize edin bir sonrakine bize geliyorsunuz." diyen İbo'nun sesi duyulduğunda Selin suratını kaplamış geniş bir gülümsemeyle kocasına bakıp uzaktan öpücük gönderdi.

"Bir dahakine kocamla aynı grupta olacağım kızlar, hiç kusura bakmayın."

"Ay, aman ol." dedi Alin yüzünü buruşturarak. "Yenildiğinde göreceğim seni."

Selin yerinde doğrularak omzuyla Alin'e hafifçe vurdu. "Kim diyor yenileceğiz diye? Kocamla ben var ya, tozunuzu attırırız sizin."

Alin kollarını Selin'in boynuna doladı ve yanağına sesli bir öpücük bıraktı.

"Koca düşkünü n'olcak!" dedi, sahte bir kızgınlıkla yan gözle Selin'e baktı.

Selin sesli bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu. "Çoookk" dedi neşeli bir tonla.

Derim, onları izlerken ne yaptığını bile bilmeden kolunu Anka'nın beline sardı gülümseyerek. Anka omzunu ona yasladı. O da tıpkı Derim gibi gülümseyerek diğer iki kadını

izliyordu. Sonraki anlatım için Avcı yerinden kalkarken, kelimeleri kontrol etmek için Selin de onun yanında yerini aldı.

Derim yeniden başlayan heyecanı, yüzünde yumuşak bir tebessümle izliyordu. Diğer grup telaş ve heyecanla Avcı'ya karşılık verirken Alin ve Anka'nın kıkırtıları kesilmiyordu. Derim amcasının konsantre olmuş heyecanını, Süleyman'ın daha önce görmediği keyifli yanını ve her zaman otoriter olan Handan'ın çocuksu tavırlarını izlerken öyle yoğun bir mutlulukla dolmuştu ki derin bir nefes çekip yalnızca bir an gözlerini yumup bu mutluluğu içine hapsetmek istedi.

Avcı'nın karttaki yasak kelimelerden birini kullanmasıyla yükselen itiraz dolu bağırış ve kahkahalarla yeniden gözlerini açtı ve Jan'la göz göze geldi. Onun yüzündeki gülümseme de tıpkı kendi yüzündekiyle aynıydı. Az biraz şaşkınlık, az biraz heyecan, az biraz tedirginlik ama en çok da mutluluk ve huzur vardı. İlk kez yaşadıkları anlar; ikisini de sersemletmiş olsa da duydukları haz yüzlerini kaplayan huzurda belli oluyordu.

Karmaşa dolu, çetin bir savaşla geçen hayatlarının içinde nihayet soluk almış gibiydi ikisi de. Dinginleşen ruhları, parlak bakışlarına yansımıştı.

Derim yüreğinin bir köşesinde asılı kalmış olan hüzne rağmen umutsuz değildi. Anka'yla tertemiz yeni bir başlangıç yapabileceklerine olan inancı hiç tükenmiyordu. Yapması gereken tek şey, sabırlı olmak ve bu kez Anka'nın kurallarıyla ilerlemekti.

Ertesi gün oğlu ve genç kadının o evden çıkacaklarını biliyordu. Onlarsız bu ev çok boş ve sessiz gelecekti, onu da biliyordu ama ona söz vermişti ve bu kez bunu yalnızca kabullenecekti. Hayatının tamamı zorlu bir savaştı ve bu da yapması gereken çetin muharebelerden biriydi yalnızca. Kazanacağı ödül, öylesine olağanüstü güzellikteydi ki bu sabrı göstermesi gerektiğini, sürekli kendisine hatırlatıyordu. Anka'nın kırık gönlünü iyileştirecek, ona güvenmesini sağlaya-

caktı. Bu süreçte onların uzakta oluşu, ne kadar bedbaht hissettirse de bu hasrete dayanmaya çalışacaktı.

Anka'nın güvenini kazanmak her şeyden çok daha önemliydi. Bugün güzel bir başlangıç olmuştu. Yeni başlangıçlarda her insanoğlunun içine dolan umutla; yeni bir senenin başlangıcında, yüreğinde yeşeren umut filizi kıpır kıpırdı. Bu umut daha çok büyüyecek, dönüşerek umut olmaktan çıkacak, istek ve arzuları gerçekliğe kavuşacaktı. Derim'in inandığı tek şey buydu şimdi.

Umuduna tutunuyordu ve hiçbir şeyin bu umudunu yok edemeyeceğini biliyordu.

8. BÖLÜM

"Sizin sabaha kadar oturacağınız belli ama benden bu kadar. Ben artık yatmaya gidiyorum."

Mehmet Aydar çakırkeyif olduğu belli, gevşemiş neşeli bir tonla bu kelimeleri sarf ettiğinde saat ikiyi henüz geçmişti ve salondaki neşeli sohbet devam ediyordu. Herkesin önünde yarılanmış kadehler, en azından hepsi bitene kadar kalkmayacaklarını işaret ediyordu. Handan, Mehmet Aydar'la birlikte ayağa kalkarak ona eşlik etti.

"Ben de genç değilim Mehmet abi. Ben de yatıyorum artık. Gel, sana odanı göstereyim. Bunlar daha sabaha kadar lak lak eder, ayak uyduramam onlara."

"Handan, benim kalacağım odayı da göster. Benden de bu kadar." diyen Süleyman da onlarla birlikte ayaklanmıştı.

Normal şartlarda o gece orada kalmak gibi bir planı yoktu ancak Aşil'in ısrarına dayanamamıştı. Herkesin geceyi orada geçireceği ve sabah hep birlikte oturulacak kahvaltı masası fikri Aşil'in aklını başından almıştı ve Süleyman'ın gideceği beyanına suratını asarak karşı koymuş "Lütfen dayı, lütfen... Sen de kalmalısın. Hepimiz bizim evimizde uyuyalım." demişti.

Babasının evini benimsediği ve sahiplendiği bu sözlerden anlaşılıyordu ve Süleyman'ın üzerindeki baskıyı hiç azaltmamıştı. Süleyman çocuğun yalvaran ısrarına daha fazla

dayanamamış ve geceyi Derim'in evinde geçirmeyi mecburen kabullenmişti. Aşil söz konusu olunca herkes yelkenleri suya indiriyordu ve Süleyman da istisna değildi. Aşil'de öylesi bir şeytan tüyü ve sevimlilik vardı ki kimse onun isteklerine karşı koyamıyordu. Ki bu istekler genelde birlikte olmaları yönünde yapılan baskılardı. Aşil etrafındaki herkesi seviyordu ve hepsini bir arada tutma çabasından hiç vazgeçmiyordu.

Odadan ayrılan üçlüye diğerleri iyi geceler diledikten sonra yeniden sohbete koyulmuşlardı. Derim ve Jan, henüz Anka ve Alin'e aldıkları hediyeleri vermemişlerdi. Genç kadınlardan bu konuda en ufak bir ima da gelmemişti. Herhangi bir şey beklemedikleri belliydi ve zaten alınan ufak tefek hediyeler de aslında bunu tamamen eğlence amaçlı yaptıklarını belli ediyordu.

İbo ve Avcı komik bir anıyı gülerek anlatmaya devam ederlerken Derim ve Jan göz göze geldiler. Bir an için gözleriyle konuştular ve Jan çenesiyle belli belirsiz Derim'e zamanı geldi mi der gibi işaret etti. Derim'in tereddütlü olduğu belliydi. Hayatında ilk kez birilerine hediye almıştı. Aşil'e aldıklarını saymıyordu çünkü baba olarak görevi Aşil'i mutlu etmekti, ona aldığı hiçbir şey hediye olarak düşünülemezdi. Oysa bu kez alınanlar gerçek birer hediye idi ve ne tepki alacağından emin değildi, kendisini gösterilecek direnişe karşı hazırladığı belliydi. Derin bir nefes alıp yerinde hafifçe kıpırdandı ve o anda konuşması bitmiş olan İbo'ya döndü.

"İki dakika benimle gelsene, mahzende birkaç özel viski şişesi var. Bana seçmemde yardımcı ol."

İbo gözleri parlayarak ayaklandı. "Hadi o zaman."

"Ben de kahve yapayım o zaman, azıcık içine koyarız, ne dersiniz kızlar?" diyen Alin hevesle ayağa fırladı.

"Sen yapayım dedin ya, içeceğim yoksa da kesin içerim." dedi Anka alaycı bir imayla. Selin kıkırdayarak başını salladı. "Ben de kaçırmam bu fırsatı."

"Kızıl, sen fazladan yap kahveyi. İyi gider." diyen Avcı onlara eşlik etmişti.

"Ben de kadehleri getireyim o zaman." diyen Jan, Alin'e eşlik etmek üzere ayağa kalktı.

Derim ve İbo mahzene inerken Alin ve Jan mutfağa yollandılar. Derim merdivenlerden inerken söze nasıl gireceğini tasarlıyordu. Bir türlü nereden başlayacağına karar veremeyince pat diye aklından geçenleri söze döktü.

"Kızlarla birlikte Selin'e de yılbaşı hediyesi aldım ve senin itiraz etmeni istemiyorum."

"Kızlarla birlikte aldıysan niye itiraz edeyim?"

"Etmeyeceksin o zaman?" Derim emin olmak istercesine üsteledi.

İbo aniden duraksayarak Derim'in tedirgin ifadesine baktı ve gözlerini kısarak adamı inceledi. Derim'in ayarının olmadığını öğrenmiş olması ve bu aşırı üstelemesi dikkatini çekmişti. Kuşkulu bir tonla sordu.

"Ne aldın?"

Derim umursamazca omuz silkti. "Çok büyük bir şey değil."

İbo sesli bir nefes alıp bıraktı ve elini boşlukta sallayarak ters bir sesle karşılık verdi.

"Belli. Bokunu çıkarmışsın. Ne aldığını söyle önce, sonra itiraz edip etmemeye karar veririm."

"Sen itiraz etmezsen kabul eder, o ederse kızlar da eder."

"Oğlum, uzatma lan! Böyle yapınca huylanıyorum. Bokunu çıkarmışsın işte."

Derim adımlarını yeniden ileri atarken "Şu şişeyi alalım sonra dışarı çıkacağız, üşüdükten sonra içimizi ısıtır." dedi itiraz kabul etmez bir tavırla.

"Derim!" dedi İbo arkasından adımlayarak. "Ne kadar abarttın?"

"Abartmadım!" dedi Derim başını omzunun üzerinden arkaya çevirerek. Ses tonu tamamen savunmadaydı ve tüm

itirazlara kapalı olduğunu belli ediyordu. "Kızlarınki gerekli olduğu içindi. Selin'i de ayırmak istemedim. Selin mutlu olursa, kızlar da itirazsız kabul ederler. Bana yardımcı olman lazım."

"Şimdi iyice kıllandım..." dedi İbo tatsız bir tonla.

"Yukarı çıkınca tartışmak istemiyorum İbo. O yüzden burada seninle anlaşacağız ve ağzını açıp abuk bir şey söylemeyeceksin. Selin'e çok şey borçluyum, biliyorsun."

"Selin'e bir şey borçlu değilsin, senin borcun Anka'ya!"

"Selin olmasa Anka hayatıma girmezdi. Hepsi Selin sayesinde. Üstelik tüm olanlara rağmen Selin bana hiç düşmanca davranmadı. Beni anlıyor o. Kendimi ona karşı borçlu hissediyorum. Onun için bir şeyler yapmak istiyorum."

"Selin düşmanlık bilmez. Bunun için bir karşılık da beklemez."

"Karşılık beklediği için yapmıyorum İbo. Ben böyle istiyorum!"

"Ulan karımı fahri kız kardeş ilan ettin, her gün telefonda ergen kızlar gibi dakikalarca konuşuyorsunuz, sesimi çıkarmıyorum. O da seninle konuşmayı sevdiği için bir şey demiyorum. Sende kendinden bir şeyler buluyor ve seninle konuşmak onu mutlu ediyor. Bu kadarı yeterli onun için. Daha fazlasına gerek yok ki."

"Gerek olup olmadığını sana soracak değilim" dedi Derim ters bir sesle.

"Alooo..."dedi İbo imalı bir tonla. "Konuştuğumuz kişi benim karım. İzin ver de onunla ilgili neye gerek olup olmadığına ben karar vereyim."

"Karı koca ilişkinize karışmıyorum, farkındaysan."

"İstersen bir de karış!"

"Orası beni ilgilendirmiyor."

"Ne aldın?" dedi İbo aniden üsteleyerek.

Derim bir an için duraksadı ve sıkıntıyla boynunu iki yana gerdi. Mahzene girmişlerdi ve içerideki loş ışık altında iki

adam karşılıklı dikiliyordu şimdi. Derim aniden ileri bir adım atıp düzenli rafların arasında ilerledi ve viskilerin olduğu rafların önüne gelince şişelere bakarken kestirip atar gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Kızların arabaları güvenli değil, çoğu zaman gittikleri yerlere adamların götürmelerine de karşı çıkıyorlar. Sinirleniyorum. Aklım kalıyor. Araçlarını değiştirmeye karar verdim. Kabul edecekler! Etmek zorundalar. Selin'e de bir araç getirttim. Ama merak etme, onunki daha küçük. Anka, mahallede zırhlı aracın dikkat çekeceğini söylemişti ben de bunu göz önünde bulundurdum. Mantıksız olduğumu iddia edemezsin yani."

Elinde bir şişeyle aniden geri döndü ve şişeyi öne uzattı.

"Bu nasıl? Fena değil, değil mi? Bence bunu içelim."

Elindeki bir The Macallan'dı ve seçiminden memnun bir yüzle İbo'ya bakıyordu. İbo öylece Derim'e baktı. Ne diyeceğini bilemez gibiydi. Derim onun duraksamasını kaale almamış bir tavırla devam etti.

"Beğenmedin mi? Lagavulin de var ama ben bunun daha iyi bir seçim olduğunu düşünüyorum."

"Bana Fiat ya da Renault benzeri bir şey aldığını söyle." dedi İbo gergin bir sesle.

Derim ona arkasını dönerek yeniden raflara göz gezdirirken omuz silkti adeta önemsiz bir şeymiş gibi.

"Audi Q2 Selin'e daha çok yakışır diye düşündüm. Hem küçük, hem kıvrak, hem sağlam. Sonuçta Onur'la bir yerlere giderken güvenli bir arabada olmaları gerekiyor."

"Senin güvenli arabanı sikeyim! O ne lan?" dedi İbo yüksek sesle. "Öyle hediye mi olur? Onur'a da dayadın arabayı! Oğlum senin hiç mi ayarın yok lan?"

Derim hızla geri döndü ve kızgın bir ifadeyle baktı İbo'ya.

"Ayarım olduğu için güvenli arabada ısrar ediyorum. Surat asmayacaksın! Selin'in itiraz etmesine olanak vermeyeceksin. Sen tamam dersen, o da kabullenir. O kabullenirse

kızlar da arabalarını kabul ederler. Bana destek olmak zorundasın. Onların güvenliği için bu!"

"Ben karımın güvenliğini sağlıyorum zaten!" dedi İbo sert bir sesle.

"Biliyorum! O yüzden içim rahat."

"Eee o zaman?"

Derim sıkıntılı bir nefes çekip gözlerini etrafta dolaştırdı. Bakışları yeniden İbo'yu bulduğunda bu kez ses tonu rica yüklüydü.

"Lütfen İbo. Selin için bir şeyler yapmak istiyorum. Onunla çok ortak noktamız var. Annelerimiz artık yan yana uyuyorlar. Onun da benim de berbat bir geçmişimiz var ve Selin benim için artık hiçbir zaman sahip olamadığım kız kardeş şimdi. Kötü anıların yerine iyi bir şeyler koymak istiyorum. Benim elimden bunu alma. Selin'in abisi olduğumu düşün. Abisi ona hediye alsa sen, karşı mı çıkacaktın?"

İbo'nun omuzları yenilgiyle düştü ve bıkkın bir ifadeyle baktı Derim'e. Tatsız bir tonla karşılık vermesine rağmen sesinde bu kez belirgin bir kabulleniş vardı. Belli belirsiz başını salladı.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor ama dediğin gibi olsun." Aniden işaret parmağını kaldırarak salladı. "Ama bundan sonra onunla ilgili bir halt yapmaya karar vermeden önce en azından bana haber ver."

"Seni ezip geçtiğimi ya da sana gösteriş yapmaya çalıştığımı düşünme lütfen. Böyle bir şey hissedersen gerçekten çok üzülürüm, gerekirse geri adım atarım, senin kendini kötü hissetmeni asla istemem."

"Neyin gösterişini yapacaksın lan? Üç beş malla mülkle beni ezemezsin sen. Bunlar gelip geçici şeyler. Selin de ben de sıradan bir hayat istiyoruz ve bunu yaşıyoruz. Ben bu tür şeylerin altında ezilmem. Ben Selin'i düşünüyorum. Çok mahcup olacak ve utanacak. Saçma sapan şeyler yüzünden karımın kendisini kötü hissetmesini istemiyorum."

"Söz veriyorum böyle hissetmemesi için elimden geleni yapacağım." diyerek atıldı Derim. "Ben Selin'in dostluğunu satın almaya çalışmıyorum. Yapmaya çalıştığım tek şey, kızların güvenli araçlarının olması... Selin'i de onlardan ayırmadan birlikte keyifli zaman geçirmelerini sağlamak. Üçüne de aynı hediyeyi vermek istedik. "

"İstedik derken?" diye aniden sordu İbo tek kaşını kaldırarak.

Derim önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Kızıl'ın aracını Jan aldı."

İbo'nun kaşları hayretle yukarı kalktı. "Lan o yüzden mi tüm gece bakışıp durdular? Onlar da mı başladı?"

Derim başını salladı umursamadan. "Kızıl, Jan'ın canına okuyacak gibi görünüyor." Aniden gözleri neşeyle parladı. "Eğlenceli olacak gibi, sence de öyle değil mi?"

"Ulan, Alin onu paspasa çevirir be!" dedi İbo kahkaha atarak. Aniden keyfi yerine gelmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. Elini boşlukta salladı. "Kap ondan iki şişe. Sabaha kadar gider bu geyik."

Derim ve İbo ellerinde birer şişeyle yukarı çıktıklarında şömineli odadakiler, koltuklardan ziyade yerlere otururak kahve servisine başlamışlardı. Alin içeri giren adamları görünce elini telaşla salladı.

"Akhan, aç şişeyi hemen. Kahvelerimizin içine koyalım biraz."

Derim ilerleyerek şişeyi Jan'a uzattı. "Sen servise başla, ben Baho'yu arayayım evin önüne getirsinler." diye alçak sesle durumu bildirdi.

Jan iki adamın yüzlerini inceleyerek bakıyordu o sırada ve İbo'nun yüz ifadesinden durumu kabullendiğini anlamış olmanın rahatlığı ile gülümseyerek şişeye uzandı. Bir an İbo'yla göz göze gelince onun kendisine attığı acıyan gözlere bir anlam veremedi fakat İbo'nun başını vah vah der gibi iki yana sallamasıyla sorarcasına adama baktı.

İbo sırıtarak Selin'in yanına geçti. Karısının yanına otururken diğer taraftaki Avcı'yla göz göze geldi ve iki adam birbirine göz kırptı. İkisinin de birbiriyle paylaştığı birçok sır olmuştu ve şimdiye kadar bu sırlar yalnızca ikisi arasında kalmıştı. İbo, Avcı'nın verdiği sözleri her zaman tutmasından yana memnundu. Geçmişte paylaştıkları en büyük sır hala yalnızca Mehmet Aydar'ın da olduğu üçü arasında devam ediyordu. Selin, İbo'nun arkadaşlarını tanıyor olsa da büyük gerçeği hiçbir zaman bilmemişti ve hiçbir zaman tahmin de edemezdi. İbo'nun Selin'le paylaşamadığı tek sırrı da buydu zaten. Ancak bu kendi sırrı olmadığı için bununla ilgili suçluluk da duymuyordu. Başkalarının özelini, karısı dahi olsa Selin'le paylaşamazdı.

Diğerleri içki servisine başladığında Derim yerleştiği kanepede telefonundan Baho'ya mesaj attı. Beş dakika içinde üç araç da evin önüne getirilecekti. En azından birkaç yudum içecek zamanları vardı. Tam o esnada Selin'in, İbo'ya söylediği sözleri duyunca yerinde gerilerek bakışlarını genç kadına çevirdi.

"Sevgilim, sen yatmaya karar verirsen beni bekleme. Biz dördümüz biraz daha sohbet edeceğiz. Biliyorsun, uzun zamandır dördümüz birden bir araya gelememiştik."

İbo içkisinden bir yudum aldıktan sonra başını salladı. "Ben gider yatarım, sizin çeneniz düşünce saatler geçer, bekleyemem sizi."

Derim, Selin'le göz göze gelince bakışlarında rica dolu bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırdığında Selin belli belirsiz omuzlarını sallayıp "üzgünüm" der gibi baktı kendisine. Bu gece diğerlerine anlatacakları arasında annesinin mezarının bulunduğu da vardı ve Derim'in tüm ricalarına rağmen bunu kendisine saklamayacağı belliydi.

Derim tedirgindi. O sırada Alin'le konuşan Anka'ya kaçamak bir bakış attığında nefesi sıkıntıyla göğsünde sıkışmış gibi hissetti. Bunu bilmelerini istemiyordu. Anka ile yeni,

temiz bir başlangıç için ilk adımları attıkları bu günlerde onun kendisi ile ilgili tüm düşüncelerinin her şeyden bağımsız gelişmesini istiyordu. Bu sanki ona rüşvet vermek gibi hissettiriyordu ve Derim bu düşünceden o anda şiddetle nefret etti. Anka böyle düşünürse Derim kahrolacağına emindi. Oysa tek istediği bunu çoktan hak etmiş iki kadının artık huzura kavuşmalarıydı.

Baho'dan mesaj gelince Derim bakışlarını ekrana indirdi ve derin, sessiz bir soluk çekti. Başını kaldırdığında Jan'la göz göze geldi. Gözlerini indirerek hazır olduklarını işaret etti. Kadehindeki içkiyi tek yudumda boğazından aşağı yuvarladı ve cesaret toplamak ister gibi omuzlarını dikleştirerek derin bir soluk aldı.

"Kızlar..." dedi ortaya doğru. Üç kadın bakışlarını kendisine çevirdiğinde çekingen bir yüz ifadesiyle zoraki bir gülümseme oturtmaya çalıştı yüzüne. Anka kaşlarını çatarak ona baktı. Derim'in sıkıntılı tavrının hemen farkına varmıştı ve ne diyeceğini merakla bekledi.

"Jan'la sizin yılbaşı hediyenizi henüz vermemiştik, fark ettiyseniz... Hazırsanız..." dedi sesi düşerek.

Üç kadının yüzünde beliren gülümseme az da olsa ona yeniden cesaret aşıladı fakat Anka'nın sözleriyle tekrar endişeye kapıldı.

"Hediye beklememiştik ki zaten. Gördün işte, biz hediyeleri geyik olsun diye alıyoruz. Abartıya gerek yok."

"Allahtan hiç abartmamış." diye söylendi İbo ağzının içinde.

Selin sorarcasına kocasına baktığında İbo sevimli olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle baktı karısına. Derim'in duraksaması ve ondan yardım dilenen tedirgin bakışları tıpkı çekingen bir çocuk gibiydi ve İbo isteksiz de olsa genç adamın imdadına yetişti.

"Derim ve Jan size hediye almış kızlar. Biraz evvel bana söyledi, ben de; aaa ne güzel yapmışsın, aferin aferin, çok güzel. Kızlar bayılacaklar, dedim."

"Gerek yoktu ki." dedi Selin sevecen bir tonla. "Zaten çok güzel bir akşamı yine bir arada geçirdik. Bundan daha güzel bir hediye olmaz ki."

"Yaa değil mi mavişim? Daha ne olsun? İşte ben de öyle dedim ama Derim üçünüzü de ayırmadan daha çok mutlu etmek istemiş sizi."

İbo'nun alaycı sözleriyle Anka ve Alin tüm gece boyu devam eden ve hala tatmin edemedikleri meraklarıyla yeniden Selin ve İbo'ya baktılar. Avcı'nın da sorgulayan bakışları İbo'nun üzerindeydi. Alin gözlerini kısarak konuştu.

"Siz ne ara tanıştınız da; bu kadar samimi oldunuz, valla merakımdan öleceğim?"

"Anlatacağım ben size kızlar." dedi Selin hevesle. "Dördümüz baş başa kalacağız ya, o zaman uzun uzun konuşuruz."

"Ve beyler de demek istedin herhalde." diye mırıldandı Avcı kendisini hatırlatırcasına. Selin çocuksu bir ifadeyle yüzünü buruşturup başını salladı. "Alındın mı sen?" dedi çocuksu bir sesle.

"Aslında gerek yoktu..." diyen Derim atıldı. "Yani tanıştık işte bir şekilde. Ayrıntıya gerek yok ki."

"Ben merak ediyorum bu tanışma nasıl oldu?" diyen Anka bastırarak ciddi bir yüzle karşılık verdi Derim'e.

Derim aniden ayağa kalktı ve direktif verir bir tonla konuştu. "Hadi kalkın, hediyelerinizi görmenizi istiyorum."

"Getir işte buraya. Biz niye geliyoruz peşinden?" dedi Alin anlamayarak.

"Getirebilse ben eminim buraya da sokardı kesin." diye söylendi İbo.

Derim ona ters ters baktı ve bakışları Alin'e çevrildi.

"Dışarıda hediyeleriniz. Sizin dışarıya gelmeniz gerekiyor."

Üç kadın şaşkınlıkla birbirine baktı ve Alin diğerlerinden önce davrandı. "Hadi kızlar, neymiş gidip görelim. İyice merak ettim."

Hep birlikte odadan çıkarak koridorda ilerlediler ve evin geniş girişine vardılar. Derim kapıya doğru adımlarken diğerleri de onu takip ediyordu. Derim kapıyı açarak dışarı çıktı ve onun arkasından diğerleri evin önündeki geniş alanda toplaştılar. Dışarıdaki soğuk hepsinin yüzüne vurduğunda bir an için ürpermiş olmalarına rağmen kimseden şikâyetçi bir yorum çıkmamıştı. Evin önündeki geniş alan karlardan temizlenmişti ve iki yanda da kar yığınları vardı şimdi. Üç tane araç yan yana bu temizlenmiş olan alanda duruyordu. İkisi zırhlı olduğu belli Audi A8, biri Audi Q2 idi.

Üç genç kadın sorarcasına Derim'e bakıyordu şimdi. Derim memnun bir yüzle gülümsedi ve eliyle önündeki araçları gösterdi.

"Yeni yılınız kutlu olsun kızlar..." dedi ve aceleyle ekledi. "Seninki Q2 olan Selin."

"Vay amına koyayım." diye mırıldandı Avcı şaşkınlıkla. İbo hızla elini kaldırıp Avcı'nın ensesine vurdu. "Doğru konuş lan kızların yanında. Sokaklarda dolaşa dolaşa ağzın da bozulmuş iyice."

Üç kadın öylece kalakaldı. Üçü de ne kımıldayabiliyorlar ne birbirlerine bakabiliyorlar ne de tek ses çıkarabiliyorlardı. Sadece hayretle önlerindeki arabalara bakıyorlardı.

"Yuh!" diyen Alin'den nihayet ilk tepki gelmişti. "Manyak mısın ya? Böyle hediye mi olur?" dedi genç kadın şaşkınlıkla.

"Aslında seninkini ben almadım, Jan aldı." dedi Derim aceleyle açıklama yaparak. "Anka ve Selin'inki benden."

"Beni düşünmediğin için kalbim kırılmalı mı bilemiyorum." diye alayla mırıldanan Avcı'yı kimse kâle almamıştı.

Anka başını ağır çekimdeymiş gibi Derim'e çevirdiğinde Selin, hala donmuş gibi arabalara bakıyordu. Alin bu kez bakışlarını Jan'a çevirmişti ve hayretle devam etti sözlerine. "Ama ben senin zaten motorunu elinden almıştım, gerek yoktu ki buna." dedi ve aniden aklına gelmiş gibi gözlerini kısarak diklendi. "Eğer motoru geri almak için bunu yaptıysan ben araba falan istemem. Motor benim. Al araban senin olsun."

Jan keyifli bir kıkırtı çıkardı. Elleri ceplerinde topuklarının üzerinde yaylandı ve kaşlarını kaldırdı. Yüzündeki gülümseme Alin'in aklını başından alacak kadar seksiydi.

"Motor sende zaten. Onu sevdiğini biliyorum. Geri almayı düşünmüyorum, merak etme. Bu yılbaşı hediyen."

Alin yeniden başını araçlara çevirdi. "Ama böyle hediye olmaz ki?" Ansızın dudaklarından çıkan yüksek sesli kahkaha eşliğinde bir elini diğer avucuna vurdu ve alayla devam etti. "Ay şimdi bir de bunun benzeri oyuncak bulmam lazım telafi etmek için. Hayatta uğraşamam." Ayıplayan bakışlarını Jan'a dikti, dudakları büzüldü. Bu kez yüz ifadesi onda nadir görünen bir ciddiyette sahipti. "Ben seni makul biri sanıyordum. Böylesi abartı bir şeyi yaptığına inanamıyorum."

Jan şaşkınlıkla Alin'in sözlerini sindirmeye çalıştı. En azından Alin'in bu hediyeyi sorgusuz bir mutlulukla karşılayacağını düşünmüştü.

"Ben bunu kabul edemem." diyen sözler Selin'in ağzından mutsuzlukla çıktı o sırada. Mahcup gözlerini zorlukla Derim'e çevirdi, başını iki yana salladı. "İnce düşüncen için teşekkür ederim fakat ben bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

"Ne demek kabul edemem!" dedi Derim sert bir sesle. "Edeceksin! O senin araban! İtiraz istemiyorum!"

"Adam höt höt. Bu nasıl hediye vermekse?" diye söylendi yine İbo.

"Onun da tarzı bu sanırım." diyen Avcı'nın sesi yine alaycıydı. İbo'yla birbirlerine baktılar. Avcı sırıtarak devam etti. "Sen de Mısır'dan zengin akraba çıkıp gelmiş gibi hissediyor musun?"

İbo sırıtarak başını salladığı esnada "Konuş karınla İbo! Kabul edecek! Etmek zorunda!" diyen Derim telaşla İbo'ya dönmüştü. Ardından yardım dilenen bakışları Anka'ya çevrildi. "Lütfen, ikna et. Kabul etsin."

"Ben bile kabul etmedim, o nasıl etsin?" dedi Anka hayretle.

"Ne demek kabul etmedim? Neden her şeyin tadını bozuyorsunuz? İtiraz etmeden hediyelerinizi kabul edemez misiniz? Neden her şeyi zorlaştırıyorsunuz?"

Derim'in ses tonundaki yılgın, mutsuz tını Anka'nın içini sızlattı. Hevesle yapmaya çalıştığı şey kursağında kalmıştı. Anlayışlı çıkmasına çalıştığı bir sesle karşılık verdi.

"Derim, hediye dediğin şey makul ölçülerde olur. Bu yaptığın çok fazla. Kocaman arabalardan söz ediyoruz." dedi eliyle önündeki araçları göstererek.

Derim'in omuzları üzüntüyle düştü ve gözleri üç kadın arasında gidip geldi. Ses tonu da yüz ifadesi kadar üzgün çıkıyordu.

"Bir kez... Sadece bir kez itiraz etmeden yalnızca hediyelerinizin tadını çıkaramaz mısınız? Neden bunu yapıyorsunuz?"

Derim'in o anki ifadesi yine çocuksu bir yılgınlık taşıyordu. Adeta yaptığı hiçbir şeyi kimseye beğendiremediği için hissettiği hayal kırıklığı ve yılgınlık içinde boğuşan bir çocuktu. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken eli karmaşık saçlarının içinde, bakışları bıkkınlıkla etrafta dolaştı. Hüsran dolu gözleri arabalara yöneldiğinde iki elini de ceplerine sokarak başını aşağı eğdi. Keskin derin bir soluk dudaklarının arasından yenilgiyle çıktı.

Derim'i izleyen üç kadın sessizce birbirine baktı. Selin'in gözlerine yerleşen mahcubiyet ve utanç Anka'nın gözünden kaçmamıştı. Alin ilk kez bu kadar tedirgindi. Her zaman fütursuz olan Alin'in bile böyle bir şeyi aklına getirmediği belliydi. Anka yeniden önlerinde duran araçlara baktı. Zırhlı araçların neden Alin ve kendisine alındığını tahmin etmesi zor değildi. Derim'in aklının nasıl çalıştığını Anka az çok çözmüştü ve yine bir taşla iki kuş vuracaktı. Hem hediye almış olacaktı hem de Anka'nın ısrarla kendi arabasını sürmek istemesini, kendi bildiği güvenli bir yolla sağlamış olacaktı. Selin'in aracının güzelliğine kendisine hâkim olamasa da eriyerek baktı. Mahallede dikkat çekecekti elbette ama zırhlı olmadığı için tolere edilebilir bir dikkat olacaktı.

Bakışları sorarcasına İbo'ya çevrildiğinde elleri ceplerindeki adam belli belirsiz omuz silkip dudaklarını büzmüştü. Derim'in İbo'yu ikna ettiği belliydi ancak İbo yine de karan onlara bırakıyordu. Anka yeniden kaşlarını çatarak Derim'in onu nasıl ikna ettiğini düşündü. Ne ara bu kadar yakınlaşmışlardı hiçbir fikri yoktu fakat Derim'in, İbo üzerinde bile olumlu bir etki bıraktığını görebiliyordu. Bu kadar pahalı bir hediye İbo'yu rahatsız etmiş görünmüyordu. Anka bu fikre neredeyse kahkaha atacaktı. İbo'nun maddi şeylere önem vermediği yine kendisini belli etmişti. İbo'nun umurunda bile değildi bu.

Bakışları yeniden diğer iki kıza çevrildi ve sessiz kısa bir konuşma geçti aralarında. Derim'in başı önüne eğik, sıkıntılı bir tavırla ayağının ucuyla yeri sürtüyordu. Hissettiği hayal kırıklığı düşen omuzlarına yüklenmişti. Anka çabuk bir bakışı ona atıp, sorarcasına kızlara baktı tekrar. Selin başını belli belirsiz iki yana sallarken Alin gözlerini ayırıp sence de çok fazla değil mi der gibi araçlara hızlı bir bakış atmıştı. Anka yeniden araçlara baktı. Gerçekten çok fazlaydı. Bakışları yeniden Derim'e çevrildi, genç adam başını hafifçe kaldırıp yan gözle alıngan bir tavırla kendisine baktı. Yüz ifadesi öyle

çocuksuydu ki Anka onun neredeyse küstüğünü söyleyebilirdi.

"Bir daha bize sormadan bir şey almayacağına söz verirsen bu seferlik kabul edebiliriz." dedi aniden. Neredeyse uzun süreden beri süren sessizliği bozan ilk sözlerdi bunlar. Anka, bedenini Derim'e çevirdi ve ciddi bir ses tonuyla devam etti.

"Her zaman uçlarda dolaştığını söylediğimde inkâr ediyorsun ama bu yaptığın söylediklerimi ispatlıyor işte. Makul sınırlarda değilsin Derim. Çok abartıyorsun."

"Abartmıyorum. Sadece araba." dedi Derim çabucak. Ses tonundaki sert savunma apaçık belliydi.

"Zırhlı araba Derim!" dedi Anka sert bir sesle.

"Harbi öyle." diyen Avcı yine alayla araya girmişti fakat yine kimse onu kaale almadı.

"Güvenliğiniz için. Kendi arabanı kullanmayı seviyorsun, en azından güvenli olsun istiyorum. Bunun nesi yanlış?"

"Benim güvenlik sorunum yok Derim!" diyen Selin araya girdi.

"Onur'la dolaşmıyor musun? Bu şehrin trafiği berbat. Yollar manyak dolu. Bu güvenli bir araba!" dedi Derim sert bir sesle Selin'e dönerek. Adeta kızlar tarafından saldırıya uğramış gibi bir ona bir diğerine çabucak karşılık veriyordu.

"Benim Bartın'a çıkışmam lazım değil mi?" diye sordu Alin, araya girerek Anka'yı dürtmüştü.

"Dürtme beni!" dedi Anka hızla ona dönerek. "Şu dürtme huyuna uyuz oluyorum, sürekli beni dürtüp durma!"

"Akhan'a mı çıkışayım, Bartın'a mı diye sordum? Ne bağırıyorsun?"

"Ben çıkışmıyorum! Makul olmasını söylüyorum!"

"Bak, görüyor musun? Seninki Bartın'ı da yoldan çıkarmış. Hâlbuki ben onu makul sanıyordum. Kanına girmiş!"

Alin, şikâyetçi bir tonla suçlarcasına Anka'ya karşılık verirken iki adamın orada olduğunu unutmuş gibiydi.

"Meyili varmış demek ki!" dedi Anka yine sert bir sesle.

Alin aniden bedenini Jan'a çevirip sert, otoriter bir tavırla "Meylin mi var senin?" diye sordu suçlarcasına.

"Neye meyilim?" diye sordu Jan şaşkınca.

"Uçlarda dolaşmaya meylin mi var senin? Bu ne biçim hediye? Çiçek böcek neyine yetmedi?"

"Çiçekler böcekler sana göre değilmiş, kardeşin öyle dedi." Jan öyle hızlı bir savunma yapmıştı ki; şaşkınlıkla açtığı gözleri, tedirgin yüzü gülünecek kadar komik görünüyordu.

"Doğru demiş tabii. Çiçeği yiyecek değilim!"

"Yenilecek bir şey mi almalıydım yani?"

"Ekmek kadayıfı alaydın bari."

"Midesine inecek herhangi bir şey fark etmezdi aslında. Bazen bizi de yemeye kalkacak diye korkuyorum."

Avcı'nın alaycı sözlerini "Ayyy yeter!" diyen bir çığlık sesi yok etti.

Selin'in çığlığı yükseldiğinde İbo hariç kapının önündekiler neredeyse yerlerinde zıplamışlardı. Derim ürkerek ona baktı. Kızlar telaşla Selin'e döndüler. Avcı bir adım geriye çekildi.

"Yeter şiştim!" dedi Selin bıkkınlıkla. Diğerlerini umursamadan İbo'ya çevirdi bakışlarını. "Sen söyle sevgilim. Sen ne düşünüyorsun?" dedi eliyle araçları işaret ederek.

İbo umursamazca omuz silkti. "Kankan seni kızlardan ayırmak istememiş. Onların araçlarının güvenli olmasını istiyormuş..." Alayla devam etti. "Seninkini zırhlı seçmediği için çok şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Mahalleli götüyle gülerdi bize."

"Seni rahatsız etti mi bu durum?" Selin öylesine düz bir sesle konuşuyordu ki adeta durum analizi yapıyordu.

"Seni etmediği sürece benim için de sakıncası yok." dedi İbo ciddi bir tonla. Sözleri biter bitmez alayla ekledi. "Sadece önümüzdeki yılbaşı benden de yat, kat ya da at bekleme yeter."

"Atı ne yapacağız? Bahçeye mi bağlayacağız?" dedi Selin çıkışan bir tavırla. Eliyle yüzüne düşen saçları geri attı.

"Yat ya da kat olur diyorsun yani?" diye sordu Avcı merakla. İbo, elini kaldırıp yanındaki Avcı'nın kafasına bir şaplak attı. Avcı'dan protesto eden bir nida çıkarken Selin onlara aldırmadan bu kez bakışlarını Derim'e çevirdi. İşaret parmağını tehdit eder gibi salladı.

"Sırf şu küskün suratına kıyamadığım için tamam diyorum ama bu ilk ve son olsun. Bir daha böyle abuk sabuk bir şey yapmayacaksın."

Derim'in yüzünde aniden beliren gülümseme güneş kadar yakıcı ve aydınlıktı. Bakışları hızla sorarcasına Anka'ya çevrildiğinde onun da gözlerini devirerek başını salladığını gördü ve çocuksu bir heyecanla atıldı.

"Anahtarlar araçların üzerinde. Yeni yılınız kutlu olsun kızlar."

Üç kadın yüzlerini araçlara çevirip dikilmeye devam ederken, Alin bir adım atıp omzunu Anka'ya yasladı. Kardeşinin diğer tarafında dikilen Selin'e hafifçe başını eğdi ve muzır bir gülümsemeyle sordu.

"Kapışır mıyız?"

Anka, Selin cevap veremeden çenesini kaldırarak bir cık sesi çıkardı.

"Hiç girme oraya. Selin bizi geçer. Aracı daha küçük, daha kıvrak."

Selin yerinde hafifçe kıpırdandı ve hala hissettiği şaşkınlık alenen belli olurken alçak bir tonla konuştu.

"İyi ki sizinle birlikte ileri sürüş teknikleri almışım. Şimdi hakkını verebileceğim galiba."

"Benim motoru hiçbiriniz geçemezsiniz kızlar." diyen ses yanlarında biten Avcı'dan çıktı. Omzunu Selin'e yaslarken sırıtarak genç kadına baktı.

"Bak, buna pozitif ayrımcılık deniyor. Takdir ettim Akhan'ı. Bana da bir araba alaydı, sevebilirdim bile. Şimdilik sadece takdirimle idare edecek."

"Senin sevgin olmadan yaşaması zor olacak." dedi Anka alaycı bir tonla.

"Bir tur verirsiniz değil mi?" diye sordu Avcı aynı alaycılıkla Anka ve Alin'e bakarak.

"Köpeğin olsun!" diyen iki kelime aynı anda iki kadının ağzından dışarı döküldü ve bunu ardından dördünün de dudaklarından çıkan kıkırtılar takip etti.

***

Anka odasında duşunu alıp pijamalarını giydiğinde saat sabaha karşı beşe geliyordu. On beş dakika evvel herkes kendi odasına çekilmişti nihayet. Son iki saate yakın süreyi Alin ve Avcı ile birlikte Selin'in anlattıklarını dinleyerek geçirmişlerdi.

Öncesinde Derim, Jan ve İbo'yu neredeyse kovarcasına yataklarına göndermişlerdi ve dördü de şöminenin önünde yere oturarak konuşmaya başlamışlardı. Selin en baştan anlatmaya başlayarak Derim'in nasıl onunla iletişime geçtiğini ve sonrasında olanları anlattı. Üçü de hayretle dinlemişlerdi Selin'i. Derim'in yaptığı şeye inanmakta zorluk çekseler de öte yandan yaptığının ona uygun olduğunu da kabullenmişlerdi. Selin'in annesini kendi annesinin yanına defnetmesi ancak Derim gibi uçlarda olan birinin yapabileceği bir gözü karalıktı.

Avcı en çok Selin'in annesinin yerini bulabilmiş olmasına şaşırmıştı. Fakat şaşkınlığından hızla kurtulmaya çalışarak daha çok bu sevinci Selin'le birlikte paylaşmayı tercih etti. O kadar çok iz sürmüştü ki geçmişte, eli hep boş dönmüştü. Derim'in yapabileceklerinin sınırı yoktu ve kafasına koyduğu

şeyi gerçekleştirmekten asla vazgeçmiyordu. Takdir etmemesi olanaksızdı.

Anka ilk kez kendisini bu kadar huzurlu hissediyordu. Derim söz konusu olduğunda Selin ve İbo'nun çekingen duruşları, özellikle İbo'nun her zaman takındığı gardını alır tavır artık yok olmuştu. Derim onlar için savunmaya geçecekleri düşman olmaktan çıkmıştı ve Anka, bu yeni durumu oldukça iç rahatlatıcı buluyordu.

Selin söz konusuyken tüm kalkanları açık olan İbo'nun dahi güvenini kazanmış olması Anka için başka bir minnet konusuydu. Derim'le atacağı yeni adımların fikrine kendisini alıştırmaya çalışırken etrafındaki sevdiklerinin de bu güvenceyi vermesi, bu fikre daha sıcak bakması konusunda cesaretlendiriyordu kendisini. Derim gerçekten çabalıyordu ve Anka artık ona daha çok inanıyordu.

***

Anka, odasına girmeden önce her zaman olduğu gibi önce Aşil'i kontrol etmiş, açılan üzerine yeniden yorganı örtmüştü. Derim ve Jan'ın verdiği abartılı hediyelerin kabulünden sonra araçlar yine garaja çekilmişti. Şimdilik... O günün sonrasında Selin kendi aracıyla evlerine dönerken, Anka ve Alin de kendi evlerine geçeceklerdi.

Anka, Derim'le anlaştığı gibi yılbaşına kadar onun evinde kalmıştı fakat o gün itibariyle kendi evine geçebilecekti artık. Derim üç saat evvel nihayet evinin anahtarını ona geri vermişti. Salonda biriken boş kadehleri mutfağa taşıdıkları esnada birkaç dakika yalnız kaldıklarında Derim pantolonunun cebinden anahtarı çıkarıp Anka'nın avucuna koymuştu.

"Bana verdiğin sözü tuttun, bugüne kadar burada kaldınız. Hayatımın en güzel günleriydi. Oğlumla ilk kez yılbaşı geçirebildim..." Mahzun bir alaycılıkla hızla eklemişti. "Gerçi ilk defa yılbaşı geçirdim... Gerçekten çok güzeldi." Birkaç

saniye susmuş ve hüzünle devam etmişti. "Şimdi ben sözümü tutuyorum..." Cebinden anahtarı çıkarmış boştaki eliyle uzanarak Anka'nın bir elini tutup avucuna anahtarı üzüntüyle bırakmıştı. "Gitmenizi istemiyorum... Ama senin kararlarına saygılı olacağım. Evin hazır. Ne zaman istersen dönebilirsiniz..."

Bakışlarını kaldırıp Anka'ya baktığında gitmemeleri için yalvarıyordu adeta. Anka birkaç saniye onun o yalvaran gözlerine baktı. Mahcup bir gülümsemeyle başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Gitmemiz gerek Derim... Buna ikimizin de ihtiyacı var. Sözümü tutmak için kaldım bugüne kadar. Ama biraz mesafeye ihtiyacım var."

Derim yenilgin bir yüzle bakmıştı ona. "Israr etmeyeceğim. Buna hakkın var. İsteklerine saygılı olmak zorundayım, biliyorum."

"Bu görüşmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Aşil'le her gün görüşmeye devam edeceksiniz. Bazı geceler burada seninle kalacak yine."

Derim dudaklarını büzerek başını sallarken gözlerini yummuştu.

"Sen kalmayacaksın ama?"

"Her şey çok hızlı gelişiyor Derim ve ben buna ayak uydurmakta zorlanıyorum. Sıradan şeyler istiyorum ve her şeyi sıradan insanların yaşadığı gibi yaşamak istiyorum. Bu mesafeye ihtiyacımız var."

"Flört etmeye devam edeceğiz yani?" dedi Derim kuşkuyla tek kaşını kaldırarak.

Anka kısık bir kahkaha attı. "Becerebilirsen iyi olur... Birbirimizi daha iyi tanımamız lazım. Aynı evin içinde uzak kalmak zor oluyor... Ben artık esen rüzgârda savrulmak istemiyorum. Kontrolün elimden çıkıp gitmesi beni panikletiyor ve yaşadığım her şeyi sindirerek yaşamak istiyorum. Normalleşmeye ihtiyacım var."

"Peki..." dedi Derim isteksiz de olsa başını onaylayarak sallarken. "Senin istediğin gibi olsun. Sabredebilirim sanırım."

Bu kez Anka rica dolu gözlerini ona dikerek konuştu. "Dönüşümüz konusunda Aşil'le konuşurken bana destek olur musun? Bundan hoşlanmayacak... Hayal kırıklığına uğrayacak, biliyorum. Sana çok alıştı, senden uzaklaşmak istemiyor ama buna benim ihtiyacım var Derim. Aşil'le konuşurken bana destek olmanı istiyorum."

Derim hızla başını salladı. "Yanında olacağım merak etme..." Birkaç saniye duraksadı ve emin olmak istercesine sordu bu kez. "Ocak sonunda Paris'e geleceksiniz ama benimle değil mi?"

Anka gözlerini yumarak gülümsedi. "Geleceğiz, söz. Bu üç hafta herkesin kendi evinde olması her şeyi sindirmemiz için yeterli bir süre."

"Sindirmek isteyen sensin, benim sindirmek istediğim bir şey yok. Sadece senin isteklerine uymaya çalışıyorum."

Anka azarlar gibi baktı Derim'e. "Kendimle biraz baş başa kalmaya ihtiyacım var Derim. Yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyoruz ve bunu bu kez doğru yollardan yapmak istiyorum. Karga tulumba bir şeylerin içine çekilmek istemiyorum. İkimizin arasında olacak şeyler, bir kez de olsa normal bir işleyişle gelişsin istiyorum. Herkesin yaptığı, herkesin yaşadığı gibi normal bir ilişki istiyorum."

Derim yeniden başını sallamıştı onaylayarak fakat yüzündeki ifade bundan hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu. Anka parmaklarının ucunda yükselerek Derim'in dudaklarına kısa fakat etkili bir öpücük bıraktı. İşaret parmağıyla Derim'in göğsünü tehdit eder gibi dürttü. Ona ağır gelen şeyleri artık yavaş yavaş ardında bıraktığını işaret eden, şakacı bir tonla devam etti.

"Unutma! Bana söz vermiştin. Bu kez esir sen, efendi benim!"

Derim anlık bir afallama yaşadıysa da dudaklarının arasından çıkan hoşnut gülme sesi Anka'nın her zaman olduğu gibi tüylerini diken diken etmişti. Özellikle şu süreçte Derim'den uzakta olmak kesinlikle aklı başında düşünebilmek için gerekli olan tek şeydi.

Genç adam başını eğerek dudaklarını yumuşak bir şekilde genç kadının dudaklarına dokundurmuştu.

"Her şey senin istediğin gibi olacak mon Phénix. Söz!" diye fısıldamıştı.

Şimdi Anka, birkaç gün önce hazırladığı ve giysi dolabın içine koyduğu Derim'in yılbaşı hediyesini almak üzere odanın içinde ilerliyordu. Ona yılbaşı hediyesi almayacağını söylemişti ve gerçekten de almamıştı. Fakat hazırladığı hediyenin alacağı herhangi bir şeyden daha değerli olduğunu biliyordu. Hatta bundan oldukça emindi. Bunu özellikle onunla yalnız oldukları bir anda vermek istemişti ve bu ana kadar beklemişti. Derim'e bunu şimdi vermek istiyordu. Kalabalık olan evde gitmeden evvel yalnız kalabilecekleri başka bir an olmayacaktı ve önlerinde sadece birkaç saat kalmıştı.

Otuz santime otuz santim büyüklükte, şık bir kurdeleyle bağlanıp üzerine fiyonk yapılmış kare kutuyu eline alarak ayağa kalktı ve adımları odasının kapısına yöneldi. Koridorun karşısındaki Derim'in oda kapısının önüne gelince usulca kapıya vurdu ve ses beklemeden kapıyı aralayarak başını hafifçe ileri uzattı.

"Uyuyor musun?"

Derim hızla yatakta doğruldu ve kesinlikle uyumadığı belli dinç bir sesle "Hayır uyumuyorum. Nasıl uyuyabilirim ki?" dedi şikâyetçi bir tonla.

Anka gülümseyerek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

"Huysuzluk senin üzerine yapışmış. Bence bundan bir an evvel kurtulman lazım.

"Huysuz değilim!" dedi Derim ters bir tonla. "Sizinle bu evdeki son günümde gülüp eğlenmemi beklemiyorsun herhalde."

"Söz vermiştin sorun çıkarmayacağına." dedi Anka ileri adımlarken.

"Çıkarmıyorum. Çıkarmadım, öyle değil mi? Sorun çıkaracak olsam evden dışarı adımınızı atamazdınız."

"Ona tehdit deniliyor, sorun çıkarmak değil."

Anka yatağın yanına yaklaşınca kalçasını usulca yatağın ucuna bıraktı ve kucağındaki kutuyu iki eliyle tutarken Derim'e baktı. Derim sırtını yatak başlığına dayarken bacağının birini toplamış, kucağındaki yorganı sinirle çekiştirmişti beline. Üstü her zaman olduğu gibi çıplaktı ve Anka ilk kez sevecen gözlerle göğsündeki dövmeye baktı. Bakışları birkaç saniye dövmede asılı kaldı ve ardından iman tahtası üzerindeki asılı kolyeye baktı. Derim kolyeyi boynundan sadece havuza girdiğinde çıkarıyordu ve Anka'ya geri vermeyi aklından dahi geçirmiyordu. Anka sevecen bakışlarını yeniden Derim'in gözlerine kaldırdı. Elindeki kutuyu yavaşça ileri uzatarak Derim'in kucağına koydu.

"Sana yılbaşı hediyesi almayacağımı söylemiştim... Ama hediye vermeyeceğimi söylememiştim. Yeni yılın kutlu olsun."

Alçak sesle sarf ettiği kelimelere Derim gözlerini hızla kırpıştırarak önce sessiz bir karşılık verdi ve sonra bakışları hayretle kucağına inerken mırıldandı.

"Hediye bekleme demiştin." diye hatırlattı Derim tam olarak Anka'nın kelimelerini kullanarak. "Beklemiyordum... Bir şey almanı istemedim de zaten. Gerek yoktu."

"Almadım... Zaten senin için biriktirdiklerimi bir düzene koydum sadece."

Derim sorarcasına ona bakarken Anka gülümsedi ve bakışlarıyla genç adamın kucağındaki kutuyu işaret etti.

"Açmayacak mısın?"

Derim tedirgin bakışlarını yeniden kutuya indirdi, elleri aynı tedirginlikle kutuya uzandı. Bakışlarını hızla yukarı kaldırdı.

"Ne bu?"

"Açarsan görürsün."

Derim derin bir nefes alıp kutunun üzerindeki kurdelenin fiyongunu çözdü. Ağır hareketlerle kurdeleyi çekerek çıkardı ve yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Hareketleri öyle yavaştı ki Anka onun neredeyse içinde bomba olan bir paketi, patlatmaya korkar gibi ağır hareket ettiğini düşündü. Bu düşünce kahkaha atmasına neden olacakken Derim kutunun kapağını yavaşça kaldırdı ve Anka pürdikkat genç adamın tepkilerini izlemeye devam etti.

Derim kutunun kapağını yanına koydu ve kutunun içindeki şeye birkaç saniye boş boş baktı. Merakına yenik düşerek uzandı ve kahverengi deri kaplı kalın deftere benzer şeyi kutudan dışarı çıkardı. Defteri kaldırdığı anda onun altında duran, kutunun içinde aynı boyutlarda bir ipad fark etti. Onu da istemsizce uzanarak dışarı çıkarırken soran bakışları yeniden Anka'ya kalktı.

Anka, Derim'in onda daha önce görmediği çekingen bir gülümsemeyle ona bakıp "Yanına oturabilir miyim?" diye sordu genç adamın yanını göstererek.

Derim çabucak birkaç santim yana çekilerek hevesle ona yer açtı. Anka boş kutuyu alarak yere bıraktı ve Derim'in yanına oturarak sırtını yatak başlığına dayarken bacaklarını ileri uzattı. Derim'in kucağında ters duran deri kapağı düzeltti ve yeniden gülümseyerek genç adama baktı.

"Açabilirsin." diye mırıldandı.

Derim çekinerek deri kapağa uzandı ve yavaşça kapağı kaldırdığında karşısına çıkan ilk görüntüyle kalbi, yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Elindeki Yeni Doğan Bebek Albümü'ydü. Aşil'in doğum anından itibaren onunla ilgili tüm bilgiler buraya düzenle not alınmıştı. İlk el izi, ilk ayak

izi, kilosu, boyu, ilk çekilen fotoğrafları... Sayfalar ilerledikçe fotoğraflar değişim gösteriyor ve Aşil her birinde biraz daha büyüyordu... Yaşadığı ilkler yine düzenli olarak yazılmış ve kaydedilmişti... Oğlunun geçmiş dört senesi bu deftere neredeyse ay ay işlenmişti...

Derim bazı fotoğraflara bakarken yüzünde oluşan gülümsemeden haberdar değildi. Yüz kasları kendi iradesi dışında hareket ediyor, bazen gülümsüyor, bazen dikkat kesiliyordu. Sayfalar bitmek üzereyken gözleri dolu doluydu... Son yaprakta artık tutamadığı bir damla yaş, yanağından aşağı kayıverdi. Son sayfadaki, Aşil ve kendisi uyurken çekilmiş bir fotoğraftı. Nemli gözlerini şaşkınlıkla sorarcasına Anka'ya çevirdi.

"Haberiniz olmadan çekmiştim." diye mırıldandı Anka utangaç bir gülümsemeyle.

Derim yüzünde nahif bir gülümsemeyle yeniden fotoğrafa baktı. Elini kaldırıp parmağının ucuyla oğlunun yüzünü okşadı. Anka onun yüzünü dikkatle incelerken içi burkuldu fakat hiç ses çıkarmadan kucağındaki ipadin ekranını açarak düzeltti ve Derim'in kucağındaki albümün üzerine koyarak ekranı genç adama çevirdi ve birkaç yere dokundu. O güne kadar çekebildiği Aşil'e ait tüm videoları bu ipade sığdırmıştı ve Derim'in kaçırdığı her anı, en azından bu şekilde telafi edebileceğini düşünmüştü.

İkisi de yan yana ses çıkarmadan saatlerce videoları seyrettiler. Odada çıkan tek ses, seyrettikleri görüntülerde duyulan sesler ve bu görüntülerdeki komik anlardan kaynaklanan kimi zaman ikisinin de aynı anda dudaklarından çıkan kıkırtılardı. Anka çok alçak sesle bazen kısa açıklamalar yapıyordu.

"O gün bahçede çamurların içinde yuvarlanmış, üstünü başını batırmıştı..."

"Evin içinde onu bulamadığımda çok korkmuştum... Meğer dolabın içine saklanmış..."

"O kadar oyuncağı olmasına rağmen hep mutfaktaki tavayı tencereyi ortaya döker, mutfağın ortasında onlarla oynardı..."

"Memeyi bıraktıktan sonra biberonu ağzından düşürmüyordu... Ondan da zor vazgeçmişti..."

"Bütün yazı bu çocuk havuzunun içinde geçirmişti..."

Derim pür dikkat tüm videoları izlemişti. Bazılarında konuşulan Türkçe sesleri duyuyordu. Bazılarında İngilizce, bazılarında yalnızca Fransızca konuşuluyordu... Tüm videolar öylesine düzgün sıralanmıştı ki adeta Aşil'in ilk dört yılı bir belgesel tadında fakat oldukça uzun bir film gibi gözlerinin önünden geçmişti.

Farkına varmadıkları bir hızla zaman geçmiş, saat sabahın sekizi olmuştu ama ikisi de tek bir dakika uyumadan tek tek görüntüleri izlemişlerdi. Anka için de tekrar geçmişe bir yolculuktu bu. Son beş sene, gözlerinin önünde yeniden canlanmıştı. Şimdi omuz omuza dayanmış iki kişi, görüntülerdeki çocuğun annesi babası olarak ilk kez huzurla yan yanalardı ve ikisi de her anne baba gibi haklı bir gururla yüzlerinde buruk bir gülümsemeyle evlatlarını izliyorlardı.

Son görüntü de akıp bittiğinde odanın içini derin bir sessizlik kapladı. Derim nemli gözlerle hala boş ekrana bakmaya devam ediyordu. Anka onun ne düşündüğünü bilmiyordu fakat ses çıkarmadan o da siyah ekrana bakıyordu. Neden sonra Derim iç çeker gibi sesli bir nefes aldı. Başını yavaşça yana çevirdi ve dudaklarını omzuna yaslanmış olan genç kadının başına bastırdı.

"Çok teşekkür ederim... Bunun değeri paha biçilemez... Oğlumun her anına tanıklık etmiş gibi hissediyorum şimdi... Çok teşekkür ederim mon Phénix... Oğlumdan sonra bana verdiğin en muhteşem hediye bu... Çok teşekkür ederim..."

Anka hiçbir karşılık vermeden mahzun bir gülümsemeyle başını salladı yalnızca. Derim kucağındakileri yavaşça yan tarafında, yatağın üzerindeki boşluğa bıraktı. Kollarını uzata-

rak Anka'yı kendisine çekti ve başını genç kadının göğsüne yasladı.

"Birkaç saat de olsa birlikte uyuyabilir miyiz? Gideceksin... Ben bir daha ne zaman düzgün uyurum bilmiyorum."

Anka kollarını kaldırarak Derim'in etrafına doladı. Bir eli saçlarına uzandı ve üzüntüyle mırıldandı.

"Lütfen, yapma böyle... Bu ikimiz için de iyi olacak. Geçmişi unutmaya çalışıyorum Derim. Yeni, düzgün bir başlangıç hepimiz için çok daha iyi olacak."

"Bunu biliyorum. Ama özlüyorum sizi. Ayrı kalmak istemiyorum."

"Bu sadece bir süreliğine istediğim bir şey. Her şeyin normal olmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var."

"Ne kadar sürecek?"

"Henüz bilmiyorum. Senin de benim de çok yolumuz var. Ben kırgınlıklarımı unutacağım sen de aşırılıklarını törpüleyeceksin. İkimiz de birlikte öğreneceğiz."

"Arada sırada da olsa burada kalamaz mısınız?"

Anka bir süre sessizce bekledi ve nihayet uzlaşmacı bir tonla karşılık verdi.

"Bazı hafta sonları Aşil'le birlikte ben de kalırım..." Bir süre sustu ve sonra alaycı bir sesle devam etti. "Hem biliyorsun Aşil'in hafta sonu anne babasıyla yatması gerekiyor. Allah muhafaza Kerem duyarsa rezil olur oğlumuz."

Derim, Anka'nın sözlerine kıkırdarken bedeni sarsıldı.

"Aşil, onu buraya davet edecekti." diye hatırlattı. "Merak ediyorum o çocuğu. Hem ona borçlu sayılırım."

Bu kez Anka kıkırdadı Derim'in sözlerine. "Bu hafta bunu organize edeceğim. Evren'le konuşacağım. Belki cuma günü yatıya gelmesini kabul ederlerse ben de gelirim o zaman. İki çocukla seni savaş alanında yalnız bırakmam, merak etme."

"Seni çok seviyorum mon Phénix." diye mırıldandı Derim.

Anka cevap vermedi bu sözlere. Yalnızca dalgınca Derim'in saçlarını okşamaya devam etti. Bu kelimeler onun için çok erkendi. Derim'e karşı hissettikleri; ne kadar güçlü olursa olsun, bunun fiziksel çekimden çok daha fazlası olduğunu kendisine kabul ettirebilmesi için dürüstçe kendisiyle hesaplaşması gerekiyordu önce. Bunun için de kendi düzenine sahip olması gerekiyordu. Bu kez bir kaosun içinde savrulmadan, sakince, yaşayarak ve sindirerek yol alacaktı.

Derim'in derin nefesleri duyulduktan birkaç dakika sonra kendi gözleri de kapandı ve nihayet yorgun bedeni teslim olarak uykuya yenildi. Çok uzun zaman sonra hissettiği en huzurlu, en dingin uykuydu bu.

***

Anka gözlerini açtığında aradan yalnızca birkaç saat geçmişti. Derim hala uyumaya devam ediyordu. Başını yavaşça çevirip komodinin üzerindeki saate baktığında saatin ona geldiğini gördü. Mehmet Aydar ve Handan'ın çoktan uyandığına emindi fakat diğerlerinin sabaha karşı yatmaya gideceklerini tahmin ettiklerinden geri kalanları rahatsız etmek istemediklerine de emindi Anka. Yavaşça hareket ederek yataktan çıkacakken Derim'in uykulu bir sesle çıkan itiraz dolu mırıltısını duydu.

"Daha yeni yattık."

"Sen uyumaya devam et. Ben Mehmet amcayla Handan ablaya bir bakayım. Belki Aşil de uyanmıştır. Normalde zor uyanır ama Onur burada ya, heyecan yapmıştır."

Derim tatsız birkaç homurtu çıkardı. "Daha çok erken, bütün gece uyumadık. Neden herkes uyumaya devam etmiyor?"

"Başladın yine huysuzluğa." dedi Anka uyaran bir tonla. Yataktan çıktı ve yorganı Derim'in üzerine örttü tekrar. "Sen

devam et. Ben evdekileri kontrol edeyim. Kahvaltıyı ne zaman yapacağımız belli olursa seni kaldırmaya gelirim."

Derim yeniden homurdandı ve yastığın altına başını sokarak kollarıyla yastığa sarıldı. Anka onun huysuz tavırlarıyla kıkırdadı. "Kendini boğmaya çalışıyorsan, öyle olmuyor o." dedi alaycı alçak bir sesle. Aniden kendisine hâkim olamadan bedenini eğdi ve hızlı bir öpücüğü Derim'in omuz ucuna kondurdu.

Tenine değen dudakların baskısıyla mest olan Derim, "Ben bu flört işini çok sevdim. Daha önce neden kimse bana bunu söylemedi ki?" dedi. Başı yastığın altında olduğu için boğuk çıkan keyifli sesi hayıflanır gibiydi.

Anka hızla Derim'in kolunu çimdikledi ve genç adamın acıyla çıkan nidası eşliğinde aksi bir sesle karşılık verdi.

"Aklından bile geçirme!"

"Demiştim!" dedi Derim başını yastığın altından çıkararak. Uykulu mahmur gözleri neşeyle parlıyordu. "Kıskançsın sen ama kabul etmiyorsun!"

"Değilim!" dedi Anka kızgın bir tonla. Topuklarının üzerinde hızla döndü ve kapıya yöneldi. Açtığı kapıdan çıkmadan evvel başını geriye çevirdi ve tehdit eder gibi parmağını salladı.

"Zıbar yat! Sinirimi bozma benim."

Odadan çıkmadan evvel, en son Derim'in neşeli kahkahası duyulmuştu.

Anka kendi odasına geçerek hızla hazırlandı. Üzerine dar siyah bir kadife pantolon ve balıkçı yaka orman yeşili bir kazak giyerek aşağı indi. Önce mutfağa yollandı. İlk önce bir kahveye ihtiyacı vardı. Jaques her zaman olduğu gibi işinin başındaydı. Adamla selamlaşıp birkaç dakika süren sohbetin ardından Handan'ın çoktan her şeyi kontrol altına aldığını öğrendi ve memnuniyetle gülümsedi. Mehmet Aydar ve Süleyman'a hafif atıştırmalıklar hazırlatmıştı fakat büyük

kahvaltı için onların da sabırla diğerlerinin uyanmalarını beklediklerini öğrenmişti.

Mehmet Aydar'ın otoritesine rağmen etrafındaki sevdiklerine gösterdiği bu saygıyı Anka her zaman takdir etmişti. Daha önce de İstanbul ya da Ankara'da buna benzer eğlenceli geceler geçirdiklerinde adam, kimseyi rahatsız etmeden sabırla beklerdi. Gençlerin kendisinden daha geç yattıklarını biliyordu ve ertesi gün geç kalkmalarını dert etmezdi. Muhtemelen şimdiye kadar kahvesini içmiş ve tüm gazeteleri gözden geçirdikten sonra yarım düzine de telefon görüşmesi yapmıştı.

Anka, Handan'ı evin arkasındaki açık havuza bakan küçük oturma odasında bulmuştu. Handan bir yandan kahvesini içerken bir yandan gazete okuyordu. Anka'yı kapıda fark edince başını kaldırarak gülümsedi.

"Günaydın güzelim."

"Günaydın Handan abla... Sen bilirsin, kaç kişi ayakta?" diye sordu Anka gülümseyerek kadına doğru ilerlerken.

Handan gazetesini katlayarak yanına koydu. Önündeki sehpaya uzanarak kahvesini aldı. Avucunda kahveyi tutarken gözlerini düşünüyormuş gibi yukarı kaldırdığında gülümsüyordu.

"Dur bakayım..." dedi uzatarak. Kahvesinden bir yudum aldı ve yanına oturan Anka'ya çevirdi bakışlarını. "Aşil ve Onur çoktan uyanmıştı. Aşil'in odasında oyun oynarken buldum onları. Üzerlerini değiştirip biraz bir şeyler yedirdim kahvaltıya kadar aç kalmasınlar diye. Süleyman, İbo ve Deniz ikisini de alarak dışarı bahçeye çıktılar. Biraz yürüyüş yapacaklarmış ama aslında çocuklar biraz daha karda kudursun diye fırsat yarattılar işte. Mehmet abi çalışma odasında. Jan'ı gördüm. O da kalkmış. Adamların tarafına geçti, henüz dönmedi. Sen de indiğine göre, sadece kızlarla Derim kaldı kalkmayan."

"Derim çok geç uyudu. Kahvaltı hazır olunca kaldırım onu." diyen Anka'ya Handan sorarcasına bakarken Anka bir önceki gece olanları anlattı kadına. Yılbaşı hediyelerinden başlayarak, Selin'in anlattıklarına ve sonrasında Derim'e verdiği hediyeyi aktarması on beş dakikasını aldı. Handan hiç ses çıkarmadan Anka'nın anlattıklarını dinledi ve çoktan bitmiş boş fincanı sehpaya bıraktıktan sonra elini uzatarak genç kadının elinin üzerine koydu.

"Çok sevindim güzelim. Aldığın kararlara gerçekten çok sevindim. Geçmişte yapılan hataları eğer düzeltmek için çabalıyorsa düşmanlığı bir ömür sürdürmek kimseye fayda etmez. Sizin çocuğunuz var. Doğru yolu bulacağınıza eminim. Çabasını hepimiz görüyoruz. Kötülükle şekil bulmuş birinin sevgiyle nasıl dönüştüğüne şahit olmak herkese nasip olmaz ama sen başarıyorsun bunu. Aşil'le sen, onu sevgiyle evrimleştiriyorsunuz ve o içindeki çocuğa ulaşmaya başladı bile. Aşil'le birlikte büyüyecek o da. Ve belki de kayıp çocukluğunu kendi oğluyla yeniden bulup, kendisini iyileştirecek."

Anka başını sallayarak onayladı. "İçinde bir yerlerde saklı iyiliği her geçen gün ortaya çıkarıyor. Bazen ikimiz için de zor olan anlar yaşıyoruz. Bazen beni delirtiyor ama ben de kolay biri olmadığımı biliyorum. O yüzden anlayışlı olmaya çalışıyorum. Birbirimizi daha iyi tanımak için zamana ihtiyacımız var Handan abla. Ben de kırgınlıklarımı tamir etmeye çalışıyorum ve bana şimdiki yaklaşımı gerçekten çok yardımcı oluyor. Bunu bozmak istemiyorum. Onu anlamaya başladıktan sonra her şey daha kolay ilerliyor. O da benim kırgınlıklarımın derinliğini şimdi daha iyi anladı ve eskisi gibi yaptırım uygulamıyor. Buna alışmış biri için bu büyük bir adım. Sınırlarını zorladığımın farkındayım ama buna ihtiyacım var."

Handan gülümseyerek başını salladı. Gün aşırı Anka'yla telefonda konuştukları ve geçen zamanda olup bitenden haberdar olduğu için Anka'nın attığı adımların şaşırtıcı olma-

dığını biliyordu. Anka tüm gerçekleri birlikte değerlendiriyor ve resmin bütününe bakarak adım atıyordu. Doğrusunu yaptığına da emindi.

Aniden kıkırdayarak kaşlarını kaldırdı.

"Alin haylazı ne durumda? Jan'ı parmağında oynatıyor gibi görünüyor."

Anka kendinden emin bir ifadeyle cıkladı.

"Alin öyle sanıyor ama Jan uyanık bir adam. Her şeyin farkında. Alin'in birilerine bağlanmak konusundaki tavrını biliyorsun. Jan bunu çoktan çözdü bence ve onu ürkütmeden ilerliyor. Alin farkında bile değil ama Jan'ın kancasına çoktan takıldı. Ben sabırla Alin ne zaman fark edecek diye bekliyorum. Jan ona özgür hissettiği alanı veriyor ama o alanda kendisi de sürekli onun yanında. Alin şimdiden ona fazlasıyla alıştı. Fikirlerini çok önemsiyor. Birçok şey hakkında ona danışıyor. Ben de herhangi bir yorum yapmıyorum şimdilik. O da kendi yolunu kendisi bulacak. Jan'ın ne düşündüğünden emin olmasam belki müdahale ederdim ama Jan'ın ciddi olduğunu biliyorum ve o yüzden içim rahat. Jan çok sabırlı bir adam. Alin'i iyi çözdüğünü ve şimdilik ona ayak uyduran adımlar attığını biliyorum. Zaten her şey çok yeni. Su akar yolunu bulur."

Birkaç saniye iki kadın da sessizleşti. Handan, Anka'nın düşüncelerine katılıyordu ve herhangi bir yorum yapması gerekmedi. Anka dalgın dalgın camdan dışarı baktı. Neden sonra derin bir nefes alıp Handan'a gülümsedi. "Hadi sen gazetelerine devam et, ben de ön tarafa geçip çocuklara bir bakayım ne yapıyorlar?"

Handan başını sallayarak gazetesine uzanırken Anka yerinden kalktı.

"Kahvaltı on bir gibi hazır olur değil mi Handan abla?"

"Evet canım. Jaques'a on bir dedim. O zamana kadar yukarıdakiler de uyanmış olurlar."

"Tamam. Sonra görüşürüz o halde."

Anka ağır adımlarla koridorda ilerleyerek evin girişine ulaştı ve oradan şömineli odaya yöneldi. Çocuklar karda oynuyorlarsa yan bahçede olmaları muhtemeldi ve camdan onları seyredebileceğini düşündü.

Odaya girdiğinde şöminenin yanıyor oluşu ve ağacın ışıklarının ışıltısı içinin sımsıcak hislerle dolmasına neden oldu. Bu evi gerçekten özleyecekti. Konforundan ziyade özellikle bu odanın sıcak atmosferi, burada geçirdiği huzurlu anlar zihninde güzel resimlerin oluşmasına neden oluyordu ve içine dolan o sıcak duygular bu evi özlemesinin en büyük nedenlerinden biri olacaktı. Öte yandan kendi evindeki kendi düzenini de özlemişti. Her şey çok daha basit ve sıradandı ve Anka o sıradanlığı da çok özlüyordu.

İleriki günlerde hayatlarında daha önce hiç alışkın olmadıkları bir düzen olacaktı. Alin üniversiteden sonra ilk kez düzenli bir ilişkinin içindeydi ve Jan'la sık sık görüşecekleri belliydi. Jan'ın kurnazca ve sakinlikle attığı adımlar, Alin'i istediği çizgiye sokmasına neden olacaktı. Anka bundan emindi. Kısmen bu duruma seviniyordu da. Alin ele avuca sığmaz biriydi. Jan'ın sakin, kendinden emin duruşu ve sinsi zekâsı Alin'in hiç fark etmediği şekilde, onu bir çizgide tutacaktı. Jan, Alin'i yönetebiliyordu. Onu zorlamıyor, ürkütmüyor, istediği özgürlüğü verirken nasıl yapıyorsa kendi istekleri doğrultusunda yönlendirebiliyordu. Alin onunla keyifli zaman geçiriyordu. Jan, hayallerindeki adamdı. Üzerinde baskı kurmuyordu, Alin onun yanında içinden geldiği gibi davranıyor ve yargılanmıyordu. Jan onu olduğu gibi kabulleniyordu ve bazen aşırılıklarını bile göz ardı ediyordu. Hatta bu aşırılıklar onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi çoğu zaman yüzünde tıpkı bir çocuğa gösterilen sevecen bir gülümsemeyle takip ediyordu genç kadını.

Anka, Jan'ın belki de en çok bu yönünü seviyordu. Jan önyargısız bir adamdı. Herkesi olduğu gibi kabul ediyordu ve birilerini sevdiyse onu her yönüyle kabul ediyor, sonuna

kadar ona destek çıkıyordu. Anka, Jan'ın çoğu zaman yaptığı şekilde; yıkılmaz bir dağ gibi sunduğu desteğini her zaman Alin'e de göstereceğinden nedensizce emindi ve bu düşünce ona büyük bir iç rahatlığı veriyordu. Alin için güven her şeyden önce geliyordu ve Jan'ın bu güveni ona vereceğinden hiçbir şüphe duymuyordu Anka.

Işıltılı ağacın yanına yaklaşarak camdan dışarıya bakışlarını çevirdiğinde gördüğü manzara gülümsemesine neden oldu. Aşil ve Onur karların içinde yuvarlanırken İbo ve Avcı birbirlerine kartopu atıyorlardı. Süleyman elleri ceplerinde gülümseyerek onlara bakıyordu. Yerde yuvarlanan Aşil, Onur'a sokularak bir şeyler söyledi ve Anka duyamasa da iki çocuğun kıkırdadığını anladı. Aşil, Onur'un elini tutarak ayağa kaldırdı ve ikisi de eğilerek eldivenli minik ellerinin yettiğince yerden birer avuç kar aldılar. Sinsi adımlarla Süleyman'a yaklaşıp aniden karları adamın üzerine attıklarında Anka'nın dudaklarından istemsiz bir kahkaha çıktı. Süleyman, sahte bir kızgınlıkla çocukları kovalamaya başladığında, ikisi de neşeyle bağırarak kaçışıyordu. Süleyman'ın ikisini de yakalaması uzun sürmedi. İki çocuğu da birer kolunun altına alarak, iki yanında sallandırırken çocukların kahkahaları bahçede yankılanıyordu.

Anka bahçedeki manzaranın güzelliğini birkaç dakika daha izledi ve nihayet geriye doğru bir adım atarak pencerenin önünden çekildi. Selin ve Alin'i gidip kaldırması gerekecekti. Tabii ardından Derim'i de uyandırması gerekiyordu. Kahvaltı hazırlanana kadar onlar da ancak hazırlanıp aşağı inebilirlerdi.

Adımları odanın içinde kapıya doğru ilerlerken bakışları konsolun üzerindeki kemana takılı kalınca aniden durdu ve öylece keman kutusuna baktı. Parmaklarının ucunda, adeta minicik iğneler batıyormuş gibi bir uyuşma hissetti. Bedeni sanki iradesinin dışına çıkmışçasına donakalmış gibi hareket etmiyordu. Öylece kemana bakmaya devam ediyordu.

İki yanında sarkan ellerinde, parmaklarının ucu sanki görünmez notaları çalıyormuş gibi belli belirsiz pantolonun kumaşına değerek kımıldıyordu. Gözünü bile kırpmadan kemana bakıyordu ve kulağında öylesi baştan çıkarıcı melodiler çınlamaya başlamıştı ki sanki görünmez bir güç, kendisini kemana doğru itiyormuş gibi hissetti. Bedeni yine iradesi dışında kemana doğru hareket etti, bir adımı ileri attı ve aniden tekrar durdu. İki güç arasında savaşıyormuş gibi tereddütle duraksadı. Gizli bir güç onu ileri iterken diğer bir güç olduğu yerde kalmasını söylüyormuş gibiydi. Kulağındaki çınlamalar öylesine yükseldi ki Anka gerçekten de o müzik sesinin, evin içinde bir yerlerde yankılandığını sandı. Adeta birileri müziğin sesini açmış ve evin içine bu müzik sesi hâkim olmuştu şimdi.

Adımları sanki bir yanılsamayı yaşıyormuş gibi ileri doğru hareketlendi ve kemanın dibine vardığında gözlerini bir an bile kırpmadan kapalı kutuya baktı. İçinde bastıramadığı güçlü bir duygu ellerini kaldırmasını ve kutuyu açmasını söylüyordu. Bu duyguya karşı verdiği savaşı kaybetmesi birkaç saniyeyi buldu ve elleri kendi iradesi dışında yukarı kalkarak, kutunun kilitlerine ulaştı. İki metal kilidi aynı anda açtı ve yavaşça kapağı yukarı kaldırdı.

Gördüğü alet, nedensizce kalp atışlarını hızlandırmıştı. İç çeker gibi derin, sesli bir soluğu ciğerlerine doldurduğunda göğsü şişerek yukarı hareketlendi. Nefesini ağır ağır dışarı verirken sağ eli ileri uzandı ve parmağının ucuyla incitmekten korkar gibi kemanın gövdesini okşadı. Öylesine şahane bir aletti ki; geçmişte ona dokunduğunda da hissettirdiği tüm hisler, koşarcasına içine dolmaya başladı.

Bu kemandan çıkan ses, ilahi bir tondu sanki. Kulaklarına dolan tını, öylesine baş döndürücüydü ki onu çalarken gözlerini yumar ve dünyanın neresinde olmak isterse oraya yolculuk yapardı. Bu, genelde bulutların üzerinde huzurlu bir boşluk olurdu. Etrafını saran hava onu öylesi büyük bir sev-

giyle kuşatırdı ki, bedenindeki en ufak hücrenin bile bu sevgiyle dolup taştığını hissederdi. Aynı hislerle dolma arzusu öylesine güçlendi ki; kemanı ne zaman eline aldığını ve geriye doğru bir adım attığını bilmiyordu. Sol eliyle kemanı kaldırıp çenesinin altına yerleştirirken sağ eli kutunun içindeki yaya uzandı ve gözleri kendiliğinden kapandı. Kapalı gözlerle etrafında döndü ve nereye olduğunu bilmediği körlemesine adımlar onu oturma grubunun arkasına, pencerenin önüne taşıdı.

Gözlerini hiç açmadan sağ eli yavaşça yukarı kalktı ve kemanın üzerine konan yay, tellerin üzerinde baştan çıkarıcı bir dans figürünü sergiler gibi hareket etti. Yay adeta tellerin üzerinde kıvranarak dans ediyordu. Bu tıpkı kendisini müziğe kaptırmış bir dansçının kıvranan bedeni gibiydi. Eğiliyor, bükülüyor, beden yalnızca duyulan notalara itaat ediyormuş gibi kıvranıyordu.

Anka'nın zihninden öylesi görüntüler geçiyordu ki yüzünde beliren gülümsemenin farkında bile değildi. Oğlu karların içinde yuvarlanıyor, babasıyla kahkahalar atıyor, etraflarında karlar uçuşurken Anka, onları uzaktan seyrediyordu. Kalbi gümbür gümbür atarken elleri kendisinden bağımsız hareket ediyordu. Kemandan uzak kaldığı yılların acısını çıkarmak istercesine adeta arayı kapamak ister gibi açgözlü bir telaşla, soluk soluğa öylesi bir hızla koşuyordu ki; tellerin üzerindeki parmakları gözün ayırt edemeyeceği kadar süratli, yaysa tıpkı müthiş bir slalomcu gibi tellerin üzerinde zik zak çizerek kayar gibiydi.

Derim müzik sesini duyduğunda üst kattaki merdivenlerden aşağı iniyordu. Adımları mıhlanmış gibi bir an basamaklarda durdu ve duyduğu sesin kaynağının ne olabileceğini düşündü. İlk başta, evin bir yerlerinde birilerinin açtığı müzik sesi olduğunu düşündü ancak bu düşünceyi yalnızca birkaç saniye içinde zihninden kovarcasına uzaklaştırdı. Bu müziği çalanı tanıyordu. Diken diken olan tüyleri kimin çal-

dığını, tüm hücrelerinde hissettiriyordu. Kalbi delicesine bir hızla göğsünde atarken adımları kalbinin atışlarına eşlik eder gibi hızla merdivenleri arşınladı. Girişe ulaştığı anda evin kapısı açılmıştı ve oğluyla göz göze geldi. İkisi de şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Aşil'in peşinden içeri giren diğerlerinin de müzik sesini duyduklarına emindi çünkü hepsinin bakışları aranırcasına şaşkınlıkla etrafta dolaşıyordu.

Derim neden yaptığını bilmeden işaret parmağını dudaklarının üzerine bastırarak yalnızca Aşil'e bakarak susmalarını işaret etti. Onur dahi duyduğu müziğin kesilmesini istemez gibi sessizliğe gömülmüştü. Babasının elinden tutarak içeri adımladığında, sesini çıkarmadan babasının üzerindeki montu çıkarmasına izin verdi. Derim gözlerini onlardan çekti ve fareli köyün kavalcısının çaldığı müziğinin peşinden giden çocuklar gibi duyduğu müziği takip ederek adımlarını şömineli odaya doğru yönlendirdi. Aşil de üzerindeki montu çıkarıp yere attıktan sonra tıpkı onun gibi sessizlik içerisinde babasını takip ediyordu.

"Yıllar sonra bir ilk." diye mırıldanan Avcı'yı ikisi de duymadı.

"Bu sesten uzak, zayi olmuş yıllar..." diye mırıldandı Süleyman hayıflanır bir tonla. Eğilerek Aşil'in yere attığı monta uzandı.

Derim, şömineli odanın kapısına vardığında usulca kapıyı araladı ve arkası kendisine dönük keman çalan genç kadına baktı. Bu görüntü insanın aklını başından alacak kadar görkemliydi. Varlığını belli etmeye korkar gibi açtığı kapıdan içeri girmeye cesaret edemeyerek, kapının eşiğinde yavaşça çömeldi ve kalçasını yere koyarak sırtını kapının kasasına yasladı. Yanına sokulan Aşil, sessizce babasının kucağına otururken Derim, ne yaptığını bile bilmez gibi oğlunu kollarının arasına çekerek başını göğsüne yaslamasına izin verdi. Oğluyla paylaştığı tek ortak noktası buydu. İkisinin de annesi muazzam yetenekte kadınlardı ve Derim, bu mutlulukla

hissettiği sevincin yarattığı kalp atışlarının hızına yetişemiyordu. Oğlu huşu içinde annesini dinlerken minicik parmakları babasının eline dolanmıştı. Derim onun da tıpkı kendisi gibi hissettiğine öyle emindi ki, oğlunun kendisininkine eş hızda atan küçük kalp atışlarını duyumsuyordu.

Dakikalar birbirini kovaladı ve Anka'nın sağ elindeki yay, vedalaşır gibi tellerle son kez buluşarak temasını kesti. Genç kadın adeta derin bir uykudan uyanmış gibi gözlerini açtı ve pencereden dışarıya şaşkınlıkla baktı. Ne kadar bir süre geçtiğini bilmiyordu. Ne çaldığını bile hatırlamıyordu. Öylesi bir kayboluş anıydı ki bu, geçen son dakikaların, hafızasında kendi uydurduğu bir an mı yoksa yaşanmış bir gerçek mi olduğundan bile emin değildi. Çenesinin altındaki kemanı özenli bir şekilde indirdi ve bakışlarını elindeki kemana kaydırdı. Gerçek gibi görünüyordu. Çalmıştı... Yıllar sonra ilk kez yeniden keman çalmıştı. Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Çok ama çok uzun zaman sonra sevdiği birine kavuşmak gibiydi bu. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi... Sanki daha dünmüş gibi... Arkasından gelen sesle, içinde kaybolduğu andan hızla geriye dönerek kurtuldu.

"Anne?"

Aşil'le göz göze geldi, çocuğun hayranlıkla kendisine baktığını gördüğünde yüzünde istemsiz yumuşak bir gülümseme belirdi ve yine otomatik bir tavırla karşılık verdi.

"Annecim?"

"Çok güzel çalıyorsun anne..." diyen Aşil, babasının kucağından kalkarak kendisine doğru hareketlendi ve aniden hızlanarak kısa bacaklarının üzerinde koşarak annesine ulaştı ve kollarını genç kadının bacaklarına sardı.

"Çok güzeldi anne. Çookk..." diyerek son kelimeyi öyle mest olmuş bir sesle uzattı ki Anka, dizlerini kırarak aşağı eğildi ve elindeki kemanı incitmeye korkar gibi uzak tutarak kollarını oğluna doladı.

"Çok teşekkür ederim bebeğim." dedi sıcak, titrek bir sesle.

"Ben de keman çalacağım!" dedi Aşil inatçı bir sesle. Başını geriye çekip annesine baktı.

Anka gözlerini yumarak başını salladı. "Olur bebeğim. Birlikte çalışırız."

"Ama sen daha önce niye çalmıyordun ki? Çok güzeldi anne. Bayıldım."

"Bundan sonra çalarım bi'tanem. Daha önce vakit olmamıştı." dedi Anka geçiştirmek ister bir ifadeyle.

Bakışları karşıya çevrildiğinde Derim'in oturduğu yerden yavaş yavaş kalktığını gördü. Genç adamın bakışları, öylesine yoğundu ki Anka, kalbinde ani bir darbe hissetti. Derim pişmanlık dolu derin bakışlarla ona bakmaya devam ederken sesi çıkmadı. Genç kadının neden yıllardır kemana elini sürmediğini biliyordu ve buna kendisinin sebep olduğunu bilmek yüreğini acıyla kavuruyordu.

Dışarıdan yansıyan ışık gözlerine vuruyor ve içindeki elaların pişmanlıkla titreyişini gözler önüne seriyordu. Derim hakkı olmadığını bilse de beklentiyle bakıyordu ona. Duruşundaki belirgin tereddüt, temkinli bakışları Anka'dan gelecek ve kendisine yönelteceği belirsiz tepkiyi bekliyordu. Anka, onun o mahzun duruşuna birkaç saniye boyunca baktı. Karanlığın ucunda duruyor ve kendisine yol gösterecek ışığı arıyordu. Bakışları yalnızca bir saniye içinde bir Aşil'e bir Derim'e kaydı.

Aşil tıpkı bir melek gibi gülümseyerek ona bakmaya devam ediyordu. Anka kollarını ileri uzattı ve buruk bir tebessüm yüzünde asılı halde dururken elindeki kemanı ve yayı işaret etti.

"Sanırım bir keman da oğlumuza almamız gerekecek. Seçimini yapmış gibi görünüyor."

Derim'in yüzünde aniden beliren gülümseme Anka'nın gözlerini kamaştırdı. Bakışları çocuksu bir parlaklığa bürü-

nürken gülümseyen dudakları yanlara ayrılmış ve düzgün dişleri ortaya çıkmıştı. Başını hızla sallarken ileri bir adım attı.

"Birlikte alırız. En iyisini sen bilirsin."

***

Günün geri kalanı, herkesin sanki sessiz bir iş birliği yapmış gibi Anka'nın yeniden keman çalması konusunda hiçbir yorum yapmadığı sıradan bir şekilde geçti. Hep birlikte neşeli bir kahvaltı yaptıktan sonra birkaç saat sohbet etmişlerdi. Öğleden sonra Mehmet Aydar, Handan ve Süleyman hep birlikte ayrıldılar. Üçü de Ankara'ya geri dönüyordu. Selin tekrar tekrar Derim'e teşekkür ederek utangaç bir neşeyle kendi arabasının direksiyonuna oturduğunda İbo her zamanki doğallığıyla yanına oturmuştu. Bu zevki karısının elinden almayı düşünmediği belliydi. Derim'in ayrıntılara düşkünlüğü Onur için arka koltuğa bağlanmış olan çocuk koltuğunda kendini belli ediyordu. İbo çocuk koltuğunu gördüğünde göz devirmiş ayıplar gibi başını iki yana sallamıştı. Selin'in şaşkınlığı ise su götürmezdi.

Bir sonraki bir araya gelişi Selin'lerin evde yapacaklarına dair anlaştıktan sonra vedalaşarak onlar da evden ayrıldılar. Avcı da tıpkı onlar gibi herkesle vedalaşıp, hepsini bir araya topladığı için Derim'e samimi bir tavırla teşekkür ettikten sonra ayrıldı. Alin, Anka'yla kısa bir bakışmanın ardından başını sallayarak üst kata yönelmişti. İkisinin de eşyalarını o toplarken Anka ve Derim, Aşil'le konuşacaklardı ve üçünü yalnız bırakmak çok daha doğru görünmüştü.

Anka, Aşil'le konuşmanın düşündüğünden daha zor olduğunu fark etmişti ancak Derim'in inanılmaz şekilde verdiği destek Aşil'in tepkilerini az da olsa kısıtlamıştı. Derim'in kendinden emin sesi, verdiği güvence Aşil'e inandırıcı gelmiş olmalıydı ki Anka korktuğu gibi en azından ağlamadığı için

bu desteğe minnettardı. Evlerinin tadilatı bittiği için eski düzende devam edeceklerini söylediklerinde Aşil surat asmış ve neden babasının evinde kalmaya devam etmediklerini sormuştu. Anka'dan önce Derim cevap vermişti buna. Oğlu üzerinde; yeni de olsa Anka'dan daha güçlü bir etkiye sahip olduğunu Anka kabullenmek zorunda kalmıştı.

"Annen kendi evinde daha mutlu olacağına inanıyor oğlum. Ona saygı duymamız lazım. Annenin mutsuz olmasını istemeyiz değil mi? Her gün birbirimizi göreceğiz yine. Hatta bazı geceler burada da kalacaksın. Annen de gelecek elbette. Ben de annenin evine geleceğim. Değişen hiçbir şey olmayacak. Yine birlikte zaman geçireceğiz. Annenle daha iyi arkadaş olmaya çalışıyoruz. Aynı evde yaşarken bunu yapabileceğimize inandık ve şimdi daha çok çabalayacağız. Bu hepimiz için önemli bir süreç ve bize yardımcı olmanı istiyoruz. İkimiz de seni çok seviyoruz ve senin için elimizden gelen en iyiyi yapmaya çalışıyoruz."

"Yani hepimiz aynı evde yaşayacak mıyız yine?"

Aşil'in küskün sesine rağmen gözleri umut doluydu. Derim gülümseyerek başını salladı.

"Bir gün tekrar bunun olması için elimden geleni yapacağım. Ama anneni zorlayamayız. Buna hakkımız yok. Ben annenin kalbini çok kırdım, iyi bir arkadaş değildim eskiden. Ama onun ne kadar iyi yürekli biri olduğunu biliyorsun. Şimdi bana bir şans daha tanımaya karar verdi. Bu şansı iyi değerlendirmem ve ona daha iyi arkadaş olmaya çalışmam lazım. Bana güvenmesi için elimden geleni yapacağım. Senin de bana yardımcı olmanı istiyorum. Ben her an senin yanındayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Evlerimiz de çok yakın hem. Sürekli birbirimize gidip geleceğiz."

"O zaman artık yaramazlık yapma baba, lütfen!" demişti Aşil bilgiç bir tavırla. Sesindeki azarlayan tonu bastıramadığı belliydi.

Derim yarı suçluluk, yarı sevgiyle oğluna bakarak gülümsemiş ve başını sallamıştı "Söz!" derken.

Aşil isteksiz olsa da önceki düzene dönüş konusunu kabul etmişti nihayet. Buruktu, hüzünlüydü fakat yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla karşılaşmıştı durumu. Kendi odasındaki hiçbir eşya alınmamıştı. Babasının evindeki odası aynı şekilde onu bekleyecekti. Anka ve Alin'in bazı eşyalarını da odalarında bırakmaları daha fazla iç rahatlığı hissettirdi. Anka, tıpkı kendisinin de arkadaşlarına yatıya gittikleri gibi yine Derim'in evine yatıya geleceklerini söylediğinde durumun göründüğü kadar vahim olmadığını düşünmüştü. Anne ve babası daha iyi arkadaş olmak için çabalıyorlardı ve Aşil kendisinin de onlara yardımcı olması gerektiğine karar vermişti. Özellikle annesini üzmek aklının ucundan bile geçmiyordu ve annesinin ona dönük rica dolu bakışlarına büyük bir adam gibi güvence verircesine gülümseyerek onay vermişti.

Tüm eşyaları arabaya konulduktan sonra Derim onlarla birlikte Anka'nın evine gelmişti. Sitede bulunan güvenliğe ek olarak kendi birkaç adamını da sitede görevlendirmişti. Anka kendi evinde kalmaya devam ettiği sürece Derim'in bir kez daha risk alması mümkün değildi.

Alin, Jan'ın kullandığı araçla onlardan ayrı dönmüştü eve. Jan'ın da durumdan çok hoşnut olduğu söylenemezdi fakat bu süreç hepsi için başka bir yol ayrımıydı. Alin'le ilişkileri sağlam adımlarla ilerliyordu. En azından Jan için atılan sağlam adımlardı bunlar. Şimdiye kadar Alin tek bir gece onun yanında kalmamıştı. Jan bunu olabildiğince sindirmeye çalışıyor, herhangi bir yorumda bulunmuyordu. Fakat bundan sonraki süreçte bunun da farklılık göstereceğine emindi. Birkaç seferdir kendi odasındaki banyoda yalnızca duş olduğunu söyleyen Alin, Jan'ın banyosundaki küvetin dinlendirici olduğunu iddia ederek genç adamın banyosunu kullanmaya başlamıştı ve bu onun için büyük bir adımdı. Yakında geceyi

de aynı yatakta geçireceklerine emindi Jan. Tek yapması gereken sabırlı olmak, dikkatli adımlar atıp kararı Alin'e bırakmaktı. Alin onun samimi yaklaşımını gözden kaçırmıyordu ve kendi düşündüğünün aksine yalnızca eğlenmek için bir arada değillerdi. Alin'in de bu gerçeği fark etmesi uzun sürmeyecekti mutlaka.

Derim, akşam Aşil'in yatma saatine kadar Anka'nın evinde kaldı. İkisi birlikte Aşil'i yatırıp kitap okumuşlardı. Aşil uykuya daldığında uzun süre iki yanında yatan ikisinden de ses çıkmamıştı. Derim nihayet bakışlarını kaldırıp hüzünlü gözlerle Anka'ya baktığında genç kadın anlayış bekler gibi ona bakıyordu. Derim başını belli belirsiz sallayarak kabullenmişti. Anka'nın her şeyin normal seyrinde gerçekleşmesi için verdiği çabayı göz ardı etmeyecekti.

Evden çıkarken dudaklarını içtenlikle genç kadının yanağına bastırıp iyi geceler dilemişti. Anka evden çıkan genç adamın ardından kapıyı kapadığında; Derim ve kendi arasında da eski, acı dolu bir dönemin kapandığını biliyordu. Artık daha güzel, daha doğru bir başlangıç için yeni bir dönem başlıyordu.

Ve Anka bundan sonra, kapısını sadece güzelliklere ve huzura açmak istiyordu.

9. BÖLÜM

Geçen üç günlük zaman herkes için bilindik rutinde devam ederken öncekinden farklı olarak; içinde bulundukları yeni durumdan kaynaklanan değişikliklere rağmen huzurlu geçiyordu. Ummadıkları kadar iyiydi her şey.

Derim tıpkı söz verdiği gibi çabalamaya devam ediyordu ve Anka'yla yaşadıkları bu yeni dönemde, ara sıra özleminden kaynaklanan sızlanmaları dışında her konuda yapıcıydı. Hafta sonuna kadar olan günler sıradandı. Derim yine sabahları kapının önünde bitiveriyordu fakat bu kez Birim'e yapılan yolculuk Anka'nın şoförlüğünde gerçekleşiyordu. Derim, onun kendi arabasını kullanmayı sevdiğini bildiğinden Anka'nın garipseyen bakışlarına aldırmadan yine kendi bildiği gibi hareket ediyordu.

Sabahları kapının önüne lüks minibüsle geliyor, Anka'nın Aşil'i hazırlamasına yardım ediyor, kahvaltıyı birlikte yaptıktan sonra Anka yeni arabasının şoför koltuğuna oturduğunda o da yanına oturuyor ve yola çıkıyorlardı. VIP araç arkalarından onları takip ediyordu. Aşil'i okula bıraktıktan sonra Anka işine yollanıyor, Derim'se kendi aracıyla geri dönüyordu. Öğleden sonraları yine Aşil'i o alıyordu. Akşama kadar Anka'yla birkaç kez telefonda görüşmeyi ihmal etmiyordu.

Alin onlara katılmaya gönüllü olmamıştı. Bu yeni dönemde üçünün de birlikte zaman geçirmeye ihtiyacı vardı ve on-

lara kendi özel alanlarını bırakmak için çok daha erken çıkıyordu evden. Her ne kadar motorla işe gitmek istese de, o günlerdeki hava şartları nedeniyle o da kendi aracıyla tek başına yolculuk ediyordu. Gerçi yeni oyuncağını sadece işe gidip gelirken kullanıyordu. Gün içinde o da Avcı gibi çoğunlukla dışarılardaydı ve Birim'in göze çarpmayan araçlarını kullanmayı tercih ediyordu. Akşam dönüşleri Anka'dan daha geç zamanlara denk geliyordu.

Derim genelde yedi gibi Aşil'i eve getiriyordu. Birlikte yemek yapıyor, akşam yemeğini yine birlikte yiyorlar ve Aşil'i yatırdıktan sonra Derim kendi evine dönüyordu. Evden her ayrılışında gözlerindeki beklenti hiç tükenmiyordu fakat Anka'nın anlayış bekleyen bakışları ısrarcı olmasına engel oluyordu.

Anka, Alin ve Aşil'le kendi evlerine döndüklerinden üç gün sonra Derim'e söz verdiği gibi cuma gecesini Aşil ve Kerem'le birlikte yine Derim'in evinde geçirdi.

Evren ve eşi Narin'le konuşarak Kerem'in onlarla birlikte bir gece kalması konusunda izin istemişti ve olumlu cevabın ardından o gün çocukların ikisi ile birlikte Derim'in evine gitmişlerdi. Derim için ilkleri yaşadığı bir gün daha olmuştu. Evin içinde koşturan çocuklar ve neşeli bağırtılar ilk anda ne yapacağını bilemediği bir şaşkınlığa düşmesine neden olsa da Anka'nın çocuklara hissettirmediği kontrolü sayesinde eğlenceli geçmişti akşamları.

Anka o cuma normalden erken çıkmıştı Birim'den. Bir önceki gün kararlaştırdıkları gibi Evren, Kerem'in gece için ihtiyaç duyacağı eşyaları Anka'ya teslim etmişti. Genç kadın erken çıkacakları ve doğruca Derim'in evine gidecekleri için Aşil'i ve Kerem'i kendisinin alacağını söylemişti. Yol boyu arka koltukta oturan iki çocuğun neşeli konuşmalarını dinledi. İkisi de çok heyecanlıydı ve Aşil yol boyu babasının evini Kerem'e anlata anlata bitiremedi. Anka, onların kimseye

sormadan kendi programlarını yaptıklarını duyduğunda ses çıkarmadan yalnızca gülümsemişti.

"Mayonu aldın değil mi Kerem? Babamın evinde havuz var, bence havuzda çok eğleniriz."

"Ama hava çok soğuk, havuza giremeyiz ki."

"Hayır, oğlum ya... Babamın evinin içinde de havuz var. Hani bizim okulda da var ya."

"Nasıl ya? Kapalı havuz gibi mi?"

"Evet. Soğuk değil, merak etme." dedi Aşil bilgiç bir edayla başını sallayarak. Heyecanla başka bir konuya atladı. "Oyuncaklarımın hepsini göstereceğim sana. Beğendiğini alabilirsin. Birlikte kullanabiliriz hepsini."

"Yeni arabanı ben de kullanabilir miyim?"

Aşil'in yılbaşı hediyesini Kerem'e anlattığı belliydi. Başını olumlu anlamda sallarken gözlerini yummuştu yine. "Tabii ki de kullanabilirsin. Biz arkadaşız." Oturduğu yerden uzanarak kolunu Kerem'in boynuna dolayarak kendisine çekti. "Arkadaşlar her şeylerini paylaşırlar." dedi bilge bir edayla.

Anka, dikiz aynasından sık sık onlara bakarak konuşmaları dinliyordu ve yüzünde oluşan sevecen gülümsemeye engel olamıyordu. Derim'in evini çevreleyen duvarların girişine ulaştığında büyük demir kapılar bekletilmeden açıldı ve Anka aracı, evin önüne uzanan yolda sürmeye devam etti. Arkada oturan Kerem dikilerek etrafına bakıyordu. Şaşkın bir tonla "Aşil, senin baban çok mu zengin?" diye sordu.

"Bilmem. Ama bana çok şey alabildiğine göre galiba öyle." diye karşılık verdi. Aniden aklına gelmiş gibi boynunu öne doğru uzattı ve annesine seslendi.

"Anne, babam çok mu zengin?"

Anka kıkırdamasına engel olamadı. Aracı evin önünde park ederken arkaya doğru hızlı bir bakış attı.

"Bilmem. Ona sorarsın bebeğim."

Derim, kapının önünde elleri pantolonun ceplerinde sabırsızlıkla onları bekliyordu. Araç evin önünde durunca seri

adımlarla merdivenleri indi ve araca yaklaştı. Arka kapıyı açarak Aşil'in oturduğu koltuktaki kemerleri açmaya koyuldu. Anka aynı şekilde araçtan çıkmış Kerem'in kapısını açarak aynı işe girişmişti.

"Geldik işte Keremcim. Umarım Aşil'le güzel bir akşam geçirirsiniz." diyerek sevecen bir sesle çocukla konuşuyordu. Aracın içinde başını kaldırınca Derim'le göz göze geldiler. Anka gülümseyerek "Merhaba." dedi.

Sıcak bir tonla gülümseyerek "Hoş geldiniz." diyen Derim, Kerem'e çabuk bir bakış attı. Çocuğu daha önce Aşil'i okula bırakırken uzaktan görmüştü ve şahsen tanışmamıştı. Kerem'in ona bakan meraklı bakışları kendisinden farksızdı. Uzaktan gördüğü iri adamın ilk kez bu kadar yakınındaydı.

Derim, Aşil'i çözüp araçtan çıkarırken aynı şeyi Anka da Kerem'e yapmıştı. Kerem'in elinden tutarak aracın etrafında dolaştılar ve diğer taraftaki Derim ve Aşil'in yanına vardılar.

"Bak, Kerem. Bu benim babam."

Aşil'in heyecanla atılan tavrına Anka sevecen bir ayıplamayla baktı. "Bebeğim, arkadaşını babanla böyle mi tanıştırıyorsun?"

Aşil gözlerini hızla kırpıştırdı ve alçak sesle "Özür dilerim." dedi. Yeni bir başlangıç için tekrar girişimde bulundu. Başını yanında dikildiği Derim'e kaldırdı.

"Baba, bu benim arkadaşım Kerem..." Bakışlarını bu kez Kerem'e çevirdi. "Kerem, babam Derim'le tanış lütfen." derken doğru yapıp yapmadığını anlamak ister gibi annesine bakıyordu. Anka gözlerini yumup gülümseyerek başını sallayınca rahatlamış gibi derin nefes alıp yeniden gülümsemeye başladı. İleri çıkarak Kerem'e sarıldı ve kolunu çocuğun boynuna sardı.

Derim ikisinin de önünde dizlerini kırarak eğildi ve elini Kerem'e uzattı. Koyu renk saçlı, kahverengi gözlü esmer çocuk çekinerek Derim'e bakıyordu. Yüzü en az Aşil kadar sevimliydi.

"Merhaba Kerem. Çok memnun oldum. Adını çok sık duyuyorum, seni merak ediyordum. Sen de en az Aşil kadar yakışıklıymışsın bu arada. Davetimizi kabul ettiğin için çok teşekkür ederiz. Umarım hep birlikte güzel bir akşam geçiririz."

Kerem şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sorarcasına Aşil'e baktı ve çekinerek elini ileri uzattı.

"Ben de memnun oldum. Aşil hep seni anlatıyor..." dedi ve aniden hızla ekledi merakla. "Gerçekten evin içinde havuzun var mı?"

Derim duyduğu soruyla kahkahasına engel olamadı. Başını sallarken ayağa kalktı ve elini çocuğa uzattı. Diğer eline Aşil sıkıca tutundu.

"İlgini çekecek başka şeyler de var. Yemekten sonra hep birlikte havuzda vakit geçiririz diye düşünüyorum. Ne dersiniz?"

"Aşil, aşçın olduğunu da söyledi. Gerçekten senin kendi aşçın mı var? Sen yemek yapamıyor musun? Benim babam yapabiliyor. Belki sana da öğretebilir."

"Babam yemek yapabiliyor Kerem. Ama o çok meşgul biri. Çok işi var. Vakti yok. O yüzden Jaques ona yardım ediyor."

Anka gözlerini devirerek çocuklara baktı. Sidik yarışı son hızla devam ediyordu. İki çocuk için de kendi babaları üstün özellikler taşıyordu ve biri diğerinden daha aşağı kalır değildi belli ki.

Sesini alçaltmaya çalışarak "Babanın evi çok havalı Aşil." diyen Kerem, başını hafifçe Aşil'e doğru uzatmıştı. Aşil umursamaz gözlerini girişte dolaştırarak omuz silkti. "Galiba öyle." diyerek karşılık verdi düz bir tonla. Bu evde geçirdiği bir aydan sonra her şeyi kanıksamış gibiydi ve ilk günlerdeki gibi etkilenmiyordu artık.

Anka, çocukların montlarını çıkarırken arabadaki eşyaları getiren delikanlıya elindekileri Aşil'in odasına bırakmasını

söyledi. Derim'in ona sorarcasına bakan bakışlarına "Çocuklar bu gece birlikte uyumak istiyorlar. Aşil'in yatağı yeterince büyük. Sığarlar." dedi.

"Evet evet... Biz Kerem'le birlikte yatacağız." diyen Aşil'in sevinçli sesi duyulunca Derim yalnızca başını sallayarak onayladı. Çocukların montlarını girişteki dolaba yerleştirdikten sonra iki elinde iki çocukla şömineli odaya gitmek için yöneldi. Anka üzerini değiştirmek için yukarı çıkacağını söylediğinde Derim panikle ona baktı ve gözleriyle çocukları işaret etti.

"Bir süre tek başına idare edebilirsin sanırım."

Derim'in karşılık vermesine fırsat kalmadan Aşil atıldı. "Arabamı şimdi kullanabilir miyiz baba? Kerem de sürmek istiyor." diye sorunca Derim yeniden çocuklara indirdi bakışlarını. Yaptığı gayet olağan bir şeymiş gibi düz bir sesle açıklama yaptı.

"Aslında ben bugün Kerem için de bir araba getirttim. İkiniz de dilediğiniz kadar arabalarınızı kullanabilirsiniz."

"Bana da mı?" diyen Kerem'in şaşkınlıkla çıkan yüksek sesi girişte yankılandı. İki çocuğun da gözleri heyecanla parlıyordu. İki çocuk yerlerinde zıpladılar. "Yarış yapalım!" diye bağıran iki farklı ton aynı anda çıktı dudaklarından.

Aşil kollarını babasının bacaklarına doladı sevinçle. "Baba! Çok teşekkür ederim... Kerem'e de mi aldın?"

"Birbirinizi beklemek zorunda kalmazsınız diye düşündüm."

"Çok teşekkür ederim Derim amca." diyen Kerem'in sevinçli sesi, Derim'in şaşkınlıkla donup kalmasına neden oldu. İstemsizce dudaklarından "Amca?" kelimesi döküldü. Anka kısa bir kahkaha atarken merdivenlere yöneldi.

"Sen çocukların arabalarını bir an evvel ver de, yemeğe kadar oyalansınlar Derim amca."

Sonraki bir saat evin içinde yankılanan heyecanlı bağırışlara, iki çocuğun kullandığı küçük arabalardan çıkan vızıltı-

lar eşlik ediyordu. Giriş kattaki geniş alanda ve neredeyse tüm odalarda dolaşıyordu çocuklar. Anka üzerini değiştirdikten sonra aşağı inmiş ve mutfağa yollanmıştı. Derim girişte, merdivenlerin üçüncü basamağına tünemiş şaşkınlıkla çocukları izliyordu. Anka yanından geçerken ayağa kalkarak genç kadının peşine takıldı.

"Enerjileri tükenir mi bu akşam?"

"Hiç heveslenme. Beş yaşındaki iki çocuğun enerjisi asla tükenmez. Birbirlerine bakıp yeniden şarj olurlar onlar."

Mutfağa girdiğinde Jaques'a selam verdi.

"Nasılsın Jaques?"

"İyiyim hanımefendi. Siz nasılsınız? Yokluğunuz hissediliyor." dedi adam gülümseyerek.

"Aşil yokken kafanı dinlediğine eminim" dedi Anka sırıtarak. Adeta kendi evindeymiş gibi dolaptan bir şişe şarap çıkararak açması için Derim'e uzattı ve kadeh almak için dolaba yöneldi. "Yemekte ne var Jaques?" diye sordu samimi bir tonla.

"Çocukların seveceğini düşündüğüm için onlara köfte yaptım. Hamburger olarak hazırlayacağım. Patates kızartması yanında servis yapılacak. Tatlı olarak seveceklerini düşündüğüm için çikolatalı pasta yaptım."

"Harikasın Jaques. Bayılacaklarına eminim."

Derim, Anka'nın ada tezgâhının üzerine koyduğu kadehleri doldururken iki çocuğun kullandığı arabalar mutfağa daldı.

"Selam Jaques." dedi Aşil Fransızca ve hiçbir zorluk çekmeden aynı dille devam etti. "Arkadaşım Kerem'le tanışmak ister misin? Seni çok merak ediyordu."

Jaques elini çabucak belinde sürekli takılı olan beze sildi ve gülümseyerek geri döndü.

"Merhaba Aşil. Elbette tanışmak isterim."

Arabaları durduran çocuklar hareketlenerek içlerinden çıktılar ve Jaques'a yaklaştılar. Kerem elini Jaques'a uzattı ve

tıpkı Aşil kadar düzgün bir Fransızca ile "Memnun oldum Jaques." dedi. Jaques'un gözleri şaşkın bir sevinçle parladı ve eğilerek Kerem'in elini sıktı. "Ben de memnun oldum delikanlı. Seni ağırladığımız için çok mutlu oldum."

Derim, Kerem'in Fransızca konuşmasına şaşırmış gibi Anka'ya baktı ancak genç kadın beyaz şarabından bir yudum alarak omuzlarını silkti umursamazca. Birim'deki çocukların dil eğitimleri en çok önem verilen konulardan biriydi ve o yaştaki her çocuk sohbet edecek kadar İngilizce ve Fransızca biliyorlardı.

"Bize ne yaptın Jaques?" diye soran Aşil'e döndü adam ve "Hamburger, yanında patates kızartması. Tatlı olarak çikolatalı pastayı tercih ettim. Farklı bir şey ister miydiniz?" diye karşılık verdi sevimli bir gülüşle.

İki çocuk yeniden yerlerinde zıpladılar. "Çikolatalı pasta!" diye bağıran Kerem'e "En sevdiğimiz!" diye eşlik etti Aşil.

"Çok teşekkür ederim Jaques." dedi Kerem ciddi bir suratla. "Çikolatalı pasta en favorim."

Alçak sesle "Favori?" diyen Derim şaşkınlıkla yeniden Anka'ya baktı. Anka sırıtarak başını salladı. Araya girerek çocuklara seslendi. "Yemek yarım saate kadar hazır olacak çocuklar. O saate kadar kudurabilirsiniz sonra masaya oturacağız."

Çocuklar neşeyle bağırarak yeniden arabalarına yöneldiler. İki araba da aynı modeldi ve Aşil arabasına binerken babasına attığı bakış öyle sevgi doluydu ki Derim son anda bunu düşünebildiği için kendi kendini takdir etti. Çocuklar mutfaktan çıktıklarında Anka elindeki kadehle peşlerinden gidiyordu. Derim kadehini eline alarak genç kadını takip etti.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Derim düz bir sesle.

"En son aradığından beri farklı bir şey olmadı. Yoğundu. Erken çıkacağım için geriye iş bırakmak istemedim. Senin nasıl geçti? Bayağı meşgulmüşsün."

Derim'in sık sık aramasına alaycı bir yaklaşımla karşılık vermiş ve son kelimeleri imalı bir tonla sarf etmişti ancak genç adam buna aldırmadı.

"Arabasını kullanmak isteyeceğini tahmin etmek zor değildi, birbirlerini beklemek zorunda kalmasınlar istedim."

"Çok ince bir davranış. Takdir ediyorum gerçekten."

"Dalga geçme benimle!"

Derim'in sert çıkarmaya çalıştığı karşılığa Anka savunmacı bir tavırla cevap verdi.

"Dalga geçmiyorum. Gerçekten takdir ediyorum. Gerçi her zamanki gibi aşırı uçlardasın ama çocukların eğlenmesi söz konusu olduğu için ses çıkarmıyorum."

"Ne yani? Aşırı uç mu oluyor bu? Alt tarafı Kerem'e de araba getirttim. Nesi aşırı uç?"

"Seninle tartışmayacağım Derim" dedi Anka kestirip atar gibi. Aniden muzır bir tonla devam etti. "Jan kaçtı ha?"

"Kaçmak demeyelim. Kızıl'la birlikte zaman geçirmeyi tercih ettiler."

"Alin, Aşil'le Kerem'in bir araya gelince ne kadar gürültücü olduklarını biliyor. O kaçtı resmen. Demek ki Jan'ı da uyardı."

"Sizin evde sakin bir akşam geçireceklermiş."

"Akşam yemeğini Alin yapacak, inanabiliyor musun? Neyse ki Jan'ı aç bırakmaya kıyamadı."

Derim gülümseyerek başını iki yana salladı. "Jan'ı gerçekten zorluyor. Ama Jan sabırlıdır. Yola getireceğine eminim."

Anka bilmem mi der gibi bir mimik yaptı. O sırada şömineli odaya girmişlerdi. Şöminenin önündeki kanepeye kendisini bırakarak bakışlarını camın önündeki ağaca çevirdi.

"Birkaç hafta sonra kaldırmak gerek bunu." diye mırıldandı düşünceli bir tonla. "Kurarken insanın içi heyecanla doluyor, kaldırırken bir burukluk oluyor. Ne tuhaf... "

Derim yanına oturdu. Kadehinden bir yudum alıp önündeki sehpaya bıraktı ve bir bacağını kanepenin üzerine toplayarak bedenini Anka'ya çevirdi.

"Ağaç kurmak yeni bir seneyi temsil ediyor kısmen. İnsanlar her zaman yeni seneye yeni umutlarla giriyorlar, heyecan o yüzden sanırım."

Anka bakışlarını ona çevirdi. Elindeki kadehi o da sehpaya bıraktı ve bir bacağını tıpkı Derim gibi toplayarak yüzünü ona çevirdi.

"Sen daha önce hiç ağaç süslememişsin. Daha önce umutların yok muydu?"

Derim umursamazca omuz silkti. Bakışları kanepenin üstüne indi. Alçak buruk bir tonla karşılık verdi.

"Umutlarımı kaybedeli çok olmuştu. Son beş senede tek bir umudum vardı ve yalnızca ona sarıldım. Ağaç süslemek aklımın ucundan bile geçmedi." Aniden başını kaldırdı ve sorarcasına baktı genç kadına. "Hem ağaç süslemek birlikte yapılan bir şey değil mi? Tek başına yapmanın bir anlamı yok."

"Aslına bakarsan ben hoş bir dekorasyon olduğunu düşünüyorum. Ayrıca eğlenceli bir etkinlik de. Özellikle çocuklarla yapmak çok eğlenceli oluyor... Tek başına süslemek? Haklısın, çok da eğlenceli görünmüyor... Ama Jan'la birlikte süsleyebilirdiniz? Yalnız değildin sonuçta."

"Jan benim dostum... Her şeyi paylaşırım onunla... Ama bu..." Derim'in bakışları ağaca çevrildi ve usulca devam etti. "Bu aile ile yapılması gereken bir şey gibi hissediyorum."

"Jan da senin ailen değil mi?"

Derim bakışlarını hızla genç kadına çevirdi. Gözlerinde hem bir savunma hem de nasıl açıklayacağını bilemediği bir karmaşa vardı.

"Kesinlikle öyle... Ama Jan'la yaptığımız aktiviteler huzurlu ailelerin yaptıklarına benzer şeyler değildi. Nasıl yaşadığımızı biliyorsun. Böyle şeyler aklımıza bile gelmezdi daha

önce. Bu çocuklarla yapılması gereken bir şeymiş gibi geliyor bana."

"Annenle de yapmadın?"

Anka'nın alçak bir tonla sorduğu soru yalnızca gerçeği ortaya koyar gibiydi. Derim yan gözle ona yine çabuk bir bakış atıp gözlerini camdan dışarı çevirdi. İfadesiz bir tonla konuşmaya çalışmasına rağmen ses tonundaki acı Anka'nın dikkatinden kaçmadı.

"Annem benim için elinden geleni yaptı ancak bu tür şeyleri yapması olanaksızdı. Ne zaman iyi vakit geçireceğimiz bir şeyler yapmaya çalışsa o şerefsiz her şeyi darmadağın ederdi. Sevgi dolu yumuşak saatler geçirmek zayıf, işe yaramaz çocuklara göre olurmuş. Güçlü biri olmak için o tür şeylerden uzak durmam gerektiğini söylerdi ve annemin yapmaya çalıştığı güzel olan her şeyi paramparça ederdi. Bazen nadir de olsa hastalandığımda annem tüm gece yanımda kalmak istediğinde bile izin vermezdi. Onun göstereceği ilginin beni zayıflatacağını ve tek başıma daha çabuk iyileşeceğimi iddia ederdi. Savaşmaya küçük yaşta başlamalıymışım..." dedi Derim aksi alçak bir tonla. "Neyin savaşıysa?" diye ekledi tasvip etmez hırslı bir sesle.

Bazen ona zor gelse de, yine de Anka'yla bunları konuşmak artık eskisi kadar güç gelmiyordu Derim'e. Aksine genç kadının onu anlayan bakışları konuşmaya teşvik ediyordu ve içinde senelerce tuttuğu öfkeyi dışarı atmak her geçen gün hafiflemesine neden oluyordu.

"Onun sağlıklı biri olmadığı belli Derim. Hiçbir sağlıklı insan çocuğuna bunları yapmaz. Muhtemelen kendi başarısızlıklarını bu şekilde örtmeye çalışıyordu. Etrafında gücünü bu kadar despotça gösterebileceği sadece annen ve sen vardın. Diğer tüm ilişkileri çıkar üzerine kuruluydu. Ondan çıkarı olanlar, o çıkarları karşılayamadığı anda ters düşebileceği kişilerdi ve hiçbirinin üzerinde yaptırım gücü olmayacaktı. Ama sizin üzerinizdeki hâkimiyeti sınırsızdı. Kendi

eksiklerini sizi ezerek kapamaya çalıştığına eminim. Çünkü yalnızca para sahibi olarak bir şey olabileceğine inanan bir adammış."

"Hakkında çok şeyi biliyorsun değil mi?"

Derim'in tereddütlü ifadesine Anka anlayışla baktı. Başını belli belirsiz sallarken düşünceli bir tonla karşılık verdi.

"Özel hayatı konusunda çok bilgim yok. Yani annen ve senin yaşadıklarınızı bilmiyorum. Ama onun dışında nasıl biri olduğunu biliyorum. Hakkındaki dosyayı okumuştum. Epey kirli işlere karışmış. Üst düzey birçok devlet görevlisini rüşvetle kendisine bağlamış. Hatta geçmişte müsteşar yardımcılarından birisiyle de ortakmış. Yaptıkları ortaya çıkınca adam kafasına sıkarak intihar etmiş. Hepsinin ortak hedefi çok daha fazla para kazanmak. Çünkü paraları olursa güçlü olacaklarına inanıyorlar. Bir hiç uğruna birçok hayatı mahvettiler. Çünkü paraları olmadan onlar birer hiçler. Akif Sancar parayla bir yere gelebileceğine inanan bir adammış. Abisinin aksine yani. Ailesinin değerlerini o almamış ve bazen her ailede böyle biri çıkar."

"Amcamın durumu da fena değil ama fazlası için çok çaba göstermiyor, farkındayım."

"Mehmet amca akıllı bir adam. Onun öncelikleri farklı. Ülkesi her şeyden önce geliyor. Ailesinden kendine kalanları doğru şekilde kullanarak biraz daha çoğaltmış. Büyük lüksleri yok. Sıradan bir hayatı tercih ediyor. Bir kısım yatırımları olduğunu biliyorum. Dediğim gibi akıllı bir adam. Babamdan bize kalan küçük bir birikimi de o işletiyor ve doğru yatırımlarla azar azar çoğaltıyor. Kimseye muhtaç kalmadan rahat bir şekilde yaşayabileceğimiz kadarı bize yetiyor..." Anka yerinde hafifçe kıpırdanarak gülümsedi. "Hem biliyor musun birikimlerinin bir kısmını ihtiyacı olan çocuklara aktarıyor. Mehmet amcanın okuttuğu çocuk sayısı azımsanmayacak kadar çok. İnsan sahip olduklarını paylaştıkça çoğalır. Birilerinin hayatına dokunabilmek, birilerini mutlu etmek

insanın sevgisini çoğaltır ve inan paradan çok daha kıymetli bir şey bu."

"Bunu bilmiyordum" dedi Derim hafif bir şaşkınlıkla. "Amcamın böyle bir şey yaptığından haberim yoktu."

Anka omuz silkti. "Kimsenin bilmesini istemez. Zaten böyle şeyler göze sok soka yapılmaz. Yardım ettiği çocuklar bile paranın nereden geldiğini bilmezler. Minnet duymalarını istemez Mehmet amca. Sadece birileri için elinden geleni yapmaya çalışıyor."

"Bunu onunla konuşmam gerek. Benim de bir katkım olsun isterim."

"Senin yeteri kadar katkın oluyor. Konsey'le uğraşırken oraya aktardığın paralar akıl alacak rakamlar değil. Bunu bizim yapmamız olanaksız."

"Oraya aktardığım paraların kaynağı belli. Onları umursamıyorum. Ama amcamın yönlendireceği tarafa aktaracaklarım, düzgün yollarla gelenler olacak."

Anka başını salladı belli belirsiz ve yeniden kadehine uzandı. Derim'in Paris'teki şirketini biliyordu. Çevirdiği onca dolaba rağmen resmi, düzgün işler yaptığını da biliyordu. Muhtemelen Derim'i en fazla tatmin eden kısım da orasıydı.

Akşamın geri kalanı çocukların neşeli sohbetleri eşliğinde yenen yemeğin ardından oynadıkları oyunlarla geçti. Yemekten iki saat sonra hep birlikte havuza indiler. Kapalı havuzu kaplayan çocuk çığlıkları duvarlarda yankılanıyordu ve Derim bu seslerin dünyadaki her türlü sesten daha güzel olduğunu düşündü. Çocuklar bıkıp usanmadan havuzun kenarına çıkarak suya atlıyorlardı.

"Derim amca, ben yine gelebilir miyim evine?" diyen Kerem'in soluk soluğa sorduğu soruya Derim gülümseyerek başını salladı. Havuzun kenarında Anka'yla yan yana oturuyorlardı. İkisinin de ayakları suyun içindeydi.

"Her zaman. Ne zaman istersen."

Kerem ıslak kirpiklerini kırpıştırırken kocaman koyu renkli gözleriyle öyle masum bakıyordu ki ona Derim, mutlu çocukların sahip oldukları o auranın baş döndürücü olduğunu hissetti. Islak saçlarından yüzüne akan suları eliyle silen Kerem, Derim'in yanında birkaç saniye ayakta dikilip yeniden havuza atlamadan önce sevinçle bağırdı.

"Kralsın Derim amca!"

Yanındaki Anka'nın kahkahası kapalı havuzun duvarlarına çarparak eko yaptı. Derim şaşkın bir yüzle suya atlayan ve Aşil'e doğru kısa kulaçlar atan Kerem'i izliyordu.

"Çok değişik bir çocuk bu" diye mırıldandı Derim.

"Çocuklar genelde yanlarında konuşan büyüklerin tüm sözlerini vakum gibi çekerler. Evren'in çok sık kullandığı bir terim bu. O da sevdiği herkese genelde 'Kralsın' der."

Anka sırıtarak açıklama yaparken Derim başını iki yana sallıyordu. Sonraki dakikalarda Anka çocukların iyice yorulması için bir deniz topunu havuza atıp kendisini sulara bırakmıştı. Sonraki yarım saati çocuklar yorgunluktan bitap düşene kadar dördü havuzun içinde topla oynayarak geçirdiler.

Anka nihayet yatma vaktinin geldiğini bildirdiğinde iki çocuk da sızlanarak alçak sesle itiraz etmişlerdi fakat öylesine yorulmuşlardı ki bu itirazlar uzun sürmemişti. Anka ve Derim havuzdaki duşun altında çabucak üzerlerindeki klordan arındılar. Genç kadın yatmadan evvel düzgün bir duş almaya karar verdi ancak öncelikle çocuklara vakit ayırması gerekiyordu.

Yine birlikte iki çocuğu da yıkayarak pijamalarını giydirmiş ve yatağa yatırmışlardı.

"Çok güzel zaman geçirdim Derim amca. Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

Derim, Kerem'in sıcak sesiyle içinin ısındığını hissetti. Gülümseyerek baktı küçük çocuğa. "Ne zaman istersen gelebi-

lirsin Kerem. Bu ev, Aşil'in tüm arkadaşlarına her zaman açık."

Aşil kollarını Kerem'in boynuna sardı. İki çocuk birbirlerine sarıldılar kıkırdayarak.

"İyi geceler baba. Sana da iyi geceler annecim."

"İkinize de tatlı rüyalar bebeğim diyen Anka iki çocuğun da yanağına birer öpücük bıraktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen olur mu Keremcim."

Kerem gözlerini yumarak başını salladı. "Tamam hala. Çok teşekkür ederim."

Anka gözlerini yumarak gülümsedi. Evren, her zaman Kerem'in onlara *'Hala'* diye hitap etmesini istemişti ve Kerem hem kendisine hem de Alin'e her zaman *'Hala'* derdi.

Derim, Anka'yı taklit ederek tıpkı onun gibi iki çocuğun da yanaklarını öptü ve iyi geceler diledi. Çocukların gözlerini kapaması ve uykuya dalması çok uzun sürmemişti. Anka odadan çıkmadan evvel tek bir abajuru açık bırakmış, kapıyı da aralamıştı.

"Bir şeye ihtiyaçları olursa seslerini duyayım. Gece sık sık kontrol etmemiz gerek. Bizim oğlan deli yatıyor, Kerem'in de üstünü açar kesin."

"Biliyorum, içerisinin ısısını arttırmalarını söyledim. Üşümezler merak etme."

"Fark ettim" dedi Anka üzerindeki ince kısa kollu tişörtü sallayarak. "Çok sıcak içerisi."

Koridorun karşısındaki odasına geçecekken Derim tereddütle sordu. "Hemen uyuyacak mısın?"

Anka sorarcasına ona baktı. Derim'in bakışlarında, Anka'nın kendi odasına yönelmesinden duyduğu hoşnutsuzluk belirgindi fakat kendisine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Sen yorulmadın mı?"

"Biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm." dedi Derim omuz silkerek. Uyumak şu an aklından geçen son şeydi. Anka başını sallayarak onayladı ve tebessüm etti.

"Tamam, o zaman. Hadi kahve yap, oturalım biraz daha."

Derim aniden gülümsedi ve hevesle başını salladı. Anka yan gözle ona çocuksu bir bakış attı ve Derim'in yanında koridorda ilerlemeye başladı.

Birlikte mutfağa girdiklerinde Derim kahve makinesine yönelirken Anka fincanları çıkarıyordu. Ada tezgâhın etrafındaki taburelerden birine yerleşti Anka. Derim makineyi çalıştırıp geri döndü ve bir başka tabure çekti. Birkaç saniye yoğun bakışlarla Anka'ya baktı ve aniden ileri uzanarak dudaklarını çabucak Anka'nın dudaklarına değdirdi.

"Harika bir akşam geçirdim. Çok teşekkür ederim."

"Emin misin?" dedi Anka şakacı bir tonla. "Genelde büyükler bu kadar enerjik iki çocukla zaman geçirmekten ürkerler."

"Hayır, kesinlikle eminim. Harikaydı her şey. Kerem gerçekten çok tatlı bir çocuk. Aşil onunla çok mutlu. Birbirlerini çok seviyorlar."

"Öyleler." dedi Anka küçük bir tebessüm eşliğinde.

"Hem siz gittikten sonra bu ev çok sessiz... Çok sıkıcı... Bu akşam bana çok iyi geldi."

Anka kirpiklerinin altından tasvip etmez bir bakış attı. "Şikâyet etmek yoktu ama."

"Etmiyorum... Ama sizi özlediğimi söylemem şikâyet sayılmaz. Gerçek bu."

Anka kabullenerek başını salladı. Konuyu değiştirerek "Marcel ve diğerleri döndü sanırım." dedi.

Yılbaşı'nda Derim'in, bir kısım adamlarını farklı yerlere gönderdiğini biliyordu. Derim başını onaylayarak salladı.

"Bugün döndüler. Malta ve Monaco'nun teftiş edilmesi gerekiyordu. Arada birilerinin ortalarda dolaşması lazım."

Makineden gelen sesle birlikte başını o yana çevirdi ve yavaşça yerinden kalkarken konuşmaya devam etti.

"Adamların içinde henüz tanışmadığın biri var. Benim için özel biri. Romanya'daki fabrikayı kontrole gitti. Bu hafta sonu dönecek. Seni onunla tanıştırmak istiyorum."

Anka bedenini arkaya doğru çevirdi ve merakla Derim'e baktı. Genç adam elindeki kahve demliği ile geri döndü. Anka'nın ona yönelttiği meraklı soruyu cevaplamadan önce fincanları doldurdu.

"Daha önce neredeydi ki?"

"Verdiğim bir görevi tamamlamaya çalışıyordu uzun süredir. Adamların arasında pek durmaz. Kalabalığı sevmiyor."

"İnsanları sevmiyor galiba" dedi Anka, Derim'in ses tonundaki bir tınıdan fark ettiği şeyi dile getirerek.

Derim başını salladı. "Evet, insanlardan çok hoşlanmıyor."

"Neden?"

"İnsanlardan sadece zarar gördüğü için."

Anka anladığını belli eden bir tavırla başını salladı ve fincanına uzandı. Derim demliği geri bıraktı ve tekrar yerine yerleşti. Anka fincanından bir yudum alıp Derim'e baktı ve aniden sordu.

"Verdiğin görev Selin'in annesi miydi?"

Derim bir süre kıpırdamadan genç kadına baktı ve fincanına uzanırken başını salladı. Anka elini uzatarak Derim'in tezgâhın üzerindeki boş eline uzandı ve parmaklarını genç adamın eline doladı.

"Sana bununla ilgili teşekkür etme fırsatım olmadı hiç. Yaptığın şey inanılmayacak kadar muazzamdı Derim. Selin için önemi öyle büyük ki. Onu ilk defa tamamen huzura ermiş görüyorum. İçindeki o eksiklik şimdi kapandı."

Derim huzursuzca yerinde kıpırdandı ve diğer eline aldığı fincanı dudaklarına götürmeden tezgâha geri bıraktı. Elini uzatarak Anka'nın elinin üzerine koydu.

"Minnet duymanız için yapmadım mon Phénix. Selin'in annesi bunu hak ettiği için yaptım. Bu konuyu daha fazla dile getirmenizi istemiyorum"

Derim, Anka'nın korktuğu gibi bir tepki vermemesine öyle çok sevinmişti ki, ortaya çıkan gerçeği ilk kez huzurla sindirebilmişti. Anka, genç adamın utançla kıvranan rica dolu bakışlarına sıcak bir tebessümle bakıp başını salladı. Meraklı bir ses tonuyla sordu.

"Nasıl buldun?"

"Mantığı yürüten bendim ama bulan Ozan oldu. Birkaç senedir sadece bu işin üzerindeydi.

"Ozan?"

"Seninle tanıştırmak istediğim kişi. Daha çok genç. Yirmi beş yaşında. Ama çok iyi takip sürüyor. Çok içe kapanık fakat hayran olunacak kadar akıllı biri."

"Neden özellikle beni tanıştırmak istiyorsun."

Derim, Anka'nın sorduğu soruya bir süre cevap vermeden genç kadına baktı. Elini yavaşça kaldırdı ve işaret parmağının tersiyle genç kadının yanağını okşadı. Bakışlarındaki yoğunluk Anka'nın kalp atışlarını hızlandırdı.

"Çünkü sen, sevgi dolusun. Bana sevginin her şeyi iyileştireceğini söylemiştin. Haklısın. Beni iyileştiriyorsun. Ozan'ın da buna ihtiyacı var. Bu dünyada hala iyi insanların ve sevginin olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Seninle, oğlumla ve Kızıl'la geçirdiğim zaman beni her geçen gün daha iyi ediyor ve Ozan'ın da buna inanmasını istiyorum."

"Ne zamandır yanında?"

Derim derin bir soluk alıp ellerini geri çekti ve kahvesine uzandı. Bir yudum aldıktan sonra fincanı yine tezgâha bıraktı ve dirseklerini masaya dayayarak konuşmaya başladı. Ozan'ı nasıl tanıdığını ve sonrasını anlattı alçak sesle. Anka'yla her şeyi konuşabilmeyi seviyordu. Anka onu dikkatle dinliyor, ilgili sorular soruyordu. Derim ilk kez genç kadının en baştan beri istediği şeyin ne olduğunu anlamaya başlıyor-

du. Derim, Anka ile sıkı bir dostluk oluşturuyordu. Bu süreçte birbirlerine karşı daha açık ve daha samimilerdi. Aralarındaki fiziksel çekim çoğu zaman elektrik akımına kapılmış gibi titremelerine neden oluyordu fakat Derim, Anka'nın dostluğunu her şeyden çok daha fazla istiyordu ve bu çekimi göz ardı etmese de sindirmeye çalışıyordu.

Bir saat süren sohbetleri nihayet yatmaları gerektiğini kabullendiklerinde sona erdi. O akşam sıradan, doğal bir zaman geçirmişlerdi ve bu ikisi için de çok kıymetli bir an olmuştu. Derim yerinden kalkıp Anka'yı takip etti. Merdivenleri çıkarken içinde tutmaya çalıştığı şeyi daha fazla engelleyemiyormuş gibi kelimeler aniden dudaklarından dışarı döküldü.

"Birlikte yatıyoruz değil mi?"

Anka kendisine hâkim olamadan alçak sesli bir kahkaha attı.

"Nereye kadar dayanacaksın diye merak ediyordum."

"Ama uslu oldum bütün akşam, değil mi? İnkâr edemezsin."

"Hayır, kesinlikle inkâr etmiyorum. Evet, uslu oldun, aferin sana."

"Bana çocukmuşum gibi davranma!"

"Çoğu zaman öyle davrandığın için olabilir mi acaba?"

"Birlikte yatıyoruz, değil mi?"

"Gece çocukları sen kontrol edeceksin ama."

"Tamam, ederim."

Derim'in duraksamadan verdiği karşılık Anka'nın kıkırdamasına yol açtı. Ardından işaret parmağını kaldırarak salladı.

"Ama sevişmek yok! Yan odada iki çocuk uyurken bunu yapmamız doğru olmaz."

"Neden?" dedi Derim aksi sızlanan bir sesle. "Çocuklarla ne alakası var? O çocuklar biz sevişiğimiz için doğuyorlar."

Anka dirseğiyle Derim'i dürttü sahte bir kızgınlıkla. "Aşil'in uykusu derin ama Kerem, bu evde ilk kez kalıyor, aniden uyanabilir ve basılmak istemiyorum."

"Anne babasının birlikte yattığını Aşil'e söyleyen o zaten. Onun için şaşırtıcı olmaz ki."

"Anne babasının birlikte yattıklarını biliyor zaten, seviştiklerini değil! Küçücük çocuk travma mı yaşasın! Yarın bütün okulda Kerem'in bizi sevişirken yakaladığını anlatmasını istemiyorum ayrıca."

"Kerem olmasa sevişirdin yani?" dedi Derim şaşkınlıkla duraksayarak.

"İnsanlar flört ederken sevişiyorlar." dedi Anka umursamazca omuz silkerek. "Ne yani, flörtün tadını çıkarmayayım mı?"

"Mon Phénix!" dedi Derim hiddetli bir tonla. "Ama bunu bana daha önce söylemedin!

"Hayır, söyledim! Hatta sen sormuştun, yemek öncesi mi sonrası mı diye. Ama ilk kez ağırladığımız küçük bir misafir varken olmaz. Artık bir sonraki sefere."

Genç kadın umursamaz bir tonla konuşarak Derim'in odasına girdi ve doğruca banyoya yöneldi. Kapıyı kapamadan önce işaret parmağını tehdit eder gibi salladı.

"Sakın içeri girme, o fantezi gerçekleşmeyecek! Bana pijama getir odamdan..." Kapıyı kapatacakken aniden tekrar başını uzattı dışarı "Şortlu takım olsun, içerisi çok sıcak, isilik çıkaracağım."

"*Merde!*" diye kükredi Derim sinirli bir tonla

"Çocuklar var evde! Düzgün konuş!" diye bağırdı Anka içeriden.

Derim ağzının içinde söylenerek odanın kapısına yönelecekken aniden durdu ve vazgeçerek kendi giyinme odasına yöneldi. Eline geçen bir tişörtü alarak geri döndü ve sinirle yatağın üzerine attı. Üzerindeki giysileri çıkararak sadece boxerla kaldı ve çıplaklığına aldırmadan pencerenin önüne

giderek dışarı baktı. Tülün ardından bahçeye baktığında birkaç adamın devriye gezdiğini gördü. Perdeleri sinirle kapadı ve arkasına dönerek derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştı. En azından genç kadın bu gece kendisiyle uyuyacağı için buna da şükretmesi gerektiğine karar vererek bununla da mutlu olması gerektiğini düşündü. Üzerinden çıkardıklarını toplayarak yeniden giysi odasına götürüp bıraktı.

Anka üzerinde bornozla banyodan dışarı çıktığında Derim yatağın ucunda düşünceli bir şekilde oturuyordu. Bakışları yavaşça yukarı kalktı ve genç kadına baktı. Elinde küçük bir havluyla saçlarını kuruluyordu.

"Banyoyu şimdi kullanabilirsin, benim işim bitti."

Derim ağır hareketlerle yerinden kaktı ve genç kadının yanından geçerek banyoya ilerlerken bir an duraksadı.

"Saçlarını iyice kurutmadan uyuma sakın."

"Sen çıkana kadar kurur... Pijamalarım nerede?"

"Benim tişörtlerimden birini koydum yatağın üzerine."

"Üşendin karşıdaki odaya gitmeye?" Anka'nın suçlayıcı sesini Derim umursamadı ve banyoya yöneldi.

"Üşenmedim. Sadece gereksiz buldum."

Anka tasvip etmez gibi başını iki yana salladı ancak genç adam çoktan banyoya girmişti. Anka saçlarını kurulamaya devam ederken kapıya yöneldi ve karşı odaya geçerek kendisine iç çamaşırı aldı ve üzerine geçirdi. Yeniden Derim'in odasına geçti ve genç adamın çıkardığı tişörtü başından geçirdi. Dizlerinin bir karış üstünde kalmıştı. Kısa bir gecelik olduğunu varsayarak omuz silkti, örtüyü kaldırarak yatağın içine girdi.

Derim belinde bir havluyla banyodan çıktığında Anka yatağın içinde oturuyordu. Komodinin üzerinde üst üste duran albüm ve ipad gözüne çarpınca albümü alıp yeniden bakmaya başlamıştı. Derim odaya girince gülümseyerek başını kaldırdı.

"Kaç defa izledin bunları?" dedi ipadi işaret ederek.

"Saymadım. Saymıyorum... Ama her gün birkaç kez bakıyorum. Beni mutlu ediyor."

Anka gülümseyerek başını eğdi ve gözlerini yeniden albümdeki fotoğraflarda dolaştırdı. Derim yaklaşarak yatağın ucuna oturdu. Uzanarak Anka'nın şakağına dudaklarını bastırdı. Anka hiç tereddüt etmeden kucağındaki albümü kenara koydu ve doğal bir tavırla bir kolunu kaldırarak Derim'in boynuna sardı, dudaklarını genç adamın boynuna bastırdı. Temiz kokusunu içine çekerken ateş gibi teni dudaklarını kavurmuştu ama genç adamın sıcak tenini seviyordu. Derim boynuna konan dudakların temasıyla inledi.

"Öyle çok özledim ki seni." diye mırıldadı kollarını genç kadının beline dolayıp kendisine çekerek.

İkisi de birbirlerine kollarını doladılar. Anka başını genç adamın omzuna yasladı. Derim'in geniş göğsü, kaslı kollarının arasında kendisini her zaman arzu dolu hissetmişti ve şimdi de yine aynı arzuyu hissediyordu. Dudaklarını yeniden genç adamın boynundaki ince deriye bastırdı.

"Seninle sevişmeyi sevdiğimi biliyorsun. Ama bu gece yapmayacağız."

"Biliyorum." dedi Derim huysuz bir sesle. "Kerem burada."

Anka neşeyle kıkırdadı. Başını hafifçe geri çekti ve Derim'e baktı. Avuçlarını genç adamın yanaklarına kapadı. Dudaklarını çok kısa bir an genç adamın dudaklarına dokundurdu. Onay bekler gibi gözlerini Derim'e dikip tatlı bir sesle sordu.

"Sence de bu flört çok güzel ilerlemiyor mu?"

"Arkadaşlığından aldığım zevkin tasviri yok. Seninle konuşmayı, vakit geçirmeyi çok seviyorum. Ama senin içinde olmayı daha çok seviyorum."

Anka sahte bir kızgınlıkla bir elini indirdi ve Derim'in çıplak omzuna vurdu.

"Edepsiz!"

Derim dudaklarını sertçe genç kadının dudaklarına bastırarak geri çekildi, burnunu yanağına sürttü, başını yavaşça aşağı indirdi ve boynuna sokularak derin sesli bir nefes çekti içine.

"Kokunun nasıl baş döndürücü olduğunu bir bilsen... Üstelik aylarca bu kokuyu içime çekerek senden uzak durmaya çalışmam düşünülürse kesinlikle büyük bir ödülü hak ediyorum."

"İradene her zaman hayran olduğumu söylemiştim sana."

"Sen söz konusu olunca her şeyle başa çıkarım ben. Yeter ki sen iyi ol."

Anka dudaklarını önce yüzü boynuna gömülü adamın şakağına, oradan kaydırarak yanağına dokundurdu. Özgürce Derim'e dokunabilmek çok güzeldi. Genç adamın elleri üzerindeki tişörtün eteklerini kaldırarak içeriye kaydı ve avuçları iki kalçasını kavrayarak genç kadını kucağına oturttu.

Anka kollarını Derim'in boynuna doladı ve kıkırdadı.

"Oynaşıyoruz sanki" dedi kışkırtıcı bir tonla. Sesi neşeli ve oyunbazdı.

"Hı hı" diye mırıldadı Derim yeniden genç kadının boynunu öperken.

İkisinin de kalpleri yüksek bir hızla atıyordu. Anka gözlerini yumup başını arkaya attığında boynunda dolaşan dudaklar, yukarı doğru tırmanmaya devam etti. Derim'in dudakları boynundan, kulağının altına oradan ağır ağır hareket ederek yanağına ve dudağının kenarına ulaştı. Dilinin ucunu hafifçe dışarı çıkarıp genç kadının dudaklarının üzerine dokundurdu. Anka'nın dudakları zevkli bir iniltiyle aralandı ve Derim dilini bu kez iki dudağının arasından içeri kaydırdı. Genç kadın, dilinin üzerinde Derim'in dilini hissettiğinde hazla titredi. Derim kollarının baskısını arttırdı ve sıkıca genç kadını kavradı.

Dudaklar açlıkla birbirine sarıldı. Öylesi ateşli bir öpüşmeydi ki Anka beyninin uyuştuğunu ve kulaklarının çınladı-

ğını hissediyordu. Derim alt dudağını dişlerinin arasına alarak hafifçe ezdiğinde Anka'nın gırtlağından haz dolu bir inilti çıktı. Genç adamın ensesindeki parmakları, nemli kumral tutamlara dolandı. Derim'in bir eli tişörtün içinde yukarı tırmanırken diğer eli genç kadının sırtından sarkan nemli saç tutamlarına dolandı. Derim'in iri avucu bir göğsünü kavradığında Anka istemsizce bedenini genç adama bastırdı. Soluk soluğa mırıldandı.

"Daha fazla ileri gidersen ikimiz de duramayacağız."

"Ben durmak istemiyorum."

Derim'in mırıltısı tıpkı genç kadın gibi soluk soluğa çıkmıştı. Dişlerinin arasındaki dudağı çekiştirdi. Anka'nın bir elinin parmakları genç adamın ensesindeki gür saçlara dolanmışken diğer elini yavaşça aşağı indirdi ve sıcak ten üzerinde kaydırarak genç adamın göğsüne ulaştı. Avucunu açarak Derim'in sert göğsünde, kendisini temsil eden dövmenin üzerinde okşarcasına elini kaydırdı. Bakışları bir an için boynundaki kolyeye kaydı ve yarı aralık göz kapaklarının arasından buğulu gözlerle baktı genç adama.

"Tamam, itiraf ediyorum..." diye fısıldadı. "Şu an karşı koymak çok zor ama tedirgin bir sevişme istemiyorum."

"Gözüm kapıda olmasın diyorsun yani?"

Anka oyunbaz bir gülümsemeyle genç adama bakıp başını salladı. Tehdit dolu bir fısıltıyla karşılık verdi.

"Tam ortasında bu kapı açılırsa yemin ediyorum, acısını senden çıkarırım."

Derim, Anka'nın her zaman ürpermesine neden olan o boğuk sesle kıkırdadı.

"Kesin çıkarırsın, inanıyorum sana."

Avucunun içinde kavradığı diri göğsü sıktı ve Anka'nın gözleri hazla kapanırken başı arkaya yattı. Hoşnutsuz bir inilti döküldü dudaklarından. Derim parmaklarını açarak yavaşça genç kadının teninde avucunu gezdirerek elini aşağı doğru kaydırdı ve kalçasına indiğinde parmaklarını yeniden

kıvırıp genç kadının kalçasını kavradı. Dudaklarını yeniden genç kadının boynuna bastırmıştı.

Sesli sert bir öpücüğü Anka'nın boynuna bırakırken genç kadının kalçasındaki elini kaldırdı ve acıtmayan fakat sesli bir şaplak attı.

"Peki, dediğin gibi olsun. Hadi, gir bakalım şu yatağın içine."

"Sen bana şaplak mı attın?" dedi Anka gözlerini kocaman açarak. Genç adamın kucağından kayarak yatağa yerleşirken Derim ayağa kalkmıştı. Belirgin ereksiyonu gizleyemeyen belindeki havlu düşmek üzereydi. Bir eliyle havluyu tuttu ve başını aşağı eğerek dudaklarını sertçe genç kadının dudaklarına bastırdı.

"Başka neler yapmak istediğimi bir bilsen" dedi vaat dolu bir tonla.

Genç adam başını hafifçe geri çektiğinde Anka gözlerini kısarak birkaç saniye ona baktı ve işaret parmağını salladı.

"Bu vaadini unutma!"

Derim bu kez sesli bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu. Bedenini dikerek geriye doğru bir adım attı. Üzerine boxer giymek üzere giyinme odasına yönelirken omzunun üzerinden genç kadına baktı ve onun aklını başından alacak bir gülümseme sundu.

"Haklıymışsın. Bu flört işi gerçekten de mükemmel bir fikirmiş."

"Demiştim!" dedi Anka bilmiş bir edayla yatağın içine yerleşirken. Giyinme odasından gelen Derim'in sesi duyuldu.

"Haftaya bir akşam yemeğe çıkalım mı?"

"Olur. Çok güzel bir oyun vardı, ne zamandır vakit bulup gidememiştim. Öncesinde tiyatroya gidelim mi? Akşam yemeğini biraz geç yeriz."

Derim üzerinde yalnızca boxerla odaya girerken sıcak bir sesle karşılık verdi.

"Çok güzel olur. Hangi oyun olduğunu söyle, biletleri ben aldırırım."

"Hayır olmaz, ben alırım. Tiyatro benden, yemekler senden."

"Mon Phénix!" dedi Derim yatağın içine girerken. Ses tonu tasvip etmez bir tını taşıyordu. "Sen ben diye ayrım yapma, olur mu? Lütfen."

Derim, Anka'ya doğru sokuldu ve kollarının arasına genç kadını çekerek başını her zaman yaptığı gibi göğsüne yasladı. Kollarını genç kadının beline doladı.

"Bana ait olan her şey, sen ve Aşil'in. Bunun tartışmasını hiçbir zaman yapmayalım, olur mu? Biliyorum, ben seni çok kırdım geçmişte. Telafisi mümkün değil. Ama sen, her zaman benim asla olamayacağım kadar iyi yüreklisin. O yüzden lütfen, benim kalbimi kırma. Kırılmayan tek şey o bende. Bırak sadece o sağlam kalsın. Kırma kalbimi, lütfen."

Anka, Derim'in alçak rica dolu bir tonla yaptığı konuşmayı ses çıkarmadan dinledi. Derim'le öncesinin aksine yaptıkları birçok konuşma artık daha doğal akışında ilerliyordu ve Derim, kendi gerçeklerini Anka'yla konuşurken her geçen gün daha açık ve samimiydi. Anka onun yaşadıklarını sindirmekte zorluk çekse de hissettiği sarsıntıyı hiçbir zaman genç adama belli etmemişti. Tıpkı iyi bir dost gibi tepki vermeden, düz bir ifadeyle ve sıradan bir şeyden konuşuyorlarmış gibi davranıyordu ve bu tavrı Derim'in ona açılmasında en büyük etkendi. Anka'nın gözlerinde acıma yoktu, onu kötü hissettirecek merhamet yoktu, sadece ilgiyle anlattıklarını dinliyor ve metanetle destek oluyordu.

Derim her geçen gün içindekileri dışa dökmenin hafifliğini yaşıyordu. Anka, onun acılarını içinden söküp alan ve yok eden bir şifa idi adeta. İçindeki cerahati sanki bir şırıngayla çekiyormuş gibi, yaptıkları her konuşma sonrası Derim biraz daha rahat soluk aldığını hissediyordu. Anlattıklarından utanmıyordu artık. Öncesinde biri ona bunu söylese böyle bir

hisle dolup taşacağına hayatta inanmazdı. Anka'yla konuşmaktan çekinmiyordu. Kendisinde öyle çok eksik vardı ki; onun kendisini tamamlamasının hazzını, eksiklerini büyük bir titizlikle kapamasının verdiği güveni hiçbir şeye değişmezdi. Anka ile aralarında sağlam ve samimi bir bağ kuruluyordu ve Derim daha önce hayatında böyle bir duygu hiç hissetmemişti.

Anka onun oğlunun annesi, şefkati sonsuz olan sevdiği kadın, baş döndürücü, yakıcı bir arzuyu hissettiren sevgilisi ama hepsinden ötesi; sağlam bir dost ve güvenilir bir arkadaştı. Anka onun her şeyi olmuştu ve Derim her şeyini onunla paylaşmak istiyordu.

Anka, Derim'in sözleri bittiğinde bir süre ses çıkarmadı. Her zaman yaptığı gibi bir eliyle genç adamın saçlarını şefkatle okşarken alçak bir sesle nihayet konuştuğunda ses tonunda alaycı, hafif gözdağı veren bir tını vardı.

"Paris'te servetinin küçük bir kısmının canına okuyacağım."

Derim memnuniyetle kıkırdadı ve avucunu dayadığı çıplak bacağı hafifçe okşadı.

"Oku mon Phénix..." dedi hoşnut bir tonla. "Sana her şey feda olsun."

***

Sonraki hafta, belki de hepsinin hayatlarında o ana kadarki en güzel günlerdi. Anka ve Derim ara sıra yaptıkları planlarla baş başa zaman geçirirken, sık sık oğullarıyla da ortak plan yaparak unutulmaz anılar biriktiriyorlardı. Anka, baba oğlun geçmişteki açıklarını kapamaları için elinden geleni yapıyor ve mutlu saatler geçirebilecekleri her anı değerlendiriyordu. Bu, bazen hep birlikte neşeyle yemek yapıp birlikte yemek oluyordu, bazen kahkahalar atarak oynadıkları oyunlar oluyordu, bazen ciddi performans göstererek yaptıkları

spor oluyordu, bazen de huzurlu bir sessizlik içinde üçü kovun kovuna izledikleri filmler oluyordu.

Ama içlerinde en güzel anlar; Anka'nın çaldığı kemandan çıkan neşeli melodiler eşliğinde, Aşil'in elinden çekiştirdiği babasıyla birlikte genç kadının etrafında dans etmesiydi. Anka bir yandan keman çalarken onlara eşlik etmeyi ihmal etmiyordu. Aşil'in gözleri bu anlarda mutluluktan öylesine parlıyordu ki Derim, oğlunun gözlerindeki parıltının insanı kör edebileceğine emindi. Minicik eller avucunun içindeyken sarsak adımlarla oğluna uyum sağlamaya çalışması, Anka'nın yüreğini ısıtıyordu. Derim, ne Anka'yı ne de Aşil'i asla kıramıyordu ve çocuksu bir mutlulukla oğluna ayak uydururken yüzünde Aşil'inkine eş masum bir ifade oluşuyordu. Anka en çok bu anlarda, yine yeniden şaşkınlık yaşıyordu. Geçmişteki adamın şu anki adam olduğuna inanması öyle zordu ki, bazen tüm yaşadıklarının hayal olduğunu düşünüyordu.

Annesinin evine yeniden döndüklerinden sonraki süreç Aşil'in korktuğu gibi devam etmemişti. Anne ve babasının gelişen arkadaşlıklarından duyduğu memnuniyet öyle açıktı ki, olabildiğince iş birliği içindeydi. Ümit ettiği şeyin gerçekleşmesi sadece an meselesiydi ve biraz daha sabırlı olması gerektiğine inanmaya çalışıyordu. Birbirlerine öyle bakan iki kişinin birbirinden uzakta yaşamak istediğine inanması mümkün değildi.

Bir hafta sonra hep birlikte Paris'e gideceklerini Anka henüz Aşil'e söylememişti ve bunun sürpriz olmasını istiyordu. Derim'le birlikte bir hafta ve belki de on gün sürecek olan seyahat hazırlığını bir yandan yaparken bir yandan da işlerini bir düzene oturtmaya çalışıyordu. Takip ettiklerinin bir kısmını Alin'e aktarmıştı. Jan'ın da onlarla birlikte Paris'e gidecek olmasına Alin henüz belirgin bir tepki göstermemişti ancak kardeşini çok iyi tanıyan Anka, Alin'in düşük moralinin nedenini anlayabiliyordu.

Jan, Alin'in hiç farkına varmadığı bir şekilde genç kadının kanına girmeyi başarmıştı. Gerçi bunda yeni durumun da etkisi vardı. Anka ve Aşil hafta sonlarını Derim'in evinde geçirirken bu fırsatı değerlendiren Jan, onların evinde Alin'le kalıyordu ve bu gecelerde Alin'in odasında geceyi birlikte geçiriyor oluyorlardı. Durum doğal akışında gelişmişti ve daha önce bir erkekle uyuyamayacağını iddia eden Alin, nasıl olduğunu bile anlamadığı bir alışkanlıkla Jan'la uyumaktan keyif aldığını keşfetmişti.

Jan her zamanki sakinliği ile beklentilerini gerçeğe dönüştürürken Derim için durum, çok da onun istediği şekilde gelişmemişti ancak ondan beklenmeyen bir sabırla içinde bulunduğu durumu kabullendiği de bir gerçekti. Hafta sonları Aşil'in onlarla birlikte uyuma isteği, Anka ile sevişmesine imkân vermemişti fakat Derim buna da razıydı. Paris'te her şeyin çok farklı olabileceğini ümit ediyordu ve şimdiki anların tadını çıkarmayı da ihmal etmiyordu. Senelerin hasretini sevdiği kadın ve oğluna sarılarak uyurken geçirmeye çalışıyordu ve bu bile Derim için inanamayacağı kadar büyük bir lütuftu.

Kerem'in onlarda kaldığı günden birkaç gün sonrasında Ozan İstanbul'a dönmüştü. Fabrikada her şey yolundaydı ve Ozan raporunu Derim'e sunarken alınan birkaç siparişinin de üretim planını yapmıştı. Derim, Ozan'ın donuk fakat duruma hâkim tavrını memnuniyetle karşılamıştı. Paris planından Ozan'a bahsedip onun da kendileriyle geleceği bilgisini genç adama verdiğinde tıpkı beklediği gibi Ozan'ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluşmuştu ancak Derim buna aldırmamayı tercih etti. Ozan hoşnutsuz olsa da karşı da çıkmayacaktı.

Ozan insanlarla vakit geçirmeyi sevmiyordu ancak onu daha çok endişelendiren şey; Derim'in hayatında gelişen yeni durumun farkındalığı ile Anka ve Aşil'e karşı nasıl yaklaşacağını bilememesiydi. Onlara nasıl davranması gerektiğine

dair hiçbir fikri yoktu. Derim'in, Aşil ve Anka'dan söz ederken değişen ses tonu dikkat kesilmesine neden oluyordu ve bunun sebebini henüz tam olarak kafasında oturtamamıştı da. Derim'in ikisini de çok önemsediğinin farkındaydı ancak yine de bunun nasıl bir duygu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Derim için önemli olan şeyler, onun için de önemliydi. Bu bir kavga olabilirdi, birilerini ortadan yok etmek olabilirdi, iyi bir plan sonrası kazanılacak şeyler olabilirdi, bulunması gereken biri olabilirdi, ulaşmayı amaç edindiği bir hedef olabilirdi fakat birilerini sevmek nasıl bir şeydi, buna bir cevap bulamıyordu.

İlk şaşkınlığı Aşil'le tanıştığında yaşamıştı.

Anka o hafta arası bütün gece çalışacağı için Derim'e Aşil'i almasını ve o gece kendisinde kalmasını söylediğinde; o akşam hem Derim hem de Ozan için yaşanan bir ilk olmuştu. Derim o gece ilk kez oğluyla aynı evde yalnız kalmıştı. Anka gece Birim'de kalsa da Alin'in yapacağı bir iş yoktu ve Jan'la vakit geçirmeyi tercih etmişlerdi.

Baba oğul koyun koyuna yatmışlardı o gece. Aşil, annesinin yokluğunu alışık olduğu için çok fazla hissetmemişti, hatta durumdan ziyadesiyle memnundu. Anka'nın kimi geceler iş nedeniyle eve gelmediği zamanlar olmuştu geçmişte de. Alin evdeyse sorun olmazdı ama bazen ikisi aynı anda gece eve gelemediklerinde ya İstanbul'da olan Handan Aşil'le kalırdı ya da Aşil, Kerem'lerde kalırdı. Bazen işi yoksa Avcı olurdu onunla kalan. Derim'in İstanbul'daki varlığı bu durumu da değiştirmişti artık. Anka'nın eve gelmediği geceler Aşil'in babasının yanında olması herkes tarafından doğru bulunan bir kabullenmeydi.

Aşil öğleden sonra babası tarafından okuldan alınıp eve geldiğinde her zamanki enerjik neşesiyle yerinde duramıyordu. Derim, akşam yemeği için mutfakta Jaques'la konuşurken Aşil evin içinde arabasıyla turluyordu. Geniş girişte

attığı sayısız turuna devam ederken kapı açılmış ve Derim'in çağırdığı Ozan içeri girmişti.

Genç adam, sıksa bedeni, soluk teni, sarıya çalan kısa saçları, hüznü hiç silinmeyen yeşil gözleri ile yirmi beş yaşından çok daha genç gösteriyordu. Bilmeyen biri en fazla yirmi diyebilirdi. Her zamanki gibi bakışları yere eğik halde kapıdan içeri girdiğinde Aşil'in yüzü ona dönüktü ve genç adamı gören çocuk, adamların içinde bu kadar genç ve çelimsiz olan birini ilk kez gördüğü için arabasını durdurup şaşkınlıkla gülümsemişti. Muhtemelen yeni oyun arkadaşı olduğunu düşünmüştü çünkü diğerleri onun öyle düşünmesi için gerçekten çok çaba harcıyorlardı. Derim ya da Anka'nın işi olduğunda yine çoğu zamanını Chris ve Eren'le geçiriyordu ve ikisini de çok seviyordu.

Aşil, Ozan'ı ilk gördüğü anda çocuksu tüm masumluğu ile neşeyle seslenmişti.

"Merhaba... "

Ozan başını hızla kaldırıp şaşkınlıkla Aşil'e baktı ve öylece kalakaldı. Ona ne cevap vereceğini bilmiyordu. Mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmamayı tercih ederdi ve genelde sadece Derim ve Jan'la konuşurdu. İz üzerindeyken insanlarla zorunlu da olsa konuşması gerektiğinde dakikalar önce kendisini buna hazırlamaya çalışırdı.

Ozan boş boş Aşil'e bakmaya devam ederken Aşil, durdurduğu arabanın içinden çıkarak ona doğru adımlamaya başladığında neredeyse paniğe kapılacaktı. Aşil, Ozan'ın karşısına gelince yine o çocuksu masumlukla gülümsedi ve elini uzattı.

"Benim adım Aşil. Senin adın ne?"

Ozan öylece ona bakmaya devam edince Aşil belli belirsiz kaşlarını çatıp başını hafifçe ileri uzattı ve adeta bilge bir yetişkin edasıyla devam etti.

"İnsanlar ilk kez karşılaştıklarında tanışırlar... Annem öyle söyledi. Yoksa çok ayıp olurmuş. Ben adımı söyledim. Şimdi senin söylemen gerekiyor."

Öne uzattığı elini göstererek başını salladı hadi der gibi. Ozan ne yaptığını bile bilmeden elini uzatarak Aşil'in parmaklarının ucunu tuttu ve yalnızca "Ozan" dedi kuru bir tonla ve hızla elini geri çekti.

Aşil aniden gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı Ozan'a.

"Sen de benim arkadaşım mı olacaksın? En çok hangi oyunu seviyorsun? Ben en çok saklambaç seviyorum ama annem ve prensesimle oynarken daha eğlenceli oluyor. Arabama binmek ister misin? Biliyor musun babam Kerem'e de almış, eğer çok beğenirsen bence sana da bir tane alabilir. Kerem, babamın zengin olduğunu söyledi, galiba öyle. Yoksa bu kadar çok şeyi nasıl alabilir ki, değil mi? Yani babam zengin olduğuna göre sana da bir araba alabilir istersen. Binmek ister misin?"

Uzun kesintisiz monolog Ozan'ı serseme çevirmiş gibiydi ancak Aşil bunun farkında değildi. Bakışlarını merakla kırpıştırıp eliyle arkasındaki minik çocuk arabasını göstermişti. Ozan'ın bakışları ağır ağır çocuğun arkasındaki arabaya kaydı ve yeniden serseme dönmüş gibi Aşil'e baktı. Aşil gülümseyerek ona bakıyordu. Aniden ileri uzanıp bir eliyle Ozan'ın elini kavradı ve çekiştirmeye başladı.

"Hadi gel, sana nasıl kullanacağını göstereceğim. Çok basit. Çantada keklik" dedi memnuniyetle, Avcı'dan öğrendiği başka bir şeyi aceleyle eklemişti. Aniden döndü ve merakla Ozan'a sordu. "Doğru dedim değil mi? Avcı kolay şeylere hep böyle diyor." Aniden kendi kendine karar vermiş gibi tek kişilik monologuna devam etti başını sallayarak. "Bence doğru dedim."

Ozan ne yaptığını bile bilmeden Aşil'in kendisini çekiştirmesine izin vererek onun adımlarına zorlanarak ayak uydurmuştu fakat daha arabanın başına yeni ulaşmışlardı ki

köşeden dönen Derim girişte görünmüştü. Ozan ve Aşil'i birlikte görünce sıradan bir tonla "Geldin mi Ozan? Aşil'le tanıştınız sanırım." dedi. Genç adamın tutukluğunu hemen fark etmişti ve hiç açık vermeden doğal bir tavırla farkında değilmiş gibi ileri adımladı. Onun yardım dilenen bakışlarını da görmezden geldi.

"Baba, Ozan benim yeni arkadaşım mı? Çok sevdim ben onu" diyen Aşil'in sevinçli sesine Derim gülümserken Ozan, dehşetle Aşil'e bakıyordu.

Aşil her zamanki sevecen tavrıyla Ozan'ın bacaklarına sarıldı ve aynı neşeyle devam etti.

"Çok harika biri, değil mi baba? Ona da bir araba alabilir miyiz? Bence arabamı o da sevdi."

Derim neredeyse kahkaha atacakken zorlukla kendisine hâkim oldu. Gülümseyerek başını onaylamış gibi salladı ve kaçamak hızlı bir bakışı Ozan'ın alt üst olmuş yüzüne attı. Ozan bacaklarına sarılan çocuğa bakarken kollarını ne yapacağını bilmezmiş gibi yukarı kaldırıp boşlukta tutmuştu. Başını hızla Derim'e çevirip aman dilenircesine adama baktı. Derim onun telaşlı bakışlarını umursamadan Aşil'e baktı.

"Bu akşam birlikte yemek yiyeceğiz Ozan'la. Birbirinizi daha iyi tanıyınca daha çok seveceğinize eminim. Eğer o da isterse bir tane de ona alırız araba."

Genç adamın gözlerini minik arabaya çevirip ardından Derim'e dalga mı geçiyorsun der gibi bakışına aldırmadı yine Derim. Ozan'ın her türlü aracı kullanabildiğini ve Derim'e ait tüm taşıtları kullanma imtiyazı olduğunu Aşil'in bilmesi gerekmiyordu şimdilik. Bu oyun Derim'in de hoşuna gitmiş gibiydi. Ozan uyarır gibi başını hızla iki yana salladı Derim'e bakarken. Çocuklarla daha önce hiçbir araya gelmemişti ve bir çocukla nasıl vakit geçirileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Derim onun itiraza hazırlanan tavrına aldırmadan ilerlemişti ve eliyle onu takip etmelerini ister gibi bir jest yaparak küçük yemek odasına doğru yönelmişti.

"Jaques yemeği hazırladı. Hadi, karnım acıktı benim. Sizin acıkmadı mı?"

Aşil, Ozan'ın eline yapışarak genç adamı çekiştirirken yine neşeyle konuşmaya devam etti.

"Ben de acıktım. Hadi Ozan, gidip yemek yiyelim. Jaques harika yemekler yapıyor biliyor musun? En güzel çikolatalı pastayı Jaques yapıyor." İleri adımlarken merakla sormuştu yine. "Sen de çikolatalı pasta seviyor musun? Kerem'le benim en favorimiz çikolatalı pasta."

Ozan kendisini çekiştiren çocuğa uyum sağlamaya çalışırken ne yapacağını bilmez gibiydi. Derim'in onlara aldırmadan önlerinde yürümesi, ona eşlik etmesini zorunlu kılıyordu çünkü Derim'in istediği hiçbir şeyi reddedemezdi fakat ilk kez böyle zor bir durumdaydı ve o akşam Derim'in kendisini azat etmesini diledi.

Fakat o gece bu dileği gerçekleşmedi. Aşil'in hiç susmayan çenesi eşliğinde akşam yemeğini birlikte yediler. Ozan, Derim'in daha önce hiç şahit olmadığı bir yönüyle ilk kez o zaman karşılaştı. Derim'in Aşil'e gösterdiği sevgi ve şefkat tüm gece kalbinin nedensizce hızla atmasına neden olmuştu. Bütün gece baba oğlu gözlemlemişti ve şahit olduğu manzara daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Aşil'in, Ozan'ın yüreğinde hiç kimsenin sahip olamadığı devasa yere yerleşmeye başlaması o gece gerçekleşmişti. Aşil, Derim için öyle önemliydi ki; Derim için önemli olan her şeye büyük özen gösteren Ozan için de Aşil bambaşka bir yere oturmuştu.

Yemek sonrası Aşil'in harika bir fikir bulmuş gibi çizgi film izlemeyi önermesi ile şömineli odaya geçip kanepelere yerleşmişlerdi. Derim çoğu zaman Ozan ve Aşil'i gözlemleyerek aralarına girmemişti. Aşil konuşkan, Ozan suskundu ancak çocuk bunu umursuyor görünmüyordu. Neredeyse kerpetenle söker gibi Ozan'ın ağzından kelimeleri zorlukla çıkarıyordu fakat başarıyordu. Aşil'in sahip olduğu doğallık

Ozan'ın karşı koyamayacağı kadar çekici ve etkiliydi. Ozan'ı büyük bir ihtimamla kanepeye oturtan Aşil yanına yerleşerek genç adama sokulmuş, neredeyse kucağına yayılmıştı. Film boyunca Ozan'ın anlamadığını düşündüğü her sahnenin açıklamasını yaparken Derim oğlunu gururla izlemişti.

Nihayet film bitip yatma vakti geldiğinde Aşil, kanepenin üzerinde ayağa kalkarak kollarını Ozan'ın boynuna dolayarak sarılmış ve yanağına gürültülü bir öpücük bırakarak iyi geceler dilemişti.

"Yarın akşam satranç oynayalım mı Ozan? Ama sıkılırsan havuzda da yüzebiliriz. Ben artık çok iyi dalıyorum, biliyor musun? Lütfen, yarın akşam da gel."

Derim, Aşil'i kucağına alırken Ozan zorlukla ayağa kalkmış ve ağzının içinde mırıldanmıştı çekinerek.

"İyi geceler Aşil."

Derim sanki her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi doğal bir tavırla odadan çıkarken Ozan onları takip ediyordu.

"Yarın sabah çalışma odasına gel Ozan. Bazı programlar var, üzerinden geçmemiz lazım. Takip etmeni istediğim birkaç şey var."

"Olur, gelirim patron" diyerek alçak sesle mırıldanan Ozan, çıkış kapısına yönelirken aniden durdu ve utangaç bir tonla "Yemek ve film için teşekkürler" dedi.

Derim onun sözlerini duymazdan gelerek "Sabah Aşil'i okula bırakacağım. On gibi görüşürüz" dedi yalnızca.

Ozan sadece başını sallayarak onayladı ve merdivenlere yönelen ikiliyi izledi. Babasının kucağındaki Aşil'in yüzü ona dönüktü ve çocuk neşeyle ona el sallıyordu. Ozan bilinçsizce elini kaldırıp aynı şekilde ona karşılık vermişti.

Sonraki günlerde de buna benzer sahneler yaşandı. Anka'nın Paris yolculuğundan önce yapması gerekenler nedeniyle sıkı çalışması gerekiyordu ve Aşil birkaç gece yine babasıyla kalmıştı. Ozan da bu ziyaretlerde onlara eşlik ediyordu ve ilk karşılaşmalarından sonra aralarında garip bir bağ

oluşmuştu. Ozan artık Aşil'e ayak uydurmakta zorlanmıyordu. Garip olansa, Aşil'le zaman geçirmekten hoşlandığını fark etmesiydi. Aşil ve Ozan arasındaki arkadaşlık belki de yalnızca Derim'in anlayabileceği türdendi. Ozan, Aşil'le çocukluğunu yaşayabiliyordu. Derim nadir de olsa onun yüzünde birkaç kez tebessüm yakalamıştı, Aşil'in neşesi bulaşıcı gibiydi.

Anka'nın Ozan'la tanışması birkaç gün sonrasına denk gelmişti. Anka, Ozan'ı gördüğü anda gözlerindeki hüzünde boğulacağını sanmıştı. Sanki hayatı boyunca yaşadığı tüm acılar o gözlere hapsolmuştu ve genç kadın onu ilk gördüğünde kalbinden geçen sızıya engel olamamıştı. Her zamanki durgun ve sakin tavrıyla genç adamla el sıkışırken çoğu kişinin aklını başından alan ama en çok da Derim'i alt üst eden o şahane gülümsemeyle çocuğa bakmıştı. Ozan'ın da bu gülümsemeden etkilenmemesi olanaksızdı. Birkaç saniye boyunca kalakalmış gibi öylece bakmıştı genç kadına.

"Nasılsın Ozan? Çok memnun oldum tanıştığımıza. Aşil seni anlata anlata bitiremiyor. Yeni arkadaşını çok sevdiği belli. Sanırım nedeni anladım. Onun her dediğini yapıyorsun."

Sesindeki sıcak ton, genç adamın soluk tenine işlemiş gibi Ozan'ın utançla kızarmasına neden olmuştu. Ancak şoka girmesine neden olan şey Alin'in her zamanki fütursuz tavrıydı. O akşam Derim'in evinde hep birlikte yiyecekleri akşam yemeği için toplanmışlardı ve Alin, Ozan'la tanıştığında genç adamın aklına dahi gelmeyecek şeyi yapmıştı. İleri doğru atılıp adeta yıllardır tanıdığı bir arkadaşıymış gibi kollarını genç adamın boynuna dolamıştı.

"Oğlum, bu nasıl bir yakışıklılık yahu?" Genç adamın yanağına bir öpücük kondurmuş ve sahte bir ciddiyetle "Aşil seni, benden daha çok sevmesin, bozuşuruz he!" demiş, hızla devam etmişti. "Arada huysuzluk yap, sevmesin seni çok."

Jan, hızla atılarak Alin'i geri çekmişti. Ozan'ın yakışıklılığının o da farkındaydı ve hayatında ilk kez kıskançlık hissetmişti.

"Bu kadar büyük sevgi gösterisine gerek yok."

"Yahu dur, bu kadar yakışıklı adama her gün sarılmıyorum. Az biraz tadını çıkarayım."

"Daha dün benim çok yakışıklı olduğumu söylüyordun!" dedi Jan aksi bir sesle.

"Sende vahşi bir yakışıklılık var. Ama Ozan'ınki meleksi bir yakışıklılık"

"O ne demek?" demişti Jan kaşlarını çatarak.

Alin yeniden Ozan'a bakarken gözleri ışıl ışıldı. Ozan'ın utançtan kızarmasını umursuyor görünmüyordu. Kardeşini çok iyi tanıyan Anka, onun Ozan'ın meleksi güzelliğine huşu ile bakmasını garipsememişti çünkü gerçekten tam da Alin'in dediği gibiydi Ozan. İleri adımlayarak Ozan'ın koluna girmiş ve yemek odasına yöneltirken her zamanki sakin tonuyla duruma o hâkim olmuştu.

"Sen Alin'e aldırma Ozan. Aklından geçeni süzgeçten geçirmeden pat diye söyler. Sen ona he he de, geç"

"Bak bak, verdiği akıllara bak, insanın böyle kardeşi olunca düşmana hiç ihtiyacı yok!"

"Düşmanlık yapmıyorum, aksine Ozan'ın seni görünce köşe bucak kaçmaması için ön hazırlık yapıyorum."

"Ozan'la anlaşırız biz, sen merak etme." diyen Alin hızla Ozan'a döndü ve gözdağı verir gibi yeniden tekrarladı sözlerini." Dediğim gibi, Aşil seni, benden çok sevmesin. Arada hayır de ona, her dediğini kabul etme!"

"Hayır dememi gerektiren bir şey istemiyor" diye mırıldandı Ozan şaşkınca. Bakışları yere odaklanmıştı ve her zaman yaptığı gibi kimseyle göz göze gelmemek için etrafındakiler dışında her yere bakıyordu.

Derin'in neredeyse talimat verir gibi o akşam yemeğine onlara katılmasını istemesine itiraz edememişti ve bu yemek-

te ne işi olduğunu kendi kendisine sorup duruyordu. Yeni tanıdığı iki kadın neşeli seslerle birbirlerine laf yetiştiriyorlardı ve Ozan buna daha çok didişme diyebilirdi. Fakat ikisi de öylesine nahifti ki, bu didişme diğer iki adamın suratında görüldüğü gibi yalnızca gülümsemeye neden oluyordu.

O akşamki yemek Ozan'ın daha önce hayatında hiçbir zaman şahit olmadığı bir sıcaklık ve samimiyetle geçmişti. Anka sık sık Ozan'a sorular sorarak konuşmaya dâhil etmeye çalışıyordu onu ve genç adamın verdiği tek kelimelik cevaplar yılmasına engel olmamıştı. Alin'in her zamanki tavrı Ozan'ın sık sık şaşkınlıkla genç kadını izlemesine neden olsa da kendisinin bile farkına varmadığı tebessüm birkaç kez yüzünde belirmişti.

Aşil'in büyüklerle iletişimine gıptayla bakmıştı. Onun hiçbir zaman yaşayamadığı bir hayatı yaşıyordu Aşil. Seviliyordu ve bu sevginin ondaki etkisi gözle görülecek nitelikteydi. Kendine güvenli ve mutluydu. Etrafındaki herkes ona karşı korumacıydı. Aşil bunun farkındaydı ve bu güven onun hayata olumlu bakmasına neden oluyordu.

Ozan, Aşil'in yüzündeki mutluluğun ve masumiyetin öyle çekici olduğunu düşündü ki bunu hiçbir zaman kaybetmemesini diledi. Ona asla verilmemiş olan büyük bir sevgi ve güvene sahipti Aşil. Onun masumiyetinin hep sürmesini istedi Ozan çünkü Aşil'e baktıkça gördüğü şeyin içini ısıttığını fark etmişti.

İçi öylesine soğuktu ki; bu sıcaklık hayatı boyunca hissettiği tek güzel şeydi. Ona bu sıcaklığı hissettiren Aşil. Ozan'ın hayatındaki en önemli yere oturmuştu. Kaybolan masumiyeti adeta Aşil'le yeniden beden bulmuştu ve Ozan, bu kez kimsenin onu bozmasına izin vermeyecekti.

10. BÖLÜM

Ocak ayının üçüncü haftasında, birkaç gün önce yağan şiddetli yağmur şehirde kalan son kar kalıntılarını da yok etmişti. Hava sıcaklığı yine de çok düşüktü. Ocak soğuğu içe işleyen şekilde devam ediyordu.

Anka saat gece iki olmasına rağmen uyuyamamıştı ve sürekli yatağın içinde dönüp duruyordu. Bir sonraki hafta Derim'e birlikte Paris'e gideceklerdi ve belki de huzursuzluğunun sebebinin bu olduğunu düşünüyordu. Kendi içinde birçok şeyle barışmış olmasına rağmen Paris ona kötü anıları yeniden hatırlatacaktı ve ne çeşit tepkiler vereceğinden tam olarak emin olamıyordu.

Geçen günler içinde, Derim'le aralarında gelişen ilişki birçok yönden olumlu ilerliyordu. Derim'in gerçeklerini bilmek ona karşı tavrında yumuşamaya yol açmıştı ve dürüst olmak gerekirse; Anka bundan şikâyetçi değildi. Derim'e kırgınlığı içinde bir yerlerde devam ediyordu elbette fakat acımasız bir yaklaşımda da bulunamıyordu. Bununla yaşamayı kabullenmişti ve bir gün tamamen arkasında bırakacağına inanıyordu. İnsanların yaşadıkları travmaların, hayatlarının kalanında nasıl etkilere yol açabileceklerini bilecek kadar sağduyulu bir kadındı ve Derim'in üstün zekâsına karşın hayata dair birçok şeye karşı olan cehaleti, bu sağduyuyu hep canlı tutmasına neden oluyordu.

Adaletli olması gerekirse, Derim geçmişi telafi etmek için tüm samimiyetiyle elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Genç adamın başını kaldıramayacak kadar çok yoğun olduğunu biliyordu Anka. Sabah Aşil'i ve kendisini Birim'e bıraktıktan sonra evindeki çalışma odasından dışarı adım atamadığının farkındaydı ancak her şeye rağmen Anka ve Aşil'e zaman ayırmaktan vazgeçmiyordu. Onlar söz konusu olunca Derim her şeyi bir kenara atabiliyordu ve Anka, birçok şeyle aynı anda uğraşan adamın bu zamanı yaratmak için ne kadar çaba harcadığının da farkındaydı.

Derim çalışma odasında, dünyanın farklı yerlerine dağılmış onlarca adamıyla her an iletişimdeydi. Kumarhanelerin yöneticileriyle sürekli irtibat halindeydi, Romanya'daki silah fabrikasındaki yöneticilerle her gün birkaç kez konuşuyordu, bir sonraki dövüşler için Marcel'le durum değerlendiriyordu, Paris'teki yatırım firmasının raporları her gün bilgisayarına düşüyordu ve hem önceki yatırımları kontrol ediyor hem de yeni yatırım arayışları için araştırmalarına devam ediyordu. Bunların yanında daha birçok şeyle uğraşıyor, saatlerce telefonda görüşmeler yapıyor, onlarca mail cevaplıyordu. Tüm bunlarla birlikte Konsey'dekilerle de iletişim halindeydi ve onlardan gelen talepleri de karşılamaya çalışıyordu. Bu talepler ya birileriyle yapılan yeni silah satışı hakkındaydı ya da desteklenmesi gereken belli gruplardı.

Öte yandan Lee ile de sürekli irtibattaydı ve yeni edindikleri her türlü bilgiyi kılı kırk yararak inceliyor, notlar alıyor, kafasına takılanlara cevap bulabilmek için etrafındakileri yönlendiriyordu.

Tüm bunlarla boğuşan Derim, Anka ve Aşil'le geçireceği saatleri iple çekiyordu. Temposu yüksekti ve yorucu saatleri dinginleştiren ve tüm yorgunluğunu buhara çeviren anlar, yalnızca Anka ve Aşil'le geçirdiği zamanlardı.

Anka, onun çabasını görmezden gelmiyordu. Gerçi tıpkı bir süre önce söze de döktüğü gibi bazen aynı anda iki çocuk

büyütüyormuş gibi de hissediyordu. Derim'in inatçı, dediğim dedik tavrı, ona başa çıkılması zor bir çocuk gibi görünüyordu. Anka'nın düzenine ayak uydurmaya çalışsa da çoğu zaman yaptığı gibi yine bildiğini okuyordu. Bu süreç içerisinde Derim'in bildiğini okuması nedeniyle iki kez tartışma yaşamışlardı. İlki yemek yüzünden, ikincisi Anka'nın kendi aracına almayı bir türlü beceremediği benzin yüzünden olmuştu.

İlk birkaç gün Derim Anka'ya ayak uydurmaya çalışırken genç kadının evinde, birlikte yemek yapmanın tadını çıkarmıştı fakat sonrasında bunun vakit kaybı olduğuna karar vererek Jaques'a yaptırdığı yemekleri Anka'nın evine taşımaya başlamıştı. Bahanesi hazırdı; kısıtlı zamanı yemek yaparak harcamaları saçmaydı ve kendilerine ait olabilecek zamanı daha etkin kullanmak maksadı, mantıklıydı. Anka'nın kendi evinde istediği düzeni kurma çabası Derim'in baltalamalarıyla sekteye uğruyordu. Derim'in karşı çıkarımlarına cevap veremediği anlar olmuştu. Genç adama göre, geç vakte kadar çalışan Anka'nın düzgün beslenmesi gerekiyordu ve kendisinin halledebileceği basit şeyleri dert etmesi gerekmiyordu. Anka'nın, getirdiği yemekleri çöpe atmakla tehdit etmesi de boşa çıkmıştı çünkü Derim'in, dünyada onca aç varken genç kadının yapılan yemekleri çöpe atmasının duyarsızlık olacağını söylemesi, genç kadını, adamın umursamaz tavrına karşı çaresiz bırakmıştı.

Anka yılbaşı hediyesini kullanmaktan zevk alıyordu. Araç gerçekten güçlü ve sağlamdı. Aşil'le dışarıda olduğunda hiçbir endişe yaşamıyordu. Ancak aradan geçen haftalara rağmen aracın benzin deposu hiçbir azalma göstermemişti. İbre sürekli fulldeydi ve Anka ancak bir hafta sonra yedek anahtarın Derim'de olduğunu ve deponun asla eksilmediğini fark etmişti. Kendi aracının benzinini kendisi almak istediğini söylediğinde bir başka tartışma yaşanmıştı.

Anka'nın öfkeli karşı koyuşları, kendi ihtiyaçlarını kendisinin karşılamak istediğine dair yaptığı söylemler çoğu zaman duvara dönen Derim tarafından yine başarıyla savuşturulmuştu. Derim, Anka söz konusu olunca çelik gibi sinirlere sahip olduğunu bir kez daha ispatlamıştı. Anka'nın öfkesini sanki her şey yolundaymış ve aslında genç kadın kesinlikle kızgın değilmiş gibi davranarak bertaraf ediyordu.

Anka, bağımsızlığına sıkı sıkı sarılmaya çalışırken Derim, bunu sözde takdir ediyor fakat genç kadının hayatını kolaylaştırdığını düşünerek bu bağımsızlığı baltaladığını fark etmiyordu bile. Anka'nın yapmaya çalıştığı tüm makul konuşmalar, Derim'in anlamadığı belli karmaşık bakışlarla genç kadına bakıp hissettiği şaşkınlık yüzünde alenen okunurken "Bunun nesi garip ki? Ben senin bağımsızlığını seviyorum, sadece gereksiz şeylerle vakit harcamanı istemiyorum, bunun için mi azarlıyorsun beni? Sence de çok saçma değil mi?" dediği sözlerle anlamsızlığa bürünüyordu.

Derim hissettiği gibi yaşıyordu. Anka'nın sık sık dediği gibi her hissini aşırı uçlarda yaşayan biri olarak, genç adamın sıradan tavırlar sergilemesi Anka için gerçekleşmesi imkânsız bir hayaldi.

Anka, yatağında sürekli dönüp dururken geçen üç hafta içerisinde yaşananları yeniden düşünüyordu. Derim'in sevgisinden hiçbir kuşkusu yoktu. Bunu genç adamın gözlerinde de açıkça görüyordu. Derim, muhtemelen kendisinin bile şaşırdığı derecede harika bir arkadaştı. Anka onunla her konuda rahatlıkla konuşabiliyordu ve genç adamın hemen hemen her konudaki engin bilgisi çoğu zaman onu şaşırtıyordu da. Derim'in bilgi açlığı, hiç son bulmayacak bir oburluktaydı. Anka onunla sohbet etmeyi gerçekten çok seviyordu. Derim'in entelektüel yanı, donanımı onu hayrete düşürse de, daha çok genç adama karşı hissettiği çekimi de arttırıyordu. Derim harika zaman geçirilecek nadide adamlardan biriydi.

Anka yatağın içinde kaçıncı kez olduğunu bilmediği bir dönüş daha yaptı ve birkaç saniye sonra derin sıkıntılı bir nefes verdi, gözlerini açarak karanlık odanın içine baktı. Elbette bir şey göremedi ve el yordamıyla uzanarak komodinin üzerindeki telefonunu aldı. Ekrana dokunduğunda saatin sabaha karşı iki olduğunu gördü. Yeniden sıkıntılı bir nefes koyuverdi ve hiç düşünmeden yerinde doğrularak yatağın içinde oturdu. Telefonun ekranını açarak sohbet uygulamasına girdi ve parmakları hızlı hızlı klavyenin üzerinde dolaştı.

Bazı geceler Derim'le mesajlaşmaya başlamışlardı ve genç adamın uyumadığından emin olarak son zamanlarda hoşuna giden bu yeni alışkanlığı bu kez kendisi başlattı. Bu anlarda kendisini yeni yetme bir genç kız gibi hissediyordu ve Derim'le başlattıkları flört aşamasının en çok sevdiği tarafının ona hissettirdikleri olduğunu fark etmişti.

Bu, insanın içine coşku dolduran, heyecanla kalbinin atışlarını hızlandıran bir durumdu ve Anka en son, ne zaman böyle hissettiğini dahi hatırlamıyordu. Neredeyse beş yaşında olan bir oğlu vardı. Hayatının bundan sonraki döneminde ağır başlı ve sorumluluk sahibi biri olarak yaşaması gerektiğini kendisine hatırlattığı bir dönemde, Derim'in hayatına kattığı yenilikler, adeta hayata yeni başlıyormuş gibi hissettiriyordu.

Derim'in uyumadığında emin olsa da yine de tedirgin bir giriş yaptı.

"Uyudun mu?"

Cevap yalnızca iki saniye içinde geldi.

"Hayır. Sizinle aynı evde olmayınca uyuyamıyorum, biliyorsun."

"Hemen şikâyet etme yine."

"Bu daha ne kadar sürecek?"

"Flört etmeyi sevdiğini sanıyordum."

"Sevdiğimi biliyorsun ama yine de sizi yanımda istiyorum."

"Salep içelim mi?"

"Salep?"

"Hani sıcak olan milli bir içeceğimiz!"

"Ne olduğunu biliyorum! Gerçi daha önce içmedim ama biliyorum adını."

Anka'nın yine hayretle kaşları yukarı kalktı ve bu kez daha hevesli olarak karşılık verdi.

"Hadi gel, salep içmeye gidelim."

"Beş dakika sonra kapıdayım!"

"Bu saatte mi? Nerede? Gibi sorular yok mu?"

"O sorular umurumda değil, yanına geliyorum."

"Üzerini kalın giy, sahile gideceğiz. Alin'e haber vereyim ben de."

"Seni seviyorum mon Pnenix."

"Görüşürüz."

Anka telefonu yatağın içine atmadan evvel Derim'in yeni yeni kullanmaya başladığı emojiye bakarak sırıttı. Kelimelerin sonuna kırmızı bir kalp koymuştu. Alçak sesli bir kahkaha attı. Derim'in daha önce emoji kullanabilecek biri olacağına inanmazdı ancak Derim çabuk öğrenen biriydi. Flört deneyimini de hakkıyla yerine getiriyordu.

Derim'in sık sık kendisini sevdiğini söylemesine karşın Anka hala o iki kelimeyi telaffuz etmemişti. Buna neyin engel olduğunu henüz bilmiyordu fakat onun için kolayca telaffuz edebileceği kelimeler değildi bunlar. Her şeyi zamana bırakmıştı ve bu konudaki hislerinin de zamanı gelince söze dökülebileceğine inanmak istiyordu. Sadece kendisini zorlamak istemiyordu ve her zaman yaptığı gibi içinden geldiği gibi yaşıyordu. Zorlamasız, doğal akışında, her şey zamanı gelince ortaya çıkardı muhakkak.

Hızla hareketlendi ve komodinin üzerindeki abajuru yaktı. Üzerini giyinmeden önce Alin'in odasına yollandı hızlı adımlarla.

Alin yüzüstü yatarken başının altındaki yastığa kollarıyla sarılmıştı. Bedenini eğerek, kardeşinin omzunu hafifçe dürttü ve alçak sesle "Alin?" dedi.

"Hmm?" diyen uykulu sesle, Alin tek gözünü açarak ona baktı. "Ne var? Operasyon mu var?"

Anka istemsizce gülümsedi. "Hayır, merak etme. Derim'le birlikte sahile, salep içmeye gidiyoruz. Birkaç saat sonra dönerim. Aşil'e göz kulak ol."

Alin yüzünü buruşturdu. "Iyykk geri zekâlı ergenler sizi!" diye söylendi başını öte yana çevirirken. "Hadi git, Aşil'e anne babasının ne kadar klasik ve klişe olduğunu asla söylemem."

"Bunu yapacağını biliyorum." dedi Anka ters bir sesle yeniden doğrularak.

"Tabii ki söyleyeceğim, böyle bir fırsatı kaçırmamı beklemiyorsun herhalde." Başını yeniden kardeşinin olduğu tarafa çevirip tekrar yüzünü buruşturdu. "Gece yarısı sahilde salep? Allah kahretmesin sizi!"

"Canım salep çekti!" dedi Anka aksi bir tonla. "Ne alakası var klişelikle?"

"Ormanda ağaçların arasında salak salak saklambaç da oynayacak mısınız? Ya da Kilyos'ta anlamsız bir koşu tuttıracak mısınız?"

"İğrençsin Alin!"

"Sizden daha çok değil!"

"Zıbar yat, ben çıkıyorum. Aşil sende!"

"Bende merak etme! Neyse ki çocuk klişeden uzak gerçek bir yetişkin nasıl olur, bir tek benden öğrenecek zaten."

***

"Üşüdün mü?" diye sordu Derim, üzerinde oturdukları bankta yanındaki Anka'ya başını çevirmişti.

Boğazda deniz kenarındaki bir bankta yan yana otururken büyük karton bardaklarda üzerinden dumanı tüten salepleri ellerindeydi ikisinin de. Boğazın karanlık sularına yansıyan şehrin ışıklarının yarattığı manzara, havanın soğukluğuna tezat sıcak duygular hissettiriyordu. Şehir öylesine güzeldi ki Derim, Anka'nın bu şehri neden çok sevdiğini her geçen gün daha çok anlıyordu. Şehrin silueti ve sahip olduğu ruh, içindeki onca kötülüğe rağmen güzelliğini koruyordu.

Derim genç kadına sokuldu ve bir elini genç kadının omzuna sararak iyice kendisine bastırdı.

"Yok, çok değil. Hava çok temiz, bunun tadını çıkarmak istiyorum." dedi Anka huzurlu bir tonla. Yine de genç adama sokuldu iyice. Başını hafifçe kaldırıp gülümsedi.

"Sevdin mi salebi?"

"Güzelmiş... Beğendim gerçekten. Tarçın hoşuma gitti."

"Bence, salep tarçınsız içilmez."

"İçenler var yani?"

"Bazıları tarçın sevmiyor ama salebe çok yakışıyor bence."

"Haklısın. Tadı gerçekten çok güzel."

Anka yan gözle genç adama bakıp minik bir tebessüm ederken manidar bir sesle konuşmaya devam etti.

"Adamları almadığına sevindim. Orduyla dolaşmak çok can sıkıcı ayrıca çok dikkat çekiyor."

"Yine de senin eski araban yerine A8'i almamızı tercih ederdim." dedi Derim tedirgin olduğu belli hoşnutsuz bir sesle.

Genç kadının kapısının önünde bittiğinde onun eski aracına yönelmesi yüzünden kısa süreli bir tartışma yaşamışlardı ve bu kez kazanan Anka olmuştu. Aslında daha çok kati bir tavırla kestirip attığı için Derim mecbur kalmıştı.

"O zaman evine dön! Ben yalnız giderim! O koca arabayla gitmeyeceğim sahile! Herkes dönüp bakacak!" demişti aksi

bir sesle. Kararlı bir tavırla direksiyonun başına geçince Derim, pes ederek genç kadının yanına oturmuştu çaresizce. İçine girdiği araç ona küçük görünmüştü ve bu düşüncesini destekler şekilde uzun bacaklarını sığdırabilmek için oturduğu koltuğu olabildiğince geriye çekmişti.

"Gördüğün gibi etrafta kimse yok. Bu soğukta kimse dışarı çıkmayı tercih etmez. Ayrıca bizi kimse tanımıyor Derim, kimsenin saldıracağı da yok, merak etme."

"Risklerden hoşlanmıyorum. Sen yanımdayken tehlikeye açık olman hoşuma gitmiyor."

"Ben tehlikeye açık değilim Derim. Bildiğin gibi sıradan biriyim ve kimse benim kim olduğumu bilmiyor. Seni de burada tanıyan yok."

"Paris'te bunu yapmanı istemiyorum mon Phénix. Çok yoğun olacağımı biliyorsun. Gün içinde sizinle çok zaman geçiremeyeceğim. Aşil'le dışarı çıktığınızda yalnız olmanızı istemiyorum."

"Bence yanlış taktik uyguluyorsun Derim. Ne beni ne de Aşil'i kimse tanımıyor. Aksine dünya kadar korumayla dolaşırsak dikkat çeker. Sıradan turistlerden olacağız biz. Aşil'le birlikte yalnız dolaşacağız. Bence buna kendini hazırla. Aşil'in yanında kavga etmek istemiyorum."

"Bu mümkün değil!" dedi Derim, panik dolu bir tonla. Neredeyse dehşetle açılmış bakışlarını genç kadına çevirdi.

"Mümkün! Aşil için Disneyland'ı plana dâhil edeceğim. Birkaç günü orada geçireceğiz dolayısıyla etrafta koruma istemiyorum Derim. Bir tehlike hissedersem ne yapmam gerektiğini biliyorum. Lütfen beni diğer kadınlarla bir tutma. Eğitimli olduğumu biliyorsun, durumu kontrol edebilirim."

"Ama Disneyland'a birlikte gitsek daha iyi olmaz mıydı?"

Derim'in gözleri iri iri açılmış, beklentiyle genç kadına bakıyordu. Anka yavaşça salebinden bir yudum aldı, dudaklarına bulaşan salebi yaladı ve bakışlarını Derim'e çevirerek

gözlerini kıstı. Dudaklarının ucu minik bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı.

"Disneyland'a daha önce gitmedin? Aşil'i bahane ediyorsun?"

"Daha önce Disneyland'da ne işim olabilir sence?"

"Lunaparka falan da mı gitmedin?" dedi Anka kaşlarını kaldırarak.

"Sence?" dedi Derim ters ters ona bakıp bakışlarını yeniden boğaza çevirdi. Huzursuzca yerinde kıpırdandı.

Anka alçak sesle kıkırdadı ve başını kaldırıp Derim'in yanağına sevecen bir tavırla dudaklarını bastırdı. Onun bu tür basit şeylerden uzak bir hayatının olması her zaman olduğu gibi yine içini sızlatmıştı.

"Tamam, o zaman şöyle bir anlaşma yapalım seninle. Sen, yapacağın işlerin bir kısmını bana aktar, sana yardım edeyim daha çabuk bitirirsek üç günlük bir fırsat yaratabiliriz ve üçümüz birlikte gideriz Disneyland'a. Aşil için okul ayarlayacağım demiştin, onun için de deneme süresi olur bu günler. Bakalım hoşlanacak mı? Eğer hoşlanmazsa özel öğretmen tutmak zorunda kalacağız çünkü belli ki sen gittiğin her yere bizi sürükleyeceksin. Bak, gördüğün gibi ben yapıcıyım sen de yapıcı ol o zaman."

Derim duyduklarıyla kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Gözleri mutlulukla parlayarak genç kadına bakarken yüzündeki gülümsemeye engel olamıyordu.

"Ben işleri Jan'la hallederim senin yorulman gerekmiyor. Ki sen zaten kendi işlerini de yapmaya devam edeceksin, daha fazla yorulmanı istemiyorum" dedi ve hevesli bir sesle hızla devam etti. "Hem sen servetimin bir kısmının canına okuyacağını söylemiştin. Alışverişe falan gitmek istemez misin?"

Anka başını şaşkınlıkla geri çekti ve hayrete düşmüş bir sesle "Gerçekten mi?" dedi kınarcasına. "Benim gerçekten günlerimi alışverişte geçirebileceğime inanıyor musun? Sı-

kıntıdan çatlarım! Oyalanacak daha düzgün bir şeyler vermen lazım bana yoksa başının etini yerim."

Derim alçak sesli bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu.

"Paramı harcamak konusundaki fikrin neydi o zaman?"

"Sen Disneyland'ın kaça mal olduğunu biliyor musun acaba? Ayrıca tamam, alışveriş değilse bile birkaç iyi restoran var gitmek istediğim ama onu üçümüz birlikte yapabiliriz diye düşünmüştüm. Ayrıca bir iki müzikal de var görmek istediğim. Bilet bulmak zor ve madem sen çok zenginsin şöyle VIP'ten bilet fena olmazdı." Genç kadın son kelimeleri yan gözle genç adama bakarak sarf etmişti.

Derim neşeyle yeniden kahkaha attı ve genç kadını saran kolunun baskısını arttırarak kendisine yasladı. Genç kadının beresinin üzerinden dudaklarını başına bastırdı.

"Tamam, hangi müzikalleri izlemek istediğini söyle Baho'ya. Biletleri istediğin yerden alır. Restoranlar için de rezervasyonları yapmasını söyle. Plana ne dâhil etmek istersen Baho'ya ilet, hepsini halleder. Sen sadece bana ne zaman, nerede olmamı istediğini söyle, yeter."

"Vay bee... Ne kadar uyumlu bir sevgilisin." dedi Anka neşeyle yerinde kıpırdanarak.

"Öyleyim, değil mi?" dedi Derim hevesle.

Anka ters ters ona baktı. "Sözümü geri aldım. Çoğu zaman değilsin. Sadece bu tür programlarda uyumlusun. Onun dışında her şeyin, senin istediğin gibi olmasını istiyorsun."

"Kaç gündür sevişelim demedim farkındaysan!" diyen Derim şiddetle itiraz etti.

"Minnettarım!" dedi Anka aksi bir tonla.

"Ama Paris'e gittiğimizde aynı odada kalacağız, değil mi? O zaman sevişebiliriz. Aşil sadece hafta sonları yanımızda yatıyor. Hafta arası sevişiriz değil mi?"

"Derim!" dedi Anka sesini yükselterek. "Ergen gibi davranıyorsun!"

"Abazan gibi davranıyorum!" dedi Derim aksi bir tonla dürüstçe. "Ki öyleyim! Beş sene sonra sadece bir kez seviştik! Sabrımı takdir dahi etmiyorsun!"

Anka elindeki biten salep bardağını bankın üzerinde, yan tarafındaki boşluğa bıraktı ve kollarını uzatarak Derim'in boynuna sardı gülümseyerek.

"Takdir etmez miyim hiç? İnan en çok takdir ettiğim şey o." Dudaklarını yeniden genç adamın yanağına bastırdı.

Derim ters ters ona baktı. "Şu anda Aşil'e davrandığın gibi davranıyorsun bana." dedi çocuksu, aksi bir tonla. Anka kendisine engel olamadan kıkırdadı.

"Çünkü onun gibi davranıyorsun."

Derim elindeki boş bardağı tıpkı genç kadın gibi yan tarafındaki boşluğa bıraktı. Aniden kollarını Anka'ya dolayarak kaldırdı ve genç kadını kucağına oturttu. Anka, yanlamasına genç adamın kucağına yerleşirken bacaklarını bankın üzerine uzattı ve kollarını yeniden genç adamın boynuna doladı. Derim soğuk dudaklarını sertçe kendi dudaklarına bastırdı. Buz gibi havada ikisinin de dudakları soğuktu ancak bu soğukluk yalnızca birkaç saniye sonra kendisini terk ederek yerini ateşle kavruluyormuş gibi bir sıcaklığa bıraktı. Derim şehvetle genç kadının dudaklarını kavradığında Anka, dudaklarını aralayarak genç adamın öpüşüne aynı şehvetle karşılık verdi.

Derim'le öpüşmek öylesine baş döndürücüydü ki Anka, genç adamın bunu nasıl başardığını yeniden merak etti. Derim'in dudakları kendi dudaklarının üzerine kapandığında kulaklarında yine her defasında hissettiği o çınlamayı duyuyordu. Saç diplerinde adeta iğneler batıyormuş gibi karıncalanma hissediyor, kalp atışlarının hızını sayamıyordu. Genç adamın dili, diline değdiğinde onu tutkuyla karşıladı.

Derim'in bir eli uzanarak genç kadının yüzünü kavradı. Avuç içi yanağının büyük bir bölümünü kaplarken baş parmağı çenesini okşuyordu. Derim, genç kadının alt dudağını

dişlerinin arasına alarak hafifçe sıkıştırdı ve genç kadından çıkan haz dolu iniltiyi, hoşnutlukla içine çekti. Anka sanki yeterli gelmiyormuş gibi genç adama daha çok sokulurken ihtirasla Derim'in alt dudağını kavradı. İkisi de soluk soluğa öpüşürken burunlarından çıkan sıcak nefesler gözle görünür bir buhar oluşturarak soğuk havaya karışıyordu.

Anka ciğerlerine çektiği hava yetersiz gelmiş gibi nefes nefese başını hafifçe geri çekti ve derin bir soluğu dudaklarının arasından içine çekti. Bu soluğun içine Derim'in nefesi karışmıştı.

"Tarçın tadı var dilinde." diye mırıldandı Derim boğuk bir sesle.

"Seninkinde de." dedi Anka buğulu gözlerle ona bakarak. Hızlı hızlı aldığı soluklarla göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu.

"Seni çok seviyorum." diye mırıldandı Derim boğuk, yoğun bir tonla.

Anka buğulu gözlerle ona bakmaya devam ederken karşılık vermedi fakat bakışlarındaki tedirginlik genç adamın gözünden kaçmadı. Derim başını hafifçe ileri uzatıp dudaklarını yumuşak bir dokunuşla genç kadının dudaklarına bastırdı.

"Bunları söylemek istemediğini biliyorum. Sakın kendini mecbur hissetme, olur mu? Benim sevgim ikimize de yeter. Sen sadece mutlu ol, başka hiçbir şeyin önemi yok. Benim ilacım, sana olan sevgim. Hani hasta olunca belli saatlerde ilaç alman gerekir ya, ben sana, seni sevdiğimi söylediğimde biraz daha iyileşiyorum. Sen hiçbir zaman bunu söylemeye mecbur hissetme kendini."

Anka düşünceli gözlerle genç adamı dinliyordu. Derim'in bu konudaki yaklaşımı rahatlatıcı olsa da kuşkuya düşmeden edemiyordu. Hangi adam sevdiği kadından bunları duymayı istemezdi ki?

"Seni rahatsız etmiyor mu bu?" diye mırıldandı. Ardından açıklama yapmak istercesine hızla devam etti. "Yani

biliyorsun, her şey çok yeni, henüz hazır hissetmiyorum ve bunlar öyle kolayca sarf edilecek kadar basit kelimeler değil gibi hissediyorum."

Derim anlayışla gülümsedi başını sallarken. "Değiller... En zor kelimeler belki de. Ama ben ne hissettiğimi çok iyi biliyorum. Sadece senden bunu beklemiyorum. Aksine sarf etmediğin her günü lütufla karşılıyorum."

Anka kaşlarını çatarak anlamaya çalışırcasına genç adama bakarken onun gözlerinde yine arada, çok nadir rastladığı o garip hastalıklı ışıltıyı yakaladı. Acıdan keyif alan bir mazoşist gibiydi o bakış. Tereddütlü bir tonla mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

Derim'in yüzünde beliren o gülümseme nedense Anka'yı ürküttü fakat bu korkudan kaynaklanmıyordu aksine o gülüş, endişelendirmişti genç kadını. Suçluluk dolu, kederli bir gülüştü bu.

"Senin kalbini öyle kötü kırdım ki ben, ne yaparsam yapayım bunun telafisi olmayacak biliyorum. En azından benim nazarımda yok..." Elini kalın kabanın üzerinden genç kadının kalbinin üzerine koydu ve avucunu açarak göğsüne bastırdı. "Bunun sebebi benim... Bunun affı olmaz. Ne dersen de, içinde... Derinlerde bir yerde o kırıklığı hep yaşayacaksın, biliyorum... Öyle haklısın ki... Sen affetsen bile ben kendimi hiçbir zaman affedemem... Bunun imkânı yok... Tek yapabileceğim seni mutlu etmeye çalışmak. Kefaretim bu olsun istiyorum... Diğer türlü ne senin ne oğlumun yüzüne bakamam. Sen bu kelimeleri söylemedikçe ben rahatlıyorum... Çünkü biliyorum, derinlerde bir yerde hala beni affetmedin... Ben de buna tutunuyorum... Beni hiç affetme, olur mu? Beni, benimle baş başa bırakma sakın. Bırak, her şeye rağmen ben sizinle kalayım..."

Anka daha birkaç dakika önce havanın soğukluğu yok olmuş gibi alev alev yanarken aniden içinin buz kestiğini fark etti. Fakat bu, havanın soğukluğundan kaynaklanmıyordu.

Derim'in gözlerindeki o bakışın ne olduğunu aniden fark etmişti ve bu farkındalık içinin buza dönmesine neden oldu. Anka, bir gün Derim'i affetse bile genç adam, kendisini asla affetmeyecekti ve bir gün Anka'nın onu gerçekten affettiğini gördüğünde, her zaman uçlarda olan duygularıyla hareket edecekti. Anka'nın bunu engellemesi hiçbir zaman mümkün olmayacaktı.

Seneler sonra ilk kez seviştiklerinde göğsündeki kurşun izini gördüğünde de buna benzer şeyler söylemişi ve Anka geçen zaman içinde Derim'in daha makul bir hale bürüneceğini düşünmüştü. Oysa şimdi anlıyordu ki; yanılmıştı.

Derim hiçbir zaman sağlıklı düşünen bir adam olmamıştı ve belki de hiçbir zaman olmayacaktı. Öylesine parçalanmış bir adamdı ki; ömrünü sevdiği kadına ve oğluna adamak, bir ömür onların affı için çabalamak onu bir arada tutan tek hedefti. Hedefsiz kaldığında, en büyük zararı kendisine verecekti ve Anka, Derim gibi bir adamın ne kadar akıl almaz adımlar attığını çok iyi biliyordu.

Zorlukla kendisine hâkim olmaya çalışarak huzursuzca genç adamın kucağında kıpırdandı ve düz bir tonla konuştu.

"Üşüdüm... Gidelim mi artık?"

"Gidelim mon Phénix..." dedi Derim yumuşak bir sesle. Genç kadının içinde yaşadığı kıyametten habersizdi. Ellerini indirerek genç kadının parmakları açık eldivenli ellerini avuçlarına aldığı anda suçlu bir tonla mırıldandı. "Buz gibi olmuş ellerin... Üşümene neden oldum."

"Sahile gelelim diyen bendim. Senin suçun yok."

Derim genç kadını kaldırarak yanına oturttu ve karşı koymasına fırsat vermeden üzerindeki montu çıkararak sıkıca etrafında sardı. Üzerinde yalnızca bir kazak olmasına rağmen soğuktan etkileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Dönüşte ben kullanırım arabayı. Sen sıkıca sarın ve ısın iyice."

"Derim, araba elli metre ileride zaten. O kadar üşümedim..."

"Üşümüşsün. Ellerin buz gibi... Bak, burnun da soğuk..." dedi Derim, dudaklarını genç kadının burnunun üzerine bastırmıştı. Hızla ayağa kalktı. Bankın üzerindeki iki boş bardağı, ilerideki çöp kutusuna atmak için iç içe sokarak bir eline aldı ve Anka'yı da kaldırarak diğer kolunu genç kadının beline sardı.

"Sana çok iyi bakacağım, mon Phénix. Benim yanımda bir daha hiç zarar görmeyeceksin. Çok seveceğim seni. Her şeyden çok seveceğim..."

***

Anka, Derim'le sahile gittiği geceden beri hissettiği huzursuzluğu içinden atamamıştı. Derim'in üzerine düşen tavırlarında en ufak bir değişiklik yoktu. Gerçekten de tek amacı, onu mutlu etmekmiş gibi görünüyordu. Anka o günden sonraki birkaç günde, genç adamla ne zaman bir araya gelse çok daha dikkatle onu izler olmuştu. Derim neşeliydi, mutlu görünüyordu. Her zaman yaptığı gibi sık sık Anka'ya onu sevdiğini söylüyordu ve karşılık almadığı her defasında Anka, daha önce fark etmediği şekilde onun gözlerindeki haz dolu ışıltıyı fark ediyordu artık.

Derim'in akıl sır ermeyen iç dünyasının karmaşıklığını Anka çok daha iyi görüyordu şimdi. Derim'in kendisiyle olan savaşı ömrünün sonuna kadar bitmeyecekti. Suçluluk hissi, öyle devasaydı ki içinde, yaptıklarının bedelini kendisine öyle ağır şartlarla biçmişti ki; kim ne derse desin, hissettiklerini değiştirmeyecekti.

Derim akıl almayacak nitelikte, sıra dışı bir adamdı. Geçmişte genç kadına yaptıklarından dolayı hissettiği suçluluğu ne yaparsa yapsın içinden söküp atamayacaktı. Bu suçluluğu yalnızca Anka'ya karşı gösterdiği ihtimamla bastırabiliyordu.

Ömrünün sonuna kadar kendisine biçtiği kefaretti bu. Genç kadının kendisini affetmemesi üzerine kurduğu dünyası, ona huzurla nefes aldıran tek yerdi. Adeta tek amacı buymuş ve bu amaca tutunması gerekiyormuş gibi hareket ediyordu.

Anka, Derim'in aşırılıklarını, karmaşık zihninin ne yönde işlediğini öylesine iyi çözmüştü ki genç adamın kendi kendiyle hesaplaşmaktan kaçındığını görmek, onu şaşırtmıyordu. Derim'in bundan nasıl da imtina ettiğini görebiliyordu. Anka'nın affının hiçbir zaman yürürlüğe girmeyeceğini bilmek Derim'e soluk aldırıyordu. O bağışlanma olmadığı sürece, Derim çabalamaya devam edecekti ve bu düşünce de onu hayatta tutacaktı. Sarıldığı tek şey buydu Derim'in ve Anka, bu gerçeği fark ettiğinden beri yüreğinin sıkıştığını hissediyordu.

Yüreğinin ta derinlerinde bir yerlerde öylesine emindi ki; Derim'i affettiğini söylediğinde, kendiyle hesaplaşmak zorunda kalacak olan genç adam, kafasına sıkmaktan kaçınmayacaktı. Derim öylesi hastalıklı bir adamdı ve Anka bu ağır yükün altında kalmaktan korkuyordu.

Paris'e gitmelerine üç gün kala daha önce karar verdikleri gibi Avcı ve Selin'le birlikte dışarı çıkmak üzere program yaptılar. Cuma akşamının, dördü için de uygun olacağını düşünmüşlerdi. Sonraki hafta başı, pazartesi sabahı Anka, Aşil'le birlikte Paris'e gidecekti ve muhtemel seyahat süresi on günü bulacaktı. Gidecekleri haberini henüz Aşil'e söylememişti. Bu sürprizin Aşil'i yalnızca sevindireceğinden emindi ve son ana kadar onun haberi olmaması için çaba gösteriyordu.

Cuma öğlene doğru, yaptıkları programdan haberi olmayan Derim'i arayıp akşam Aşil'in onda kalacağı bilgisini vermek için telefonuna uzandı. Gece geç vakit döneceklerine emindi ve bu kez Aşil'in yanında kimin kalacağı ya da nerede kalacağı gibi bir düzenleme yapması gerekmiyordu. Aşil'in de babasıyla zaman geçirmekten delicesine hoşlandı-

şını biliyordu ve bu herkesin memnun kalacağı kadar uygun bir düzenlemeydi.

"Selam, nasılsın?

"İyiyim mon Phénix. Sen?" Genç adamın sesi yumuşacıktı ve Anka, onun o iç gıcıklatan ses tonunun her zaman olduğu gibi içini ürperttiğini hissetti.

"Yoğun her zamanki gibi ama iyiyim..." Anka bir an duraksayarak kısa bir nefes aldı ve lafı uzatmadan konuya girdi. "Bu gece Aşil sende kalabilir mi?"

"Sormana bile gerek yok, elbette. Oğlumla zaman geçirmeyi seviyorum, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. O da çok seviyor seninle zaman geçirmeyi." Anka konuşurken gülümsüyordu ve sesi yumuşaktı.

"Gece Birim'de mi olacaksın? Çok mu işler?"

Derim'in ilgiyle sorduğu soruyu duyduğunda, gayet doğal bir tonla karşılık verdi.

"Yo hayır, Birim'de olmayacağım. Aslında bizimkilerle dışarı çıkacağız bu gece. Çok geç vakit döneceğimize emin olduğum için Aşil'in sende kalması daha iyi olur diye düşündüm."

Anka'nın yaptığı açıklamayla Derim'in sesi kesilmiş gibi uzun süre ses çıkmadı hattan ve Anka bir an şüpheyle telefonu kulağından çekip hattın kapanıp kapanmadığından emin olmak istercesine ekrana baktı. Saniyelerin hala aktığını görünce yeniden telefonu kulağına götürüp düz bir sesle "Derim? Orada mısın?" diye sordu.

Derim, sesini kaybetmiş gibi yine bir süre ses çıkmadı telefondan ancak nihayet adamın alçak, gergin sesi duyuldu karşı taraftan.

"Bizimkilerle dışarı çıkacağız derken?"

"Alin, Avcı ve Selin... Uzun zamandır birlikte dışarı çıkamamıştık, bizim Paris'e gidecek olmamız ve dönüşteki yoğunluk yüzünden fırsat bulamayacağımızı düşününce, bu akşam için program yaptık."

"Program? Ne tür bir program bu?" Derim'in sesi tutuk ve gergindi ancak Anka için her şey o kadar olağandı ki genç adamdan çıkan gergin sesin nedeninin, o an başını kaldıramadığı işlerden kaynaklanan dalgınlık olduğunu düşündü.

"Arada sırada dağıttığımız gecelerden." dedi neşeyle. "Bizim geleneksel eğlencemiz işte."

"Dağıttığınız geceler? Geleneksel eğlence?"

Derim'in ses tonundaki gerginlik o kadar artmıştı ki Anka bu kez durumun ciddiyetini kavrayabilmişti. Derim sanki dişlerinin arasından konuşur gibiydi. Neden olduğunu anlamadığı bir huzursuzlukla rahatsızca oturduğu koltukta kıpırdandı ve sakin bir tonla karşılık verdi.

"Arada sırada birlikte zaman geçirmeyi seviyoruz..." Ardından farkında bile olmadan savunma dolu bir tonla hızlı hızlı devam etti. "Buna ihtiyacımız var. Eskisi kadar birlikte zaman geçiremiyoruz ve fırsat bulunca birlikte eğlenmek istiyoruz."

"Ne tür bir eğlenceden söz ediyorsun mon Phénix?" diye soran Derim'in sesinde öylesine tehdit dolu bir ton vardı ki Anka bu kez kaşlarını çatarak "Bunları neden soruyorsun?" diye karşılık verirken onun da ses tonunda diklik vardı. Tüm hücreleri sinyali almış gibi dikilmişti yerinde.

"Nereye gideceksiniz?" diye sordu bu kez Derim, genç kadının sorusuna aldırmadan. Anka, genç adamın sorgulayan tavrından, ses tonundaki tehlikeli sinyallerden hoşlanmamıştı ve bu hoşnutsuzluğunu dile getirmekten çekinmedi.

"Derim!" dedi üzerine bastırarak. "Ses tonundaki o tehditten hiç hoşlanmadım ve bu konuyu seninle kesinlikle tartışmayacağım. Gideceğimiz yeri sana söylemeyi düşünmüyorum. Senden sadece bu gece Aşil'e bakabilir misin diye ricada bulundum. Eğer istemezsen Aşil için başka bir düzenleme yapabilirim."

"Anka!" diyen Derim'in sert sesi genç kadının yerinde dikilmesine neden oldu. Adını öylesine gergin bir tonla söyle-

mesi ve uzun süreden beri ilk kez Türkçe olarak seslenmesi adeta gözdağı verir gibiydi. "Neresi?" diye üsteledi Derim.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" dedi Anka kavgaya hazır bir tonla. Oturduğu yerden kalkarak pencereye doğru ilerledi ve dışarıya bakarken aynı dik sesle devam etti. "Kabalık ettiğimi düşünmeni istemem ama davetli değilsin. Kimse değil. Bu yalnızca dördümüzün gecesi. Eğer nereye gittiğimizi öğrenir de, orada burnumun dibinde bitersen çok pis kavga çıkarırım."

"Neden? Gelmemin ne sakıncası var? Eğer görmemi istemediğin bir şeyler yapmayı düşünmüyorsan?"

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim şey gayet açık. Neden gelmemi istemiyorsun?"

"Çünkü bu dördümüzün gecesi. Eskisi gibi yalnızca dördümüz zaman geçirmek istiyoruz, dedim ya."

"Neden yalnızca dördünüz? Hem Selin kocasını bırakıp neden tek başına dışarı çıkıyor ki?"

"Pardon?"

"İbo neden karısını tek başına gönderiyor?"

"Neden göndermesin?"

"Selin'in küçücük çocuğu var. Tek başına kocasını ve çocuğunu bırakıp gece eğlencesine mi çıkıyor? İbo buna nasıl izin veriyor? Nasıl adam o?"

"Öküzsün! Hatta yontulmamış odunsun! Bir de Avrupa terbiyesi almış dersin! Kurban ol sen İbo'ya!"

Anka öfkeyle telefonu Derim'in yüzüne kapadı. Daha fazla bu konuşmayı devam ettirmesi, alt üst olan sinirlerine hiç iyi gelmeyecekti. Sinirle dişlerini birbirine bastırdı ve aynı öfkeyle hızını alamadan telefonunda mesaj kısmını açmak üzere hareketlendi ancak Derim'in aradığını gördüğünde cevap vermeden meşgule atarak yeniden mesaj yazmaya girişti.

"Aşil bu gece Kerem'lerde kalacak. Zahmet etme!"

Mesajın gitmesinden yalnızca on saniye sonra karşılık geldi.

"Sakın! Sakın bunu yapma, beni oraya getirtme!"

Anka hırsla telefonu masanın üzerine attı ve yeniden çalmaya başlamasına rağmen cevap vermeyerek odadan dışarı çıktı. Telefon hala çalmaya devam ediyordu ancak Anka umursamadı.

***

Derim inanamayan bakışlarını elindeki telefona dikti. Onlarca kez çaldırmasına rağmen Anka açmıyordu. Ne yaptığını bile bilmeden hırsla telefonu karşısındaki duvara fırlattı öfkeyle. Karşısında oturan Jan, hayretle Derim'i izliyordu. Telefon parçalanarak yere düştü. Jan başını ağır ağır Derim'e çevirdi.

"Bunu neden yaptın şimdi?"

"Dışarı çıkacaklarmış!" dedi Derim tükürür gibi. Gözlerinde öylesine bir ateş vardı ki Jan, anlamayan bakışlarla ona bakarken uzun zamandan beri onda görmediği siniri görmenin şaşkınlığını yaşıyordu.

"Kimler?"

"Dördü!" dedi Derim yerinden fırlayarak. "Telefonu yüzüme kapadı!" Aniden yüzünü Jan'a çevirip yüksek sesle yeniden "Yüzüme telefonu kapadı!" diye bağırdı. "Aşil'i, Kerem'lere bırakacağını söyledi! Yüzüme telefonu kapadı!"

"Yüzüne telefonu kapadı..." dedi Jan sakin bir sesle tekrarlayarak. "Orasını anladım." diye devam etti Derim'in sürekli bunu söylemesine dem vurarak. "Doğru düzgün anlatsan mı acaba?" diye aynı sakin sesle sordu.

Derim çalışma odasının içinde hırsla birkaç adım attı. Aniden durdu ve elini Jan'a doğru uzattı.

"Telefonunu ver bana! Avcı'yı arayacağım..." Bir saniye es verdi ve hızla fikrini değiştirdi. "Hayır, vazgeçtim! İbo'yu arayacağım!"

Jan hala anlamayan bakışlarla ona bakıyordu. Duyduklarını bir araya getirmeye çalışıyordu. "Dördü derken; Anka, Kızıl, Avcı ve Selin'le mi çıkacakmış? Buna mı öfkelisin?"

"Neden, nereye gideceklerini bana söylemiyor?"

"Ses tonundaki tatsızlıktan ve sorduğun soruların densizliğinden olabilir mi?"

"Ne varmış benim ses tonumda? Sorduğum soruların nesi densiz?" diye hırsla sordu Derim.

"Derim... Söylediklerini hatırlıyor musun?" dedi Jan aynı sakin sesle. "Anka'yı suçladığın şey çok çirkindi. Selin'in evli olduğu için dışarı çıkamayacağını ima ettin, İbo hakkında ima ettiklerine hiç değinmiyorum bile."

"Selin'in küçücük çocuğu var! İbo karısının tek başına dışarı çıkmasına nasıl izin verir?"

Jan ters bir bakış attı Derim'e ve ders verir bir tonla karşılık verdi. "Saçma sapan konuşma Derim. Selin evli olduğu için hayatını bir evin içinde geçirmek zorunda değil. Sosyal olmaya onun da ihtiyacı var. İbo, karısına güveniyor ki bunu dert etmiyor. Ayrıca dışarı çıktığı kişiler Selin'in çocukluk arkadaşları. Anka'nın dışarı çıktığı kişilerle aynı insanlar! Sen, Selin'in dışarı çıkmasına mı yoksa Anka'nın çıkmasına mı bozluyorsun aslında?"

"Selin gitmezse onlar da gidemezler!" dedi Derim sinirli bir tonla.

"He, o yüzden Selin'i bahane ediyorsun ki diğerleri de çıkmasınlar?"

"Bana hikâye anlatma Jan! Kızıl da onlarla birlikte! Senin aklın kalmıyor mu yani?"

"Kızıl henüz bana haber vermedi ama bilgi veririse aklım kalmayacak çünkü dışarı kimlerle gittiğini biliyor olacağım."

Sanki o anda sarf ettiği sözlerdeki samimiyet, ispatlanması isteniyormuş gibi Jan'ın telefonu çaldı ve önündeki ekranda Kızıl'ın adını görünce Derim'e manidar bir bakış atıp telefona uzandı. Derim ona doğru hızla hareketlenecekken elini yukarı kaldırıp olduğu yerde durmasını işaret etti.

"Salut Écarlate" dedi sıcak bir tonla telefonu açtığında.

"O Akhan ne yapmaya çalışıyor Bartın?" diyen Alin'in kızgın sesini duydu Jan. Yine aynı sakinlikle masumca karşılık verdi.

"Ne demek istediğini pek anlayamadım?"

"Gece, Akhan'a bu gece dışarı çıkacağımızı ve Aşil'e bakıp bakamayacağını sormuş. Kıza bir yığın abuk sabuk laf etmiş."

"Gece dışarı mı çıkıyorsunuz?"

"Ben de birazdan seni arayacaktım haber vermek için. Selin programını ancak düzenleyebildi, bu sabah netleştirebildik. Bu gece dördümüz dışarı çıkıyoruz."

"Harika bir program gibi görünüyor." dedi Jan elinden geldiğince göstermeye çalıştığı samimi bir tonla. Derim'in kendisine doğru attığı tehdit dolu bir adıma tek kaşını kaldırarak ters ters karşılık verdi.

"Fırsat buldukça her zaman yaptığımız bir şey. Bu Akhan, neden saçma sapan davranıyor? Anka'ya söylediği şey hayatımda duyduğum en çirkin ima! Selin ve İbo'yla ilgili yaptığı imalarsa Gece'yi çıldırtmış. Söyle ona, birkaç gün Gece'nin gözüne gözükmesin. Kız sinirden kuduruyor. Haklı olarak! Bana bak, Bartın! Derim başkalarının ne yaptığını düşünüyor bilmiyorum ama Gece ve Selin hakkında abuk sabuk bir yargıya varırsa, canına okurum onun! Herkesin onun gibi kıçı başı ayrı oynamıyor!"

Jan'ın duyduklarıyla gözleri ardına kadar açıldı. Alin'in korumacı sesi öyle öfkeli çıkıyordu ki Jan, ağzını açıp olumsuz tek bir kelime etmesinin hayatının en büyük aptallığı olacağını düşündü.

"Derim elbette öyle bir şey düşünmüyor Bebé."

"Bebé?" diye tekrarladı Alin duyduğu son kelimeyi. Aniden duraksamıştı. Birkaç saniye önceki öfkesi buhar olup uçmuş gibi tatlı bir sesle "Daha önce bana böyle seslenmemiştin. Hoşuma gitti." dedi cilveli bir tonla.

Jan gülümsemesine engel olamadı. Yüzünde Alin'in görmediği çekici bir gülümseme oluşurken ses tonu genç kadını eritecek kadar sıcak çıkıyordu. "Hoşuna mı gitti? Hmm, demek ki sık sık tekrarlamam gerekiyor."

"Evet, hoş olur bence de..." diyen Alin geciktirmeden flört moduna girmişti. Tatlı bir sesle devam etti. "Bu gece dışarıdayım. Sakın o mesajlardan atma. Bizimkileri bırakıp gelirsem senelerce dillerinden kurtulamam."

"Peki, borcun olsun o zaman."

"Olsun" dedi Alin hevesle.

"Planınız ne?" diye sordu Jan doğal bir tonla.

"İlk önce rakı balık yapacağız. Sakin sakin sohbet etmek istedik. Sonra birkaç saat bir kulüpte takılırız. Sabaha karşı döneriz."

"Harika bir plana benziyor. Avcı bütün gece yanınızda olacak, değil mi?"

"Tabii ki de. Dördümüzün gecesi bu. Zaten Avcı olmasa biz yemek sonrası dönerdik. Üç kız kulübe gidince abuk sabuk tipler mutlaka şansını deniyor, boşuna kavga çıkıyor. Bu erkekleri gerçekten anlamıyorum. Üç kuruşluk eğlencemizin içine etmek için yarışıyorlar sanki."

"Haklısın Bebé. Bazı erkekler gerçekten bu konuda çok kaba ve anlayışsızlar."

"Harika bir adamsın Bartın" dedi Alin neşeyle. "Diğer hödükler gibi olmadığın için çok şanslıyım."

"Hödük?" diye tekrarladı Jan anlamayarak.

"Akhan gibiler yani... Ya da kadın kadına dışarı çıktığımızda sarkmaya çalışanlar gibi... Hepsi taş devri primatları!"

Jan elinde olmadan kıkırdadı ve vicdanı elvermeyerek Derim'i savunmaya geçti. "Derim öyle biri değil. Gerçekten değil. Sadece merak etmiştir ne yapacağınızı."

"Doğru düzgün sorsaydı o zaman. Gece telefonlarını açmayacak, hiç boşuna aramaya devam etmesin. Çok kızgın şu anda. Ben onun yerinde olsam şimdi oturur, bunu nasıl telafi edeceğimi düşünürdüm."

"Siz Aşil'i merak etmeyin. Bu akşam biz bakarız. Keyfinizi bozmayın. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Gece almamı ister misin sizi?"

Alin bir an duraksayarak sustu ve ardından tereddütlü bir sesle karşılık verdi.

"Aslında gece içeceğimiz için hiçbirimiz araba kullanmayacağız. Avcı bizi alacak bir araç ayarlayacağını söyledi ama..."

"İstersen ben gelir, alırım sizi" dedi Jan tatlı bir sesle. "Gece çalışmaya devam edeceğim zaten, uyumuş olmam. Benim için sorun olmaz."

"Harika o zaman!" diyen Alin'in ses tonu sevinçli çıkmıştı. "O zaman gece üç gibi sana konum atarım, gelir alırsın bizi."

"*Considère que c'est fait, bébé*" Jan öyle iç eriten bir tonla "*Olmuş bil bebeğim*" anlamına gelen Fransızca kelimeleri sarf etti ki, Alin'in neşeli kıkırtılarını duyduğunda uyguladığı taktiğin kesinlikle doğru olduğuna karar verdi.

"Bunu sevdim Bartın. Çok sevdim." Alin'in abartılı bir neşeyle devam eden sözleri Jan'ın gözlerinin parlamasına neden oldu. "Allah'ım, çok şanslı bir kadınım!"

"*Au revoir, bébé*" dedi Jan yine aynı tonla.

"Öpüldün Bartın. Çok fena öpüldün." diyen Alin'in sesi, Jan'ın yüreğini hoplatacak kadar flörtözdü.

Jan telefonu kapatıp sakince masaya koyduğunda Derim, gözlerini hayretle iri iri açmış ona bakıyordu. Dudaklarının

arasından çıkan kelimeler suçlayıcı idi ve bakışlarını aynı anda düşmanca bir ifade kaplamıştı.

"Sen, şeytanın yeryüzünde vücut bulmuş halisin."

Jan tıpkı dediği gibi şeytanca gülümseyip kaşlarını kaldırdı keyifle.

"Sana söylemiştim. Benden asla vazgeçemeyecek!"

"Geceyi dışarıda geçirmeleri seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ediyor ama bunu ona belli etmeyi düşünmüyorum. Ayrıca Avcı yanlarında, nereye giderlerse gitsinler güvende olacaklar. Neden keyfinin bozulmasına sebep olayım ki? Üstelik yapıcı yaklaşımım belki bir sonrakinde beni de davet etmesine neden olabilir." dedi Jan memnun bir ifadeyle. Gözleri düşünüyormuş gibi kısıldı ve alçak sesle mırıldandı. "Hatta bunu yapması için onu teşvik etmeliyim mutlaka."

"Senden nefret ediyorum Jan!"

"Senin aksine kendime hâkim olabildiğim için mi? Sence de çok acımasız bir yaklaşım değil mi bu? Oysa her zaman beni sevdiğini düşünüyordum."

Jan'ın alaycı sözleri Derim'in sinirleri üzerinde hiç iyi etki yapmıyordu. Tıslayan bir sesle "Bana yeni telefon getirsinler." dedi.

"Tekrar parçalamayacağına söz verirsen belki yardımcı olabilirim."

"Jan!"

Derim'im kükreyen sesi Jan üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Yerinden yavaşça kalktı ve çalışma odasının kapısına yönelirken bir an duraksadı. Başını, omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"Anka çok sinirliymiş, Kızıl gözüne gözükmesin dedi." Bir an araştıran bakışlarla Derim'i inceledi. "Kıçın başın ayrı oynuyormuş, o ne demekse... Ayrıca senin hödük olduğunu da söyledi. Bu kelimenin tınısı çok hoşuma gitti. Sanırım sık sık kullanabilirim. Hödük!"

Jan'ın üzerine bastırarak söylediği son kelime, Derim'in ona doğru hızla atılmasına neden oldu ancak Jan çoktan çalışma odasının kapısını açıp dışarı çıkmıştı bile. Derim onun dışarıdan gelen kahkahalarını duyabiliyordu ve bu, daha çok öfkelenmesine neden oldu.

"Merde!"

***

"Ruh hastası!" dedi Anka öfkeli bir tonla ağzının içinde söylenerek. Önündeki rakı kadehine uzanıp kalan son yudumu başına dikti.

İki saattir Arnavutköy'de sürekli gittikleri balıkçı restoranındaydılar. Avcı'nın, mekânın sahibiyle samimi olduğunu daha önceki sayısız ziyaretlerinden biliyorlardı. Her zamanki gibi yine sıcak bir karşılama sunulmuştu dördüne de. Donatılan masa ve saatlerdir devam eden özenli servis, onların ne istediklerini çok iyi bilen bir yaklaşımla, talepsiz devam ediyordu.

Anka, Derim'le en son konuşmasının ardından genç adamın yaptığı sayısız aramalara da cevap vermemişti. Kızgındı. Hem de çok kızgın... Derim'in tavrı hiç beklemediği kadar absürttü. Böyle bir şeyi hiç aklına getirmemişti ve genç adamla ilgili yargılarının sekteye uğradığını hissetmişti. Belki de yanılıyordu genç adam hakkında. Onu tanıdığını sanıyordu ancak bugün aslında hiç tanımadığını hissetmişti. Derim'in o derece çağ dışı bir düşünceye sahip olabileceği aklına son gelen şey bile olamazdı. Olmamıştı...

Alin'in, Jan'la konuşmasının ardından arabuluculuğu devam ettiren ikisinin düzenlemesiyle; Aşil'i, Chris ve Eren alıp Derim'in evine götürmüşlerdi. Anka, arabaya binmeden önce Aşil'le konuşmuştu ve geçmişten de bu duruma alışık olan Aşil için hiç problem olmamıştı annesinin o gece dışarıda olması. Hatta Aşil'in beklenti dolu teklifini duyduğunda

içindeki hınzı çıkarma dürtüsüyle şeytani bir gülümsemeyle başını sallayıp çocuğun isteğini yerine getirmek için hevesle atılmıştı da.

"Selin teyzem de sizinle olacaksa keşke ben de Onur'la oynasaydım bu akşam?"

Anka sadece birkaç saniye şaşırarak bakmış ve hemen başını sallamıştı.

"Biliyor musun, bebeğim? Harika bir fikir bu. Şimdi hemen Selin teyzeni arayacağım ve Onur'un bu gece babanın evinde kalabileceğini söyleyeceğim. Sen şimdi eve gidiyorsun, tamam mı? Hiç merak etme, birkaç saat sonra Onur da yanında olacak."

Aşil mutlulukla gülümserken Anka oğlunu öpüp arabaya bindirmiş ve ardından kin dolu gözlerle Selin'i aramıştı.

"Selin, Onur'un çantasını hazırla, biz çıkmadan Avcı gelip alacak Onur'u, Derim'e bırakacak. Aşil birlikte zaman geçirmek istediğini söyledi. Hem İbo da bu gece tek başına kafasını dinler. Derim iki çocukla uğraşsın da aklı başına gelsin!"

"Sen şimdi Aşil'e mi iyilik yapıyorsun yoksa Derim'den bir çeşit intikam mı alıyorsun?"

"Beter olsun! Onur'u tembihle, istediği kadar yaramazlık yapabilir."

Selin neşeli bir kahkaha attı. "Ne yaptı Derim, seni bu kadar kızdıracak?"

"Abuk sabuk konuştu gece dışarı çıkacağız diye. Çok sinirliyim. Gerçekten! Adam güya Avrupa terbiyesi almış modern olur diye düşünmüştüm meğer içinde dağ ayısı saklıyormuş."

Selin yeniden kahkaha attı. "İbrahim'i aramış..."

"Ciddi olamazsın?"

"Yoo çok ciddiyim ama benimki bir şey anlamamış... İstanbul'un güvensizliğinden başlayıp, gece hayatının tehlikelerini anlatmaya koyulmuş, İbrahim o sırada yoğunmuş 'sen

ne saçmalıyorsun, işim var, şehir istatistiği mi çıkarıyorsun, ne alaka şimdi?' deyip yüzüne kapamış."

Anka keyifli, derin bir soluk aldı. "Bak, görüyorsun değil mi? İbo'yu da kendi yanına çekmeye çalışmış. Aferin İbo'ya... Neyse sen şimdi hemen Onur'u hazırla. Avcı'yı arıyorum, dışarıda zaten, geçerken sana uğrar, alır Onur'u."

"Tamam, Gece'm..." dedi Selin kıkırdayarak. "İbrahim geç gelecekti, ben de Asiye ablaya rica edecektim o gelene kadar. Gerek kalmayacak o zaman."

"Yok yok, hiç gerek yok. Hadi, görüşürüz."

Anka hiç duraksamadan telefonundan Alin'i arayıp Jan'a haber vermesini istemişti ve kalan programı Alin, Jan üzerinden yapmıştı. Peşine Avcı'yı arayarak Onur'u alıp Derim'in evine bırakmasını istemişti. Derim'in bütün gece iki çocukla kafayı yemesini temenni ediyordu. Birim'in bahçesinde çoktan Aşil'i götüren aracın çıktığı kapalı kapıya bakmıştı hayıflanarak. Keşke Aşil'e de bu gece istediği kadar yaramazlık yapabileceğini söylemiş olsaydı.

Yemek boyunca yine neşeyle sohbet etmişlerdi. Hepsinin üzerlerinde rahat giysiler vardı. Çok gündelik değil ancak çok göz alıcı da değildi. Sade, spor bir şıklık vardı hepsinde. Kızlar koyu lacivert dar kotlarının üzerine sade ancak şık birer bluz giymişlerdi. Üçünün de ayaklarında yüksek topuklu botları vardı. Avcı'nın siyah kotunun üzerinde bembeyaz bir gömlek vardı ve beyaz gömlek esmerliğini daha çok ortaya çıkarmıştı.

Saatlerdir siniri tepesinde dolaşan Anka yavaş yavaş gevşemeye başlamıştı. Derim'le konuşmasını diğerlerine aktardığında onun gibi sinirlenmemişler aksine kahkahayı basmışlardı.

"Demek evliyim diye kapıdan dışarı çıkmamam gerekiyor?" demişti Selin eğlenerek. "İyi ki İbrahim benim kocam Adam Fransa yüzü görmemiş ama medeniyet dersini kafalarına vura vura verir valla."

"Yahu, medeni olmak yaşadığın ülkeyle alakalı değil ki. İnsanın özünde olmalı o." dedi Alin çabucak. "Bak Bartın'a. Özünde var adamın, yoksa yaşadığı ülkeden kaynaklanmıyor. Sonuçta Akhan'la aynı ülkede yaşıyorlar, değil mi?"

"Onur'u bırakırken Derim'in yüzü çok komikti. Gerçi bana düşman gibi baktı ama Onur'u götürdüğüm içinde değil de daha çok beraber dışarı çıkacağız diyeydi bence. Nereye gideceğimizi sorup durdu ben de kafamıza göre takılacağız, dedim. Suratı çok komikti."

Avcı eğlendiği belli bir ifadeyle sözlerini bitirip ağzına bir parça balık attı, keyifle çiğnemeye başladı. Gözleri neşeyle parlıyordu. Dirseğini masaya dayayıp bakışlarını Anka'ya dikti.

"Hala anlamadın değil mi?" diye sordu gülerek.

Anka ters ters ona bakıp "Neyi anlamadım?" diye sordu kadehini yeniden doldururken. Bakışlarıyla Avcı'nın boş kadehini işaret etti doldurayım mı der gibi. Avcı başını sallarken kadehi Anka'nın önüne koydu ve bilmiş bir edayla devam etti.

"Adam medeni olmadığından vermiyor o tepkiyi, kıskançlığından yapıyor."

"Neyi kıskanacak Avcı?" dedi Anka ters ters bakarak. Bir yandan kadehleri doldurmaya devam ediyordu. Alin çabucak kadehindeki son yudumu başına dikip boş kadehi Anka'nın önüne koydu ve neşeli bir merakla bakışlarını ikisi arasında dolaştırdı.

"Seni kıskanıyor Gece? Dışarı eğlenmeye çıkıyorsun, ya birilerine denk gelirsen diye telaş yapıyor."

"Saçma sapan konuşma Avcı. Kime denk geleceğim? Ayrıca ne zaman dışarı çıktığımızda ben, ona buna mavi boncuk dağıttım ki?"

"İyi de o, bunu bilmiyor işte. Gece hayatını az çok bilen herkes böyle düşünür. Şimdi dürüst olalım, gece yalnızca

eğlence için çıkan kişi sayısı az, çoğu birilerini bulma peşinde."

"Kendi öyle yapıyor yani?" dedi Anka gözlerini kısarak. Elindeki kadehi sertçe Avcı'nın önüne koydu.

Selin sesli bir kahkaha atıp yüzünü yanındaki Avcı'ya çevirdi.

"Valla ateşe benzinle koşuyorsun."

"Yok ya..." dedi Alin, umursamaz bir tavırla. "Akhan yapmıyordur öyle şey. Yapsa beş sene abazan dolaşmazdı."

Anka kınayan bakışlarını ona hızla çevirirken karşılarındaki iki kişi birkaç saniye hayretle Alin'e bakıp kahkahayı basmışlardı. Avcı inanamayarak atıldı.

"Şaka!"

"Ay öyle mi yapmış? Ne romantik?" dedi Selin erimiş bir yüz ifadesiyle.

"Senin çenenin bağına sıçsınlar Alin!" diye söylendi Anka, sinirli bir ifadeyle. Tehdit dolu bakışlarını karşısındaki ikiliye çevirdi ve işaret parmağını salladı. "Sakın! Tek söz duymak istemiyorum! Çenenizi açarsanız hiç affetmem, kırarım!"

Selin sanki ağzına fermuar çekiyormuş gibi bir jest yaptı ancak kıkırdamaya devam ediyordu. Avcı geriye doğru çekildi ve sırtını oturduğu sandalyeye yasladı. Gözlerinde alaycı ışıltılar parlıyordu.

"Vay bee!" dedi sahte olduğu belli takdir dolu gözlerle Anka'ya bakarak. "Bak, şimdi gözüme girdi işte."

"Avcı!" dedi Anka dişlerinin arasından. Yanındaki Alin sırıtmaya devam ediyordu.

"Hep diyorum, normal değil Akhan." dedi Alin hakkı çıkmaktan duyduğu zevki ortaya sererek. "Adam uçmuş! Kafa bir dünya." diye devam etti elini boşlukta sallayarak. "Valla, ben de istiyorum o kafadan. Ne alıyorsa bana da versе keşke. Güzel yapıyor belli ki." dedi alayla.

"Öyle olduğunu biliyoruz." dedi Avcı onu tasdikleyerek.

"Valla, siz ne derseniz deyin, kafası bir dünya olsa da yüreği temiz onun." diyen Selin, sert bir savunmayla çabucak karşı koymuştu diğerlerine. "Benim için yaptığı şeyi kimse yapmazdı." Bakışları aniden bulanıklaştı ve mahzun bir gülümsemeyle gözleri masaya indi. "Annemin nerede olduğunu biliyorum artık. Hissettiğim minnetin tarifi yok."

Masada bir anda hepsi suskunlaşarak Selin'e baktılar. Anka dalgın dalgın tıpkı Selin gibi masaya bakarken mırıldandı. "Öyle aşırı uçlarda ki bazen beni korkutuyor."

"O ne demek?" diye sordu Alin tedirgin bir yüzle.

Anka birkaç saniye kardeşine cevap vermedi. Diğerleri meraklı soran gözlerle Anka'ya bakmaya başladı. Genç kadın günlerdir içinde hissettiği huzursuzlukta bunalmış gibi derin bir nefes çekti. Dördü bir araya gelince hayatlarındaki her şeyi konuşur, kafalarını karıştıran her şeyi açık açık ortaya dökerlerdi. Anka da her zamanki alışkanlığı ile bakışlarını yavaşça yukarı kaldırıp sıkkın bir tonla konuşmaya başladı.

"Derim'in hissettiği tüm duygular her zaman çok aşırı uçlarda. Nefreti en üst düzeyde oluyor. Gözü hiçbir şeyi görmüyor. Sadece hedefine kilitleniyor. Önüne çıkan her şeyi yakıp yıkmaktan çekinmiyor. Geçmişte bunu gördüm ben. Sevgisi yine öyle. Her duygusu arşa tırmanıyor. Aşil'i çok seviyor, babası tabii ki sevecek ama bazen onu mutlu etmek için ne yapacağını şaşırmış gibi kalakalıyor. Normal, kontrollü biri olamıyor. Sanki içinde büyük kanlı bir savaş var ve sadece hayatta kalabilmek için elindeki kılıcı etrafa sallayıp duruyor. Durup bir etrafına bakmıyor. Savaştığının aslında kendisi olduğunu bile görmüyor. Belki dursa baksa, kendiyle yüz yüze gelecek, o zaman bir düşünecek. Ama buna fırsat vermiyor."

Anka'nın bakışlarına yüklenen çaresizlik, diğerlerinin dikkatle ona bakmasına neden oldu. Hepsi de sorarcasına ona bakıyordu yine. Anka derin bir soluk aldığında göğsü

şişti ve nefesini ağır ağır dışarı bırakırken tedirgin alçak bir sesle devam etti.

"Derim'in kendiyle yüzleşmeye mecali yok. Yaptığı her şeyden çok pişman." Çabucak ekledi durgun bir tonla. "Yani bana yaptıklarından... Şimdi beni sevdiğinden hiç kuşkum yok. Yalan söylemiyor, biliyorum. Onun kalibresinde kaç adam, onca sene kimseyle birlikte olmaz? Bu nasıl bir irade? Nasıl bir kararlılık? Pişmanlığı öyle uç safhada ki bu onu paramparça ediyor. Şu an kilitlendiği tek şey, yaptıklarını telafi edebilme ümidiyle beni mutlu etmeye çalışmak. Elinde tutunduğu tek şey bu. Af beklemiyor. Hatta istemiyor da... Suçluluk hissi yine en uçlarda dolaşıyor. Çünkü o, kendisini affedemiyor. Elbette henüz onu affetmedim şu an. Ama bir gün gelir de onu affettiğimi hissedersem bunu ona söyleyebileceğimi de sanmıyorum."

"Neden?" dedi Selin anlamadığı belli bir şaşkınlıkla. "Kabul ediyorum, sana yaptıkları öyle kolay unutulacak şeyler değil ama bugünkü çabasını hepimiz görüyoruz. Bir zamanlar yanlış hedefe kilitlendi ve hatalar yaptı. Bugün hatalarının farkında ve onları telafi etmek için canla başla çabalıyor. Elbette bir gün senin affını da hak edecek."

"Sağlıklı düşünmüyor Selin." dedi Anka hayıflanan bir tonla. Başını iki yana salladı umutsuzca. "O, hiçbir zaman sağlıklı biri olmamış ki. Hiçbirimiz onun gibi düşünemeyiz çünkü onun yaşadıklarını yaşamadık. Aynı şeyleri yaşamadan ahkâm kesmek kolay ama iş gerçeğe binince öyle olmadığına eminim."

"Ben de çok şey yaşadım biliyorsunuz..." dedi Selin alçak bir sesle. "Ama atlattım hepsini. O da atlatabilir." dedi bir umutla.

Anka umutsuz bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Sen yedi yaşında kurtuldun Selin. Çocukken yaşadıklarını, yıllarca gördüğün tedaviler ve etrafındaki güvendiğin sevdiklerinle atlattın. Ama onunki bir ömür sürmüş. Yaşa-

dıkları öyle derin izler bırakmış ki onda, artık yetişkin biri olarak o izleri silmesi kolay olmayacaktır."

"Ama mutlaka olur. Sevgiyle olur. Sen onu sevdikçe, Aşil onu sevdikçe o da iyileşir." dedi Selin, kendinden emin bir tonla.

"Saçma sapan konuşuyor bazen. Sanki ben ona, onu affettiğimi söylersem elinden her şeyi alacakmışım ve yaşamaya değer hiçbir şey kalmayacakmış gibi davranıyor. Suçluluk hissi öyle büyük ki kendiyle yüzleşmeye gücü yok."

"Ama bir gün affedeceksin onu." dedi Selin emin olduğu bir tonla. "Seni tanıyorum. Merhametini biliyorum. Şimdi değilse bile bir gün affedeceksin sen onu."

"Kafasına sıkar!" dedi Anka aniden. Kelimeler hiç düşünmeksizin ansızın çıkıvermişti dudaklarının arasından. Aynı anda verilen üç tepki birbirine karıştı.

"Yok, daha neler?" dedi Selin saçmalama der gibi.

"Olur mu öyle şey be?" dedi Alin yüzünü buruşturarak.

"Şaşırmam." dedi Avcı alçak bir tonla.

Üç kadının bakışları hızla Avcı'ya çevrildi. Avcı çabucak uzanarak önündeki kadehini aldı ve koca bir yudumu boğazından aşağı yuvarladı. Kendisine sorarcasına bakan üç kadına kaçamak bakışlar atıp tabağındaki mezeden bir parça ağzına attı.

"Sen ne demek istiyorsun?" diye sordu Alin nihayet.

Avcı ona çabuk bir bakış attı. Arkasına yaslandı. "Ben sizden daha fazla zaman geçirdim onunla, biliyorsunuz. Yani son beş senede sık sık bir araya geldik. Onu iyi tanıdığımı sanıyorum. Gece haklı. Derim Akhan normal bir adam değil. Normal şekilde düşünmüyor. Bazı şeyler ona çok ağır geliyor ve ne kadar güçlü görünse de, onun da kaldıramayacağı şeyler var. Pişmanlığı öyle derin ki son beş senede bunun üstesinden gelebilmek için hep daha iyisini yapmak üzere çabaladı. Gerçekleşmeyecek birçok şeyin altından kalktı. Gözü kara, korkusuz biri. Ama kendiyle yüzleşmeye gelince bunu

yapamayacak. Adam hedefsiz yaşayamıyor. Tutunacak bir şeye ihtiyacı var."

"İyi de şimdi de Gece var, Aşil var işte tutunabileceği." dedi Selin itiraz ederek.

"Bütün mesele de bu ya. Onların yüzüne bakabilmek için çabalıyor işte. Onları hak etmediğini düşünüyor ama çabalıyor. Hayatı boyunca babasından nefret etmiş bir adam. Oğlu aynı şeyleri hissetmesin diye çabalıyor. Adamın kendisine biçtiği kefaret bu. Gece haklı işte. Adam uçlarda dolaşıyor. Normal biri değil ki. Hastalıklı bir düşünce yapısı var ve o da hasta zaten." Elini kaldırıp şakağına parmağını dokundurdu. "Kafadan hasta. Zaten öyle olmasa yapabildiklerini normal biri yapabilir mi? Bir yerde patlar, açık verir. Ama o, öyle değil! Hedefe kilitli torpil herif."

"Ben yine de bir süre sonra her şey rayına oturduğunda, onun da bugünden daha farklı düşüneceğine inanmak istiyorum..." diye mırıldandı Selin. "Kabul ediyorum, kolay olmayacaktır. Ama artık başka bir hayat yaşıyor. Aşil onu çok seviyor." Bakışları yavaşça Anka'ya çevrildi. "Sen de seviyorsun, biliyorum. Çok belli etmemeye çalışıyorsun, senin de içinde başa çıkmaya çalıştığın şeyler var hala kabul ediyorum ama seviyorsun onu... Sevgi, dokunduğu her şeyi değiştirecek kadar etkili bir duygu. Evrendeki en güçlü şifa. Handan ablanın kaç tane kurumuş çiçeği ihtimam ve sevgiyle hayata döndürdüğünü gördük, hatırlamıyor musunuz? Çiçeklerle konuştuğu için gülerdik ona ama kaç çiçeği hayata döndürdüğüne de şahit olduk. Saksıdaki kurumuş bir çiçek bile sevgiyle yeniden yeşeriyor. Ben, sizinle tanıştığımda parçalanmış haldeydim, her şeyimi kaybetmiştim. Annemi kaybetmiştim! Ama siz beni sevdiniz, korudunuz, hayata tutunmamı sağladınız. Bunların hepsini sadece beni severek yaptınız. Derim'in tek ihtiyacı da bu... Onu koşulsuz, şartsız sevecek birilerine ihtiyacı var. Her haliyle... Kötülüğüyle, iyiliğiyle... O zaman hayata tutunacaktır."

Selin yavaşça masanın üzerinden uzanıp Anka'nın elini tuttu. Yüzünde kırılgan bir tebessüm vardı.

"Onu sev Gece'm... Beni sevdiğin gibi sev... Koşulsuz, şartsız sev... O kaybolmuş biri, hiç yol göstereni olmamış. Sen göster ona yolunu... O yolda seninle ve Aşil'le yürüdüğü sürece sizden ayrı kalmayı göze alamaz. İnsan, güçlü bir sevgiyle birilerine bağlanınca o bağı koparmak istemez. Kendimden biliyorum. O da koparmak istemeyecektir. Sadece bunu anlamasını sağla... Sev onu... Çok sev..."

Selin, Anka'ya tüm kalbiyle rica ederken; Derim'in neye ihtiyacı olduğunu içlerinde en iyi bilen olmanın bilgeliğini taşıyordu. Derim tıpkı kendisinin bir zamanlar hissettiklerini hissediyordu. İnsanoğlunun dünyaya karşı bakışı, çocukluğunda edindikleriyle şekil buluyordu. Bir çocuk, sevgi görürse hayata karşı umutlu, sevgisizse umutsuz olurdu.

Selin yedi yaşına kadar yaşadıklarında hayata karşı umudunu yitirmişti. Hayatının kalanında aynı cehennemde devam edeceğini düşünmüş ama annesi sayesinde her şey değişmiş ve yeniden umuda sarılmıştı. Annesinin kaybı, içinde hiç geçmeyen bir yaraydı fakat diğer üçüyle karşılaşması ve ona sunulan sevgi; hayata yepyeni bir umutla bakmasına da neden olmuştu. Bugün o umudun, onu getirdiği yerdeydi. Hala seviliyor, seviyor ve yaşamın aslında çok güzel olduğunu düşünüyordu.

Derim kendisi kadar şanslı olamamıştı. Umudunu çoktan yitirmişti ve şimdi tek tutunabildiği Anka ve Aşil'di. Hayatına giren tek güzellikler onlardı. Onlara olan sevgisi onun hayata tutunmasını sağlıyordu fakat sevilebileceğini düşünemiyordu. Öylesine çok kötü şeyler yapmıştı ki sevilmeye layık olmadığını düşünüyordu.

Selin, Derim'le yaptığı onca konuşmadan çıkarabilmişti bunları. Derim kendisinin sevilebileceğine inanmıyordu. Tıpkı her insanın yaptığı gibi içgüdüsel olarak hayatta kalmaya ve onu yaşamda tutacak bir şeylere sarılmaya çalışırca-

sına Anka ve Aşil'e olan sevgisine sarılıyordu. Adeta yalnızca bu yeterliymiş gibi... Başka türlüsü zaten olamazmış gibi... Oysa Selin emindi; sevilmek insana dünyadaki en kötü şeylerle bile savaşabilme gücü veriyordu ve zafer kaçınılmazdı.

Derim sevildiğine inandığında; içindeki canavarlarla çok daha güçlü bir şekilde savaşacak ve şüphesiz ki zafere ulaşacaktı.

11. BÖLÜM

Derim içinde bulunduğu aracı, İbo'nun kahvesinin önüne park ettiğinde saat, gece yarısını çoktan geçmişti. İbo'nun hala orada olduğundan emindi.

Aşil ve Onur'u uyuttuktan sonra, Jan'a çocuklara sık sık göz atmasını tembihleyerek evden çıkmıştı. Gerçi Jan'a da kalmayacaktı o iş. Ozan, Derim'in garip bulmadığı fakat başkasına garip gelecek bir tavırla Aşil'in odasının önünde adeta yaptığı çok normal bir şeymiş gibi koridorda yere oturduğuna göre, Jan'ın çocukları kontrol etmesine gerek kalmayacağını biliyordu.

O akşam Derim için yeni bir tecrübe yaşanmıştı. Aşil'in varlığına alışmıştı ve onunla zaman geçirmek hiçbir zaman zor olmamıştı ancak Onur'un varlığı, onun için tam bir meydan okumaydı.

Onur yerinde durmuyordu ve Derim, bir an bile çocuğun peşinden ayrılamamıştı. Merak ettiği her şeye uzanıyor, yetkin olmadığının farkında olmadan her yere tırmanmaya çalışıyordu. Derim onu birkaç kez yukarı çıkan merdivenlerin ilk basamaklarında yakalamıştı. Koltukların tepesinde dolaşırken yine birkaç kez tam düşmek üzereyken atılarak Derim'in nazarında felaket sayılabilecek bir kazanın önüne geçmişti. Yemek yerken üstünü başını batırmış, Derim çocuğun üzerini değiştirirken bir ahtapotla mücadele ettiğini düşünmüştü.

Şömineli odanın her yerine oyuncaklar saçılmıştı ve Derim bir an sonra tekrar tekrar toplamanın anlamsız olduğuna karar vermişti. Hayatında ilk kez beş ve iki buçuk yaşındaki iki çocukla saklambaç oynamıştı ve kanepenin arkasında saklanmaya çalışırken kendisini her ne kadar tam bir aptal gibi hissetse de, Aşil'in kahkahalarının, Onur'un eğlendiği belli olan neşeli çığlıklarının buna değdiğini düşünmüştü. Neyse ki aynı aptallığı yapan sadece kendisi değildi. Jan ve Ozan da, en az kendisi kadar aptal görünüyorlardı o sırada.

Ozan'ın Aşil'le tanışmasının ardından yüzünde daha önce hiç görülmeyen tebessümler çoğalmış gibiydi. Aşil ve Onur'la, kendisi ve Jan'dan daha başarılı bir iş çıkarmıştı. Derim, saat onda nihayet çocukların yatma vaktinin geldiğini söylediğinde Ozan'ın yüzündeki hayal kırıklığı, belki de diğer ikisinden daha büyüktü.

Derim çocukların banyosunu yaptırıp pijamalarını giydirirken de, Jan ve Ozan ona yardım etmişlerdi. Hepsi için de unutulmayacak bir tecrübe olmuştu bu. Derim, bu kez iki çocuğu da aynı anda gözlem altında tutabilmek için daha önce hazırlattığı odadaki Onur'un parmaklıklı yatağını Aşil'in odasına taşıtmış ve iki çocuğun aynı odada uyumasını sağlamıştı. Çocuklar uyuduktan sonra odadan çıktığında Ozan hala koridorda bekliyordu. Derim'in kendisine bakan düz bakışlarına, her zaman sahip olduğu boş bakışlarla karşılık vermişti.

"Burada bekleyeceğim."

Sözleri izin almak için sarf etmemişti, yalnızca yapacağı şeyin bilgisini veriyordu. Derim yalnızca birkaç saniye genç adamın yüzüne bakıp başını sallamıştı. Koridorda ilerleyen adımları merdivenlere ulaşmadan evvel başını geri çevirdiğinde Ozan'ın kapının önünde, yere oturduğunu görmüştü ve hiçbir şey söylemeden adımlarına devam etmişti. Ozan, Aşil'in bilinmeyen koruyucu meleği idi... Tıpkı Aşil'in de Ozan'ın kurtarıcı meleği olduğu gibi...

Geçen iki saatte çalışma odasında zaman geçirmiş, Jan'la birlikte sessizce çalışmışlardı. Fakat saatler ilerledikçe Derim artık içinde kabaran huzursuzlukla hiçbir yere sığamayacağını hissetmişti. Anka, gün boyu telefonlarına cevap vermemişti. Onu sinirlendirdiğini biliyordu fakat elinde değildi. Şu an nerede, ne yaptıklarını merak ederken daha önce böyle kıvanıp kıvranmadığını düşünüyordu. Aklına gelen görüntüler, nefesinin sıkışmasına neden oluyordu ve nihayet daha fazla soluk alamayacağını hissettiğinde aniden yerinden fırlayarak karşısındaki kanepede, kucağında laptopla oturan Jan'a "Ben çıkıyorum, biraz hava alacağım. Çocukları sık sık kontrol et." diyerek hızlı adımlarla ilerlemiş ve kendisini odadan dışarı atmıştı.

Bahçeye çıktığında evin önünde birkaç tur atmış fakat bunun yeterli gelmediğine karar vererek A6'yı getirmelerini istemiş ve arabaya bindiği gibi İbo'nun yanına gitmek için yola koyulmuştu. Evde duramıyordu. Jan'ın gece kızları almak için evden çıkacağını biliyordu fakat görünen oydu ki, buna daha saatler vardı. Üstelik yalnızca Jan'a verilmişti bu imtiyaz. Anka'nın kızgınlığı geçmemişti ve Kızıl, Jan'ı tekrar tekrar tembihlemekten geri kalmamıştı.

"Akhan'ı getirme! Gece kesin üzerine saldırır. Yalnız gel!"

Derim, park ettiği araçtan çıkarak kahveye doğru ilerledi ve ahşap kapıyı açarak içeri girdi. Kahvede yalnızca birkaç masa doluydu. Geç vakit olmasına rağmen hala oyun oynayanlar ya da anlamsız boş bir muhabbeti sürdüren birkaç kişi vardı. İbo, çay ocağının önündeki masada tek başına otururken önünde bir önceki günkü gazetenin spor sayfası açıktı. Kapının açılma sesini duyduğunda başını kaldırıp gelene baktı ve bıkkın gözlerini devirirken aynı bıkkınlıktaki bir soluğu dudaklarından dışarı salıverdi.

"Lan oğlum, manyak mısın lan? Üzerine palto giyseydin bari. Bu soğukta sadece gömlekle dışarıda dolaşılır mı?"

Derim, İbo'nun tersleyen sözleriyle başını indirip üzerine baktı ve palto giymediğini o zaman fark etti. Üzerinde yalnızca gömlekle evden çıkmış, arabaya bindiği gibi buraya gelmişti. Soğuğu hissetmemişti bile. İçi bir kor gibi yanarken hissetmemesi normaldi belki de. Umursamazca omuz silkip adımlarını İbo'nun oturduğu masaya doğru ilerletti ve karşısındaki sandalyeyi çekerek yavaşça üzerine yerleşti.

"Karbonat koymadıysan bir çay söylesene." dedi imalı bir tonla, adeta İbo'nun damarına basmak ister gibi.

İbo "La havle" diye söylenerek başını bir sağa bir sola çevirdi ve ocaktaki çırağa gözlerini dikerek "İki çay getir lan." dedi delikanlıya.

"Hemen abi." diyen çocuk, çayları hazırlarken İbo, önündeki gazeteyi sert hareketlerle katlayarak masaya sesli bir şekilde bıraktı ve dirseklerini masaya dayayarak bedenini öne eğdi.

"Eeee?" dedi alaycı bir tonla. "Bu şeref verici ziyaretini neye borçluyuz? Bildiğin gibi Selin de yok evde. Beni görmeye geldiğini söylersen sevinçten ağlarım şurada."

Derim ters ters ona bakarken çırak önlerine çaylarını bıraktı. Derim, tatsız bir tavırla bardağın içindeki kaşığı çıkarıp sert sert bardağın kenarına vurdu ve dikkatlice tabağın kenarına yerleştirdi. Şeker kullanmayı sevmiyordu ve kaşığa ihtiyacı yoktu. İbo alaycı sorularına cevap alamayacağını bilmenin kesinliği ile aniden ciddileşerek kaşlarını çattı.

"Onur iyi mi lan? Her şey yolunda mı?"

"iyi. Aşil de, o da uyuyorlar şu anda..." dedi düz bir sesle. Çayından bir yudum alıp manidar bakışlarını İbo'ya dikti. "Senin oğlan, dağcı falan mı olacak? Bulduğu her yükseğe tırmanma hevesi ne onun?"

"Yukarılardaki manzarayı hoş buluyorsa demek ki..." dedi İbo gururlu bir sırıtışla. "Ağzının tadını biliyor benim oğlan."

"Kafa üstü çakıldığında ağzının tadı kalmayacak ama."

"Senin işin ne? Peşinde koşacaksın işte öyle. Çocuk dediğin yerinde durmaz."

"Oğlunun yürüyen bir felaket olduğunun farkındasındır umarım."

"Seninki daha beterdi. Küçük çocuklar korkuyu bilmez, o yüzden düşebileceklerinden korkmadan her yere tırmanırlar. Büyüklerin görevi, onları korumak."

Derim usulca başını eğip mırıldandı hüzünle. "O günlerini görmediğim iyi olmuş. Şimdi daha temkinli görünüyor." Hızla başını kaldırdı ve ekledi. "Yani en azından senin oğlandan daha temkinli görünüyor."

İbo alayla kaşlarını kaldırıp "tabii tabii" der gibi başını salladı. Aniden yüzü ciddileşerek sordu.

"Hayrola? Bu saatte niye geldin buraya?"

Derim bir süre cevap vermeden parmaklarının ucundaki küçük çay bardağını çevirdi. Yavaşça yukarı kaldırıp bir yudum içti ve yeniden bardağı küçük tabağın içine bırakırken gözlerini kaçırır gibi çabuk bir bakış attı karşısındaki adama.

"Kızların bu gece dışarıda olması senin canını sıkmıyor mu?"

"Niye sıksın? Sadece kızlar değil ki, Avcı da yanlarındaki olmasa ne olur yani?"

"Buna neden canın sıkılmıyor?"

"Oğlum, hasta mısın sen? Niye sıkılayım? Çocukluklarından beri birlikteler. Beraber eğlenmeye gitmelerinin nesi sorun olsun? Arada eğlenmek isteyen herkes gibi, onların da hakkı bu."

"Gece hayatının nasıl olduğunu bilmediğini söyleme bana."

"Gayet iyi biliyorum, merak etme."

"Eee? Aklın kalmıyor mu yani?"

"Neye aklım kalsın?"

"İbo!" dedi Derim sert bir tonla. Sabrı tükenmiş gibi başını hafifçe ileri uzattı ve sert bakışlarını İbo'ya dikerek gergin bir

tonla devam etti. "Bu kadar rahat bir adam olduğunu sanmıyorum! Beni delirtme! Geceleri dışarıda bir yığın manyak olduğunu bildiğin halde, nasıl aklın kalmaz?"

"O manyaklar var diye eve mi kapatalım hepsini? Gece gündüz fark etmez, manyaklar her yerde var. Sen o manyaklara mı güvenmiyorsun, kızlara mı? Ayrıca dikkatini çekerim, dışarı çıkan dört kişiden üçü, kendilerini korumayı gayet iyi bilen kişiler."

Derim ters ters İbo'ya bakıp yeniden çayına uzandı fakat İbo, sözlerine devam ederken bardağı dudaklarına götüremedi.

"Sen sanıyorsun ki ona buna bakarlar, birileri onlara asılır falan filan. Derdin bu değil mi? Buraya da beni gazlamaya geldin ama boşuna gelmişsin."

Derim sinirle ağzına götüremediği bardağı geriye bıraktı. Tabağa sertçe vuran bardak, tok bir ses çıkardı.

"Karına birilerinin asılacak olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Benim karıma biri asılırsa, merak etme, gereğini yapar o. Ben o densize, ancak acırım." Derim soran bakışlarını İbo'ya diktiğinde, İbo dirseklerini masaya dayayarak hafifçe öne eğildi ve bilge bir adam edasıyla konuşmaya devam etti.

"Bak, sana bir şey diyeyim. Senin bu yaptığın tamamen güvensizlik. Ama güvensizliğin Anka'ya mı kendine mi önce ona karar ver. Ben karımın arada dostlarıyla gece dışarı çıkmasını sorun etmiyorum çünkü eğlenmeye onun da hakkı var. He diyorsan ki, o asılır, bu asılır, aklın kalır... Kalmaz benim aklım. Çünkü ben karıma güveniyorum. Kendisi birilerine dönüp bakmayacağı gibi, onu rahatsız edenle başa çıkmayı da bilir. Tek başına üstesinden gelemezse de, yanındakiler sence böyle bir şeye izin verir mi sanıyorsun? Gittikleri mekânların hepsi tanıdık, biri onları rahatsız etse, saniyesinde tepesine binerler. Benim içim rahat çünkü hem karıma hem arkadaşlarına güveniyorum. Ayrıca karımın da başkası-

na bakmayacak kadar beni sevdiğini biliyorum çünkü kendime de güveniyorum. Onu, benden daha çok seven olmayacak hiçbir zaman, bunu biliyor, ben de bunun rahatlığını yaşıyorum..."

Derim dik dik İbo'ya bakmaya devam ederken genç adam bir an sustu ve dikkatle Derim'in yüzünü inceledi. Tekrar konuşmaya başladığı zaman ses tonu bu kez daha yumuşaktı.

"Bir kadını yanında tutman için onu bir yere kapaman gerekmiyor. O kadın eğer seni sevmiyorsa ve kafasına koyduysa inan bana, senin kapadığın yerde bile aklına koyduğunu yine yapar. Sevgi, hayatındaki insana özgürlük vermektir. Ama bu saldım çayıra, Mevla'm kayıra demek değil. Her şeyin bir ölçüsü var. Ölçüyü tutturdun mu, endişe etmen de gerekmez."

"Benim ölçüsüz olduğumu mu ima ediyorsun?"

İbo arkasına yaslanırken alayla gülümsedi. Gözlerindeki ima Derim'in gözünden kaçmamıştı. "Oğlum, daha yeni yediğin bok ortaya çıktı. Az daha suçsuz adamı parçalayacaktık senin yüzünden. Ölçüsüz olduğunu cümle alem biliyor..." Ardından bilmiş bir edayla ekledi. "Ama şu anki tavrın, tamamen güvensizlik... Kızlara değil tabii. Kendine güvenmiyorsun. Yoksa elinde, kızlara güvenmemene neden olacak bir bahane yok."

Derim yüzünü buruşturarak ters bir bakış attı İbo'ya. "Çok biliyorsun! Alim olmuşsun maşallah!"

"Ayıptır söylemesi, biraz öyle olduğumu söylerler." dedi İbo, küstah alaycı bir ifadeyle.

İbo'nun sözlerinin ardından uzun süren bir sessizlik oluştu. Derim'in düşünceli bakışları masaya dikili dururken İbo dikkatle karşısındaki adamı izliyordu. Derim'in dudakları aralanıp alçak sesle konuşmaya başlaması, uzayan sessizliği ilk bozan şey oldu.

"Selin, senin onu bu kadar çok sevdiğini nasıl biliyor?" Bakışlarını sorgularcasına İbo'ya kaldırdı. "Nasıl inandırdın onu? Nasıl bu kadar güveniyor sana?"

"İnandırmam için birilerini öldürüp parçalamam gerekmiyor. Büyük yeminler etmem de gerekmiyor. Ona sadece kalbimle bakıyorum. Bu yalnızca hissettirebileceğin bir şey. Ne olursa olsun, hep yanında olacağımı hissettirmeye çalışıyorum sadece."

"Nasıl?"

İbo usanmışçasına derin bir nefes aldı. Boynunu iki yana gerdi.

"Bak..." dedi yeniden dirseklerini masaya dayayarak. "Çoğu kişi boş boş, yüzlerce kelime sarf ediyor. Konuştuklarında mangalda kül bırakmıyorlar ama iş icraata gelince gerçeği tavırları ortaya çıkarıyor. Yoksa ettikleri lafların içi boş, anlamsız kelimeler çoğu. İnandırmak için o kadar çok kullanıyorlar ki, bir süre sonra anlamsızlaşıyor kelimeler. Bir insanı sevdiğini, sarf ettiğin kelimelerden çok, tavırlarınla gösterirsin. Selin, benim sevdiğim kadın... Ama ondan önce, en iyi dostum o benim. Paylaştığın şeylerdedir sevgin. Mesela ben, gün içinde başıma çok güzel bir şey gelmişse hemen Selin'le paylaşmak istiyorum. Aklıma ilk gelen şey, onu aramak ve bunu ona söylemek oluyor. Ya da bazen öyle berbat bir an yaşıyorum ki, aklıma yine ilk önce Selin geliyor. Hemen onu arıyorum ve hissettiğim o berbatlığı gidermesini istiyorum. Beni dinlemesini, bana akıl vermesini istiyorum. Bazen akıl vermesi de gerekmiyor aslında, yalnızca ona anlatarak bile rahatlıyorum. Aynı şeyi o, bana yapıyor. Güzel bir şey yaşadığında, ilk beni arar ve paylaşır bunu. Kötü bir şey yaşadığında da aynısını yapar. Paylaştıkça güzel olanı çoğaltır, kötü olanı azaltırsın. Böyledir bu. Hem iyi anımızda hem de kötü anımızda ilk birbirimizin aklına geliyorsak, o anda birbirimizin sesini duymak istiyorsak, birbirimize güvendi-

ğimizdendir bu. Birine güvendiğinde, sevgi zaten peşine gelir. Güvenmediğin birini sevemezsin ki. "

"Anka bana güvenmiyor." diye mırıldandı Derim, kederli bir tonla.

"E haksız sayılmaz" dedi İbo acı bir gerçeklikle. "Onun güvenini kazanmak için ne yapıyorsun ki?"

Derim bakışlarını kaldırıp kınarcasına İbo'ya baktı. İbo umursamazca omuz silkti *"Yalan mı?"* der gibi bakarak.

"Onun güvenini kazanmak için hayatımı vermeye hazırım."

"Bak, yine büyük büyük laflar ediyorsun ama hayatını vermen onun güvenini kazanmanı sağlamaz. Onun istediği hayatı yaşamasını sağlarsan kazanırsın belki."

Derim sorarcasına İbo'ya bakarak "O nasıl bir hayat yaşamak istiyor?" diye sordu. Adeta bir ipucu bulmuş olmanın hevesiyle beklenti içinde İbo'ya bakmaya devam etti.

"Oğlum, salak mısın? Bunu bana niye soruyorsun? Bunu ben nereden bileyim? Git, ona sor!"

Derim isyan eder bir tavırla yine yüzünü buruşturdu ve tatsız, şikâyetçi bir tonla söylenircesine karşılık verdi.

"Telefonlarımı bile açmıyor? Bunu ona nasıl sorabilirim ki?"

"Niye açmıyor acaba?" dedi İbo, tenkit dolu bir alaycılıkla. "Hem Selin'e hem bana giydirmişsin, eh dışarı çıktığı için ona da imalı laflar etmişsin. Ne bekliyordun ki?"

Derim gözlerini kısarak baktı karşısındaki adama. Anka'yla yaptığı konuşmanın bu kadar çabuk yayılması canını sıkmıştı.

"İstihbarat ağınız çok sıkı mı demeliyim yoksa hepiniz dedikoduya bayılıyor musunuz demeliyim bilemedim..." dedi kınayan bakışlarını dikerek. "Saçma sapan konuşma İbo! Ne sana ne de Selin'e giydirmedim ben. Ona da imalı laflar etmedim. Sadece endişelendim! Bunu söylememem nesi kötü?"

"Doğru düzgün hissettiklerini söyleseydin o zaman!" dedi İbo diklenerek. Başını yeniden ileri doğru uzattı. "Kıskanıyorum demek bu kadar mı zor? Asıl düşündüğünü söyleseydin o zaman. Ona güvenmediğini ima etmişsin. Ama asıl güvenmediğin kendinsin! Başkası ilgisini çeker, onu kaybedersin diye korkuyorsun. Sana değil, kendime güvenmiyorum deseydin. Kıskanıyorum deseydin!"

Derim aniden yerinden kalktı. Öyle hızlı ayağa kalmıştı ki oturduğu sandalye devrilecekmiş gibi geriye savruldu ve birkaç salınımdan sonra yeniden sabitlendi. Sanki nefes alamıyormuş gibi eliyle boğazını kavradı ve sıkıntılı bir yüzle "Çok havasız burası... Gidiyorum ben." dedi.

İbo başını kaldırıp hayretle baktı genç adama. Eliyle kapıyı işaret etti.

"Sen bu kafayla, dışarıda da nefes alamazsın. Çık git, soğuk yüzüne vursun, biraz götün donsun, kendine gelirsin belki."

Derim ona ters ters bakarak topuklarının üzerinde döndü ve aniden durdu. Başını omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"Selin eve mi gelecek bu gece? Onur'u gece gece almaya kalkmayın. Çocuk uyuyor. Yarın kahvaltıdan sonra alırsınız."

"Selin, kızlarda kalacak bu gece. Yarın Onur'u aldıktan sonra Avcı getirecek ikisini eve."

Derim başını onaylarcasına salladı ve ileri adımladı. Kapıyı açıp dışarı çıktığında yüzüne vuran soğuk, bir an nefesini kestiyse de aldırmadan arabayı bıraktığı yere doğru adımlamaya devam etti. İçinde hissettiği ateşi belki bu soğuk söndürebilirdi. Pek ümit etmese de, buna inanmak istedi. Hayatında ilk kez hissettiği kıskançlık ateşinin, hiçbir şeye benzemediğini tecrübe etmişti bu gece. Aynı sorular sürekli beyninin içinde dolaşıp duruyordu. "Ya başkası ilgisini çekerse? Ya başka birini severse? Ya Derim'in sevgisini yetersiz bulursa? Ya şu an başka bir adama gülümsüyorsa?"

En çok da, son soru beynini kemiriyordu Derim'in. Anka o şahane gülümsemesini başkalarına da sunuyorsa, Derim'in hiç şansı yoktu. O gülümsemeye diz çökmeyecek adam olduğunu sanmıyordu. Anka yalnızca gülümseyerek bile bir erkeği kendisine köle edebilirdi. Bir adam, sadece o gülümsemeyi görmek için ömrünün sonuna kadar dizlerinin üzerinde kalmaya razı gelebilirdi.

Arabanın içine yerleştiğinde boş boş karşıya baktı. Nefesi boğazında düğümlenmiş gibi derin bir soluğu zorlanarak ciğerlerine çekti. Pantolonun cebindeki telefona uzandı ve telaşlı parmaklarla sohbet uygulamasını açtı. Yazmazsa sanki ölecekmiş gibi hissederek, can havliyle hızlı hızlı kelimeleri sıraladı.

"Başkalarına gülümseme... Lütfen!"

***

"Manyak sahiden!" diye mırıldandı Anka, elindeki telefonun ekranına bakarken. Yanındaki üç kafa da ekrana bakmasına rağmen içerideki gürültüden ne dediğini duyamamışlardı fakat kahkahaları, onların da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

Avcı dudaklarını Anka'nın kulağına yaklaştırdı ve sesini duyurmak ister gibi neredeyse bağırarak "Sana demiştim!" dedi eğlendiği belli bir tonla.

Anka ters ters ona baktı. Diğer tarafındaki kızların yüzlerinde de aynı ifade vardı. Gerçekten eğleniyorlardı.

"Kudurmuştur kıskançlığından." diye bağırdı Alin.

Selin üzülmüş gibi yüzünü astı sahte bir oyunculukla. "Ya öyle demeyin, sizce de çok şeker değil mi?"

Alin yeniden bir kahkaha attı. "Bu da yeni kankasına kıyamıyor." dedi, kolunu Selin'in boynuna sararak.

Dördü de Kartal'ın mekânındaki bar tezgâhına sıralanmıştı, kaçıncısı olduğu belli olmayan kadehlerine devam ediyor-

lardı. Saat gece ikiyi geçmişti ve zil zurna sarhoş değilseler bile, ayık da değillerdi. Anka'nın telefonuna düşen mesaj, hepsinin ilgisini çekmiş gibi oturdukları taburelerden inerek dip dibe girmiş ve telefondaki mesajı okumuşlardı. Her ne kadar eğlenmeye gitmişseler de her zamanki gibi acil bir durum olabileceği düşüncesiyle telefonları, önlerinde sıralanmıştı ve Anka'nın telefonunun ekranında Derim'in adını gördükleri anda yeni bir eğlence bulmuş olmanın hevesiyle yerlerinde dikilmişlerdi.

Selin, Alin'in alaycılığını umursamadan omuz silkti ve yalnızca birkaç saniye içinde parlak bir fikir bulmuş gibi yüzü aydınlanarak bağırdı.

"Aklıma ne geldi!"

Diğer üç yüz merakla ona dönünce, yerinde zıplayarak ellerini çırptı. "Hadi, bu gece benim kankada kalalım. Zaten çocuklar orada. Sabah bu kafayla, hiçbirimiz kalkıp kahvaltı hazırlamak istemeyeceğiz nasılsa. Benim kankanın harika bir aşçısı var, gidip hazıra konalım!"

Alin ve Avcı kafalarını sallayarak gülerken, Anka tek kaşını kaldırmış kuşkuyla Selin'e bakıyordu.

"Siz ne konuşuyorsunuz gerçekten merak ediyorum Selin." dedi, yüzü yanındaki kızın yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Gürültü nedeniyle dört kafa neredeyse birbirine değecek yakınlıktaydı şimdi. En arkalarında duran Avcı'nın kolları üç kızı da çevrelemişti ve dışarıdan bakan biri, adeta kafa kafaya vermiş çok önemli bir şeyi konuşuyorlar sanabilirdi.

Selin, elini alan yettiğince boşlukta salladı omuz silkerken. "Havadan sudan." dedi gülümseyerek.

Anka gözlerini kısıp *tabii tabii* der gibi başını salladı. İnanmadığı belli bir yüzle kıza bakmaya devam ediyordu. Selin onun bakışlarını umursamadan devam etti.

"Ne diyorsunuz? Bu gece Derim'de kalalım, onun da içi rahat etsin."

Her ne kadar yüzünde keyifli bir gülümseme asılı kalmış olsa da, gözleri, Anka'ya rica dolu bakıyordu.

"Bana uyar!" diye ilk atılan Alin oldu. "Zaten sevgilim gelip alacak bizi."

"Sevgilim?" dedi Avcı tek kaşını kaldırarak. Suratındaki alaycı ifade açıkça okunuyordu. "Senin de birine sevgilim diyeceğin, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Diyene değil, dedirtene bakacaksın!" dedi Alin. Kaşlarını haylazca hızla indirip kaldırmıştı. Bu fikirden hoşlandığı öylesine belirgindi ki, Avcı, onu ilk kez bu kadar enerjik ve mutlu görüyordu. Her zaman enerjik ve mutluydu Alin, ancak Jan'la birlikte olmaya başladığından beri başka türlü parlıyordu genç kadın ve Avcı ondaki bu parıltının onu çok daha güzel gösterdiğini düşünüyordu. Elini genç kadının kafasının üzerine koyarak sevgi dolu bir yüzle, sertçe başını salladı.

"Kızıl manyağı!" dedi sevecen bir tonla.

Alin, kolunu Avcı'nın beline sarıp başını Anka'ya çevirdi.

"Ee? Ne diyorsun? Bu gece Akhan'da kalalım mı?"

"Bence kalalım!" dedi Avcı, Anka'dan evvel atılarak. Üç kafa hayretle ona dönünce gözlerini iri iri açıp hızla konuştu.

"Sabah kahvaltıyı bana ihale edeceksiniz her zamanki gibi. Bu sefer yemezler! Hazır masaya oturmayı tercih ederim. Biraz da ben uyanıklık yapayım." Dirsekleri kızların omuzlarında dururken kollarını kaldırdı ve ellerini boşlukta salladı. "Ömrümü yediniz be! Centilmen ol, kızlara nazik davranılır diye diye, her işi bana yaptırdınız hep. Bu sefer de ben, hazır kahvaltıya oturacağım!"

Anka kendisine hâkim olamadan diğer iki kıza katılarak kahkaha attı. Hayatları boyunca Avcı'ya birçok şeyi yüklemişlerdi ve her defasındaki hazır bahaneyi öne sürmüşlerdi. *"Senin centilmen olman gerekir, etrafındaki kadınlara nazik olman gerekir, tabii ki sen yapacaksın."*

"Bir gün isyan edeceğini biliyordum." dedi Selin, dudaklarını Avcı'nın yanağına bastırdı. "Ya çok hakkını yedik senin, helal et bari." diye devam ederken masum bir kız çocuğu gibi bakıyordu Avcı'ya.

"Saçmalama kızım. İstemesem yapmazdım. Siz benim değerlilerimsiniz." dedi Avcı, dudaklarını Selin'in başına bastırarak. Ardından bakışlarını Anka'ya çevirdi. "Ne diyorsun? Seninki de az sakinleşir belki. Yüreğine inmiştir bu saate kadar."

"Çok ayıp etti ama o salak sözlerle." dedi Anka. Kırgın yüzünü önüne çevirip tezgâhın üzerindeki içkiye uzandı. Dibinde kalan son yudumu boğazından aşağı boşaltı.

"Öyle demek istememiştir ama bu tür şeyleri yönetmeyi henüz beceremiyor." dedi Selin. "Hem bak, bana da neler demiş ama ben aldırmıyorum çünkü neden yaptığını tahmin ediyorum."

Anka ters ters Selin'e baktı. "Kızım, adam seni kendine savunma avukatı mı tuttu lan?"

"Ay keşke öyle yapsa. Avukatlarına dünya kadar para ödüyordur, değil mi?" dedi Selin gözlerini kocaman açarak.

"Sen bütün avukatlarına beş basarsın! Böyle sıkı savunma görmemiştir Akhan." dedi Alin, eliyle Selin'in omzuna vurarak.

"Hadi kızlar, son birer shot atalım, gidelim artık. Karar verdik mi nereye gideceğimize?"

Avcı sorarcasına diğerlerine baktı. Anka ona çabuk bir bakış atıp umursamazca omuz silkti. Çok istekli görünmese de, diğerlerinin fikrini kabul etmiş gibi başını onaylayarak salladı.

"Tamam, peki. Ona gidelim madem. Dediğiniz gibi en azından kahvaltıyı kim hazırlayacak diye didişmeyiz."

Selin yerinde zıplarken Anka'ya sarıldı ve yanağına dudaklarını bastırdı.

"Hadi, itiraf et! Sen de kıyamıyorsun!" dedi şımarık bir ifadeyle. Anka ters ters ona baktı.

"Doğru söyle kız! Rüşvet mi veriyor sana?" dedi, sorgular gibi bakarak. Gözlerindeki alaycı ışıltıları yok edememişti ve Selin, duyduklarıyla yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Veriyor tabii! Kızım kankam bana Q2 aldı be!" dedi eğlenerek. "Üstelik benzini hiç bitmeyen bir araba! Daha ne olsun?"

Anka yerinde dikleşerek şaşkınlıkla Selin'e baktı. "Senin arabanın da mı benzini hiç bitmiyor?"

Selin kahkahayı bastı. Daha fazla dayanamadığını belli eden bir acelecilikle hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Söyleme diye tembihledi ama valla dayanamayacağım."

Diğerleri anlamaya çalışır gibi dikkatle ona bakarken Selin, yüzündeki sırıtmayı silemeden konuşmaya devam etti. "Geçen gün az daha mahallede olay çıkacaktı. İbrahim gece yarısı evin önünde sesler duyunca hırsız sanıp elinde koca sopa, dışarı fırladı bağırarak. Onun sesini duyan komşular da apar topar sokağa atlayınca az daha benim kankanın adamı Baho'nun canına okuyacaklardı. Meğer gece gizli gizli arabayı alıp benzin doldurup kapıya bırakıyorlarmış. Ben de niye bu benzin hiç azalmıyor diye triplere girdiydim. Yedilere karıştım sandım kız."

Üç yüz nutku tutulmuş gibi Selin'e bakıyordu şimdi. Aralarında kendini ilk toparlayan Anka oldu. Yenilgin bir ifadeyle karşılık verdi.

"Diyorum ama inanmıyordunuz. Bu sınırsızlık değil de nedir? Böyle aşırılık olur mu ya?" dedi isyan eder gibi.

"İbo ne yaptı?" diye sordu Avcı şaşkın şaşkın.

Selin omuz silkti. "Ne yapacak? Derim'i arayıp, verdi veriştirdi ama tınlamadı Derim." Ardından neşeyle ellerini çırpıp yerinde zıpladı. "Kız, nur topu gibi bir abim oldu!" dedi sevinçle Anka'ya bakarak. "İbrahim'e posta koymuş! Düşünebiliyor musunuz? Kardeşimin arabasının benzinini sana

bırakacak değilim demiş. Bana! Kardeşim demiş!" Bakışlarını hülyalı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Yaaa" dedi uzatarak. "Ne güzel. Bir kardeşim daha oldu." Aniden kollarını üçüne doladı ve mutlu bir tonla bağırdı yüksek sesle. "Kocaman bir ailem var. Allah'ım sana çok şükür, kocaman bir ailem var. Düşünsenize hiçbir zaman yalnız olmayacağım."

"Bu olmuş." dedi Anka kolunu kızın beline sararak. "Sarhoş olmuş bu, belli." derken sesi anlayış doluydu. Selin'in hayatı boyunca yalnız kalmaktan korktuğunu biliyordu ve şimdi etrafında onu kollayan, gözeten insanların çoğalması, bu duygusunu tamamen derinlere gömmesine yardımcı oluyordu. Derim'e kızmak istese de, o an bunu yapamıyordu. Derim'in aşırılıkları onu her zaman ürkütse de, bu kez Selin'in yüzünde gördüğü ifade bunu hissettirmedi. Derim, olduğu kişiden farklı olamayacaktı ve belki de Anka, onu bu haliyle kabullenmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

"Ben Bartın'a bir ayar mı versem acaba?" diyen Alin'in düşünceli sesine döndü hepsi. "Bu Akhan onu etkiliyor demek ki."

"O ne demek?" diye soran Avcı'ydı.

"E bunlar benim arabama da aynını yapıyorlar ama siz söyleyene kadar ben, bunun böyle olduğunun farkında değildim."

"Nasıl yani?" dedi Avcı.

Alin dalgın bir yüzle adeta kafasındaki düşünceleri bir sıraya sokmak ister gibi konuşuyordu.

"Ya birkaç kez Bartın, adamların araçları sürekli kontrol ettiğini söyledi. Hani arıza falan olursa hemen müdahale etmek için. Benzin azalmış, dolduruyorum haberin olsun, dediydi ben de iyi tamam, demiştim ama hep tesadüfen olduğunu sanmıştım. Üzerinde durmadım çünkü sadece Birim'e gidip gelirken kullanıyorum. Ama şimdi düşününce motorun da benzini hiç bitmiyor. Demek ki onu da sürekli dolduruyorlar." Aniden büyük bir aydınlanma yaşamış gibi

gözlerini iri iri açtı ve dehşete düşmüş gibi Anka'ya baktı. "Ay bu senin manyak, benimkini de etkiliyor!" diye bağırdı. "Benim sevgilimden başka bir Akhan çıkarmaya çalışıyor! Benim sevgilimden! Makul olduğunu düşündüğüm adamdan! Bartın!" diye sesinin yettiğince bağırdı. "Yaktım çıranı!" Karmakarışık yüzünü diğerlerine çevirdi, tek tek yüzlere bakarken, hızlı hızlı konuşmaya devam ediyordu. "Ben ya! Ben!" dedi eliyle göğsüne vurarak. "Ben, kendi arabasına benzin alamayacak kadın mıyım? Düştüm mü lan ben? Ezik miyim lan ben?"

Aniden kalçasının bir ucunu yasladığı tabureden ayrılarak doğruldu ve elini hiddetle salladı.

"Yürüyün gidiyoruz! Bartın'ın canına okuyacağım! Ona ne? Ona ne benim arabamın benzininden?"

Çakırkeyif olduğu belli olan Alin öylesine yüksek sesle bağırıyordu ki içerideki gürültüye rağmen yanlarında olan birkaç kişi bile dönüp ona bakmıştı.

Avcı şüpheyle ona baktı ve çekingen bir tavırla konuştu. "Ya ben bu gece sizinle gelmesem mi? Hiç çekemeyeceğim gece gece sizin dırdırınızı. Siz şimdi Derim'in eve varınca açacaksınız ağzınızı, yumacaksınız gözünüzü, ben ateş hattında kalmak istemiyorum. Ben Birim'e gidip yatardım boş bir hücrede."

Anka hızla elini uzatıp Avcı'nın yakasına yapıştı ve genç adamı kendisine çekti. "Anca beraber kanca beraber canım!" dedi üzerine basarak. "Alin, Bartın'ın canına okurken o manzarayı birlikte seyredeceğiz. Ben kazanamadım ama amazonuma güveniyorum, bence o kazanacak benzin savaşını."

Avcı gözlerini devirip yüzünü buruşturdu. "Benzin savaşı ne lan? Üçünüz de iyice sarhoş oldunuz. Dersin OPEC petrol üretimini durdurdu da dünya birbirine girdi. Lan bedava benzin geliyor, daha ne istiyorsunuz? Kafayı mı yediniz?"

"Ben kendi benzinimi almayı bilmiyor muyum? Beceriksiz miyim ben? Bunu mu demek istiyorsun?" dedi Alin diklenerek.

Avcı usanmışçasına derin bir nefes koyuverdi. "Senin neler yapabileceğinin herkes farkında Kızıl. Arabana benzin koyamadın diye beceriksiz olmuyorsun. Saçma şeylere takılıyorsunuz. Başka kadın olsa memnun kalır, teşekkür eder geçer. Abartmayın siz de. Adamlar düşünmüş, halletmişler. Bazen sizin için yapılanları büyütmeden yalnızca kabul edin, gitsin."

Selin gülümseyerek başını sallarken diğer ikisi şaşkınlıkla bakıyordu Avcı'ya. Selin'in yüzünden silinmeyen gülümseme, kafasının epey güzel olduğunu işaret ediyordu. Alin'in gözü bu gülümsemeye takılınca "Kızım, sen ha bire ne sırıtıyorsun lan?" dedi kızgın bir sesle, elini sallayarak. Selin, yüzünde aynı ifade asılı halde omuz silkti, elini boşlukta salladı umursamazca.

"Amaann..." dedi uzatarak. "Siz alışkın değilsiniz, bünye kaldırmıyor tabii. Sizi seven erkekler hayatınızı kolaylaştırmaya çalışıyor. Bunda büyütülecek ne var ki? Bizim arabayı İbrahim'den çok ben kullanıyordum, onun da benzini hiç azalmazdı. Ben uğraşmayayım diye İbrahim sürekli kendi hallederdi. Birçok şeyi ben uğraşmayayım diye o hallediyor zaten. Bu benim yapamayacağım anlamına gelmiyor ama benim yerime onun düşünmesi hoşuma gidiyor. Bence hoş bir hareket bu. Siz de başka şekillerde bunun karşılığını verirsiniz." derken omuz silkti. Bakışları düşünüyormuş gibi yukarı kalktı. "Ne bileyim? İşte güzel bir yemek yapın, boğazlarından sıcak bir çorba geçsin. Giysilerini siz ütüleyip hazırlayın, güler yüz gösterin, onlar bunlarla mutlu oluyor zaten..." Başını hafifçe Anka'ya doğru eğip gülümsedi tekrar. "Sevin onları be! Sevin, mutlu oluyorlar zaten. Onların sahip olamadıklarını onlara verin, ne olursa olsun yanlarında olacağınızı hissettirin." Elini boşlukta sallayıp onda nadir

gördükleri bir tavırla kısa bir kahkaha atarak "Benzinin amına koyayım! Benzin ne? Benzini sikeyim!" dedi.

Avcı öylesine yüksek sesli bir kahkaha attı ki başı geriye savruldu. "Lan, bu kızı da kendimize benzettik iyice. Dersin akşama kadar sokaklarda dolaşan bu!"

"Bu var ya!" dedi Anka eliyle Selin'i göstererek Avcı'ya bakarken. "Bu tam sokak serserisi olacakmış da, kıyısından dönüp kontes olmuş!"

Hep birlikte tekrar kahkahalara boğulduklarında Selin'in sesi hepsinden daha baskındı. Duyduklarından hoşnut bir ifadeyle başını sallarken sahte bir savunmayla çabuk çabuk konuştu. "İbrahim'in bir arkadaşı var, geleni gideni sikiyor, valla ondan dilime dolandı."

Avcı yan gözle Selin'e çabuk bir bakış attı. Başını sallarken manidar bir ifadeyle bakıyordu Selin'e. "He biliyorum o manyağı. O diline az hâkim olsa iyi adam da, herifin dilinin kemiği yok."

Selin hızla savunmaya geçti. "Aaa rica ederim öyle deme. İbrahim'in arkadaşlarına laf söyletmem. Hepsi harika insanlar."

"Neyse, tanışırız belki bir gün. Hiç denk gelemedik biz." dedi Anka. Konuyu değiştirmek ister gibi Alin'e baktı.

"Hadi, geç oldu artık. Jan'a haber ver, gelip alsın bizi. Uyumadan önce oğlumu da göreyim madem."

Alin başını sallarken önündeki telefona uzandı. Mesaj yazarken bir yandan konuşuyordu hayıflanarak. "Nasıl da yükselmiştim. Bartın'ın canına okuyacaktım, bu Selin kanıma girdi, modum düştü." Mesajı atıp Selin'e baktı asık bir suratla. "Ay senin şu sevgi pötürcüklüğün içimdeki canavarı uysallaştırıyor. Bıktım senden kız! Ağız tadıyla bir yükselemiyorum. İçine sıçtın modumun."

Selin tekrar kahkaha attı. Olduğundan daha sarhoş görünmek ister gibi abartılı, tiyatral bir tavırla kollarını havaya kaldırdı.

"Sevin be! N'olcak? Dünyayı kurtarırsa sevgi kurtaracak zaten."

Avcı, ona sevgi dolu bir bakış atıp bakışlarını barın arkasına çevirerek elini kaldırdı. İçerideki sesi bastırmak ister gibi bağırarak seslendi.

"Kartal lan! Oradan, hepimize yolluk birer shot doldur!"

***

Derim, evin girişinde attığı sayısız turu, dışarıdan gelen sesle birlikte sonlandırarak kapıya yöneldi. Jan bir saat evvel evden çıkmıştı. Alin'in attığı mesajda, gece orada kalacaklarını öğrenmişti ve sabırsızca geceyi dışarıda geçirenlerin dönmesini bekliyordu. Anka'nın kızgınlığının geçtiğini umut ediyordu. En azından bunun olması için epey dua etmişti. Anka'yla küs kalmak istemiyordu hatta bundan nefret ediyordu. Genç kadının suskunluğu her defasında olduğu gibi onu alt üst ediyordu ve bu durumun bir an evvel sonlanması gerekiyordu.

Kendisini her türlü tepkiye hazırlayarak kapıyı açıp dışarı çıktı. Saat sabaha karşı geç bir vakitti ve minibüs evin önünde durunca soğuğa aldırmadan üzerinde yalnızca bir gömlekle merdivenlerden aşağı indi. Kapı açıldığında önce Jan indi ve bedenini aracın içine çevirip uzanarak Alin'i tuttu. Genç kadının ayağı yere basınca, bir an yalpaladı ve Jan kolunu beline sardığında bedenini genç adama yasladı.

"Selam virüs!" dedi elini saçma bir şekilde sallayarak. Derim anlamayan bakışlarla ona bakarken, Alin, kızgın çıkmasına çalıştığı bir sesle devam etti. "Sevgilimden uzak dur! Onun kanına girme, asabımı bozma benim!"

Derim anlamayan bakışlarını Jan'a kaldırdı ancak Jan sırıtarak ona bakıyordu sadece. Alin zorlukla konuşmaya devam ederek başını Jan'a kaldırmaya çalıştı.

"Ben kendi benzinimi kendim alabilirim."

"Elbette." dedi Jan yumuşak bir sesle. Alin'in çıkışlarını, suratında yumuşak bir gülümsemeyle dinleyerek başını sallamıştı yol boyu. Ancak yine bildiğini okuyacağından genç kadının haberi yoktu. Jan'ın sakin duruşu Alin'in sinirli tavrını uzatmasına engel oluyordu. Karşısındaki ona cevap vermezse nasıl devam edebilirdi ki? Birkaç dakika söylenmiş, Jan başını onaylarcasına salladığında kontrolü ele aldığını düşünmüştü.

Derim sorunun ne olduğunu anlayınca gözlerini devirerek bakışlarını yeniden araca çevirdi. Cevap verme gereği duymamıştı.

Avcı onlardan sonra araçtan indi ve elini hafifçe sallayarak "N'aber Derim?" dedi dostça bir tonla. Onun peşinden Selin indi araçtan. Avcı onu desteklerken Selin, ileri Derim'e doğru bir adım attı. Sarhoş olduğu belli bozuk bir konuşmayla "N'aber bro?" dedi gülümseyerek.

Derim tasvip etmez gibi başını iki yana sallarken kollarını Selin'in etrafına doladı ve başına dudaklarını bastırdı şefkatle.

"Biraz az mı içseydin acaba?" dedi azarlar gibi.

"Valla çok içmedim..." dedi Selin savunmaya geçerek. Boğazından bir hıçkırık çıkarken kıkırdadı. "O son shotı içmeyecektim." dedi, tüm suçu son içtiği içkiye atarak. Başını Derim'in göğsüne yasladı.

Derim bir koluyla Selin'i sıkıca tutarken bakışlarını yeniden araca çevirdi ve o sırada dışarı çıkan Anka'ya tedirginlikle baktı. Anka iki ayağının üzerine Selin'den daha sağlam bastı ve bakışlarını Derim'e dikti. Gözleri kızgınlıkla kısıldı, başını ağır ağır yukarı aşağı salladı.

"O kadar abuk sabuk laftan sonra gelmezdim de, sen dua et bunlara. Tek kaldım."

Derim ağzını açıp bir şeyler diyecekken Anka, elini kaldırıp işaret parmağını salladı. İleri doğru bir adım attı.

"Hiçbir şey deme! Bu kafayla seni çekemem. Oğlumu göreceğim, sonra da uyuyacağım."

Çenesini havaya dikerek genç adamın yanından geçti ve içeri yöneldi. Diğerleri onun arkasından içeri doğru adımladılar.

"Saçmalamasaydın iyiydi." dedi Avcı, yanında yürürken alçak, suçlayan bir sesle.

Derim ona hızlı, ters bir bakış attı.

"Onur geçen seferki odada mı? Tek başına korkmasın yavrum?" dedi Selin endişeyle. Girişte durup başını kaldırmış Derim'e bakıyordu.

"Yatağını Aşil'in odasına taşıttım. Birlikte aynı odadalar."

Anka, duyduğu sözlerle duraksayarak başını Derim'e çevirdi. Bu kadar ince düşünmüş olması yüreğini ısıtmıştı ve biraz evvel hissettiği kızgınlığın buhar olduğunu fark etti. Sitemle söylendi.

"Azıcık ya, azıcık daha sürdürseydim bari..."

"Neyi?" dedi Derim sorarcasına ona bakarak. Bir eli Selin'in beline sarılı, ileri merdivenlere doğru adım attı ve Anka'yla karşı karşıya durdular.

"Kızgınlığımı!" dedi Anka sert bir sesle.

"Dedim ama sana ben..." dedi Selin araya girerek. "Merhametlisin sen. Yüreğin dayanmıyor." Yüzünde mest olmuş sevimli bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Yaaa baksanaaa" dedi uzatarak. "Çocuklarımızı beraber yatırmış." Parmaklarının ucunda yükselerek, Derim'in yanağına sesli bir öpücük kondurdu. "Sağ ol bro!" dedi bir eliyle Derim'in göğsüne vurarak. "Cansın!"

Derim donakalmış halde Selin'e bakıyordu. Genç kadın başını yine göğsüne yasladı ve onaylanmak ister gibi Anka'ya "Çok şeker değil mi?" diye sordu. Derim adeta ev kedisiymiş gibi "Çok tatlı" dedi yine uzatarak.

Anka yüzünü buruşturdu. Yardım dilenir gibi Avcı'ya baktı. "Şu kızı odasına götürüp yatıralım. Bunun sarhoşluğu hiç çekilmiyor. Usandım ben bunun sevgi pıtırcıklığından."

Derim telaşla çabucak araya girdi. "Tek başına kalmasın ikinci katta. Senin odanda uyusun."

"E ben nerede yatacağım?" dedi Anka, gözlerini ayırarak.

Derim karşılık vermeden beklentiyle ona baktı. Anka gözlerini kıstı. Derim'in fırsatçılığının sınırının olmadığını bilmesi gerekiyordu. Selin hala sırıtarak ona bakmaya devam ediyordu ve genç kadına çabuk bir bakış atıp usanmış bir tavırla, isteksiz de olsa onaylayarak başını salladı. Derim'in yüzünde beliren hoşnut gülümseme, ona yine çok çocuksu göründü fakat ters ters bakmaktan geri durmadı.

Sonraki dakikalarda iki genç kadın, uyuyan oğullarını kısacık bir süre kontrol ederek başlarına birer öpücük kondurdular ve herkes odasına çekildi.

Anka, Aşil'in odasına girmeden evvel kapının önünde oturan Ozan'ı gördüğünde adeta çok normal bir şeymiş gibi doğal bir tavırla "N'aber Ozan?" demiş, içeri girmişti.

İki genç kadın, odaya girerken Derim ve Ozan'ın bakışmalarını fark etmemişlerdi. Ozan yavaşça yerinden kalmış, başını belli belirsiz sallamış ve Derim'in yanından geçerek uzaklaşmak üzereyken Alin'le karşı karşıya kalmıştı. Alin duraksamadan kollarını genç adamın boynuna dolamış, yanağına sesli bir öpücük bırakmıştı.

"Ozan kuzusu. Prensime iyi baktın mı?" demişti sarhoş olduğu belli bir tavırla. Avucunu Ozan'ın yanağına bastırmış ve sevgiyle gülümsemişti. "Galiba prensim, seni benden daha çok seviyor. Pabucumu dama atma dedim ya sana."

Jan, Alin'in beline sarılarak genç kadını geriye çekmiş, Ozan'a göz kırpmıştı.

"Etrafta dolaşan sarhoş kadınlara alışmak gerekecek galiba." demişti söylenir gibi neşeyle gülerken.

Ozan ne yapacağını bilemez bir tedirginlikle yerinde kıpırdanarak yana doğru bir adım atmış ve alçak sesle "Aşil herkesi çok seviyor." demişti ağzının içinde çabucak. "Herkese iyi geceler." diye hızla ekleyip, kaçar gibi merdivenlere yönelmişti.

Anka, Alin'in Jan'ın odasına doğru gittiğini fark ettiğinde neden onun boşta kalan odasında yatmadığını sorgulamak istese de bunu yapmadı. Başı kazan gibiydi ve bir an evvel yumuşak bir yatağa kendisini atıp uyumak istiyordu.

Tüm gece üzerine sinen kokulardan arınmak için çabucak bir duş aldı ve dişlerini fırçalayıp pijamalarını giydikten sonra bir külçe gibi kendisini kocaman yatağa bıraktı. Derim hiç sesini çıkarmadan onunla birlikte hareket ediyordu. Her zaman yaptığı gibi yalnızca boxerla yatağa girip genç kadını kollarının arasına çekti. Bu sefer Anka, başını onun göğsüne yaslamıştı. Gözleri kapalı genç kadının sanki aklına takılı kalmış gibi alçak bir sesle sorduğu soru birkaç dakika sonra duyuldu.

"Ozan niye kapının önünde oturuyordu?"

"Çocuklar için." diye cevapladı Derim duru, alçak bir tonla.

"Hmm." dedi Anka uykulu bir sesle. Sanki bu cevap yeterli gelmiş gibi, başka bir soru sorma gereği duymadığı belliydi. "Onlara iyi baktığın için teşekkür ederim." diye mırıldandı zorlukla duyulan, alçak bir sesle.

Derim dakikalar içinde uykuya gömülen kadına daha sıkı sarıldı. Parmaklarını genç kadının nemli saçlarında dolaştırdı. Kurutmasını söylemek istemişti ama Anka'nın direktiflere karşı verdiği tepkiyi hatırlayınca zorlukla geri durmuştu. Bu gece, onu daha fazla zorlamak istememişti ve içerisinin ısısını arttırmalarını söylemek daha mantıklı gelmişti. Evin içi o kadar sıcaktı ki onun üşümeyeceğini biliyordu. Kendisi tek bacağını yorganın dışına çıkarmıştı, üzeri çıplaktı ve yalnızca genç kadının üzerini örtmüştü.

"Yüreğini sevdiğim." diye mırıldandı usulca. Parmakları genç kadının saçlarında şefkatle dolaştı. Anka'nın ertesi gün daha sakin olacağına inanıyordu. İki gün sonra Paris'e gideceklerdi ve bu kızgınlığın daha fazla sürmeyeceğini ümit ediyordu. Kafasının içinde öyle çok düşünce geçiyordu ki kendi düşüncelerinin hızına yetişememekten korktu. Aklına yeni gelen düşünceyle, sesli bir soluk çekti ve hafifçe yana uzanıp komodinin üzerinden telefonunu alarak İbo'ya mesaj yazmaya koyuldu.

"Kızlar bendeler. Sabah kahvaltıya buraya gel."

***

Anka hissettiği sarsıntıyla gözlerini bıkkınlıkla araladı. Kulağına Aşil'in neşeli kahkahaları çalınırken Derim'in "Anneni uyandıracaksın." diyen uyarı dolu sesi, bu kahkahaların arasında zorlukla duyulmuştu. Anka yattığı yatağın hala sarsıldığını fark ediyordu ancak bir önceki gece içtiği sayısız kadehten sonra, başını kaldırmaya mecali yoktu. Tek gözünü açarak yüzüne dökülen saçların arasından etrafa bakmaya çalıştı. Aşil neşeyle yatağın içinde zıplıyordu. Derim'in, üzerinde yalnızca boxerla yatağın diğer yanında dikilirken çocuğa çaresizce baktığını göremedi.

"Hadi Onur! Sen de gel!" diye bağıran Aşil'in sesiyle, Anka başını yavaşça aşağı indirdiğinde, Onur'un kendisinin olduğu taraftan yatağa tırmanmaya çalıştığını gördü. "Ben de, ben de!" diyen Onur'un hevesli sesi, odanın içinde yankılanmıştı.

Aşil, zıplamaya anlık da olsa ara verdi ve dizlerinin üzerine kendini yatağa bırakarak uzandı ve Onur'u yatağın üzerine çekmeye çalıştı. Onur, Aşil'in eline asılarak kendisini yatağın üzerine attığında duraksamaksızın iki ayağının üzerine kalktı ve Aşil'le birlikte kahkahalar atarak zıplamaya başladı.

"Aşil!" diyen Derim'in ne yapacağını bilemez sesi yeniden duyuldu. Sesini, elinden geldiğince alçak tutmaya çalıştığı belliydi. "Annen uyanacak oğlum." dedi, yine telaşla.

Anka, başını zorlanarak diğer tarafa çevirdi ve Derim'in üzerinde yalnızca bir boxerla, telaşlı ve ne yapacağını bilemez yüzünü gördüğünde kahkaha atma isteğini zorlukla bastırdı. Derim, iki çocuğa da hayretle bakıyordu. Kolları bir an yukarı kalktı. Sanki ileri çıkıp iki çocuğu da durdurmak ister gibi öne doğru bir adım attı ama Aşil'in "Çok eğlenceli, değil mi baba?" diye bağıran sesiyle, ansızın duraksadı. Adeta oğlunun keyfini bozmaktan endişe etmiş gibi tereddüt yaşadığı belliydi. Aşil, soluk soluğa devam etti. "Tıpkı tuyamboyin gibi."

"Trambolin" diye mırıldandı Anka istemsiz bir alışkanlıkla. Bedenini yatağın içinde çevirerek diğer tarafa döndü.

Derim endişeyle ona bakarak şikâyetçi bir tonla "Bak, anneni uyandırdınız işte." dedi.

Anka olduğu yerde yatakta zıplayan çocuklar yüzünden sarsılmaya devam ederken alışkın bir tavırla elini usulca az da olsa yukarı kaldırıp *boş ver* der gibi salladı. Elini, başına kaldırıp yüzüne dökülen saçları geriye attı, yorgun gözlerle Derim'e baktı.

"Yorulana kadar durmazlar. Hiç uğraşma."

Derim yenilgin bir ifadeyle yatağın ucuna oturdu. Af dileyen gözlerle Anka'ya baktı. Oturduğu yerde kendisi de sarsılıyordu fakat bunun farkında değilmiş gibi genç kadına bakmaya devam etti.

"Durmuyorlar." derken, sesi çok önemli bir tespit yapmış gibi çıkıyordu ama iri iri açtığı gözleri suratında çocuksu çaresiz bir ifade yaratmıştı.

"Durmazlar." dedi Anka başını yavaşça sallayarak. *Ben bunları biliyorum* der gibi bilgece bir ifade vardı suratında.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Derim, hala sarsılmaya devam ederken. O sırada Aşil ve Onur el ele tutuşmuştu ve bağırarak karşılıklı zıplamaya devam ediyorlardı.

"Rekorunu mu soruyorsun?" dedi Anka, bıkkın bir tonla. Yavaşça dirseklerine destek vererek bedenini yukarı çekti ve omzunu yatağın başlığına dayadı. Yorgun, usanmış gözlerini iki çocuğa çevirdi. Öylesine eğleniyor görünüyorlardı ki, ağzını açıp durmalarını söylemeye kıyamadı. Dudaklarının ucu kıvrıldı usulca. O sırada Onur kıçının üzerine düşmüş, iki eliyle destek alarak yeniden ayağa kalkmıştı. İki çocuğun soluk soluğa kıkırtıları birbirine karıştı tekrar.

"Rekoru mu var?" diyen Derim'in telaşlı sesiyle, yüzünü yeniden adama çevirdi.

Yine bilge bir edayla ona bakıp gözlerini yumarak başını salladı.

"Tam yarım saat."

"Yarım saat mi? Bir çocuk yarım saat yorulmadan nasıl zıplayabilir?"

"Oğlun oluyor kendileri."

Derim şaşkın bakışlarını yeniden iki çocuğa çevirdi. Bir omzunu o da yatağın başlığına dayadı. Bir ayağı yerdeyken diğer bacağını yatağın üzerine çekmişti. Zıplamaya devam eden çocukları izlerken dalgın bir sesle karşılık verdi.

"Hayatımda yaptığım en muhteşem şey."

"Tek başına yapmadın!" dedi Anka. Uyaran gözle ters ters ona bakmıştı.

"Aslında sen yaptın, doğru. Yani benim de azıcık katkım olmuş olabilir."

"Yani... Azıcık var tabii..."

Derim bedenini usulca genç kadına yaklaştırdı ve başını eğerek dudaklarını Anka'nın başına bastırdı.

"Dün için özür dilerim... Öyle demek istemedim..." diye mırıldandı suçlu bir tonla.

Anka başını genç adamın omzuna yasladı. Gözleri, çocukların üzerindeyken alçak sesle karşılık verdi.

"Bir şeyler, senin kontrolün dışında geliştiğinde kendine hâkim olamıyorsun. Ne dediğinin bile farkında değilsin. Öfken her zaman, her şeyin önüne geçiyor. Kendini kontrol etmen gerek Derim. Bazen saçmaladığın su götürmez ama ne yapalım? Öğreneceğiz birbirimizi."

Derim içini rahatlatan bir nefes çekip başını eğerek hayranlıkla genç kadına baktı.

"Sen eşsiz birisin." dedi yoğun bir tonla.

Anka hafifçe çenesini kaldırıp tasvip etmez gözlerle Derim'e baktı. Onun kendisini gözünde büyüttüğünü biliyordu ve bu, onu rahatsız hissettiriyordu. Bu bakış, genç adama bunu yapmamasını ister gibi uyarı doluydu. Anka eşsiz olmadığını biliyordu fakat Derim, onu hak etmediği kadar yüceltiyordu ve bu çok huzursuz edici bir histi.

"Saat kaç?" diye sordu başını yeniden çocuklara çevirerek.

"On bire geliyor."

"Diğerleri uyandı mı?"

"Kızlar hala uyuyor. Avcı uyanmış. Jan mesaj attı, İbo gelmiş, birlikte aşağıdalar."

Anka sorarcasına ona bakınca omuz silkerek açıklama yaptı.

"Gece mesaj atmıştım, kahvaltıya buraya gelmesini söyledim."

"Adam aşağıda, karısı hala uyuyor, oğlu da benim yatağımda mı zıplıyor yani?" dedi Anka sahte olduğu belli bir kızgınlıkla.

"Aslında benim yatağım, biliyorsun." diye mırıldandı Derim çocukları izlerken.

"Kendi yatağımdan daha çok burada yattığım düşünülürse, bence benim de yatağım." dedi Anka dik bir sesle.

"Haklısın." diye onayladı onu Derim başını sallayarak. "Kesinlikle şikâyetçi değilim."

Anka dirseğiyle adamı dürttü. Aniden aklına gelmiş gibi gözlerini açarak sırtı ve "Aşil'i nasıl durduracağını biliyorum." dedi.

Derim ona sorarcasına bakarken alçak sesle "Pazartesi Paris'e gideceğini söyle." dedi gözleri hainice parlayarak.

"Oğluma asla böyle bir kötülük yapmayacağım!" dedi Derim yan gözle ters ters bakarken.

Annesi ve babasıyla Paris'e gideceğinden haberi olmayan Aşil'in bunu duyduğu anda düşecek olan yüzünü, hissedeceği hayal kırıklığını, Derim tahmin edebiliyordu ve şu an neşeyle zıplayan çocuğun bir dakika bile öyle hissetmesini istemiyordu. Aşil'in yüzündeki gülümsemenin hiç eksilmemesini istiyordu ve yapacağı her şey, bunu sağlamak için olacaktı.

Anka, bakışlarını iki çocuğa çevirdiğinde Onur'un yine yatağın üzerine düştüğünü ve Aşil'in onun elinden tutarak çocuğu kaldırmasını izledi. Yüzünde müşfik bir gülümseme belirdi.

"Pazartesi sabahı şok olacak."

"Uçuşu sabah on bire aldım. Aşil sabahları zor uyanıyor, erkenden yollara düşmesini istemiyorum."

"Gün yolda biter." dedi Anka uygun bulmadığını belli eden bir tonla.

"Bitsin!" dedi Derim umursamaz, keskin bir edayla. "Sabahın köründe yola düşmemiz gerekmiyor. Keyifli zaman geçirmesini istiyorum."

"Henüz Disneyland'dan da haberi yok. Aklı uçacak sevinçten."

"Sever değil mi? Yani mutlu olacak, öyle değil mi?" diye sordu Derim tereddütlü bir yüzle. Bakışlarını yine genç kadına çevirmişti.

"Elbette sevecek. Aklını kaybedecek keyiften."

Derim'in yüzünde, duyduklarından hissettiği memnun bir gülüş meydana geldi. Bakışları yeniden oğluna çevrildiğinde gözleri pırıl pırıldı.

"Bambaşka, muhteşem bir çocuk öyle değil mi?" dedi eriyen bir ses tonuyla.

Anka yeniden yan gözle baktı adama. "Oğlumu bana mı övüyorsun?"

Derim, yüzünde belirgin bir sırıtmayla ona bakıp başını salladı. Gözlerinin içinde haylaz pırıltılar dolaşıyordu. Tam o anda, ikisi de üzerlerine atlayan çocuklar nedeniyle aniden yerlerinden sıçrayıp gözlerini ardına kadar açtılar.

"Aşil!" diye bağırdı Anka, azarlayan bir tonla.

Aşil kahkahalar atarken babasının tepesine tırmanmaya başlamıştı bile. Onur, tıpkı onun gibi kahkaha atarken Anka'nın üzerine çıkıyordu. Anka kollarını Onur'un etrafına dolayıp çocuğu yatağın içine devirerek altına aldı ve yüzünü Onur'un boynuna gömerek sesli öpücükler eşliğinde çocuğu gıdıklamaya başladı.

"Sen de mi haylaz oldun küçük canavar?"

Onur kıkırdarken elleri ve ayaklarıyla Anka'yı itmeye çalışıyordu ve Anka çocukla amansız bir mücadeleye tutuşmuştu. Aynı şekilde Derim, Aşil'i yatağın ortasına sırt üstü yatırmış, yukarı çektiği pijamanın açıkta bıraktığı göbeğine yüzünü kapamıştı. Aşil çığlık çığlığa bağırırken Derim, çocuğun karnına sesli öpücükleri bırakıyor, verdiği derin nefeslerle gürültülü sesler çıkarıyordu.

"Ya baba ya..." diyen Aşil kahkahaların arasında yalvarıyordu. "Çok gıdıklanıyorum. Baba yaaa..."

Aynı anda Onur da, tıpkı Aşil gibi durduramadığı kıkırtıların arasında yalvarıyordu.

"Gece'm yaaa. Yapma yaa..."

"Ne yapıyorsunuz siz?" diyen şaşkın ses, kapıdan duyulduğunda Anka ve Derim başlarını kaldırarak kapıya baktılar. Selin pijamaların içinde hayretle onlara bakıyordu.

"Beni uyandırdıkları için iki haylaza da ceza veriyorum." dedi Anka sırıtarak. "Dakikalardır yatağın içinde zıplıyorlar."

Selin henüz uykusunu alamadığı yorgun bir yüzle ileri doğru adımladı.

"İbrahim gelmiş, Onur'u giydirip ona vereyim de, ben de bir duş alayım."

Onur hızla yatağın içinde yüzüstü döndü ve ayağa kalkmak için elleriyle yataktan destek alırken bağırdı. "Anne!"

"Sen yine o parmaklıklardan tırmanıp dışarı mı çıktın? Oğlum, ne olacak senin bu halin? Ayaklı felaket mi olacaksın?"

Selin, oğlunu sahte bir kızgınlıkla azarlarken Onur, kollarını annesine uzatmıştı bile.

Derim o sırada yatağın içinde doğrulurken yorganı kucağına çekmişti. Aşil hızla yerinden fırlayıp genç adamın kucağına tırmandı ve kollarını boynuna dolayarak babasının kucağına yerleşti. Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı.

"Onur'a ben yardım ettim Selin teyze. Düşmedi ki. Ben Onur'a bakabiliyorum. Abiyim ben!"

Selin gayriihtiyari bir kahkaha atıp "Pabucumun abisi." dedi alayla.

"Sen kendi canavarına bak!" dedi Anka, sahte bir kızgınlıkla. "Bıraksak düz duvara tırmanacak. Oğlum bakmış işte kardeşine. Takdir et oğlumu!"

Selin, kucağına Onur'u alırken yeniden bir kahkaha attı ve konuyu değiştirerek gözlerini haylazca ayırdı.

"Ettim ettim, merak etme." dedikten hemen sonra çabucak devam etti. "Aklımı seveyim! Bak, hazır kahvaltıya konacağız. Kızıl açlıktan ölüyorum, dedi. Hadi, siz de hazırlanın bir an evvel, inelim aşağıya. Kocamın canı sıkılmış beklemekten."

"Beklesin! İşi ne?" dedi Derim, ters bir sesle araya girerek. İbo'dan intikam alır gibi hissediyordu o anda.

Selin tam arkasını dönüp gidecekken duraksadı ve itiraz dolu bir edayla "Aaa deme kocama öyle. Özlemiş karısını, oğlunu." dedi. Tekrar kapıya doğru döndü ve bir adım attıktan sonra yeniden başını geriye çevirdi. "Günaydın bu arada..." dedi gülümseyerek. Kaşlarını kaldırıp çenesiyle Derim'i işaret etti. "Sen de Tarzan gibi dolaşma öyle. Kalk, giyin üstünü. Ev sahibisin. Git, kocamı ağırla!"

Çenesini dikerek kucağında oğlu ile birlikte odadan çıktı. Derim şaşkınlıkla, giden genç kadının arkasından baktı. Başını ağır ağır Anka'ya çevirdi.

"Bana emir mi verdi o?"

"Öyle gibi görünüyor..." dedi Anka alçak sesle. Hızla başını çevirip dert yanar gibi Derim'e baktı. "Bu var ya..." dedi eliyle açık kapıyı göstererek giden genç kadını anlatmaya çalışır gibi. "Bu böyle kontes gibi davranıyor ya, aldanma sen ona. Bundaki mesleki deformasyon. Öğretmen ya... Bizi de öğrencisi sanıyor çoğu zaman. Hep azar hep azar. Dersin bacak kadar çocuğuz."

"Yalnız iyi beceriyor." dedi Derim şikâyetçi bir edayla. "Ben bile bazen tırsıyorum."

Anka kendisine hâkim olamadan yüksek sesli bir kahkaha attı. Bakışları neşeyle parlıyordu. Gözlerini oğluna çevirdi ve başını ileri çıkararak oğlunun boynunu öptü.

"Kimse uyandırmadan kalkmanız çok şaşırtıcı Aşil Bey." dedi keyifli bir sesle.

"Acıktım." dedi Aşil, kelimeyi uzatarak.

Anka şaşkınlıkla başını geri çekti. "Bebeğim acıktıysan niye burada zıplayıp duruyorsun? Mutfağa gitseydin, Jaques sana bir şeyler verirdi."

Aşil omuz silkti. "Sizi uyandırmaya geldim işte."

"Deprem oluyor sandım." diye mırıldandı Derim, şikâyetçi bir ifadeyle. Alınmış gözlerle oğluna baktı. "Oğlum, aniden yatağın üzerinde zıplanır mı öyle?"

"Ben annemi hep böyle uyandırıyorum. Hemen kalkıyor."

"Sarsılırken uyumak zor olduğu için, kalkıyor olabilir miyim acaba?" dedi Anka, tek kaşını kaldırıp ciddi bir yüzle oğluna sorarcasına bakıyordu.

Aşil aniden sırıttı. "Ama tuyamboyin gibi oluyor. Çok eğlenceli."

Derim'in yüzünde yeniden erimiş bir ifade belirdi ve sevecen bir gülümsemeyle oğluna baktı.

"Böyle konuştuğunda, içime sokasım geliyor bu çocuğu."

"Babasına çekmiş. Tüyden o, tüyden!" dedi Anka dert yanar gibi. "Hep o şeytan tüyünden!"

12. BÖLÜM

Pazartesi sabahı Anka, oğlunu uyandırdığında hiçbir şeyden haberi olmayan Aşil, o günü de her zamanki gibi geçireceğini düşünüyordu. Üzerini giyinirken de, kahvaltısını yaparken de, her zaman olduğu gibi hiç susmadan konuşuyordu ve Anka sorduğu anlamsız sorulara yine sabırla cevap veriyordu.

Onlara havaalanına kadar eşlik edecek olan Alin, yanında Jan'la birlikte kahvaltı masasına oturduğunda bıyık altından gülerken birkaç saat sonra Aşil'in yüzünün alacağı şekli merak ediyordu. Aşil'in yüzü düştüğünde uzayan dudakları, titreyen kirpikleriyle çok daha sevimli görünen ifadesinin birkaç saat de olsa tadını çıkarmak için anne ve babasının onsuz yolculuğa çıkacaklarını söylemek istemişti fakat önce Anka'dan veto yemiş, ardından Derim'den gelen sert uyarıyla bu zevkten mahrum kalmıştı. Kahvaltısını yaparken onu, bu zevkten mahrum eden ikiliye yeniden ters birer bakış attı. Derim bu bakışa umursamazca karşılık verirken Anka oralı olmadı bile.

Anka seyahat için tüm hazırlıklarını yapmıştı ve o hafta sonu hazırlayacağı valizler kalmıştı geriye. Ancak cumartesi günü, Derim'in evinde hep birlikte yaptıkları kahvaltının ardından eve dönmek için acele ettiğinde gerçek ortaya çık-

mıştı. Bu gerçekle birlikte dışarı belli etmediği fakat içten içe hissettiği sıkıntılar da yüreğine baskı yapmıyor değildi.

Ne kendisi ne de Aşil için tek bir valiz bile hazırlaması gerekmiyordu. Tıpkı bundan yıllar önce olduğu gibi, yalnızca pasaportlarını alarak yola çıkmaları yeterli olacaktı. Derim, Paris'teki evde hem kendisi hem de Aşil için tüm hazırlıkların yapıldığını ve boşuna valizlerle uğraşmaması gerektiğini söylediğinden beri içindeki sıkıntıyı bastıramıyordu. Anılar peş peşe zihnine hücum ederken yıllar sonra Paris'teki eve gittiğinde neler hissedeceğinden tam olarak emin değildi fakat bu düşüncenin onu gerdiğinin de farkındaydı.

Bir zamanlar o evde, bileğinde bir kelepçeyle dolaşıyordu ve evin dışında tek başına zaman geçirmesi hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Bugünse, elbette her şey farklıydı fakat yine de gergin olduğunu hissediyordu.

Durgun bir yüzle, kendi evinin mutfağında oturdukları kahvaltı masasında oğlunu izliyordu. Her şey onun için bambaşka olacaktı ve belki de hayatının en mutlu günlerini geçirecekti Aşil. Derim, hazırladığı dilimi Aşil'in eline uzattı ve çenesiyle önündeki portakal suyunu içmesini işaret etti. Aşil, sık sık yaptığı gibi yine gözlerini yumarak gülümserken başını salladı ve bir elinde dilimi tutarken diğer eliyle bardağına uzandı.

Alin, yanındaki Jan'ın alçak sesle sarf ettiği kelimeleri duyunca başını ona çevirdi ve yüzünde hiçbir ifade okunmaksızın genç adama baktı.

"Pazar günü döneceğim ben. Ben dönene kadar başını belaya sokma."

"Neden? Birlikte dönmeyecek misiniz?" dedi Alin, sonraki cümleyi dikkate almayarak.

"Onlar Disneyland'a geçtiklerinde ben İstanbul'a döneceğim. Daha fazla kalmamın anlamı yok, kalan kısmı buradan da halledebilirim."

"Beni özleyeceğin için mi?" diye sordu Alin sırıtarak. Sesinde belli belirsiz şımarık bir ifade vardı ancak bu düşünceden hoşlandığını gizleyememişti.

Jan yan gözle ona bakarken dudağının ucu çarpık bir şekilde yukarı kalktı.

"Özleyemez miyim?" dedi belli belirsiz diklenen bir tavırla.

Alin sanki umursamazmış gibi omuz silkti ve küstah bir yüz ifadesiyle sırıttı yine.

"Beni herkes özlüyor zaten. Cazibeme karşı koyamıyorlar."

Jan sorgularcasına gözlerini kıstı. "Sen beni özlemeyecek misin?" diye aniden sorunca Alin, anlık bir duraksama yaşadı. O an sanki ne diyeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi Jan'a baktı birkaç saniye boyunca. Başını yeniden önüne çevirdi ve önündeki tabağın içindeki zeytinlerle oynarken alçak, dürüst bir sesle itiraf etti.

"Yalan söyleyecek değilim. Özleyeceğim tabii ki."

Jan, duyduğu kelimelerle gözleri parlayarak yanındaki genç kadına baktı. Alin belki çok şey olabilirdi ancak duyguları konusunda asla yalan söylemeyen bir kadındı. Kabullendiği şeyleri itiraf etmekten çekinmiyordu ve Jan, onun bir gün şu anda kabullenemediği birçok duyguyu da sindireceğinden emindi.

Alin, Jan'la birlikteliğinin umduğunun çok daha ötesinde olduğunun farkındaydı. Jan'la birlikteyken içinden nasıl geliyorsa öyle davranıyordu. Jan önyargısız bir adamdı ve Alin'i, onun istemediği kalıplara sokmaya çalışmıyordu. Alin'i olduğu gibi kabul ediyor ve bu kabullenişi de samimi bir memnuniyetle ona gösterebiliyordu. Alin hayatında ilk kez tereddüt hissetmeden bir ilişki yaşıyordu. Kim olduğu ya da ne yaptığı konusunda yalan söylemek zorunda değildi. Jan'la yaptıkları bir program aniden bozulduğunda asılan bir suratla ya da bahaneler uydurmakla uğraşmak zorunda de-

ğildi ve bunlarla birlikte asıl bonus ise, yanında sürekli danışabileceği, aklı başında bir adam olması da Jan'ı onun için çok daha değerli kılıyordu. Jan, an geldiğince Alin'e ayak uyduracak kadar oyuncu bir adam olurken an geldiğinde Alin'in ummadığı kadar ciddi bir adam olabiliyordu. Alin, Jan'la ilişkisine başladığından beri onu her geçen gün çok daha iyi tanımıştı ve bazen adamın gerçek olup olmadığından şüpheye düştüğü anlar oluyordu. Jan, gerçek olamayacak kadar kusursuz bir partnerdi.

Alin, hayata hiçbir zaman çok ciddi bakmamıştı. Ciddiye alabileceği yegâne şeyler; yaptığı iş, sevdikleri ve onların güvenliği idi ve bunların dışında hiçbir şey, kafa yormaya değmezdi ona göre. İlişkileri kafasında çok büyütmemişti ve geleceğe dair büyük beklentileri de olmamıştı. Sağlıklı bir genç kadındı ve elbette hayatında birisinin olmasını istemişti fakat riske girmeye değer iyi bir aday, Jan'a kadar karşısına çıkmamıştı. Şimdi umduğunun çok daha ötesinde sağlıklı ve keyifli bir ilişki yaşıyordu, kısa süre olmasına rağmen bunun çok uzun zaman bu şekilde sürebileceğine inanmaya başlamıştı.

Alin, Jan'ın onun farkında olmadığını sandığı birçok şeyin de farkındaydı. Jan, Alin'in üzerinde hissedilir bir baskı kurmasa da aslında bu ilişkiyi yönlendiren de oydu. Alin'in itiraz edeceği ya da öfkeleneceği şeylere büyük bir sebatla karşı koyarken tıpkı uzaktan gelen şutu göğsünde yumuşatıp kaleye golü atan bir santrafor gibiydi Jan. Önce durumu yumuşatıyor sonra istediğini yaptırıyordu. İlk başlarda Alin bunun farkına varmamıştı çünkü Jan'ın sinsiliğini henüz fark edememişti fakat Alin, Jan'ın şimdi düşündüğünün aksine Jan'ı çoktan çözmüştü. Ses çıkarmayışının nedeni bundan hoşlanmasıydı.

Jan, Alin'i onu rahatsız hissettirmeden yönetebiliyordu. Alin, Jan'ın zekâsını asla yadsımıyordu çünkü bu yönetimi yaparken Alin'in kendisini kötü hissetmemesi için elinden

geleni yapıyordu ve Alin'in karşı çıkmasının anlamı kalmıyordu. Kendisini öyle iyi tanıyordu ki, işine gelmeyen tek bir şeyi kabullenemezdi fakat Jan, dengeyi çok iyi kuruyordu ve Alin bundan memnundu. Karşısındaki adam, kendisinden zayıf olsa muhtemelen onu kâle almayacaktı ve Jan, ondan zayıf biri değildi. Aksine, Alin'in ona saygı duymasının başlıca sebebi buydu. Jan, her anlamda güçlü bir adamdı.

Jan, Alin'e fren görevi yapıyordu ve genç kadın bazı zamanlarda kendine hâkim olamadığı çıkışları yaptığında Jan onu yumuşatabiliyordu. Hayatı boyunca tıpkı Anka'nın ona yaptığı gibi davranıyordu. Kardeşi, onun aşırılıklarını yumuşatarak törpülerken Alin, hep bu güvenle omzunu Anka'ya dayamıştı. Biliyordu ki, istemsiz yaptığı ya da yapacağı her hamle, Anka tarafından yapılan eksiksiz bir kriz yönetimiyle olumlu sonuçlara yöneltilebilirdi. Bu güven, Alin'i öyle iyi hissettirmişti ki üzerinde hiçbir zaman baskı hissetmeden özgürce adım atmıştı. Çünkü biliyordu ki, önüne çıkacak taşları Anka temizleyecekti. Şimdiyse nedensizce bunu Jan'ın yapıyor olduğunu hissediyordu. Bu düşünce Jan'a karşı olan duygularını rahatlıkla sorgulamasına ve elde ettiği sonuçları da tepkisizce değerlendirmesine neden oluyordu. Hayatının her anında Jan'ın yanında olması düşüncesi, Alin'e artık korkutucu gelmiyordu. Aksine, eksik bir parçası tamamlanmış gibi hissettiriyordu.

Yine de temkini elden bırakmak gibi bir düşüncesi yoktu elbette. Henüz her şey çok yeniydi ve zamanla duygularının neye dönüşeceğini beklemek daha akılcı geliyordu. Ki zaten acele etmesini gerektiren bir durum da söz konusu değildi. Jan yanındaydı, keyifli birliktelikleri devam ediyordu, şu an için bunlar yeterli geliyordu. Aslında bu bir haftalık uzaklık kendisini de denemek için iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Jan'a karşı hislerinin o, uzaktayken de devam edip etmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Özleyeceğinden emindi ta-

kat yine de yaşayarak öğrenmek, her zaman en doğru sağlamayı yapardı.

"Bunu duyduğuma sevindim." diyen Jan'ın samimi sesiyle Alin, düşüncelerinden sıyrılıp genç adama baktı.

"Sevinmen gerek zaten."

"Küstahlığını seviyorum, biliyor musun?" dedi Jan, gülümseyerek. Alin'in şimdi yaptığı gibi küstahça burnunu havaya dikmesini sevimli buluyordu.

"Sana yakışıyor." Genç kadının parlak mavi gözlerine bakarken onun yüreğini hoplatacak şekilde göz kırptı. "Bu alev alev saçlarla, karşı konulması zor olan bir kadın, anında küçük, sevimli bir kız çocuğuna dönüşüyor ve ben, senin içindeki o yaramaz kızdan çok hoşlanıyorum."

Alin yan gözle ona bakarken yüzüne ciddi bir ifade oturtmaya çalıştı ancak kendisini daha fazla tutamayarak sırıtmaya başladı. Omzuyla hafifçe yanındaki adamı dürttü gülerken.

"Çok pisliksin!" dedi şakacı bir tonla. "Ne yaptığını fark etmiyor değilim ama neyse ki hoşuma gidiyor."

"Gidiyor değil mi?" dedi Jan kısık, baştan çıkarıcı bir tonla.

"Kahvaltı masasında da cilveleşmeye devam edecek misiniz?" diyen usanmış sesle, ikisi de başlarını hızla karşılarında oturan Derim'e çevirdiler. Alin kızgın gözlerle bakarken Jan umursamazdı. Derim bıkkın gözlerle onlara bakmaya devam ediyordu ancak aniden oturduğu yerde sıçradığında ona bakan ikisi, ne olduğunu anlamazken Anka'nın uyarı dolu sesi duyuldu.

"Karışma sen!"

"Tekme mi attın?" diye hevesle sordu Alin, neşeli bir sesle. Bedenini geriye çekip başını masanın altına eğmeye çalışırken o anda tıpkı Jan'ın söylediği gibi, yaramaz bir kız çocuğu gibi davranıyordu.

"Neden bunu yapıyorsun?" dedi Derim, gözlerini ardına kadar ayırarak Anka'ya bakarken. Elini istemsiz bir şekilde bacağına uzatmıştı.

"Çünkü seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokuyorsun."

"Ama çok sinir bozucular."

"Sana öyle geliyor. Aksine çok sevimliler" dedi Anka, bastırarak.

"Jan mı sevimli?" dedi Derim, burun bükerek. "Köpek balığı ne kadar sevimliyse, Jan da o kadar sevimlidir."

"Köpek balıkları çok akıllılar, değil mi baba?" diyen Aşil, hevesle araya girdi. "Balıkların içindeki en büyük beyin onlarınmış. Bence çok akıllı olmalılar. Hem dişleri de hiç çürümüyormuş, biliyor musun? Hiç diş fırçalamaları gerekmiyor yani. Ne kadar şanslılar." Hevesle sarf ettiği sözlerin arasında aniden yüzü düştü ve üzgün gözlerle devam etti. "Ama renk körüymüş hepsi. Bence bu çok üzücü. Hiçbir rengi bilmiyorlar. Çok yazık."

Anka gözlerini bıkkınlıkla devirdi. "Acaba sen de daha sıradan şeyleri mi merak etsen, bebeğim?"

"Ama ben en çok balina köpek balığını seviyorum. Çünkü en büyüğü o!" dedi Aşil, annesinin sözlerini umursamadan. Ardına kadar açtığı gözleriyle babasına bakıyordu. "Otuz beş tonmuş ağırlığı? Ton ne kadardır ki baba? Çok olmalı, öyle değil mi? Yani en büyüğü oysa çok ağır olmalı bence."

"Yani senin gibi bin dört yüz altmış tane çocuk düşün. O kadar büyük demek."

Aşil gözlerini kocaman açarak cevap veren Alin'e döndü. Alin'in bu derece hızlı hesap yapması, Jan ve Derim'in ona şaşkınca bakmasına neden olurken Anka, hiçbir tepki vermeden çayına uzandı. Kardeşinin zekâsına şaşıracak değildi. Aşil'in ağzı o şeklini almıştı. Şaşkınlıkla Alin'e baktı. "Bin dört yüz altmış!" dedi hayretle. "Benim gibi? Çok büyükmüş gerçekten."

Alin, gülümseyerek başını sallarken Derim, gözlerini kısarak bir süre oğlunun parlayan suratına baktı ve bakışları Anka'ya çevrildi. Anka, onun bakışlarından ne düşündüğünü anlamış gibi başını iki yana salladı.

"Buradaki akvaryuma götürdüm, biliyor. Paris'teki buradan küçük, gerek yok."

"Ama buradaki Zhuhai'deki kadar da büyük değildir, öyle değil mi?"

Anka, hayretle gözlerini ayırdı ve başını hızla Derim'e doğru eğerek fısıldadı.

"Çin'e gitmeyi düşünmüyorsun herhalde?"

Derim umursamazca omuz silkti. "Bence gayet mantıklı. Neden olmasın ki?"

"Ne ara olacak? Çin dünyanın bir ucu. Farkındaysan önümüzdeki birkaç ay nefes alamayacak kadar yoğun olacağız."

Derim, gözlerini hevesle açarak gülümserken tıpkı Aşil gibi bir ifade belirdi yüzünde. "Ama doğum günü hediyesi verebilirim. Nisanda gidebiliriz, değil mi?"

Anka bir an duraksayarak genç adama baktı ve yeniden geriye çekilerek düşünceli gözlerle Derim'e bakmaya devam ederken başını çok emin olmasa da, onaylayarak iki yana yatırdı.

"Yani... O olabilir aslında."

Derim keyifle yerinde kıpırdandı ve hızla başını salladı. "Tamam, o zaman. Aşil'in doğum gününden sonra, Chimelong Okyanus Krallığı'na gidiyoruz."

Anka, başını *sen iflah olmazsın* der gibi iki yana salladı. Derim'in sınırsızlığına şaşırmaması gerekiyordu fakat her defasında olduğu gibi, yine umutsuzca adama bakmaya devam etti.

***

Anka yanında yalnızca acil durumlar için Aşil'e gerekli olabileceğini düşündüğü birkaç parça eşyanın olduğu küçük çanta eşliğinde araca binerken diğerleri de lüks minibüse yerleşmişlerdi. Derim, içlerinde Banu'nun da olduğu adamların birkaçını İstanbul'da bırakırken, büyük çoğunluğu onunla birlikte Paris'e geliyordu. Paris seyahatinin Anka için kolay olmayacağının farkında olan Derim, anımsanacak kötü anılar nedeniyle zayiatı en aza çekmek maksadıyla, Banu'yu Paris ekibine almamıştı.

Banu'nun bugünkü duruşundan hiç hoşlanmasa da, bir kez el uzattığı birini yarı yolda bırakmayı, kendisine de yediremiyordu. Şu an nedensiz bir şekilde onu ekipten uzaklaştırması söz konusu değildi elbette ve şimdiki sorunsuz durumun devam etmesini umuyordu. Farklı gelişmeler olursa, vereceği tepkileri kendisi bile kestiremiyordu. Söz konusu kendisi olsa, belki çok fazla umursamazdı ancak Anka ve Aşil söz konusu olursa, muhtemelen yapacaklarından kendisi de dâhil herkes çok korkacaktı. Bunun olmamasını dilemekten başka bir şey, şu an elinden gelmiyordu fakat temkini de elden bırakmıyordu. Banu uzunca bir süre gözlem altında olmaya devam edecekti.

Paris'e gidecek olanlar çoktan havaalanına varmışlardı. Onların bulunduğu aracı kullanan Baho ve yanında Lukazs'la birlikte, arkalarında bulunan iki eskort aracın içinde kalan adamlar, onlara eşlik ediyordu.

Aşil kendi koltuğuna oturduğunda doğal bir tavırla camdan dışarıyı izliyordu. Her sabah okula minibüsle gitmiyordu fakat arada kullanıldığı için garipsememişti. Araç yola koyulduktan sonra aradan epey bir süre geçip havaalanına varmak üzerlerken merakla annesine döndü.

"Okulu çoktan geçtik ama anne. Nereye gidiyoruz?"

Anka, anlık bir duraksama yaşayıp ne cevap vereceğini düşünürken Alin atılmıştı. Sabahtan beri sürdüreceğini düşündüğü keyfi, kısa da olsa yaşamak istediği belliydi ve ona

çevrilen uyarı dolu gözleri umursamadı. Masum bir suratla Aşil'e bakıp "Babanla annen Paris'e gidiyorlar prensim. Onları yolcu edeceğiz." deyiverdi pat diye.

"Alin!"

"Kızıl!"

Anka ve Derim'in aynı anda ağızlarından çıkan uyarı dolu sesler, Aşil'in gösterdiği tepkiyle sonsuzlukta kayboldu.

"Nasıl yani?" dedi Aşil yüksek sesle. Hızla yerinde kıpırdanıp başını babasına çevirdi. Gözleri iri iri açılmıştı. "Ama söylemedin! Ama bana söylemedin. Önceden söylerdin. Ama şimdi söylemedin." Gözleri dehşete düşmüş gibi annesine çevrildi. "Sen de mi gidiyorsun? İkiniz mi gidiyorsunuz? Ama ben ne yapacağım? İkiniz birden mi olmayacaksınız?"

Aşil peş peşe telaşla soruları sıralarken havaalanına giren araç nedeniyle başını hızla camdan dışarı çevirdi ve dudakları titremeye başlarken kahrolmuş bir sesle devam etti.

"Ama ben ne yapacağım? Neden ikiniz de gidiyorsunuz? Ben ne yapacağım?"

"Aa ama prensim ben buradayım ya. Birlikte eğleniriz biz de." diyen Alin'e çevirdi üzüntülü bakışlarını.

"Alin!" dedi yine Anka, sert bir tonla.

Aşil yüzünü annesine çevirdiğinde dudakları üzüntüyle bükülmüştü. Ağlamamak için kendisini tuttuğu öylesine belliydi ki sürekli gözlerini kırpıştırıyordu.

"İşiniz mi var? Babamla birlikte mi çalışacaksınız?" diye sorarken sesi düşüktü. Elinden geldiğince makul olmaya çalıştığı belliydi ancak yaşadığı hüsranı gizleyemiyordu.

Jan, yanındaki Alin'in bacağına elini uzattı ve uyarır gibi hafifçe sıkarken rica dolu gözlerle kadına baktı.

"Yapma şunu. Çok üzülüyor, görüyorsun."

"Ya ama şu surata baksana. Çok sevimli değil mi?" dedi Alin, erimiş bir gülümsemeyle. Sevgi dolu gözlerini Aşil'e çevirdi tekrar. "Prensim benim..." dedi duygu yüklü bir tonla. Aşil'in o anki ifadesi inanılmayacak kadar sevimli görünse

de, yüreğinin sızladığını inkâr edemiyordu. İçinde bulundukları araç apronda ilerlerken bakışlarını Anka'ya çevirdi.

"Ya geldik zaten, hadi söyle de daha fazla üzülmesin. Ay dilimi eşek arısı soksun." dedi hayıflanır gibi ancak yalnızca iki saniye sonra yeniden kıkırdadı. "Şu surata ölebilirim gerçekten."

Araç birkaç dakika içinde Derim'in özel uçağının yakınına vardı ve yavaşlayarak durdu. Derim birkaç dakikadır zorlukla kendisini tutuyordu. Araç durunca eğilerek oğlunun kemerlerini çözdü ve bakışlarını oğlunun gözlerine dikti. O sırada Jan ve Alin peş peşe araçtan indiler.

"Seni burada bırakacağımızı düşünmedin, değil mi babacım?"

Aşil, hayret dolu bir yüzle sorarcasına babasına bakarken Anka, bu anı Derim'e verme isteği ile yerinden doğrularak açık kapıya ilerledi. Arkasında kalan Derim'in sıcak bir sesle "Sen de bizimle geliyorsun oğlum. Sana sürpriz yapmak istedik sadece" dediğini duydu. "Ama prensesin her zamanki gibi çok patavatsız!" derken neredeyse homurdanmıştı.

Anka araçtan çıkıp başını içeri uzattığında Aşil sevinçle bağırdı. "Beni mi kandırdınız? Şaka mı yaptınız bana? Süpyüz yaptınız değil mi bana?" Kollarını Derim'in boynuna sardı sıkıca. "Beni de götüreceksiniz değil mi, baba? Ben de geleceğim sizinle?"

Derim gülümseyerek Aşil'i kucağına aldı, dudaklarını oğlunun yanağına bastırdı, başını sallarken "Sensiz gitmek aklımızın ucundan bile geçmedi" dedi araçtan çıkarken.

Derim, kucağındaki Aşil'le, Anka'nın karşısında durduğunda Anka gülümseyerek oğluna baktı.

"Aslında annecim, baban çalışacak, biz ikimiz tatil yapacağız" dedi keyifli bir sesle.

"Çok sevinçliyim!" diye bağırdı Aşil neşeyle. "Prensesim, duydun mu? Ben de gidiyorum annemle babamla! Süpyüz yapmışlar bana!"

Alin yüzünde geniş bir gülümsemeyle Aşil'i izliyordu. "Evet, annenle babanla gittiğin için, ben de çok sevinçliyim prensim. Ama seni çok özleyeceğim."

Derim yavaşça Aşil'i yere bıraktı. Alin, Aşil'e bakarken dizlerini kırdı ve kollarını açtı.

"Hadi gel, bana kocaman bir öpücük ver. Sen dönene kadar ben, o öpücükle idare edeyim bari."

Aşil sevinçle Alin'in kollarına koştu. Genç kadına sıkıca sarıldı ve sesli birer öpücüğü Alin'in yanaklarına bıraktı.

"Ama telefonda konuşuruz prensesim. Ben de seni çok özleyeceğim." Kendine hâkim olamamış gibi yeniden sıkıca Alin'e sarıldı ve diğerleri tarafından duyulmayacak coşkun, alçak bir sesle çabucak konuştu.

"İlk defa annemle babamla tatile gidiyorum. Çok mutluyum prensesim."

"Evet, prensim..." dedi Alin gülümseyerek. Başını hafifçe geri çekti ve gülen gözlerle baktı minik çocuğa. "Çok eğlen, harika zaman geçir, olur mu? Her akşam arayacağım seni. Neler yaptığını anlatırsın bana."

Aşil gözlerini yumarak başını salladı hızlıca. Telaşla geriye dönüp birkaç adımda koşturarak babasına yaklaştı ve sıkıca elini tuttu Derim'in. Adeta fikir değiştireceklerinden korkar gibi can simidine sarılırcasına tutunmuştu babasının eline. Derim eğilerek Aşil'i kucağına aldı. Uçağa doğru bedenini çevirdiğinde Alin'in "Akhan!" diye seslenmesiyle sorarcasına geri döndü. "Hödük müsün? Bana hoşça kal demek yok mu?" diye sordu Alin, kızgın bir tonla.

Derim şaşkınca ona bakarken Alin, ileri adımladı ve parmaklarının ucunda yükselerek Derim'in yanağını öptü. Gözlerini iri iri açarak işaret parmağını salladı.

"İkisine de iyi bak, verdiğim gibi geri isterim. Tek parça ve mutlu yüzlerle."

Derim bir an için kalakaldıysa da çabucak kendisini toparladı ve kendisinden emin bir tavırla başını salladı. "Aklın

kalmasın. Çok mutlu olacaklar." O an içinden gelerek başını eğdi ve Alin'in şakağına dudaklarını bastırdı. "Kendine iyi bak. Jan'ı en kısa zamanda yanına göndereceğim."

"Beni düşünmeyin. Zaten hepimiz yoğun olacağız, çabuk geçer. Takmayın kafanıza." dedi göz kırparak.

Derim, Aşil'le birlikte uçağın merdivenlerine ilerlerken Alin ve Anka karşı karşıya durdular. Alin duraksamadan kollarını Anka'nın boynuna sardı.

"Çok güzel zaman geçir, olur mu?"

"Elimden geleni yaparım." diyen Anka'nın gergin sesi Alin'in dikkatinden kaçmadı. Geriye çıkarak avuçlarını Anka'nın iki yanağına kapadı ve ciddi bakışlarını kardeşinin aynı renkteki gözlerine dikti.

"Eskiyi unut. Hepsi geçmişte kaldı. Bugünün tadını çıkar, tamam mı? Seni seviyor, bunu biliyorsun. Her kötü anının yerine güzel bir tane koymadan gelme. Ben böyle olacağına inanıyorum. Sen de inan."

Anka gergin bir yüzle başını salladı. Alin yeniden kardeşine sarıldı.

"Seni çok seviyorum Gece'm. Kendine iyi bak."

"Ben de seni çok seviyorum Güneşim. Sen de kendine iyi bak."

Bir adımla ikisi de geriye çekildi. Anka tembihler gibi hızla konuşmaya başladı. "Her gün konuşacağız zaten. Raporları her gün bana göndermeyi ihmal etme. Diğer ayrıntıları da yeniden değerlendiririz. Uzun saatler dışarıda olmayacağım zaten. Biliyorsun, Derim'in Aşil'e ayarladığı okul, onun için de bir deneme olacak. Birkaç gün boşta olacağım. Aksilik olursa haber ver bana."

"Biliyorum. Burayı merak etme, Avcı'yla hallederiz hepsini. Zaten raporları sana göndereceğimiz için bize çok fazla bir şey kalmayacak."

İki kardeş yeniden sarılarak vedalaştılar ve Anka ağır adımlarla uçağa yönelirken arkasındaki Jan'ı Alin'le rahatça vedalaşabilmesi için geride bıraktı.

Alin ve Jan, aralarında yalnızca bir ayak mesafesi kalacak kadar birbirlerine yakındılar o anda. Jan kolunu uzatarak genç kadının belini sardı ve başını eğerek alnını Alin'in alnına dayadı.

"Neyse ki işten başımızı kaldıramayacağımızı biliyorum da, bu bir haftanın çabuk geçeceğini umuyorum. Aksi olsa, benim için zor bir hafta olacaktı."

"Bir de şöyle düşün Bartın... Ayrılıklar da sevdaya dâhil." dedi Alin, hınzırca göz kırparak.

"Çünkü ayrılanlar hala sevgili." diye tamamladı Jan, sıcak bir sesle. Alin'in gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldığında dudaklarını usulca genç kadının dudaklarına dokundurdu ve alçak bir sesle devam etti. "Hiçbir anı tek başına yaşayamazlar. Her an ötekisiyle birlikte her an onunla ilgili..."

"Biliyor musun?" dedi Alin, hayret dolu gözlerini genç adamdan çekemeden. "Matruşka gibi bir adamsın. Altından hep bir başka adam çıkıyor ve ben, tam onu tanıdım derken bir başkası onun altından çıkıyor yine."

"Bir de şöyle düşün Écarlate..." dedi Jan, baş döndürücü bir gülümsemeyle Alin'in kelimelerini kullanarak. "Hiç sıkılmayacaksın."

Dudaklarını doymak bilmez bir istekle genç kadının dudaklarının üzerine kapadı. Kollarıyla çevirdiği bedeni, kendi sert bedenine bastırdı. Dilleri birbiriyle buluştuğunda adeta uzakta kalacakları süreyi bertaraf etmek ister gibi hasretle ve tutkuyla öpüşüyorlardı. Jan'ın dili, Alin'in diline dokunduğunda genç kadın burnundan derin bir soluk çekerek iyice Jan'a sokuldu. Genç adamın boynuna dolanmış olan kolları gerildi, asılır gibi genç adamı kendisine çekti. Jan, hırsla ve açlıkla dudaklarını sömürürken bacaklarının arasında hissettiği sızı, karnına doğru yükselerek midesinde adeta bir ateş

topu yutmuş gibi bir his bıraktı. Bedenini Jan'a istekle bastırdı ve genç adamın gırtlağından çıkan iniltiyi duyduğunda kalbi, hissettiği arzuyla dörtnala koşmaya başladı.

Nihayet dakikalar sonra zorlukla birbirlerinden ayrıldılar ve bir süre ikisi de gözlerini açmadan alınları birbirine yaslı öylece dikilmeye devam ettiler.

"Au revoir Écarlate..."

Jan'ın dudaklarının arasından çıkan veda sözleri, Alin'in yüreğini hüzünle doldurdu. Bu hüzün, ona öylesine şaşırtıcı geldi ki kendisini toparlamak ister gibi zorlukla gülümseyerek gözlerini açtı ve Jan'ın aynı anda açılmış olan kara gözlerine, elektrik mavisi gözlerini dikti. Her zamanki neşeli sesiyle fakat alçak tonla karşılık verdi.

"Au revoir Bartın."

"Paris'ten istediğin bir şey olursa söyle bana."

Alin yalnızca başını salladı ve geriye doğru bir adım attı. Yüzündeki gülümsemeyi silmemeye çalışarak genç adama bakıyordu. Çenesiyle Jan'ın arkasındaki uçağı işaret etti.

"Herkes seni bekliyor. Akhan yine huysuzlanmadan git artık."

Jan, umursamazca çarpık bir gülümseme sundu genç kadına ve başını ileri çıkararak hızlı fakat etkili bir öpücüğü genç kadının dudaklarına bıraktı tekrar.

"Beklesin! Ben alışığım onun söylenmesine."

Alin başını arkaya savuran sesli bir kahkaha attı. "Bağışıklık kazandın yani?"

Jan göz kırptı genç kadına. "Bana işlemiyor, diyelim."

Yeniden kollarını uzatıp hızla genç kadını kendisine çekti ve dudaklarını aceleci bir tavırla Alin'in dudaklarına bastırdı. Bir hafta boyunca özlemini çekeceği son öpücük buydu.

***

Derim, uçaktaki geniş koltuklardan birine yerleşmeden önce, yanındaki cam kenarına Aşil'i oturtarak kemerini bağladı ve yerine yerleşti. Anka oğlunun karşısına, cam kenarın-

daki koltuğa oturarak kemerini bağladı. Başını kaldırıp ifadesiz gözlerle uçağın içini taradı.

Bir zamanlar Derim'in bir başka uçağında onunla yolculuk ediyordu ve ister istemez o görüntüler yine zihnine hücum etmişti. Şimdiki uçak öncekinden daha büyüktü. Airbus 319 Corporate Jet, o an uçağın içinde bulunan yirmi iki kişiyi rahatlıkla alacak kapasiteydi. Anka, bu uçağın uzun menzilde de uçabildiğini biliyordu. Derim'in sık sık yaptığı uzun uçuşlar nedeniyle bu uçağı tercih ettiğine emindi.

Geniş uçak dört bölmeye ayrılmıştı. Onların oturduğu kısım, salon olarak kullanılıyordu. Anka'nın oturduğu koltuğun arkasında, önlerinde büyük birer sehpa olan L şeklinde iki kanepe çapraz bir şekilde karşılıklı yerleştirilmişti. Uçağın içi, kahve ve krem tonlarla döşenmişti. Yanlarında bulunan koridorun diğer tarafında da karşılıklı iki koltuk yerleştirilmişti ve tıpkı kendi oturdukları geniş koltukların arasındaki gibi bir masa mevcuttu.

Oturma grubunun olduğu tarafta, kanepelerden ayrı birkaç koltuk daha vardı ve adamların bir kısmı çoktan koltuklara yerleşmişlerdi. İç bölümlerde olan kısımlara da diğer adamların oturduklarına emindi Anka. Uçak havalandıktan sonra diğer kısımları da görmeyi aklına not etti. Ki bu düşüncesini doğrular şekilde hevesle konuşan Aşil'in sesiyle, yeniden başını çevirerek oğluna baktı.

"Uçağını gezebilir miyim baba?"

"Kalkıştan sonra her yeri gösteririm sana." dedi Derim gülümseyerek. Başını oğluna eğdi ve adeta sır verir gibi alçak bir tonla "Bu senin de uçağın oğlum. Bana ait her şey, aynı zamanda senin de."

Duyduklarıyla Aşil'in gözleri parladı ancak Anka bundan memnun olmadığını belli edercesine hafifçe yüzünü buruşturdu. Aşil'in kolayca sahip olacağı şeylerin, onun üzerinde nasıl bir etkiye neden olacağından emin olamıyordu. O, Aşil'in sahip olduğu her şeyin kıymetini bilerek büyümesini

istiyordu ve çoğu zaman istediklerini almamasının en büyük sebebi buydu. Kolay sahip olamazsa elindekilerin de kıymetini bilebilirdi. Oysa şimdi Derim, oğlunun önüne öylesi bir servet sunuyordu ki; bu varlık, Aşil üzerinde olumsuz etkiye neden olursa, Anka bununla nasıl başa çıkması gerektiğini düşünüyordu.

"Bunları düşünmen için henüz çok erken, bebeğim. Önce hak etmelisin, biliyorsun."

Aşil anlamış gibi başını sallarken Anka'nın gönlünü rahatlatan bir ifade vardı yüzünde. Yaşından beklenmeyecek olgun bir duruş, gözlerindeki berraklık, sarf ettiği kelimelerle Anka'nın içine su serpmiş gibiydi.

"Çok çalışmam lazım önce. Hazıra konmak olmaz, değil mi? Sen hep öyle diyorsun. Hazıra konmak olmaz. O yüzden çok çalışmam lazım."

"Evet, bebeğim." dedi Anka memnun bir yüzle. Başını sallayarak ders verir bir edayla "Emek..." diye başladığı cümleyi, Aşil atılarak yarıda kesti ve bilmiş bir edayla tamamladı. Annesinin sık sık ona sarf ettiği tüm sözleri ezbere bildiğini ispatlamaya çalışır gibiydi.

"Emek olmadan yemek olmaz!"

Anka istemsizce kıkırdadı. Derim tasvip etmez gibi baktı genç kadına. Anka uyaran bakışlarını Derim'e dikti.

"Şımartmayacağına söz vermiştin. Koca uçak senin, denmez."

"Çünkü onun!"

"Derim!" dedi Anka, üzerine bastırarak ancak sesini yükseltmemişti. Yüzüne zoraki bir gülümseme oturttu ve sevimli olduğunu düşündüğü bir ifadeyle devam etti. "Oğlunu sadece sev. Ve mümkünse şimdilik sadece oyuncak uçak ver."

Sonraki saatlerin Aşil için eğlenceli geçtiği muhakkaktı. Kalkıştan sonra Derim her ikisine de uçağın içini gezdirmişti. Uçağın en arkasında iki tane yatak odası bulunuyordu. Birinde çift kişilik yatak bulunurken diğerine iki tane, tek kişi-

lik yatak yerleştirilmişti. Yatakların yanında komodinler ve karşılarındaki duvara sabitlenmiş düz ekran televizyonlar Aşil'in hayranlıkla odaları incelemesine, odaların içindeki banyolar gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olmuştu. Lüks duş kabinleri kahve tonlarıyla dekore edilmişti, krem renkli lavabo ve klozetlerden oluşan kalan kısımlar kabinlerle uyum içindeydi.

Dört kişilik bir toplantı masası ve geniş bir kanepenin olduğu küçük çalışma odasının yanı sıra çok daha geniş bir toplantı odası da mevcuttu. Mutfak son derece kullanışlı ve lüks malzemelerle döşenmişti. Jaques evde yaptığı tüm hazırlığa, uçakta da devam ediyordu o sırada. Yanındaki iki delikanlı her zaman olduğu gibi uçağın içindekilere servisleri taşıyordu.

Üç buçuk saatlik uçuş için öğlen yemeği hazırlıkları başlamıştı. Uçağın içindeki geziden sonra tekrar önceki koltuklarına yerleştiler ve önlerine konan içecekleri yudumlarken sohbet etmeye koyuldular. Derim bu kez Anka'nın yanında, oğlunun karşısında oturuyordu. Jan, Aşil'in yanına yerleşmişti ve çocukla yaptığı sohbetin tadını çıkarıyordu. Aşil öylesine heyecanlıydı ki yine her zaman olduğu gibi bu heyecan çenesine vurmuştu.

Koridor tarafında oturan Anka, diğer taraftaki koltukta tek başına oturan Ozan'a gülümseyerek baktı. Ozan'ın gözleri Aşil'in üzerindeydi ve Anka o gözlerin içinde gördüğü sevecen ifadeyle yüreğinin ısındığını hissetti. Buna rağmen Ozan'ın huzursuz olduğunu da hissedebiliyordu.

"Seyahat etmeyi sevmiyor musun Ozan?" dedi dostça çıkan yumuşak bir tonla.

Ozan istemsiz bir hareketle omuzlarını silkti. Gözlerini adeta hazırlıksız yakalanmış gibi çabucak Aşil'in üzerinden çekerek önüne indirdi.

"Kalabalık sevmiyorum" dedi alçak bir sesle.

Anka, adamların kendi aralarında yaptıkları gürültülü sohbetten kaynaklanan uğultuyu duyabiliyordu ve Ozan'ın da bu seslerden rahatsız olduğunu düşündü.

"Kendi aralarında genelde hep böyle bağırış çağırış konuşuyorlar. Bazen çok gürültücü oldukları bir gerçek." dedi gülümseyerek. Kendisi bu durumdan rahatsız olmanın ötesinde memnundu o seslerden ancak Ozan'ın içini rahatlatmaya çalışırken şikâyetçi bir ton vardı sesinde. Başını hafifçe genç adama yaklaştırıp adeta bir sır veriyormuş gibi alçak bir tonla devam etti.

"Aşil'in de onlardan kalır yanı yok. Saatlerdir susmadı."

Ozan'ın yüzünde anlık bir gülümseme peyda oldu fakat çabucak eski ifadesiz haline büründü. Anka'nın sözlerine karşılık verirken sesindeki savunmacı ton, genç kadının dikkatinden kaçmamıştı.

"Aşil eğlenceli. Çok akıllı."

Tam o sırada, yapılan sohbetten habersiz Aşil sanki Ozan'ın onu savunmasını takdir etmek ister gibi sesini yükselterek annesine seslendi.

"Ben Ozan'la oturabilir miyim anne?"

Anka bakışlarını Aşil'e çevirdi gülümseyerek. Ayağa kalkacakken Jan atılarak elini uzattı.

"Kalkma sen, otur, ben hallederim."

Jan yerinden kalkarak Aşil'e yol verdi. Aşil, Ozan'ın karşısındaki koltuğa tırmanarak oturdu ve yüzünü Ozan'a çevirdi. Suratında baş döndürücü sevimli bir gülümse ile genç adama baktı.

"Beraber yiyebilir miyiz Ozan? Bence yalnız olmamalısın. Tek başına yemek yemek hiç eğlenceli değil."

Ozan yerinde kıpırdanırken başını onaylarcasına salladı. Sonraki dakikalarda başlayan yemek servisiyle bir yandan yemeklerini yemiş bir yandan sohbete devam etmişlerdi. Anka, Derim ve Jan çok daha ciddi konularda fikir alışverişi ve değerlendirme yaparken Aşil, Ozan'la akla gelmeyecek

konular üzerinde konuşuyordu. Aşil, hayvanlar âleminin en hızlısının aslan olduğunu iddia ederken Ozan, düz bir tonla çitanın ondan daha hızlı olduğunu söylemişti ve Aşil o anda hayal kırıklığı içinde bakıyordu ona.

"Ama aslan daha güçlü" diye ısrar etti Aşil.

"Aslında kaplanlar onlardan daha güçlü" dedi Ozan, yine düz bir sesle.

Aşil duyduklarından hoşlanmamış gibi aniden konuyu değiştirerek "Etimi kesebilir misin Ozan? Ben kesemiyorum" dedi pat diye.

Ozan başını sallayarak öne eğildi ve Aşil'in tabağındaki eti kesmeye koyuldu.

"Tatlını yiyecek misin? Sen tatlı sevmiyordun hani?"

"Sevmiyorum."

"O zaman ben yiyebilir miyim senin tatlını?"

"Olur."

Ozan, kendi tatlısını Aşil'in tepsisine koyduğunda Aşil önce tatlıya baktı sonra yeniden ısrarcı bir sesle sordu.

"Kaplanların daha güçlü olduğuna emin misin?"

"Eğer söz konusu kaldırma kuvvetiyse, filler onlardan daha güçlüler" diyen Ozan'ın sesi, yine ifadesizdi.

"Peki, fil mi daha hızlı, aslan mı?"

"Aslan" diyen Ozan'ın cevabıyla Aşil'in gözleri parladı. Ancak Ozan'ın sonraki sözleriyle Aşil'in yüzü yeniden düştü.

"Ama en hızlı hayvan doğan aslında. Saatte üç yüz doksan km hız yapıyor."

"Ama ben doğanı sormamıştım. Haksızlık yapıyorsun!"

"Öyle mi? Özür dilerim" dedi Ozan çabucak.

Aşil aniden öne doğru eğildi ve hayran bakışlarını Ozan'a kilitledi.

"Bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyorsun Ozan?"

"İlgimi çekiyor. Okuyorum."

"Ben de okuyabilir miyim senin okuduklarını?"

"Eğer annen izin verirse, olur tabii."

Aşil hızla başını annesine çevirdi. "Anne!" dedi annesinin dikkatini çekmek ister gibi fakat genç kadının bakışları hâlihazırda kendi üzerindeydi ve atacağı kahkahayı zorlukla bastırdığını Aşil fark etmemişti.

"Ozan'ın okuduklarını, ben de okuyabilir miyim? Hayvanların hepsini çok iyi biliyor, biliyor musun? Ben de öğrenmek istiyorum."

Anka dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı onaylayarak. Burnundan bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı.

"Olur tabii. Hayvanlar güzeldir. Onlar hakkında bir şeyler öğrenmen harika olur."

Aşil memnun bir yüzle gülümseyerek Ozan'a baktı. "Kitaplarını benimle paylaşman gerek Ozan. Eğer istersen ben de benimkileri sana veririm. Harika hikâyelerim var, biliyor musun? Aslında belki de birlikte okumalıyız. Sen ne dersin?"

"Olur" dedi Ozan yine tek kelimeyle.

"Ama hiç sevinmedin!" dedi Aşil, şikâyetçi bir tonla. Ozan'dan daha hevesli bir karşılık beklediği açıktı. Ozan, azarlanmış bir çocuk gibi gözlerini kırpıştırdı ve yine düz bir tonla "Sevindim" dedi ikna etmek ister gibi üzerine basarak.

"Ama gülmedin! Sevindiysen gülmen gerekir."

Ozan, zorlukla yüzüne bir gülümseme oturtmaya çalıştı ve sorarcasına Aşil'e baktı. Aşil dudağının ucunu uzatarak başını iki yana salladı.

"İdare eder sanırım. Ama üzerinde çalışmalısın!" dedi bilmiş bir edayla.

***

Öğleden sonra dördü geçe, tüm ekip peş peşe araçların olduğu bir konvoyla Paris'teki eve varmıştı. Adamların hepsi adeta ne yaptıklarını çok iyi bildikleri bir çabuklukla organize olmuş ve yanlarındaki birkaç parça eşyanın olduğu çantalarını alarak etrafa dağılmışlardı hızlıca. Derim, avucunda

oğlunun minik eliyle evin kapısına ilerlerken Anka, Jan'la birlikte onları takip ediyordu. Adımları diğerlerine oranla daha yavaş ve tereddütlüydü. Araçtan indikten sonra başını yavaşça çevirerek etrafına bakmıştı. Devasa bahçe ve dört katlı büyük ev, tıpkı hatırladığı gibiydi. Gözetleme kameraları ve devriye gezen adamlar, buranın yine bir çeşit askeriye olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

Duraksayan adımları, Derim'in dikkatini çekerek onun da durmasına neden oldu. Genç adam yumuşak bir tonla kendisine seslendi.

"Mon Phénix?"

Anka bakışlarını genç adama çevirdiğinde Derim boştaki elini ona uzatırken gözleri öylesine yumuşak bakıyordu ki Anka bu bakışın verdiği cesaretle ileri bir adım atarak elini genç adamın avucuna uzattı. Derim dudaklarını genç kadının başına bastırdı.

"Hepsini sileceğim. Yemin ediyorum, hepsini unutturacağım sana" diye mırıldandı.

Anka belli belirsiz zoraki olduğu bir gülümsemeyi yüzüne oturtmaya çalıştı ve usulca başını salladı. Derim ve Aşil'le birlikte ileriye, eve doğru adımlarken Jan arkalarından seslendi.

"Benim kontrol etmem gereken birkaç şey var. Size sonra katılırım."

Derim başını omzunun üzerinden geri çevirerek yalnızca onaylarcasına salladı ve yeniden ileri doğru yürümeye devam etti. Eve girdiklerinde Aşil hayranlıkla etrafa bakarken Anka dikkatli gözlerle tarıyordu çevreyi. Her şey tıpkı hatırladığı gibiydi. Dört katlı evin geniş girişinde, bakışları kapılar arasında dolaşırken nerenin salon, nerenin yemek odası olduğunu çok iyi biliyordu. Bu evde kaldığı sürece en fazla zaman geçirdiği yer olan kütüphaneye giden koridora otomatik olarak bakışlarını çevirdi. Bu evde her ne kadar tatsız ve zor anıları varsa da kütüphaneyi her zaman çok sevmişti.

Derim'in gerçekten çok iyi bir koleksiyonu vardı ve Anka, Derim'in bu evde olmadığı zamanlarda Türkçe dışında diğer dillerde de epey kitap okumuştu.

Sonraki saatlerde onlar, küçük salonda kahvelerini içerek dinlenirken Ozan, Aşil'le birlikte evin içinde turlamaya başlamıştı. Evi çok iyi biliyordu ve Aşil'e evin her yerini tanıtıyordu. Chris ve Eren de Paris'e gelen ekibin içindeydi ancak evin içinde daha çok Ozan, Aşil'in etrafında dolaşıyordu. Anka için Ozan, belki diğer adamlara göre ince cüsseli olması nedeniyle korumadan ziyade Aşil'e arkadaşlık eden biri gibi görünüyordu. Evin içinde Aşil'in etrafında dolaşan adamların olmaması fikri Ozan için geçerli değildi. Ozan, her ne kadar donuk görünse de Aşil'e daha çok abilik yapıyordu ve Anka bu fikri seviyordu.

Akşam yine kalabalık bir masada hep birlikte yemek yemişlerdi. Paris'teki düzen İstanbul'daki gibi değildi ve mutfak herkes tarafından kullanılıyordu. Adamlar büyük evin içinde üst katlardaki odalarda kalıyorlardı ve Anka geçmişten aşina olduğu gibi her an birileriyle burun buruna geliyordu. Ancak bu onu rahatsız etmiyordu artık. Geçmişte bu evde yaşarken ona görünmezmiş gibi davranan adamlar artık sıcak gülümsemelerle ya da kısa bir baş selamı vererek yanından geçiyorlardı.

Anka, akşam Aşil için geç olan bir vakitte oğlunun banyosunu yaptırmış, pijamalarını giydirmiş ve kendi odalarının yanında olan odadaki yatağına yatırmıştı. Geçmişte, bileğindeki elektronik bilezikle yatmaya mecbur bırakıldığı oda, bu kez özgür iradesiyle gireceği bir yer olacaktı ancak hala o odaya adımını atmamıştı. Adeta bundan kaçınmaya çalışır gibi sarılabileceği tüm bahanelere sarılmış ve tüm zamanını Aşil'e ayırmıştı. Derim'le birlikte Aşil'e kitap okumuşlar ve bir süre uyuyan oğullarını izlemişlerdi.

Anka kısık bir sesle "Okul konusunu yarın sabah onunla konuşmamız lazım sanırım." dedi oğlunu izlerken.

"Çarşamba günü başlayacak, yalnızca üç gün gidecek bu seferlik. Mutsuz olursa gitmek zorunda değil. Özel öğretmenle de arayı kapatabiliriz."

"Hangi okula karar verdin?"

"International School of Paris. Her milliyetten çocuk var, birkaç dilde eğitim veriyorlar. Farklı dilleri de öğretiyorlar. Eğitimleri çok iyi ama Aşil için sürekli olmayacak zaten. Paris'e geldiğimizde eğitimine ara vermemesi için gidiyor olacak yalnızca."

"Arada sırada gideceği bir okula o kadar para vermek mantıklı mı bilemiyorum." dedi Anka düşünceli bir tonla. Okulun yıllık ücretinin çok yüksek olduğunu biliyordu ve bu ona gereksiz bir harcama gibi görünmüştü.

"Orasını sen düşünme. Bence gerekli. Okulu severse ona göre düzenleme yaparız. Belki yılın birkaç ayında burada eğitim görür, kalan aylarda yine Birim'de devam eder."

Anka dalgınca başını salladı. Derim, genç kadının yatmak için acele etmemesini anlayışla karşılayarak yumuşak bir gülümsemeyle onu izledi. Ona zaman vermek ve kendi kendisiyle baş başa kalıp durumu sindirebilmesi için usulca konuştu.

"Ben birkaç saat Jan'la çalışma odasında olacağım. Yorgun olduğunu biliyorum. Hadi, git dinlen, beni bekleme. Sabah görüşürüz, olur mu?"

Anka tedirgin gözlerle ona baktı ve Derim'in onu yalnız bırakma düşüncesi, içine kendisini de şaşırtan bir rahatlama yerleştirdi. Bir süre yalnız kalıp düşüncelerini düzene sokmak ve burada kalacağı süre boyunca şu an hissettiklerinden uzaklaşabilmek için buna ihtiyacı vardı. Derim'le birlikte o odaya aynı anda girme düşüncesi onu geriyordu. Sabaha kadar bu düşüncelerden uzaklaşabileceği bir dinginlik süresi ona da iyi gelecekti. Başını onaylarcasına yavaşça salladı. Derim uzanarak genç kadının şakağına dudaklarını bastırdı.

"Kendini hiçbir şey için zorlama, tamam mı? Neyin seni iyi hissettireceğine inanıyorsan, bana yalnızca onu söyle."

Anka yeniden başını salladı. Birlikte yavaşça ayağa kalktılar ve birkaç saniye daha uyuyan çocuğun yüzünü izlediler. Nihayet adımları kapıya yöneldiğinde odanın içinde geriye kalan, huzurla uyuyan çocuğun düzenli nefes sesleri ve açık bırakılan tek bir minik abajurun yarattığı loş, huzurlu bir atmosferdi.

***

Anka, Derim'le kapının önünde ayrıldıktan sonra uzunca bir süre koridorda ağır adımlarla ilerleyen adamın arkasından bakmıştı.

Bir alt kattaki çalışma odasına giden adamın başı, düşünceli bir şekilde önüne eğikti. Anka'nın birkaç saattir durgun olduğunun ziyadesiyle farkındaydı ve bunun nedeninin kendisi olduğunu bilmek, hissettiği suçluluk duygusunun ağırlığını yeniden omuzlarına bindirmişti.

Anka ağır adımlarla yandaki odanın kapısına ilerledi ve bir süre kapalı kapıya bakarak öylece dikilmeye devam etti. Neden sonra cesaret bulmak ister gibi, derin bir nefesi ciğerlerine çekerek elini kapının kulpuna uzattı ve yavaşça kapıyı araladı.

Açtığı kapıdan içeriye bir süre araştıran gözlerle baktı. Bir adımı ileri atarak yavaşça odanın içine doğru ilerledi. Oda tıpkı hatırladığı gibiydi. Tek fark, odanın eşyalarında belirgin şekilde dikkat çeken mavi tonların hâkimiyetiydi. Yatak örtüsü ve bir köşedeki oturma grubu aynı tonlardaki maviye sahipti. Kalın perdeler koyu lacivert bir renkteydi, ekru ve uçuk mavi geçişli tül perdeyle, inanılmaz bir uyum içindeydi. Mavi etekleri uçuşan tül, yukarı doğru ekru tonlara bürünerek değişiyordu ve büyük pencereler masalsı bir görünüme kavuşmuştu.

Derim, adeta mavi renge karşı hissettiği obsesif bir tavırla, odayı baştan başa maviye bulamış gibiydi. Anka'nın adımları odanın içinde dolaşırken kendi etrafında bir tur döndü. Eşyaların yeri aynıydı yine. Giyinme odasına ve odanın içindeki banyoya açılan her iki kapı da açıktı. Önce adımları giyinme odasına ulaştı. Bunu, banyoya gitmeden önce üzerine giyeceği pijamayı almak için yaptığını düşünse de, merakına engel olamamıştı. Raflara ve dolaplara baktığında kaşları hayretle yukarı kalktı. Beş yıl önceki giysilerin hepsi aynı şekilde duruyordu fakat bununla birlikte yeni alındığı belli epeyce giysi daha eklenmişti. Gece elbiseleri, günlük kıyafetler, pijamalar, iç çamaşırları, ayakkabılar, çantalar ve onun ihtiyacı olabileceği düşünülmüş her şey dolaplara ve raflara yerleştirilmişti. Büyük tuvalet masanın üzerinde parfümler ve makyaj malzemeleri düzenli bir şekilde dizilmişti.

Anka aynı şaşkınlığı daha bir saat evvel Aşil'in odasında yaşadığı için şu anki şaşkınlığı hissetmemesi gerektiğini kendisine hatırlatsa da, buna engel olamamıştı. Tıpkı Aşil'in odasındaki gibi, onların ihtiyacı olabileceği her şey ama her şey ihtimamla yerleştirilmişti dolaplara.

Genç kadın uzanarak her zaman giydiği önden düğmeli gömleği olan saten pijamalardan birine uzandı. Krem renkli takımı eline aldığında bunun ipek saten olduğunu anlaması zor değildi. Derim her zaman yaptığı gibi abartmadan edememişti. Kaşlarını tasvip etmezcesine çatarak giyinme odasından çıkıp banyoya yöneldi.

Yatağın yanından geçerken elindekini üzerine bırakacağı esnada; odaya girdiğinden beri hissettiği gerginlik ve suratına vuran mavi renk nedeniyle fark etmediği şeyi, o zaman gördü. Yatağın ortasında, tam da yastıkların kıyısında duran, odadaki farklı renkteki şey, şimdi dikkatini çekmişti.

Şeftali renkli küçük bir gül buketiydi bu. Gördüğü çiçekle, Anka'nın kaşları hayretle yukarı kalktı ve dudaklarının ara-

sından "Juliet rose deme sakın!" diye mırıldandı dehşete benzer, alçak bir tonla.

Ne yaptığını bile bilmeden yüzükoyun yatağa uzandı ve parmaklarının ucuyla incitmekten korkar gibi gül buketine dokundu. Hissettiği kadifemsi dokuyla, yüzünde oluşan minik gülümsemeye engel olamadan gözlerini yumarak yüzünü bukete eğdi. Dudakları yanlara doğru kıvrılmış halde, derin bir nefes çekti. Hala tomurcuk olan güllerin yedi gün içinde inanılmaz bir güzelliğe açılacağını biliyordu. Bu düşünceyle gözleri telaşla yeniden açıldı ve yalnızca birkaç hafta sürecek olan bu şeye akıl almaz bir ücret ödendiğini bilmenin dehşetiyle, birkaç saniye felç olmuş gibi kalakaldı.

"Azıcık ya, insanda azıcık bir sınır olur" diye söylendi kızgınlıkla.

Çiçekleri koyabileceği bir vazo ararcasına etrafına bakarken oturma grubunun ortasındaki sehpanın üzerindeki boş cam vazoya gözü ilişti ve uzandığı yerden kalkmak üzere hareketlenirken buketi de eline aldı. Çok değerli bir eşyayı tutar gibi narin bir tutuşla buketi kaldırdığında altındaki kâğıt parçasını o anda gördü. Bir eliyle nazikçe buketi tutarken, diğer eliyle kâğıda uzandı ve yataktan doğrularak ayaklarını yere bastı.

İkiye katlanmış kaliteli kâğıt parçasına merakla bakarak ileri adımladı. Gözü çiçeklere ilişince önce onları suya koyması gerektiğine karar verip kâğıdı sehpanın üzerine bıraktı ve banyoya yönelerek vazoyu doldurdu, dikkatlice çiçekleri içine yerleştirdi. Çiçekler öylesine muazzamdılar ki, yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. Gözlerini yumarak, bir süre boyunca yeniden burnu bukete gömülü kaldı. Geriye adımlayarak zorlukla yüzünü çiçeklerden uzaklaştırdı, vazoyu yatağın başındaki komodinin üzerine bıraktı ve geriye çekilerek birkaç dakika boyunca çiçekleri izledi. Neden sonra kâğıt parçası aklına gelince duyduğu merakla, seri adımlarla

oturma grubuna yöneldi. Kâğıdı eline aldı ve geniş kanepeye yerleşerek geriye yaslandı.

Usulca ikiye katlanmış kâğıdı açtı. Dolma kalemle, düzgün bir el yazısıyla yazılmış olan satırları okurken ne yüzünün değiştiğinin farkındaydı ne de artan kalp atışlarını fark edebiliyordu. Derim, onun bu evdeki kötü anılarını silmek için, gerçekten de elinden gelenin ötesini yapmaya çalışmıştı ve Anka, yazılan satırları okurken o an hissettiği duyguların birçok kötü anıyı silecek güçte olduklarını açık yüreklilikle kabul etti.

Satırlar; orijinal dilinde Shakespeare'in 115. Sonet'sine aitti ve Derim, hissettiklerini bundan daha iyi anlatamazdı.

Sana önceden yazdığım dizeler yalan söylüyordu;
Seni bundan daha çok sevemem diyenler hani;
Ama o zamanlar aklım bir türlü almıyordu,
İçimdeki alevin daha da parlak yanabileceğini.
Oysa zaman, kralların fermanını bile değiştirir,
Yeminler arasına girer, milyonlarca oyunuyla,
Kutsal güzelliği karartır, sivri niyetleri köreltir;
Nice dik başları değişimin çarkına uydurur sonunda;
Heyhat! Ben de zaman denen zorbanın korkusuyla,
'En çok şimdi seviyorum seni,' diyemez miyim;
Aşkımdan kuşku duymadığım, en emin olduğumda,
Geleceği unutup, o güne taç giydiremez miyim.
Aşk bir bebek olduğuna göre,
hayır, bunu diyemem,
Büyümesini sürdüren şeyi,
büyümüş gibi göremem.

***

Anka, uyuduktan saatler sonra içeri giren Derim'i hissetmesine rağmen gözlerini açıp bakmadı genç adama. Onun

odanın içinde sessiz adımlarla dolaşmasını, banyoya girmesini sonrasında giyinme odasına ilerlemesini duyuyordu fakat yorgunluğun da verdiği ağırlıkla gözlerini açıp bakma ihtiyacı hissetmedi. Dakikalar sonra, yataktaki esnemeden genç adamın yatağa girdiğini anladığında uyku mahmurluğu ile mırıldanarak başını genç adamdan tarafa çevirdi.

"Hallettiniz mi?" diye sordu, duyulur duyulmaz bir sesle.

"En azından programı yapabildik. Epey yoğun olacak ama olsun." diye mırıldandı Derim yatağın içine yerleşirken.

Kollarını uzatarak genç kadını kendisine çekti ve başını çoğu zaman yaptığı gibi onun göğsüne yasladı.

"Çiçekler ve şiir için teşekkür ederim." dedi Anka, alçak bir tonla. Konuşurken gözlerini açmamıştı ve dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"Beğenmene sevindim." dedi Derim alçak, düz bir sesle. Genç kadının göğsüne yaslı yüzünü çevirip dudaklarını usulca ipek kumaşın üzerinden göğsüne bastırdı.

"Çok beğendim." dedi Anka gözlerini yavaşça açarak. Karanlık odanın içinde, görüşü olmasa da bakışları tavana dikildi. Ses tonunda hissedilir bir azarlamayla devam etti. "Ama sıradan kır çiçekleri de olurdu aslında, her zamanki gibi sınırları zorlamışsın." Alçak sesi yumuşayarak, çabucak ekledi. "Şiire tek laf etmiyorum, farkındaysan."

Derim'in o iç gıcıklayan gülme sesi kulağına çarptığında kalp atışları istemsizce hızlandı yine.

"Sanırım Shakespeare beni iyi temsil etti" dedi oyuncu bir tonla. Başı usulca hareketlendi ve karanlığın içinde mümkün olmasa da, genç kadını görebilmek için bakışlarını yukarı kaldırdı. "Güller tıpkı senin gibiler" diye fısıldadı. "Eşsizler. İlk bakışta o tomurcuk haldeki güzelliklerine çarpılıyorsun ama zaman geçtikçe, yaprakları bir bir açıldıkça, içlerinde saklı kalan çok daha müthiş olan bir güzelliği görebiliyorsun."

Anka, kollarını kaldırıp ellerini Derim'in başının üzerine koydu ve parmaklarının ucuyla o gür, sarıya çalan, dağınık tutamları kıvırdı. Bir elini yavaşça indirerek avucunu Derim'in yanağına kapadı ve usulca okşadı.

Derim, bu dokunuşun nahifliği ile gözlerini yumdu ve genç kadınının varlığını içine çekmek ister gibi derin bir soluk aldı. Bedenini yavaşça yukarı çekti ve yüzünü genç kadının yüzüne dönerek aynı yastığın üzerine başını yerleştirdi. Koyu karanlıkta, görmeyen gözleri birbirine kenetlendiğinde solukları da birbirine karışıyordu. Derim, usulca elini kaldırdı ve parmaklarının ucuyla önce Anka'nın yüzüne dokundu. Avucunu açarak genç kadının yüzüne kapadı ve parmaklarının ucuyla Anka'nın yüzünün tüm kıvrımlarına dokunarak elini yavaş yavaş aşağı kaydırdı. Adeta kör birinin karşısındaki yüze dokunarak bu yüzü ezberlemeye çalışması gibi yaptığı şeye odaklanmıştı. Bir zamanlar kör bir yüreğe sahip olan Derim, şimdi ona yol gösteren bu çizgileri, yüreğine kazımak ister gibiydi.

Dudakları hafifçe aralandı ve kelimeler bir soluk gibi, fısıltıyla döküldü dışarı.

"Öyle güzelsin ki, sana baktığım her defasında aklım tutulmuş gibi hissediyorum. Sanki yalnızca senin için doğmuşum, yalnızca senin uğruna yaşamışım gibi hissediyorum... Ve olması gerektiği gibi, yine yalnızca senin uğruna ölmek istiyorum."

Anka, artan kalp atışlarını fark etmiyordu bile. Beyni, Derim'in ağzından çıkan her bir kelimeye öylesine kilitlenmiş ki, artan nabız atışlarını ya da aldığı sık solukları o an algılayamıyordu. Tüm duyuları, yalnızca duymaya odaklanmış gibi sadece kulaklarının dikildiğinin farkındaydı. Genç adamın ağzından çıkan kelimeler, efsunlu bir canlılığa bürünüyor, Anka'nın kulaklarının içinden girerek bedenine zerk ediliyor ve damarları bu büyüyle çağlıyordu.

Derim, avucunu Anka'nın kalbinin üzerine kapayıp dudaklarını usulca genç kadının dudaklarına dokundurdu. Anka'nın gözleri istemsizce kapandı ve dudaklarının üzerinde tüy hafifliğinde dolaşan dudakları, tüm benliği ile hissetmeye çalıştı. Kendi dudakları hafifçe kımıldayıp genç adama karşılık verdiğinde dudaklarının üzerinde belli belirsiz bir ıslaklık hissetti. Derim, dilinin ucunu hafifçe dudaklarına değdirmişti. Anka, adeta bir şeylere tutunmaya ihtiyacı varmış gibi bir elini kaldırıp göğsünün üzerinde duran Derim'in eline uzandı ve genç adamın parmaklarına sarıldı. Dudaklar daha belirgin bir sertlikle yeniden buluştu.

Derim, hayatı buna bağlıymış gibi ağzını açıp belirgin bir vahşilikle ve açlıkla kavradı dolgun dudakları. İkisinin de nasıl olduğunu anlamadığı bir hızla iri bedeni hareketlenerek genç kadının üzerine kapandı. Dudaklar birbirini sömürürken Anka, bacaklarının arasına yerleşen adamın ensesinde, ellerini birleştirdi. Derim'in bir eli göğsünün üzerine kapanmıştı. Yanağına, yüzünün yarısına kapanan diğer eli, hafifçe hareketlendi ve parmaklarının ucu, okşarcasına boynuna sürtündü.

Derim birkaç dakika sonra zorlukla dudaklarını genç kadından kopardı, alnını genç kadının alnına dayadı ve görmeyen gözlerle genç kadına bakarken soluk soluğa fısıldadı.

"Söylesene mon Phénix... Ben senden uzakta bunca zaman, nasıl hayatta kalmışım?"

Anka kesik kesik soluk alırken tıpkı genç adam gibi görmeyen gözlerle baktı ona. Tüm duygularını uçlarda yaşayan Derim, Anka'yı içinde öylesine saklayıp büyütmüştü ki, dünyasını o yapmıştı. İnandığı tek şey; çektiği her soluğu Anka için almış, her nefesi onun için vermiş olduğu idi. Başka bir adam böylesine güçlü sevebilir miydi? Bilmiyordu Anka. O an tek bir şeyden emindi... O da, Derim'in hislerinin; ikisinin yürekleri arasında kurulmuş olan o kırık dökük

asma köprüden, büyük bir inançla tutunarak geçtiği ve kendi yüreğine yerleştiği idi.

Kadim zamanlarının bir yerinde, onları birbirine bağlayan bir kader yazılmıştı ve yaşanan tüm acılara rağmen, düşünülen tüm imkânsızlıklara rağmen Derim, kaderin ona vaat ettiğine tutunmuş, alnına yazılanı, yüreğine kazımıştı. Daha önce hiç dokunulmamış olan yüreğinin ortasına devasa bir taht kurmuş, yüceleştirdiği kadını oraya oturtmuş ve sınırsız sevgisiyle taçlandırmıştı.

Derim'in boynunda asılı kolye, sallanarak Anka'nın çenesine çarptı. Genç kadın, bir elini usulca kaldırarak kolyenin ucunu avucunun içine aldı. Beş sene boyunca tıpkı yüreğinde kendisini taşıdığı gibi, kolyesini de boynunda taşımıştı. Hem kolyenin hem de yüreğinin somut ağırlıkları bir tüy hafifliğindeyken soyut ağırlıkları, altında kalacağı kadar ağırdı ama taşımıştı. Hiç yılmadan taşımıştı. Umudunu hiç kaybetmeden taşımıştı.

"Umudunu hiç kaybetmediğin için..." diye fısıldayarak karşılık verdi Anka nihayet. "Bugünün geleceğine inandığın için..."

"Öyle uzun sürdü ki..." dedi Derim yorgun bir fısıltıyla. "Sana gelmek, öyle uzun sürdü ki, ömrümün yetmeyeceğinden çok korktum."

"Ama geldin..."

"Geldim... Gidecek başka yerim yoktu ki. Senden başka gidecek yerim yok benim."

Anka parmaklarını açarak avucunun içindeki kolyeyi serbest bıraktı. Parmakları zinciri takip ederek genç adamın boynuna ulaştı. Usulca tenini okşadı.

"Yanıyor" diye fısıldayan Derim'in biçare sesiyle parmakları duraksadı. "O zincir boynumu öyle yakıyor ki, tenim dağlanıyor sanki. Boynuma her sürtündüğünde, kalbim acıyor. Ama geçmesin istiyorum. O acı, benden hiç eksilmesin ki, sana yaptıklarımın bedelini ödeyebileyim."

Anka, karanlığa rağmen görmek istercesine Derim'in gözlerinin içine baktı. İçerinin karanlığına alışan gözleri, belli belirsiz de olsa genç adamın acı dolu gözlerine ulaştı. Derim'in kolyesini neden çıkarmadığını, neden geri vermek istemediğini, ani bir aydınlama yaşar gibi anladı ve şaşkınlığı bir süre boyunca buna inanmak istemez gibi devam etti.

Derim, bir zamanlar ona taktığı bileziğin karşılığı olarak, o kolyeyi boynundan çıkarmıyordu çünkü tenine bıraktığı his, ona her an Anka'ya yaşattığı acıyı hatırlatacaktı ve somut, fiziksel acı hissetmese de, ruhunun acısı da hiç dinmeyecekti.

Derim, dudaklarını usulca genç kadının dudaklarına dokundurdu. Ağır ağır, peş peşe yaptığı yumuşak temaslar kesilmeden dudağının kenarına, oradan yanağına kayarak devam etti. Başı, ağır ağır aşağı eğilirken dudakları da genç kadının boynuna doğru ilerliyordu. Anka, gözlerini yumarak çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Dudaklarının arasından düşük, kesik bir soluk çıktı.

Derim, genç kadının boynundaki dudaklarını ağır ağır aşağı kaydırarak göğüslerinin arasındaki vadiye ulaştı. Parmakları usulca pijamanın düğmelerine uzandı. Ağır hareketlerle düğmeleri açarken genç kadınının tenine değen dudakları, temasını kesmemişti.

Anka, tenindeki dokunuşların hafifliği ile başının döndüğünü hissediyordu. Derim öylesi yavaş hareket ediyordu ki, adeta her anın hakkını vermek ister gibiydi. Derim'le ilk karşılaştığı andan beri yaşadıklarından sonra geldikleri bu nokta, ikisi için de bir milattı. Bu geceden sonra, her şey bambaşka olacaktı. İlk kez, ikisi de tamamen açık yüreklerle, birbirlerinden hiçbir şey gizlemeden, hesapsız kitapsız hareket edeceklerdi. Bu gece, karşı koyamadıkları o fiziksel çekime ek olarak, tüm duygularını da açıkça ortaya dökeceklerdi ve Anka bu sevişmenin ikisi için de unutulmaz olacağını daha o anda hissediyordu.

Derim, düğmeleri açmayı bitirdiğinde parmaklarının arasındaki kumaşı iki yana çekerek genç kadının beyaz, pürüzsüz tenini tamamen açığa çıkardı. Anka'nın çenesinin altından başlayan öpüşleri, ağır ağır aşağı kayarak göğüslerinin arasına indi.

Dudaklar öyle yumuşak dokunuşlarla tenine dokunuyordu ki, Anka adeta bir kuş tüyünün tenine sürtündüğünü hissediyordu. Gözlerini kapayarak başını arkaya attı ve haz dolu, derin bir soluk çekti içine. Derim, dudaklarını sol göğsüne kaydırdığında teninin üzerindeki yumuşak baskı, öylesi baştan çıkarıcıydı ki, dudaklar sürtünerek teninde dolaşırken alev alev yandığını sandı. Derim, dudaklarını geçmişin en ağır anısı olan kurşun izinin üzerine kapadı ve uzun süre boyunca başını kaldırmadı. Alnı genç kadının köprücük kemiğine yaslanmış, dudakları uzunca süre izin üzerinden ayrılmamıştı. Adeta tekrar tekrar af diler gibi, peş peşe yumuşak öpücükleri bu izin üzerine bıraktı. Anka neden olduğunu bilmediği bir hisle, gözünün kenarından düşen bir damlanın kayarak yüzünün yanından yuvarlandığını fark etti.

Derim, o izi gördüğü süre boyunca kendisini hiç affetmeyecekti, biliyordu. Ancak onun elinden de bir şey gelmiyordu. Yaşanmıştı ve olmuştu. Geçmiş, öylesi bir kaostu ki, o kaosun içinde yapılan tüm akıl almaz eylemler, bir ömür birbirlerine bıraktıkları izlere neden olmuştu. Adeta birbirlerinin bedenlerine kazıdıkları bir hikâyeydi onlarınki.

Anka, kaybolduğu düşünceler arasında, arzudan kabarmış göğüs ucunda Derim'in dilini hissettiğinde aniden ana dönüş yaptı ve sesli bir soluğu hızla dışarı salıverdi. Kalçaları istemsizce yukarı kalktı. Bacaklarının arasında hissettiği genç adamın sertliği, bu hazzı artıran bir temasa neden oldu.

Derim uzun bir süre dilini kabarmış göğüs uçlarında dolaştırdı. Açan tomurcuğun çevresinde daireler çiziyor, dudaklarını usulca dokunduruyor, diliyle yaptığı güçlü darbeler Anka'nın aklını başından alıyordu. Dakikalar süren çıl

dırtıcı temas, Derim'in güçlü bir atakla göğsüne kapanmasıyla son buldu fakat sonraki hamle, bu hissi katlayarak akıl tutulmasına dönüştürdü. Dudaklarının arasına çektiği göğüs ucunu adeta vakumlarcasına büyük bir güçle emmeye başladığında Anka, dudaklarının arasından çıkan sesli inlemeye hâkim olamadı.

Genç adam, dakikalarca Anka'nın göğüslerini emdi. Ağzının içine hapsettiği göğüs uçlarına dili sertçe çarparken dişleri ile hafifçe eziyor, sertçe emerek genç kadını kendinden geçiriyordu. Ağzı bir göğüsle yaptığına devam ederken bir eli diğer göğse kapanıyor, parmak uçlarıyla kabaran ıslak göğüs ucunu sıkıyor ve her iki göğüs arasında aralıksız devam eden bu devinim, genç kadının tüm hücrelerini ayağa kaldıran saldırılarla kesintisiz devam ediyordu.

Derim, kalın kollarını genç kadının bedenine sararak geriye doğru esnedi ve kendisiyle birlikte onu da kaldırarak yatağın içinde oturdu. Bacaklarının arasına çektiği genç kadının üzerindeki pijamayı kaydırarak yavaşça kollarından sıyırdı. Gözlerini, yarı karanlıkta zorlukla gördüğü genç kadının gözlerinden ayırmadan pijamayı arkasına doğru attı. Ellerini öne uzatarak avuçlarını Anka'nın omuzlarına yerleştirdi ve öylesi ağır hareketlerle okşayarak aşağı doğru kaydırdı ki, bu temas Anka'ya hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Genç kadının bedeninde aşağı doğru yaptığı yolculuğa göğüslerinin üzerine vardığında ara verdi ve ellerinin hareketi bir an için durdu. Avuç içleriyle dairesel hareketler yaparak kabarmış göğüs uçlarına sürtündü. Anka, bir şeylere tutunmaya ihtiyaç duyarak can havliyle kollarını kaldırdı ve parmakları Derim'in bileklerine sarıldı. Genç adam, yaptığı dairesel hareketlere devam ederken Anka'nın elleri, onunla birlikte hareket ediyor, adeta göğüslerini kendi okşuyormuş gibi hissediyordu.

Gözlerini yumarak başını arkaya attı. Beline çarpan uzun saç tutamlarının teninde yarattığı hisle ürperdi. Çenesinde

Derim'in dişlerini hissettiğinde gözlerini yavaşça araladı. Çenesine belli belirsiz baskı uygulayan dişlerin yerini, birkaç saniye sonra genç adamın dili aldı. Islak bir yol çizen dil, dudaklarına ulaştı ve nazik bir dokunuşu dudaklarının üzerinde hissetti. Genç adamın dilini davet eder gibi dudakları aralandı ve dilinin üzerinde hissettiği temas, genç adamın bileklerine sarılı parmakların gerilmesine neden oldu. Dudaklar birbiriyle çılgın bir dans tuttururken diller adeta birbirinden kopmak istemeyen iki beden gibi birbirine sarıldı.

Dakikalar süren arzu dolu öpüş, Derim'in zorlukla kendisini geri çekmesiyle son buldu. Genç kadının göğüslerine kapanmış olan parmakları, gevşeyerek açıldı. Avuçları düz karnının üzerine doğru aşağı kaydı. Elleri, teninde sürtünerek belinin iki yanına ilerledi. Parmakları genç kadının üzerinde kalan tek giysi parçasına, ipek saten kumaşa dokundu. Parmakları yavaş yavaş kıvrılarak kumaşı kavradı ve aşağı doğru hareket etmeye başladı.

İkisi de tek kelime konuşmuyor, yalnızca birbirlerinden ayırmadıkları gözlerin temasıyla sessiz bir diyalogu mükemmel şekilde sürdürmeye devam ediyorlardı. Anka, yarı karanlıkta dahi genç adamın gözlerindeki soruyu gördüğünde o ana kadar bırakmadığı bileklerdeki parmaklarını yavaşça gevşeterek çözdü. Kollarını kaldırarak avuçlarını genç adamın omuzlarına dayadı. Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda üzerindeki kumaşın çamaşırıyla birlikte ağır ağır bedeninden sıyrıldığını hissediyordu. Kumaşın temasından kurtulan çıplak bedenine vuran hava dalgası, teninde hâkim olamadığı bir ürperti yarattı. Dizlerine inen kumaşı, tekrar yatağa oturduğunda Derim bacaklarından sıyırarak çıkardı ve yere attı.

Anka çırılçıplak Derim'in karşısında oturduğunda hiçbir çekince hissetmedi. Bacaklarını altına alarak dizlerinin üzerinde hafifçe yukarı kalktı ve elleri hiçbir tereddüt hissetmeden Derim'in üzerindeki tek giysi parçası olan boxera uzan-

dı. Genç adam tıpkı onun gibi dizlerinin üzerine doğruldu. Üzerinden sıyrılan çamaşırın içindeki iri sertlik, kurtularak kaslı karnına çarptı. Anka, aç gözlerini o sertlikten ayırmadan çamaşırı aşağı çekmeye devam etti. Derim, boxer dizlerine ulaştığında kalçasının üzerine oturarak bacaklarından bir hamleyle çekip çıkardı. Şimdi, ikisi de çırılçıplak karşılıklı yatağın içinde oturuyorlardı.

Derim sağ elini uzatarak genç kadının sol omzuna dokundu. Elinin altındaki çok değerli, nadide bir parçaymış gibi yavaşça genç kadının kolunu okşayarak bileğine ulaştı. Parmakları nazikçe ince bileği kavradı ve kolunu kaldırarak kendisine doğru çekti. Genç kadının avucunu kendi göğsüne, kalbinin üzerine bastırarak elini, onun elinin üzerinde kapadı. Bu temasın verdiği tatminle derin bir soluk eşliğinde gözleri kapandı. Anka, elinin altında onun güçlü kalp atışlarının hızını hissedebiliyordu. Derim'in kalbi, benliğinin yeşil bozkırlarında dörtnala bir koşu tutturmuştu.

Anka çok kısa bir süre sonra, Derim'in elinin altındaki elini yavaşça çekerek aşağı kaydırdı. Diğer elini uzatarak genç adamın göğsüne yasladı ve her iki avucu, geniş, kaslı göğsü okşayarak ağır bir yolculuk tutturdu. Avuçları geniş omuzlara çıkıyor, yavaş yavaş aşağı kayarak sert göğüs kaslarında dolaşıyordu. Avuçlarının altında genç adamın gerilen ve seğiren kaslarını öyle açıkça hissediyordu ki parmakları kıvrılarak bu sert kaslara gömüldü. Avuçlarının altında hissettiği gücü, yadsıması olanaksızdı. Kaslar öyle sertti ki, Derim'in onları elde etmek için acı dolu bir çalışma yaptığına emindi.

Avuçları genç adamın karnına doğru kaydığında kat kat dizilmiş karın kasları, içinde ihtiraslı bir istek uyandırdı. Genç adamın bedeni, her zaman hayranlık uyandırmıştı ve şimdi onun üzerinde özgürce dolaşan elleri, bu hayranlığı gösteren bir yumuşaklıkla tadını çıkarmak ister gibi, ağır ağır genç adamın tenini okşuyordu.

Anka hiçbir tereddüt hissetmeden, hiçbir utanma hissetmeden, duyduğu hayranlığı gösterir şekilde, iki elini genç adamın omzuna koydu. Damarları belirgin, kalın kaslı kolları okşayarak genç adamın bileklerine ulaştı. Parmakları genç adamın parmaklarına dolandı. Derim, ellerini kaldırarak genç kadının parmaklarına parmaklarını doladı. İkisinin de kolları hafifçe yukarı kalktı ve bir süre boyunca öylece kaldılar. Derim baş parmakları ile genç kadının ellerinin üzerini okşadı. Genç adam öylesine hayran bakıyordu ki ona, Anka, içtenlikle minik bir gülümseme sunduğunda onun da dudağının ucu mesut bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Derim, kollarına güç vererek yavaşça genç kadını geriye doğru itti ve sırtı üstü yatağa yatmasını sağladı. Çok uzun süre dudaklarını Anka'nın bedeninden uzaklaştırmadı. Okşadı, öptü, yaladı, emdi... Genç kadının ayaklarının dibinde, dizlerinin üzerinde doğrularak bir bacağına uzandı ve ayak tabanını kendi yüzüne kapadı. Gözlerini yumdu ve başını hafifçe iki yana çevirerek yüzünü genç kadının tabanına sürttü. Dudakları hoşnut bir gülümsemeyle belli belirsiz kıvrıldı. Alnını genç kadının ayak tabanına yaslayarak öne doğru hafifçe baskı uyguladı ve gözlerini yavaşça aralayarak Anka'ya baktı.

Adeta ayaklarının altında ezilmeyi ister gibi, gözlerinde öyle yoğun bir bakışla genç kadına bakıyordu ki Anka, yüreğinin göğüs kafesinden çıkacağını sandı. Derim'in dudakları, genç kadının ayak tabanına şefkatle dokundu. Bu temas sırasında gözlerini bir an bile Anka'nın gözlerinden ayırmamıştı ve Anka bu yoğun bakışın altında ölebileceğini düşündü. Öylesi kavurucu, öylesi yakıcı bir bakıştı bu. Genç adamın dudakları hareketlenerek bileklerine uzandı ve dakikalar boyunca sürdürdüğü öpüşler, bileklerinden başlayarak kasıklarına ulaştı.

Kasıklarında dolaşan dudaklar, genç kadının düz karnına yöneldi. Bir süre boyunca genç adamın dili ve dudakları,

göbeğinde, karnında gezindi. Dili, kasıklarına doğru tekrar ıslak bir yol çizdi. Dudaklarını bu ıslak izin üzerine bastırarak kaydırdı. Genç kadının bacaklarının arasına ulaştığında, şefkat dolu bir öpücüğü kadınlığına bıraktı. Dakikalar boyu genç kadını, zirveye taşımayan ancak yaşayacağı zevkin büyüklüğünü vaat eder şekilde, hücrelerini ateşe veren öpücüklerle kendinden geçirdi. Dili, dişleri ve dudakları Anka'nın aklını kaybetmesine neden olacak kadar maharetliydi. Genç kadının odayı kaplayan iniltileri, Derim'i çok daha fazla ateşliyordu. Doyumsuz bir ihtirasla, genç kadını dakikalarca kendinden geçirdi.

Uzun dakikalar sonra, sırtı üstü yatırdığı kadını aniden belinden kavrayarak yüzüstü çevirdi. Avuçlarını yatağa dayayarak, bedenini yukarı çekti. Kollarından destek alarak ağırlığının tümünü yaslamadan adeta bir gölge gibi genç kadının bedeninin üzerine kapanırcasına uzandı. Bir eliyle genç kadının saçlarını usulca boynunun bir yanına topladı. Açığa çıkardığı ensesinden başlayarak teninde dudaklarının değmeyeceği tek bir santim kalmayacağına yemin etmiş gibi, genç kadının bedenini santim santim dudaklarıyla yeniden keşfetti. Anka teninde dolaşan dudakların temasıyla derin soluklar alıyor, nefesini dışarı verirken bazen hâkim olamadığı sesli bir inilti dudaklarından dışarı fırlıyordu.

Sonraki dakikalar, ikisi arasında sözsüz yapılan bir anlaşmanın adeta hayata geçirilmesiydi. Tek bir kelime dahi etmedikleri bu sevişme, adeta bir ayin gibiydi. Sanki tek bir söz duyulsa, büyüsü bozulacakmış gibi, öncesinde sözleşmişlercesine ikisinin de ağzından tek kelime çıkmamıştı. Duyulan tek ses, aldıkları derin soluklar, kimi zaman dudaklarından çıkan arzu dolu iniltiler ve kimi zaman da kısık sesli verilen nefeslerdi.

Derim, Anka'nın bedeninde yaptığı uzun yolculuğu bitirdiğinde genç kadın adeta sıranın kendisine geldiğini gösterir şekilde aniden hareketlenerek doğruldu. Genç adamın um-

madığı belli, şaşkın bakışlarının altında onu, sırt üstü yatırarak iki bacağını açtı ve genç adamın karnının üzerine oturdu. Derim'in dudaklarının hoşnutlukla kıvrılması, Anka'nın gözlerini kısarak meydan okur gibi gülümsemesine neden oldu.

Sonraki dakikalar Derim'in yaptığı gezintinin aynısını Anka, genç adamın bedeninde gerçekleştirdi. Derim, bedeninde dolaşan parmakların temasını öyle baştan çıkarıcı buluyordu ki, baygın gözlerle genç kadını izlerken onun dudaklarının ve dilinin temasıyla ara ara istemsizce gözleri kapanıyor, derin sesli solukları keskin bir şekilde dudaklarının arasından dışarı fırlıyordu.

Derim'in yüzüstü dönmesini sağlayan Anka, yine bacaklarını açarak genç adamın beline oturdu ve bedenini öne eğerek dudaklarını usul usul hiç acele etmeden adeta tek bir milimi bile atlamadan genç adamın sırtındaki izlerin üzerinde dolaştırdı. Öpüşlerinin şifa olmasını diler gibi öylesine yumuşak dokunuşlarla dudaklarını sürtüyordu ki bu izlerin üzerinde, Derim yaptığı şeyin yüreğini darmadağın ettiğini hissetti. Genç kadın, öylesine şefkatli dokunuyordu ki Derim, senelerce kimsenin ona böyle dokunmadığını, adeta her acısını unutturduğunu, insanın bu dokunuşlara bağımlı olabileceğini düşündü.

Daha önce her ikisinin de hiç deneyimlemedikleri duygu yüklü bu sevişme, aralarında asla kopmayacak bir bağın da oluşmasına neden oldu. Derim nihayet daha fazla dayanamıyormuş gibi genç kadına uzanarak sırt üstü yatırdı. Genç kadının üzerine, ağır bedenini bırakmamaya çalışırcasına kollarından destek alarak bacaklarının arasına yerleşti. Gözler birbirine kilitlendiğinde yine tek kelime etmeden anlaştılar. Derim yavaşça bedenini yukarı doğru hareketlendirdi ve sızlayan, sertleşmiş erkekliğini, sırılsıklam olan Anka'nın kadınlığına dayadı. Anka bacaklarını açarak genç adamı karşılamaya hazırlandı.

Kadınlığının girişinde genç adamın iri sertliğini hissettiğinde sabırsız ve istekli bir karşılamayla kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı. Elleri, genç adamın çelik sertliğindeki alt kollarına tutundu. Derim ağır ağır içine girerken ikisi de bir an bile gözlerini birbirinden çekmediler. Derim, acelesiz, sabırlı bir yavaşlıkla kalçasını ileri iterken Anka, tüm hücrelerini ateşe veren bu hareketle santim santim genç adamın içini dolduruşunu hissediyordu. Tamamen dolduğunda ihtiras yüklü, derin, sesli bir inilti dudaklarının arasından dışarı çıktı, gözleri istemsizce kapandı.

Derim, bedenini öne iterken Anka, genç adamın kollarındaki parmaklarını çözdü ve avuçları Derim'in gerilerek çok daha sertleşen kalçalarına kapandı. Parmakları, genç adamın etine gömülürken adeta sert bir kayayı avuçlamaya çalışıyor gibiydi. Kalçasını biraz daha kaldırırken, genç adamı kendisine çekmek ister gibi parmaklarının baskısını arttırdı. Derim erkeksi, boğuk bir tonla inleyerek yavaşça geri çekildi. Aynı yavaşlıkla yeniden genç kadının içine kaydı.

Hareketleri öylesine yavaş, öylesine ağırdı ki Anka, genç adamın sertliğindeki kabarmış damarların kadınlığının duvarlarına sürtündüğünü an be an hissediyordu. Ağır hareketler, ikisinin de benliğini ateşe verecek kadar uzun sürdü. Alev alev yanan iki beden, bu alevlerin neden olduğu terin kaplandığı nemli tenler, birbirine sürtünürken adeta ağır çekimde hareket ediyormuş gibiydi. Anka hissettiği dolulu-ğun vermiş olduğu hazla gözlerini yumarak başını geriye attı. Derim'in dudakları nemli boynunda, çenesinde, dudaklarında dolaşırken genç adam içinde ağır ağır gidip gelmeye devam ediyordu ve Anka, bu yavaşlığın onu çıldırtacak kadar ateşlediğini hissetti.

Genç adamın kalçalarına saplanan parmak uçları, uyguladığı baskıdan sızlıyordu. İçini dolduran iri sertlik, her giriş çıkışta aklını kaybetmesine neden olacak bir coşkuyla bir sonraki hamleyi vaat ediyordu ve her karşılama, genç kadı

nın duvarlarını sarsıyordu. Derim içini yeniden doldurduğu her anda, kalçasını sertçe ileri iterek sanki daha ileriye gitmek ister gibi onu zorluyor, Anka, bu darbelerle çılgına dönüyordu.

Nihayet daha fazla dayanamadığı bir ana sürüklendiğinde başını hafifçe yataktan kaldırarak dudaklarını hırsla genç adamın dudaklarına bastırdı. Dili, sertçe genç adamın ağzının içine kaydı, dişleri genç adamın dudaklarına saplandı. Sızlayan parmak uçlarına aldırmadan genç adamın kalçasına çok daha güçlü bir baskı uyguladı ve kendi kalçasını hafifçe yukarı kaldırarak arzuladığı şeyi o anda vermesini istedi.

Derim, genç kadının istediği şeyi anladığı anda boynundan akan bir ter damlası, onun da daha fazla dayanamayacağını işaret ediyordu. Anka'nın yönlendirmesine uyarak kalçasını sertçe ileri itti. Genç kadının gırtlağından kopup gelen sesli iniltisi, kendi dudaklarının arasında boğuldu. Burnundan sık sık alıp verdiği soluklar, arttırdığı temposuna uyum sağlayarak çoğaldı. Kalçasını tüm gücüyle ileri geri itiyor, ikisinin solukları birbirine karışırken terle kaplanmış yapışık bedenler, birbirine sürtünüyor ve aynı anda sarsılıyorlardı.

Anka, bacaklarını Derim'in beline kuvvetle sararak kalçasını yukarı kaldırdı ve genç adama uyum sağlayarak hareket etmeye başladı. Derim, genç kadının kendisini kıskaç gibi sardığı bacaklarının arasında tüm gücüyle kendisini ileri itti.

Sert devinimler, seri şekilde devam ederken ikisi de aynı anda tıkanmış ciğerlerine soluk çekmek ister gibi dudaklarını birbirinden ayırdılar ve derin, kuvvetli bir soluğu ciğerlerine çekerken aynı anda tırmandıkları zirveye ulaştılar. İnlemeler birbirine karıştı. Derim, sesli, şehvet dolu bir iniltiyi dışarı bırakırken başı arkaya savruldu. Boğazındaki âdem elması, derisini yırtacakmış gibi öne çıktı.

Anka, başını yastığa gömercesine geriye yasladı, çenesi ileri çıktı. Gözleri sımsıkı kapanırken dudaklarının arasından çıkan haz dolu çığlığı bastıramadı. Böylesi bir şey yaşayabile-

ceğini hiçbir zaman düşünememişti. Yaşadığı orgazm, öyle şiddetli ve uzun sürmüştü ki, bedeninin ne kadar sarsılmaya devam ettiğini, çığlıklarının ne kadar sürdüğünü bile bilmiyordu. Derim, erkekliğinde kalan son sıvıları onun içine aktarmaya çalışırcasına kesik, kısa darbelerini sürdürürken bile Anka, sarsılmaya devam ediyordu.

Derim, soluk soluğa tükenmiş bedenini genç kadının üzerine bıraktığında Anka, üzerindeki ağırlıktan hoşnut bir tavırla kollarını kaldırarak iri bedene doladı. İkisi de soluklarının düzene girmesini beklerken kımıldayamamışlardı. Anka, avuçlarının altında Derim'in sırtındaki izleri, yüreği sızlayarak hissetse de, yorgun, bitkin bir tavırla ağır ağır ıslak teni okşamaya devam etti. Derim, yüzünü gömdüğü genç kadının ıslak boynuna dudaklarını bastırdı.

Nihayet ayin bitmiş ve artık konuşmalarında sakınca yokmuş gibi Derim, dudaklarını araladı ve usulca genç kadının kulağına fısıldadı.

"Seni çok seviyorum mon Phénix."

Anka, başını hafifçe yana çevirerek dudaklarını Derim'in nemli şakağına bastırdı. Ne Derim bekledi onun karşılık vermesini ne de o. Anka, Derim'den emin olmadığı sürece, bu kelimeleri telaffuz edemeyeceğini biliyordu. Neyse ki Derim'in bunları duymaya hazır olmadığı kadar, kendisi de söylemeye hazır değildi henüz.

Derim, ağırlığını genç kadının üzerinden kaldırmak ister gibi yavaşça bedenini yatağa kaydırsa da kısmen genç kadının üzerindeydi. Başını çevirerek parlak, şehveti tükenmemiş bakışlarını genç kadına dikti. Dağınık saçları alnına yapışmış birkaç tutamla çok daha güzel görünen yüzünde, baş döndürücü bir gülümseme vardı.

"Her defasında böyle bir sevişme vaat et, kölen olmaya hazırım."

Anka, duyduğu kelimelerle başını arkaya yatırarak neşeli bir kahkaha savurdu. Keyifli bir yüz ifadesiyle bedenini ha-

fifçe yan çevirdi ve istekli bakışlarını genç adama dikti. Avucunu genç adamın yanağına kapadı ve usulca okşadı.

"Anlaştık köle!" dedi neşeli, şakacı bir tonla.

Derim, alnını genç kadının alnına yasladı. Bakışları arzu doluydu. Dudaklarını hafifçe genç kadının yıpranmış, dolgun dudaklarına bastırdı.

"Sabaha kadar emrindeyim mon Phénix."

"Şimdiye kadar duyduğum en baştan çıkarıcı kelimeler, kesinlikle bunlar."

Derim, o iç gıcıklatan sesle kıkırdadığında Anka, sahte bir kızgınlıkla Derim'in omzuna vurdu.

"Gülme diyorum şöyle."

"Yeniden sevişecek misin?" dedi Derim, üsteleyerek. Ses tonu, boğuk ve kısıktı. Genç kadının sahte terslemesine aldırış etmemişti.

Anka, aniden hareketlenerek genç adamı sırt üstü yatırdı ve bacaklarını açarak üzerine oturdu. Saçlarının bir kısmı göğüslerinin üzerine dökülmüştü. Terli tenine yapışan tutamlara Derim gülümseyerek uzandı. Nazikçe genç kadının sırtına doğru itti ve ortaya çıkan dolgun göğüslere avuçlarını kapadı.

"Yeniden sevişiyoruz yani?" dedi, tek kaşını kaldırarak. Suratındaki ifade öylesine karşı konulmazdı ki Anka, ikinci kez düşünmedi bile. Öne doğru bedenini eğdi ve dudaklarını sertçe genç adamın dudaklarına bastırarak geri çekildi.

"Aksini düşünme bile."

***

Ertesi sabah Anka, Aşil'le birlikte evden çıktığında ikisinin de yüzlerinde asılı kalan gülümseme, tüm gün boyunca silinmemişti. Anne oğul amaçsızca Paris sokaklarını arşınlamışlardı. Derim'in bu durumdan hoşlanmadığı ve hissettiği endişe, sık sık onları aramasına neden olmuştu fakat Anka,

peşlerinde adamlar olmaması konusunda kesin tavrını ortaya koyunca çaresizce, yalnızca telefonla yetinmek zorunda kalmıştı.

O geceki sevişme, öylesine bağlayıcı ve birleştirici bir nahiflikte yaşanmıştı ki, yakaladıkları o özel şeyi kaybetmeyi göze alamıyordu. Yalnızca Anka'nın isteklerine boyun eğmesi gerektiğini kendisine sık sık hatırlatıyor, nasıl yaşamaktan mutlu oluyorsa ona, bunu vermeye çabalıyordu.

O sabah kahvaltıda, Aşil'e okul konusunu açtıkları anda, çocuğun yüzünde iç sızlatan bir hüsran belirmişti. Anne babasıyla tatil yapacağını düşünürken birkaç gün okula gideceğini öğrenmek, yaşadığı hayal kırıklığı ile omuzlarının düşmesine neden olmuştu. Fakat bunun bir deneme olduğu ve ileride babasına sık sık eşlik edebileceklerinden dolayı eğitimine ara vermemesi için çözüm bulmaya çalıştıklarını anlatan açıklamalar, yerini hemen mutlu bir gülümsemeye bırakmıştı. Artık anne ve babasıyla daha sık birlikte olacaktı ve onların yanında olduğu sürece yeni bir okul, başa çıkılabilir bir sorun olarak görünmüştü ona.

Sonraki günler, adeta çok uzun zamandır o şekilde yaşıyorlarmış gibi kanıksamış oldukları bir sakinlikle geçmişti. Anka, çarşamba sabahı ilk gün olarak Aşil'i kendisi okula götürmüş ve ilgililerle kısa birer görüşme yapmıştı. Aşil okulu sevip sevmediğine, oraya devam edip etmemeye sonra karar verecekti. Üç gün boyunca yarımşar gün, bir rehber öğretmen eşliğinde okulda zaman geçirecek, sonrasında gerekli olanları, düzene sokacaklardı.

Anka, o gün ve sonrasında Aşil'in okulda olduğu zaman içinde, öğlene kadar kendisine gönderilen raporları okuyor, not alıyor ve birçok geri bildirimde bulunuyordu. Sık sık Alin ya da Avcı'yla görüşüyordu. Öğleden sonra tek başına Aşil'i almaya gidiyor ve akşama kadar yine birlikte anne oğul şehri geziyorlardı.

Derim ve Jan bu süreçte tüm günü evin dışında geçiriyorlardı. Zamanın büyük kısmını şirkette toplantılarda geçirseler de, katılmaları gereken öğlen yemekleri ya da dışarıda yaptıkları farklı görüşmelerde, günleri yoğun bir tempoda geçiyordu. Tüm bu yoğunluğa rağmen Derim, akşamlarını tamamen Anka ve Aşil'e ayırmıştı. Anka'nın gitmeyi istediği ve programa aldığı birkaç restoranda, üçü birlikte akşam yemeği yemişlerdi. Bunun yanı sıra yine Anka'nın izlemeyi istediği baleyi seyretmek üzere bir akşam opera binasına gitmişlerdi.

Aşil, anne ve babasını gördüğünde daha önce bir kez şahit olduğu manzaranın aslında çok yalın olduğunu düşünmüştü. O akşam, anne ve babası birer masal kahramanı gibi görünmüşlerdi gözüne. Şık, siyah bir smokinin içindeki Derim akıl almaz derece yakışıklı görünürken, Anka, uçuk leylak rengi gece elbisesinin içinde baş döndürücü bir güzelliğe sahipti. İkisini hayran gözlerle izleyen Aşil, o geceyi Jan ve Ozan'la geçireceği için kesinlikle üzüntü duymuyordu. Anne ve babasının her geçen gün, birbirlerine çok daha yaklaştığını görebiliyordu ve ona göre bu manzara, geleceğe dair beslediği mutlu hayallerin beklediğinden çok daha erken gerçekleşeceğini müjdeliyordu.

Derim, yapılan tüm bu programlarda güvenlik tedbirlerini en üst seviyeye çıkarmıştı. Yemek rezervasyonları, restoranlardaki gözlerden uzak masalara yapılıyordu. Bu, hem onların birlikte daha özel ve sıcak bir atmosferde rahatça yemelerini sağlıyor hem de onları, dışarıdaki gözlerden uzak tutuyordu. Evden çıkarken ve şehir içinde yapılan yolculuklar siyah cam kaplı, lüks minibüsle sağlanıyor, mekânlara girişler, arka kapılar kullanılarak gerçekleşiyordu.

Söz konusu güvenlik tedbirleri, Anka ve Aşil'in tek başlarına evden çıktıklarında da geçerliydi. Adamlar evin etrafında kuş uçurtmazken düzenli aralıklarla etrafı kontrol etmekten geri durmuyorlardı. Ve tüm bunların dışında; Derim'in

dahi bilmediği, Anka'nınsa hiç fark etmediği bir gölge, sürekli peşlerindeydi. Ozan, bir an bile Aşil'in peşini bırakmıyordu.

Aşil'in suratındaki mutluluk hiç silinmiyordu. Öylesine mutluydu ki, hissettiği heyecanla hiç susmadan konuşuyor, babasına onlarca soru soruyordu. Derim, ona karşı öylesine sevecen ve sabırlıydı ki; sorduğu her soru, tatmin edici cevaplara mutlaka ulaşıyordu.

Aşil, akşamları günün yorgunluğu ile itirazsız yatağına giriyor ve gözleri kapandığı anda derin bir uykuya gömülüyordu. Anka ve Derim, oğullarını uyuttuktan sonra bazen küçük salonda saatler süren sohbetlerini sürdürüyorlar, bazense sabırsızca odalarına çekiliyor, saatler süren sevişmeler eşliğinde unutulmaz anlar yaşıyorlardı.

Şubatın ilk haftası beklenildiği gibi Paris'in en soğuk zamanıydı ancak ne Anka ne de Aşil bu durumdan şikâyetçi değildi. Anka, oğluyla yaptığı programda bazen zamanı sokaklarda dolaşarak geçirseler de, bazen kapalı mekânları da alarak bir denge kurmuştu. Aşil inanılmayacak kadar iyi bir seyahat arkadaşıydı. Anka, oğluyla zaman geçirmeyi hep sevmişti ve Paris, ikisi için de unutulmayacak kadar keyifli bir seyahat olmuştu.

Anka, Paris'le ilgili geçmiş anılarının yavaş yavaş kaybolduğunu ve onların yerini gelecekte anımsadığında yüzüne sıcak bir gülümse oturtacak yeni anıların aldığını fark ediyordu.

Jan, pazar günü İstanbul'a dönerken Anka, kendileri için o güne özel bir program yapmıştı. Havanın soğukluğu nedeniyle Disneyland'da bir kısım aletlerin çalışmayacağını bilerek iki günün orası için yeterli olduğuna karar vermişler ve pazartesi sabahı Disneyland'a gitmeyi planlamışlardı. Pazar gününü, Derim için de değişik bir tecrübe olacağını düşünerek sıradan şekilde planlamıştı Anka.

Sabah, kahvaltının ardından Jan'ı yolcu etmişler ve Anka'nın isteği üzerine üçü dışarı çıkmışlardı. Havanın soğuk olması, yaptığı programlardaki zamanın çoğunu kapalı mekânlarda geçirmelerine neden olduysa da, üçü de o günden büyük zevk almışlardı. Şehri dolaşan sıradan, basit bir aile gibiydiler.

Yolculuk ettikleri aracı, Eiffel Kulesi'ne üç yüz metre uzaklıktaki otoparka bırakmışlar ve ikisinin arasında yürüyen oğullarının elini tutarak kuleye ulaşmışlardı. Zirve ve ikinci kata öncelikli giriş biletleri olduğu için sıra beklemeden yukarı çıkmışlardı. Öğle yemeğini, ikinci platformdaki Jules Verne'de yemiş, ardından zirve turuyla Eiffel ziyareti noktalanmışlardı. Aşil'in asansörle çıktıkları iki yüz yetmiş altı metre yükseklikteki zirvede gördüğü manzarayla yüzünde oluşan heyecan ve hayranlık, ikisinin de gülümseyerek birbirine bakmasına neden olmuştu.

Aşil, anne babasıyla belki de hayatının en güzel gününü geçiriyordu. Kış aylarında açılan buz pistinde, üçü kahkahalar eşliğinde bir saatten fazla zaman geçirmişlerdi. Derim, kış sporlarına olan yatkınlığını ispat edercesine, birkaç kez yalpaladığı ilk on dakikanın ardından en az Anka ve Aşil kadar iyi kaymaya başlamıştı. O günden arta kalan en güzel şey; Aşil'in kahkahalarının ve heyecanlı sesinin, hayatlarında duydukları en eşsiz melodi olarak kulaklarında asılı kalması olmuştu.

Eiffel Kulesi'nin ardından Notre Dame Katedrali, Anka'nın ikinci durağı idi. Birkaç saat katedralin içini dolaşmışlar sonra Anka'nın öncesinde yaptırdığı rezervasyonla kulelere çıkmışlardı. Şahit oldukları manzara, geçirdikleri saatleri çok daha unutulmaz kılmıştı.

O akşam, geçirdikleri günün yoğunluğu ve hissettikleri yorgunlukla akşam yemeğini evlerinde yemişler ve üçü yine koyun koyuna film izleyerek günü sonlandırmışlardı. Bir önceki gece yanlarında uyuyan Aşil, o gece kendi odasında

yatınca Derim, bir gece de olsa hasret kaldığı kadına yine büyük bir tutkuyla sarılarak sabaha kadar sevişmelerini sağlamıştı.

Pazartesi sabahı Aşil, beklemediği yeni sürprizi duyduğunda sevinçten çıldıracak sınıra gelmişti. Taşkın sevincini kontrol edemeyen çocuk, gittikleri yere varana kadar arabada yine hiç susmadan konuşmuştu. Anka ve Derim, aracın içinde bir an birbirlerine çaresiz gözlerle bakmış olmalarına rağmen Ozan, adeta ninni dinler gibi sabırla Aşil'i dinlemeye devam ediyordu.

Disneyland'a vardıklarında Anka, daha önce şakasını yaptığı konunun gerçeğe dönüştüğünü fark ettiğinde içinde amansız bir suçluluk oluşmuştu. Gerçekten de Derim'in servetine bir delik açmak üzere olduklarını düşünmeden edememişti. Derim, tesisin en pahalı oteli olan Disneyland Hotel'de rezervasyonu yaptırmış olmakla birlikte, en pahalı suiti de iki gün boyunca kapamıştı. Yalnızca bu süitle yetinilmemiş, Derim'in bu kez ısrarcı yanı ağır basarak organize ettiği, yanlarında gelen adamlara da odalar ayrılmıştı.

Aşil, Uyuyan Güzel Süit'ine girdiğinde Anka'nın endişeyle oğlunu izlemesine neden olacak kadar aklını kaçırmanın eşiğine gelmişti. Delicesine süitin içinde koşturuyor, odaların içinde bulunan yatakların üzerinde zıplıyor, salondaki büyük piyanonun tuşlarına gözleri parlayarak basarken aniden küçük balkona açılan kapalı kapılara yönelerek gözlerinin önüne serilen tesisi hayranlıkla izliyordu.

"Baba!" diye mutlulukla bağıran Aşil, adeta kontrolünü kaybetmiş gibi koşarak babasının bacaklarına sarılmıştı yine. "Bayıldım! Bayıldım baba. Çok güzel. Odamız çok güzel. Sence de öyle değil mi? Piyanomuz bile var. Baksana, her yeri görebiliyorum. Çok teşekkür ederim baba. Çok teşekkür ederim. Çok eğleneceğiz, değil mi? Birlikte bineceğiz hepsine, değil mi baba? Yaa baba... Çok mutluyum. Çok mutluyum!"

"Aşil..." diyen Anka, hayretle araya girdi. "Bebeğim, biraz sakin olsan mı acaba?"

"Ama çok mutluyum! Disneyland'dayız" diye bağırdı Aşil gözlerini iri iri açarak. "Keşke Kerem de olsaydı. O da çok mutlu olurdu bence."

Aşil gözleri parlayarak kontrolsüz sevincini sergilerken yüzünde az da olsa bir burukluk oluşmuştu o anda. En yakın arkadaşıyla buranın tadını çıkarmak istediği belliydi elbette.

"Bir sonrakinde belki birlikte gelirsiniz. Hem zaten şimdi kış olduğu için bazı aletler çalışmıyor. Eğer annesi babası izin verirse bir sonrakine söz, ikinizi birlikte getireceğim. Bir dahakine yazın geliriz daha çok eğlenirsiniz." diyen Derim'in sözleri, Aşil'in neşeyle zıplamasına neden oldu.

"Kralsın baba!" diye bağırarak hızla arkasını dönerek yeniden balkonun camına koşturdu. Hava soğuk olduğu için kapalı duran kapının camına burnunu yaslayarak suratında kocaman bir gülümsemeyle yeniden dışarı baktı. Birkaç saniye sonra hızla başını geri çevirdi.

"Ne zaman çıkıyoruz dışarı? Hadi, şimdi çıkalım!"

"Önce valizlerimizi boşaltalım bebeğim, olur mu? Öğlen yemeğimizi yiyelim, sonra da dışarıda dolaşmaya başlarız."

Anka, Aşil'i cevapladıktan hemen sonra sessizce odanın bir köşesinde bekleyen Ozan'a inceleyen bakışlar attı ve ardından Derim'e döndü.

"Biz şu valizleri yerleştirene kadar Ozan'la otelin içinde dolaşsalar mı acaba? Sonra restoranda onlarla buluşuruz. Durmayacak bu çocuk odanın içinde. Delirdi iyice."

Gözlerinde anlık bir çaresizlik belirmişti. Derim, ondan daha metanetli bir tavırla başını sallarken gülümsedi ve hemen başını Ozan'a çevirdi.

"Ozan... Hadi, siz Aşil'le birlikte otelin içinde dolaşın biraz. Yarım saat sonra restoranda buluşuruz sizinle."

"Olur, patron" diyen Ozan, her zamanki gibi ifadesizce ona bakmıştı fakat Aşil'in sevinç çığlığı atarak kendisine

doğru koşturmasını izlerken gözleri bir an için tereddütle kısıldı.

"Hadi Ozan!" dedi Aşil, sevinçle genç adamın eline parmaklarını sararak. Bir yandan Ozan'ı çekiştirirken bir yandan kendisine hâkim olamadan yüksek sesle konuşmaya devam ediyordu. "Oteli gezelim. Neler var keşfedelim birlikte. Macera yaşayacağız, çok heyecanlı değil mi? Çok eğlenceli olacak! Sen hangilerini seviyorsun Ozan? Bence mutlaka Aslan Kral'ı görmeliyiz." Kapıdan çıkacakken aniden durdu ve heyecanla açılmış gözleri Ozan'a kilitli kalmış halde aklına yeni gelmiş gibi hararetle bağırdı. "Coasterlara bineceğiz!"

Anka ve Derim hayretle oğullarını izlerken Aşil, Ozan'ı çekiştirerek süitten çıkmıştı.

"Aklını kaçırdı iyice. Sence boy sınırlaması yüzünden coasterların hepsine binemeyeceğini şimdiden söylemeli miyiz? Yoksa ani bilgilendirme daha mı iyi olur?"

Anka düşünceli bakışları hala kapıya dikiliyken Derim'e sorduğu soru bir süre cevapsız kalınca bakışlarını ne yapacağını bilemez gibi ona bakan adama çevirdi. Derim, ne diyeceğinden emin olamadığı belli bir ifadeyle ona bakmaya devam edince Anka *anlaşıldı* der gibi başını salladı.

"Tamam. Bence orada öğrenmesi daha iyi olacak. Hem kendi gibi olan diğer çocukları görünce en azından tek olmadığını anlayacaktır."

"Seneye yine getireceğime söz versem?" dedi Derim atılarak. Aşil'in hayal kırıklığıyla yüzleşmek istemediği belliydi.

"Bu bile onun aklından çıkmayan bir eğlence olacak. Bence anlayışlı olacaktır, endişelenme."

Derim onaylayarak başını salladı ve genç kadına doğru bir adım atarken aniden gözleri parladı.

"Sence Ozan, Aşil'le vakit geçirirken biz birlikte coasterların hepsine biner miyiz?"

Anka bir kahkaha atarken başı geriye savruldu. Kollarını açarak önüne gelen adamın boynuna sarıldı. Yüzündeki gü-

lümseme kendisini muhafaza ederken sahte bir kınamayla genç adama baktı.

"Aşil'den çok kendin için istedin Disneyland'ı, değil mi?"

"Sence de eğlenceli görünmüyor mu?"

"Umarım çok sıra beklemeyiz."

"Orasını merak etme. Geçerli olan tüm aletler için fast pass aldırdım."

Anka gözlerini kocaman açarak Derim'in omzuna vurdu.

"Her şeyi düşünmüşsün!"

"Sanırım Aşil'e katılıyorum. Çok eğlenceli olacak!"

Derim'in yüzündeki çocuksu heves, Anka'nın ruhunu aydınlattı. Kollarını genç adamın boynuna sıkıca sardı ve yanağına dudaklarını bastırdı.

Oyunbaz bir tonla "Eğlenceye bir an evvel başlamak için..." diye başladığı cümlesine kısa bir es verdi. Dudaklarını yeniden adamın yanağına bastırdı ve başını hafifçe geri çekti. "Önce şu valizleri açmamız gerekiyor, biliyorsun." dedi suratını asarak.

Derim, kollarını genç kadının beline sarıp ince bedeni yukarı kaldırarak ayaklarını yerden kesti. Valizlerin olduğu büyük yatak odasına doğru ilerlerken "O zaman hiç vakit kaybetmeyelim mon Phénix. Ne kadar organize bir adam olduğumu sana daha önce söylemiş miydim?" dedi oyuncu bir sesle. "Göreceksin bak, on beş dakikada bitireceğiz. Hatta acaba diyorum... Sence kalan sürede şu yatağı bir denesek mi? Ne dersin? Gerçekten göründüğü kadar rahat mı? Sadece emin olmak istiyorum."

Anka neşeli, kısa bir kahkaha attı. Derim, kendisiyle birlikte genç kadını yatağa bıraktığında neşeli kahkahası uzayarak odanın içini kaplamıştı.

Paris, artık eskisi kadar acı vermiyordu ona. Geçirdiği son bir haftada öylesine güzel ve unutulmaz anıları olmuştu ki eski Paris anıları, silik birer görüntüye dönüşmüştü. Bir gün

o silik görüntülerin de küle dönüşerek tamamen yok olacağına emindi artık.

13. BÖLÜM

Lucca, attığı adımların kendisini ölüme an be an yaklaştırdığını düşünse de tutturduğu hızı kesmeden tereddütsüz adımlarla evin yan bahçesinde ilerliyordu. Gerilmiş yüzü, kasılan çenesinden belli olan birbirine geçmiş dişleri ve her iki yanında yumruk olan elleri, ne hissettiğini belirgin şekilde ortaya koysa da yanından geçtiği diğerleriyle göz göze gelmemeye çalışarak geniş ön bahçeye ulaştı. Evin önüne geldiğinde bir an başını kaldırıp kapıya ulaşan birkaç basamağa baktı.

Şubat ayının ortasında akşamın onundaki hava tıpkı tahmin edildiği gibi buz gibiydi. Esen sert rüzgâr koyu saçlarını savurduğunda hiçbir tepki vermeden ileri adımlamaya devam etti. Basamakları çıkan adımları kapıya vardığında durdu. Kilitli olmadığını bildiği kapının kulpuna uzandı ve açarak içeriye doğru bir adım attı.

Geniş girişte bir an için duraksayarak etrafına bakındı. Adımları ilk kez hissettiği korkuyla yere çakılmış gibi durdu. İleri adımlayıp adımlamama konusunda ne yapacağını düşünürken arka taraftaki mutfağa ulaşan koridorun köşesinden dönen Ozan'la göz göze geldi.

Bundan bir ay evvel, Ozan'ın her zamanki donuk ifadesiyle kendisine yaptığı uyarı, taptaze bir canlılıkla zihninde yeniden şekil buldu.

Bir gece tam yatmak üzereyken odasına gelmişti. Başı her zaman aşağıda, bakışları kimseyle göz göze gelmek istemez gibi hep yere eğikti. Onunla konuşurken de aynı duruşu sergilemiş, yine her zaman sahip olduğu o ifadesiz tonla konuşmuştu. Ne öncesinde Lucca'yı selamlamış ne de fazladan bir kelime sarf etmişti. Yalnızca onu uyarmış ve gitmişti.

"Banu..." demişti Ozan konuya direkt girerek. "Seni kullanıyor. Dikkatli ol. Göründüğü gibi biri değil. Ölme." demişti yalnızca.

Lucca, Ozan'ın sözlerini hayretle dinlemişti. Gerçi Banu'nun nasıl birini olduğunu birlikte olmaya başladıklarından üç gün sonra o da çözmüştü fakat bunu ona belli etmemişti. Kadının tavırlarının sahteliğini anlamayacak kadar tecrübesiz biri değildi Lucca. Ekibe en son gelenlerden biri olduğu için zayıf halka olduğu da düşünülmüştü mutlaka ancak çocukluğunu tek başına geçirdiği Buenos Aires sokaklarında hayatta kalmasını sağlayan şey, sağlam içgüdüleriydi.

Banu'nun ona yaklaşırken gösterdiği tavırlar, dişiliğini gözüne sokarcasına kullanarak onu baştan çıkarmaya niyetli olduğunu gösteren çabaları, Lucca'nın içgüdülerinin atağa geçmesine neden olmuştu. Bu tür oyunları ilk görüşte anlayacak kadar tecrübeye sahipti. Belki yirmi sekiz yaşında ekipteki diğerleri arasında genç ve tecrübesiz görünüyor olabilirdi ancak bu tür oyunları anlamayacak kadar aptal değildi. Ona sunulanı almış ve aslında niyetinin ne olduğunu da çözmeye çalışmıştı. Çözmüştü de... Ancak şu an geç kaldığını fark ediyordu ve asıl korkusu da, bunu biliyor oluşundan kaynaklanıyordu.

Şu an yapmak üzere olduğu şeyi, daha önce yapması gerekiyordu. Fakat tahmin edemediği şey, bu kadar hızlı bir planlama ve bu derece gözü kara bir cesaretin olamayacağı idi.

Ozan'ın ona "Ölme!" demesinin nedenini biliyordu Lucca. O zaman da anlamıştı. Banu'nun onu öldürebileceğini değil, yanlış bir hamle yaparsa patron tarafından öldürüleceğini söylemeye çalışıyordu Ozan. Derim'in hatalara karşı toleranssız olduğunu çoktan öğrenmişti. Derim sadece bir kez af çıkarmıştı, bu bile hepsi için olağanüstü bir durum olarak kayda geçmişti. Gerçi nedenini hiçbiri anlamamıştı fakat Derim'in ilk ve son kez çıkardığı affı harcamak istemedikleri de belliydi. En azından zamanında cezayı alan Chris ve Eren bunun için canla başla uğraşıyorlardı. Banu da ikinci şans verilenlerdendi ve Lucca onun da dersini aldığını düşünmüştü. Her ne kadar kendisine yaklaşmasının bir nedeni olacağını tahmin etse de bunun patronla alakalı olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Kimse ikinci şansını harcamak istemezdi ve şu kısacık sürede onun bile öğrendiği gibi Derim, cehennemin dibine dahi giren birini bulup yok edebiliyorsa Banu'nun böylesi bir gözü karalığa cesaret edebileceğine ihtimal vermemişti. Lucca'nın yaptığı en büyük aptallık buydu. Banu'nun bu kadar cesaretli olabileceğini tahmin edememişti.

Ozan'la göz göze geldiğinde genç adam hemen bakışlarını kaçırarak gözlerini aşağı indirmişti fakat o kısacık sürede bile Lucca'nın yüzündeki ifadeden adeta her şeyi okumuş gibiydi.

"Banu mu?" diye sordu Ozan, tahmin ettiği şeyin doğruluğundan emin olarak. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken boş boş yere baktı.

"Patronla konuşmam lazım... Öleceğim, biliyorum ama patronun bilmesi gerekiyor."

Lucca'nun büyük bir metanetle sonunu kabullenmesine rağmen korkusunu içine gömerek sarf ettiği kelimelere Ozan yalnızca başını salladı ve arkasını dönerek merdivenlere yöneldi.

"Çalışma odasında."

Lucca, adımlarını ileri atarak Ozan'ı takip etti. Bu merdivenleri belki de son kez çıkıyordu. Ne olursa olsun korkusunun önüne geçmesine izin vermedi fakat attığı adımların idama giden bir mahkûmun hissettiği gibi tonlarca ağır geldiğini de düşünmeden edemedi.

***

Derim, çalışma odasında Jan, Anka ve Alin'le birlikteydi. Dördü de büyük toplantı masasının etrafındaki koltuklara yerleşmişlerdi. Her birinin önünde açık ekranlar ve üst üste yığılmış kâğıt tomarları vardı. Derim'in bir sonraki hafta katılacağı Konsey toplantısı için ellerindeki tüm bilgileri bir araya getirdikleri bir durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Bununla birlikte Derim'in Konsey'deki diğer adamları davet edeceği mart ayındaki bağış organizasyonu için ön hazırlıkları konuşuyorlardı.

Önlerindeki kâğıtlarda Derim'in Monaco'daki otelinin balo salonunun çizimleri, davetiye örnekleri, menü alternatifleri ve davetli listeleri bulunuyordu. Organizasyonun Birim tarafından yapılması kararlaştırılmıştı ve sonraki hafta Anka ve Alin'in Birim'dekilerde başlayacağı çalışmalar öncesi, gerekli olan her şeyi netleştirmeye çalışıyorlardı. Bu organizasyonu dışarıdan birilerinin düzenlemesine imkân vermemek için Birim'in Avrupa'daki birkaç şehirde varlığını sürdüren organizasyon firması en uygun çözüm olarak düşünülmüştü. Tüm kontrol tamamen onlarda olacaktı ve planlanan hedefler için ilk adım, bu partiydi.

Derim ve Anka'nın İstanbul'a dönmesinin üzerinden on gün geçmişti. Paris seyahati ikisi için de bir dönüm noktası olmuştu. Anka, Derim'in ona karşı olan nezaketi ve çabasının yadsınamayacak olduğunun farkındaydı. İçinde boğuştuğu birçok kötü histen gün geçtikçe arındığını hissediyordu. Derim'e karşı olan kırgınlıklarıyla baş edebilecek güçteydi artık

Geçen zaman içinde tamamen yok olacaklarına da inanıyordu. Birçok şeyi henüz unutmamıştı fakat kendi içinde barış sağlamayı başarabilmişti.

Derim'in çok öncesinde hissettiği ancak hiç şahit olamadığı birçok yönüyle tanışıyordu ve öğrendiği yeni şeyler, genç adama karşı hislerini çok daha fazla güçlendiriyordu. Derim'in özündeki acımasız adamı, kontrolsüzlüğünü, aşırılığını inkâr etmiyordu, bunlar hala Derim'e yapışık olan ve belki de hayatı boyunca değiştiremeyeceği özellikleriydi fakat öte yandan bunların tam zıddı olan yanlarını da görmezden gelmesine yetmiyorlardı.

Derim karmaşık bir adamdı ve Anka nedensizce Derim'in bu karmaşıklığını seviyordu. Değiştirebileceklerimiz değil, değiştiremeyeceklerimiz belirlerdi kim olduğumuzu ve Anka muazzam bir iç rahatlığı ile Derim'in değiştiremeyeceği iyi yanlarını görmeyi tercih ediyordu. Derim katı bir adamdı ancak adaletliydi. Etrafındaki sevdiklerini ölümüne koruyordu, çok zekiydi, hayranlık uyandıracak entelektüel bir yanı vardı, gerçekten iyi bir babaydı ve Anka'nın ummadığı kadar da iyi bir sevgiliydi.

Anka, kendisinin çoğu zaman basit bulduğu şeylere Derim'in verdiği şaşkın tepkilerin göstergesi olan çocuksu yanının kötücül yanıyla dengelendiğini düşünüyordu ve kimi zaman artık çekinmeden yaptığı espriyle; genç adama da dediği gibi, onun cehennem kaçkını bir çocuk olduğunu benimsemişti. Derim, gerçek anlamda bir cehennem çocuğu idi ve Anka, o cehennem çocuğunu da sevebileceğini biliyordu.

Paris dönüşü Anka, kendi isteği ile Derim'in evine yerleşmeye karar vermişti. Buna en çok sevinen elbette Derim'den önce Aşil olmuştu. Hatta Aşil için, sevinçten öte çıldırmış da denebilirdi. Derim ise mutluluktan parlayan bakışlarını genç kadının üzerinden bir an bile ayırmadan Aşil'in taşkın sevincine aynı tepkilerle eşlik etmek istese de, kendi-

siyle büyük savaş vererek kapatamadığı dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle yetinmişti.

Anka'nın taşınma kararı, Alin'i de içine alan bir paket gibiydi. Paris dönüşü, kendi evlerine ulaştıklarında Aşil'i yatırmış ve Alin'le mutfakta kahve içerken pat diye verdiği kararı ortaya sermişti. Alin'in bu kararı adeta sıradan bir şeymiş gibi dinlediği dakikalar Anka'nın yaşadığı nadir, gergin anlardan biriydi.

"Eee ne zaman taşınıyoruz?" demişti Alin yalnızca.

Anka tereddütlü bir bakışı kardeşine atıp çenesini emin olmak ister gibi kaldırarak "Karşı çıkmayacak mısın?" diye sormuştu.

"Neden karşı çıkayım? Aşil'in anne babasıyla aynı evin içinde olmaya ihtiyacı var. Çocuk, hayatında ilk kez sıradan çocukların yaşadığı şeyleri yaşayacak. Ayrıca bildiğin gibi sevgilim de o evde. Yani beni de pakete dâhil ettiğin için sana teşekkür etmem lazım aslında."

Anka rahatladığını belli eden derin bir soluk almıştı. "Belki karşı çıkarsın diye korktum açıkçası. Ama sensiz gitmek de istemem. Biz hiç ayrılmadık, sensiz başka bir evde yaşadığımı düşünemiyorum bile."

Alin, çoğu zaman gösterdiği vıcık vıcık tutumuyla suratına saçma bir gülümseme oturtup gözlerini iri iri açmıştı. "Ay biz elti mi olacağız seninle? Aynı evin içinde yaşayan komün aileler gibi yani?"

Anka suratını buruşturarak masanın üzerindeki peçeteyi kardeşine fırlatmıştı hızla.

"Neyse ki Derim'in evi büyük de, cümleten aynı odada yatmayacağız?"

"Bizden fantezi çalmanıza asla izin veremem!" diyen kardeşinin arsız suratına gözlerini kocaman ayırarak dehşetle bağırmıştı. "İğrençsin Alin!"

Ertesi günü Anka, Derim'in kahvaltıya geldiği vakit, hem oğlu hem de genç adama aynı anda haberi vermişti. Adeta

sıradan bir şeyden bahsediyor gibi, genç adamın çayını önüne bırakırken "Bugün birkaç kişi gelip bizim eşyaları senin eve götürebilir mi rica etsem?" dediğinde Derim donmuş gibi ona bakarken Aşil hızla başını kaldırıp hevesle annesine bakmıştı.

Derim, genç kadına sorarcasına öylece bakarken Anka, sıradan bir şeyden söz eder gibi omuz silkerek karşılık vermişti.

"Senin eve taşınıyoruz. Daha mantıklı olur diye düşündüm."

Aşil, o andan itibaren kopmuştu. Mutfağın içinde sevinçle bağırıyor, neşeyle etrafta koşturuyordu. Derim, oğluna eşlik etmek istese de kendisine zorlukla hâkim olmuş ve dakikalarca suratında saçma bir sırıtmayla oturmuştu.

O günden beri, hepsi inanılmayacak kadar iyi bir uyum içindelerdi. Aynı evin içinde olmaları, gün boyu her birinin farklı bir yerde olduğu için imkân vermeyen uzun konuşmaları akşam saatlerinde yapabilmelerini sağlıyordu. Önlerinde aşılması gereken sorunlar vardı, hepsi bunların ciddiyetinin farkındalardı ve uzun uzun bu konuların üzerinde konuşabilmek, alternatif çözümler üretmelerini de sağlıyordu.

Mart ayındaki organizasyon işinin büyük bölümünü Anka ve Alin sırtlanmışlardı. Kâğıt üzerinde yapılacakları listelerken duruma tamamıyla hâkim olabilmek için Monaco'daki oteli de yerinde görmeleri gerektiği planları arasındaydı. Derim ve Jan'ın Konsey toplantısına katılmak için İngiltere'de olacakları günlerde, Anka ve Alin de gerekli düzenlemeler için Monaco'daki oteli ziyaret edeceklerdi.

Dördü son günlerde yaptıkları gibi, büyük toplantı masasına yayılmış değerlendirme yaparken odanın kapısı vuruldu ve Ozan içeri girdi.

"Lucca..." dedi düz bir sesle. "Seninle konuşacakları varmış, patron."

Yüzü kapıya dönük olan Derim sorarcasına ona baktı. "Yalnız mı konuşmak istiyor?"

Ozan, çabuk kaçamak bir bakışı odadakilere atarak belli belirsiz başını iki yana salladı. "Bence buradakilerin de duyması gerekecek."

Derim tek kaşını kaldırdı, çenesini öne çıkaran bir jestle "Söyle, gelsin." dedi ifadesizce. Diğerleri merakla yerlerinde toparlanırken seslerini çıkarmamışlardı.

Ozan, araladığı kapının önünden kenara çekildi ve kapıyı tamamen açarak Lucca'nın içeri girmesini işaret etti. Lucca adımlarını yere sürüyerek içeri girdi ve anlık da olsa telaşlı bakışlarını odadakilerin üzerinde gezdirdi.

"Anlat Lucca." dedi Derim düz bir sesle. Biraz evvel Ozan'la konuştuğu Türkçeden ortak dil olarak kullandıkları İngilizceye geçiş yapmıştı.

Lucca, tedirgin birkaç saniye geçirdi ve neden sonra derin bir soluk alarak omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını Derim'in gözlerinden çekmeden konuşmaya başladı.

"Banu ortada yok. Gitmiş..." diye yaptığı giriş, herkesin yerinde dikilmesine neden oldu. Jan, kaşlarını çatarak oturduğu koltuğu Lucca'dan tarafa çevirdi. Anka ve Alin, sessiz ancak tedirgin bakışlarını masanın karşısında dikilen genç adama çevirmişlerdi.

"Ne demek gitmiş Lucca?" dedi Derim, sert bir sesle. Yerinde yavaşça hareketlendi, masanın ucunda oturduğu koltuğu öne çekti, bedeni öne eğilirken dirseklerini dizlerine dayayarak kararan bakışlarını karşısındaki genç adama sabitledi.

Lucca huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Bakışları bir an için yere indiyse de son bir cesaretle yeniden Derim'e bakarak konuşmaya devam etti.

"Bana yaklaşmasının bir nedeni olduğunu tahmin etmiştim ama çözememiştim. Ozan beni uyarmadan önce de farkındaydım... Ters bir şeyler olduğunun farkındaydım ama

sağlam bir gerekçe olmadan herhangi bir tepki vermek istemedim. Meğer ağzımdan laf almak içinmiş..." dedi, alçak bir tonla son kelimeleri sarf ederek.

"Ne demek Ozan seni uyarmadan önce?" Derim'in gözleri hızla Ozan'a çevrildi.

"Bir ay evvel Ozan, beni Banu'ya karşı uyarmıştı." diye düşük sesle açıkladı Lucca.

"Sen neden buna gerek gördün?" diye sordu Derim. Anlamaya çalışır gibi Ozan'a bakıyordu. Ozan'ın kimsenin göremediklerini gördüğünü her zaman bilmişti. Ancak neden öncesinde kendisiyle konuşmayıp Lucca'yı uyarmakla yetindiğini anlamaya çalışıyordu.

"Gözleri..." dedi Ozan umursamazca omuz silkerek. "O tür bakışları tanıyorum." dedi yalnızca. Yaptığı açıklamanın yeterli geldiğini düşünmüş olmalıydı ki, başka bir şey demeden boş bakışlarını karşısında olduğu pencereden dışarıya, karanlığa çevirdi.

Derim bakışlarını tekrar ona çevirince Lucca, aceleci bir tavırla yeniden konuşmaya devam etti.

"Son operasyonla ilgili sürekli bir şeyler soruyordu ve ben de bunları ona söyleyemeyeceğimi tekrarladım hep. Benden bir şey öğrenemeyince daha farklı yollar denemeye karar vermiş anlaşılan." diyerek sinirli denecek bir tonla devam etti sözlerine. Çenesini hafifçe kaldırıp ifadesizce Derim'e baktı. "Bu akşamüzeri Duman ve Bekir, Bekir'in odasındalardı. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Yani konuşuyorlarmış..." diye çabucak ekledi Lucca. "Benim Türkçem iyi değil, biliyorsun patron, anlamadım ne konuştuklarını."

Derim gözünü kırpmadan Lucca'ya bakıyordu. Lucca tedirgin bir refleksle elinin tersiyle çenesini ovdu. "Banu'nun odasına gitmiştim. Öyle aniden. Neden yaptım, bilmiyorum, genelde ona haber vermeden gitmeme sinirleniyordu ama umursamadım. İçeri girdiğimde Duman ve Bekir'in seslerini ayırt edecek kadar duydum yalnızca."

"O ne demek? Seslerini duydum derken?" Derim'in sesi öyle gergindi ki, odanın içinde adeta herkesi titreten bir elektrik akımı meydana gelmişti.

"Bekir'in odasına dinleyici koymuş."

Lucca'nın itirafıyla Derim aniden yerinden kalkarak birkaç adımda Lucca'nın karşısına dikildi. Masanın etrafındakilerden çıkan keskin solukları o anki şaşkınlıkla kimse fark etmedi. Hepsinin kaşları havalanmış, gözleri hayretle açılmış Lucca'ya bakıyorlardı.

"Ne dedin sen?"

"Dinleyici koymuş." diye tekrarladı Lucca, gergin bir tonla. "Önce anlamadım. Ben içeri girince telaşla telefonu kapadı ve sinirle bağırmaya başladı. Yaptığı şeyi fark ettiğim için ben de ona bağırdım. Kavga ettik. Duman ve Bekir'i neden dinlediğini sordum, bana herkesin onu dışladığını, kimsenin bir şey anlatmadığını, o da yalnızca her şeye hâkim olabilmek için diğerlerinin bildiği şeyleri öğrenmeye çalıştığını söyledi. Senin bundan hoşlanmayacağını söyledim ona. Her operasyon bilgisinin yalnızca görevli olanlara ait olduğunu, bunları zaten bilmemesi gerektiğini söyledim. Ağlamaya başladı. Önceden böyle olmadığı gibi bir şeyler zırvaladı. Kendisini çok dışlanmış hissettiğini, kimsenin onunla konuşmadığını söyledi. O an üzüldüm ama yine de bunu sana söyleyeceğimi belirttim. Bilmen gerekiyordu çünkü."

"Duman ve Bekir'le konuştun mu? Neler konuşmuşlar?" dedi Derim, gergin bir tonla.

Lucca onaylayarak başını salladı. "Bekir vurulmuştu ya son operasyonda. Duman da dövüşlerden sonra epey dağılmıştı. Aldıkları yaraları konuşuyorlarmış. Son operasyonda ikisi de görevli oldukları için kendi aralarında değerlendirme yapıyorlarmış. Yani son operasyon, konuştukları konular arasındaymış."

Derim gözlerini kısarak Lucca'ya baktı. Kendi odalarında konuştukları için Duman ve Bekir'e çıkışmasının hiçbir an-

lamı yoktu çünkü aynı operasyonda görevli olanlar, her ne kadar kendi aralarında sonrasında değerlendirme yapsalar da. Derim onların ayrı ayrı katıldıkları diğer operasyonlar hakkında konuşmadıklarından kesin olarak emindi. Adamlarına güveniyordu. O anda yalnızca Banu'nun yaptığı şeye inanmakta zorluk çekiyordu. Banu'nun kendi ölüm fermanını imzalayacak kadar gözünün kararmasına hayret ediyordu.

"Devam et!" dedi Derim dişlerinin arasından. Çenesi kilitlenmiş gibi dudaklarını zorlukla aralamıştı. Bakışları Lucca'yı öldürecek gibiydi ve Lucca, yeniden tedirgin bir tavırla elini saçlarında gezdirdi.

"Banu'nun onun odasına dinleme cihazı koyduğunu söyledim Bekir'e. Odayı tarayıp bulup çıkardık, yok ettik. Bekir çok sinirlendi doğal olarak. Banu'yla yüzleşmeye çalıştı ancak Banu'yu bulamadık. Saatlerdir Banu'yu arıyoruz fakat ulaşamadık. Gitmiş."

Lucca sözlerini bitirdiği anda Derim'in, çenesine indirdiği sert bir yumrukla odanın ortasına serildi. Masada oturan üçlü, hızla yerinde doğrulurken Anka'nın uyarı dolu "Derim!" diyen sesi duyulmadı bile.

Derim, yere düşen genç adamın tepesine binip yeniden bir yumruğu yüzüne indirdi.

"Saatler geçmiş, bunu şimdi mi söylüyorsun bana?"

"Derim!" diyen Jan ileri adımladı hızla.

"Kal olduğun yerde!" diye Derim öyle yüksek sesle haykırdı ki, çalışma odasındaki eşyaların yerlerinden oynadığına Anka kesinlikle emindi. Derim yalnızca başını omzunun üstünden geriye çevirmiş, Jan'a öldürücü bakışlarını dikmişti. "Kal yerinde!" diye kükredi tekrar, işaret parmağını Jan'a uzatarak.

Yere serilen Lucca başını hafifçe kaldırırken ağzının içine dolan kanlar dudağının kenarından çenesine doğru akıyordu. Ozan, odanın kapısının önünde tepkisizce yerdeki adama bakıyordu.

"Özür dilerim patron." dedi Lucca, bozuk bir sesle. Yediği yumrukları hak ettiğini biliyordu ve yerde toparlanmaya çalışırken ayağa kalkmayı düşünmedi bile. Banu ile birlikte olduğu için ayrıca kızgındı kendisine. Her ne kadar sürekli tetikte olsa da, kadının ona sunduğunu da geri çevirmemişti ve şimdi Banu yüzünden başı belaya girerse bunun tek sorumlusu kendisi olacaktı.

Derim, hızla başını ona çevirdi ve öne eğik bedenini biraz daha yere doğru indirirken iki eliyle Lucca'nın yakasına yapıştı.

"Saatlerdir ne bok yiyorsunuz siz? Fark ettiğin anda gelip bana söylemen gerekiyordu!"

"Gelecektim patron. Yemin ederim gelecektim ama önce Duman ve Bekir'in neler konuştuklarını sormam gerektiğini düşündüm. Ne kadar bilginin çıktığından emin olmak istedim."

"Odaya dinleyici koymuş geri zekâlı! Kim bilir ne zaman koydu? Öğreneceğini çoktan öğrenmiştir zaten. Neyi öğrenip öğrenmediğinin ne önemi var ki artık?"

Lucca çaresiz gözlerle Derim'e bakıyordu. Tek düşündüğü zayiatı belirlemek ve Derim'e tam bir rapor vermekti. Banu'nun ortadan kaybolabileceği aklının ucundan geçmemişti.

"Odalar sık sık taranıyor Derim." dedi Jan, durgun bir tonla. "Çok fazla zamanı olmamıştır." diye fikir yürüttü.

Derim hırsla Lucca'yı sarsarak yere fırlattı, şeytani bir gülümsemeyle doğrularak Jan'a baktı.

"Sen de mi aptallaştın?" diye sordu kararmış gözlerle. "Bunu yapacak kadar gözünü kararttıysa, sence bunun o da farkında değil mi? Yapacağı tek şey, taramaların olduğu gün dinleyiciyi geri almak, sonrasında yine yerine yerleştirmek olurdu."

"Son iki aydır düzeni Marcel'le değiştirdik." dedi Jan, sakin bir sesle bilgi vererek. "Öncesinde programlanmamış,

rastgele taramalar yapıyoruz. Banu, ne zaman yapacağımızı tahmin edemezdi. Muhtemelen dört gün önceki taramadan sonra koymuştur."

"Siz adamların odalarını mı tarıyorsunuz?" diyen Alin, o an alakasız bir giriş yaptığını bilse de merakına gem vuramamıştı.

Jan yavaşça ona dönüp düz bir tonla açıklama yaptı. "Adamlara güvenimiz tam ama dışarıdan gelen malzeme araçları oluyor. Düşman çok, kimin, ne zaman, ne yapacağına emin olamayız. Yalnızca güvenlik tedbirlerinden biri bu. Evin içi de düzenli aralıklarla taranıyor."

Anka'nın kaşları hayretle yukarı kalktı. Bunu daha önce fark etmemişti ancak günün çoğunu evin dışında geçirdiği düşünülürse, şaşırtıcı da gelmedi bu bilgi.

Lucca, acısını içine gömerek yeniden yerinde doğrulup kalçasının üzerine oturdu ve başını aşağı eğdi. Derim yeniden ayaklarının dibindeki adama baktı öfkeyle.

"Ozan!" dedi sert bir sesle. "Lucca'ya odasına kadar eşlik et. Cezasını sonra bildireceğim!"

Anka istemsiz bir adımı öne attı. Derim'in bu yüzden Lucca'ya ceza kesmesini mantıksız bulmuştu.

"Ne cezası? Lucca'nın suçu yok ki." dedi itiraz yüklü bir tonla.

"Karışma!" dedi Derim öfkeyle ona dönerek. "Adamlarımla ilgili şeylere karışma!"

Anka gözlerini kısarak Derim'e baktı. Lucca, ağır ağır yerinde toparlanırken başı hala önüne eğikti. Ozan bir adım ileri çıktı. Anka, Derim'e söz verdiği gibi adamlarının önünde tartışmamak için dişlerini birbirine bastırarak suskunluğa gömüldü ancak Derim'le baş başa kaldıklarında, sonuna kadar savaşacağına kendi kendine söz verdi.

Lucca, zorlukla yerinde doğrulduğunda ertesi günü çenesinde ciddi bir morluk olacağına ve birkaç gün yemek yerken zorlanacağına Anka emindi. Lucca, kapıya doğru yere sür-

düğü adımlarla yaklaştı, Ozan onun arkasından ağır adımlarla ilerliyordu. Kapıdan çıkmak üzere olan iki adamın arkasından Derim hırsla bağırdı.

"Ozan! Bul onu bana!"

"Bende patron. Merak etme" diyen Ozan'ın sesi, yine ifadesiz sayılabilirdi ancak adeta uzun zamandan beri beklediği iyi bir haberi almış gibi belli belirsiz çıkan keyifli bir tınıyı gizleyememişti.

Jan, af dileyen bakışlarını iki kadına çevirdi. "Bu akşamlık çalışmaya son verelim mi kızlar? Bizim önce şu krizi nasıl yöneteceğimizi konuşmamız gerekecek."

İki kız kardeş başlarını sallayarak hareketlendiler ve odanın kapısına doğru ilerlediler. Anka odadan çıkmadan evvel, gergin omuzları ile pencereden dışarı bakan, sırtı kendisine dönük, elleri ceplerindeki Derim'e hızlı bir bakış attı.

Banu'nun yaptığı şeye çok şaşırmamıştı, aksine senelerce yanında çalıştığı adamın nasıl tepki vereceğini bile bile böyle bir şeye kalkıştığı için kadını takdir bile etmişti. Bir insanın kendi ölüm fermanını imzalayabilmek için hakikaten ya çok cesur ya da çok aptal olması gerektiğini düşünüyordu. Anka o an, Banu'nun hangisi olduğuna karar veremediyse de takdir etmeden yapamamıştı.

Odanın kapısı kapandığı anda Derim, hızla Jan'a döndü. Bakışlarına yüklenmiş çaresizlik ve adeta haksızlığa uğramış bir tavırla elini sinirle önünde salladı.

"Bir kez!" dedi yüzünü buruşturarak. "Hayatımda sadece bir kez, birine ikinci şans vereyim istedim. Berbat bir halde onu topladığım sokaklara yeniden atmayayım dedim. Af beklerken affetmeyen iki yüzlü bir pislik olmayayım dedim! Bu mu karşılığı?" Allak bullak olmuş bir yüzle kapalı kapıya doğru elini salladı. "Ben nasıl bakacağım onun yüzüne?"

Jan, Derim'in kimden söz ettiğini sormaya gerek duymadı. Banu'nun yaptığının Anka'ya uzanacağı ve Derim'in bu gerçekle başa çıkmakta zorlanacağı açıktı.

"Senin suçun yok Derim. Herkes ikinci bir şansı hak eder ama bunu harcamak istiyorsa da bedeline razı gelir. Banu'yu defalarca uyardım. Olan oldu artık. Biz yapılacakları düşünelim."

Derim sinirli adımlarla odanın içinde volta atmaya başladı. Bir eli karmaşık saçlarının arasında dolaşırken hızlı hızlı konuştu. "Marcel'i çağır. Tüm kameraları gözden geçirin. Ne zaman çıkış yapmış? Nereye gitmiş? Bulun. Lee'yi ara. Banu'ya ait olan tüm pasaportların giriş çıkışlarını kontrol etsin. Bekir'i çağır. Tam olarak neler konuştuklarını, nelerden söz ettiklerini bilmek istiyorum. En son kontrol dört gün önce oldu, dedin. O günden beri, Bekir odasında kimle, ne konuştu, hepsini anlatacak bana. Banu'nun kullanabileceği ya da işine yarayabileceği ne tür bilgilerden söz ettiler, bilmemiz lazım. Herkese... Diğer ülkelerdeki tüm adamlara da bilgi geçin. Banu dışarıda artık. Düşman ilan edildi. Onu gören, ona ulaşan, ilk bana haber verecek. Ele geçiren, her neresi olursa olsun, ben yanlarına varana kadar bir yere kapasın, beni beklesin."

Jan başını sallayarak masanın üzerindeki telefona uzandı. Marcel ve Silva'ya çalışma odasına gelmelerini söyledi.

Derim, yine pencerenin önünde dikilmiş elleri ceplerinde düşük omuzlarla dışarıyı izliyordu. Şu an Anka'yla yüz yüze gelmeye cesareti yoktu. Oranın dışında herhangi bir yerde olmayı her şeyden çok istedi o anda. Anka'nın yüzüne nasıl bakacaktı? Hiçbir fikri yoktu. Anka, onun yüzünden daha ne kadar zarar görecekti? Her şey, yeni yeni yoluna girmeye başlamışken Banu'nun pimi çekilmiş bir bomba gibi ortalıkta dolaşması, daha tadına doyamadığı birkaç mutlu günü adeta gırtlağına basmıştı. Öyle büyük bir hüsran hissediyordu ki, Banu'yu affettiği güne binlerce kez lanet okudu. Ve o an, bir daha asla kimseye merhamet göstermeyeceğine kendi kendine yemin etti.

***

Gecenin kaçı olduğunu bilmiyordu Anka. Ancak odanın içinde hissettiği adım sesleriyle gözlerini araladığında sabaha karşı bir vakit olabileceğini tahmin etti. Derim'in sessiz adımlarla odanın içinde dolaştığını duyuyordu. Önce banyoya ilerlemiş, dakikalar sonra aynı sessiz adımlarla giyinme odasına ulaşmıştı. Hareketsizliğini sürdürerek Derim'in yatağın içine girmesini bekledi ancak odanın içine çöken uzun sessizliğin ardından hala yatakta bir esneme hissetmeyince başını usulca aşağı eğdi ve odanın içini taradı. Perdelerden içeri sızan dışarıdaki aydınlatmaların ortaya çıkardığı belli belirsiz loşlukta, Derim'in odanın ilerisindeki oturma grubundaki kanepede üzerinde yalnızca bir boxerla oturduğunu, dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü ellerinin arasına gömdüğünü gördü.

Ağır hareketlerle yerinde doğrularak dirseğiyle yataktan destek aldı ve ileriye, genç adama doğru baktı.

"Derim?" dedi kısık bir tonla.

Genç adamdan hiçbir ses çıkmamıştı ancak Anka onun başını belli belirsiz iki yana salladığını fark etmişti. Yatakta tamamen doğrularak üzerindeki yorganı kenara attı ve ayaklarını yere basmak için hafifçe bedenini kenara çekti.

"Gelme" diyen boğuk, alçak sesi duyduğunda öylece kalakaldı. Derim'in biçare çıkan boğuk sesinde, Anka'nın kaşlarını çatmasına neden olacak bir yalvarış vardı.

Verilen komutu umursamadan çok daha kararlı ve hızlı hareketlerle yataktan çıktı ve her zamanki pijamaların içinde, çıplak ayaklarıyla ilerleyerek genç adama yaklaştı. Derim'in önüne vardığında bacaklarını altına alarak dizlerinin üzerine oturdu. Ellerini yavaşça uzatıp Derim'in yüzüne kapalı olan ellerine uzandı ve parmaklarıyla genç adamın uzun kemikli parmaklarına tutundu. Zorluk çekmese de belli belirsiz bir güç harcayarak Derim'in ellerini aşağı indirdi. Derim başını kaldırıp ona bakmamıştı. Bakışları yere kilitli öylece oturmaya devam ederken Anka, onun gerilen omuzlarının seğirdi-

ğini fark ediyordu. Tutundukları ellerinde, ikisinin de parmakları sıkıca birbirine dolandı.

"Bana bak" dedi Anka alçak bir sesle.

İki eli, Derim'in iki eline sarılmış halde yerde otururken bu kez biraz daha yüksek sesle yeniden üsteledi.

"Derim! Bana bak!"

Derim, bakışlarını ağır ağır ona kaldırdığında Anka, genç adamın gözlerini içindeki hüznü ve çaresizliğini apaçık görebilmişti.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu Anka, alçak, anlayış dolu bir sesle.

"Benim yüzümden" diye mırıldandı Derim.

"Ne senin yüzünden?" diye sordu Anka, hafif bir diklenmeyle.

"Banu'nun bela olacağı belliydi. Ona bu şansı ben verdim. Benim yüzümden" dedi Derim, suçluluk dolu bir tonla.

"Ne oldu?" diye sordu Anka, bilmek istediğini belirtir meraklı bir tonla. "Ne durumdasınız? Buldunuz mu nerede olduğunu?"

Sinirli olduğu belli, tıslayan bir gülüş Derim'in dişlerinin arasından çıkarken başını hayıflanır gibi iki yana salladı.

"Bulgaristan'a geçmiş."

"Hala orada mı? Ulaşabildiniz mi?"

Derim başını iki yana salladı. "Özel uçakla Bulgaristan'dan çıkmış." dedi tükürür gibi. Suçlu bakışlarla genç kadına baktı. "Tahmin et kimin?"

Anka, sakin gözlerle genç adama bakıp başını salladı. "Grenkov'un."

Derim, ciğerlerinde hava tükenmiş gibi derin bir soluk alarak doğruldu ve sırtını kanepenin arkalığına dayadı. Ellerine tutunan Anka, onun bu hareketiyle öne doğru eğilirken hareketlendi ve oturduğu yerden kalkarak kanepenin üzerine, Derim'in yanına kıvrıldı. Dizleri Derim'in kucağına yas-

lanırken iyice adama sokuldu. Sağ kolunu kanepenin sırtına yasladı. Gözlerini Derim'e dikti.

"En baştan anlatır mısın? Tam olarak nasıl olmuş?"

Derim sıkıntılı bir tavırla sağ elini kaldırıp saçlarının arasından geçirdi. Sol eli hala sıkıca Anka'nın elini kavramış haldeydi.

"En son tarama dört gün önce yapılmış. Bekir son dört gündür odada fazla kalmamış. Yalnızca uyumaya gitmiş. Fakat bugün Duman'la konuşurken Grenkov'dan söz etmişler. Banu, bu ismi duyunca kalan boşlukları kafasında doldurmuştur. Anatoly Grenkov'un trafik kazasında öldüğü haberleri gazetelerde çıkmıştı biliyorsun. Bunun yalan olduğunu bilecek kadar bu işlerin içinde Banu. İkiyle ikiyi toplamıştır mutlaka. Lucca'nın fark etmesi, onun da hızlı hareket etmesine neden olmuş. Lucca bana bunu önceden söylese Banu başına geleceği çok iyi biliyor. Adamlar, Bekir'in odasındaki dinleyiciyi ararken Banu çoktan evden ayrılmış. Onun için hazırlanan tüm sahte pasaportlarla birlikte. Muhtemelen yüklü bir nakdi de vardı. Hepsi iyi para alıyorlar. Birikim yaptığına eminim. Lee telefon kayıtlarına ulaştı. En son Moskova'yla görüşmüş. Evden ayrıldıktan on dakika sonra. Yol boyu acele ettiğinden mecbur kalmıştır kendi hattını kullanmaya. Sonrasında hattan kurtulduğu belli çünkü yaptığı son görüşmeden sonra sinyal kesilmiş. Kullandığı aracı Silivri'de bırakmış. Muhtemelen başka bir araç bulmuştur. Tabii başka bir telefon hattı da tedarik etmiştir. Alman pasaportuyla Kapıkule sınırından Bulgaristan'a geçmiş."

Anka sessizce Derim'i dinliyordu. Anlatılanları kafasında bir düzene koyuyordu. Derim bir süre suskunluğa bürününce Anka, başını devam etmesini ister gibi salladı.

"Bulgaristan'dan ne zaman çıkış yapmış?"

Derim, derin, bıkkın bir soluk koyuverdi. "Tahminen gece yarısından sonra. Uçağın hala havada olduğuna eminim. Sabaha varmış olacak..."

"Nereden biliyorsunuz Grenkov'un uçağı olduğunu?"

"En son Grenkov'u aradığı için Lee'den Grenkov'un hareketlerini takip etmesini istedim. Grenkov'un özel uçağı, akşam Moskova'dan Bulgaristan'a uçmak için hareket etmiş. Bulgaristan'da sadece tek bir kadın yolcu alacağı kayıtlara geçmiş. Banu'nun çıkış biletini garantiye almak için sağlam bilgiler vaat ettiği belli."

Anka, düşünceli bakışlarını kucağına indirdi ve bir süre boyunca duyduğu bilgileri sindirmeye çalıştı. Birkaç dakikalık suskunluk, kararlı bir tavırla başını kaldırmasıyla son buldu.

"Tamam. Anladık. Banu, Grenkov'a bilgileri satacak belli ki. Anatoly Grevkov'u bizim öldürdüğümüzü söyleyeceği açık."

"Ben öldürdüm!" dedi Derim üzerine bastırarak. Başını hızla Anka'ya çevirip dik dik bakmıştı genç kadına.

"Biz ya da sen, fark eder mi?" dedi Anka çabucak. "Bundan sonrasını nasıl yöneteceğimizi konuşalım."

"Güvenlik tedbirleri en üst seviyeye çıktı. Aşil'in senin ve Kızıl'ın yalnız başınıza tek bir adım atmanızı istemiyorum."

"Derim!" dedi Anka uyarı dolu bir tonla. "Aşil konusunda sana katılıyorum ama Alin ve benim orduyla dolaşmamı bekleme. Çok dikkat çeker. Kaldı ki önümüzdeki günlerde yapacak dünya kadar işimiz var. Bu şekilde hareket edemeyiz."

"Mon Phénix!" dedi Derim sert bir sesle. "Yalnız başınıza dolaşmanız mümkün değil! Bunu benimle tartışma!"

Anka sakinleşmek ister gibi derin bir soluk alıp birkaç saniye boyunca gözlerini yumdu. Gözlerini yavaşça açtı ve durgun bir ifadeyle Derim'e baktı. Otoriter bir tonla "Bundan sonrası için düşündüğün ne?" diye sordu.

Derim başını önüne çevirdi sıkıntıyla. Avucunun içindeki eli ne yaptığını bilmez bir tavırla sıktı. Düşünceli bir tonla

konuşmaya başladığında Anka, onun kafasının içinde onlarca alternatifi aynı anda değerlendirdiğine emindi.

"Birkaç cephede aynı anda savaşmamız gerekecek. O yüzden çok iyi organize olmak gerekiyor. Banu muhtemelen uzun bir süre Grenkov'un koruması altında olacak. Yine de Ozan peşine düştü. Adamların hepsine bilgi geçtik. Moskova'da bulunan istihbaratçılarım, Banu'yu takip etmeye çalışacaklar ve Ozan'ı bilgilendirecekler. Tek bir açıkta Ozan ne yapacağını biliyor."

"Öldürecek mi?" diye sordu Anka kaşlarını kaldırarak.

Derim, başını ağır ağır Anka'ya çevirdiğinde gözlerinin içindeki ifade, Anka'nın kanını donduracak kadar soğuk, adeta buz gibi donuktu.

"Onu benim elimden kimse alamaz!" dedi Derim vahşi bir tonla. "Onu ben öldüreceğim! İhaneti başka bir konu ama sana ve Aşil'e bilerek zarar vermek için yaptığı bu bokluk..." Derim duraksayarak başını iki yana salladı. "Onu benden başka kimsenin öldürmesine izin vermem. Ozan, paket edip getirecek bana."

Anka, uzun denecek bir süre Derim'in yüzünü inceledi. Derim başını yine önüne çevirmiş dümdüz karşıya bakıyordu. Odanın loş ortamı her şeyi netlikle görmesine izin vermiyordu ancak onun da görmek için bir yerlere baktığını sanmıyordu Anka. Genç adamın gerilen çenesi, farkına varmadan sıktığı parmaklarına baskı yapan eli, kaslı kollarının gerilip gevşemesi nasıl bir ruh hali içinde olduğunu belli ediyordu. Yalnızca düşünüyordu Derim. Baktığı yeri görmüyor ama onlarca düşünceyi kafasında çeviriyordu muhakkak.

Anka, Derim'in kararlı bir tavırla ona aktardığı kelimeleri düşünürken bunun olmasına izin veremeyeceğini geçiriyordu zihninde. Derim, pişman olacağı birçok şey yapmıştı. Geçmişte kendisine de pişman olduğu çok şey yapmıştı fakat Anka, bunun yalnızca ikisi arasında olması gereken bambaşka bir konu olduğunu düşünüyordu. Derim, geçmişte yaptığı

onlarca kötü şeye karşın, tüm hayatı boyunca yalnızca tek bir çizgiyi geçmemişti. Anka, kendisini konu dışında tutarsa, Derim, hiçbir kadına zarar vermemişti ve Anka nedensizce bunun yine aynı şekilde devam etmesini istiyordu. Derim'in annesine verdiği sözü, hayatının sonuna kadar tutmasını istiyordu. Bu sözün Banu yüzünden bozulacak olması yüreğini öylesine sızlatıyordu ki yalnızca bunun için bile o kadından nefret edebilirdi. Derim'in kendisi için kutsal olan bir sözü, Banu yüzünden bozacak olmasını Anka kabullenemiyordu.

Konuyu değiştirmek ister gibi merak ettiği başka bir soruyu dile getirdi. Ses tonu gergin olmakla birlikte belirgin bir uyarı da taşıyordu.

"Lucca'ya ne yapacaksın?"

Derim hızla başını genç kadına çevirdi. Bakışları öfke doluydu.

"Bir daha hiç kimseye merhamet göstermeyeceğim!"

"Derim," dedi Anka, ihtiyatlı bir tavırla. "Lucca'nın hiçbir suçu yok, biliyorsun."

"Bu kadar aptalca davranan birinin benim ekibimde işi yok!" dedi Derim aynı öfkeyi sürdürerek.

"Sana geç bilgi verdiği için kabahatli olabilir ama Banu'nun ortadan kaybolmayı tercih etmesi, kimsenin tahmin edebileceği bir şey değildi. Bu ekipte kalmak için her şeyi göze alan biriydi, biliyorsun. Lucca, Banu'yla birlikte olmasa, onun odasına aniden gitmeyi göze almasa, bunların hiçbirinden haberimiz olmazdı. Hatta Banu belki de çok daha büyük bir zarara da yol açabilirdi. Katıldığı herhangi bir operasyonda sizi arkanızdan vurabilirdi. En azından Lucca sayesinde şimdi tedbir alabiliyoruz. Bu önünde sonunda olacaktı Derim. Banu pes etmeyecekti ve çok daha büyük bir zarar verebilirdi."

Derim, Anka'yla göz göze gelmeye cesaret edemeyerek utanç dolu bakışlarını aşağı indirdi. Başı hissettiği utancın

altında eziliyormuşçasına neredeyse doksan derecelik bir açıyla boynundan öne eğilmişti.

"Hepsi benim yüzümden. Affetmeyecektim." diye mırıldandı keder dolu bir tonla.

Anka kanepenin arkasına yasladığı kolunu hareketlendirdi ve elini müşfik bir tavırla Derim'in ensesine koydu, parmakları usulca genç adamın boynunu okşadı.

"Senin yüzünden değil Derim. Bu şansı kullanmayan Banu'nun aptallığı bu sadece." Bir an sözlerine es vererek bilge bir edayla şakacı bir tonla sürdürdü sözlerini. "Ne yani? İyilikten maraz doğar, demişler diye, ne yapacağız? Maraz çıkacak diye iyilik de mi yapmayacağız?"

Derim yan gözle temkinli bir bakış attı genç kadına.

"Maraz ne demek?"

"Dert, sorun gibi bir şey anlamında." dedi Anka omuzlarını silkerek.

"Bana kızgın değil misin? Banu'yu burada tutan bendim. Benim yüzümden yine zarar göreceksin."

"O kadına kuyruk sallasaydın şu an gözlerini oyuyor olurdum." dedi Anka, gözdağı verir bir tonla. Konuşurken gözlerini kısarak genç adama bakıyordu. "Ama sallamadığını biliyorum. Bunu geçmişte de görmüştüm, bugün de gördüm. Sana karşı beslediği saplantılı hisleri için seni suçlayacak değilim. Sen ekibindeki her adama yaptığın şeyi ona da yaptın. Diğerleri, senin onlar için yaptıklarına minnet duyarken Banu, farklı beklentiler içindeydi. Senden hiç ışık almamasına rağmen yine de fikrini değiştirmedi. Aklı başında olan hiç kimse, bu kadar ısrarcı olmaz, gerçeği görürdü. Banu aklı başında biri değil, Derim. Hırsları gözünü kör ediyor ve muhtemelen sonunu getirecek olan da, yine hırsları olacak."

"Onu ekibe asla geri almamalıydım" dedi Derim hayıflanır bir sesle. "Bir kez benim arkamdan iş çeviren, yine çevirirdi. Bütün suç benim."

"Şansını kullanamayacak kadar aptal olan o, Derim. Chris ve Eren'i de geri aldın ve onlar yeniden hata yapmamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sen her zaman yaptığın şeyi yaptın. Adamlarının sana bu kadar sadık olmasına neden olan şeyi yaptın. Hiçbir zaman arkada adam bırakmazsın, yine bırakmadın. Banu bunu göremeyecek kadar kör olmuşsa bunda senin kabahatin yok."

"Grenkov'u başımıza gereksiz şekilde bela edecek" diye söylendi Derim. Anka'nın sözleri, içini rahatlatmıyordu. Önlerinde çözülmesi gereken hâlihazırda yığınla problem varken Grenkov'un da başlarına bela olmasını kabullenmek zoruna gidiyordu.

Anka birkaç saniye boyunca genç adamı izledi. Yerinde hafifçe hareketlenerek iyice Derim'e sokuldu. Başını usulca Derim'in başına yasladı. Sakin, durgun bir sesle konuştu.

"Büyük resme bakmıyorsun Derim. Grenkov'u başımıza sen bela etmedin. Grenkov öyle ya da böyle başımıza bela olacaktı zaten. Oğlu, manyağın önde gideniydi ve biz, bir şekilde yine bu noktada olacaktık. Sen müdahale etmesen Aşil'e karşı giriştiği o saçmalıktan sonra ben, onu hayatta bırakmazdım zaten. Hiçbirimiz bırakmazdık. Bir ay önce, bir ay sonra fark etmez... Biz, onu yine ortadan kaldıracaktık. Sonuç değişmeyecekti. Üstelik belki de, iki ülke arasında çok büyük bir skandala da sebep olabilirdik. Sen, daha sessiz hallettin bence. Bu senin kabahatin değil."

"Bana karşı bu kadar iyi olmamalısın" dedi Derim, mahcup bir tonla.

"Sana karşı iyi değilim Derim. Sadece mantıklı olmaya çalışıyorum ve her şeyi birlikte değerlendiriyorum. Kabahatin olmayan bir şey için seni suçlamam yalnızca saçmalık olur. Şu an birilerini suçlamayı değil, yapılması gerekeni konuşmamız lazım."

"Yapılması gereken belli. Güvenlik tedbirleri gereği tek başınıza dışarıda dolaşmıyorsunuz. Bugün Grenkov'la bağlantıya geçip makul bir konuşma yapmaya çalışacağım."

"Sence makul bir konuşmayı kabul edecek bir adam mı?"

"Oğlunun ne bok olduğunu ve başına geleni hak ettiğini kabul etmek zorunda. Bana düşman olursa aynı sertlikle karşılık bulur."

"Grenkov'un aşırı şiddet yanlısı olduğunu duymuştum." dedi Anka tedirgin bir sesle. Başını hafifçe geri çekip endişeyle Derim'e baktı.

Derim başını çok az da olsa ona çevirerek yan gözle genç kadına öylesi kötücül bir bakış attı ki, Anka, onu ilk tanıdığı anda gördüğü o acımasız adama dönüştüğünü düşündü yine. Derim, tehdit dolu gözlerini kırpmadan başını usulca ağır ağır salladı.

"Asıl şiddetin ne olduğunu ona öyle gösteririm ki, kendisinin ancak çocuk masalı yazdığını düşünür. Etrafımdaki bütün adamların hayatı, öylesi çetin bir şiddet içinde geçti ki: onların yanında cehennem zebanileri stajyer sayılır. Bu dünyayı Grenkov için cehenneme çeviririm. Şiddetin kitabını ben yazdım!"

"Senin şu kitabına!" dedi Anka, hızla elini kaldırıp Derim'in omzuna hırslı bir şekilde vurdu. "Sinirim bozuluyor benim kitabım dedikçe!"

Derim aniden oturduğu yerde döndü ve kollarını genç kadının bedenine sararak kucağına çekti.

"O kitabı benim gırtlağıma bastığını söylemiştim. Ama sen bastın. Başkalarının henüz bundan haberi yok" dedi, çok uzun bir zaman sonra ilk kez çıkan keyifli bir sesle. Dudaklarını sert bir temasla Anka'nın dudaklarına bastırdı. Anka ellerini genç adamın omuzlarına bastırarak kendisini hafifçe geri çekti ve alttan alttan bakarak alınmış bir tonla konuştu.

"Sana kızgınım aslında."

Derim, yerinde dikilerek temkinli gözlerle ona baktığında kızgın çıkmasına çalıştığı bir sesle devam etti.

"Bir daha başkalarının önünde bana bağırırsan canına okurum senin."

Derim, birkaç saniye anlamayan bakışlarla baktı ona ve aniden aydınlanma yaşamış gibi gözlerini iri iri açtı. Genç kadına karşılık verirken sesi savunma doluydu.

"Sana, beni dışarıda sorgulamamanı söyledim. Bu odada bana istediğini yaptır ama dışarıda beni sorgulama. Kimsenin zayıfladığımı düşünmesine izin vermemen gerek. Adamların önünde benimle tartışma."

"Lucca'ya ne yapacaksın?" diye aniden sordu Anka. "Madem bu odada sana istediğimi yaptırabilirim, o zaman Lucca'ya ceza vermeyeceğini söyle bana."

"Böyle bir şey olmayacak!"

"Derim!" dedi Anka, üzerine bastırarak. "Lucca'nın suçu yok. Makul bir şey bul. Ama öldürmek ya da sürgün olmasın. Hazır olmadığı dövüşlere sokmayı da aklından geçirme. Silva'ya yaptığını başka birine yaptığını görmek istemiyorum."

"Mon Phénix" dedi Derim. Anka'nın ısrarına teessüf eder gibi kelimeyi uzatmıştı.

Anka hızla başını iki yana salladı. "Kabul etmiyorum. Otoriteni göstermek için illa ceza vereceksen, makul bir ceza bul. Bunlar olmaz."

"Patates soyması için Jaques'ın yanına gönderecek değilim."

"Bence harika bir fikir bu!" dedi Anka, neşeyle gözlerini ayırarak.

Çok uzun süreden beri yaptıkları konuşma sabahı bulmuştu ve odanın içi artık aydınlanan havayla önceki loşluğunu kaybetmiş, görüş çok daha netleşmişti. Derim, genç kadının iri iri açtığı gözlerine hayranlıkla baktı.

"O gözlerini öyle açma diyorum. Gözüme gözüme sokma şu elmasları."

Anka, neşeyle ona bakarken aniden aklına gelmiş gibi kaşlarını çattı Derim.

"Göz demişken... Biraz evvel gözlerimi oymaktan söz etmiştin. Acaba kıskanç olduğunu ne zaman kabul etmeyi düşünüyorsun?"

Derim'in gözlerinin içindeki mutlu ışıltıya Anka ters ters bakarak sert bir sesle genç adamın sözlerini inkâr etti.

"Ben kıskanç değilim!"

"Bazen bana sanki öyleymişsin gibi geliyor" dedi Derim. Sahte bir oyunculukla adeta düşünüyormuş gibi dalgın dalgın karşılık vermişti.

"Değilim!" diye üsteledi Anka, çenesini dikerek.

"Peki. Eğer sen öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum!"

"İnanmakta zorluk çeksem de, senin sözüne güvenmek zorundayım sanırım. Öyle değil mi?" dedi Derim kaşlarını kaldırarak.

"Öyle!"

"Israr etmiyorum o zaman."

Derim başını eğip yüzünü Anka'nın boynuna gömdü ve dudaklarını genç kadının narin tenine bastırdı. Anka, kollarını genç adamın boynuna doladı ve parmaklarını karışık tutamların içine soktu. Dudaklarını Derim'in başına bastırdı ve hafifçe geri çekilirken ısrarcı, alçak bir sesle sordu.

"Lucca'ya ceza vermeyeceksin?"

"Mon Phénix!" dedi Derim, itiraz dolu bir tonla uyararak.

"Odamızdayız. Burada istediğimi yaptırabileceğimi söylemiştin."

Derim, hızla başını kaldırıp yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle baktı genç kadına.

"Odamız?" diye sorarcasına tekrarladı. Onunla paylaştığı odayı benimseyerek sahiplenmesi ve o şekilde ifade etmesi hoşuna gitmişti.

Anka, gözlerini parlak ela gözlerden çekmeden başını salladı. Derim'in yüzünde yine çocuksu mutlu bir ifade belirdi. Pes etmiş gibi gözlerini aşağı indirirken derin bir soluk koyuverdi.

"Pekâlâ! Sen seç o zaman. Kararını yarın Jan'a sen iletirsin."

Anka, duyduğu sözlerin yarattığı bir sevinçle kahkaha atarken başını geriye yatırdı. Bakışlarını yeniden Derim'e diktiğinde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle genç adama bakarken küstah bir yüz ifadesiyle dudağını kıvırdı. Başını, omuzlarının üzerine iki yana sallayarak melodik bir tonla, alçak sesle sanki bağırıyormuş gibi dudaklarının arasından kelimeleri dışarı salıveriyordu.

"Long Live the Queen! Long Live the Queen!"

Derim'in kalın kolları hızla genç kadının etrafına dolanırken attığı yüksek sesli kahkaha odada yankılandı.

***

Banu, Grenkov'un özel uçağı Moskova'ya doğru yol alırken tek yolculu uçakta yalnız başına oturuyordu. Son haftalarda olanları yeniden zihninde dolaştırdı. Burnundan aldığı sesli nefesleri hissettiği nefreti yansıtır şekilde aynı şiddetle sesli sesli dışarı saldığının farkında değildi. Yanında biri oturmuş olsaydı muhtemelen öfkeli bir boğanın nefeslerine benzetebilirdi bu solukları.

Daha sabırlı ve sinsice atmayı planladığı adımları, son günlerdeki gelişmelerin verdiği öfkeyle hızlandırmıştı. Her şey, Derim'in Paris'e giden ekibe onu almamasıyla başlamıştı. İstanbul'da kalan birkaç kişiden birisi olmuştu ve dışlanmış olduğu fikri, çok daha yakıcı bir hisle benliğini kavur-

muştu. İlk başta yaptığı plan elinde patlamıştı. Lucca'yı baştan çıkarırken ondan istediği tüm bilgileri alacağını düşünmüştü ancak genç adamın ağzından işine yarayacak tek bir kelime bile çıkmamıştı. Ne zaman son operasyonun konusunu açsa Lucca kuralları hatırlatarak onunla konuşamayacağını söylemişti.

Paris dönüşünün ertesi, o sürtük ve piçi, temelli olduğu belli şekilde yeniden eve dönmüşlerdi. Yılbaşı sonrası çıkıp gittiklerinde Banu bir an için de olsa yeniden ümitlenmişti. Fakat Paris seyahatinin ardından yeniden eve dönüşleri, tüm ümitlerini yerle bir etmişti ve sabrı tükenen Banu, daha hızlı çözümlere ulaşması gerektiğine karar vermişti.

Derim'e en ağır darbeyi o sürtük ve piçiyle verebileceğini biliyordu. Hepsinin hayatını cehenneme çevirecek ve karşılarına geçerek darmadağın oluşlarını zevkle izleyecekti artık. Son birkaç aydır değişen güvenlik tedbirleri yüzünden dikkatli davranması gerekiyordu ve tek bir atışı olacaktı. Bunu çok iyi değerlendirmesi gerektiğine karar vererek en uygun anda Bekir'in odasına dinleyiciyi koymuştu. Odasına en yakın oda onunkiydi ve istediği bilgilere ulaşır ulaşmaz taramalardan önce aleti kolayca geri alabileceğini düşünmüştü. Aptal Lucca'nın aniden ortaya çıkması, tüm planlarını aksattıysa da öğreneceğini öğrenmişti artık.

Anatoly Grenkov'u Derim'in öldürdüğünü anladığında hissettiği mutluluk eşsizdi. Dimitri Grenkov oğlunun trafik kazasında öldüğünü düşünecek kadar aptal değildi. Haberi gazetelerde okuduğunda da inanmamıştı. Karanlık dünyadaki herkes Anatoly Grenkov'un namını bilirdi. İsmi duyduktan sonra Banu'nun beyninde boşlukta sallanan tüm taşlar yerine oturmuştu. Anatoly Grenkov'un o sürtüğün peşine düştüğü ve Derim'e tosladığı belliydi. O sürtük hakkında yaptığı kısa araştırmada, uluslararası bir teknoloji firmasında iş geliştirme yöneticisi olarak çalıştığını öğrenmişti. Muhte-

melen bir davette ya da buna benzer bir yerde karşılaşmışlardı ve o sürtük, Anatoly'in dikkatini çekmişti.

"Keşke o sürtüğü elde edebilseydin." diye söylendi kendi kendisine. "Beceriksiz pislik. Benim de başımdan bu belayı uzaklaştırmış olurdun."

Banu, oturduğu yerde aylar önce ölen Anatoly'e öfke kusarak kendi kendine konuştuğunun farkında değildi. Öfke ve nefreti öylesine büyüktü ki, şu anki yaşadığı an için kendi dışında herkesi suçlamak çok daha rahatlatıcı geliyordu.

Lucca'nın tepkisinden sonra orada kalması mümkün değildi. Onun Derim'e gideceğine emindi. Derim'in sonraki adımının ne olacağını da tahmin etmek zor değildi. Şüphesiz Banu'yu dımdızlak bırakarak kıçına tekmeyi basacaktı. Ki bu bile Banu için iyimser bir tahmindi. Derim'in ikinci kez ona merhamet göstermeyeceğini, o da çok iyi biliyordu. Tahminin ötesindeki cezalarla yüzleşmeyi göze alması mümkün değildi. Güvenlik tedbirlerini ihlal etmek, hele ki kendi içlerindeki ihanete Derim'in asla göz yummayacağını, en aptal biri bile bilirdi.

Bunun cezasının büyük olacağına Banu emindi ve bu kozu, onun eline veremezdi. Çok hızlı davranmıştı. Lucca'yı odasından kovduğu andan itibaren hızla küçük bir çanta hazırlamış, tüm pasaportlarını ve yanındaki bir kısım parayı çantaya atarak adeta alışverişe gidiyormuş gibi araçlardan birini alarak sakince kapıdan çıkmıştı. Ekipte kalmak için kıçını yırttığını hepsi biliyordu ve gitmeyi göze alacağını elbette tahmin etmeleri o kadar kolay olmayacaktı.

Yaptığı ilk şey, telefonundaki banka uygulamasına girerek Derim'in ulaşabileceği hesabındaki tüm parayı onların bilgisi olmadan daha önce açtığı başka bir hesaba nakletmek olmuştu. İleride paraya ihtiyacı olacaktı ve Derim'in hesabına bloke koymasını göze alamazdı.

Hızla aracı kullanmaya devam ederken kendisini garantiye almak için son bir telefon görüşmesi yapması gerekiyor-

du. Ortadan kaybolduğunu anladıkları anda attığı her adımı takip edeceklerdi fakat şu an öncelikli olarak bu ülkeden çıkması gerekiyordu ve başka bir telefon aramak için vakit kaybedemeyeceğine karar vermişti. Ki zaten önünde sonunda onun nereye varacağını anlamış olacaklardı. Lee; ne yaparsa yapsın, iki güne kalmaz attığı her adıma ulaşmış olacaktı zaten. Daha önce öğrenmesinin de bir sakıncası olmayacaktı.

Grenkov'la yaptığı on dakikalık konuşma, tıpkı istediği gibi sonuçlanmıştı. Adam, tek oğlunun başına gelenin aslını öğrendiğinde delirmişti. Önce Banu'ya inanmamıştı fakat Banu ikna kabiliyeti yüksek biriydi. Ayrıntıları ona anlatacağını, kanıt da sunacağını, karşılığında sadece kendisini korumasını istediğini söylediğinde Grenkov ona çıkışı söylemişti. Banu aracını hiç duraksamaksızın Kapıkule yönüne çevirirken birkaç saat içinde onu takip etmeye başlayacaklarından nereye gittiğini anlamamaları ve zaman kazanmak için aracı bir yerde bırakacağını biliyordu ama en azından artık kendisini garantiye almanın rahatlığını yaşıyordu.

Banu, Derim'in kendisi için bir sürek avı başlatacağını da biliyordu ve güvenliğini sağlamak için Grenkov'u mutlaka ikna etmesi gerekiyordu. Grenkov güçlü bir adamdı. Elbette Derim kadar değildi ama Banu'yu hayatta tutacak kadar güçlüydü. İçinde bulunduğu uçak, Moskova'ya ulaştığında inişe geçerken Banu, Grenkov'un yanında güvende kalabilmek için birçok şeyi göze almayı kafasına koymuştu. Derim'in organizasyonu hakkında bildiği her şeyi Grenkov'a verebilirdi ama bunu hemen yapmayacaktı. Sahip olduğu bilgileri, peyder pey ihtiyacı oldukça ortaya çıkaracaktı ve bunun çok uzun bir süreyi kapsayacağına kesinlikle emin olacaktı.

***

"Konsey'le ilgili herhangi bir şey biliyor mu?"

Derim çalışma odasındaki büyük toplantı masasının başında oturan amcasının sorduğu soru ile bakışlarını ona çevirdi.

Masanın etrafında toplam yedi kişi vardı. Bir önceki gün ortaya çıkan Banu'nun ihaneti, Derim'in aldığı tedbirler kapsamında sabah erken saatlerde amcasını da bilgilendirmesiyle sonuçlanmıştı. O günlerde İstanbul'da, Birim'de olan Mehmet Aydar, Süleyman ve Avcı ile birlikte sabah Derim'in evine gelmişti ve hep birlikte durumu değerlendirmek için çalışma odasında toplanmışlardı.

Derim başını iki yana salladı. "Konsey'e girişimi ekip liderleri ve birkaç adamım dışında kimse bilmiyor. Yaptığımız operasyonlar eskisi gibi devam ediyor. Neyi, neden yaptığımı adamlar sorgulamazlar."

"O zaman bu kadının satacağı bilgi sadece Aşil olacak?" diye araya girdi Süleyman. Keskin bakışlarını Derim'e dikmişti. Çenesi gergin olduğunu hissettirir şekilde kasılıp gevşiyordu.

"Ve Gece..." diye tamamladı Avcı, Süleyman'ın sözlerini.

Anka düz ifadesiz bakışlarını Avcı'ya çevirdi. Yanındaki Alin'in huzursuzca kıpırdadığını fark etse de dönüp bakmadı kardeşine.

"Anka başının çaresine bakabilir" diyen Mehmet Aydar'ın sesi, söylediklerine inandığını belirtir bir güven taşıyordu. Anka gözlerini adama çevirip onaylarcasına başını salladığında Derim'in bakışlarındaki öfkeyi göremedi.

"Benim için öncelikli ve en önemli şey Aşil'in güvenliği" dedi Anka üzerine basarak.

"Aşil'in güvenliği arttırıldı. Kırmızı alarm uyguluyoruz" dedi Derim, keskin bir tonla. "Ama senin ve Kızıl'ın güvenliği de boşlanmayacak!"

"Benimle ne ilgisi var?" dedi Alin, kaşlarını çatarak. Bir güvenlik ordusuyla hareket etme düşüncesine katlanamadığı belliydi.

Derim, hızla başını ona çevirip kızgın gözlerle baktı kızıl saçlı kadına. "Ona attığın dayaktan sonra sence seni pas geçer mi? Grenkov'u yönlendirecektir."

"Derim haklı" diyen Jan, araya girdi. Alin, onun yüzünde daha önce hiç görmediği bir tedirginlik fark ediyordu. "Banu kinci bir kadın. Yenilgisini hala hazmedemediğini tahmin etmek güç değil. Eline geçen bu fırsatı değerlendirip verebileceği en büyük zararı vermek isteyecektir. Oklar yalnızca Anka ve Aşil'in üzerinde değil. Derim'in de üzerinde, senin de üzerinde!" dedi Jan üzerine bastırarak.

Alin öfkeyle "Siktirsin gitsin!" dediği anda Mehmet Aydar, uyarı dolu bir tonla "Alin!" dedi.

"Özür dilerim Mehmet amca." dedi Alin çabucak. "Şu günlerde ağzımdan çıkacak tüm sözler için senden toplu özür dileyeyim, sen de duymazdan gel lütfen."

"Görev gereği, ne davranışlarınıza ne de kullandığınız kelimelere aldırmıyorum çünkü gerekli olduğunu biliyorum. Ancak kim olduğunuzu unutmayın lütfen. Bir aradayken kullandığınız kelimelere dikkat edin."

Alin baştan savma bir hareketle başını sallarken, Avcı araya girdi.

"Durumu toparlayalım en iyisi." dedi, dirseklerini masaya dayayarak bedenini öne eğdi. "Olan oldu. Yaptığımız işlerin içinde böyle bir ihanetin ortaya çıkması çok şaşırtıcı değil. Geçmişte de çok karşılaştık, gelecekte de yine karşılaşacağız. Herkes satılıktır. Bugün ya da yarın, önünde sonunda böyle bir durumla karşılaşacaktık bence. Buna takılmayalım ve elimizde ne var, neler yapabiliriz, alacağımız tedbirler ne, onu konuşalım."

Süleyman bıkkın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Bu kadın neden şimdi ihanet etti? İstediği ne? Para mı yani?"

Derim, duyduğu soruyla tedirgin bir tavırla yerinde kıpırdandı. Anka ona çabuk bir bakış attı. Soruyu cevaplayan Jan oldu. Küçümseyen bir ifadeyle anlık da olsa, o da yüzünü buruşturdu.

"Derim'i istiyor." dedi keskin bir giriş yaparak. "O, bunu muhtemelen aşk olarak adlandırıyor fakat Banu hırslı bir kadın. İstediği Derim'in sahip olduğu güç aslında. Dünya'nın en güçlü kadını olacağını düşünüyor. İstediği bu. Çok kereler kurduğu hayallerin saçma olduğunu ve ekipte kalmak istiyorsa kurallara uyması gerektiğini söyledik. Diğer adamlardan hiçbir farkı olmadığını anlattık. O kadında takdir ettiğim tek özellik, yılmayışı. Asla yılmıyor. Ona hiçbir tolerans tanınmadığı halde, üzerine basıla basıla öyle bir şey olmayacağı söylendiği halde yılmadı. Şimdiye kadar, ümidini hep sıcak tuttu. Fakat Anka ve Aşil'in varlığı, karşılaştığı en büyük tehditti ve hayallerinin asla gerçekleşmeyeceğini şimdi anladı. Bu, ona ağır bir darbe olmuş olmalı. Kendi sahip olamadığına başkaları sahip olmasın istiyor. Onu görmezden geldiği için Derim'i de cezalandırıyor aklı sıra."

Süleyman kara gözlerini bir anlık Derim'e çevirdi ve adeta *keşke istediğini verseydin* der gibi esefli bir bakış attı ona. Derim, ters ters Süleyman'a baktı. Anka bu bakışları görmezden gelmeyi tercih etti. Mehmet Aydar dikkatle Jan'ı dinliyordu.

"Öncelikli ve kesin hedefleri Anka ve Aşil o zaman. Anka hakkında ne biliyor? Gerçek kimliğini biliyor olabilir mi?"

Jan başını iki yana sallarken yüzünde sinsi bir gülümseme oluşmuştu.

"Anka'nın evindeki saldırıdan sonra adamların bir kısmı Anka'nın yeteneklerinin sıradan olmadığının farkına vardı elbette. Ancak bunu çok dar bir çerçeve içinde tuttuk. Ekip liderlerinin dışında, Malta'da bizi aldığınız zaman yanımızda olan adamlar da biliyor. Malta ve Anka'nın evine yapılan

saldırı gecesi orada kaldı ve şimdiye kadar konuşulmadı. Banu, Kızıl'la dövüştüğünde kızlar hakkında şüpheye düşebileceği Derim'in de aklına gelmişti ve gerekli tedbirleri o zaman aldık."

Anka ve Alin soran bakışlarını hızla Derim'e çevirdiler ancak bu bakışlara cevap veren yine Jan oldu. Mehmet Aydar ve Süleyman da tıpkı onlar gibi sorarcasına bakıyorlardı. Derim, dirseklerini masaya dayayarak bıkkın sesli bir soluk alarak parmaklarını saçlarına geçirdi.

"Derim'in bir zamanlar Anka'yı zorla yanında tuttuğu için Anka'nın kendisini korumayı öğrendiği, kardeşi ile birlikte özel derslerle eğitim aldığını konuştu adamlar." Jan bakışlarını Mehmet Aydar'a kaldırdı. "Sizin kim olduğunuzu biliyor. Yani görevinizi, ne yaptığınızı. Tanınmış bir yüzsünüz." Jan yine kısa bir es verdi ve sözlerine şeytanca gülümseyerek devam etti. "Ama sizin Derim'in amcası değil Anka'nın dayısı olduğunuzu sanıyor. Dolayısıyla kızları kendilerini koruyacak şekilde eğitmiş olduğunuz çok saçma görünmüyor."

Mehmet Aydar'la birlikte diğerlerinin de hayretle kaşları yukarı kalkmıştı.

"Ne?" dedi Avcı şaşkınca. "Niye böyle düşünüyor ki?"

"Adamların hikâyeyi bu şekilde yaymalarını istedik. Banu, Malta'da olanları bilmiyor. Anka'yı Derim'in kendi isteği ile bıraktığını düşünüyor. Sizin konumunuzu göz önünde tutarak Derim'in risk almak istemeyeceğini düşünmüş olmalı. Ekip liderlerinin ve birkaç kişinin dışında kimse Derim'in amcası olduğunuzu bilmiyor." dedi Jan, Mehmet Aydar'a bakarak. "Sizin buraya yaptığınız ziyaretler esnasında İstanbul'daki diğer evde görevlendirdik onu. Derim'le sizin yakınlığınızı görmedi."

"Bütün bunlara ne gerek vardı ki?" dedi Süleyman öfkeyle. "En başından gönderseydiniz, gitseydi!"

Derim uzun süren sessizliğini ilk kez bozarak öfkeyle Süleyman'a döndü.

"Kurduğu saçma sapan hayaller yüzünden cezalandırıp yine sokağa mı atsaydım? Ben adamlarımı yine sokağa atmak için toplamadım! Daha geçerli bir sebebe ihtiyacım vardı! Saçma hayaller kuruyorlar diye insanları ortadan kaldırmam mı gerekiyor?"

"Biz, bu ülke için saçma hayaller kuranları ortadan kaldırıyoruz, neden olmasın ki?" dedi Süleyman umursamazca omuz silkerek.

"Ülke başka şey, kişisel düşünceler başka şey." dedi Mehmet Aydar, imalı bir tonla Süleyman'a bakarak. "Bunu aklından çıkarmazsan iyi olur. Elmayla armudu birbirine karıştırmayalım."

Süleyman, Mehmet Aydar'ın sözlerini duymazdan gelerek Derim'e yüklenmeye devam etti.

"Böyle risk alınmaz. Bu kadar tedbir alıp bunca dolap çevirmeyle enerji harcayacağınıza başka bir yerde görevlendirseydin! Dünyanın her yerinde onca mülkün var"

"Hata yapmayacağına söz verdi!" dedi Derim öfkeyle. Hissettiği suçlulukla boğuşarak çaresizce devam etti. "Diz çöküp af diledi! Ne yapsaydım? Ben o kadar ulu bir adam değilim? Kiminki ben? Diz çökene tekme mi atayım? Çaresizce bana uzanan eli geri çeviremedim, kusura bakma! Bu kadar şuursuz olabileceğini tahmin edemediğim için kabahatliyim, kabul ediyorum! Rahatlandın mı Süleyman? Bu da benim kabahatim! Tek suçlu, benim!"

"Derim." dedi Anka, alçak bir tonla. Elini uzatarak sakinleştirmek ister gibi Derim'in eline dokundu.

"Banu konusunda senin suçlu olmadığını biliyorum. Bunu harcayan o, suçlu olan sen değilsin."

"Güç isteği herkesin başını döndüren bir kavram." dedi Alın düşünceli bir tonla araya girerek. "Kadın güç istiyor. Herkesi yönetmek, onları kölesi yapmak istiyor. Hastalıklı

bir düşünce. Oysa tarihe bir baksa bu yolda baş veren kimleri görecek ama şuurunu yitirmiş bence."

"Konumuza dönelim!" dedi Mehmet Aydar otoriter bir sesle. "Anka'nın kimliğini kesinlikle öğrenmediğinden eminsiniz yani?" diye üsteledi Jan'a bakarak.

Jan başını onaylarcasına salladı. "Bu konuda yüzde yüz eminiz." Kısa bir es vererek elini masanın üzerine kapadı. "Lee, Banu'nun bilgisayarını inceledi. Bir kısım araştırmalar yapmış. Bilgisayarını temizlemiş, yaptığı geçmiş tarihli tüm hareketleri silmiş ancak Lee hepsine ulaştı. Anka'nın büyük bir firmada iş geliştirme yöneticisi olduğunu düşünüyor belli ki. Başka bir bilgiye ulaşamamış. Bu bizim için büyük avantaj."

"Güzel" diyen Avcı, memnuniyetle atıldı. "Bundan sonra alacağımız tedbirlere bakalım artık. Niye yaptı, neden yaptığı konuşmanın manası yok. Boşa vakit kaybı. İleriye dönük büyük planlar yapıyoruz ve her an etrafımızdaki birilerinin ihanetiyle karşılaşabiliriz. Buna şaşırmamak lazım."

"Katılıyorum." diyen Jan, Avcı'ya destek vererek yeniden devam etti sözlerine. "Gerçi bizim için biraz sarsıcı olduğunu söylemeden edemeyeceğim. Biz daha önce hiç ihanete uğramadık. Adamlarımız her zaman bize sadık kaldılar. Banu, benim için şaşırtıcı değil, açıkçası benim de beklediğim bir şeydi. Onu her zaman bir istisna olarak kenarda tutmuştum. Şu anki durum çok hoş görünmese de en azından nasıl yol alacağını, aşağı yukarı tahmin ediyoruz."

"Nasıl yol alacak?" diye soran Süleyman'dı bu kez. Yüz ifadesi hala taş gibiydi.

Son zamanlarda Derim ve Anka arasında gelişen ilişkinin gidişatı, Derim'e karşı hissettiği ve bir süreliğine derinlere gömdüğü öfkeyi yine yüzeye çıkarmıştı. Anka'nın Derim'le uzlaştığı belli şekilde yol aldığını görmek, içindeki kini dindirmekten ziyade, aksine onu patlama noktasına getirmişti. Fakat şu anki yaşanan acil durum, yine yeniden, kontrol et-

mekte zorlandığı bu öfkeyi bir süreliğine daha içine gömmesi gerektiğini gösteriyordu.

Önceliği, Anka ve Aşil'in güvenliği idi. Grenkov belasını Derim, tereyağından kıl çeker gibi kapamıştı ve Süleyman, Derim'den çok hoşlanmasa da, hakkını verecek kadar adil bir adamdı. Takdir etmişti Derim'i. Anka ve Aşil'in güvenliği konusundaki hassasiyetini de takdir ediyordu ve şu anki durum, Derim'in kesinlikle oyun içerisinde kalmasını gerektiriyordu. Avcı'nın da dediği gibi Banu denen kaltağın ihaneti Süleyman'ı sarsmamıştı. Hayatı boyunca, öyle çok ihanet görmüştü ki Süleyman, artık şaşırmayı çoktan bırakmış sadece sonrasında yapılması gerekene kilitlenmeyi öğrenmişti. Şimdi de yapılması gerekenlere odaklanması gerekiyordu.

Jan, Süleyman'ın sorusuyla yüzünü bu kez ona çevirerek konuşmaya devam etti. "Anatoly'yi bizim temizlediğimizi öğrendi, orası tamam. Bu bilgiyi Grenkov'u bizim üzerimize göndermek için kullanacak. Bu açık. Banu buradaki işleyişi çok iyi biliyor. Yani ihanet protokollerinin nasıl devreye girdiğini çok iyi biliyor. Sürek avının başladığını ve tüm dünyaya yayılmış olan adamlarımızın onun peşine düştüğünün farkında. Uzun bir süre Grenkov'un himayesinde kalmayı planladığından her bilgiyi kolayca vermez ona. İhtiyaç duydukça kısım kısım verecektir. Konsey'le ilgili hiçbir şey bilmiyor. Son yıllarda ekip liderleriyle farklı protokoller üzerinde çalıştık. İhtiyaç duyulunca bu protokoller devreye sokulacak ve liderler altlarındaki adamları bu protokollere göre yönlendirecekler. Banu'nun bunlardan haberi yok. Son iki senedir yeniden ekipteydi ve eskisi gibi her şey ulu orta konuşulmuyor. Organizasyon daha ketum artık. Dolayısıyla elindeki bilgiler, onun çok işine yaramayacak. Bu süreç Banu'nun umduğundan daha kısa sürede sona erecek bence."

"Uzun süre Grenkov'un evinden çıkmayacaktır o zaman?" dedi Süleyman sorarcasına.

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Grenkov'un evi çok iyi korunuyor. Sırf Banu için hemen şimdi o eve saldırı yapıp gereksiz zayiata girmek mantıklı değil. Çok daha iyi bir planlama yapabiliriz. Grenkov'un hareketlerini olabildiğince takip etmeye çalışacağız. Moskova'daki adamlar, her adımını takip ediyorlar. Ozan, Moskova'ya vardı bile. Ona tüm istihbarat bilgilerini geçecekler. Herhangi bir hazırlığı olduğunda mutlaka haberimiz olacaktır."

"Haftaya Konsey toplantısı var. Martta parti düzenlenecek. Herkes başını kaldıramayacak kadar yoğun olacak. Durumu nasıl yöneteceksiniz?" diye sordu Mehmet Aydar düz bir tonla.

Uzun süredir suskun olan Derim, başını kaldırarak amcasına baktı ve soruyu o yanıtladı.

"Önce Grenkov'la konuşmaya çalışacağım. Azıcık aklı varsa Banu'nun oyununa gelmez. Oğlunun yediği bokları kabul edip geri çekilirse ne ala, çekilmezse savaş başlar. Ama bu savaşı kaybeden taraf, ben olmayacağım!"

"Sence makul olacak mıdır?"

"Olacağını düşünmüyorum. Ama en azından bir süre de olsa düşünmesini sağlayacağım. İyi bir planlama yapmadan saldırıya geçemez. Acımasız olduğu kadar, sabırlı bir adam olduğunu da biliyorum. Dolayısıyla Konsey toplantısı sonrasına kadar herhangi bir saldırı beklemiyorum. Ancak elbette buna bel bağlamayacağım. Güvenlikte tek bir açık olmayacak. Pazartesi sabahı kızlarla birlikte Aşil'i de alarak, Marsilya'ya uçuyoruz. Jan ve ben, kızları Marsilya'ya bıraktıktan sonra çarşamba günü uçakla İngiltere'ye toplantıya geçeceğiz. Kızlar, aynı gün yatla Monaco'ya gidecekler. Monte Carlo'daki oteli gözden geçirecekler. Marttaki parti için hazırlıklara planlandığı şekilde devam edeceğiz. Adamların bir kısmı kızların yanında olacak. Aşil'in güvenliği için beş adam görevlendirildi. Toplantı biter bitmez Jan'la birlikte Monaco'ya geçeceğiz. 1-2 Mart hafta sonuna denk geliyor. Kuvvet-

le muhtemel pazar akşamı tekrar İstanbul'a dönmüş olacağız. 3 Mart pazartesi sabahı, yine hep birlikte burada toplanıp toplantıda konuşulanları ve sonraki adımları nasıl atacağımızı değerlendirebiliriz diye düşünüyorum."

Derim'in sözlerinin ardından bir süre boyunca kimseden ses çıkmadı. Herkesin kendi zihninde durumu değerlendirdiği belliydi. Mehmet Aydar sessizliği bozarak söze girdi.

"Makul görünüyor. Sürekli hareket halinde olacaksınız. Bu iyi olacak."

"Senin şu ufaklık..." dedi Süleyman, temkinli gözlerle Derim'e bakarak. "Ozan... Sen onun bu işin altından kalkacağına emin misin?"

Derim, gözlerini kaldırıp tereddüt hissetmeden Süleyman'a baktı. "En ufak bir kuşkum dahi yok. Ozan ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Bana çok çelimsiz geliyor. Destek iyi olur. Ben bu akşam Moskova'ya gidiyorum onun yanına."

Derim ansızın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Anlamaya çalışır gibi Süleyman'a baktı. Süleyman, onda sık görünen bir tavırla umursamazca omuz silkti.

"İstanbul'da yapacak bir şey yok. Kızların peşine takılıp janjanlı ortamlarda dolaşamam, sıkılıyorum. Zaten yeteri kadar adam olacak etraflarında. En iyisi Moskova'ya gitmek. Ozan'a destek gerekebilir."

"Aslında iyi olur." dedi Derim alçak sesle. Süleyman'ı anlamaya çalışır gibi bakmaya devam ediyordu. Ses tonunu hafifçe yükselterek hızla devam etti. "Ozan göründüğünden çok daha fazlasıdır aslında. Başa çıkacağına eminim ama yanında olman beni az da olsa rahatlatır. Onun çok yalnız kalmasını istemiyorum."

"O zaman ben burada sokaklara haber salıyorum." diyen Avcı araya girdi. "Grenkov'un herhangi bir adamı İstanbul'a adım attığı anda haberi bize mutlaka gelir."

"Pekala, o zaman" dedi Mehmet Aydar başını sallayarak. "Herkes ne yapacağını biliyor. Duruma göre alternatif planlar geliştiririz. Tedbirleri alalım, önümüzdeki birkaç haftayı sorunsuz atlatalım, zorunda kalırsak daha sert çözümleri uygulamaya sokarız." Bakışlarını Derim'e çevirdi. "Ne zaman konuşacaksın Grenkov'la?"

Derim, masanın üzerindeki, elinin yanında duran telefonu hafifçe önüne çekti. Düz, tok bir tonla "Şimdi!" dedi ve ekrana dokunmaya başladığında odaya derin bir sessizlik çöktü. Derim, telefonun sesini dışarı vererek hattı çevirdi ve rahat bir tavırla arkasına yaslanarak çalan hattı dinledi. Hat birkaç kez çaldıktan sonra açıldı ve odanın içinde Rusça konuşan kalın bir ses yankılandı.

"Derim Akhan!" dedi ses, ağır bir Rusça aksanla ismi telaffuz ederek.

"Dimitri!" dedi Derim, rahat bir tonla.

"Aramana şaşırdım demek isterdim ama seni az çok tanıyan biri olarak, şaşırmadım elbette."

"Beni az çok tanımış olmana sevindim Dimitri. Çünkü söyleyeceklerimin ne kadar ciddi olduğunu da biliyor olacaksın."

"Söyle!" dedi Grenkov sert bir tonla.

"Banu'nun yanında olduğunu biliyorum Dimitri. Onu bana teslim et, ikimiz arasında bir husumet başlamasın."

"Siktir git Akhan!" dedi ses kükrercesine. "İkimiz arasında husumet çoktan başladı! Benim oğlumu öldürdüğün gün başladı! Sen benim oğlumu öldürdün! Bana yalan söyledin! Tek oğlumu öldürdün sen! Senin istediğin en ufak şeyi yapar mıyım sanıyorsun?"

"Oğlun hak ettiği için öldü! Daha önce oğlunun tasmasını sıkıyor olsaydın başına bu gelmezdi. Oğlunu aslında sen öldürdün Dimitri. Duracağı sınırlarını ona öğretmezsen, birisi ona o sınırları gösterecekti ve o kişi de ben oldum yalnızca."

"Aynı acıyı yaşayacaksın Akhan! Bunca zaman oğlunun varlığını herkesten saklı tutmayı başarmış olabilirsin ama artık varlığını biliyorum! Senin de bir oğlun olduğunu biliyorum artık! Senin oğlun da tıpkı benim oğlum gibi ölecek! Hatta o piçle beraber kaltağını da aynı yere göndereceğim! Benim yaşadığım acının iki katını çekeceksin!"

Derim, kendisine hâkim olabilmek için yumruklarını sıktı ve burnundan kısa, sessiz bir soluk aldı. Yanında oturan Anka'nın gerildiğinin, kaşlarını çatarak nefret dolu bakışlarla masanın üzerindeki telefona baktığının farkındaydı. Hissettiği huzursuzluğun yalnızca Aşil için olduğunu da biliyordu Derim. Anka, kendisi için söylenenlere aldırmıyordu, onun önceliği Aşil'di.

Anka, huzursuzca yerinde kıpırdanırken diğer tarafındaki Alin uzanarak kolunu onun boynuna sardı ve kendisine çekti. Alnını kardeşinin başına yasladı ve yalnızca onun duyacağı alçak bir tonla fısıldadı.

"Bir bok yapamaz Gece'm. Prensimin saçının teline dokunamaz! Önce bizi geçmesi lazım."

"Dimitri..." dedi Derim, kan donduracak kadar buz gibi bir sesle. "Oğlun, oğlumu almaya kalktı ve hak ettiğini buldu. Bu işlerin nasıl olduğunu! Sen çok iyi bilirsin. Oğlunun beş para etmez bir pislik olduğunu, sonunu kendisinin hazırladığını kabullen ve geri çekil. Bunu kabullen ve geri çekil Dimitri! Geri çekilmezsen yeryüzünden silineceğini kabullenmeye başlasan iyi edersin. Seni yeryüzünden silerim Dimitri! Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu bilecek kadar beni tanıyorsun! Ben bu yola baş koydum Dimitri! Gücün yetiyorsa durdur beni!"

"Oğlumun intikamını almadan ölmeyeceğim Akhan! Sen de oğlunun acısını yaşamadan ölmeyeceksin! Hepinizi paramparça edeceğim!"

"Hep hayalperest bir adam oldun Dimitri" dedi Derim, karşısındaki adamı çıldırtacak kadar sakin, alaycı bir tonla.

"Oğlun da, ortağın da seni kazıkladı ve ruhun duymadı. Gözlerini her zaman gerçeklere kapıyorsun. Çünkü aptal, hayalperest bir adamsın."

Derim, sarf ettiği hakaretleri adamın sindirmesi için yalnızca birkaç saniye sustu. Bedenini öne eğerek başını yavaşça masanın üzerindeki telefona eğdi. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu, ürkütücü denecek kadar tehlikeli bir tınıya büründü.

"Sana bundan sonra yaşanacak gerçeklerden söz edeyim Dimitri. Oğluma dokunamayacaksın! Bana zarar veremeyeceksin! Yanındaki hain aslında yaşamıyor! Sen de yaşamıyorsun! İkiniz de öldünüz! İkiniz de ölüsünüz! Tıpkı oğlun gibi ölüsünüz! O hainin şu anda beni duyduğunu biliyorum! İkiniz de kulağınızı açın, beni iyi dinleyin!"

Derim, kelimelerin üzerine basarak öylesine sinir bozucu bir tonla konuşuyordu ki Anka, genç adamı dinlerken tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Derim onun ilk tanıdığı adamdı şimdi. Nefret dolu, kinci, gaddar ve gözü kara bir sadistti. Ses tonundaki alaycı tını, karşısındakini delirtecek kadar kendisine hâkim olduğunu gösteriyordu.

"Oturduğun masanın yanındaki şişeye uzan Dimitri. İki kadehi doldur ve birini karşında oturan haine ver. Son kadehlerinizi için ve kafanıza sıkın. Ben karşınıza çıktığımda o son kadehi içmenize izin vermeyeceğim çünkü. Tek bir kurşunla kolayca kurtulmanıza da izin vermeyeceğim. Karşında oturan hain, beni çok iyi tanır. Yapabileceklerimi çok iyi bilir. Anlatsın sana Dimitri! O hain, sana benim nelere muktedir olduğumu anlatsın! Rüzgâr eken fırtına biçer. İkiniz de ölüsünüz artık!"

Derim, Grenkov'un konuşmasına fırsat vermeden parmağıyla usulca ekrana dokunarak telefonu adamın yüzüne kapadı. Gerilen çenesi, o an aslında nasıl hissettiğini belli ediyordu fakat konuşma boyunca hâkimiyetini bir an bile yitirmemişti. Derim'in en tehlikeli tarafı da buydu. Hedefe kilit-

lenince tüm duygularından arınıyor ve yalnızca istediği şeye odaklanıyordu.

Anka, Aşil hakkında savrulan tehditler nedeniyle kendisini alt üst olmuş hissediyordu. Derim'in bir zamanlar en nefret ettiği yanının şu an en çok ihtiyacı olduğu yanı olduğunu düşündü. İlk kez Derim'in bu yanını sevdi Anka. Oğlu söz konusu olunca Derim'in bir canavara dönüşmesi, en çok arzuladığı şeydi. Anka, o canavarı da sevebileceğini biliyordu. Derim, bir cehennem çocuğu idi ve kendi çocuğu için dünyayı cehenneme çevirebilirdi. Aşil, güven içinde yanında olduğu sürece Derim'in cehenneminde de yaşayabilirdi Anka.

Derim, kendisine hâkim bir tavırla güven vermek ister gibi yanındaki genç kadının eline uzanıp parmaklarını kendi parmaklarına doladığında Anka, bir gün o cehennemi cennete çevirebileceklerinin inancıyla sıkıca tutundu Derim'in parmaklarına.

Derim oğullarını koruyacaktı. Anka, her şeyden ama her şeyden çok daha emin olarak buna inanıyordu. İkisinin bakışları birbirine kenetlendiğinde Derim, genç kadının bu inancını ispatlar gibi usulca gözlerini yumup başını salladı hafifçe.

"Endişelenme mon Phénix! Kimse oğlumuza dokunamaz! Benim cesedimi çiğnemeden kimse oğlumuza el süremez."

14. BÖLÜM

Aşil, etrafındaki büyüklerin temkinli olduğunun da, annesinin arada sırada endişeyle ona baktığının da farkında değildi. Onun ilgisini çeken ve onu mutlu eden şeylere odaklanmıştı. Anne ve babasıyla yeni bir seyahate çıkıyordu ve bu kez prensesi de yanındaydı. Küçük bir ordunun etrafında kalkan olarak görev yaptığını değil, onlara eşlik eden yolculuk arkadaşı olduklarını düşünüyordu.

Derim, adamlarının hepsini teyakkuza geçirmişti ve üst düzey güvenlik protokolleri devreye sokulmuştu. Adamların önceliği, 'Bir Numara' idi şimdi.

Bir numara, gerçekte neler olduğunun farkında değildi elbette ancak o anki yaşadıklarından ziyadesi ile memnundu. Artık aşinası olduğu uçağın kalkışından hemen sonra yerinden fırlamıştı. Adeta doğal alanı orasıymış gibi sevimli bir suratla uçağın içinde dolaşırken bazen adamlarla konuşuyor, bazen uzun, büyük kanepede yatarak film izliyor, bazen annesinin ve babasının yanına gelerek yine bitip tükenmek bilmeyen soruları sıralıyordu. Sık sık Ozan'ı sormaktan vazgeçmemişti hala.

"Ozan gittiğimiz yere gelecek ama anne, değil mi?"

"Ozan'ın bazı işleri var bebeğim. İşleri bitince yine yanına gelecek ama bu biraz zaman alabilir."

"Neden ki? Keşke başka biri yapsaydı o işleri. Disneyland'da çok eğlenmiştik onunla. Yine birlikte zaman geçirebilirdik. Ne güzel olurdu."

"Ama onun yapması gereken işler vardı bebeğim. En kısa zamanda yine dönecek, merak etme."

Uçak, Marsilya'ya doğru yol alırken yemek servisi başlamıştı ve Derim, Anka, Jan ve Alin'den oluşan dörtlü, karşılıklı koltuklarda yemeklerini yerlerken bir yandan kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Aşil, yemeğini Chris ve Eren'le yemeye karar vermişti. Yanlarında Lucca da vardı.

Lucca'ya verilecek cezada Anka'nın kararı, Aşil'in korumalığı olmuştu. Derim, bundan hoşlanmasa da, Anka, en büyük cezanın bu olduğuna ikna etmişti onu.

Lucca, zaten ölümü göze alarak gelmişti Derim'in yanına ve Aşil'i korurken ölümü de göze alacaktı muhakkak. Bu, onun için çok daha saygıdeğer bir ölüm olurdu ki Anka bunun olmaması için dua ediyordu. Lucca, verilen görev nedeniyle Derim'e minnetle baksa da henüz Derim'den dostça bir bakış alamamıştı. Fakat buna aldırıyor da görünmüyordu. Derim, onun ölüm fermanını çıkarmadığına göre; bu, onu hala değerli buluyor anlamına geliyordu. Derim'in kendisine verdiği değeri kanıtlamak için elinde bir fırsat vardı ve ölümüne Aşil'in güvenliğini sağlayacaktı.

Anka, adamların hiçbirinin zarar görmemesi için dua ediyordu. Son birkaç günde adamların çehrelerinin değiştiğine yemin edebilirdi. Daha önce kendisine gülümseyerek bakan, Aşil'i sevecen gözlerle izleyen adamlar, son birkaç gün içinde değişime uğramıştı. Hepsinin yüzü taş gibiydi çoğunlukla. Artık kendi aralarında espriler yapıp gülmüyorlardı. Çok daha ciddi idiler ve Anka, onların gelen görev emriyle tüm taşkınlıklarını bir kenara bırakıp göreve odaklandıklarını düşünüyordu.

Aşil yanlarında olduğunda yine ona karşı sevecen görünüyorlardı ancak Aşil arkasını döndüğü anda yüzleri bir

büste dönüşüyordu. İşlerini ciddiye alıyorlardı ve Anka, onların bu adanmışlıklarını seviyordu. Hepsi adeta Hassan Sabbah'ın suikastçıları gibi Derim'e adanmışçasına hareket ediyorlardı ve Anka, Aşil'in güvenliğini sağlayacak bu muazzam ordunun varlığına her dakika şükrediyordu.

Marsilya'daki alana iniş yaptıktan sonra zırhlı araçlarla konvoy halinde hareket ederek Marsilya'daki eve ulaştılar. Alin, yol boyu onda görmeye alışık olmadıkları bir durgunluk içindeydi. Anka, kardeşinin durgunluğunun farkındaydı ve nedenini anlıyordu. O da, en az kendisi kadar Aşil için endişeleniyordu ve çoğu zaman yaptığı saçma esprileri yapmak içinden gelmiyordu. Alin'in de öncelikleri Aşil'le birlikte değişmişti şimdi. Daha ciddi, daha kararlı, daha dikkatini toplamış bir tavırla hareket ediyordu. Gözleri, hiçbir şeyi kaçırmak istemez gibi sürekli etrafta dolaşıyordu. Aşil'le konuşurken yüzünde yine erimiş, sevgi dolu bir ifade oluşuyordu fakat çocuk, yanından uzaklaştığı anda endişeli bakışları onu takip etmeye başlıyordu.

Anka, içten içe endişelense de Alin'in varlığı içini rahatlatıyordu. Ona bir şey olduğunda Alin asla Aşil'i yalnız bırakmayacak, her an onun yanında olmaya devam edecekti. Bu düşünce, Anka'nın sakinleşmesine ve içinde bulunduğu duruma uyum sağlamasına neden oluyordu. Panik yapmıyordu. Oğlu için endişeleniyordu elbette fakat korkmuyordu. Sağduyusu ve hisleri, tam randımanlı olarak işlevsel haldeydi ve sükûnetini koruduğu sürece karşılaşabileceği tehlikeleri bertaraf edebileceğini biliyordu. Ona bir şey olursa; geride Aşil'i koruyan ve gözeten babası olacaktı. Alin, Avcı, Selin, Süleyman, Handan ve Mehmet Aydar olacaktı. Aşil, korunmasız ve tek başına olmayacaktı ve bu düşünce Anka'nın iç ferahlığı ile adım atmasına olanak sağlıyordu.

Marsilya'daki eve vardıklarında her zaman olduğu gibi adamlar organize bir şekilde etrafa dağılmışlardı. Yanındaki Alin, Aşil'in elini tutup ileri adımlarken Jan'ı takip ediyordu.

Bakışları hızla etrafta dolaşmış, o kısacık sürede onlarca bilgiyi zihnine yerleştirmişti kızıl saçlı kadın.

Anka, onların adımlarına katılmadan önce çıktığı aracın önünde bir süre öylece durdu. Başını kaldırıp gözleriyle etrafı taradı. Hafızasında canlılığını yitirmeyen görüntüler, hızla gözlerinin önünde belirdi. Bakışları, bir zamanlar Jan'la birlikte yürümüş olduğu patikanın olduğu tarafa kaydı ve birkaç saniye sonra gözleri, yine bir zamanlar başarısız kaçışını gerçekleştirdiği, yüksek duvarların çevrelediği noktaya çevrildi. O gece, Derim'e yakalandığında hissettiği hayal kırıklığını bugün aynı tazeliği ile hatırlıyordu.

Hayat, gerçekten inanılmayacak kadar garip olaylara gebeydi ve bazen bu olaylar, planlanmamış bir bebek gibi aniden hayatın ortasına düşüveriyorlardı.

Anka, bir zamanlar yaşadığı şeylerle bugün yaşadığı şeyleri birbirine bağlayan olaylar zincirini düşününce sinirli, histerik bir kahkaha atma isteğini zorlukla bastırdı. Bakışları, evin kapısına doğru ilerleyen Aşil ve Alin'e çevrildi. Aşil, her zaman olduğu gibi neşeyle konuşup sorular sorarken Alin, Jan'la birlikte onu sabırla cevaplıyordu.

Yanında sessizce dikilen Derim'i yeni fark etmiş gibi bakışlarını genç adama çevirdi. Derim, kederli gözlerle ona bakıyordu. Anka, o an zorlansa da küçük bir tebessümü yüzüne oturtmaya çalıştı. Derim'in alçak bir tonla sarf ettiği kelimelerin sebebini anlaması zor değildi.

"Özür dilerim."

Genç adam, çok kereler olduğu gibi yine geçmişe dair özür diliyordu. Anka, son birkaç gündür yaşanan gerginliklerin yeteri kadar yıpratıcı olduğuna karar vererek usulca elini kaldırdı ve Derim'in koluna girdi. Genç adamı da yönlendirerek ağır adımlarını eve doğru attı. Tüm gücüyle eski direncine kavuşmaya çalışırken metanetli, şakacı bir tonla Derim'le konuşmaya başladı.

"Bir kuple şiirini alırım artık. Yeni Paris anıları güzeldi. Yeni Marsilya anıları için de elinden geleni yapacağına eminim."

Derim, boştaki elini uzatarak kolunun üzerindeki elin üzerine avucunu kapadı. Başını eğerek genç kadının saçlarına dudaklarını bastırdı. İkisi de eve doğru adımlarken; Derim, alçak sesle Louis Aragon'un "Bir yastıkta olacağız seninle" isimli şiirini Fransızca ezberden okumaya başladı.

Pazar da olsa, pazartesi de
Akşamda ya da sabah, gece yarısı, öğle
İster cennette ister cehennemde
Aşk benziyor birbirine
Dündü bunu sana söylediğimde
bir yastıkta olacağız seninle...
Evet, bu dündü, bu ise yarın
Yolum olarak bir tek sen varsın
Kalbimi verdim avuçlarında kalsın
Ne güzel yol alıyor seninkiyle
Ama hepsi ömrü kadar insanın
bir yastıkta olacağız seninle...
Sevgilim, var olan olacak yeni
Gökyüzü bir çarşaf üzerimizde
Seni kollarımla kuşattım işte
Ve içim sevdanla pır pır etse de
Dilediğin, istediğin sürece
bir yastıkta olacağız seninle...

***

Anka, son yarım saattir oturduğu kanepede elindeki ipadin ekranındakileri okurken sık sık gözlerinin altından karşısındaki kanepede olan Aşil ve Derim'i izliyordu. Alın, tıpkı

onun gibi elindeki ipadten gelen maillerini kontrol ediyordu. Marsilya'daki ikinci gündeydiler.

Bir önceki gün öğleden sonra geldikleri evde, akşamı sıradan şekilde geçirmişlerdi. Derim ve Jan çalışma odasında zaman geçirirken Anka, Alin ve Aşil'le birlikte bir süre evin içinde dolaşmış sonrasında bahçede kısa bir yürüyüş yapmışlardı. Anka bu kez eve bambaşka gözlerle bakmıştı. Geçmişte hapishane olarak gördüğü evin bugün tüm güzelliğini dikkatle inceleyerek tadını çıkarıyordu.

Marsilya'daki ev, tipik Akdeniz mimarisi ile inşa edilmişti. U şeklinde inşa edilmiş ev, üç katlıydı. Ağaçlarla çevrelenmiş, birkaç dönümlük yeşil arazinin tam ortasına kurulmuştu. Bahçe düzeni, büyük bir ihtimamla bakımının yapıldığını gösteriyordu. Şubat sonu Marsilya'daki hava sıcaklığı soğuktan donmadan uzun süreyi dışarıda geçirmelerine olanak sağlayacak derecedeydi. Hava sıcaklığı birkaç gün sonra çok daha yükselecekti ve bahar Marsilya'ya, Avrupa'daki birçok şehirden daha kısa zamanda ulaşmış olacaktı.

O sabah evin arkasındaki havuzu gören ve girmek için ısrar eden Aşil'i ikna etmek, Anka için biraz zaman almıştı. Açık havuz, Aşil'in umduğu gibi sıcak değildi elbette fakat bakımlı, tertemiz ve masmavi görüntüsüyle öylesine albenisi vardı ki, Aşil'in hava sıcaklığını göz önünde bulundurmadığı belliydi. Anka birkaç ay sonra tekrar geldiklerinde girebileceğini söylediğinde suratı asılmıştı. Genç kadın deneyerek öğrenmesinin çok daha iyi olacağına karar vererek ayakkabısını çıkarmasını ve ayağının ucunu suya sokmasını istediğinde Aşil yalnızca birkaç saniye içinde çıplak ayaklarla kalmıştı.

"Bu çocuğun çılgınlığı kime çekmiş hiç anlamıyorum" diye söylenmişti yanındaki Alin.

Anka ters ters kardeşine bakıp tek kaşını kaldırarak "Acaba kime?" diye sormuştu manidar bir tonla.

Aşil çıplak ayaklarıyla havuzun kenarına varıp bir ayağının ucunu suya soktuğunda küçük bir nida eşliğinde ürperek annesine bakmıştı. Kocaman ayırdığı yaramaz gözleri annesine çevrili halde "Ama çok soğuk!" diye çığlık atmıştı.

"Dışarıda güneş olması havanın sıcak olduğunu göstermiyor bebeğim. Açık havuza girmek için henüz hava yeteri kadar sıcak değil."

Aşil, surat asarak geri dönmüş ve yere oturarak yeniden ayakkabılarını giymeye başlamıştı.

"Ne zaman sıcak olacak anne?"

"Birkaç ay sonra bebeğim."

"Bu ev çok güzel değil mi anne? Hep burada kalabilir miyiz?"

Anka gözlerini devirerek oğluna doğru ilerledi ve dizlerini kırarak önünde eğildi. Diğer ayakkabısını giyinirken oğluna yardım etti.

"Şimdilik yalnızca iki gün buradayız bebeğim. Belki başka zaman yine geliriz. Yarın yola çıkıyoruz. Baban da bir iş yolculuğuna çıkacak ve iki gün birlikte olamayacağız. Ama sonra o da bizim olduğumuz yere gelecek."

"Babam bizimle olmayacak mı?" diyen Aşil'in suratı hemen asılmıştı yine.

"Çok önemli bir toplantısı var bi'tanem. Biliyorsun, babanın önemli işleri olunca anlayışlı olmak zorundayız. İki gün babanla olamayacağız ama bu arada senin ilgini çekecek çok şey göreceğinden eminim."

"Ama ben babamı özlerim. Ben de onunla gidebilir miyim? Hiç yaramazlık yapmam."

Anka anlayışlı bir yüzle gülümseyerek oğluna bakarken başını maalesef der gibi iki yana salladı. "O da seni çok özleyecek bebeğim. Ama sorumluluklarımız var, biliyorsun. Baban çok yoğun olacak. Senin gidebileceğin bir yer değil babanın toplantısı. Baban döndüğünde birlikte daha çok zaman

geçirirsiniz. Hem babanın teknesini çok seveceğine eminim. Senin için de çok eğlenceli olacak, göreceksin."

O sabah güne erken saatlerde başlamışlardı. Anka ve Alin, Monaco için son bilgileri paylaşıp notları alırken Derim ve Jan, Konsey toplantısı için düzenlemeleri yapmışlardı. Aşil zamanını Chris, Eren ve Lucca'yla geçirmişti. Neyse ki artık Aşil'i çok iyi tanıyan Chris ve Eren, çocuğu oyalamakta zorluk çekmiyorlardı. Anka'nın yönlendirmesiyle bir saate yakın spor yapmışlar, oyun adı altında çalışmaları sürdürmüşlerdi. Alınan güvenlik tedbirleri kapsamında çıkacakları yolculuklarda Aşil de onlara eşlik edeceğinden, Anka oğlunun eğitimine bir süre kendisinin devam etmesi gerektiğine karar vermişti.

Yola çıkmadan evvel Selin'le uzun uzun konuşmuş, neler yapması gerektiği konusunda onun görüşlerini almıştı. Selin, ona günlük bir program çıkarmış ve okuldan uzak olan Aşil'in eğitimine bir süre boyunca nasıl devam edebileceğini anlatmıştı. Anka şimdi Selin'in tavsiyelerine uyarak Aşil'in eğitim programını kendisi devam ettiriyordu ve günün birkaç saatini yalnızca oğluna ayırıyordu.

Bir saat evvel Aşil'le yaptıkları ders saatleri bitmişti. Aşil, annesiyle yaptığı çalışma sonrası kurabiye istediğini söylediğinde Anka, mutfağa gidip Jaques'dan rica etmesini istemişti ve annesinin yanından fırlayan çocuk, mutfağa koşturmuştu. Anka, işle ilgili kontrol etmesi gereken raporları okumak için ön bahçeye bakan, beyaz rengin hâkim olduğu bir dekorasyona sahip olan ferah salona girdiğinde Alin ve Derim'in karşılıklı geniş kanepelerde ellerindeki ekranlara gömüldüklerini gördü.

"Jan nerede?" diye sorduğunda Derim'den önce Alin karşılık vermişti.

"Yarınki seyahat için son düzenlemeleri yapıyor adamlarla. Biz yata geçerken onlar alana geçecek ya, ekipleri ayırıyorlar."

Anka başını sallayarak kardeşinin yanına oturmuştu. Önündeki sehpanın üzerindeki ipade uzanmış ve geriye yaslanarak okumaya dalmıştı. Yarım saat önce, elinde küçük bir tabakta birkaç kurabiye ile birlikte salonun kapısında Aşil görünmüştü. Anka oğluna aldırmadan okumaya devam etmişti.

Aşil ağır adımlarla ilerlemiş, elindeki tabağı dikkatlice babasının önündeki sehpanın üzerine bırakmış ve sonra içinden bir kurabiye alarak babasının dudaklarına uzatmıştı. Kucağındaki laptop ekranına konsantre olmuş olan Derim, bir anlık bakışlarını oğluna kaldırarak gülümsemiş ve kurabiyenin ucundan ısırmıştı.

Sonraki dakikaları Anka, kirpiklerinin altından izlemişti. Aşil, babasının yanına oturarak başını koluna yaslamış ve anlamasa da tıpkı babası gibi gözlerini ekrana dikerek kurabiyesini babasıyla paylaşmıştı. Epey bir süre sonra, sıkıldığı belli bir tavırla kanepenin üzerine çıkmış, kanepenin sırtına boylu boyunca yüzüstü uzanırken bu kez başını babasının omzuna yaslamıştı.

Derim, gözlerini önündeki ekrandan kaldırmadan bir elini omzuna kaldırarak oğlunun saçlarını okşamıştı fakat bunun Aşil'e yeterli gelmediği belliydi. Bu kez, kanepenin üzerinden babasının omuzlarına çıkmıştı. Babasının tepesinde dolaşıyor terimini Aşil'in gerçekliğe dökmek istediği belliydi ki sonraki dakikalarda gerçekten Derim'in tepesinde dolaşmaya başlamıştı.

Derim, enteresan bir konsantrasyonla ekranındakileri okurken, bir yandan gözlerini ekrandan ayırmadan başının üzerinden kucağına inmeye çalışan çocuğu dengeliyor, düşmemesi için çaba harcarken Aşil yine omuzlarına çıkıyor, başının üzerinden diğer omzuna geçiyordu. Kanepenin arkasına tırmanarak bacaklarını babasının omuzlarından sarkıtıyor, parmaklarını babasının saçlarına dolayarak arada yüzünü babasının saçlarına gömerek başını öpüyordu. Ve tüm

bunlar yaşanırken Derim, sesini dahi çıkarmadan hem ekrandakileri gözden geçiriyor hem de bir eliyle sürekli oğlunu dengelemeye çalışıyordu.

"Şu manzara, gerçekten insanın kalbini durdurur. Ve bu manzara, gerçekten de her şeye değer dedirtir insana."

Anka, yanındaki Alin'in mırıltısını duyduğunda; yüzünde karşısındaki manzaranın neden olduğu öylesi nahif ve mutlu bir gülümse vardı ki, kardeşine çabucak bir bakış atarken başını salladı usulca.

"Onun Aşil'e karşı olan sabrını gerçekten çok takdir ediyorum."

"İki kafa birbirine çok benziyor. Çok sevimliler" diye mırıldanan Alin'in sesi sevgi doluydu.

Aşil o sırada yeniden kanepenin sırtında yüz üstü uzanarak bedeninin ağırlığını babasının başına yaslamıştı, kafası babasının bir omzunun üzerinden öne doğru sarkmıştı ve o da merakla ekrana bakıyordu yine. Boynundaki baskıyla Derim'in başı öne doğru eğilse de yine sesini çıkarmadan ekrana bakıyor ve bir eliyle düşmemesi için oğlunu tutuyordu.

"Tepesinde kıpır kıpır bir çocuk dolaşırken hala konsantrasyonunu bozmaması takdire şayan" dedi Alin, hayranlık duyduğu bir tonla.

"Ne zaman sabrı tükenecek diye merak ediyorum" diye mırıldandı Anka, ilgiyle karşısındaki ikiliyi izlerken.

Ancak o gün de merakını gideremedi. Çünkü Derim'in sabrı tükenmedi. Bir saat boyunca Aşil tepesinde dolansa da okuduklarına devam etti ve nihayet laptopun kapağını kapadığında duraksamadan kollarını başının üzerindeki oğluna uzatarak kısa bir kahkaha attı Derim.

"Sıkıldın mı babacım sen?" diye sorduğunda omuzlarına oğlunu oturtarak ayağa kalktı.

"Sıkıldım tabii baba." dedi Aşil, şikâyetçi bir tonla. Aynı anda keyifle bir çığlık atmıştı babası ayağa kalktığında. "Çok yüksek oldu!"

"Biraz dolaşalım mı o zaman seninle?" diye sordu Derim, gözlerini oğlunu görmek ister gibi yukarı kaldırarak.

Aşil, başını babasının yüzüne doğru eğdi. "Nereye?" diye sordu hevesle.

"Yat limanına gidelim seninle. Yarın yola çıkacağınız tekneyi de görmüş olursun hem. Benim de yapmam gereken birkaç şey var. Birlikte yaparız, olur mu?"

"Evet!" diye bağırdı Aşil sevinçle.

Derim, omzunda oğluyla birlikte bedenini iki kadına çevirdi. "Ben Aşil'le limana gidiyorum. Siz de gelmek ister misiniz?"

Anka başını iki yana sallarken "Benim birkaç saatlik işim var." dedi.

"Ben de şimdi gelemem. Geceyle üzerinden geçmemiz gereken bazı konular var." diyen Alin'i, yanındaki Anka başını sallayarak onayladı.

"O zaman biz akşam yemeğine kadar dönmüş oluruz." dedi Derim gülümseyerek.

Aşil heyecanla Derim'in omzunda zıplarken Anka, oğluna onaylamaz şekilde bakarak esefle başını iki yana salladı.

"Size iyi eğlenceler." dedi düz bir tonla.

"Babamla gezmeye gidiyoruz!" diye bağıran Aşil'in sesi, odanın içinde yankılandığında Derim, yüzünü kapıya çevirmişti bile.

Derim'in Aşil'le birlikte yat limanında olduğu saatlerde Anka ve Alin, yapılacak parti için davetli listesini nihayete erdirmişlerdi.

"Uygun olabilecek davetiye örneklerinin üzerinden geçmemiz lazım." dedi Alin. Çalışma odasındaki büyük masaya yaydıkları kâğıt yığınlarının ortasında olan laptopu kardeşine çevirdi. "Bugün kesin seçimi yapalım, Birim'deki tasarım-

cılara gönderelim. Basım için hazırlayıp matbaaya gönderilsin artık. Davetli listesini de Esra ve Cansu'ya yollamamız lazım. Davetiyelerin üzerine isimler yazılacak, adresler tedarik edilecek, hızlı bir şekilde dağıtımlarının yapılması gerekecek. Olumlu geri dönüşleri de almaları lazım. Onların da bunları halletmesi gerekiyor. Gönderimlere bir an evvel başlasınlar. Vakit kısıtlı artık."

Anka, kardeşini onaylayarak başını salladı. Alin'in gösterdiği ekrandaki alternatifler üzerinde bir süre tartışarak en uygun olan davetiyede karar kıldılar. Davetli listesini ve seçtikleri davetiyeyi Birim'e göndererek Esra ve Cansu ile on beş dakika süren görüntülü bir konuşma yaptılar. Konuşmayı bitirdiklerinde Anka, kardeşine döndü.

"Menü için Jaques'tan yardım alacağız. Öncesinde kısa bir kokteyl yapılacak ve ardından akşam yemeğine geçilecek. Hem kokteyl hem de akşam yemeği için Jaques uygun önerilerde bulunur. Menüye karar verelim, otelin mutfağı da buna göre hazırlık yapar."

"Aslında bu işi tamamen otelin mutfağına bıraksaydık. Onlar zaten bilirler bu tür şeyleri."

"Derim, her şeyin özenli hazırlanmasını istiyor. Menüye Jaques'ın karar vermesini istedi."

Alin başını sallayarak önündeki telefona uzandı.

"O zaman Jaques'ı arayayım. O da gelsin birlikte çalışalım."

Sonraki iki saatte Jaques'la birlikte çalıştılar ve onun önerilerine uyarak menülere karar verdiler. Alin önündeki laptopta hızla menüleri not aldı.

"Jaques parti günü senin de Monte Carlo'daki otelde olman lazım. Birinin herhangi bir aksilik çıkmaması için mutfağı kontrol etmesi gerekiyor. Oradakileri senin yönlendirmen daha doğru olacaktır." diyen Anka'yı Jaques sıcak bir gülümsemeyle onayladı.

"Elbette hanımefendi. Memnuniyetle."

Jaques yanlarından ayrıldıktan sonra Anka, yorgun gözlerle Alin'e baktı.

"Hadi gidip birer kadeh bir şey içelim. Oturma planını Derim ve Jan'la çalışmamız lazım. Akşam Aşil'i yatırdıktan sonra bakarız o işe."

"Evet, davetlileri onlar tanıyor. Kimi nereye oturtacağımıza onlar karar versinler. Biz sadece Konsey'dekilerin yakınına kimleri oturtacağız ona karar veririz." diyen Alin, onu onaylamanın ardından neşeyle gözleri parlayarak "Burada da mahzen var mıdır sence? Hadi gidip patlatalım!" dedi haylaz bir tavırla.

"Jaques birkaç iyi şişe çıkarmıştır dışarı bence. En iyisi mutfağa gidelim."

"Dolapta harika peynirler gördüm, şarabın yanına biraz hazırlayalım mı?"

"İyi olur. Yemek öncesi biraz gevşemiş oluruz. Çok yoruldum."

***

Anka ve Alin, evin önüne bakan küçük salondaki kanepede bağdaş kurmuş halde karşılıklı otururken önlerindeki sehpanın üzerinde hazırlanmış olan peynir tahtasındaki lezzetli peynirler eşliğinde soğuk beyaz şaraplarını yudumluyorlardı. Sıradan konulardan söz ettikleri sohbet, Jan'ın içeri girmesiyle son buldu.

Jan, ağır adımlarla salonda ilerleyerek kanepeye ulaştığında doğal bir tavırla Alin'in elindeki kadehe uzanıp bir yudum aldıktan sonra tahtanın üzerindeki bir peynir parçasını alarak ağzına attı.

"Tüm gün görüşemedik." dedi Alin'e göz kırparak. "Nasıl gidiyor?"

Dingin hareketlerle Alin'in yanına oturarak genç kadını göğsüne yasladı. Alin bedenini hafifçe çevirerek elini uzattı ve Jan'ın elindeki kadehi geri aldı.

"Git kendine kadeh al." dedi sahte olduğu belli bir huysuzlukla. Jan, ona aldırmadı ve yalnızca gülümsedi.

Jan'ın sorusunu "Epey yol aldık." diye cevaplayan Anka oldu. Oturduğu kanepede bedenini sehpaya doğru yana eğerek küçük bir peynir parçası attı ağzına.

"Akşam yemekten sonra birlikte oturma düzenini çalışmamız lazım sizinle."

"Derim dönmedi henüz, değil mi?" diye sordu Jan, bakışlarını dışarıyı tararcasına camdan dışarı çevirmişti.

"Akşam yemeğine yetişeceklerini söyledi. Birazdan dönerler sanırım."

Jan, yeniden ileri uzanarak bir peynir parçası alarak ağzına attı. Alin, doğal bir tavırla elindeki kadehi ona uzattı.

"Sen ne durumdasın?" diye sordu düz bir tonla.

Jan, kadehten bir yudum alarak gözlerini yumdu. "İyi şişe seçmişsiniz." diye mırıldandı takdir dolu bir tonla.

"Jaques seçmiş aslında." dedi Alin itiraf ederek.

Jan, ona gülümseyerek baktı ve önceki sorusunu cevapladı. "Adamlarla programın üzerinden geçtik. Görevleri belirledik. Chris, Eren ve Lucca'ya, Mert ve Bekir de eşlik edecekler. Beşi de Aşil'in etrafından ayrılmayacaklar. Derim'le ben, yarın İngiltere'ye giderken yanımızda beş kişi götürüyoruz. Silva'yla birlikte onun ekibinden dört kişi... Marcel ve Baho'nun ekipleri size eşlik edecekler."

"Bildiğin orduyla dolaşacağız yani." diye söylenircesine mırıldandı Anka. "Çok dikkat çekecek." diye ekledi endişeyle.

Jan, çenesini *hayır* der gibi kaldırırken o sırada ağzındaki yudumu aceleyle yutmakla meşguldü. Yutkunduktan sonra dudaklarını araladı.

"Endişelenme. Göze çarpmadan ortada dolaşmayı çok iyi becerirler. Yarın akşam geç vakit yat Monoca Limanı'na varmış olacak. Limandaki otoparkta bizim araçlar duruyor. Limanla Monte Carlo'daki otel arası, iki km. Araçla beş, on dakika sürer. Fakat geceyi yatta geçireceksiniz. Sabah kahvaltıdan sonra otele geçersiniz. Tüm gün, oteldeki çalışmaları yaptıktan sonra adamlar sizi yine yata getirecekler. Derim ve ben gelene kadar yatta kalmanızı daha doğru bulduk. Hem o kadar adam yatın içinde çok dikkat çekmeyecek hem de güvenlik açısından daha korunaklı olacaksınız. Oteldeki gezinti ve alacağınız notlar için gün yetmezse ertesi gün yine otele götürürler sizi. Tahminen cuma öğleni geçe biz de varmış oluruz Monaco'ya."

"Marsilya'dan Monaco'ya yat ne kadar sürede varıyor?" diye sordu Alin merakla.

"Kıyı boyu yol alacaksınız. Aşağı yukarı altı saat sürüyor. Yat yirmi knot hız yapıyor fakat kaptana bilgi geçtik. Motorlara basmasına gerek yok. On sekiz knot hızla yol alacak. Aradaki mesafe yüz yirmi dört deniz mili. Dediğim gibi tahminen altı saatte varmış olacaksınız."

"Siz yarın kaçta ayrılıyorsunuz?" diye sordu Anka, ilgiyle Jan'a bakarak.

"Hep birlikte çıkacağız evden. Yarın öğleden sonra üç gibi çıkarız. Biz alana geçerken adamlar sizi limana götürecekler."

Jan, yeniden Alin'in eline geçen kadehe uzanarak tekrar bir yudum aldı ve aklına gelmiş gibi aceleyle yutkunarak devam etti.

"Otel müdürü bilgilendirildi. Jean-Pierre Michaux. Sizi o karşılayacak ve ihtiyacınız olan her şeyi tedarik edecek. Otel turunu da onunla atacaksınız. Aklınıza bir şey takılırsa ona sormaktan çekinmeyin."

"Hoş adam mı bu Jean-Pierre Michaux?" diye sordu Alin, haylaz bir ifadeyle.

Jan, gözlerini bıkkınlıkla devirdi. "Altmış yaş civarı olgun erkeklerden hoşlanmaya başladıysan hoş denebilir." Bakışları hafifçe kısılmıştı. Adeta sadece kendilerinin anladığı bir bakışma geçti ikisi arasında. Alin'in gözlerinin içi neşeyle parıldarken Jan, gözdağı verir gibi tek kaşını kaldırmıştı. Anka, ikisi arasındaki bakışmaya yüzünü buruşturarak tepki verdi.

"Derim'e gerçekten hak vermeye başlayacağım." diye mırıldandı söylenircesine.

Alin, kardeşinin sözleriyle neşeli bir kahkaha attı. Jan ise gülümseyerek şefkatli bir dokunuşla genç kadının omuzlarından sarkan kızıl saçları okşadı.

***

Derim, Aşil'le birlikte hazırlanarak bahçeye çıktığında, kapının önüne getirilen siyah Rolls Royce Cullinan, harekete hazır halde onları bekliyordu. Dışarıdaki hava güneşli olsa da on üç derecelik bir sıcaklığa sahipti. Derim'in üzerinde rahat hissettiği için çoğu zaman giydiklerine benzer bej renkli bir kargo pantolon vardı. Önceki bol olanların aksine kaslı, uzun bacaklarını ortaya çıkarır şekilde, bu seferki tam üzerine oturmuştu. Soğuğa alışkın olan genç adam, pantolonun üzerine yalnızca bisiklet yaka ince siyah bir kazak giymiş, kollarını dirseklerine doğru sıvamıştı.

Aşil'in üzerinde de tıpkı kendisi gibi lacivert bir kargo pantolon vardı. Derim çocuğun üşüyebileceğini düşündüğünden krem renkli kazağının üzerine turuncu renkli anarok benzeri ince bir mont giydirmişti. Çocuk gerçekten cıvıl cıvıl görünüyordu.

Çocuk koltuğunun bağlı olduğu aracın arka kapısını açtığında Aşil'nden şaşkınlık dolu bir nida çıktı.

"Ama kapısı ters açıldı baba. Bozulmuş bu!"

Derim eğlenen alçak sesli bir kahkaha attı. Gülümseyerek dizlerini kırdı ve kollarını uzatarak Aşil'i kucağına aldı. Aracın arka koltuğuna yerleştirilmiş olan çocuk koltuğuna Aşil'i oturturken bilgi veren bir tonla çocuğun sözlerine karşılık veriyordu.

"Rolls Royce'un kapıları diğer arabalardan farklı yönde açılıyor. Fakat çok güvenli ve iyi bir araba. Sanırım yapacağımız yolculuktan hoşlanacaksın."

Aşil, parlayan gözlerle babasına bakarken başını salladı. İlk kez babasıyla yalnız başına dışarıda dolaşmaya çıkmıştı ve bundan duyduğu haz ve heyecan kıpır kıpır olan hareketlerinden ve sürekli gülümseyen çehresinden anlaşılıyordu. Derim, aracın şoför koltuğuna geçtiğinde bakışlarındaki mutluluk katlanarak arttı. Arabada yalnızca ikisi olacaklardı.

Derim, aracı hareket ettirerek evi çevreleyen duvarların giriş kapısına doğru yöneldiğinde arkasından da iki Grand Cherokee Jeep, hareket ederek peşine takıldı. Aşil'le yalnız başlarına gezmeyi arzulasa da oğlu yanındayken yanında destek ekip olmadan dışarıda dolaşmayı göze alamamıştı.

Evden limana kadar olan yirmi dakikalık sürüş boyunca Derim ve Aşil, aracın içinde tatlı bir sohbete koyulmuşlardı. Derim sık sık dikiz aynasından oğluyla göz göze geliyor, bu bakışmalar esnasında birbirlerine gülümsüyorlardı. Aşil'in soruları hiç bitmiyordu ve Derim, büyük bir sabırla onları cevaplandırıyordu. Bu sohbet, Derim'in yönlendirmesiyle Fransızca devam ediyordu. Aşil, birkaç aydan beri etrafında yoğun olarak kullanılan bu dile olan hâkimiyetini güçlendirmişti ve Derim, onun o çocuksu ince sesinden çıkan tınıyı adeta kendinden geçerek dinliyordu.

"Senin çok mu araban var baba?"

Aşil'in oturduğu yerde uzanabileceği her yere dokunduğunu ve aracın içini merakla incelediğini görebiliyordu.

"Bizim." diye düzeltti Derim onu. Sahip olduğu her şeyi Aşil'in benimsemesini istiyordu. Anka'nın bundan hoşlan-

madığını biliyordu ancak Derim, bu konuda kendisine hâkim olamıyordu. "Hepsini ben kullanmıyorum ama. Yanımda çalışan çok kişi var, biliyorsun. Onların da araca ihtiyacı oluyor."

Derim, Aşil'in sorularının hepsini onun aklında herhangi bir soru işareti oluşturmadan makul açıklamalarla cevaplıyordu.

"Bizim arabalarımızı ben çok beğeniyorum." dedi Aşil memnun, gururlu bir gülümsemeyle. "Büyüyünce hepsini ben de kullanabilir miyim baba?"

"Elbette. Bana ait ne varsa, hepsi senin olacak."

Aşil'in gözleri parlayarak irileşti ve çabucak ekledi. "Ama önce hak etmem lazım, değil mi?"

"Sen doğduğun gün birçok şeyi hak ettin oğlum." diye mırıldandı Derim, Aşil'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle. Ses tonunu yükseltirken dikiz aynasından oğluna çabuk bir bakış attı. "Ben hak edeceğine eminim. Çok akıllısın ve çok çalışıyorsun. Seninle gurur duyuyorum ben."

Aşil'in yüzünde mest olmuş bir gülümseme yayılırken hissettiği sevgi, gözlerinden adeta taşarcasına babasına baktı.

"Ben de seninle çok gurur duyuyorum baba. Kocamansın. Çok güçlüsün. Sen harika bir babasın."

Derim, aniden dolan gözlerine hazırlıksız yakalandı. Nemlenen gözlerini hızla kırpıştırarak bakışlarını yola çevirdi. Kalbi, göğüs kafesinin içinde hızla atmaya başlamıştı. Hayatı boyunca en çok korktuğu şey, oğlunun ondan nefret etmesiydi ve şimdi Aşil, öyle sıradan ve doğal bir tavırla onunla gurur duyduğunu söylemişti ki, Derim, bu sözlerin hayatının en anlamlı kelimeleri olduğunu düşündü. Onu bundan daha çok mutlu edecek diğer kelimeler, birkaç taneyi geçmeyecek kadar sayılıydı. Ve o kelimeleri, hayatının sonuna kadar duyamayacağını da biliyordu.

"Böyle düşündüğün için çok teşekkür ederim babacım. Sana hep layık olmaya çalışacağım."

Aşil, yine mutlu bir yüzle babasına baktı. Derim, içine yuvarlandığı duygusallıktan kurtulabilmek için konuyu değiştirerek neşeli bir tonla devam etti.

"Birlikte milk shake içelim mi limana varınca?"

"Evet!" diye sevinçle bağırdı Aşil yerinde zıplayarak. Kollarını yukarı kaldırarak neşeyle sallamıştı.

"Birlikte birkaç yere daha uğrayacağız. Hem belki bana yardımcı da olabilirsin."

"Evet evet, ben de yardım ederim sana. Birlikçe çalışalım."

Limana kadar olan sürede Aşil, aracın camından dışarıyı izlerken merak ettiği her şeyi babasına soruyordu ve Derim, oğluyla yaptığı bu sohbeti keyifle sürdürdü. Liman girişinde lüks yatların yan yana sıralandığı marinayı çevreleyen yolu takip ederek marinanın en ucuna doğru aracı kullanmaya devam etti. Yatın büyüklüğü nedeniyle *Akhilleus*, marinanın ucuna bağlanmıştı. Derim, Aşil'in yatın adını görünce ne tepki vereceğini merak ediyordu. Aşil doğduktan sonra, *Deep Ocean* olan yatın adını değiştirmişti ve oğlunun adının Yunanca telaffuzuyla isimlendirmişti yatı.

Rolls Royce'u, yatın önünde durdurduğunda arkalarındaki iki araç da durdu ve adamlar seri hareketlerle araçlardan çıktılar. Baho ve Chris, emin adımlarla onlara yaklaşırken Derim, ön kapıyı açarak dışarı çıktı ve arka kapıya uzandı.

Aşil, önünde durdukları yata hayranlıkla bakıyordu. Derim, onun kemerlerini çözerken Aşil, heyecanla "Ama bu çok büyük baba." dedi.

Derim gülümseyerek oğlunu kucağına aldı ve aşağı indirmeden adımlarını yata yöneltti. Yata geçişi sağlayan dar, çelik köprüyü kucağında Aşil'le birlikte arşınladı. Baho ve Chris, hemen arkalarından onları takip ediyordu. Aşil, babasının omzunun üzerinden geriye Baho'ya baktı ve heyecanla seslendi.

"Babamın gemisi çok büyük, değil mi Baho?"

"Aslında biz ona yat diyoruz Aşil." dedi Baho gülümseyerek.

"Adını 'Yat' mı koydunuz? Ben, en hızlı arabama Fantom adını vermiştim. Sanırım Yat da güzel bir isim."

Baho, kendisine hâkim olamadan alçak sesle güldüğünde Derim de gülümsemişti. Derim, ileri adımlarken arkasındaki Baho, "Bu tür teknelere yat denir." diyerek açıklama yapmasının hemen ardından memnun bir tonla "Aslında bu yatın adı *Akhilleus*. Baban yata senin adını verdi." dediğinde, Aşil'in dudaklarının arasından şaşkınlık dolu "Benim adımı mı?" diyen kelimeler döküldü. Başını hafifçe geri çekerek hızla babasına çevirdi yüzünü. Bir elini kaldırarak avucunu Derim'in yüzüne bastırdı.

"Yata benim adımı mı verdin baba? Aşil mi yatının adı?"

"Akhilleus" dedi Derim, gurur duyduğu belli bir tonla. "Senin adının Yunanca telaffuzu, Akhilleus. Ve evet, bu yat senin adını taşıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Aşil, taşkın bir heyecanla. Gözleri iri iri açılmıştı. "Çok mutlu oldum baba! Çok mutlu oldum! Bu kocaman yatın adı, benimle aynı."

Nihayet yata ayak bastıklarında Derim, kucağındaki çocuğu yavaşça yere bıraktı. Ellili yaşların başında olan kaptan, üzerinde üniforması ile birlikte yanındaki birkaç yardımcıyla, alt güvertede hazır halde onları bekliyordu. Derim, kaptana doğru ilerlerken Aşil, hızla babasının sol tarafına geçerek eline uzandı. Derim, eline sıkıca tutunan minik eli avucunun içine alarak adımladı ve kendisine doğru ilerleyen kaptanla tokalaşmak için sağ elini uzattı.

"Nasılsın Fabien?"

"Çok teşekkür ederim efendim, iyiyim. Siz nasılsınız?"

Derim, başını *iyiyim* der gibi salladı. Fabien'le sohbete devam etmeden önce bedenini kendi bacağına yaslayarak iyice kendisine sokulan çocuğa başını eğdi.

"Oğlumla tanışmanı istiyorum Fabien. Yarınki yolculukta birlikte daha çok vakit geçireceksiniz. Öncesinde tanışmanızı istedim. Aşil, Fabien'le tanış oğlum. Kendisi Akhilleus'un kaptanı, sizi Monaco'ya o götürecek."

Fabien bedenini öne eğerek elini Aşil'e uzattı. "Memnun oldum delikanlı." dedi gülümseyerek. Aşil kendisine öğretilen terbiye kurallarına uyarak elini usulca babasının avucundan çekti ve ona uzatılan eli minik eliyle sıkarken "Ben de memnun oldum..." dedi utangaç bir gülümsemeyle. Ardından kendisine hâkim olamadan merakla ekledi. "Sen mi sürüyorsun bu yatı? Biliyor musun, ikimizin de ismi aynı." diye ekledi çabucak, heyecanlı bir sesle.

Fabien, alçak sesli bir kahkaha atarak başını salladı. "Harika bir isim gerçekten. Evet, ben kullanıyorum Akhilleus'u. Yolculuğumuz boyunca istersen sana da gösterebilirim, nasıl kullanıldığını."

Aşil'in gözleri heyecanla parladı ve başını hızla babasına kaldırdı. "Gerçekten ben de kullanabilir miyim baba?"

Derim gülümseyerek başını salladı. "Eminim Fabien, sana yardımcı olacaktır bu konuda."

Aşil'in mutluluğu görülmeye değerdi. Derim ve Fabien, kısa bir konuşma yaparken o, hayranlıkla etrafına bakıyordu. Birkaç dakika sonra Derim, yatı gezdirmek istediğini söyleyerek Aşil'in elinden tuttu ve alt güverteden başlayarak bir saatten fazla süren tura koyuldular. Aşil, merakla ve heyecanla dolaşmıştı babasının yanında. Gördüğü her şeye karşı hissettiği hayreti ve beğeniyi göstermekten çekinmiyordu. Derim, onun verdiği tüm tepkileri içine zevkle çekiyordu.

Ana güvertenin olduğu katta bulunan büyük salona döndüklerinde Derim Fabien'le birlikte ikram edilen bir kadeh viskiyi içerken Aşil, salonun dışında ilerideki havuzun etrafında koşturuyordu. Havuz aklını başından almıştı. Bazen neşeyle koşturuyor, bazen Chris ve Baho'yla konuşuyordu. Derim, Fabien'e sonraki günler için talimatlar sıralayıp prog-

ramla ilgili bilgileri verirken salonu çevreleyen büyük camlardan sık sık dışarı bakıyor, bir gözüyle sürekli Aşil'i takip ediyordu.

Bir zamanlar, o camların ardından Aşil'in şimdi koşturduğu havuzun kenarında oturan Anka'yı da uzun uzun izlediğini hatırladığında yüzünde farkında olmadığı hüzünlü bir gülümseme oluştu. Bu yata Anka'yı getirdiğinde kendi kamarasında günlerce hasta yatmıştı genç kadın. Derim, yüreğinde hissettiği sızıyı bastırmaya çalışarak yeniden dikkatini Fabien'e vermeye çalıştı. Kaptanın yolculuk için verdiği bilgileri başını sallayarak dinledi. Nihayet her şey konuşulup bittiğinde Derim son yudumu içtiği kadehi önündeki sehpaya bırakarak ayağa kalktı. Salonun büyük camlı kapısına ilerleyecekken bir an durdu ve başını geriye çevirdi.

"Sana söz ettiğim özel teslimatı, yarın siz yola çıkmadan yarım saat önce getirmiş olacaklar. Dediğim gibi, benim kamaramda yatağın üzerine yerleştirilmeni istiyorum."

"Merak etmeyin, efendim. Her şey istediğiniz gibi olacak. Güvenli ellerdeler. Siz bize katılıncaya kadar herhangi bir aksilik yaşanmasına izin vermeyeceğiz."

Derim onaylarcasına başını salladı ve kapıdan dışarı çıktı.

"Aşil, hadi oğlum." diye seslendi ilerideki çocuğa. "Sana milk shake sözüm vardı."

Aşil, kısa bir sevinç nidası atarak babasına doğru koşturdu.

"Yarın buradaki havuza girebilir miyim baba? Lütfen, gireyim?"

Derim başını onaylayarak salladı. "Hava serin ama suyu ısıtmalarını söylerim. Yalnız önce annene sorman lazım. Eğer o da izin verirse girebilirsin."

Aşil, bir an için duraksadıysa da başını sallayarak gülümsedi. "Eğer su sıcak dersem annem izin verir bence. Evdeki havuzun suyu çok soğuktu." dedi gözlerini ayırarak.

"Çünkü o havuzun ısıtması yok. Yaz aylarında kullanıyoruz onu."

"Ama bizim evimizde kapalı havuz olması çok harika bir şey, değil mi baba? Hem yazın hem kışın havuza girebiliyoruz. Bence bizim evimiz daha çok güzel."

Aşil, bilmiş bir edayla konuşurken sesindeki savunma dolu ton, Derim'in dikkatinden kaçmadı ve içi titreyerek oğluna gülümsedi. İstanbul'daki evi kendi evi olarak benimsemesi, Derim'in aklını başından alacak kadar güzel bir histi.

Sonraki saatlerde Derim ve Aşil, marina yakınlarında manzarası göz alabildiğince deniz olan şık bir kafede oturdular. Derim, Aşil için milk shake söylerken kendisine kahve istemişti. Hiç susmayan meraklı oğlunun sohbetini seviyordu. Aşil, hayat dolu bir çocuktu ve mutluluğunu dışarı yansıtış şekli öylesine doğaldı ki, Derim hiç bıkmadan saatlerce oğlunu izleyip dinleyebilirdi.

İçeceklerini bitirdikten sonra Derim, yine oğlunun elinden tutarak araca yerleştirdi ve on dakikalık sürüşün ardından dışarıdan bakıldığında göz kamaştıracak güzellikle etrafa harika kokular saçan küçük bir çiçekçi dükkânın önünde durdular.

Aşil, yine babasının elini tutarak dükkândan içeri girdi. Derim, dükkândaki orta yaşın üzerinde, sıcak bir gülümsemesi olan kadınla oldukça dostça bir tavırla konuşurken Aşil hayranlıkla etrafına bakıyordu.

Dakikalar sonra "Sence hangisi?" diye soran Derim'in sesiyle Aşil, başını sorarcasına babasına kaldırdı. Derim, avucundaki minik eli dikkatini ona vermesini istercesine hafifçe sıkmıştı. Aşil başını babasına kaldırdığında; Derim, önlerinde onlarca şık, pahalı vazo ve saksıların içinde sergilenen göz kamaştırıcı güzellikteki çiçeklerin yarattığı renk cümbüşünü işaret etti.

"Sence, annen hangisini daha çok sever? Bana yardımcı olacağını söylemiştin."

Aşil, ona verilen görevin sorumluluğu ile yüzüne ciddi bir ifade oturtmaya çalıştı ve kaşlarını çatarak çiçekleri daha dikkatle süzmeye başladı. Derim, onun yüzündeki o çocuksu ciddiyete gülmemek için kendisini zorlukla tuttu. Aşil, görevini ciddiye alıyordu. Sevgi dolu gözlerle oğlunu izlerken Aşil, elini bıraktı ve birkaç adım ileri çıkarak çiçeklere yaklaştı.

"Aslında annem bütün çiçekleri seviyor ama bence ona uygun bir şey almalıyız." dedi Aşil, ciddi bir tonla. Gözleri belli bir noktaya saplanmıştı.

Derim'in kaşları hayretle yukarı kalktı ve ciddi gözlerle oğluna baktı.

"Pekâlâ. Dediğin gibi olsun. Ne almamızı önerirsin?"

Aşil, elini kaldırdı ve işaret parmağı ile göstererek kendinden emin bir tonla. "Şunu." dedi.

Derim, çocuğun gösterdiği noktaya gözlerini çevirdi ve Aşil'in hangi çiçeği işaret ettiğini anladığında yüzünde sıcak bir gülümseme oluştu. Oğluyla aynı şeylere saplanıp kalmasının yarattığı hazla içine derin, coşku dolu bir nefes çekti.

Aşil, mavi renkli bir orkideyi işaret ediyordu. Birkaç saniye sonra heyecanla sarf ettiği kelimeler, onun da tıpkı Derim gibi hissettiğini gösteriyordu.

"Annemin gözlerine benziyor. Çok güzeller. Bence, o da çok sever."

Derim, tatmin dolu bir gülümsemeyle başını salladı.

"Çok doğru bir seçim. Bence o da çok sevecek."

"Ama prensesime de almalıyız. Çünkü onun gözleri de anneminkiler gibi. Çok güzeller." diye Aşil hızla babasına dönüp çabuk çabuk konuşmaya devam etti. "Prensesimi unutmamalıyız."

Derim, onaylayarak başını salladı tekrar. Pantolonun paçalarını çekerek dizlerini kırdı ve çömelerek ellerini ileri doğru uzattı. Aşil, hızlı adımlarla babasına ilerledi ve ellerini tuttu. Derim, gözlerini kırpmadan oğluna bakıyordu. İkisinin

de aynı renkteki ela gözleri pırıl pırıldı. Derim, başını ileri uzatarak oğlunun yanağına dudaklarını değdirdi.

"Çok harika bir fikir. Kesinlikle prensesini de unutmamalıyız. Bana yardımcı olduğun ve prensesini de unutmama izin vermediğin için, teşekkür ederim."

Aşil, mutlulukla gülümseyerek babasına baktı. Aniden kollarını ileri uzatarak babasına sarıldı.

"Biz çok iyi bir takımız, değil mi baba? Birlikte harika bir iş çıkardık."

Derim alçak sesle coşku dolu, kısa bir kahkaha attı.

"Kesinlikle biz harika bir takımız babacım. Müthiş bir iş çıkardık."

Derim, daha önce aklına gelmeyen ince detayları hatırlamasına olanak sağladığı için Aşil'e bir kez daha minnettardı. Aşil'in duyarlılığı, onun bir adım ötesine geçmesine sebep olmuştu. Dükkândan çıkarken şık saksılar içindeki iki çiçek, dikkatlice arabaya yerleştirilirken aynı çiçekten bir tanesinin daha İstanbul'daki bir başka adrese ulaştırılması talimatını vermişti. Elbette o çiçek, aynı gün varmayacaktı fakat ertesi gün, adreste olacağına emindi.

***

"Bana da mı aldınız?" diyen Alin'in sesi, hayretle birlikte onu da hatırladıkları için duyduğu mutluluk hissini barındırıyordu.

"Bunun için Aşil'e teşekkür etmelisin. Bu konudaki primi tamamen o hak ediyor."

On beş dakika evvel, Aşil'le birlikte eve dönmüşlerdi. Diğerlerinin küçük salonda oturduklarını öğrendiklerinde adımları o yöne çevrilmişti ve yanındaki Aşil, neredeyse zıplayarak yürüyordu. Heyecanlı olduğu belliydi.

"Çiçekleri ne zaman vereceğiz baba?" diye sormuştu salona girmeden hemen önce.

"Baho ve Chris şimdi getirecekler."

"Annemle prensesim çok mutlu olacaklar. Seçtiğimiz çiçekler çok güzel, değil mi baba?"

"Harika bir zevkin var oğlum. Eminim çok beğenecekler."

Salona girdiklerinde aynı kanepede oturan üçlüyü görmüşlerdi. Sehpanın üzerindeki peynir tahtasına dizilmiş peynirler eşliğinde şaraplarını içmeye devam ediyorlardı.

"Harika bir karşılama oldu bu." demişti Derim, memnun bir sesle. "Bir kadeh de bana söylesenize."

Anka duyduğu sesle başını kaldırarak kapıya baktığında mutlu yüzlerle kendilerine ilerleyen baba oğlu görmüştü ve yüzünde istemsizce bir gülümseme oluştu. Yerinde hafifçe toparlanarak bacaklarını kanepeden aşağı sarkıtıp ayaklarını yere bastığında Aşil, çoktan yanına ulaşmıştı. Anka, ellerini oğlunun üzerindeki monta uzatarak fermuarı indirirken tatlı bir sesle sormuştu.

"Hoş geldin, bebeğim. Nasıl geçti babanla gezi?"

"Çok güzeldi anne! Çok!" dedi Aşil heyecanlı, yüksek bir sesle.

Yanlarına gelen Derim, Anka'nın diğer tarafındaki boşluğa oturarak ileri uzandı ve Anka'nın yarım kadehini alarak içinde kalan son yudumu içti. Gülümseyerek ikiliye bakıyordu. Anka, Aşil'in montunu çıkarıp gelişigüzel bir şekilde kanepenin arkasına attı. Aynı anda Jan, kulağına dayadığı telefonda mutfaktakilere iki kadeh daha getirmelerini söylüyordu. Bir an için durdu ve yumuşak bir gülümsemeyle Aşil'e bakarak "Koca adam, sen de içecek bir şey ister misin?" diye sordu, sevgi dolu bir tonla.

Aşil, masumca bakan gözlerini annesine çevirerek "Babamla daha önce milk shake içmiştim..." diye itiraf etti ve hemen ekleyerek "Şimdi de portakal suyu içebilir miyim?" diye sordu.

Anka gülümseyerek başını salladı onaylarcasına. "Bu seferlik içebilirsin. Ama çok karıştırmıyoruz, biliyorsun sonra karnın ağrıyor."

Aşil, gözlerini yumarak uysalca başını salladı. Heyecanlı bakışlarını babasına çevirerek sorarcasına ona bakmaya başladığında Anka gözlerini kısarak ikisi arasındaki bakışmayı incelemişti.

"Sizde bir şey var? Aşil'in bakışından belli." demişti bilmiş bir edayla.

"Ama anne!" diye bağırdı Aşil, itiraz ederek.

Aşil'in tepkisine "Kesin bir şey var." diyerek Anka'yı destekleyen Alin oldu.

Aşil dudaklarını büzerek babasına baktı. "Ama süpyüzü bozacaklar."

"Hayır, bozmayacaklar. Çünkü ne olduğunu bilmiyorlar." dedi Derim, onu teselli ederek.

"Yani, bir şey var?" dedi Anka merakla. Bedenini yan tarafındaki Derim'e çevirdi. Aşil hızla ileri atılarak kanepeye tırmandı ve babasının kucağına yerleşti. Bir elini kaldırarak avucunu babasının yanağına bastırdı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi.

"Söyleme baba. O zaman bozulur süpyüzümüz."

"Sürpriz." diye düzeltti Anka yine istemsizce. Aşil'in söyleyemediği her kelimeyi düzeltme alışkanlığı onda otomatik bir refleks haline gelmişti. Aşil yüzünü annesine çevirdi. "Ben de süpyüz dedim işte."

Alin, kıkırdamaya başlayınca Anka da ona eşlik etti. Aşil'in hala düzgün telaffuz edemediği kelimeler aslında çok daha sevimli olmasına neden oluyordu.

Tam o anda kapıdan Baho ve Chris, ellerindeki mavi orkidelerle içeri girdiler. Aşil gözleri parlayarak babasının kucağında zıpladı ve neşeyle bağırdı.

"Süpyüz!"

Derim, istemsizce kıkırdadı ve yüzünü oğlunun boynuna gömdü. Dudaklarını narin, mis kokulu tene bastırdı. Anka ve Alin, içeri giren adamların ellerinde taşıdıkları çiçeklere bakıyorlardı o esnada. İkisi de şaşkındı. Çiçekler, önlerindeki büyük sehpanın diğer ucuna kondu. Baho, yumuşak bir gülümsemeyle Anka'ya baktı. Göz göze geldiklerinde genç adam Anka'ya dostça göz kırptı. Anka, karşısındaki çiçeğin güzelliğine nutku tutulmuş gibi bakıyordu. Baho'ya karşılık veremedi.

"Çiçek mi aldınız?" diye aptalca bir soru döküldü dudaklarından.

"Ama ben seçtim." diyen Aşil atıldı heyecanla. "Değil mi baba? Ben seçtim."

"Evet oğlum. Sen seçtin ve harika bir seçim yaptın."

"Tıpkı seninle prensesimin gözlerinin renginde. Çok güzeller, değil mi anne?" diye sormuştu Aşil. Ve tam o sırada Alin, hayretle sormuştu.

"Bana da mı aldınız?"

Jan, kanepenin arkasından uzun kolunu uzatarak yumruğunu Derim'e doğru uzattı.

"Benim kızımı da unutmadığın için, sağ ol dostum." dedi sırıtarak.

Derim, yumruğunu hafifçe Jan'ınkine vururken "Bunun için Aşil'e teşekkür etmelisin. Bu konudaki primi, tamamen o hak ediyor." dedi dürüstçe.

Jan, bu kez Aşil'e göz kırptı ve yumruğunu ona uzattı.

"Teşekkür ederim koca adam. Babandan daha düşünceli olduğun muhakkak."

Derim'in ters ters Jan'a baktığı esnada Alin ve Anka'nın dudaklarından aynı anda. "Çok güzeller." diyen kelimeler döküldü.

İki genç kadın birbirine baktı. Ve ikisinin de yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Anka, oturduğu yerden doğrularak ayağa kalktı ve çiçeklere doğru ilerledi. Parmağının

ucuyla incitmekten korkar gibi orkidenin bir yaprağını okşadı. Bakışlarını yeniden Derim ve Aşil'e çevirdi.

"Gerçekten muhteşem görünüyorlar. İkinize de çok teşekkür ederim."

Aşil, memnun mutlu bir yüzle annesine baktı ve gülen suratını babasına çevirdi.

"Çok beğeneceğini söylemiştim sana, baba."

"Evet oğlum, söylemiştin." dedi Derim onu onaylayarak. Takdir dolu gözlerle oğluna baktı. Başını eğerek dudaklarını oğlunun başına bastırdı. "Çünkü benim oğlum çok akıllı." diye devam etti.

"Çok teşekkür ederim." diyen Alin de yerinden kalkarak kardeşinin yanına ilerledi ve diğer saksının içindeki mavi orkidenin yaprağına dokundu nahifçe. Bakışlarını kaldırıp Derim ve Aşil'e baktı gülümseyerek.

"Ama ben çiçeğimden ayrılamam artık. Bunu burada bırakmam olanaksız." dedi neredeyse çiçekle aynı renkte olan gözlerini irileştirerek.

"Endişelenme." dedi Jan yumuşak bir gülümsemeyle. "Sen nereye gidersen çiçeğin de seni takip edecek."

Alin sırıtarak Jan'a baktı. "Çözüm adamısın Bartın. Senin bu huyunu seviyorum."

Alin, öne çıkarak adımlarını Aşil'e doğru attı ve kollarını uzatarak babasının kucağındaki çocuğu kucağına aldı. Dudaklarını Aşil'in yumuşak yanaklarına bastırarak sesli bir öpücük kondurdu.

"Prensim..." dedi sevgi dolu bir tonla. "Beni de unutmadığın için çok teşekkür ederim. Sen harika bir varlıksın."

Aşil, mutlu bir sesle kıkırdayarak kollarını Alin'in boynuna sardı. Tıpkı ağzında bakla ıslanmayan her çocuk gibi, sonraki kelimeler müjdeli bir tonla çıktı dudaklarından.

"Babam da Selin teyzemi unutmadı ama. Ona da aynı çiçekten gönderdik, biliyor musun?"

Derim, telaşla Aşil'e bakarken Anka'nın şaşkın gözlerini hızla Derim'e çevirdi. "Gerçekten mi?" diye sordu sevinçli bir tonla.

Derim'in telaşlı, uyarı dolu bir tonla "Aşil!" diye seslenmesi, çocuğun masum gözlerle babasına bakıp savunma dolu bir sesle karşılık vermesine neden oldu.

"Ama sır demedin!"

"Sır değildi elbette ama her şeyi söylememiz gerekmiyor. Hoş olmaz."

Anka, hızla ilerleyerek Derim'in yanına oturdu ve avucunu genç adamın yanağına kapadı.

"Çok incesin. Selin bayılacak çiçeğe." dedi, ışıldayan gözlerle adama bakarken.

"İbo kesin kudurur." diye atıldı Alin neşeyle. "Bu adam, benim karıma niye çiçek gönderiyor, diye söylenmezse ben de hiçbir şey bilmiyorum."

Derim ters bir bakışı Alin'e attı. "Ne alakası var? Selin'i ayırmak istemedim sadece."

"Çok iyi yapmışsın." diyen Anka, genç adama destek çıktı. Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Selin, kankam göndermiş, der sakinleştirir İbo'yu." dedi alayla.

"Kankam?" dedi Derim, kaşlarını kaldırarak.

Anka neşeli bir kahkaha attı. "Selin'in yeni kankası sensin ya."

Alin, kucağındaki Aşil'le zıplayarak kalınlaştırdığı sesiyle "Ölümüne kankayız!" diye tezahürat yaparak kendi etrafında dönerken kızıl saçları etrafında uçuşuyordu. Aşil'in attığı neşeli kahkahalara Jan'ın kalın, sesli kahkahası eşlik etti.

***

"Kim derdi, senin gibi bir cehennem çocuğu, bu kadar ince olsun?"

Anka, Derim'le başları aynı yastığın üzerinde yüzleri birbirlerine dönük halde yan yana uzanmış oldukları yatakta avucunu Derim'in yanağına kapamış, parmağının ucuyla genç adamın kaşının üzerindeki yara izini okşarken bu sözleri fısıldamıştı.

Büyük camların yanında duran konsolun üzerine mavi renkli orkidesini geçici olarak yerleştirmişti. Tıpkı Alin'inki gibi kendi çiçeği de birkaç gün sonra yanlarında seyahat ederek İstanbul'a varacaktı.

Derim, yüzüne temas eden dokunuşun verdiği hazla gözlerini yumarak fısıltıyla karşılık verdi.

"Çok küçük şeylerden mutlu oluyorsun mon Phénix. Alt tarafı bir çiçekti."

"Hayat, zaten küçük şeylerden mutlu olunca güzel." dedi, yumuşak bir sesle. O da gözlerini kapadı ve odanın içini doldurmuş olan bir buket Juliet Rose'un kokusunu tekrar burnundan içeri çekti. "Güller bu söylediklerimin dışında elbette..." diye mırıldandı manidar bir tonla.

Marsilya'ya geldikleri gün, odada yine şeftali renkli Juliet Rose'lar yatağın üzerinde onu bekliyordu. Tıpkı Paris'te yaptığı gibi kristal bir vazonun içine çiçekleri dikkatlice yerleştirmiş ve yatağın yanındaki komodinin üzerine koymuştu. İki gündür odanın içini kaplayan harika kokuyu teneffüs ediyordu.

"Selin çok mutlu olacak" dedi mutlu bir heyecanla.

Derim gözlerini geriye açarak ona baktı. "Mutlu olmayı hak ediyor."

Kederli bir acı, Derim'in bakışlarından hızla geçti. Anka, genç adamın gözlerinin içine bakmaya devam ederken aynı alçak ses tonuyla karşılık verdi.

"Evet, hak ediyor. Onu seven, koruyan, gözeten insanlara ihtiyacı var."

"Çok geç kaldığımın farkındayım." diye mırıldandı Derim, bakışlarını indirerek. Yüzünde utanç dolu bir suçluluk ifadesi belirdi. Dudakları hissettiği üzüntüyle gerildi.

Anka, bir süre boyunca sessizce genç adamı izledi. Geçmişi artık tüm açıklığı ile rahatça konuşabilmenin verdiği sükûnetle sordu.

"Eğer..." dedi, bir an duraksayarak. "...eğer en başta, Selin'i almış olsaydın... Ona da aynı şeyleri yapar mıydın?"

Selin'in nahifliği, sevgi dolu tavrı, Derim'in başka türlü davranıp davranmamasına neden olur muydu hep merak etmişti Anka. Derim, duyduğu soruyla bakışlarını Anka'ya dikti ve dürüst gözlerle genç kadınına bakarken başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Bilmiyorum mon Phénix. Gerçekten bilmiyorum. O anki hissettiklerimle şu ankiler arasında dünya kadar fark var ve gerçekten nasıl davranırdım bilmiyorum... Tek emin olduğum şey, yaptığımdan hiç pişmanlık duymuyorum. Selin'i almaya kalkmam, belki acımasızlık gibi görünebilir ama bugün bile pişmanlık duymuyorum. Öyle yapmasaydım, seni hiç tanıyamazdım. Ömrümün sonuna kadar yaptıklarımın bedelini ödemeye devam edeceğim ama emin olduğum tek şey var... Hiçbir zaman pişmanlık hissetmeyeceğim."

Anka, inceleyen bakışlarla genç adamı dinliyordu. Derim'in hislerinin boyutunu artık sorgulamıyordu. Derim, onu öyle büyük bir güçle seviyordu ki, ateşle yoğurduğu sevdasını, avucunda tutmaktan çekinmiyordu. Eli kavrulsa da, bırakmayacaktı. Öylesi bir boyuttaydı bu sevda Derim için.

Anka, başını hafifçe ileri uzatarak dudaklarını, Derim'in dudaklarının üzerine dokundurdu.

"Cehennem çocuğum benim..." diye fısıldadı. "Etrafı yangınla çevrili, cehennem çocuğum."

"Mon Phénix..." diye fısıldadı Derim. Dudaklarını, genç kadının dudaklarına sürttü. "Beni ateşiyle küle çevirip yeniden yaratan kadın..."

Anka, elini genç adamın yanağından kaydırarak ensesine doğru uzattı ve kolunu, genç adamın boynuna dolarken bedenini ileriye doğru hareket ettirerek iyice ona sokuldu.

"Cehennemin efendisi..." diye fısıldadı Anka. "... Hiç affedilmeyecek olan, cehennemin efendisi."

Derim, kulağına çarpan kelimeleri zevkle içine çekti. Gözlerini yumup dudaklarını haşin bir saldırıyla genç kadının dudaklarının üzerine kapadı ve hoyratça öptü onu. Anka, bu hoyrat öpüşe aynı coşkuyla karşılık verdi. Üzerindeki pijamanın düğmelerine uzanan el, sabaha kadar bu hoyratlığın devam edeceğini müjdeliyordu ve Anka, bundan duyduğu hazzı yansıtırcasına memnuniyetle bedenini genç adamın sertliğine bastırdı.

Her zaman olduğu gibi, gece boyunca yine yanacaklar, küle dönecekler ve yine, yeniden her ikisi de küllerinden doğarak sabaha tekrar aynı bedenlere kavuşacaklardı. Bu döngü kaçınılmazdı ve Anka, bu döngüyü artık çok seviyordu.

***

Aşil için babasından ayrılmak, her zamanki gibi yine çok zor olmuştu. Derim'in de oğlundan bir farkı yoktu. Onlardan ayrı kalacağı zaman belki yalnızca iki gün olacaktı ancak bu kısa süre bile, Derim'e yirmi yıl kadar uzun görünüyordu. Son beş seneyi onlardan uzakta nasıl geçirebildiğini sık sık olduğu gibi yine kendisine sorduğunda cevabı yine bulamamıştı. O uzak zamanda nasıl bir sabır ve metanete bürünebildiğini hala bilemiyordu.

Belki şimdi bağımlısı olduğu güzel zamanları, geçmişte hiç yaşamadıklarından neyi kaybetmiş olduğunun tam olarak bilincinde olamadığındandı bu. Oysa bugün, hafızasında sürekli dönüp dolaşan öyle çok güzel anısı vardı ki, onlardan uzaktayken bu anları çoğaltamamanın acısını yaşadığından

böyle hissediyordu belki de. Adeta bir daha yaşayamayacaklarmış gibi... Adeta bir daha onları göremeyecekmiş ve her şeyi kaybedecekmiş gibi... Derim için Anka ve Aşil'den ayrı kalacağı bir dakika bile, bir ömür uzunluğunda görünüyordu artık. Fakat elinden başka türlüsü de gelmiyordu. Sorumluluklarını unutması olası değildi, ki o sorumluluklar, aslında onların güvenliğini de sağlıyordu.

Dakikalarca Aşil'le birbirlerine sıkı sıkı sarılarak vedalaşmışlardı. Aşil'in nemli gözleri, kendisininkilere eş bir görüntü sergiliyordu. Dişlerini birbirine bastırarak çenesini kilitlemiş ve zorlukla oğlundan ayrılmıştı.

Evden çıkmadan evvel vedalaşmanın daha doğru olacağına karar verdiklerine şükrediyordu. O anki halinin dışarıda görünmesini istemezdi. Yüzü allak bullaktı ve hissettiği özlemin kederi şimdiden gözlerine oturmuştu. Anka'yla vedalaşırken tutkuyla genç kadını öpmüş ve zorlukla fısıldamıştı.

"Yapacağını zaten biliyorum ama... Kendine ve oğlumuza çok iyi bak. Ben dönene kadar, iyi bakın birbirinize."

Anka usulca başını sallayarak tasdikledi onu. "Merak etme, biz iyi olacağız. Sen de dikkat et." dedi uyarı dolu bir tonla.

Derim yalnızca başını sallayabildi genç kadına. Jan'la vedalaşan Alin'e dönerek genç kadına sarıldı ve başının üzerine dudaklarını bastırdı. "Dikkatli olun Kızıl." dedi alçak tonla.

"Bizi merak etme Akhan. Kolay lokma olmadığımızı biliyorsun... Siz de dikkatli olun."

Anka, arka koltuğa yerleştirdiği oğlunun yanına otururken Alin aracın yolcu koltuğuna yerleşti ve bakışları hemen Jan'a çevrildi. Birbirlerine gözlerini kırpmadan bakıyorlardı. Jan, Derim'in yanında dikilirken çatık kaşlarının altındaki kara gözleri, şiddetli bir kasırganın oluşturduğu simsiyah bir girdaba benziyordu. Alin, mavi gözlerini adamın kara gözlerinden çekemiyordu.

Baho, aracın önünden dolaşarak şoför kapısına uzanmadan evvel ellerini ceplerine sokan Derim, sert bir sesle onu uyardı.

"Size emanetler Baho. Tek bir açık istemiyorum!"

"Merak etme, patron. Etrafta kuş uçurtmayacağız."

Derim, bakışlarını diğer araca yerleşmek üzere olan Marcel'e çevirdi. Beş araç, peş peşe hareket etmek üzere dizilmişti. Marcel ve Baho'nun ekibindekiler, çoktan araçlara yerleşmişler, yola çıkmak üzere bekliyorlardı. Bahçenin ilerisinde iki araç, Derim ve Jan'la birlikte havaalanına gitmek üzere hazır bekliyordu. Silva ve ekibindeki dört adam, henüz araçlara yerleşmemişler, diğerlerinin çıkışlarını bekliyorlardı.

"Marcel!" dedi Derim, sert bir sesle. "Beni sürekli bilgilendiriyorsun... En ufak bir aksilik istemiyorum!"

"En ufak bir aksilik olmayacak, patron" dedi Marcel, kendinden emin bir tonla.

Derim, gergin bir yüzle adama bakarken yalnızca başını salladı. Araçlar hareket ederek bahçenin çıkış kapısına yöneldiler. Derim, aracın yan camından kendisine bakıp uzayan dudaklarından ağlamamak için kendisini zor durduğu belli olan Aşil'in üzgün gözlerle ona el salladığını görünce zorlanarak elini yukarı kaldırdı ve öylece havada tuttu. Anka ile göz göze geldiklerinde genç kadın, onu teselli etmek ister gibi hafifçe gülümsemişti.

Derim'in eli, araçlar gözden kaybolduktan çok sonra bile öylece havada asılı kaldı. Neden sonra, açık avucu sıkı bir yumruğa dönüştü ve yavaşça yanına indi. Yanında, tıpkı kendisi gibi gergin bir bedenle dikilen Jan'a hafifçe döndü ve dişlerinin arasından alçak sesle mırıldandı.

"Hadi, gidip şu şerefsizlerin kuyusunu kazalım."

***

Anka, seneler önce Marsilya'ya yaptığı yolculukta günlerini geçirdiği yata ayak bastığında karmaşık duygular içindeydi. Bakışları, geçmişte yaşadığı günlerden anımsadığını belirtir bir aşinalıkla çevresinde dolaştı.

Kaptan Fabien ve ekibi, kendilerini sıcak, samimi bir tavırla karşılamışlardı. Anka, kaptanın son beş sene içinde ekibe katıldığını tahmin ediyordu çünkü daha önceki seyahatinde yatta görmemişti onu. Derim'in adamlarının her türlü taşıtı kullanabilme yetkinlikleri olduğunu biliyordu ve geçmişte de, onlardan biri yatı kullanmıştı. Fakat bu kez, yattaki sorumlu kişi Fabien'di.

Her zamanki gibi yanlarında hiçbir valiz yoktu. Derim'in yatta da aynı lüksü onlar için sağladığı belliydi. Anka, yata adımını atmadan evvel yaşadığı ilk şaşkınlığın ardından daha önce kaldığı Derim'in kamarasına girdiğinde ikinci şaşkınlığı yaşamıştı.

Sonraki gün, yüz yüze geleceği bir başka ayrıntı, bugün hissettiği şaşkınlığı iki katına çıkaracak ve bugünkü detayların aslında küçük birer ayrıntı olarak kalmasına neden olacaktı.

İçinde bulundukları araç, marinanın etrafındaki trafiğe açık olan yolda ilerleyerek yatın önünde durup araçtan çıktıklarında; gözlerinin önüne serilen devasa yatın gövdesinde kocaman harflerle yazılı *Akhilleus*'u gördüğünde Anka, anlamsızca gözlerinin dolduğunu hissetmişti. Derim'in yata oğlunun adını vermesi aslında şaşırtıcı olmamalıydı fakat Anka, yine de aniden içine yuvarlandığı duygusallıkta boğulmuştu. Alin, ondan çok daha keyifli bir tepki vermiş, yanındaki Aşil'e başını eğerek neşeyle "Prensim, bu şahane şeyle aynı isme sahipsiniz. Vay be!" demişti.

Aşil, yanında zıplayarak "Vay be!" diye bağırmış, ardından aynı heyecanlı neşeyle devam etmişti. "*Akhilleus*, benim adımın Yunanca söylenişi."

Adeta bu bilgiye sadece kendisi sahipmiş gibi Alin'i bilgilendirirken yüzünde çocuksu bir bilgelik vardı. Yatla aynı isme sahip olmaktan duyduğu gurur, apaçık okunuyordu. Ses tonu, özlem ve sevgiyle titreyerek devam etmişti çabucak. "Babam söyledi. Babam, yatına benim adımı vermiş. Vay be!" diye tekrarlamıştı yine, Alin'den duyduğu nidanın hoşuna gittiğini gösterircesine.

Anka, oğluyla birlikte kalacağı kamaraya adımını attığında dolan gözlerini kimsenin görmediğine şükretmişti. Aşil, hayran kaldığı yatı Alin'e göstermek için sabırsızlanmıştı ve Anka da kontrol etme bahanesiyle kamaraya inmişti. Aslında seneler evvel, Derim'le birkaç günü geçirdiği bu kamaraya yanında kimse olmadan ilk adımını atmak istemişti ve içeriye attığı ilk adımda burnuna çarpan kokuyla yüzünde bir tebessüm belirirken nemlenen gözlerini yummuştu.

İkinci adımla tamamen kamaranın içine girerek kapıyı kapadı. Gözlerini yavaşça aralayarak etrafına baktı. Her şey tıpkı hatırladığı gibiydi. Tek bir şey değişmemişti kamarada. Bakışları, aşina olduğu bir bilinirlikle etrafta dolaştı. Burnuna çarpan kokunun kaynağından emin olsa da, bakışlarını o yöne çevirmeden her yeri görmek isteği ile dikkatle inceledi kamaranın içini. Bakışları, kanepeye kayınca yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Derim'e inat, bir geceyi o kanepede geçirmişti. Rahat olduğunu itiraf etmeliydi ancak o zaman Derim'in ne kadar sinirli olduğunu da hatırlıyordu. Gerçi Derim, geçmişte hep sinirliydi. Bugünkü adamın geçmişteki adam olduğuna çoğu zaman olduğu gibi yine inanmakta zorluk çekti.

Bakışları, yavaşça son durağı olan ve kamaranın içini dolduran kokunun kaynağına yöneldi. Tıpkı Paris ve Marsilya'daki odalarında olduğu gibi kamaranın devasa yatağının üzerinde şeftali renkli Juliet Rose'lar, onu bekliyordu. Kamaranın içi, güllerden kaynaklanan o baş döndürücü kokuyla dolmuştu. Derim'in tüm bunları ne ara yaptığını bilemiyordu

fakat onun ne kadar dediğim dedik biri olduğunu hatırlayınca bunların onun için çok da zor olmadığını düşündü.

Derim, geçmişte çizilen rotadaki her durağı, onun için başkalaştırma çabası içindeydi. Anka'nın geçmişte yaşadığı tüm kötü anıları, hafızasından silme gayreti hiç tükenmiyordu ve aklına gelen tüm güzellikleri, önüne sermeye devam ediyordu. Güllerin Anka gibi eşsiz olduklarını düşünüyordu ve her bir durakta ne yapıp edip tomurcuk haldeki çiçekleri mutlaka kötü anıların üzerine serpiştiriyordu.

Anka'nın hafızasında seyahat ettikleri hangi durak belirse gözünün önüne şeftali renkli güller ve onların keskin kokuları beliriyordu artık.

15. BÖLÜM

Hotel de Phénix Monte Carlo

Anka, önünde durdukları haşmetli binanın üzerinde yazan yazıyı gördüğünde çenesinin göğsüne düşmesine neden olacak kadar ağzının şaşkınlıkla açıldığını fark edebiliyordu ancak birkaç saniye de olsa ağzını kapatacak gücü içinde bulamadı.

Yanındaki Alin'in "Oha! Otele senin adını mı vermiş?" diyen hayret dolu sesiyle kendisine gelmeye ve açık kalmış olan ağzını zorlanarak kapamaya çalıştı.

"Abartmış epeyce." diye mırıldandı, afallamış olduğu bir tonla.

"Abartmış mı?" dedi Alin, gözleri neşeyle parlayarak. "Bu abartmanın ötesine geçmiş." Başını keyifle iki yana salladı ve takdir dolu bir tonla çabucak devam etti. "Bu adamın sınırsızlığını sevmeye başladım." Heyecanla başını, yanındaki donakalmış olan bedene çevirdi. "Düşünsene, istediğin her boku yapabilecek gücün var? Şu Banu kaltağının neden ona takılıp kaldığına neredeyse hak vereceğim."

Anka, kendisini toparlamaya çalışarak kızgın gözlerini kardeşine çevirdi.

"Bunların hepsi çok gereksiz şeyler Alin!" dedi, tasvip etmez bir tonla.

"Manyak mısın sen?" dedi Alin, taşkın bir keyifle. "Adına otel var! Alooo!" dedi, başını kardeşine uzatarak.

"Yani?" dedi Anka aynı ifadeyle. "Çok utanç verici bir şey bu!" dedi, yüzünü buruşturarak. Tedirgin gözleri etrafta dolaştı hızla. Marcel ve Baho, sanki vereceği tepkiyi kaçırmak istemezcesine dikkatle kendisine bakıyordu ve adamlarla göz göze geldiğinde bakışlarını utançla geri çekti. Kendisine gelmek ister gibi derin bir soluk aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Yüzüne ifadesiz bir donukluk oturtmaya çalıştı ve tekrar Marcel'e dönerek otoriter bir tavırla konuştu.

"Hadi Marcel, başlayalım bir an evvel. Otel müdürü, bizi bekliyor sanırım. Akşama kadar her şeyi halletmeye çalışalım."

Marcel, ona gülümserken başını onaylarcasına salladı ve eliyle önünü göstererek "Jean-Pierre lobide bekliyor bizi." dedi.

Anka, başını sallayarak adımlarını ileri attı. Yüzü utançla yansa da gerçekte neler hissettiğini belli etmeden yanındaki Alin'le birlikte Marcel'i takip etmeye koyuldu.

On katlı otelin arkası dağlara dönükken önü tam deniz kıyısında olması nedeniyle göz alabildiğince deniz manzarasına sahipti. Barok mimarisinin tüm özelliklerini taşıyan yapı, bulunduğu koya hâkim olduğunu belirtir şekilde, geniş bir yay çizerek konumlandırılmıştı. Kendine ait plajı ve ön tarafta ayrıca büyük bir havuzu vardı. Havuz kenarındaki kahverengi masif ahşap şezlonglar, hepsi aynı renkte olan limon yeşili şemsiyeler ve yine şezlongların renginde masif ahşap barlar, kullanılan her malzemenin kalitesi konusunda taviz verilmediğini gösteriyordu.

Monte Carlo'da yasal olan kumar nedeniyle her otelde bulunan Casino, Hotel de Phénix'de de bulunuyordu ve yerleri pırıl pırıl, açık renkli granitle döşenmiş geniş lobinin olduğu giriş katın altındaydı. Birinci katta, kahvaltı ve akşam yemeği servisleri için hazır olan iki adet restoran bulunuyordu. De-

niz manzarasının olduğu ön tarafa bakan geniş teraslara sahip restoranlar da yaz boyu kalan misafirlerin yemeklerini dışarıda yemelerine olanak sağlıyordu. Deniz manzarası gerçekten akıl alacak kadar güzeldi. Bu manzaraya karşı yemek yemenin zevki, doyumsuz olmalıydı.

İkinci katta, arada sırada yapılan şovlar ve büyük davetler için kullanılan ana balo salonu bulunuyordu. Ana balo salonunun bir üst katında, daha küçük davetler için organize edildiği belli küçük salonlar bulunuyordu. Otel konuklarının kaldığı odalar, dördüncü kattan itibaren başlıyordu.

Anka ve Alin, tüm günü otel müdürü Jean-Pierre ile birlikte geçirdiler. Altmış yaşlarının başlarında olan fakat fit bedeni ve kendisine baktığını belli eden yüzüyle daha genç gösteren Fransız, iyi bir berberin elinden çıktığı belli olan kır saçlarını arkaya doğru taramıştı. Etrafına gösterdiği tavırları ciddi ve otoriterdi ancak iki genç kadına olan kibar tavrı, resmi bir samimiyet içindeydi.

Daha önce Jan'ı çıldırtmak için adam hakkında olur olmaz sorular soran Alin, tıpkı Anka'nın onu çok iyi tanıdığı gibi adama karşı resmi ve ciddiydi. Anka, Alin'in sırf etrafındakileri çıldırtmak için birçok şeyi bilinçli yaptığını bildiğinden kardeşinin tavrına şaşırmamıştı. Alin böyleydi. Kendisi hakkında insanların gerçek tespitler yapmasına izin vermez, aksine onları bilinçli olarak yanlış yönlendirirdi ve bu da sonrasında ona birçok avantaj sağlardı.

Öğlene kadar otelin alt katlarını dolaşmışlar, birçok soruyu Jean-Pierre'e yöneltmişlerdi. İki genç kadının da elinde birer küçük not defteri vardı ve sürekli not alıyor, arada kendi aralarında kısa değerlendirmeler yapıyorlardı. Öğleden sonra iki civarı, Jean-Pierre, Marcel ve Baho ile birlikte geç bir öğle yemeği yemişler, kahvelerini içtikten sonra üst katları dolaşarak süitlerle birlikte birkaç odayı gözden geçirmişlerdi.

Anka, menü için Jaques'ın yetkili olduğunu mutfağa ona göre talimat geçilmesini istemişti. Davetin yapılacağı tarihte

mutfaktaki sorumlunun Jaques olacağını ayrıca belirtmişti ve Jean-Pierre, bu talimatı yalnızca başını sallayarak onaylamıştı.

Karşısındaki kadınların patron için özel olduğunu ve onların her isteğinin yerine getirilmesi talimatı kendisine ulaştığından beri aksi bir görüş bildirmesi mümkün değildi zaten. Yanlarında dolaşan Marcel ve Baho'ya arada gözleri kaymıştı ancak daha öncesinden tanıdığı adamlarla da yalnızca selamlaşmanın dışında bir söz etmemişti. Buna Marcel ya da Baho'nun da olanak vermediği söylenebilirdi. İkisi de taş gibi yüzlerle yanlarında dolaşıyor, dikkatli gözlerle etrafı tarıyorlardı.

Jean-Pierre, bunun kısmen bir denetleme de olduğunun farkındaydı. En ufak bir pürüz ya da hoş görünmeyen bir şey, patrona iletilecekti kuşkusuz. Jean-Pierre'in bununla ilgili bir sorunu yoktu. Derim, sert olduğu kadar bilinçli ve adil bir adamdı. Her şeyin mükemmel olmasını ister, istekleri karşılandığı sürece yöneticilerinin bulundukları konumda bağımsız olmalarını sağlardı. Jean-Pierre için, *Hotel de Phénix*, kendi küçük arazisi idi ve bu arazinin beyi oydu. Krala bağlılığı, kendi beyliğinde rahat hareket etmesini sağlıyordu ve Jean-Pierre, bu bağlılıktan ziyadesiyle memnundu.

Anka ve Alin, aldıkları tüm notları yeniden gözden geçirerek atladıkları bir şey olup olmadığını tartışmaya başladıklarında saat akşam üzeri altıya geliyordu. Yorucu ve yoğun bir gün olmuştu fakat Anka, şikâyetçi değildi. Aklının bir yanı Aşil, bir yanı Derim'deydi. Derim'in toplantısının bir saat sonra başlayacağını ve toplantının olduğu adrese yarım saat içinde varacaklarını tahmin ediyordu.

Gün içinde Derim'le birkaç kez telefonda konuşmuştu. Derim, ilk olarak sabah Londra'da kaldığı otelden aramış, her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştu. İkinci telefon konuşması, öğlen yemeğine oturdukları esnada olmuştu. Anka, bir süre masadan ayrılıp tekrar Derim'le konuşmuştu.

Derim'in kendisini aramadan önce Aşil'le konuştuğunu da öğrenmişti. Yatta, Chris ve Eren'in gözetiminde olan Aşil'i, Anka da birkaç kez aramıştı ve Derim'in de bunu yapması hoşuna gitmişti.

Nihayet, tüm bilgileri aldıklarına karar vererek otelden ayrılmak üzere hareketlendiler. Otelin çıkış kapısına doğru yürürken Jean-Pierre onlara eşlik ediyor, Anka düz bir sesle adama açıklama yapıyordu.

"Tüm değerlendirmeleri yaptıktan sonra size talimatları geçeriz. Davet günü, ekstra güvelik önlemleri alınacak. Bunlarla ilgili bilgilendirme de alacaksınız. Mösyö Akhan, bu davete büyük önem veriyor, davetlilerin hepsi üst düzey kişiler olacağı için güvenlik tedbirleri, sizin de takdir edeceğiniz gibi en üst seviyede olacak."

"Harika bir organizasyon olacağına eminim, madam. Böylesi büyük bir bağış etkinliğini otelimizde yaptığımız için çok gururluyuz ve bu gururu yansıtacak şekilde her şeyin kusursuz olması için elimizden geleni yapacağız. Otelimiz için büyük bir itibar olacak bu. Sizinle iş birliği yaptığımız için çok şanslıyız. Neye ihtiyacınız olursa lütfen bana iletmekten çekinmeyin. Mösyö Akhan, gerekli tüm talimatları bize iletti-ler ve biz de, elimizden gelen her türlü yardımı seve seve sunacağız sizlere."

Jean-Pierre, otelin önüne kadar kendilerine eşlik etti. Otelin ana giriş kapısının önündeki büyük genişlikte iki araç, onları Monaco limanında bağlı olan yata götürmek için bekliyordu. Anka ve Alin, araçlara binmeden evvel teşekkür ederek Jean-Pierre'le el sıkıştılar. Marcel ve Baho, adama kısa bir baş selamı vererek araçlara yöneldiler.

Anka her ikisinin de adama karşı özellikle belirgin bir resmiyet içinde olduklarını görüyordu. Oteli denetlemeye gelen genelde kendileri oluyordu ve aralarına belirgin bir sınır koymak akıllıca görünüyordu. Jean-Pierre'in iki adama karşı da temkinli olduğunu gözlemlemişti. Adeta onlardan

ürküyor gibiydi otel müdürü. Diğerleri de bunu görüyor ve bu şekilde devam etmesini istiyor gibi davranıyorlardı. Anka, arabaya binmeden evvel Marcel'i inceleyen çabuk bir bakış attığında genç adam, dudağının ucunu belli belirsiz kıvırırken ona göz kırpmıştı yine.

***

"Çok gerginsin." dedi Alin, şikâyetçi bir tınıda.

"Sen de gerginsin. Fark etmiyorum sanma."

İki kardeş yatın ana salonunda oturuyorlardı. Saat akşamın onuydu ve Anka bir saat evvel Aşil'i uyuttuktan sonra Alin'in yanına dönmüştü.

Otelden yata döndüklerinde marinada bağlı olan yat tekrar açığa hareket etmiş ve kıyıdan uzaklaşarak açıkta demir atmıştı. Bir önceki gece, Monaco'ya vardıklarında da geceyi açıkta geçirmişler, sabah marinaya bağlanmışlardı. Kaptan Fabien, Derim'in verdiği talimatlara uyuyordu. Gündüz marinada bağlı olan yatın gece açıkta bekletilmesini istemişti Derim.

Akşam yemeğini yata döndükten sonra, ana güvertenin olduğu katta bulunan büyük yemek odasındaki uzun masada hep birlikte yemişlerdi. Anka, bu yemek esnasında yine seneler önceki o kalabalık ve gürültülü masayı hatırlamıştı. Bu kez de tüm adamlarla birlikte masa yine kalabalıktı ancak geçmişteki o şamata dolu gürültü yoktu. Adamların hepsi de daha sakin, daha alçak sesli sohbet etmişlerdi. Hepsinin aklının Derim ve Jan'da olduğunu biliyordu Anka. Kendi aklı da onlardaydı.

O gün sadece iki saatini Aşil'le birlikte geçirebilmişti. Eren ve Chris her zaman olduğu gibi Aşil'i oyalamakta güçlük çekmemişlerdi. Yatta Aşil'in ilgisini çeken çok şey vardı. Bunlarla birlikte onun birkaç saatini de Fabien'le geçirdiğini öğrenmişti Anka. Kaptan köşkünde uzun uzun Aşil'e yatla

ilgili bilgiler vermişti Fabien. O gün kendisi yatta olmadığı için Aşil'in havuza girme isteğini reddetmek zorunda kalmıştı fakat ertesi gün için söz vererek ikna edebilmişti oğlunu.

Yemek sonrası Aşil'le birlikte bir süre ders çalışmışlar sonra Alin'in de onlara katıldığı neşeli kısa bir sohbeti gerçekleştirmişlerdi. Nihayet Aşil'in uyku saati geldiğinde Anka, oğlu ile birlikte kaldığı aslında Derim'in olan büyük kamaraya inmişti. Aşil'in banyosunu yaptırdıktan sonra pijamalarını giydirmiş, on beş dakika boyunca bir hikâye okumuş ve gözleri kapanan oğlunu öperek kamaradan ayrılmıştı. Aşil her ne kadar yaşadığı değişikliklerden ötürü heyecanlı ve mutluysa da, babasını sık sık sormaktan vazgeçmemişti.

Ana salona girdiğinde Alin'in tek başına geniş kanepelerden birinde oturduğunu gördü. Genç kadın tıpkı kendisi gibi yata döndükten sonra üzerini değiştirip rahat bir tayt ve gri uzun kollu bir tişört giymişti. Bacaklarını altına toplamış, bir kolunu oturduğu kanepenin arkasına atmış, bakışlarını salonun camından denize çevirmişti. Düşünceli ifadesi Anka'nın gözünden kaçmamıştı. Anka odanın bir ucundaki parlak massif ahşap bara ilerleyerek birer kadehe soğuk beyaz şarap doldurmuş, geri dönerek birini kardeşinin uzanabileceği gibi kanepenin önündeki sehpanın üzerine bırakmıştı.

Uzun süre boyunca sesini çıkarmadan tıpkı Alin gibi o da, kanepeye oturarak gözlerini karanlık denize çevirmişti. Elindeki kadehten ara sıra küçük yudumlar alıyor ancak konuşmak içinden gelmiyordu. Alin nihayet yan gözle kardeşine bakarken önündeki kadehe uzandığında söylenircesine konuşmuştu.

Anka yan gözle incelercesine kardeşine baktı. Kızıl, gür saçlarını lastik bir tokayla başının üzerinde toplamıştı. Tokanın Jan'ın tokalarından biri olduğuna Anka bahse girebilirdi. Alin, Jan'la birlikte aynı kamarada kalıyordu ve şimdi orada olmayan adamın eşyalarının olduğu kamarayı kendisininmiş gibi kullandığına emindi. Alin asla bir saç lastiğine uzun süre

sahip çıkamazdı ve şimdi bu eksikliği giderecek bir sevgilisi olması, belki de iyi bir şeydi. Anka istemsizce gülümsediğinde Alin ters ters kardeşine baktı.

"Neden sırıtıyorsun?"

Çenesiyle kardeşinin dağınık bir şekilde toplanmış saçlarını işaret etti. "Saçındaki lastik, Jan'ın değil mi?"

"Eee, n'olmuş öyleyse?"

"Şimdiye kadar adamın kaç lastiğini kaybettin?"

"Kaybettiysem n'olmuş? Alt tarafı lastik işte."

Alin umursamazca omuz silkti. Anka başını usanmış gibi iki yana salladı. "Bir de uzun saçlı adam sevmem diyordun. Bak, en azından bir işe yarıyormuş, değil mi? Senin kadar çok lastik kaybeden kadın görmedim. Bu açığı telafi ettiğine eminim Jan'ın."

"Uzun saçlı adam sevmem, dedim. Jan'ın saçlarını sevmiyorum, demedim."

Anka'nın gözleri hayretle irileşirken kaşları havalandı.

"Sadece saçlarını mı seviyorsun?"

Alin gözlerini kısarak kardeşine baktı. "Ağzımdan laf alacağını sanıyorsan yanılıyorsun."

Anka alçak sesle gülerek bacaklarını yeniden kıpırdattı ve pozisyonunu değiştirdi. Bu kez kanepenin üzerinde bağdaş kurmuş, elindeki kadehi dizine yaslamış, merakla Alin'e bakıyordu.

"Hala eğlence amaçlı takıldığını mı iddia ediyorsun yani?"

"Neden olmasın?"

Anka absürt bir şey duymuş gibi alaycı bir sesle güldü. "Eğlence amaçlı takıldığın biri için bu kadar endişe duyman sence de garip değil mi?"

"Sen de endişelisin!" diyerek atıldı Alin. Konuyu kendisinden uzaklaştırmak istediği açıktı. Anka onaylayarak başını salladı.

"Tabii ki endişeleniyorum. Söz konusu olan kişi, oğlumun babası."

Alin sesli bir kahkaha atarken başını arkaya yatırdı. Gözleri alayla parlıyordu. "Ben de yedim!"

Anka yüzüne yayılacak olan tebessümü zorlukla bastırdı. Kardeşine ihtiyatlı gözlerle baktı. Dürüst bir tonla karşılık verdi.

"Ona karşı olan hislerimin geçmişe oranla değiştiğini kabul ediyorum. O da bunun için elinden geleni yapıyor ve yaptıklarını göz ardı edecek kadar nankör biri değilim."

"Adam, herhangi bir şeyi telafi etmek için yapmıyor!" dedi Alin keskin bir sesle. "Herif, köpek gibi sana âşık. Ne yapıyorsa içinden geldiği için yapıyor. Senin yüzünde minicik bir tebessüm oluşturabilmek için, dünyayı yerinden oynatmaya hazır zaten."

"Şımarttığını itiraf etmeliyim." dedi Anka mutlu bir tebessümle. Boştaki elini kaldırarak savunmacı bir tonla çabucak ekledi. "Ki bunu hak ediyorum!" dedi çenesini küstah bir şekilde dikerek.

Alin yeniden sesli bir kahkaha attı. "Geri zekâlı!" dedi yan gözle kardeşine bakarak. "Senin şımardığını hiç görmedim ki ben. Şımarık olan benim. Sen! Buzlar kraliçesi!"

"Bence hoş bir değişiklik olacak. Şımarmayı ben de öğrenebilirim." diye karşılık verdi Anka, omuzlarını silkerek.

Bir süre boyunca aralarında kısa bir sessizlik oldu ve Anka dayanamadığını belli eden bir merakla sordu.

"Hadi, bana gerçek hislerini anlat. Jan'la nasıl gidiyor?"

Alin vakit kazanmak ister gibi elindeki kadehi dudaklarına götürdü ve ağır hareketlerle bir yudum aldı. Bakışları önce denizden tarafa çevrildi ve birkaç saniye boyunca karanlık denize baktı. Arada sırada bulutların arasından kurtulan ayın yansıması, denizin karanlık yüzeyine çarpıyordu. Alin, yavaş yavaş başını yeniden Anka'ya çevirdi ve sabırla kendisini izleyen kardeşinin gözlerine baktı. Alçak sesle ko-

nuşmaya başladığında ses tonu tatsızdı ancak Anka, bunun onun kendi içinde yaşadığı ikilemden kaynakladığını anlıyordu.

"Çok değişik bir adam. Daha önce bir erkeğin yanında bu kadar iyi hissetmemiştim. İnsanlar benim hakkımda genelde önyargılıdır biliyorsun..." Kendi kendine konuşur gibi söylenircesine aceleyle ekledi. "Gerçi ben de böyle düşünmeleri için elimden geleni yapıyorum, onları suçlayamam." Kısa bir nefes alıp omuzlarını silkerek tekrar devam etti. "Ama insanların beklentilerini karşılamaya çalışır gibi davranmaktan hoşlanmıyorum. Kendilerinden farklı olduğunda seni yargılamaları sinirlerimi bozuyor ve onları aptal yerine koymak, bana daha adil görünüyor. Bartın öyle biri değil. Sanki ben ne yaparsam yapayım beni, olduğum gibi kabulleneceğini hissediyorum."

Anka o an aklına geleni söze dökmeden edemedi. Merakla kardeşine baktı. "Neden ona adıyla hitap etmiyorsun? Sen genelde diğer insanların iki heceli isimlerini bile uzun diye tek heceye indirirsin. Jan ki tek hece... Neden ısrarla soyadını söylüyorsun?" Aniden gözlerini açarak yeni keşfetmiş gibi hızla ekledi. "Derim'e de aynısını yapıyorsun. Ben hep ona da 'Der' dersin diye düşünmüştüm ama ona da soyadıyla hitap ediyorsun. Hala resmiyete mi ihtiyacın var?"

Alin, kardeşine çabuk bir bakış atıp gözlerini elindeki kadehe indirdi. "Ona değer veriyorum. Tek hece değil, iki heceyi hak ettiğini düşünüyorum. Ayrıca biliyorsun genelde tek hece hitap ettiklerim çok samimi arkadaşlarımız, onlarla dalga geçmek için yapıyorum. Bartın'la dalga geçemem. Akhan da öyle. İlk başta, Akhan'ın adını telaffuz etmedim çünkü araya sınır koymak istemiştim fakat şimdi, ona saygı duyduğum için devam ediyorum. Sana ve Aşil'e karşı olan tutumu, ona saygı duymama neden oluyor. Tek hecelik adamlar değiller bence."

Anka'nın kaşları yukarı kalkarken anlıyorum der gibi başını salladı. "Bence Jan, ona adıyla hitap etmenden hoşlanırdı." dedi kendi görüşünü dürüstçe açıklayarak.

"Öyle mi düşünüyorsun? O da bana Kızıl diyor." dedi Alin şikâyet eder gibi.

"Écarlate diyor!" dedi Anka üzerine basarak. "Mon Phénix gibi düşün." diye devam etti haylazca gülümseyerek. "İtiraf et! Sence de tınısı çok hoş çıkmıyor mu?"

Alin yüzünü buruşturdu. "Şımarıklık, sana gerçekten hiç yakışmıyor!"

Anka neşe dolu, sesli bir kahkaha attı. "Tamam, bu konuyu geçiyoruz. Devam et! Jan'la ilgili hissettiklerini anlatıyordun."

Alin yeniden bakışlarını açık denize çevirdi ve düşünceli, alçak sesle konuşmaya devam etti.

"Dediğim gibi değişik bir adam. Garip bir şekilde beni tamamladığını hissediyorum. Üzerimde baskı uygulamıyor, bana hareket edebileceğim çok geniş bir alan bırakıyor ama beni huzursuz etmeden denetlemeyi bir şekilde başarıyor." Hızla bakışlarını kardeşine çevirdi. "Biliyorsun, denetlenmekten nefret ederim. Hesap vermekten de!" Anka başını çok iyi bildiğini gösterir şekilde sallarken bilmez miyim der gibi gözlerini devirdi. "Bunları yapmıyor, ama nasıl yaptığını henüz çözemediğim bir şekilde, ona her şeyi anlatırken buluyorum kendimi. Onun sormasına gerek kalmıyormuş gibi. O ana nasıl vardığımı da bilemiyorum..."

Anka sessizce kardeşini dinlerken yüzünde küçük bir tebessüm oluşmuştu. Jan zeki bir adamdı ve Alin'in yüreğine sağlam ve sabırlı adımlarla ilerliyordu. Alin, kendisini olduğu gibi kabul eden insanları yüreğine alır, başkalarını memnun etmek zorundaymış gibi davranmayı kabullenemezdi. Etrafında onu sevenlerin hepsi çılgınlığını, taşkınlığını, açık sözlülüğünü ve içinden nasıl geliyorsa öyle davrandığını kabul eden insanlardı. Alin'i, Alin olduğu için seven insan-

lardı ve Alin başkaları için özünü değiştirebilecek biri değildi.

Jan, Alin'i olduğu gibi kabullenmiş ve öyle sevmişti onu fakat Alin'in hala bunun gerçekliğine inanmakta zorluk çektiği ve ihtiyatı elden bırakmadığı belliydi. Jan'ın gerçek olup olmadığına emin olamıyordu ve kendisini hala tam olarak bırakmamıştı. Anka, Alin'in yüz ifadesinden, ses tonundan bunun da yakın zamanda gerçekleşeceğine inanıyordu. Alin, Jan'a tam anlamıyla güvendiğinde, Jan'ın gerçekten kendisini olduğu gibi sevdiğine inandığında şu anki hisleri çok daha katlanacaktı ve o zaman yüreğini özgürlüğe bırakacaktı.

Alin, kısa bir es verdiği sözlerine devam etmek için yeniden dudaklarını araladığında aklından geçenleri söze dökmesine olanak vermeyen dışarıdan gelen bir bağırtı duyuldu.

"Saldırı var!" diyen sesle birlikte iki genç kadın o kadar hızlı bir sürede ayağa fırlayıp salonun kapısına koştular ki, daha iki saniye evvel oturdukları kanepe, metrelerce geride kalmıştı.

"Aşil'e gidiyorum!" diye bağırdı Anka. Salonun ağır, sürgülü cam kapısını insanüstü bir güçle hızla açmıştı. Kulağına çarpan silah seslerine adamların birbirlerine verdikleri komutlar karışıyordu. Üst güverteden bağıran Marcel'in "Bordalardan sızma var! Jorge! İskele tarafı!" diye bağıran sesini, o an tam olarak nerede olduğunu kestiremediği Baho'nun "Kıç tarafı! Kıç taraftan iki kişi yukarı çıktı! Lukazs! Sancak tarafı bizde, kıç tarafını halledin!" diyen sesi takip etti.

Adımını dışarı attığında çıplak ayakları salonun önündeki gecenin soğuğu ile buz gibi olan parke zemine bastı. Yüzüne denizden esen serin bir rüzgâr vurdu. Saçları başının etrafında uçuştu. Aşağı kamaralara inen merdiven, on metre ilerisindeydi. Bacaklarının tüm gücüyle ileri doğru koşarken yanındaki Alin sola döndü. Yatın içindeki karmaşa ve hareketlilik artarak katlandı. Peş peşe atılan birkaç silah sesi, açık denizde yankılandı.

Anka aşağı inen dar ahşap merdivenlere ulaşmak üzereyken sağ taraftan üzerindeki dalgıç kıyafeti ile yüzü siyah maskeli biri aniden karşısına çıktı ve elindeki av bıçağını ona doğru uzattı. Tüm hızıyla koşarken bir an bile duraksamadan çıplak ayakları ile cilalı parkenin üzerinde adeta kayarak bedenini aşağı bıraktı, sol yanının üzerinde kaymaya devam ederek sağ bacağını kaldırarak ayak tabanıyla adamın dizine tüm gücüyle vurdu. Adam acıyla bağırarak öne eğilirken Anka, sol yanının üzerinde bir metreye yakın sürüklendi ve çabucak ayağa kalkarak sırt sırta kaldığı adamın arkasından ters bir tekmeyi beline indirdi.

Hızla yeniden arkasına dönüp adamla karşı karşıya gelmek üzere hazırlandığında Alin'in adamın yüzüne inanılmaz güçlü bir döner tekme attığını ve hemen ardından bıçak tutan bileğine yapışıp bükerek adamı omzunun üstünden sırt üstü yere kapaklandığını gördü.

"Aşil'e git!" diye bağırdı Alin. Adamın yüzüne bir yumruk indirdi ve bıçağı tutan bileğini tüm gücüyle çevirerek elinden düşürmeye çalıştı.

Anka bir an bile duraksamadı. Alin'in adamla başa çıkabileceğini biliyordu ve o an tek hedefi, Aşil'in yanına varmaktı. Dar merdivenlere atıldı ve iki yanda duvarlara sabitlenmiş krom kaplama metal boruları kavradı, ağırlığını kollarına vererek basamakları neredeyse beşer beşer indi. Alt kata vardığında karşısına yeniden siyah maskeli biri fırladığında hiç düşünmeksizin metal borulara tutunarak bedenini havalandırdı ve iki ayağıyla peş peşe çapraz tekme attı. Adam aldığı darbelerle sersemleyerek kendi etrafında yarım tur döndü ve ayaklarının üzerinde sallandı. Anka ayaklarını yeniden zemine bastığında sağ tarafında Duman ortaya çıktı.

"Burası bende. Sen git!" dedi Duman kendinden emin bir sesle.

Anka bir an bile duraksamadı. Arkasında kalan Duman, adamın üstüne atıldı. Anka bir alt kata inen basamakların

başına vardığında duyduğu sesin bir boynun kırılmasına ait olduğunu biliyordu ve o boynun Duman'ın olmaması için dua etti. Tekrar metal borulara asılarak kendisini üç salınımda alt katın girişine bıraktı. Uzun dar koridoru koşarak geçerken aklında tek düşünebildiği Aşil'di. Aşil'in yattığı ana kamaraya varmak için tüm gücüyle bacaklarına yüklendi.

Koridordaki son köşeyi dönüp kamaranın kapısıyla yüz yüze geldiğinde gördüğü manzara ile soluk soluğa ciğerlerine çektiği nefeslerin şenlik ateşine dönüştüğünü hissetti. Adımları yavaşladı. Gözleri minnetle karşısındaki görüntüye dikildi. Beş adam, ellerindeki silahları ileri uzatmış, herhangi bir tehlikeye karşı tetikte bekleyerek kamaranın kapısının önünde adeta etten duvar örmüşlerdi.

"Aşil iyi" dedi Chris güven vermek ister gibi gülümseyerek. "Uyuyor" diye devam etti alçak sesle.

Anka hissettiği mutlulukla istemsizce gülümsedi. Adımları adamlara yaklaştığında hepsi de bedenlerini dikerek birer adım yana kaydılar ve içeri girmesi için ona yol verdiler. Anka kamaranın kapısına uzandığında arkasındaki duvarın yeniden örtüldüğünü hissetti. Kapıyı açıp bir adımı içeri atarken başını omzunun üzerinden geri çevirdi.

Görebildiği tek şey; beş bedenin oluşturduğu, delinmez bir kalkandı.

***

Alin'in elinde bıçak olan maskeli adamla boğuştuğu birkaç dakika boyunca hissettiği tek şey; öfkeydi. Öfkesi, öylesine artmıştı ki kabına sığamaz haldeydi. O öfkenin verdiği güç, önüne çıkan her şeyi parçalamasına olanak sağlayacak kadar şiddetliydi.

Kolları ve bacakları birbirine dolanmış halde adamla birlikte yerde birkaç tur döndüler. Alin iki eliyle yapıştığı bileği bırakmadan fırsatı bulduğu minicik bir anda dirseğini ada-

mın yüzüne indirdi. Kulağına çarpan acı dolu ses, içine az da olsa bir ferahlık sağlamıştı. Yerde yeniden bir tur döndüler. Bu kez Alin'in sırtı yere yapışmıştı. Adam boştaki kolunu bükerek dirseğini Alin'in boğazına bastırdı. Alin hızla dizini yukarı çekip adamın bacaklarının arasına vurduğunda boğazında baskı kalkmıştı. Adam acıyla inlerken yerde yine bir tur döndüler. Bu kez Alin üste çıktığı anda kavradığı bileği tüm gücüyle asılarak çevirdi. Göğsünü, ellerinin üzerine yasladı ve bedeninin tüm ağırlığını ileri iterek bıçağın adamın göğsüne saplanmasını sağladı. Adamın ağzından çıkan acı dolu soluk, çektiği son nefesin o olduğunu işaret ediyordu.

Hareketsiz kalan bedenin üzerinden hızla kalktı ve duraksamadan alt kata inen merdivenlere yöneldi. Merdivenlerin dibinde cansız yatan bir başka maskeli bedeni fark etti ancak duraksamadan seri adımlarına devam etti. Kulağına hala yukarıdan gelen silah sesleri ulaşıyordu. Bir alt kata inen merdivenlerin başında aşağı baktığında merdivenlerin dibindeki Duman'la göz göze geldi. Duman sakin bir yüzle ona baktı.

"Burası temiz. Geriye sadece iki kişi kaldı. Her şey kontrol altında. Birazdan o ikisini de hallederler."

"Aşil?" diye sordu Alin, endişeli bir sesle.

"Bir Numara ve İki Numara iyiler. Kamaradalar."

Alin başını sallayarak daha sakin adımlarla aşağı indi. Duman'ın o katın güvenliğini sağlamak için orada durduğunu biliyordu. Adam yerinden kımıldamayacaktı. O kata kimsenin ulaşmasına izin vermeyeceklerdi.

"Kaç kişi olduklarını tahmin ediyorsun?" diye sordu Alin, Duman'ın yanına varınca.

Duman neredeyse şaşkınlık duyduğu bir tavırla karşılık verdi.

"En fazla sekiz kişiler. İntihar saldırısı gibi bir şey. Sekiz kişiyle bu yata saldırmak, aptallıktan başka bir şey değil. Bizi geçmeleri için bunun beş katı adam olması gerekiyordu."

Alin anlamış gibi başını salladı. Yüzüne düşen birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. O sırada susan silah seslerinin ardından Marcel'in yükselen sesi duyuldu.

"Her yer temiz! Cesetleri ana güverteye toplayın!"

Duman, çenesiyle merdivenlerin üstünü işaret etti. "Ben yukarıdakini ana güverteye taşıyayım. Sen iyi misin?"

Alin başını salladı onaylayarak. Elini kaldırıp Duman'ın omzunu dostça sıktı.

"İyiyim Duman. Çok sağ ol."

Alin'in düşük tonlu sesi, yüzündeki bitkinlik Duman'ın dikkatle ona bakmasına neden oldu. Elini uzatıp Alin'in omzuna koydu. Başını genç kadına doğru eğdi. Güvence veren gözlerini Alin'in endişeli gözlerine dikti.

"Bizi geçemezler. Endişelenmeyin."

Alin inandığını belli eden bir yüzle ona bakarken *biliyorum,* der gibi gözlerini yumdu. Duman hafifçe omzunu sıktı ve dostça gülümsedi, ardından merdivenlere doğru yöneldi. Alin adımlarını sürüyerek uzun koridoru geçti ve son dönemeci alarak ana kamaranın olduğu kısa dar koridorda ilerledi. Kapının önünde dikilen beş adamı gördüğünde yüzünde huzurlu bir tebessüm belirdi.

"N'aber çocuklar?" dedi neşeyle.

"Her şey yolunda." dedi Eren düz bir sesle.

"Biliyorum." dedi Alin neşeyle. "Üç yüz Spartalı gibisiniz, maşallah!"

Eren anlamayan gözlerle ona bakarken kaşlarını çatmıştı. Alin kenara çekilmelerini ister gibi elini ileri uzattı. "Hepsini hallettiler. Sanırım leşler için yardım etseniz iyi olur."

Chris başını sallasa da cebindeki telefonu çıkarırken tek adım atmamıştı. Diğerleri de ona uyuyorlardı. Kımıldamadan dikilmeye devam ettiler.

"Marcel?" diye sordu Chris, kulağına dayadığı telefona. Birkaç saniye karşıdaki sesi dinledi ve sadece "Roger." diyerek telefonu kapadı. Yüzünü diğerlerine çevirdi.

"Temiz. Yukarı çıkıyoruz."

Beş adam, aynı anda ellerindeki silahları bellerine takarak sırayla ileri adımladılar. Onlar sakin adımlarla koridorda uzaklaşırken Alin birkaç saniye boyunca adamları izledi. Başını yeniden önüne çevirdi ve elini uzatarak kamaranın kapısını açtı.

İçerideki loş ışıkta Anka, yatağın içinde uyuyan Aşil'i göğsüne çekmiş, kollarını etrafına dolamıştı. Açılan kapıya gözlerini çevirdiğinde kardeşiyle göz göze geldi. Bakışları her ne kadar düz baksa da, Alin içlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Temiz Gece'm. Hepsinin icabına bakıldı. Güvendeyiz."

"Bizden ölen ya da yaralanan var mı?"

"Henüz bilmiyorum ama sanmıyorum da."

Anka derin bir soluk çekerek usulca Aşil'i kollarının arasından çıkardı ve rahatça yatağa yerleşmesini sağladı. Üzerini örterek oğlunun alnına şefkatli, yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Hiçbir şeyden haberi yok." diye fısıldadı kederli bir tonla, oğlunun huzurla uyuyan yüzünü izleyerek.

"Olmasın. Biz onun için tüm pürüzleri yok ederiz. O sadece mutlu olsun. Böyle kötülüklerden haberi olmasın zaten."

Anka usulca başını salladı. Hüzünle gülümsedi ve yeniden oğlunun yanağını öperek doğruldu.

"Neyse ki buraya sesler çok gelmiyor. Derin uyuyor ama yine de yanında konuşmayalım. Duymasın böyle kötü şeyleri. Dışarı çıkalım." dedi, ayaklarını yere basarak.

***

"Arama Marcel!" dedi Anka, otoriter bir sesle.

Ana güverteye çıktıklarında ortada buluna sekiz cesedin etrafında birkaç kişi vardı. Adamların diğerleri, yatın etra-

tında belli noktalara yerleşmişlerdi yine. Anka, Alin'le birlikte ana güverteye çıktığında Marcel'in Baho'ya, "Patrona haber vermemiz gerekiyor." diyerek cebindeki telefona uzandığı esnada sertçe uyarmıştı onu.

Gecenin soğuğu kendisini iyiden iyiye hissettiriyordu. Üzerinde siyah bir tayt ve uzun kollu siyah tişörtle duran genç kadın, çıplak ayakları buz gibi zemine temas ederken bu soğuğu iliklerine kadar hissetse de belli etmedi. Saçları, esen rüzgârda havalandığında elini kaldırarak yüzüne gelen tutamları kulağının arkasına sıkıştırdı.

Marcel sorgulayan bakışlarını ona çevirdi. Kaşları çatılmıştı. Anka ve Alin, birkaç adımda onlara yaklaştılar. İkisinin de donuk bakışları bir an için ortada yatan cesetlere kaydı. Anka tekrar gözlerini Marcel'e dikti.

"Toplantı henüz bitmedi Marcel. Bitse Derim arardı bizi. Şu an toplantının ortasında ona bunu söyleyemezsin. Tüm dikkati dağılır." dedi alçak sesle. Yalnızca ekip liderlerinin Derim'in aslında nerede olduklarını biliyor oluşları sesinin tonunu alçaltmasına neden oluyordu. Bakışları hızla etrafında gezindiğinde Baho'nun yanındaki Lukazs'la göz göze geldi. O da gerçeği bilen birkaç kişiden biriydi. Anka bakışlarıyla yerdeki cesetleri işaret etti.

"Adamlara söyle, bunları denize atsınlar. Ortaya çıkmayacağından emin olsunlar. Birkaç kişi etrafı temizlesin, tüm izleri yok edin."

Anka'nın ne yaptığını bildiğini gösteren otoriter tavrını Marcel birkaç saniye izledikten sonra başını onaylarcasına salladı. Derim'in talimatı hala geçerliydi. Kendisi olmadığında Anka'nın talimatlarını göz önünde bulundurmaları gerekiyordu. Anka düz bir tonla sözlerine devam etti.

"Ağırlık bağlasınlar. Zodyaka koyup biraz daha açılsınlar. Kıyıya vuran cesetlerle uğraşamayız. Tamamen yok olmalarını sağlayın. Sen, Baho, Lukazs... Eren'le Chirs'i de çağırın

salonda toplanalım. Kısa bir değerlendirme yapmamız gerekiyor."

Marcel'in gözlerinden yalnızca birkaç saniye içinde geçen takdir dolu saygılı bakış, çabucak yok oldu. Başını ciddi bir ifadeyle salladı ve yüzünü kardeşi Lukazs'a çevirdi.

"Duydun talimatları. Adamlara söyle, bunları zodyaka doldurup açığa bıraksınlar. Bekir'e söyle adamları organize etsin, nöbet tutanlar yerlerinden ayrılmasın. Fabien temizliği başlatsın. Geriye tek bir iz istemiyorum bu yatta."

Lukazs başını sallayarak arkasını döndü ve üst güverteye tırmanırken kulağındaki kulaklığa dokundu. Ani saldırı, bazılarının tam olarak hazırlanmasına olanak sağlamamıştı fakat nöbette olanların kulaklıkları hala aktif haldeydi. Lukazs'ın da bu gece görevli olduğu anlaşılıyordu.

Marcel çenesiyle ana solunu işaret etti. "Umarım patron, geç haber verdiğimiz için canımıza okumaz."

Anka, Marcel'in yanında adımlarken başını ona çevirdi. "En makul yaklaşım bu Marcel. Şu an onların da nasıl bir ortamda olduklarını bilmiyoruz. Derim'in dikkatli olması gerekiyor, biliyorsun. Bizim burada kontrol edebileceğimiz şeyler için onun dikkatinin dağılmasına izin veremeyiz. Şu an zaten yapabileceği bir şey yok. Nasılsa öğrenecek ama şu an doğru bir zaman değil. Önce toplantısı bitsin, bizi arasın, o zaman haberi olur."

Alin ve Baho arkalarından yürüyerek onları takip ediyorlardı. Alin muzipçe sırıtarak kolunu kaldırdı ve Baho'nun omzuna sardı. Bedeniyle Baho'yu dürterken akıl almayacak kadar haylaz bir tavırla "Kaçını indirdin Baho? Bu kadar kalabalıkta bana bile bir leş düştü. Sende kaç var?" dedi.

Baho sırıtarak yan gözle Alin'e baktı. Kızıl saçlı kadının bu haylaz tavrını seviyordu. Jan'ın aşırı ciddiyetini dengeleyen sevimli bir haylazlık vardı onda. Omzunu silkerken adeta mutsuzmuş gibi dudağının ucunu büktü. Ciddi bir sesle konuşmaya çalışıyordu fakat durumla dalga geçtiği belliydi.

"Lanet olası yat kalabalık. Bana bir tane bile düşmedi bu sefer. Geçen seferki operasyonun rekoru da Silva'da. Çok bozuluyorum. Bari siz uslu uslu otursaydınız. Rakiplerimin çoğalmasından hoşlanmıyorum."

"Kalçası sıkı olduğu kadar kendi de sıkı adam ha!" dedi Alin neşeli bir kahkaha atarak. Ardından çabucak ekledi. "Diğerlerini siktir et! Gel, bir sonrakine biz kapışalım sadece. İkimize özel bir rekabet olsun" dedi Alin hevesle.

Baho kaşlarını kaldırdı. "He, bir sonraki olacak diyorsun?"

"Sence? Bunları buraya gönderen manyak, sence sonrakini düşünmez mi?"

"İstediği kadar düşünsün. Bir sonrakiler de aynı sonu yaşayacaklar."

"Tamam, o zaman" dedi Alin hevesli bir sesle. "İlk beşe ulaşan diğerine..." derken düşünüyormuş gibi gözlerini havaya kaldırdığı esnada Baho atıldı. "Beş az değil mi? Bari on yapsaydık?" dedi.

Alin ayıplayan bir bakış attı ona. "Bu kadar adamın içinde sahiden ona ulaşacağımıza inanıyor musun? Makul olmaya çalışıyorum."

"Sen ve makul kelimesini nedense birbirine uyduramadım."

Alin iki saniye süren kıkırdamasının ardından karşılık verdi. "Elimden geleni yapıyorum işte" dedi gözlerini masumca açarak.

Baho, sürgülü camlı kapıdan salona giren Marcel ve Anka'nın arkasından çabuk bir bakış atarak adımlarını durdurdu. Alin ona uyarak durakladı ve adamın boynuna attığı kolunu indirerek sorarcasına ona baktı. Baho çekingen, tedirgin bakışlarını yeniden salona çevirdi. Alin'e yeniden döndüğünde utangaç, tutuk bir giriş yaptı.

"Tamam, kabul. Ama ben kazanırsam senden bir şey isteyeceğim. Karşılığında sana da işe yarar bir bilgi vereceğim."

Alin merakla ona bakmadan bir saniye önce hafifçe gözlerini kıstı ve onaylayarak başını salladı. Baho, nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir an duraksadı ve çekingen gözlerini yeniden Alin'e çevirdi.

"Sizin Birim'de bir kız var. Cansu adı..." dediği anda Alin'in kaşları havalanırken gözleri neşeyle parladı.

"Ee, var, n'olcak?"

"Eğer hayatında kimse yoksa onunla bir akşam yemeğine çıkmamı sağlarsan ben de, sana Jan hakkında tüyo veririm."

"Vuhuuu." dedi Alin neşe dolu bir şaşkınlıkla. Başını hafifçe geriye çekerken ayaklarının üzerinde bedeni de geriye doğru yaylandı. "Yere bakan yürek yakan Baho. Sen hangi ara gördün Cansu'yu?"

Baho ondan beklenmeyen çocuksu bir utangaçlıkla omuzlarını silkti. "Birim'e gidip geliyoruz ya. Birkaç kez karşılaştık." Baho bir an duraksadı ve tedirgin bir ifadeyle sordu. "Hayatında biri var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"O zaman bana yardım eder misin?"

"Ee kendin niye sormadın?"

"Yüzüme bile bakmadı. Belki de benden hoşlanmamıştır. Sen ne dersin?" diye sordu. Başını Alin'e doğru hafifçe eğerek merakla görüş beklediğini belli eden bir tavırla baktı genç kadına.

Alin alt dudağını bükerek incelercesine Baho'yu süzdü. Düşünceli bir tonla karşılık verdi. "Cansu içine kapanık bir kızdır. Bakmamıştır bile sana." Başını Baho'ya uzatarak bilmiş bir edayla devam etti. "Akşam yemeği davetinden önce resmen tanışman gerektiğini biliyorsun, değil mi Baho? Yani önce Cansu'yla bir iki kelam etsen de sonra yemek davetini iletsen, sanki daha mantıklı olacak gibi görünüyor." Alin'in ses tonundaki alaycılık bariz şekilde kendisini belli ediyordu.

"He yok, resmi olarak tanıştık. Bir kez Aşil'i okula bırakırken bahçede karşılaşmıştık. Fırsatı kaçırmadım. Tanıştık yani."

"Gerçekten mi? Aferin sana Baho. Cansu hala hatırlıyor mu acaba adını?"

"Nasıl yani? Hatırlamıyor mudur?"

"Cansu genelde onun ilgisini çekmeyen şeyleri hafızasından hemen siler. Boşa yük olduğunu düşünüyor."

Baho hayal kırıklığı içinde Alin'e bakarken Alin, teselli eder gibi elini Baho'nun geniş göğsüne vurdu hafifçe. "Telaş yapma. Döndüğümüzde Cansu'nun ağzını arayacağım. Eğer hala adını hatırlıyorsa umut var demektir, o zaman sonraki adım için yardım ederim. Hatırlamıyorsa..." dudağının ucunu büküp başını iki omzuna yatırırcasına sağ sola büktü. "El mecbur, bir daha tanıştıracağız sizi."

Baho gözleri parlayarak ona baktı ve tokalaşmak için hevesle elini kaldırdı. "Anlaştık o zaman."

Alin bir an şüpheyle Baho'nun eline baktı ve elini uzatırken merakla sordu. "Jan hakkındaki tüyo ne?"

Baho ayıplar gibi gözlerini kıstı. "Önce beş leşi görelim!" dedi üzerine basarak.

"Dört kaldı!"

"Bu sayılmaz. Anlaşma sonrası olanlar geçerli."

"Çok mızıkcısın Baho."

"Hayır, mızıkçı olan sensin. Ben adilim. Hakkımı yedirtmem!"

***

Derim yerinde duramıyordu. Tam bir saattir uçağın içinde sinirle volta atarken kulağından telefonu düşürmemiş, uçağın kalkışa geçtiği sürenin dışında kıçını koltuğa koymamıştı. Jan'ın da ondan farkı yoktu fakat Jan, telefon konuşmalarını

oturduğu geniş kanepede yapıyordu. Onun da yüzü en az Derim kadar gergindi.

Uçağı Silva kullanıyordu bu kez. Yanındaki dört adamdan biri ona yardımcı pilotluk yaparken diğer üçü belli aralıklarla ya Derim ve Jan'a içki getiriyorlardı ya da sıkıntıyla ortalarda dolaşıyorlardı. Üç saat evvel, yata saldırı olduğu haberini almışlardı ve o dakikadan itibaren hepsinin canı sıkkındı.

Akşam yedi civarı, İngiltere'nin kuzeyinde bulunan York şehrinde, Lord Archibald Carringhton'un kale benzeri malikânesinde başlayan toplantı, gece yarısına doğru bitmişti.

Konseyde bulunan yedi adamın dışında kimsenin alınmadığı; Lord Carringhton'un soyundaki aristokrasiyi yansıtan haşmetli toplantı odasında Derim, saatlerce dünyadaki bazı ülkeler üzerinde alınan acımasız kararları ve yapılan planları dinlemişti. Bununla birlikte edindiği bilgilerse, o anlara sabırla katlanmasını sağlayacak derece önemliydi.

Artık nasıl yol alacaklarını ve ne yapmaları gerektiğini çok daha iyi biliyordu. Tüm konuşmalar esnasında zihninin gerilerinde çalışan çark hiç durmamıştı. İşi zordu ancak imkânsız değildi. Edindiği tüm bilgileri, daha sonra tekrar değerlendirecek diğerlerine aktardıktan sonra kesin adımları atabilecekti artık.

Toplantı boyunca yüzünde hiçbir ifade okunmaksızın gösterdiği acımasız tavrı; onun için yalnızca para önemliymişçesine alınan kararlara karşı gösterdiği donuk tepki, sadece paranın gücüne inanan diğerleri tarafından da takdir görmüştü. Dünyayı parmaklarının ucunda oynattıklarını bilen bu altı adam, en büyük gücün kendileri olduğunu bilmenin özgüveniyle hareket ediyorlardı.

İstedikleri ülkede kendilerinin yararına olacak ekonomik krizler çıkarabiliyor, istedikleri düzeni oturtabilmek için herhangi bir ülkede kaos çıkarıp kendilerine avantaj sağlayacak yeni bir düzen oluşturabiliyorlardı. Tüm bunları planlarken en ufak bir sınırlamaları yoktu. Onlara yarar sağlayacağına

inandıkları planları hayata geçirirken kullandıkları yöntemler, terörden soykırıma kadar uzanıyordu.

Derim'in toplantıda olduğu esnada Jan, malikânenin küçük salonlarından birinde dizlerinin üzerine koyduğu bilgisayarla bir yandan çalışmaya devam etmiş, bir yandan arada sırada odaya gelen başkalarıyla sohbet etmişti. Tıpkı Derim'in de yaptığı gibi diğer adamların da yardımcıları ve korumaları onlara eşlik etmişler ve sabırla toplantının bitmesini beklemişlerdi.

Jan, toplantının bitmesine iki saat kala on civarı Marcel'den gelen telefonla hareketlenmişti. Yatta Anka, Marcel ve diğerleriyle yaptığı kısa değerlendirmenin ardından en azından Jan'a bilgi geçmeleri gerektiğini kabullenmişti.

Kendi bulundukları saat diliminden bir saat ileride olan Marcel, Jan'ı arayıp olanı anlattığında; o sırada yanında olan ve sohbet ettiği iki adamın ne konuştuğunu anlamayacakları kadar yüzü donuktu. Yüzünde tek bir mimik oynamadan karşı tarafı dinlemiş ve yalnızca "Anlıyorum. Peki, tamam." diyerek telefonu kapamış ve diğerlerine dönerek "Kusura bakmayın beyler. İşler beklemiyor." demesinin ardından yanlarından ayrılmıştı.

Peyzaj mimarlığındaki ustalığını konuşturan ellerden çıktığı belli olan geniş bahçeye adım attığında kısa bir an durakşayarak derin bir soluk almıştı. Derim'e toplantı sonuna kadar bilgi vermeyi o da düşünmüyordu. Ancak sonrasında onun nasıl bir tepki göstereceğini bildiğinden yapılması gerekenlere odaklanması gerektiğine karar vererek emin adımlarla ilerlemişti Araçların yan yana dizildiği geniş alana yöneldiğinde Silva ile birlikte bekleyen diğer dört adamın büyük bir dikkat ve ciddiyetle araçların yanında dikilmeye devam ettiklerini görmüştü.

Silva'nın yanına vardığında Londra'daki adamlarıyla irtibat kurmasını ve özel uçağın acilen bulundukları noktadan araçla yirmi dakikalık uzaklıkta olan Ruffort Airfield'e geti-

rilmesini istemişti. Londra'dan York'a ulaşmak için üç buçuk saat süren araç yolculuğu yapmışlardı ve dönüşü de bu şekilde planlamışlardı fakat son gelişmeler, Derim'in bu yolculuğa sabrının yetmeyeceğini işaret ediyordu. Önceki tecrübesinden toplantının gece yarısına doğru biteceğini düşünüyordu ve en azından Derim'in toplantı sonrası sabretmesi gereken süre yalnızca bu küçük hava alanına yapacağı yirmi dakikalık yolculuk olacaktı. Jan, bu bahaneleri Derim için öne sürerken aslında kendisinin de uzayacak dönüş yolculuğuna katlanamayacağını biliyordu.

"Adamlara söyle, vakit kaybetmeden hemen hareket etsinler. Uçağın buradaki küçük alana inişi için Lord Carringhton'un yardımcısıyla konuşacağım. İşlerle ilgili acil bir durum deriz. Biz uçakla ayrılacağız buradan, gelenler araçları alıp Londra'ya dönsünler."

Sonraki saatlerde Jan, yarım düzine telefon görüşmesi yapmıştı. Gece yarısı Derim, toplantıdan çıktığında diğer adamlarla resmi bir şekilde vedalaşması yalnızca birkaç dakika sürmüştü. Herkes kendi aracına binip malikânenin etrafını çevreleyen dönümlerce büyük araziyi aşarak anayola bağlanmak için yola koyulmuştu. Peş peşe ilerleyen araçlar Lord Carringhton'un topraklarından çıktığında farklı yollara sapmışlardı. O ana kadar kimse tek kelime konuşmamıştı.

Henüz olanlardan haberi olmayan Derim, araçların Londra'ya giden yola sapmadığını fark ettiğinde bakışlarını sorarcasına Jan'a çevirmişti. Yanındaki Jan'ın gergin olduğunun farkındaydı fakat Jan, oradan uzaklaşmadan Derim'e bilgi vermeyi doğru bulmamıştı. Küçük hava alanına giden yola saptıklarında nihayet gergin yüzünü Derim'e çevirmişti.

"Yata saldırmışlar. Bizden kayıp yok. Ama sabahı beklemek istemeyeceğini düşündüm."

Derim'in gözlerinde ansızın beliren ifade gerçekten ürkütücüydü. Yüzü öylesine gerilmişti ki, Jan bu yüzle karşı kar-

şıya durmak istemediğini düşündü ve düz bakışlarını ileri çevirdi.

"Grenkov mu?" diye sordu Derim dişlerinin arasından. Jan onaylayarak başını sallarken o ceketinin iç cebine uzanmıştı bile. Telefonu çıkardı ve düşünmeksizin Anka'nın adının üzerine bastı.

"Merak etme, her şey yolunda." diyen Anka'nın sakin sesi, Derim'in herhangi bir şey söylemesinden önce gelmişti.

"Aşil nasıl? Sen nasılsın?" diye sordu Derim peş peşe. Sorduğu sorular, endişeli olduğunu ortaya koyuyordu fakat ses tonu öyle ifadesizdi ki, Jan, onun kendisine zorlukla hâkim olduğunu biliyordu.

Anka ile yaptığı birkaç dakikalık konuşma biter bitmez Marcel'le konuşmuş ve olanı biteni ondan dinlemişti. Marcel'in anlattıkları onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Bu sadece bir uyarı saldırısıydı. Grenkov da, sekiz adamla o yattaki adamları aşamayacağını mutlaka biliyordu fakat yine de adamları ölüme göndermişti. Bunun bir uyarı olduğunu, sonrakinin daha şiddetli olacağını anlatmaya çalışıyordu. Adamlarını ölüme göndermesi, gözünü ne kadar kararacağını göstermek içindi.

"Açıkta bekleyin. Biz gelene kadar kıyıya yaklaşmayın. Nice'a iner inmez haber vereceğim, zodyakı kıyıya gönderirsin."

"Tamam patron. Burası için endişelenme, her şey kontrol altında."

Şimdi uçağın içinde bir an evvel Nice'a iniş yapmalarını beklerken peş peşe telefon görüşmeleri gerçekleştiriyordu. Kalan bir buçuk saatlik sürede de, daha bir düzine telefon görüşmesi yapacağı belliydi.

"Ozan!?" diye hırlamıştı sesi, o sırada aradığı Ozan'ın sesini duyar duymaz.

"Olanları duydum patron" dedi Ozan donuk bir tonla. "Üzerinde çalışıyorum."

"O herifin attığı her adımdan haberim olması gerekiyordu Ozan!"

"Adam kapılarını dışarıya kapadı. Açık bulmaya çalışıyorum."

"Lee ile ortak çalışman gerekiyordu. Lee tüm telefon görüşmelerini takip edecekti!"

"Lee takip etmeye devam ediyor ama Grenkov böyle bir şeyi tahmin ediyor sanırım. Teknolojiyi kullanmıyor. Eski ilkel yöntemlere döndüler."

"Bahane istemiyorum Ozan! Bir yolunu bulmak zorundasın! Oğluma saldırdı orospu çocuğu!"

"Bunun bedelini ödeyecek patron" diyen Ozan'ın donuk sesinde ilk kez farklı, kinci bir tını belirdi. "Üzerindeyim. Halledeceğim."

"O haini de oradan çıkarman lazım Ozan."

"Çok az kaldı patron. Her şey istediğin gibi olacak. Aşil'e uzanan her eli koparacağız."

"Ben ikisinin de kafasını koparmak istiyorum!"

Derim tükürür gibi kelimeleri sarf ederken sesi bir oktav yükselmişti. Uçağın içindeki adamlar, başlarını çevirip ona baktılar. Derim, biriyle göz göze gelince adeta ona katıldığını belirtir gibi genç adam başını sallamıştı. Hepsinin gözlerinde intikam ateşi yanıyordu. Derim, onların yüzlerini görünce sakinleşmesi gerektiğine karar vererek derin bir soluk aldı. Arkasını adamlara dönerek uçağın içinde yeniden adımlamaya başladı. Bu kez kendisine daha hâkim olduğu bir tonla sordu.

"Süleyman yanında mı?"

"Yanımda."

"Telefonu ona ver."

Birkaç saniye sonra Süleyman'ın sesini duydu Derim. "Çocuk elinden geleni yapıyor. Yüklenme. Dediğin gibiymiş. cüssesinden büyük adımlar atıyor."

Derim anlık bir duraksamanın ardından sakin bir tonla sordu. "Sence tahminen ne kadar sürer?"

"Henüz bana söylemedi ama bir şeyler planlıyor. Fazla ketum bu çocuk. Ağzından kerpetenle laf alıyorum."

"Konuşmayı çok sevmez."

"Fark ettim. Ben de çok sevmem zaten. Şikâyetçi değilim."

"Ne kadar sürer Süleyman? Ozan finale varana kadar bana hiçbir zaman bilgi vermez, şimdiye kadar hep sabırlı oldum ama bu başka bir konu. Bu sefer oğlum söz konusu! Bilmek istiyorum. Ne kadar sürer?"

"Şimdilik sadece lojistik sağlıyorum ona. Tabii arada da korumalık yapıyorum. İyi bıçak kullanıyor ama kas gücü yeterli gelmiyor."

"Onu korumak için yanında olacağını söylemiştin sen de. Senin kaslarının ikinize de yetmesi lazım. Gerekiyorsa oradaki adamlardan yardım alın."

"Ozan fazla kişinin karışmasını istemiyor. Şimdilik benim de başka adama ihtiyacım yok. İhtiyaç olduğunda diğer adamları ararız ama şimdiye kadar sessiz ilerlemeyi tercih etti. Kafasında bir şey olduğu belli."

"Ne olduğunu bilmek istiyorum?"

"Öğrenirsem haber veririm" dedi Süleyman alaycı bir tonla.

"O piç kurusu oğluma bir kez daha saldırırsa bizzat kendim gidip Moskova'yı ateşe vereceğim Süleyman. Duydun mu beni? O piç kurusu içinde olduğu sürece tüm Moskova'yı havaya uçurmayı göze alırım."

Süleyman, Derim'in laf olsun diye konuştuğunu sanmıyordu. Mübalağa yaptığını da düşünmüyordu. Derim'in sesindeki nefret ve öfke tınısı apaçık belirgindi. Sözlerinde ciddiydi Derim.

"Aşil'le konuştun mu?" diye sordu ifadesiz bir sesle konuyu değiştirerek.

"Hayır. Uyuyormuş. Henüz oğlumun sesini duyamadım!" dedi Derim acı bir tonla. Elini sıkıntıyla saçlarından geçirdi ve neredeyse sızlanır gibi devam etti. "Oğluma zarar vermek için saldırdılar Süleyman! Benim oğluma! Hiçbir şeyden haberi olmadan, huzurla uyuyan, masum bir çocuğa saldırdılar. Bunu yanlarına bırakacağımı mı sanıyorlar?"

"Bizim de yanlarına bırakmaya niyetimiz yok. Kızlar Aşil'i korurlar. On dakika evvel Avcı'yla konuştum. Kızların yanına gitmek için yol hazırlığı yapıyordu."

"Hayır! Avcı, İstanbul'da kalsın. Orada herhangi bir hazırlık olursa öncesinde bilmek istiyorum."

"Ara, söyle o zaman! Çok sinirli."

"Ben de sinirliyim Süleyman! Söz konusu, benim oğlum!"

"Bunu sürekli tekrarlaman gerekmiyor. Senin oğlun olduğunu, biz en baştan beri biliyoruz. Tüm dünyanın öğrenmesine de az kaldı. O yüzden sakin ol ve her zaman yaptığını yap!"

Derim tekrar derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Eğer öfkesine kurban gider de, yanlış bir adım atarsa geri dönüşü olmazdı. Her zamankinden daha fazla kontrollü olmaya ihtiyacı vardı çünkü bu kez, söz konusu olan şey, şu anki hayatını değerli kılan, hayatının tek anlamı olan varlıktı.

"O orospu çocuğu Derim Akhan'ın kim olduğunu öğrenecek!" dedi keskin bir sesle. "Benim kanımı akıtmaya kalkanın kanını kurutacağım!"

"Aşil söz konusu olunca senden beklediğim de bu benim" dedi Süleyman uyarı dolu bir tonla. "Sana Aşil için katlanıyorum ve Aşil'e en ufak bir şey olursa seni ben yaşatmam Derim Ağaner!"

Süleyman'ın kullanmadığı soyadının üzerine basarak hitap etmesi, Derim'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Ancak herhangi bir yorumda bulunmadığı gibi Süleyman'ın tehdidini de umursamadı. Oğlu da o soyadını kullanıyordu ve babasını resimden çıkardığında hayatta gurur duyduğu tek

şey oydu. En azından amcası ve dedesinin sayesinde ona temiz kalan tek şey o soyadı idi.

Süleyman'ın telefonunu kapamasının ardından beklemeden Avcı'nın numarasını çevirdi ve birkaç dakika süren konuşma boyunca Avcı'nın İstanbul'da kalması için onu ikna etmeye çalıştı. Avcı, nihayet gönülsüzce de olsa Derim'in isteğini kabul etmişti ki bunda en büyük etken Derim'in iki gün içinde İstanbul'da olacaklarını söylemesi olmuştu.

Sabaha karşı dörtte Monaco'ya vardıklarında gün cumaya dönmüştü. Derim telaşlı hareket etmemek için o gün ve ertesi günü de aynı şehirde kalmaya devam etmelerine karar vermişti. Tıpkı daha önce planladığı gibi pazar günü İstanbul'a döneceklerdi. Paniğe kapılmadığı ve soğukkanlılığını sürdürdüğü sürece hata yapmayacaklardı ve onun bu umursamaz tavrının düşmanını çok daha delirteceğine emindi.

Nice havalimanına indiklerinde alanda onları bekleyen araçlarla yola koyulmuşlar, yarım saatlik yol Derim'in bir başka isteği ile oyalandıkları için bir saatten fazla sürmüştü. Monaco'ya vardıklarında marinada onları bekleyen zodyakla vakit kaybetmeksizin yata ulaştılar.

Derim, Jan ve yanlarındakileri karşılayan Marcel ve Baho oldu. Marcel, gece yarısını geçtikten sonra Anka ve Alin'in kamaralarına gitmeleri için neredeyse ısrar etmişti.

"Bütün gece uykusuz kalmanızın anlamı yok. Zaten sabaha karşı burada olurlar. Biz karşılarız. Siz gidin uyuyun biraz. Sabah Aşil kalktığında onun peşinden koşacak enerjiye ihtiyacınız olacak."

Derim, yata çıktığında yalnızca birkaç saniye Marcel'e baktı ve yorgun bir sesle konuştu.

"Önce gidip oğlumu göreceğim. Dokuz gibi büyük yemek odasında olun, kahvaltı yaparken durumu hep birlikte değerlendireceğiz."

Marcel başıyla onaylayarak karşılık verdi. Jan'ın da tıpkı Derim gibi bir an evvel uzaklaşmak istediği belliydi ki ya-

nından geçerken elini kaldırıp Marcel'in omzunu sıkmış ve sonra, o da diğerinin peşinden aşağıya kamaraların olduğu kata doğru yönelmişti.

Derim kamaranın önüne gelince derin bir nefes alıp kapıya uzandı. Endişeli kalbinin hızla attığını hissediyordu fakat Anka'nın yanında soğukkanlılığını koruması gerekiyordu. Ağır adımlarla içeri girdi. Kamaranın sağ tarafında banyoya açılan kapının yanındaki duvarda bulunan küçük aplikten sızan düşük sarı ışık, içeriyi rahatlıkla görebilmesini sağlayacak kadar aydınlatıyordu kamaranın içini. Bakışları vakit kaybetmeksizin yatağa çevrildi.

Aşil, annesinin kollarının arasında başını genç kadının göğsüne yaslamış halde uyumaya devam ediyordu. Anka'nın da gözleri kapalıydı ancak alçak sesle sarf ettiği kelimeler kamaranın içinde yayılarak kendisine ulaştı.

"Geldin mi?"

"Geldim mon Phénix." diye fısıldadı Derim. Yatağa doğru ilerledi ve yatağın üzerine ellerini dayayarak bedenini öne eğdi. Önce Aşil'in saçlarının üzerine dudaklarını bastırdı. Ardından genç kadının şakağına dudaklarını dokundurdu.

"Duş alıp temizleneyim. Hemen geliyorum yanınıza."

Anka gözlerini yavaşça araladı ve başını çok hafif hareket ettirerek gözlerini genç adama çevirdi. Yüzleri arasında birkaç santim boşluk vardı.

"Ozan'dan haber var mı?" diye sordu Anka, duyulur duyulmaz bir sesle. Sesindeki endişe ve umut apaçık ortadaydı.

Derim anlayışla gülümsedi ona. Dudaklarını bu kez genç kadının yanağına bastırdı ve yine başını geri çekti.

"Sonra konuşacağız. Şimdi hiçbir şeyi düşünme. Birkaç saat size sarılıp yatayım sonra her şeyi halledeceğim. Sakın endişe etme sen."

Anka başını onaylarcasına salladı ve yüzünü yeniden oğluna indirdi. Derim yavaşça yerinden doğruldu ve banyoya yöneldi. On dakika sonra genç adam beline sardığı bir hav-

luyla banyodan çıktı. Giyinme dolabına ilerleyerek çekmeceden bir boxer aldı ve belindeki havluyu kenara atarak boxerı üzerine geçirdi. Adımları yeniden yatağa yaklaştı. Yorganın ucunu hafifçe kaldırdı ve yatağın içine girdi. Kolları oğluna uzandığında Anka, oğlunu çevreleyen kollarını gevşetti. Derim usulca oğlunu kendisine çekerek küçük bedeni göğsüne yasladı. Hala uyuyan Aşil'in dudaklarından mırıltılı bir "Baba..." kelimesi döküldü.

Derim elini kaldırarak oğlunun saçını şefkatle okşadı. "Buradayım oğlum. Geldim küçük savaşçım."

Gözleri kapalı Aşil'in yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi ve yüzünü babasının göğsüne sürttü. Bedeni hareketlendi ve bir bacağını babasının üzerine atarken yüzüstü, boylu boyunca Derim'in geniş göğsüne uzandı. Bir eli yanağının yanında adeta kuş tüyü bir yatakta yatıyormuş gibi babasının üzerine serili halde uyumaya devam etti.

"Çok özledim sizi" diye mırıldandı Derim boğuk, yoğun bir tonla.

Anka sol yanının üzerinde yatarken, bir elini yanağının altına koyarak bakışlarını Derim'e kaldırdı. Gözleri bir an için Aşil'e çevrildi. Derim yorganı çekerek oğlunun üzerini örttü fakat kendi göğsü çoğunlukla açıktaydı.

"İyi misin?" diye sordu Anka fısıltıyla.

"Değilim" dedi Derim, başını iki yana usulca sallayarak. Ses tonu yorgun ancak öfkeliydi. "Şu an değilim ama olacağım. Sizin yanınızda iyi oluyorum."

Anka'nın yüzünde kasvetli bir tebessüm belirdi. Derim, ikisi arasındaki kolunu kaldırdı ve usulca uzanarak Anka'nın sağ elini tuttu. Avucunun içindeki eli sıkıca kavradı. Anka, parmaklarıyla elini tutan eli kavradı.

"Hadi birkaç saat uyu. Sonra ne yapacağımıza bakarız" dedi alçak tonla.

Derim başını salladı. Sol kolunu kaldırıp üzerinde yatan çocuğa sarıldı ve gözlerini kapadı. Anka birkaç saniye sonra

ona eşlik ederek gözlerini yumdu. Birkaç saat de olsa, huzurlu bir uykuya gömülen üçüne açıktaki demirli yatın tıpkı bir beşik gibi belli belirsiz salınımları eşlik ediyordu.

***

Alin, üzerinde yalnızca siyah yarım atlet ve sporcu külotuyla yorganın altında uyurken kamaranın kapısının aralandığını hissettiğinde gözlerini yavaşça açtı ve başını hafifçe kapıdan yana çevirdi. İçeriye giren iri gölgeyi tanıyordu, beklediği kişiydi. Alçak sesle "Geldiniz mi?" diye aptalca bir soru sordu.

"Nihayet geldik bebé... Duş alıp geliyorum hemen yanına." dedi Jan, tıpkı genç kadın gibi alçak bir tonla.

"Eşlik edeyim mi?" diye sordu Alin haylaz bir sesle.

"Asla hayır demem." dedi Jan kamaranın içinde ilerleyerek. Sesindeki tını, yüzünde keyifli bir gülümseme oluştuğunu işaret ediyordu.

Alin üzerindeki yorganı duraksamadan kaldırdı ve yatağın içinde doğruldu. Bedenini yataktan dışarı çekerken Jan, üzerindeki giysileri çıkarmaya başlamıştı. Üzerinde yalnızca boxerla banyoya yöneldiğinde Alin istekli adımlarla onu takip etti.

Geniş banyoya giren Jan, ardından gelen kadına hızla uzanarak kollarının arasına çekti. Dudaklarını tutkuyla genç kadının dudaklarına kapadı. Kaslı kollarını genç kadının fit bedenine doladığında Alin parmaklarının ucunda yükselerek kollarını adamın boynuna sardı. Dudaklar büyük bir özlemle birleştiler. Jan, yalnızca bu kadar kısa sürede genç kadını bu derece özlediği için şaşkındı. Bu daha önce hiç hissetmediği bir duyguydu. Alin hayatına girdiğinden beri daha önce hissetmediği o kadar çok farklı yeni duyguyu keşfediyordu ki, Alin'den önce gerçekten yaşayıp yaşamadığına dair şüpheler oluşmuştu zihninde. Sanki daha evvel tüm duygularını bir

yere gömmüş ve üzerine tonlarca toprak örtmüştü, şimdiyse o duygular, o tonlarca ağırlığın altından adım adım yüzeye çıkıyorlardı.

Kollarıyla sardığı kadının ayaklarını yerden keserek etrafında yarım tur döndü ve büyük camlı duşa kabinin karşısında lavabonun olduğu uzun mermer tezgâhın üzerine genç kadını oturttu. Dudaklarını zorlukla ayırdı ve soluk soluğa alnını Alin'in alnına dayadı.

"Çok özledim seni." diye mırıldandı ve dudaklarını usulca yeniden dolgun dudaklara dokundurdu.

"İtiraf edeyim, ben de." dedi Alin açık yüreklilikle. Bacaklarını genç adamın beline sardı ve başını kaldırıp ışıldayan gözlerle baktı yorgun, kara gözlere.

"Çok korktum bebe..." diye mırıldandı Jan, endişeli gözlerini birkaç santim uzağındaki gözlere dikti.

"Bizi hafife alıyorsun." dedi Alin şakacı, tasvip etmez bir tonla.

Jan başını ağır ağır iki yana salladı. "Seni asla hafife almıyorum. Olduğun seni, öyle çok seviyorum ki..." dedi Jan. En ufak bir çekince göstermeden kelimeleri sarf etmişti. Alin'in yanında hislerini asla saklama gereği duymuyordu.

"Ben yanında olamasam bile başının çaresine bakabileceğini biliyorum ve bundan dolayı hissettiğim rahatlığı anlatabilmem imkânsız. Ama yine de endişe ediyorum. Sanki ufacık bir zarar görsen yanında olup seni koruyamadığım, buna engel olamadığım için kendimi berbat hissedecekmişim gibi geliyor."

"Bartın..." dedi Alin alçak sesle. "Her zaman yanımda olamazsın. Yaptığım işi biliyorsun."

"Biliyorum. Bunun için sana öyle hayranım ki, bilemezsin. Ama bu, beni endişe etmekten alıkoymuyor."

"O zaman bu endişeyle yaşamayı öğreneceksin. Çünkü yaptığım işi bırakmayacağım Bartın."

Alin kesin bir tavırla dik dik bakarak karşılık vermişti.

"Yaptığın işi bırakırsan ne kadar mutsuz olacağını biliyorum. Senden asla böyle bir şey istemem. Seni sen yapan şu anda yaptığın her şey... Sadece hep yanında olmak ve korumak istiyorum."

Alin birkaç saniye boyunca inceleyen bakışlarla genç adamın yorgunluktan süzülmüş yüzünü inceledi. Neden sonra ses tonuna neşeli bir tını vererek karşılık verdi.

"Sakın Birim'e katılmaya karar verdiğini söyleme. Bizden güzel ekip çıkardı ama bu sefer sen, bana bir şey bırakmazsın, ben de buna çok sinir olurum."

Jan hafifçe gülümsedi. "Olurdun biliyorum." Dudaklarını uzatarak Alin'in dudaklarına sertçe bastırdı. Geri çekilirken gözlerinde uyarı ışıltıları yanıp sönüyordu. "Yine de kahramanlık yapmak yok Écarlate. Dikkatli olacaksın, tamam mı?"

"Bartın!" dedi Alin gözlerini devirerek. "Ben işimi ciddiye alıyorum. Hem de çok ciddiye alıyorum. Saçma kahramanlıklarla hiçbir şeyi riske atmam. Biz böyle yetiştirilmedik. Her şeyi dikkatle analiz edip değerlendiririz ve en doğru hamleyi yaparız. Endişelenmeyi bırak artık."

Jan bir süre boyunca Alin'in yüzünü inceledi. Yüzünde küçük bir tebessüm belirirken dudağının ucu hafifçe kıvrıldı ve Alin, bu mimiğin inanılmayacak kadar seksi olduğunu düşündü.

"Önümüzdeki günlerde birlikte operasyon yapacağımızı biliyorsun, değil mi?" diye sordu Jan. Bundan duyduğu keyif yüzünde açıkça okunuyordu. Alin gülümseyerek ona baktı ve başını salladı.

"Bence eğlenceli olacak. Sen ne dersin?"

"Bence de."

Alin aniden gözlerini ardına kadar ayırıp çocuksu bir merakla Jan'a baktı ve heyecanla çabucak konuştu.

"Sence, biz de böyle o saçma Amerikan filmlerindeki gibi aksiyonun tam ortasında kelle koltukta dolaşırken hadi öpüşelim, der miyiz?"

Jan kısık sesle güldü ve yeniden genç kadının dudaklarına dudaklarını sürttü.

"Şu an aksiyonun tam ortasındayız. Hadi öpüşelim."

Alin cilveli bir sesle kıkırdadı ve dudaklarını genç adamın dudaklarına sürterken elleri, Jan'ın başının üzerinde toplanmış saçları tutan lastiğe uzandı.

"Saçların açıkken çok seksi oluyorsun Bartın." diye mırıldandı, genç adamın saçlarını lastikten kurtarırken. Omuzlarına dökülen düz, siyah tutamlara hayranlıkla baktı.

Jan, ellerini genç kadının yarım atletine uzattı ve yukarı doğru çekti. Alin hali hazırda yukarıda asılı duran kollarını indirmeden genç adamın atleti çıkarmasına izin verdi. Jan çıkardığı atleti tezgâhın bir ucuna atarken avuçlarını genç kadının dolgun göğüslerinin üzerine kapadı.

"Çıplakken çok seksi oluyorsun Écarlate."

Alin göğüslerinin üzerindeki baskıyı çoğaltmak istercesine bedenini öne itti. Dudakları genç adamın dudaklarının üzerinde hareketlendi. Dilini yavaşça Jan'ın dudakları üzerinde gezdirdi.

"Yokluğunu telafi etmen gerek Bartın. Bana birkaç orgazm borçlusun. Birini hemen şimdi istiyorum. Diğerini şu harika kabinin içinde gerçekleştirebiliriz bence."

"Her duş aldığında aklından bunu geçirdin, değil mi?" dedi Jan eğlendiği belli bir sesle. Alin, kollarını yeniden adamın boynuna sardı ve çıplak bedenini genç adamın geniş, kaslı göğsüne sürterken bacaklarının baskısını arttırarak daha fazla sıkıştırdı adamın belini.

"Şu kamaraya girip o duşu gördüğümden beri aklımda olan tek şey bu."

Jan, ellerini genç kadının bedeninde hiç durmayan bir devinimle dolaştırmaya devam ediyordu. İkisinin de dudakları öylesine baştan çıkarıcı temaslarla dokunuyordu ki birbirine Jan, öne doğru bedenini iterek sertleşmiş erkekliğini duyduğu hazzı göstermek istercesine genç kadının bacaklarının

arasına bastırdı. Alin'in dudaklarının arasından çıkan haz dolu inleme ikisinin de daha fazla bekleyemeyeceğine işaret ediyordu.

Jan ansızın geriye bir adım attı ve iki eli, genç kadının üzerindeki çamaşırın iki yanına asılarak aşağı çekti. Alin kollarını genç adamın boynundan ayırmadan kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı ve yeniden serin tezgâha çıplak kalçasını koyarken çamaşırı bacaklarından aşağı kayarak çıkarıldı.

Jan üzerindeki boxera uzandığında Alin kollarını adamın boynundan çözdü ve ellerini tezgâha dayayarak bedenini arkaya doğru hafifçe esnetti. Gözleri, adamın boxerından kurtulan iri sertliğe takılı kalmış gibi yalnızca hayranlıkla ona bakmaya devam ediyordu. Jan bileklerine inen boxerı ayağının ucuyla kenara attı ve tekrar ileri doğru bir adım attı. Elleri genç kadının baldırlarına uzandı ve gözlerinin önündeki çıplak, muhteşem bedeni sertçe kendisine çekti.

"Bu seferki hızlı olsun Écarlate... Söz, kabinin içinde istediğin kadar sürdüreceğim."

"Yokluğunun hatırına, bu seferki hızlı olsun Bartın." dedi Alin oyuncu bir tonla. Gözleri parlayarak adamın iri sertliğine bakmaya devam ediyordu. Başını zorlukla kaldırdı ve parlak mavi gözlerini Jan'ın arzudan alev alev yanan kara gözlerine dikti gülümseyerek. "O kabinde çabuk kurtulamazsın elimden."

"Kurtulmak isteyen kim?" dedi Jan.

Başını ileri uzattı ve dudaklarını sertçe genç kadının dudaklarına kapadı. İki eliyle kavradığı iki baldırı, sertçe kendisine bastırdı. Bir eli genç kadının dolgun bacağında dururken diğer eliyle kendi erkekliğini kavradı ve genç kadının bacaklarının arasındaki ıslaklığa dayandı. Tekrar iki avucunu da genç kadının baldırlarının üzerine kapadı ve parmakları etine gömülmek ister gibi sıkıca dolgun bacakları kavrayarak hızla kendisini ileri itti. Genç kadının haz dolu çığlığı ağzının içine hapsoldu. Kendisini hafifçe geri çekip yeniden sertçe

genç kadının içine gömüldü. Boynuna sıkıca dolanmış olan Alin'in kolları gerildi.

İçindeki doluluk genç kadının aklını başından almış gibi dudaklarının arasından çıkan yeni, sesli bir inilti banyonun duvarlarına çarparak yankılandı.

Jan'ın yokluğunda kendi hanesine yazdığı alacakları, önlerindeki birkaç saat içinde tahsil etmeye kesin kararlıydı.

16. BÖLÜM

Derim'in çok uyuduğu söylenemezdi. Fakat iki saat bile onun için yeterli görünüyordu. Sekizi biraz geçe gözlerini açtığında Aşil, hala boylu boyunca üzerinde uyumaya devam ediyordu. Yanında yatan Anka'nın alçak sesini duyduğunda başını yavaşça genç kadına çevirdi.

"Keşke yatağa yatırsaydın. Dinlenemedin."

"Çok iyi dinlendim" dedi Derim, çarpık bir gülümsemeyle Anka'ya bakarak. Elini kaldırıp oğlunun saçlarını usulca okşadı. "Tenimde oğlumu hissetmek bana enerji veriyor. Şu an dünyayı yerinden oynatacak kadar güçlü hissediyorum kendimi."

"Hmm, oynatacağın kesin." dedi Anka, imalı bir tonla.

Derim yan gözle ona çabuk bir bakış attı. Gözlerinin içinde şeytani, tehdit dolu ışıltılar parlıyordu.

"Tahmin bile edemezsin." dedi hain, kötücül bir tınıyla.

Anka umursamazca omuzlarını silkti. Yerinde hafifçe doğrulurken aynı umursamaz tonla karşılık verdi.

"Oğlum söz konusuyken yapacağın bütün şeytanlıkları takdir edeceğim. İstediğini yap, benden sana izin."

Derim kendisine hâkim olamayarak gülmeye başladığında göğsünde yatan çocuğun bedeni de kendisiyle birlikte sarsıldı. Telaşlı gözlerini çabucak oğluna indirerek birkaç saniye temkinli bir tavırla uyumaya devam eden çocuğu iz-

ledi. Pijamalarının içinde yataktan çıkan ve banyoya doğru ilerleyen kadını fark ettiğinde gözleri bu kez onu takip etti.

"Nereye?" diye sordu sesindeki telaşı gizleyemeden.

"Duş alıp üzerimi giyineceğim."

"Biraz daha yatarsın diye düşünmüştüm."

"Kahve istiyorum. Sen oğlunla biraz daha yat, dinlen, ben mutfağa gideceğim."

"Gittiğinde Jaques'a söyler misin, bana da bir kahve yollasın?"

Anka başını sallayarak karşılık verdi ve banyoya yönelerek gözden kayboldu. Arkasından kapıyı kapamamıştı ve o duş aldığı sürece Derim, içeriden gelen su sesini gözlerini kapayarak dinledi. Anka'nın varlığını yanında hissettiren her şeyi seviyordu. İçeride akan suyun sesi, sağanak halde yağan yağmuru hatırlatmıştı. Gözleri yavaşça aralandı ve bakışları usulca kamaranın yatay dikdörtgen şeklindeki camına yöneldi. Hava çoktan aydınlanmıştı. O gün havanın güneşli olacağı belliydi ancak yine de on dört derece olacak olan hava sıcaklığı, dışarıya çıktıklarında güneşin yakıcılığını çok da hissetmelerine olanak vermeyecekti. Mart ayının ilk günüydü ve muhtemelen bir ay sonra yeterli sıcaklık olacaktı.

Göğsünde yatan Aşil mırıldanarak hareketlendi ve bacaklarını yatağın üzerine uzattı. Başı hala babasının göğsündeyken yüzünü sürterek iki yana çevirdi. Gözleri hala açılmamıştı. Sağ yanağının üzerine yeniden başını yasladı ve uyumaya devam etti. Derim onun o rahatsız pozisyonda nasıl uyuyabildiğine şaşırıyordu. Tedirgin bakışlarla oğlunu izlerken öylece bırakması mı yoksa yatağın üzerine düzgünce yerleştirmesi mi gerektiğini düşünüyordu.

Anka büyük bir havluyu göğüslerinin üzerinde bağlamış halde yeniden kamaranın içinde göründü. Saçlarını başka bir havluya sarmıştı. Derim'in bakışları genç kadına çevrildi.

"Bu şekilde sence rahat mı? Yoksa yatağa mı yerleştirsem?"

Anka, Aşil'e çabuk bir bakış atarken gülümsedi. Adımları giysi dolabına ilerlerken alçak, şefkatli bir sesle karşılık verdi.

"Yatağa yatır sen onu bence. Saçma uyku pozisyonları bulmak konusunda kesinlikle uzman olacak."

Derim'in yüzünde sevgi dolu bir tebessüm belirdi. Sanki ellerinin altında kırılıverecekmiş gibi görünen değerli bir şeyi tutarcasına yavaşça oğlunu yatağa yerleştirdi. Aşil sokularak başını babasının kolunun altına soktu.

"Yapıştı iyice sana. Sen kal yanında, ben hemen mutfağa gidip gelirim. Yarım saate uyandırırız onu da."

Anka üzerindeki havluyu yere bırakarak eline aldığı siyah külotu bacaklarından geçirdi ve yukarı çekti. Derim'in gözleri üzerindeydi ancak aldırmadı.

"Bunu mahsus yapmışsın" dedi azarlar gibi yeniden sırtını adama dönerek dolabın içine uzandı.

"Neyi?" dedi Derim anlamamış gibi masum bir sesle.

"Ben spor çamaşırları daha çok severim ama sen dantellilerde ısrar etmişsin" dedi Anka, başını omzunun üzerinden geriye çevirerek. Gözlerinde sahte bir kızgınlık vardı.

Derim masumca gülümserken kaşlarını kaldırdı. "Bunların da rahat olmadıklarını iddia edemezsin. Ayrıca üzerinde çok güzel duruyor..." Kısa bir es verdi ve pes etmiş gibi devam etti. "Gerçi kabul ediyorum, diğerleri de çok güzel duruyor üzerinde. "

Anka ters ters ona baktı ve külotun takımı olan sutyeni üzerine geçirerek Derim'e ilerledi. Yatağın ucuna kalçasını yerleştirdi ve sırtını genç adama döndü. Derim yerinde dikkatle kımıldadı ve bedenini hafifçe yukarı çekerek sırtını yatağın başlığına dayadı. Ellerini uzatıp sutyenin kopçalarını takarken çabuk bir bakışı Aşil'e attı. Aşil, bu kez diğer tarafa dönmüş ayaklarını Derim'in bacaklarının üzerine atmıştı.

Anka tekrar oturduğu yerden kalkacakken Derim'in küskün, şikâyetçi mırıltısını duydu.

"Bana hoş geldin öpücüğü vermedin."

Anka, havlu sarılı başını omzunun üzerinden geriye çevirdi ve gözleri şaşkınlıkla açılırken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı

"He, hoşça kal öpücükleri bitti, hoş geldinler başladı?"

Derim omuzlarını silkerken gözlerinin altından beklentiyle bakıyordu ona. Anka kıkırdayarak bedenini genç adama çevirdi. Başını uzatarak Derim'in dudaklarına dudaklarını bastırdı. Birkaç saniye sonra yeniden başını geri çekti.

"Hoş geldin" dedi gülümseyerek.

Derim memnuniyetsiz bir ifadeyle burun kıvırarak karşılık verdi.

"Çok tatmin edici değil ama idare etmeye çalışacağım."

Anka avuçlarını Derim'in yanaklarına bastırdı. Çabuk bir öpüşü yeniden genç adamın dudaklarına bıraktı.

"Şu an tıpkı Aşil gibisin... Sonra da ona davrandığım gibi davrandığımda bozuluyorsun."

Derim gözlerini iri iri açtı. "O daha çocuk. Benim yetişkin olduğumu unutuyorsun."

Anka aç gözerlerle genç adamın çıplak gövdesini süzdü. Boynundaki kendi kolyesi, göğsündeki dövmesiyle kaslı, geniş göğüs çok baştan çıkarıcı görünüyordu. Bakışlarını yeniden genç adamın gözlerine kaldırdı.

"Bu bedene bakınca yetişkin olduğunun gayet farkındayım." dedi ve savunma dolu bir tonla çabucak ekledi. "Ama tepkilerin Aşil'inkilerle aynı."

Derim ansızın bir elini kaldırarak Anka'nın ensesini kavradı ve yüzünü kendisine çekerek dudaklarını dudaklarına kapadı. Dudakları açlıkla genç kadının dudaklarını emiyordu. Dişlerini belli belirsiz alt dudağına bastırdı ve yalnızca bir saniye sonra dişleriyle ezdiği dolgun dudağı diliyle yaladı. Dudakları yeniden aralandı ve yarım dakika boyunca hoyratça öptü genç kadını. Anka'nın ne ara yaptığını fark etmediği elleri, Derim'in çıplak omuzlarına tutunmuştu. Derim nihayet başını hafifçe geri çektiğinde Anka, buğulu mavi

gözleriyle genç adamın kendisine bakan ve o anki hisleriyle yoğunlaşmış ela gözlerine baktı.

"*Hoş buldum* öpücüğüne bayıldım" diye mırıldandı Anka, muzip bir gülümsemeyle.

Derim'in yüzünde tıpkı onun gibi aniden bir gülümseme belirdi.

"Hoşça kal ve hoş geldinler için oryantasyon kabul et."

Anka alçak sesle kıkırdadı. Derim genç kadının keyifli kıkırtısını mest olmuş halde dinledi. Anka yüzündeki gülümsemeyi silmeden genç adama bakmaya devam etti ve alaycı bir tonla karşılık verdi.

"Başımız ciddi anlamda belada, biliyorsun. Bizim aslında şu an oturup bir planlama yapmamız gerekirken burada oynaşıyor olmamızı çok garip bulduğumu söylemek istiyorum." Tam sözleri bitmişken aceleyle bir soluk alıp çabucak ekledi. "Hoşuma gitmediğini söylemiyorum ama." dedi gözlerini ayırarak. "Hatta çok keyif alıyorum."

Derim gülümseyerek baktı ona. İşaret parmağının tersiyle genç kadının yanağını okşadı sevgiyle.

"Sen hiç endişe etme. Ben her şeyi halledeceğim. Sen sadece yaşadığın her anın keyfini çıkarmaya bak."

Anka gözlerini yumarak gülümsedi ve başını salladı. Avucunu Derim'in göğsüne bastırdı ve yarı okşayarak yarı adamı geri iterek "Üzerime bir şeyler giyip kahve almaya gidiyorum." dedi rahat bir ses tonuyla. Endişeli olmadığı belliydi. Derim onun bu rahat tavrını memnuniyetle izledi.

Anka yerinden kalkıp dolaba ilerlerken arkasından seslendi.

"Saçlarını kurutmadan çıkma dışarı. Hasta olmanı istemiyorum."

"Hasta olursam bakarsın." dedi Anka imalı, oyunbaz bir tavırla.

"Bakarım elbette..." dedi Derim duraksamadan. "Ama seni yeniden o halde görmek istemiyorum. Yüreğim kaldırmıyor."

Anka başını geri çevirip genç adama baktı ancak karşılık vermedi. Derim başını eğmiş oğlunun saçlarını okşarken neredeyse mırıltıyla konuşmuştu. Bakışları bir an için kamaranın içindeki kanepeye yönelmiş, birkaç saniye boyunca düşünceli gözlerle boş kanepeyi izlemişti.

Anka üzerine çabucak ince kadife, dar bir pantolon geçirdi. Krem renkli bisiklet yaka triko bir kazak giydi. Derim'in olduğu belli olan büyük kazak kalçalarının altına kadar uzanmıştı. Ayaklarına beyaz spor ayakkabılarını geçirdi. Yere attığı havluyu bir eline alırken diğeriyle saçlarındaki havluyu çekerek banyoya yöneldi. Havluları tezgâhın üzerine bırakarak uzun, nemli saçlarını çabucak başının üzerinde bir lastikle topladı. Yeniden kamaranın içine döndü ve kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı esnada Derim'in azarlayan sesini duydu.

"Saçlarını kurut demiştim!"

Anka aceleyle karşılık verdi. "Kahveleri alıp hemen geliyorum, dönünce kuruturum."

"O zaman telefon et, getirsinler!"

"Biraz hava alacağım Derim! Lütfen! Beş dakika içinde dönerim."

"Altı yaparsan olacaklardan sorumlu değilim!"

"Despotluk yapma yine."

"Dört dakika elli saniye!" dedi Derim, dik dik bakarak.

Anka gözlerini devirip yüzünü buruşturdu. Aceleyle kapıyı çekerek kapadı ve telaşlı adımlarla koridorda ilerledi.

***

"Banu'nun Lee konusunda Grenkov'u bilgilendirdiği açık. Nasıl hareket edeceğimizi biliyor, o yüzden teknolojiyi kullanmıyorlar."

Jan, herkesin tahmin ettiği şeyi dile getirdiğinde masanın etrafındakiler karşılık vermemişti. *Akhilleus*'un büyük yemek odasındaki masasının etrafında toplanmışlardı. Derim'in daha önce söylediği gibi hem kahvaltılarını hem de gecenin değerlendirmesini yapıyorlardı.

Anka'nın daha önce kahvaltısını yaptırdığı Aşil, o sırada kaptan Fabien'in yanındaydı. Birkaç saat boyunca yine bitmek bilmez sorularının cevaplarıyla, Fabien'in onu oylaması zor olmayacaktı.

"İlkel yöntemlerle bir yere kadar ilerleyebilirler." dedi Marcel, emin olduğu bir tavırla.

Derim onaylarcasına başını salladı. "Biraz evvel Ozan'la konuştum tekrar. Hala ne planladığını söylemedi ama bağlantı kurmak istediği birkaç kişi var. Onlarla irtibata geçmelerini sağladım. Grenkov'un hareketlerini bir şekilde takip edecek."

"Kimlerle bağlantı kurmak istiyor?" diye sordu Baho merakla.

"Tasarov ve Çeçen'lerle." dedi Derim, düz bir sesle.

Masadaki birkaç kişinin kaşları havalandı.

"Anzor'la mı konuştun?" diye sordu Jan, ifadesiz bir sesle.

Derim başını sallarken önündeki kahveye uzandı. "Ozan'ın kendisini arayacağını, yardımcı olmalarını istedim." Kahvesini dudaklarını götürdü ve bir yudum aldı.

"Anzor bayıla bayıla yapar bunu." dedi Marcel gülümseyerek.

"Anzor'un kardeşi Eldar'I Grenkov öldürmüştü değil mi?" diye sordu Lukazs, emin olmak istercesine.

Marcel başını sallayarak onaylarken kardeşine hızlı bir bakış attı. Lukazs'ın sorusunu Jan, düz bir sesle cevaplarken

aslında masada oturan iki kadını bilgilendirmek amacındaydı.

"Grenkov, Çeçenistan'daki petrol kaynaklarına göz dikmişti. Anzor onunla iş birliğine yanaşmadı ama kardeşi Eldar açgözlüydü. Grenkov'la iş birliği yaptı fakat işler ikisinin de istediği gibi gitmedi. Grenkov, Eldar'la bir yere varamayacağını anlayınca başına musallat olan Eldar'ı ortadan kaldırdı. Anzor, her ne kadar kardeşinin aptallığına kızsa da sonuçta kardeşiydi ve ölümünden Grenkov'u mesul tutuyor doğal olarak. Hala intikamını alamadı ve önüne gelen bu fırsatı kaçırmayacaktır."

"Ozan'ın ne planladığını, hala neden bilmiyoruz?" diye sordu Alin, anlamadığı belli bakışlarını Derim'e çevirerek.

Derim dert yanar gibi başını iki yana salladı. "Ozan'ın çalışma tarzı bu. Sorgulanmaktan hoşlanmıyor. Hiçbir şeyi aceleye getirmeyi sevmiyor çünkü dikkatli olmak önceliği. Her zaman mutlaka istediği sonuca ulaşır ama zamanı kendi bildiği şekilde kullanır. Bir yandan bunu takdir ediyorum. İstediğim sonuca ulaştığım sürece beklerim. Fakat bu kez, ben de biraz sabırsız olduğumu itiraf etmeliyim..." Aldığı derin bir solukla göğsü şişti ve çok da memnun olmadığı belli bir tavırla duruma boyun eğdiğini belirtir şekilde bitirdi sözlerini. "Yine de acele etmesini istemeyeceğim. Konsantrasyonunun bozulmasını istemiyorum. İstediğim sonucu bana verdiği sürece, sabırlı olmaktan başka yapacak bir şey yok."

"Ozan'ın başı belaya girmeyecek değil mi?" dedi Anka endişeli bir tonla. "Ona bir şey olmaz, değil mi?" diye üsteledi.

"Süleyman yanında. Moskova'daki diğer adamlar da bilgilendirildi. Ozan'ın peşindeler. Gerçi Ozan hepsini atlatır ama ihtiyacı olduğunda yanında olacaklardır mutlaka."

"Çeçen'lerden ne isteyecek? Bunu onlardan öğrenemez miyiz?" diye sordu Alin tekrar.

Derim başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım. Ozan'ın arkasından iş çevirmek istemiyorum. Bu onu sorguladığım anlamına gelir. Ozan ne yaptığını iyi biliyor. Ona güveniyorum. Anzor'a ihtiyacı olan her şeyi vermelerini söyledim yalnızca."

"Peki, bu Çeçen'ler, neden senin istediğini yapıyorlar ki?" diye üsteledi Alin, kaşlarını çatarak.

Derim yan gözle ona çabuk bir bakış attı ancak soruyu cevaplamadı. Jan'in gözleri ikisi arasında gidip geldi ve aceleyle araya girdi. "Anzor'un Derim'e borcu var diyelim." diye kestirip atarcasına çabucak kelimeleri sarf etti. "Ayrıca kardeşinin intikamı için de bu çok büyük bir fırsat. Bunu kaçırmak istemez."

Anka gözlerini devirdi. Derim'e borcu olan adamların sayısı belirsizdi. Derim'in senelerdir girip çıktığı yerlerde kimlerle ne iş çevirdiğini bilmek istediğinden emin değildi. Tıpkı Derim'in Ozan'a yaptığını yapıp sorgulamadan sonuca gitmeyi tercih etti.

Derim, istenilen sonuca vardığı sürece neyi, nasıl yaptığını sorgulamak istemiyordu. Bu belki kendisini kandırmaktı fakat Derim'i her haliyle kabullenmesi gerektiğini yeniden kendisine hatırlattı. Derim'in iyi ve kötü yanlarıyla şu anki adam olduğunu biliyordu ve yalnızca iyi yanını kabul edip diğer yanını inkâr ederse bunun çok büyük bir iki yüzlülük olacağını düşünüyordu. Özellikle o an, içinde bulundukları koşulları göz önünde bulundurursa aslında Derim'in şimdi, tam da kötü yanına ihtiyacı olduğunu da biliyordu.

Oğlu söz konusuyken içine girdikleri bu savaştan zeytin dalı uzatarak ya da nahif tavırlarla ilerleyerek başarıya ulaşabilecekleri gibi bir hayale kapılması imkânsızdı. Bu, pazarlığa girişemeyeceği kadar büyük bir riskti. Aşil'in zarar görmemesi için herkesin şeytan olması gerekiyorsa Anka en başta kendisinin korkunç bir şeytana dönüşebileceğini biliyordu. Derim'in de tüm şeytanlığını yeryüzüne salmasını

umursamıyor hatta gerektiğinde bunu da yapmasını diliyordu.

"Peki, Tasarov ne alaka?" diyen soru, uzun süredir sessizliğini koruyan ve konuşmaları dikkatle dinleyen Silva'dan geldi. "Çeçen'lerle Tasarov'un bir araya gelmesi kadar absürt bir şey olamaz. Tasarov'un rolü ne olacak?"

Derim, gözlerinin altından Silva'ya bakarken dudağının ucu öylesine şeytani bir şekilde kıvrıldı ki gülümsemesi yüzünde ürkütücü bir hal almıştı. Bakışlarını önündeki tabağa indirdi ve ağır hareketlerle minik bir peynir parçasını çatalının ucuna takarken kendinden emin, alçak bir tonla karşılık verdi.

"Aklımda birkaç tahmin var." dedi, yine şeytanca gülümseyerek. Bakışlarını Silva'ya dikti. "Ama Ozan'ın açıklamasını bekliyorum." dedi. Bilmiş bir ifadeyle kaplı yüzü, kendinden emindi. Çatalın ucuna taktığı peynir parçasını yavaşça ağzına attı.

Jan gözlerini kısarak Derim'e baktı. "Sen aşağı yukarı tahmin ediyorsun ne yapacağını?"

Derim alt dudağını bükerek çatalı elinden bıraktı. Yeniden kahvesine uzandı ve başını iki omzu üzerine bir sağa bir sola yavaşça sallarken "Dediğim gibi, birkaç tahminim var. Ama yine de önce Ozan'ı bekleyeceğim." dedi.

Kahvesinden tekrar bir yudum aldı ve bakışlarını Jan'a çevirerek rahat bir ses tonuyla devam etti. "Sen birkaç milyon doları şimdilik bir kenarda beklet. Önümüzdeki günlerde ihtiyaç olabilir, nakde ihtiyacımız olursa vakit kaybetmeden ulaşabilelim." Fincanı masaya bırakırken bıkkın bir tonla söylenircesine "Büyük meblağ talep edince bankaların paramız yok, toplayalım demesinden nefret ediyorum. Kendi paramı almak, neden bu kadar zahmetli oluyor acaba?" dedi.

"Kendi bankanı kur o zaman!" dedi Jan dalga geçer gibi.

Derim düşünceli bakışlarla bir an ona baktı ve başını salladı. "Aslında fena fikir değil. Bunu da gündeme alalım, en kısa zamanda değerlendirelim."

Jan gözlerini devirerek alçak sesli bir kahkaha attı. "Ben sadece dalga geçmiştim Derim. Bir bankamız eksikti. Bu kadar işin içinde, bir de onu kontrol etmek gerekecek."

"Lukazs sayıları seviyor. O halleder." dedi Derim, alaycı gözleri Lukazs'a çevrilse de, ondan olumlu bir cevap almayı umar gibi bakıyordu.

Lukazs elini boşlukta olumsuzca iki yana sallarken aceleyle karşılık verdi. "Beni geç, patron. Benden bankacı olmaz, ben operasyon adamıyım?"

"Canın sıkılınca yine operasyonlara katılırsın. Ben bankacılıktan hoşlanacağını düşünüyorum."

Lukazs dudağını bükerek omuz silkti. "Yani..." dedi keyif aldığı bir tonla. "Tahvillerle ve borsayla oynamak hoşuma gidiyor ama yine de düşününce... Masa başı, sıkıcı iş."

"Jan destek olur sana." diye üsteledi Derim. Banka fikrinin aklına yattığı belliydi.

"Benim başıma bir de bankayı sarma Derim!" diyen itiraz, Jan'dan çabucak geldi.

Derim sakince bakışlarını Jan'a çevirdi ve çenesiyle Jan'ın yanında oturan Alin'i işaret etti. "Kızıl'daki cevheri de gördüğümüze göre, bence o da sana yardım eder." dedi gözlerini Alin'e çevirerek.

"Hey heyyy..."dedi Alin hızla. "Beni hiç karıştırma. Rakamlarla oynamak başka şey, kıçını bir koltuğa yapıştırmak başka şey. Lukazs'a katılıyorum. Ben de operasyon kadınıyım."

Lukazs neşeyle gülerek başını salladı. Alin'in ona katılmış olması hoşuna gitmişti.

"Şu belaları başımızdan savalım, bunu ciddi şekilde değerlendireceğiz." dedi Derim, kestirip atarcasına. İtirazları göz önünde bulundurmayacağı belliydi. Dik dik masadakile-

re baktı. "Henüz Konsey'de neler konuşulduğunu aktarmadım. İstanbul'a döndüğümüzde anlatacağım. Ama kontrolümüzde bir bankanın olmasının ne kadar önemli olduğunu anlayacaksınız. Herkes üzerine düşeni yapacak. Karşılığını da alacaksınız. Hisseler eşit şekilde paylaştırılacak. Kazançlı çıkmayacağınızı düşünemezsiniz. Gerekiyorsa o değerli kıçlarınızı, o koltuklara çivilerim!"

Anka, eğlendiği belli bakışlarını kardeşine çevirdi. Dudakları alaycı bir ifadeyle küçük bir o şeklinde büzüldü ve gözleri neşeyle irileşti. Alin kaşlarını çattı ve asık bir suratla başını hızla iki yana salladı. Anka önündeki kahveye uzanırken pis pis sırıtarak kardeşine bakıyordu.

"Pekâlâ, bunları sonra konuşacağız..." diyen Derim'in ciddi sesi, yeniden duyuldu. Masadakileri dikkatle inceleyerek konuşmaya devam etti. "Pazar gecesine kadar buradayız. Programda değişiklik yok! Panik yaptığımızı düşünmelerini istemiyorum. Herkes gerekli tedbirleri alsın, güvenlikte açık istemiyorum..." Bakışlarını Chris ve Eren'e çevirdi. "Lucca, Bekir ve Mert'le organize olun. Aşil'in beş metre uzağında olmayacaksınız..."

"Merak etme, patron. Kimse bizi geçmeden ona dokunamaz." dedi Eren, kendinden emin bir tavırla.

"... Sizi geçmelerine izin vermeyeceksiniz Eren! İstanbul'a döndüğümüzde Aşil'i A8'in dışında hiçbir araçla okula götürüp getirmeyeceksiniz. En azından bir araç daha mutlaka peşinizde olacak. Tüm tedbirlerinizi alın. Önümüzdeki süreç, herkes için yoğun geçecek. Uzun bir süre boyunca eğlence yok. Kırmızı alarm durumu bitine kadar günlük programınız tam bir sıkıyönetimde devam edecek. Uykunuzu iyi alın, dinlenme sürelerinizi aksatmayın. Gerekli olursa belki uzun süre uykuya bile fırsat bulamayabilirsiniz, herkesin dinç olmasını istiyorum."

"Hiçbir aksaklık olmayacak, patron."

Derim keskin gözlerle masadakilere baktı. Sert bir tonla devam etti. "Baştan uyarayım. En ufak bir hatayı bile tolere etmem. Artık af yok! En ufak hatası olan beni uğraştırmasın, kendisi kafasına sıksın."

Masadaki adamların hepsi başlarını sallayarak bu uyarıyı kabullendiler. Yaşanılan ihanetten sonra Derim'in artık affı olmayacaktı ve hata yapan yaşamayacaktı. Kaldı ki, hiçbiri yaşayıp yaşamayacağını da önemsemiyordu. Derim öldürmese bile yapayalnız kalmak onlar için ölümden de beter bir sondu. Aileden koptuklarında yaşıyor da sayılmazlardı nihayetinde.

***

Üzerindeki esnek kadife pantolonun paçaları dizlerine kadar sıyrılmış olan Anka, ayaklarını kenarında oturduğu havuzun içine sallandırmıştı. Güneşli bir hava olmasına rağmen on dört derecelik hava sıcaklığı soğuk bir havuza girmeye imkân vermeyecek kadar düşük olsa da, ısıtılan havuzun ılık suyu içindeki Aşil, neşeyle oynuyordu. Önceki günden beri havuza girmek için yalvaran çocuk, nihayet isteğine kavuşmuştu.

Kenarda oturan Anka, yarım saat evvel şimdi bir avucunda tuttuğu birkaç madeni paranın hepsini havuzun farklı noktalarına atmıştı ve Aşil'in dalarak onları çıkarmasını izliyordu.

"Su çok sıcak, güneş de var. Tıpkı yaz gibi, değil mi anne?" Tekrar suya dalmadan evvel havuzun ilerisindeki Aşil, neşeyle bağırmıştı.

Anka ona gülümseyerek başını sallarken çocuğun duyamayacağı kadar alçak bir sesle "Eşek öldüren güneşi diyeceğim ama anlatması zor olacak." dedi kendi kendine konuşur gibi.

Aşil, büyük bir neşeyle tıpkı hazine avına çıkan bir maceraperest gibi havuzun dibindeki paraları toplamaya çalışıyordu. Bulduğu her bir madeni parayı, kısa kollarıyla coşkuyla yüzerek annesine taşıyor, bir sonrakine ulaşmak için geri dönüyordu.

"Bak anne, bir tane daha buldum" dedi soluk soluğa, bir madeni parayı daha Anka'nın avucuna uzatırken.

Suyun altından çıkardığı kafasındaki ıslak saçları alnına yapışmıştı. Kuruyken sarıya çalan saçları ıslakken daha koyu görünüyordu. Gözünde takılı olan yüzücü gözlüklerinin gerisinde ıslak kirpiklerinin çevrelediği gözlerini sık sık kırpıştırıyordu. Plastik camların ardındaki gözleri, komik denecek kadar iri görünüyordu fakat annesine kaldırdığı heyecanla parlayan koca gözleriyle suratı çok sevimliydi.

"Harikasın bebeğim. Kaç tane kaldı geriye?" dedi Anka, gülümseyerek.

Aşil suyun içinde kollarını ve bacaklarını sürekli hareket ettirerek geriye doğru baktı ve hemen başını yeniden annesine çevirdi. "Üç tane daha kaldı." dedi heyecanla.

"Tüm hazineyi toplamış olacaksın o zaman."

"Hazine avı çok eğlenceli bir oyun, değil mi anne?"

"Bana epey yorucu görünüyor." dedi Anka, Aşil'in kızarmış gözlerine bakarak. Üzerindeki kazağa sıkıca sarınarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve endişeyle başını eğerek oğluna baktı.

"Üşümediğine emin misin bebeğim? Dışarısı epey serin."

"Ama su çok sıcak anne. Çok eğlenceli. Lütfen, hemen çıkmayayım."

"Tüm hazineni toplayana kadar bekleyeceğim. Ama havuzdan çıkar çıkmaz havluya sarındığın gibi kamaraya gideceğiz ve hemen duşunu alacaksın, anlaştık mı?"

Aşil gülümseyerek başını salladı ancak çabucak üstelercesine pazarlığa girişti. "Ama tüm hazineyi toplayana kadar çıkmayacağım, tamam mı?"

"Söz verdim. Hazinenin tümünü toplayana kadar bekleyeceğim seni."

Aşil neşeli bir nida attı ve gerisin geri dönerek, yine kısa kulaçlarla havuzun bir başka köşesine yüzerek uzaklaştı. Anka, onun arkasından gülümseyerek baktı ve ılık suyun içindeki bacaklarını salladı. Omuzlarına konan yün bir şalla başını diğer tarafına çevirdi. Parmaklarıyla şalın uçlarını kavrayarak önünde birleştirirken Derim tıpkı onun gibi havuzun kenarına oturdu. Üzerindeki krem renkli pantolonun paçalarını topladı ve çıplak ayaklarını yanındaki genç kadın gibi suyun içine sallandırdı. Üzerinde yalnızca siyah ince bir kazak vardı. Soğukla arasının Anka'dan daha iyi olduğu belliydi.

"Teşekkür ederim" dedi Anka, gülümseyerek şala sıkıca sarındı.

"Bıkmadı mı hala?"

"Tüm hazinesini toplamadan bıkmaz."

"Üşümez değil mi? Gerçi su epey sıcak ama yine de bunun çok iyi fikir olduğunu sanmıyorum. Dışarısı onun için çok serin."

"Suyun içinde olduğu sürece üşümez. Çıkınca hızlı hareket edeceğiz."

Derim, bakışlarını havuzun ilerisinde kafasını sudan çıkaran çocuğa çevirdi. Yüzünde mesut bir gülümseme belirdi. Aşil o sırada derin bir nefes alıp yeniden suya dalmıştı.

"Onu nasıl oyalayacağını çok iyi biliyorsun" diye mırıldandı Derim, takdir dolu bir ifadeyle.

"Oyun oynarken dalmayı da geliştiriyor. Birkaç ay önce bu kadar iyi dalamıyordu. Şimdi daha başarılı."

"Onu çok iyi yetiştiriyorsun mon Phénix. Hem hayattan keyif alıyor hem de becerilerini arttırıyor."

Anka mahzun bakışlarla oğlunu izledi. "Mutlu bir çocukluk geçirsin istiyorum elbette. Ama kim olduğunu unutmaması lazım. Sıradan çocukların yaşayacağı bir hayatı yaşama-

sını istesem de bu kadar olanaksız bir düşüncenin hayalperestlik olacağını da biliyorum. Etrafındaki insanların kim oldukları ve ne yaptıkları belli. İster istemez etkilenecek. Sıradan bir hayatı olmayacak ve buna hazırlıklı olmasını istiyorum."

"Sıradan bir hayat yaşamayı seçerse?" diye sordu Derim merakla.

Anka umursamazca omuz silkti. "O zaman da destekleyeceğiz elbette. Nasıl yaşamak isterse istesin onu desteklemekten başka çaremiz yok. Bu onun hayatı. Anne babasının kim oldukları açık olduğuna göre kendisini korumayı öğrenmesi gerekiyor ve ben de ona bunu öğretmeye çalışıyorum. Ama sıradan ve sessiz bir hayat yaşamayı seçerse de istediği gibi yaşayacak. Başka türlüsünü ondan beklemek haksızlık olur. "

"Onun benim oğlum olmasını istemezdin, değil mi?" diye sordu Derim, hüzünlü bir ifadeyle. Başını aşağı eğmiş, ayaklarını yavaşça salladığı suya dalgınca bakıyordu.

Anka yan gözle ona çabuk bir bakış attı ve yanındaki adam gibi yavaşça ayaklarını suyun içinde salladı. Dalgalanan suyun hareketini izledi bir süre boyunca. Uzun süre ikisinden de ses çıkmadı.

Derim'le yan yana otururken düşünceleri geçmişe kaydı Anka'nın. Bir zamanlar bu havuzun kenarında tıpkı şimdiki gibi yan yana oturmuş ve çekişmeli bir konuşmayı gerçekleştirmişlerdi. O zaman biri çıkıp seneler sonra aynı havuzun kenarında yine oturacaklarını ve oğullarını izleyeceklerini söyleseydi, muhtemelen ikisi de hiç düşünmeden bunu dile getireni vururdu. Oysa şimdi, o zamanlar ütopik gelen bir düşüncenin gerçekliğini yaşıyorlardı.

Derim, uzayan bu sessizlikle söze döktüğü düşüncenin gerçekliğini içi sızlayarak kabullenmeye çalışırken Anka'nın alçak sesle konuşmaya başlaması salladığı bacakların hareketsizleşmesine neden oldu.

"Dün gece atak geçirmedim."

Duydukları ile başını yavaşça Anka'ya çevirip sorarcasına baktı genç kadına. Anka, bakışlarını suya dikerek alçak sesle konuşmaya devam etti.

"Onun varlığını öğrendiğimden beri, ne zaman onu kaybedeceğimi hissetsem bu korku beni akıl almaz bir şekilde alt üst ediyordu ve kendime hâkim olamıyordum. Her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyordum. Gücüm yetmeyecekmiş gibi... Bedenim, bu gerçeği kabul edemiyordu ve hissettiğim korku, felce uğramama neden oluyordu. Korkudan nefesim kesiliyordu, soluk alamıyordum. Dün gece ilk kez korkmadım."

Derim hala sessizce ona bakıyordu. Anka, başını yavaşça kaldırdı ve gözlerini genç adama dikti. Adeta çok uzun süreden beri gerçekten rahat bir nefes aldığını gösterircesine huzurlu bir soluk çekti ciğerlerine.

"Babası onu koruyacak... İlk kez onun için korkmuyorum. İlk kez, o söz konusu olunca panik yaşamıyorum. Elbette endişeliyim ama artık korkmuyorum." dedi ve tekrar ekledi huzurlu bir dinginlikle. "Babası onu koruyacak."

"Ne pahasına olursa olsun, mon Phénix" dedi Derim alçak sesle, yemin eder gibi.

Anka, minik bir tebessüm yüzünde belirirken, gözlerini yumarak başını salladı.

"Babasının inanılmaz güçlü bir ordusu var ve oğlumu koruyacaklar. Artık korkmuyorum."

Derim, kolunu kaldırarak Anka'nın boynuna sardı ve genç kadını kendi bedenine yaslayarak sıkıca sarıldı. Başını eğerek dudaklarını Anka'nın başına bastırdı.

"Son adam kalana kadar koruyacaklar, sen sakın endişelenme. Kimse oğlumuza zarar veremez."

"Biliyorum..." dedi Anka başını usulca sallayarak. "O yüzden sorduğun sorunun cevabı, hayır... Babası sen olduğun için memnunum."

Derim, muhtemelen başka hiçbir sözün onu bu kadar iyi hissettirebileceğini sanmıyordu. Anka'nın oğulları konusunda ona güvenmesi, onun için öylesine önemliydi ki, genç kadının güvenine sahip olmak, dünyada sahip olacağı birçok şeyden bile daha değerliydi. Anka'nın alçak sesle devam eden sözleri kulaklarına çarptığında kalp atışları kendini kaybetmişçesine artmıştı.

"Bir çocuğun güçlü ve onu koruyan bir babaya her zaman ihtiyacı var. Bir insanın hayatındaki en önemli figür babasıdır. Sen çok iyi bir babasın Derim. Aşil, her zaman seninle gurur duyacak. Senin yanında her zaman güvende olacak ve bir çocuk için babasına olan bu güvenden daha değerli bir şey yok hayatta. Sen her zaman onun kahramanı olacaksın."

"Çok teşekkür ederim mon Phénix." dedi Derim, kendisine hâkim olamadığı titreyen bir sesle. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Her zaman ona layık bir baba olmaya çalışacağım. Sana söz veriyorum... Onu hep koruyacağım, hiç incitmeyeceğim. Bana olan güvenini hiçbir zaman boşa çıkarmayacağım. Söz veriyorum sana."

"Biliyorum..." dedi Anka, emin bir tonla. Bakışları kendilerine doğru yüzen oğluna çevrildi. Aşil, bir tane daha madeni paraya ulaşmıştı. "Çok garip..." diye mırıldandı Anka dalgınca. "Bana atakları yaşatan da sen oldun, sonlandıran da..."

Derim anlamayan gözlerini ona indirdiğinde merak ettiği soruyu sormak için dudaklarını araladı ancak aklına takılanı sormaya fırsat kalmadan yanlarında beliren Aşil'in heyecanlı sesi yükseldi.

"Bak, anne!" dedi çocuk, neşeyle. "Bir tane daha buldum. Yalnızca iki tane kaldı."

"Harikasın bebeğim" dedi Anka yumuşak bir sesle. Bedenini hafifçe öne eğerken avucunu önüne gelmiş olan oğluna uzattı. Aşil, elindekini annesinin avucuna bırakır bırakmaz heyecanlı suratını babasına çevirdi.

"Sen de hazine avına çıkmak ister misin, baba? Sadece iki tane kaldı bulmam gereken ama bulduklarımı seninle paylaşırım istersen."

Derim, yanındaki genç kadının omzuna attığı kolu sıkılaştırarak bedenlerini birbirine bastırdı ve neşeli bir tonla oğluna karşılık verdi.

"Benim hazinem zaten yanımda. Ben çoktan buldum. Sanırım sen, kendi hazineni aramaya devam edeceksin. Ben kimseyle paylaşmayı düşünmüyorum, bence sen de hazineni kimseyle paylaşma."

Aşil, plastik camların arkasındaki gözlerini şaşkınlıkla ayırdı ve keyifle kıkırdadı.

"Senin hazinen, annem mi?"

Derim hızla başını salladı. Suratındaki ifade bundan kesinlikle kuşku duyulmaması gerektiğini söylercesine ciddiydi.

"Ondan daha değerli bir şey yok bence. En değerli hazineyi, ben buldum."

Aşil bu kez sesli bir kahkaha attı. "Anne!" dedi neşeyle. "Duydun mu? Babamın hazinesi senmişsin!"

Anka, oğluna katılarak kıkırdadı ve şakacı bir tavırla dirseğiyle Derim'i dürttü. "Evet, öyleyim!" dedi küstah bir tonla çenesini havaya dikerek. Başını indirip oğluna göz kırptı neşeyle. "Baban, benden daha iyisini zor bulur!"

Aşil'in gözleri, anne babasını izlerken mutluluktan mest olmuş gibi parlıyordu. Bakışları hızla bir annesine bir babasına gidip geliyordu. Küçük dişlerini ortaya seren bir gülümseme yüzünde belirmişti.

"Çok güzel görünüyorsunuz" dedi mutlu bir suratla.

"Sen ıslak fare gibi görünüyorsun" dedi Derim şakacı bir tonla. "Ne zaman oradan çıkmayı düşünüyorsun acaba? Üşümedin mi hala?"

Aşil yeniden kıkırdadı ve sürekli hareket ettirdiği kolları ve bacaklarıyla bedenini geriye çevirdi.

"Hayır, üşümedim. İki tane kaldı. Hazinemi tamamlayınca çıkacağım."

Anka usançla başını iki yana salladı. Yerinde hafifçe kıpırdandı. "On dakika sürmez diğer ikisini bulması. Gidip havlu alayım. Çıkar çıkmaz üşüyecek. Hemen içeri girmesi gerek."

"Sen otur" dedi Derim hızla hareketlenerek. "Havlusunu getirdim ben, salonda. Hemen alırım."

Gerçekten de Anka'nın dediği gibi on dakikayı biraz geçmişti ki Aşil, diğer iki madeni parayı da bularak annesinin avucuna bıraktı ve havuz sefası sona ermiş oldu. Derim uzanarak oğlunu sudan çıkardı ve Anka'nın açtığı büyük, kalın havluya oğlunu sararak kucağına aldı. Aşil'in dişleri birbirine vururken, Anka söylenmeye başladı ancak çocuğun şikâyetçi olmadığı belliydi. Derim seri adımlarla kucağındaki oğluyla aşağıdaki kata yönelirken Aşil titremesine rağmen neşeyle konuşmaya devam ediyordu.

Birlikte Aşil'i yıkayarak üzerini giydirdiler. Anka banyodaki saç kurutma makinesini uzun süre, tezgâhın üzerine oturttuğu çocuğun saçlarından çekmedi. Aşil durumdan duyduğu memnuniyetsizliğini sızlanarak ortaya döküyordu. Bir an evvel yukarı çıkmak istiyordu. Anka saçlarını kurutmadan çıkamayacağını söylüyordu. Banyo savaş alanına dönmüş gibiydi o sırada. Aşil itiraz ederek huysuzluk yapmaya başladığı noktada Derim, otoritesini ortaya koymuştu.

"Annene karşı çıkma delikanlı. Senin iyiliğin için uğraşıyor. Dışarısı serin. Islak saçlarla yukarı çıkamazsın. Lütfen, sakince oturmaya devam et ve annenin işini bitirmesini bekle."

Aşil, Derim'in ciddi bir tonla yaptığı uyarı ile sesini keserek yüzünü yere eğdi ve sessizce oturmaya devam etti. Anka nihayet çocuğun saçlarının tamamen kuruduğuna emin olduğunda makineyi susturdu, dudaklarını oğlunun başına bastırdı ve usanmış bir tonla "Artık gidebilirsin." dedi.

Aşil, bakışlarını babasına çevirip kollarını kaldırdı. Derim, oğluna uzanarak tezgâhtan aşağı indirdi. Aşil aceleyle banyodan çıkacakken Derim'in sesiyle duraksadı.

"Annene bir şey demen gerekmiyor mu?"

Aşil gözlerini kırpıştırarak babasına baktı. Onun uyarı dolu bakışlarıyla çabucak gözlerini annesine çevirdi.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim anne. Saçlarımı kuruttuğun için teşekkür ederim."

Anka muzip bir tavırla göz kırptı oğluna. "Eğer Jaques'a şimdi yukarı çıkacağımızı ve bizim için içecek bir şeyler hazırlamasını rica edersen ödeşiriz bence."

Aşil aniden gülümsedi ve başını salladı. "Ben de portakal suyu içebilir miyim?"

"Elbette. Eminim, Jaques'a söylersen hazırlar sana da."

Aşil sevinçle zıpladı, ayaklarının üzerinde sekerek uzaklaştı ve banyonun kapısından çıkarak gözden kayboldu. Anka usanç dolu, derin bir soluk alıp banyoya saçılmış havlulara uzandı.

"Bırak onları" dedi Derim, ona doğru bir adım attı ve genç kadının elindeki havluyu tezgâhın üzerine bıraktı. "Kamaraları temizleyecekler zaten. Hallederler."

Anka etrafa göz gezdirip başını salladı ancak hissettiği huzursuzluk yüzünde açıkça okunuyordu.

"Dağıtıklarımı benim arkamdan birinin toplamasına hiç alışamayacağım sanırım."

"Bir de şöyle düşün..." dedi Derim, genç kadının elini avucunun içine alıp kapıya doğru yönelirken. "Onlara iş kapısı açmış oluyorsun. Çalışanlar hayatından memnun, merak etme. Kimseye yük olduğun yok. Bunları sen yaparsan onlara ihtiyaç olmaz. İhtiyaç olmazsa para kazanamazlar." Geniş odaya girdiklerinde Derim yan gözle hızlı bir bakış attı yanındaki kadına. "Ayrıca seni temin ederim, iyi kazanıyorlar. Kimseye kötü davranılmıyor."

Kamaranın kapısına doğru el ele ilerlerken Anka onaylayarak başını salladı. "Kötü davrandığını iddia etmiyorum zaten. Hepsinin, neden bilmem..." diyerek gözlerini alayla yukarı kaldırdı, "...senden memnun olduklarının farkındayım." dedi.

"Çünkü ben iyi bir işverenim." dedi Derim, kendinden emin bir tavırla. "Onlardan beklediğim tek şey, disiplin ve sadakat. Bunun karşılığını kat be kat ödüyorum onlara."

"Sana saygı duyuyorlar" dedi Anka, Derim'in açtığı kapıdan dar koridora çıkarken.

"Çünkü ben de onlara saygı duyuyorum" dedi Derim, duraksamadan.

Anka, bunun farkında olduğunu belirtir şekilde başını salladı. Birlikte merdivenlere doğru ilerlerken Derim yine yan gözle ona çabuk bir bakış atıp tereddütlü bir tonla sordu.

"Biraz evvel... Havuzun kenarında otururken... Sen de geçmişi hatırladın mı?"

Anka bakışlarını ona çevirdi. O sırada varmış oldukları merdivenlerin dibinde adımlarını durdurdu ve bedenini Derim'e çevirdi. Birkaç saniye boyunca onun tedirgin gözlerine baktı. Derim'in ifadesindeki tedirginliğin yok olmasını ve geçmiş yüzünden hissettiği suçluluktan kurtulmasını arzu etti. Derim, hâlihazırda öylesine büyük yükler taşıyordu ki, daha fazlasını taşımasına Anka'nın yüreği elvermiyordu. Derim'in tedirgin sorusunun yarattığı gerilimi bertaraf etmek için alayla karşılık verdi.

"Gözlerimin rengine takıp saçmaladığın zamandan mı söz ediyorsun?"

"Gözlerinden başka bir şey görmüyordum. Her yer mavi görünüyordu bana."

"Çünkü denizin ortasındaydık."

"Hala her yer mavi görünüyor bana."

"Çünkü hala denizin ortasındayız."

"Bence sen, benim hayatımın ortasında olduğun için bu. Sadece senin gözlerini görüyorum ben. Her yer mavi."

"Şu anda flört mü ediyorsun?" diye sordu Anka tek kaşını kaldırarak.

"Ediyor muyum?"

"Bana öyle geldi sanki."

"Bu işte her geçen gün ilerliyorum, sence de öyle değil mi?"

"Arada saçmaladığın oluyor ama fena gitmiyorsun."

"Ne zaman saçmaladım?" dedi Derim, itiraz eder bir tavırla.

"Sabah mutfağa gittiğimde Jaques hayretle senin bana yoğurt getirdiğini söylediği zaman saçmaladığından emin oldum."

"Çünkü dün gece berbat şeyler oldu ve endişeli olduğunu biliyordum. Sabah gülümsemeni istedim. Mutfağa gittiğinde bunun seni güldüreceğini düşündüm. Bıraktığım çiçekler gibi düşün."

Anka kendisine hâkim olamadan kıkırdayınca Derim hevesle atıldı. "Bak, güldün işte. Her zaman gülüyorsun bu şakaya."

"Bu bir şaka değil!" dedi Anka, kısa bir kahkaha atarak.

"Öyle olduğunu söylemiştin!?"

"Başka türlü nasıl açıklayacağımı bilemediğim için geçiştirmek istemiştim."

"Nasıl yani? Bu bir şaka değil mi?"

Anka merdivenin ilk basamağına adım attı. Başını omzunun üzerinden geriye çevirirdi. Tıpkı bir çocuğa açıklama yapar bir tavırla bir yandan konuşurken bir yandan basamakları çıkıyordu.

"Akşam işinden çıkıp evine giden evli adamlara karıları genelde, *akşam gelirken bir yoğurt, bir de ekmek al,* derler. "Anka alayla devam etti. "Tipik Türk kadını tavrıdır. O an gerçekten şaka yapmıştım aslında."

"Bu, şakadan bile daha güzel!"

Merdivenlerin başına gelip açığa çıktıklarında Anka, Derim'in duyduğu açıklamaya karşı verdiği memnun tepkiyle yüzünü ona döndü ve ters ters baktı. Yapılan açıklamada Derim'i asıl mutlu edenin hangi kısım olduğuna emindi ancak Anka çabucak karşılık verirken onun bu düşünceye sıcak bakmasına izin vermek istemedi.

"Sen akşam işten çıkıp evine giden sıradan bir işçi ya da memur değilsin Derim."

"Ne yani? Yoğurdu sadece işçi ya da memurlar mı alıyor? Sonuçta, ben de evime dönerken yoğurt alabilirim. Başka neler alınıyor? Ekmek de mi almam lazım?"

"Derim! Çıldırtma beni! Senin evine yoğurt ve ekmek alan adamların var. Sadece geyik yapmıştım! Aslında seninle dalga geçmiştim. Bunu anlayacağını sanmıştım. Herkes bilir bu geyiği."

"Ben nereden bilebilirim? Annemden hiç böyle bir şey duymadım." dedi Derim. Kızgın, öfkeli bir tonla çabucak ekledi. "O şerefsizden sevap bile istemezdi annem."

Anka, elini kaldırıp avucunu genç adamın yanağına kapadı ve sakin, anlayışlı bir tonla karşılık verdi.

"Annenden bunu duymadığını biliyorum... Bu zaten sıradan ve düzenli hayat yaşayan insanların yaptığı bir şey. Siz sıradan bir hayat yaşamadınız, bunu anlayabiliyorum."

"Biz sıradan bir hayat yaşayamaz mıyız?"

Anka, Derim'in usulca sorduğu soruda o kadar çok özlem biriktirdiğini fark etti ki, ilk anda ne diyeceğini bilemedi. Yüzünde anlayışlı bir tebessüm belirdi. Avucunu Derim'in yanağında usulca kaydırdı.

"Biz de sıradan bir hayat yaşamıyoruz Derim. Bunun olmasını çok istiyorum ama şu an bu, bana imkânsız gibi geliyor. Belki bir gün..."

Derim'in hissettiği hayal kırıklığını belli eder bir şekilde omuzları düştü. Başını usulca salladı.

"Bütün bu saçmalıklar bir gün bitecek. Hepsini bitireceğim."

Anka onu onaylamaktan çok destek olmak istercesine başını salladı. Derim birkaç saniye boyunca genç kadının duru yüzüne baktı ve derin bir soluk çekti içine. İleri bir adım atmadan evvel sıkıca genç kadının elini kavradı ve inatçı bir tonla "Ben yine de eve her dönüşümde yoğurt alacağım," dedi.

Anka duyduğu kelimelerle kıkırdadı ve genç adamın yanında yürürken omzuyla hafifçe dürttü genç adamı.

"Bizim yoğurtlar daha güzel bu arada. Gece her nereden bulup aldıysan o yoğurda yoğurt demeye bin şahit lazım."

"Avrupa'da gece açık bir yer bulmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Sadece açık, küçük bir dükkân bulabildik. O yoğurdu bulduğum için şanslısın."

"Adamlarının neden yoğurt peşine düştüğünü merak ettiklerine eminim" dedi Anka sırıtarak.

"Beni sorgulayamazlar!" dedi Derim sert bir tonla.

Anka söylenircesine karşılık verdi. "Dedi despot patron!"

Derim ona ter ters bakarken ana güvertedeki salona girmek üzerelerdi. Anka bakışlarını büyük camlı kapıya çevirdiğinde Aşil'in Jan'ın tepesinde dolandığını gördü ve bu manzara yüzünde keyifli bir gülümseme oluşmasına neden oldu.

Alin, oturduğu kanepede gülümseyerek diğer ikisine bakarken Aşil, çocuksu kahkahaların eşliğinde kanepenin üzerinde iki büklüm olmuş olan Jan'ın boynuna sıkıca sardığı kollarıyla sırtına tırmanmaya çalışıyordu.

Aşil'in etrafında onu sevenlerle büyüyor oluşu Anka'nın yüreğini hafifletiyordu. Belki Aşil, anne ve babasının kimlikleri nedeniyle hayatı boyunca hep risk altında olacaktı ancak onu sevenler, ne pahasına olursa olsun korumayı da başaracaklardı. Tıpkı şu anda Jan'ın tepesinde dolaşsa bile düşme-

mesi için Aşil'in sırtına dayadığı eli gibi, oğlunun arkasında her daim bir el olacaktı onu koruyan.

***

Süleyman, karanlık sokakta çekildiği gölgeler arasında caddenin karşısındaki ara sokakta Ozan'ın iki Çeçen'le konuşmasını izliyordu.

Son on gündür ki Moskova'ya Ozan'ın hemen ardından ertesi gün varmıştı, en ufak bir lüksü bulunmayan eski, döküntü bir dairede Ozan'a eşlik ediyordu. Ozan'ın sessizliğine alışmıştı. Genç adam, tüm algıları açık olan Süleyman'ın dahi zorlukla fark ettiği bir sessizlik içinde hareket ediyordu. Arada sırada sesi duyulan konuşması ifadeden uzak, düz bir tonla gerçekleşiyordu. Kurduğu cümleler kısaydı. Adeta sadece gerekli olanı söylemiş geri kalanın boş laf kalabalığı olacağını düşünüyormuş gibi kısa ve özdü.

Süleyman, bundan yana şikâyetçi değildi fakat yine de Ozan'ın daha fazla açıklayıcı olmasını tercih ederdi. Bir haftadır etrafta dolaşırken Ozan'la aralarındaki mesafeyi, göze batmayacak kadar uzak, herhangi bir tehlikede hemen müdahaleye girişebilecek kadar yakın tutuyordu.

En yakın oldukları mesafe, birlikte kaldıkları döküntü dairedeki altmış metrekarelik alandı. Kendine ait özgür alana ihtiyaç duyan Ozan'ın bundan dolayı hissettiği memnuniyetsizlik her an yüzünden anlaşılıyordu fakat Süleyman'ın kararlılığını kabullenmiş gibiydi. Ki Moskova'ya ulaştığından beri peşinden ayrılmayan Süleyman'ın geldikten iki gün sonra müdahalede bulunduğu olay düşünülürse, Ozan isteksiz de olsa adamın varlığını kabullenmişti.

O gece, bir muhbirle görüşmek için gittiği barın arka sokağında birkaç sarhoş Rus'la girdiği kavgaya Süleyman'ın müdahalesi gecikmemişti. Ozan, çıkmaz sokağın sonundaki çöp konteynırının arkasında bıçakladığı ölü Rus'u bırakırken,

Süleyman diğer üçünün icabına bakmıştı. Kavga sonrası ikisi de birbirlerine düz bakışlarla bakmış ve sanki içmeye gittikleri sıradan bir gecenin ardından evlerine döner gibi sakin adımlarla kaldıkları daireye gitmek üzere en yakın metro istasyonuna yan yana ilerlemişlerdi.

Ozan, bir hafta boyunca Grenkov'un korunaklı evinin etrafında dolaşmış, saatlerce evi gözlemişti. Eve giren çıkanları, korumaların programlarını, evin düzeni hakkında fikir verebilecek tüm bilgileri tek bir sıkıntı hissetmeden saatlerce tünediği ağaç dibinde oturarak kaydetmişti. Sık sık gözüne dayadığı dürbünden bir kez büyük camların gerisinde silueti belli olan Banu'yu görmüştü.

Kadının evin bahçesine dahi çıkamadığı belliydi. Evin ikinci katında, ince çıtalarla karelere bölünmüş olan, yerden tavana uzanan büyük pencerenin arkasında, sıkıntılı bir yüzle evi çevreleyen geniş bahçeyi izlerken kollarını göğsünün üzerinde çaprazlamıştı. Arkasında bir anda beliren Grenkov'un kolları, kadının beline sarılmış ardından yüzü kadının boynuna kapanmıştı. Ozan, dürbünü gözünden çekip çok uzakta olan bu resmi dürbünsüz göremiyor olsa da, ifadesiz gözlerle aynı noktaya bakarak uzun zaman geçirmişti. Banu'nun Grenkov'a vaat ettiklerinin yalnızca bilgi olmadığı belliydi. Ozan'ın yüzünde oluşan tiksinti, ifadesiz suratında çok nadir görülen tepkilerden biriydi o sırada.

Ozan, uzun süren gözlemlerinin ardından yavaş yavaş kafasında oluşan planı gerçekleştirmek için kimlere ve nelere ihtiyaç duyabileceğini de belirlemişti.

Banu ve Grenkov'a olan öfkesi hiç dinmiyordu. Yata yapılan saldırıda uyuduğu için Aşil'in hiçbir şeyden haberi olmadığını öğrense de, yine de onun korkudan titreyerek bir köşeye sinmiş olduğu düşüncesi, beyninin içine çakılıp kalmış bir kazık gibiydi. Aşil'in o hayali, çaresiz görüntüsü, gözünün önünden silinmiyordu. Tıpkı kayaya saplı kılıcı yalnızca Kral Arthur'un çekip çıkarması gibi, Ozan'ın aklına

saplanan bu düşünceyi de yalnızca Aşil'in gülümseyen yüzü yok edebilecekmiş gibiydi. Ozan, Aşil'in mutlu ve gülümseyen yüzünü görene kadar bu kâbusa benzer hayali zihninden silemeyeceğini biliyordu. Tek isteği, zihnine saplanan bu kazıktan kurtulmaktı.

Karanlık dar sokakta konuştuğu iki Çeçen'e Anzor'dan istediklerini aktarırken gözleri yine adamların gözleriyle buluşmamıştı. Yapılı görünseler de kendisinden çok uzun olmayan karşısındaki adamların omuzlarının üzerinden karanlık sokağın içine dönük bakışları, adeta karanlığın ötesinde çok daha fazlasını görüyormuş gibi derindi. Tek düze, durgun bir tonla nelere ihtiyaç duyduğunu aktardığı adamlar yalnızca başlarını sallayarak dinliyorlardı onu. Birinin gür siyah sakalları yüzünün büyük bir kısmını kaplamıştı, yanındaki diğerininse kirli denecek sakalları birkaç gündür tıraş olmadığını belli ediyordu. İkisi de yalnızca Ozan'ın konuşmasını dinlemiş ardından başlarını sallayarak elleri paltolarının ceplerinde uzaklaşmışlardı.

Ozan, ağır adımlarla gölgeler arasına saklandığını bildiği Süleyman'ın bulunduğu sokağa yöneldi. Caddeyi aynı ağır adımlarla geçti. İçe işleyen Moskova soğuğunda ellerini, siyah kalın paltosunun ceplerine sokarak ısıtmaya çalıştı. Caddenin arkasında kalan tarafta birkaç sarhoş Rus'un bağırtısını duysa da umursamadan adımlarına devam etti. Gecenin bu vakti, bu izbe yerlerde başka bir ses duyması olası değildi zaten. Bilindik manzaraya merak edip dönüp bakma isteği bile duymadı. Süleyman'ın yanına vardığında ona sorarcasına bakan adamın yüzündeki merakı umursamadan yine tek düze bir tonla konuştu.

"Tamam. Dönebiliriz."

"Ne tamam? Ne konuştun?" diye sordu Süleyman merakla.

"Lazım olanı."

Süleyman bıkkın, derin bir soluk aldı.

"Bana bak, delikanlı. Biraz daha açıklayıcı olman lazım. Müneccim boku yemedim ben. Ne planlıyorsun?"

"Müneccim ne demek?" diye sordu Ozan alçak, düz bir sesle.

Caddeye çıktıklarında adımlarını en yakındaki metro durağına doğru atmaya başlamıştı. Şehirde dolaşırken kimi zaman ihtiyaç olduğunda araba kullansalar da Ozan nedensizce metroyu kullanmakta ısrar ediyordu. Süleyman tıpkı kendisi gibi seri adımlarla yanında ilerliyordu fakat başını sık sık ona çeviriyordu.

"Falcı." dedi Süleyman ters bir sesle açıklayarak.

"Fala inanmam." dedi Ozan yine ifadesizce.

"Ben de inanmam!" dedi Süleyman. "O yüzden senin bana doğru düzgün açıklama yapman gerekiyor."

"Çok uzun. Çok sıkıcı. Yorulurum sanırım."

Süleyman, Ozan'ın tatsız bir sesle adeta sıkılmış gibi verdiği karşılığı şaşkınlıkla dinledi.

"İki kelam fazladan etsen incilerin dökülmez!"

"İnci kullanmıyorum" dedi Ozan, düz bakışlarını yanındaki Süleyman'a çevirerek. Kaşları belli belirsiz çatılmıştı. "İnciyi kadınlar kullanıyor sanıyordum. Senin de mi incin var?"

"Ben sizin öğrendiğiniz dile..." diye söylendi Süleyman ağzının içinde.

Metronun yeraltına inen girişine vardıklarında merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Ozan'ın Süleyman'ın merakını tatmin etme isteği olmadığı belliydi. Süleyman yan gözle boyu omzuna bile gelmeyen ufak tefek delikanlıya baktı. Gözleri boş baksa da etrafını büyük bir dikkatle inceliyordu. Ozan'ın hiçbir şeyi gözünden kaçırmadığına emindi. Hayatında bu çocuk kadar değişik bir tip görmemişti.

Dışarıdan görünüşü çaresiz olduğunu düşündürecek kadar mahzun ve masumdu ancak Rus'larla girdiği kavgada nasıl bıçak kullandığını ve yüz ifadesini Süleyman çok net

görmüştü. Öylesine acımasız ve kinliydi ki ifadesi, Süleyman, Ozan'ın su kadar yanıltıcı olduğunu anlamıştı. Ozan bazen durgun suyun aniden fırtınaya dönüşmesi gibi değişim geçirebiliyordu. Hatta o su, donarak buza dönüşebiliyor, tıpkı bir çatıdan sallanan buz sarkıtları kadar ucu sivri, ölümcül bir enstrümana dönüşebiliyordu.

Köhne daireye varana kadar ikisi de sessizlik içindeydi. Süleyman, Ozan'ın konuşmaya niyetli olmadığını anlıyordu fakat ne planlandığını öğrenme isteğini bastıramıyordu.

Ozan, daireden içeri girer girmez üzerindeki paltoyu bir sandalyenin üzerine atarak doğruca küçük mutfağa yöneldi. Bir metre uzunluğundaki dar tezgâhın üzerindeki poşetin içinden çıkardığı ekmeği yarıdan böldü. Dişleriyle ekmeğin ucundan koca bir parçayı koparark çiğnemeye başladı. Arkasını dönerek yarım metre ötedeki minik buzdolabını açtığında bedeni öne doğru eğilmişti. Buzdolabının bozuk olan lambası nedeniyle kara bir kuyuya benzeyen dolabın içinden el yordamıyla üzeri başka bir tabakla kapatılmış olan küçük bir tabağı alarak tezgâhın üzerine koydu. Kapak olarak kullanılan tabağı kaldırarak yavaşça tezgâhın üzerine bıraktı. Üzeri açılan tabağın içinde duran neredeyse kurumuş olan peynir parçasını diğer elinde tuttuğu ekmeğin arasına sıkıştırmaya başladı.

"Kuru kuru yeme onu öyle. Dışarı yiyecek almaya gidiyorum. Ne yemek istediğini söyle?"

Kapısı olmayan mutfağın girişinde Süleyman bir omzunu yaslamış onu izliyordu. Ozan umursamazca omuz silkti.

"Fark etmez. Sen ne istiyorsan bana uyar."

"Bırak o kuru ekmeği. On beş dakikaya dönerim."

"Açım." dedi Ozan, Süleyman'ın yanından geçerken elindeki ekmekten yine bir parça ısırdı.

Süleyman duvardan destek alarak bedenini düzeltti, gözlerini devirirken yine istemsizce söylendi.

"Ayağı yanmış kedi gibi dolaşıyorsun sabahtan beri. Sana kaç kere bir yerde oturup bir bir şeyler yiyelim dedim."

"Vaktimiz yoktu."

Ozan, salon olarak kullanılan girişe geçerek geçmişi çok eski olduğu belli, yıpranmış döşemeli, yıllanmış ikili kanepeye oturarak elindeki ekmeği kemirmeye devam etti.

"Rus'larla görüşürken sen de bir şeyler yiyebilirdin." diye hatırlattı Süleyman.

Ozan, o gün öğleden sonra yerel bir restoranda birkaç Rus'la bir araya gelmişti. Adamlar bir yandan kıtlıktan çıkmış gibi yemek yerken bir yandan kafalarını sürekli sallayarak Ozan'ı dinlemişlerdi. Gerçi çok uzun sürmemişti bu görüşme. En fazla yarım saat. Ozan bir heykel gibi masadaki dördüncü sandalyede otururken diğer üçü yemeklerini yemeye devam etmişlerdi. Süleyman, yine sokağın karşısından izlemişti onları. Cam kenarında oturdukları masa bu görüşmeyi izlemesine olanak sağlamıştı. Dışarıdan görünen manzara, dört arkadaşın bir araya gelerek yemek yedikleri izlenimi veriyordu fakat Ozan ağzına tek lokma koymamıştı.

"Başkalarıyla yemek yemeyi sevmiyorum." dedi Ozan durgun bir tonla. "Yemek yerken ses çıkaranları da sevmiyorum." diye ekledi hızlıca.

Süleyman onun ne demek istediğini sormadı. Rus'ların yemeklere nasıl gömüldüklerini görmüştü, çıkan sesleri tahmin edebiliyordu. Ozan'a cevap vermese de başını salladı anladığını belirtir bir ifadeyle. Arkasını dönerek dairenin dökük kapısına yöneldi.

"On beş dakikaya dönerim. O kuru ekmeği kemirmeyi bırak!"

Ozan ona aldırmadan ekmeği ısırmaya devam etti. Süleyman ağzının içinde homurdanarak kapıdan çıktı.

Süleyman'ın daireden ayrılmasının ardından Ozan bir süre gözlerini kapayarak sessizliğin tadını çıkardı. Adil olması gerekirse, Süleyman'ın gürültücü bir adam olmadığını, kabul

ediyordu. En az kendisi kadar sessizdi adam. Fakat kendisine küçük çocuk muamelesi yapması canını sıkıyordu.

Ana caddeye bakan camın önünde bulunan küçük masaya her sabah kahvaltı hazırlayıp zorla Ozan'ı da oturtuyor ve karnını doyurmadan evden dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Geldiğinin ertesi günü, Ozan bu tavrı ciddiye almayarak daireden çıkmak üzereyken ensesinden tuttuğu gibi onu sürükleyerek masaya oturtmuştu. Kara gözlerini Ozan'ın şaşkın yeşil gözlerine dikerek bedenini tıpkı bir dağın gölgesi üzerine düşmüşçesine Ozan'ın üzerine eğmiş ve dişlerinin arasından alçak sesle onu uyarmıştı.

"Bana bak çocuk! Karnını doyurmadan buradan bir yere çıkmıyorsun. Üflesem duvara yapışacaksın. Oyun oynamıyoruz burada. Her ne halt edeceksen peşindeyim ama açlıktan sokaklarda bayılan bir çocuk taşımam. Önce kendini düşüneceksin, sonra ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın."

Ozan yalnızca başını sallayarak onaylamış ve Süleyman'ın dikkatli bakışları altında kahvaltısını yapmıştı. On gündür bu şekilde devam ediyorlardı. Gün içinde Ozan'ın fazla yanına yaklaşamıyordu Süleyman. Ozan da çoğu zaman yemeği atlıyordu. Saatler boyu Grenkov'un evini gözlerken yemek aklına gelmiyordu fakat Süleyman'ın buna da çare bulduğu belliydi. Belli aralıklarla motosikletli bir kurye gizlendiği yerde kucağına yiyecek paketi atıp uzaklaşıyordu. Moskova'da Derim'in olduğu kadar Süleyman'ın da adamlarının olduğu belliydi. Ya da Birim'in adamlarıydı muhtemelen.

Süleyman'ın Ozan'ı garip bulduğu kadar, Ozan da Süleyman'ı garip buluyordu. Çoğu insan hakkında kesin yargıya çabucak varan Ozan, Süleyman hakkında henüz sağlam bir yargıya varamamıştı. Süleyman, ona kolay kolay yaklaşılamayacağını belli edercesine sert ve soğuk görünümlü bir adamdı. Ozan'la da sanki özellikle ona sınırlarını gösterir şekilde soğuk bir iletişim içindeydi. Fakat Ozan'ın kafasını

karıştıran kısım; geceleri onun uyuduğunu sandığı zamanlarda odasına gelip üzerini örtmesiydi.

Ozan'ın geçmişte yaşadıklarını unutması olanaksızdı ve aynı evin içinde başka bir adamla yaşarken geceleri tilki uykusuna yattığı bir gerçekti. Süleyman'ın Moskova'ya vardığı günün ertesi gecesi ağır, sessiz adımlarla odasına girdiğini duyduğunda her ne kadar uyuyormuş gibi görünmeye devam etse de, yastığın altında avucunun içinde tuttuğu bıçağı sıkıca kavrayıp tetikte beklemişti. Fakat Süleyman yalnızca üzerinden düşen battaniyenin ucunu düzeltmiş, sırtını iyice örttüğünden emin olduktan sonra aynı ağır, sessiz adımlarla odadan çıkmıştı.

Ve bu kontrol, geldiği günden beri devam etmiş, artı olarak Ozan'ın hissetmediğini düşünerek şefkatle saçlarını okşamayı da eklemişti. Ozan şimdi Süleyman'ın geceleri onu kontrol etmesini açıklayamadığı bir şekilde sabırsızlıkla bekliyordu. Saçlarına usulca dokunan parmaklar öyle şefkatliydi ki Ozan, daha önce kimsenin ona böyle şefkatli dokunmadığını biliyordu. Bu dokunuşları sevmişti. Koruyucu, gözeten ve sevecenlik içeriyordu. Ozan'a iyi gelen, adeta yaralarını iyileştiren şifa yüklü dokunuşlardı bunlar.

Öte yandan Süleyman, Ozan'la uzun süre zaman geçirmesinin ardından, dikkatle izlediği genç adama - ki Süleyman için Ozan hala bir çocuktu – karşı koruyucu tavrının arttığını da biliyordu. Moskova'ya, Ozan'ın yanına gelmeye karar verdiği günün gecesi, İstanbul'dan ayrılmadan evvel, Derim'in aslında onu uyarma amaçlı yaptığı açıklamalar zihninden silinmiyordu.

Ozan'ın Süleyman'la aynı küçük evin içinde olacak olması, genç adamın tedirginliğini arttıracaktı kuşkusuz. Derim bu tedirginlikle atacağı yanlış bir adımın önüne geçmek istemişti daha çok. Ozan'a karşı doğru bir tavırla yaklaşmasını isteyerek tedirgin ve tatsız bir tavırla zorunlu yaptığı açıklamalar, Süleyman'ın zihninden silinmiyordu. Ki muhtemelen

Derim, bu açıklamaları yapmasa da birkaç gün içinde Süleyman'ın şüphe duymaya başlayacağı bir gerçekti.

Süleyman, banyo sonrası üzerini küçücük banyoda giyinerek dışarı çıkıyordu. Geçmişte görev yaptığı kişilerle aynı yatakhaneleri ve banyoları rahatlıkla paylaştığı düşünülürse, başka zaman olsa, aynı evin içinde yaşadığı bir erkeğin yanında beline sardığı havluyla banyodan çıkardı fakat attığı her adımı düşünerek atıyordu ve Ozan'ın tedirginliğini arttıracak hiçbir şey yapmamaya çalışıyordu.

Daha önce de, Ozan'ın yaşadıklarına benzer şeyleri yaşayan kişilerle karşılaşmıştı ve onların nasıl bir içgüdüyle hareket ettiklerini çok iyi gözlemlemişti.

Ozan'ın yastığının altında bıçak sakladığını biliyordu Süleyman. Bunu ona belli etmemişti elbette. Bundan ayrıca hoşlanmıştı da. Çocuk kendisini korumayı öğrenmişti ve gerektiğinde o bıçağı kullanacak yetenekte olduğunu bilmek, Süleyman'ın içini rahatlatıyordu. Gün içinde, ona karşı soğuk ve mesafeliydi, bunun Ozan'ı rahatlattığını biliyordu. Fakat bazen çocuğun dalgın bir yüzle sessizlik içinde saatlerce oturması ya da yemek yemeyi atlaması nedensizce canını sıkıyordu ve o anlarda çok daha sert bir tavır sergilemek zorunda kalıyordu. Bunun tersini yapmak istiyordu elbette. Daha sıcak bir tavırla ona yaklaşmak ve kendisine bakması gerektiğini söylemek istiyordu fakat yapamıyordu.

Kızlarla arasındaki ilişki her zaman sıcak ve samimiydi ama onlar elinde büyümüşlerdi. Aralarındaki sevgi bağı herhangi bir açıklama yapmalarına gerek duymadıkları kadar gerçekti. Süleyman yeri geldiğinde kızları azarlamış, yeri geldiğinde sıkıca sarılarak sevgisini göstermişti. Onlar için her şey doğal akışında yalın bir sevgiyle oluşmuştu.

Ozan için bunlar geçerli değildi. Ozan haklı olarak gardını hiç indirmiyordu ve onu her anlamıyla anlayan ve hak veren Süleyman, kendisini kötü hissetmesini istemiyordu. Öte yandan çocuğun üzerine sinen o mahzunluktan da nefret

ediyordu. Sanki ona kimse sevgiyle el uzatmamış gibi... Sanki kimse onun başını okşamamış gibi... Sanki bütün hayatı boyunca hep yalnız kalmış gibi... Bu duygu Süleyman için öylesine bilindik bir tecrübeydi ki, geçmişte bir zamanlar yalnız olmadığını hatırlatırcasına onun başını okşayan adamın yokluğu, içini kanırtıyordu.

Şimdi Süleyman, bir zamanlar onun başını okşayan ve ona sahip çıkan adamın hatırına kendisinin de birilerinin başını okşaması gerektiğini düşünüyordu. Her gece Ozan'ı kontrol etmesi, açılan sırtını örtmesi ve saçlarını okşaması bu yüzdendi. Onu, biri kurtarmıştı. O, birini kurtaracaktı ve kimsesizliğe ve dünyadaki kötülüklere ufacık bile olsa bir fiske vurabileceklerdi.

Süleyman, kendi kendisine makul açıklamalar bulmaya çalışıyor olsa da, aslında Ozan'ın çocuksu büyüsüne çoktan kapıldığını fark etmiyordu. Süleyman'ın tavrı daha çok; yüz yüze iken sevgisini asla çocuğuna gösteremeyen ama geceleri gizli gizli çocuğunun saçını okşayıp sevgiyle öpen babalara benziyordu.

Ülkesi uğruna yaşayacağına ve öleceğine yemin eden Süleyman, çok uzun yıllar önce bir eş ve çocuk sahibi olmaktan feragat etmişti. Ne var ki kader, onun gibi düşünmüyordu.

17. BÖLÜM

Martın ilk günleri umulandan sakin geçiyordu. Derim sakin geçen haftaya rağmen alınan tedbirlerde en ufak bir gevşemeye izin vermemişti. Monaco'dan İstanbul'a döneli bir hafta olmuştu. Yata yapılan saldırı, gündemde bir kısım küçük sapmalara neden olmuştu ve Konsey toplantısı ile ilgili değerlendirmeyi henüz yapamamışlardı.

Mehmet Aydar, Süleyman'ın da bu değerlendirmeler esnasında onlarla birlikte olmasını istediğinden o hafta çarşamba günü için Süleyman'ın bir günlüğüne İstanbul'a gelmesini kararlaştırmışlardı.

Ozan'ın Grenkov için yürüttüğü plan aksamadan devam ediyordu ve Derim'i çıldırtacak kadar kısıtlı bilgi aktararak her şeyin istediği gibi ilerlediği raporunu vermişti yalnızca. Derim sabırla Ozan'ın sonuca varmasını bekliyordu fakat bu sabrının yakın zamanda tükeneceğinden korkuyordu. Elbette Ozan'ı aceleye getirmek istemiyordu. En ufak aksilik, başlarına çok daha büyük dertler açardı ve bunu sık sık kendisine tekrarlayarak sakin olmaya çalışıyordu sadece.

Ozan'ın o günlerdeki en büyük derdi Banu'yu Grenkov'un evinden çıkarmaktı. Grenkov'la ilgili düşündüğü plan rayına oturmuştu ve adamı şimdiden ölü olarak kabul etmişti. Fakat Banu'yu o evden canlı çıkaracağına ve Derim'e

teslim edeceğine söz vermişti. İkinci aşama, onun için biraz daha karmaşık olacak gibiydi. Ancak umutsuz değildi.

Ozan'ın Banu'yu ele geçirmek konusunda yaptığı planlar esnasında o günlerde en büyük tedirginliği Anka yaşıyordu. Derim sabırsızlıkla daha çok Ozan'dan haber bekliyordu fakat Banu için başlattığı sürek avı, ona bağlı olan tüm adamları harekete geçirmişti. Anka biliyordu ki; Derim her an birinden gelecek haberle harekete geçecek ve yola düşecekti. Banu ismi, hasbelkader birinin ağzından çıktığı anda Anka, Derim'in değişen yüz ifadesini görüyordu. Gözleri önce nefret ve kinle parlıyor, çok kısa sonra bu gözler, ağır bir suçluluk duygusuna bulanıyordu.

Anka, Derim'in kıvrandığını görüyordu. Her zaman olduğu gibi her şeyde kendisini suçluyor, yaptıklarını telafi edebilmek için yine en acımasız yöntemi seçiyordu. Oğluna ve Anka'ya saldırmayı göze aldığı için, Banu'yu kendisinin öldüreceğini sürekli tekrarlıyordu fakat Anka, bunun olmamasını diliyordu. Derim, yata yapılan saldırıyı Anka'nın çok garip bulduğu bir metanetle karşılamıştı. Genç kadının yanında hep sakin ve kontrolüydü fakat Anka, bunun tamamen rol olduğunu çok kısa sürede çözmüştü.

Genç adamı artık tanıyordu. Aslında içinde kaynayan şiddeti, açığa çıkarak olan tepkilerini gizlemesi, kontrolünü kaybetmediğini ispatlarcasına takındığı sakin tavrı, sahteydi. Derim patlamak üzere olan bir volkandı ve Anka en çok patladığı anda göstereceği vahşetten korkuyordu.

O günlerde dikkatli gözlerle genç adamı izlerken kafasının içinde dolaşan bu düşünceleri de yine yalnızca kendisiyle değerlendiriyordu. Düşündüklerini ne Alin'le ne de Avcı'yla konuşmamıştı henüz. Derim'in derinliğini onlara anlatacak kelimeler bulamamıştı. Derim'i genel hatlarıyla tanıyor olabilirlerdi ancak içinde nelerle savaştığını yalnızca Anka biliyordu. Uzun geceler boyu yaptıkları özel ve samimi konuşmalardan biliyordu bunu.

Kimi zaman Derim'e hissettiği kızgınlığı diğerleriyle paylaşsa da, ikisi arasında geçen uzun sohbetler yalnızca onlara özel kalmıştı ve Anka bunu bu şekilde devam ettirmek niyetindeydi.

Derim, bazen obsesif tavırlarıyla onu çıldırtmaya devam ediyordu ve bu anlarda Anka, yalnızca ona karşı hissettiği öfkeyi tüketebilmek için sırf şikâyet edebilme amacıyla yakınırcasına bunları diğerleriyle paylaşıyordu. Fakat ikisi için özel olan her şeyi, yine yalnızca ikisine saklıyordu.

Derim'in annesine verdiği her sözü Anka biliyordu, diğerleri bilmiyordu. Derim'in yaşadığı tüm acıları Anka biliyordu, diğerleri bilmiyordu. Derim'in çocukluğunda yediği dayaklarda ne kadar gururunun incindiğini, kendisini ne kadar çaresiz hissettiğini Anka biliyordu, diğerleri bilmiyordu. Bedenindeki her yaranın hangi dayaktan kaldığını Anka biliyordu, diğerleri bilmiyordu. Annesiyle geçirdiği sayılı harika zamanları da Anka biliyordu, diğerleri bilmiyordu. Anka, sadece diğerlerinin değil, Derim'in hayatındaki birçok kişinin bilmediği çok şeyi biliyordu artık.

Derim, ona yüreğini tüm açıklığı ile sunmuştu. Utançlarını, çaresizliklerini, zayıflıklarını, dehşetini, acımasızlığını, şeytanlığını ve hakkında kimsenin bilmediği birçok şeyi Anka'ya anlatmaktan çekinmemişti. Anka belki de Derim'i bu yüzden her şeyiyle kabullenmişti. Derim, ona yalnızca kendisini anlatan yepyeni bir kitap sunmuştu ve Anka o kitabı sevmişti. Çünkü yüreğini verdiği ama bunu kendisine bile hala itiraf etmekten kaçındığı adamın, gerçek hikâyesi, o kitapta yazıyordu ve bunu okuyan tek kişi kendisiydi. Adeta ona özel, tek bir seferde yazılmış ve yalnızca bir tane basılmış olan, özel bir kitaptı bu.

Derim hakkında bildiği tüm gerçeklerin ışığında, Banu'yu genç adamın ortadan kaldırma isteği belki de bu yüzden en çok Anka'nın ağrına gidiyordu. Sanki Derim bunu yaparsa

bir parçası sonsuza kadar kaybolacakmış ve bir daha o parçaya asla sahip olamayacakmış gibiydi.

Anka'nın kafasının içinde hiç durmadan bu düşüncelerle boğuşması da bu yüzdendi. Bu başkalarına anlatacağı ve onların da anlamasını beklediği bir şey değildi. Bu yalnızca anlaşılamayacak ancak hissedilebilecek bir şeydi. Anka da hissediyordu. Derim'in Banu'yu acımasızca öldürmesi şimdi değilse bile sonrasında ağır bir tokat olarak Derim'in yüzüne çarpacaktı.

Anka'nın belki de şüphesiz bir şekilde aldığı karar da, bu yüzdendi. Derim'in bunu yapmasına izin vermeyecekti. Aklından geçeni gerçekleştirebilmek için Alin'in yardımına ihtiyacı vardı ve istediği yardım elinin uzanacağından en ufak kuşkusu yoktu. Yanılmamıştı...

***

"Kızıl," dedi Derim sabırsız bir tonla. Alin, çalan telefonu açarken yüzünü buruşturmuştu fakat Derim'in bunu görmesi imkânsızdı.

"Söyle Akhan."

"Anka'ya ulaşamıyorum! Telefonu kapalı!"

Derim'in gün içinde usanmadan gerçekleştirdiği aramalardan ilkiydi bu. Günlerden pazartesi idi ve saat sabahın onuydu. Derim'in Anka'dan ayrılmasının üzerinden yalnızca üç saat geçmişti fakat bu üç saatin bile onun için epey uzun olduğu belliydi.

Alin, tecrübeli bir ajan olarak yalan söylerken en ufak bir açık vermezdi ve o anda da yalan söylerken en ufak bir açık vermedi. Ne sesi titredi ne de en ufak bir duraksama yaşadı.

"Aşağıdaki teknik departmanda. Bütün gün yukarı çıkamayacak. Partide kullanacağımız teknik ekipmanı hazırlıyorlar. O katta telefon kullanılması yasak ve bugünkü aramalarına son vermek zorundasın."

"Nasıl yani? Öğlen yemeğine bile çıkmayacak mı yukarı?"

Derim'in duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. Tüm gün Anka'nın sesini duyamayacak olması adeta hayatı boyunca karşısına çıkan en büyük sorun olarak görünmüştü.

"Liseli ergenler gibi davranma Akhan. Gece'nin seninle oynaşmaktan daha ciddi işleri var burada. Çalışmaları tüm gün sürecek ve gün sonuna kadar bitirmeyi planlıyorlar. Akşam eve gelecek ya."

Alin'in terslenen sesine Derim aldırmadı. "En azından beş dakika da olsa, yukarı çıkmayacak mı yani?" diye üsteledi.

Alin, onun evdeki çalışma odasında sıkıntıyla tur atmaya başladığına emindi. Başka zaman olsa bu durumda yüzünde alaycı bir gülümseme belirirdi fakat bu kez aksine gergin bir ifadesi vardı ve Derim'le görüntülü konuşmadığı için şanslı olduğunu düşünüyordu. Tersleyerek Derim'i geri püskürtmesi gerektiğine karar vererek sert bir sesle karşılık verdi.

"Ciddi bir iş yapıyoruz burada Akhan. Bir gün konuşmasan ölmezsin. Ayrıca akşam evde olacak dedim sana."

"Elbette akşam evde olacak!" dedi Derim sinirli bir tonla. "Sabah çıkarken tüm gün lanet olası bir yerde olacağını ve benimle konuşamayacağını söylememişti ama bana."

"Kusura bakma, bu kez tekmil vermeyi unutmuş demek ki. Söylerim bir daha yapmaz!"

"Kızıl!" dedi Derim öfkeyle. "En azından bir ara çıkıp beni arasın, sesini duyayım."

"Aşağı inersem söylerim. Sen yine de birkaç saat bekleme."

"*Merde!*"

"O salak küfrünü al, bir tarafına sok Akhan!" dedi Alin, sinirli çıkmasına çalıştığı bir tonla.

"Akşama gecikmeyin!" dedi Derim, Alin'e aldırmadan.

"Olur, baba!" dedi Alin alayla. Bu kez gerçekten içten bir şekilde alaycıydı.

Derim, ona cevap vermeden yüzüne telefonu kapadığında Alin buna sinirlenmedi. Sadece derin, rahatlamış bir soluk alıp telefonunun mesaj kısmına ulaştı.

"İlk fırsatta Akhan'ı ara. Buraya gelmeye de kalkabilir dengesiz!"

***

Ozan, sabahın erken saatlerinde, telefonuna düşen mesajla birlikte, dışarıya yansıtmadığı bir gerginlik yaşıyordu.

"Eski Arbat Sokağı... 12:00. Süleyman Abi'yi atlat... "

Ozan, mesajı okuduktan yalnızca iki saniye sonra silmişti. Süleyman, her sabah yaptığı gibi kahvaltıyı hazırlamış masaya oturmak için onu bekliyordu. Ozan sakince her sabahki rutinini gerçekleştirdi.

Yıllarca paslı musluktan akan su nedeniyle yer yer kahverengi lekelerin olduğu dökük lavaboda yüzünü yıkadı. Sanki su kesikmiş de yeni gelmiş gibi öksürürcesine eski musluktan kesik kesik akan suyla yüzünü yıkarken hala gelen mesajı düşünüyordu. Anka'nın sayılı kelime kullanarak attığı mesaj, Moskova'daki varlığının gizli olduğunu belirtiyordu. Her gün Derim'le birkaç kez konuşan Süleyman'ı özellikle atlatmasını söylemesi, Derim'in de onun buradaki varlığından bihaber olduğunu gösteriyordu.

Anka'nın Derim'den habersiz Moskova'da olması içinde sıkıntılı bir duygu oluştursa da, bunun nedenini öğrenmeden Derim'i aramayı da düşünmüyordu. Bunun mutlaka geçerli bir nedeni olmalıydı ve Ozan, Anka'ya karşı bir an bile güvensizlik hissetmedi. Anka ile ilk karşılaştığı andan beri bu böyleydi. Onun o büyüleyici parlak gülümsemesi, ona sevgi ve şefkatle bakan sımsıcak gözleri, onu ilk gördüğü andan beri Ozan'ın güvenle Anka'ya çekilmesine neden olmuştu. Ozan'la görüşmek için buraya kadar geldiyse mutlaka geçerli

bir nedeni olmalıydı ve Ozan, Anka'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Kahvaltı süresince normalden daha fazla sessizliğe bürünmüştü ve Süleyman dikkatle onu izliyordu. Her gün az da olsa, en azından birkaç kelime çıkardı ağzından fakat o sabah hala tek kelime etmemişti. Süleyman'ın inceleyen bakışlarla "İyi misin? Gece uyuyamadın mı?" diye sorduğu ilgili soruyla, düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını karşısındaki adama kaldırdı.

"Uyudum. Sorun yok."

"Neden dalgınsın bu sabah?"

"Değilim. Sadece düşünüyordum."

"Ne düşünüyorsun?"

Ozan umursamazca omuz silkti. "O... Bu..."

Süleyman bıkkınlıkla sesli bir soluğu dışarı salıverdi. "Sohbetine doyum olmuyor."

"Sohbetten hoşlanmadığını düşünüyordum."

"Boş sohbetten hoşlanmıyorum."

"Ben de."

Süleyman başını *sen iflah olmazsın* der gibi iki yana sallayıp keyifle demlediği çayına uzandı.

"Bugün neler planlıyorsun ufaklık? Kaldı mı Moskova'da görüşmediğin adam?" diye sordu alayla.

Ozan, başı tabağına eğik kahvaltısını yaparken bakışlarını birkaç saniye Süleyman'a kaldırdı. Kendisine *ufaklık* demesinden dolayı hissettiği kızgınlığı gösterircesine kaşlarını çatarak ters bir sesle karşılık verdi.

"Birkaç gün görüşme yok."

"Evdeyiz yani bugün?"

"Dışarıda biraz dolaşmayı düşünüyorum."

"Nereye?" diye sordu Süleyman gözlerini kısarak.

"Tatil günümüz olduğunu düşün. Sen de tek başına takılabilirsin bugün."

"Gerek yok. Seninle takılırım." dedi Süleyman üzerine basarak.

Ozan'ın bugünü tatil ilan etmesi çok aklına yatmamıştı. Moskova'ya geldiğinden beri Ozan'ın nasıl bir disiplinde olduğunu görmüştü ve bugün ilan edilen tatil, onu şüpheye düşürecek kadar aniden ortaya çıkıvermişti. Sarf ettiği sözlere Ozan umursamazca yine omuz silkerek karşılık verdi yalnızca.

Kahvaltı sonrası Ozan birkaç saat boyunca boş masanın üzerine yığdığı bir kısım aletlerle uğraştı. Süleyman, oturduğu kırık dökük ikili kanepede elindeki kitabı okuyordu. Birlikte zaman geçirdiklerinden beri her gün Süleyman'ın şaşırtıcı bir yönüne şahit olan Ozan, bu kez adamın orijinal dilden okuduğu Puşkin'i şaşırtıcı bulmadı. Süleyman sürpriz yumurta gibiydi. İçinden ne çıkacağı belli olmuyordu ve Ozan aslında adamın bu yönünü de sevdiğini itiraf etmişti kendisine.

Saat on bire gelirken Ozan, Süleyman'a hızlı, kaçamak bir bakış atıp masanın üzerindekileri toplamaya başladı. Süleyman, ayağa kalkan genç adama bakışlarını çevirmiş dikkatle onu izliyordu. Ozan'ın paltosuna doğru ilerlediğini fark edince "Hayrola?" diye sordu düz bir sesle.

"Dışarı çıkıyorum. Hava alacağım biraz."

"Ben de geliyorum." dedi Süleyman hızla ayağa kalkarak.

"Yalnız dolaşmak istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Zaten çarşamba burada olmayacaksın." diye hatırlattı Ozan. Süleyman'ın bir günlüğüne İstanbul'a gideceğini biliyordu. "Senin koruman olmadan da hayatta kalabiliyorum."

"Ben olmadığımda da adamlar peşinden ayrılmayacaklar. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Kendimi koruyabiliyorum."

"Biliyorum. Ama fazladan kas, göz çıkarmaz." dedi Süleyman umursamadan.

"Yapışık ikiz gibi dolaşmaktan çok sıkıldım. Yalnız olmak istiyorum."

"Sen yine yalnız takıl..." dedi Süleyman, gözleriyle dimdik Ozan'a bakarken. "Varlığımı bile fark etmeyeceksin."

Ozan bir süre boyunca ifadesizce Süleyman'a baktı. Adamın kararlı olduğu belliydi. Peşini bırakmayacaktı. Şimdiye kadar arkasında olmasından rahatsızlık duymamıştı çünkü gerçekten de Süleyman, varlığını belli etmiyordu ve arkada ihtiyacı olduğunda birinin yetişecek olması hissi güzeldi. Fakat bugün, bunun olmaması gerekiyordu ve Süleyman'ı atlatmaktan başka çaresi yoktu. Belli belirsiz onaylarcasına başını salladı. Kapıya doğru yönelirken akşam eve döndüğünde Süleyman'ın muhtemelen çok kızgın olacağını düşünüyordu. Nedensizce bu düşünce yüzünde sinsi bir gülümseme oluşmasına neden oldu fakat arkasından gelen Süleyman, bu gülümsemeyi görmedi.

***

Anka, kalabalığın içerisinde sakin adımlarla ilerleyerek sokak sanatçılarının sıra sıra dizilmiş olan eserlerine bakıyordu. Havanın soğuk olması, onun için bir avantajdı çünkü üzerindeki montun kapüşonunu başına geçirmiş, yüzünün büyük bir kısmını bu şekilde kolayca saklayabilmişti. Sokağın bir kenarında yan yana dizli tezgâhlarda amatör sanatçıların duvarlara yaslanmış rengârenk tablolarını ve tezgâhların üzerlerine dizilmiş minyatür sanat eserlerini büyük bir ilgiyle inceliyormuş gibi görünse de, gözünün ucu sokağın girişindeydi.

Alin'in dışında hiç kimse, sabah yedide çıktığı evden doğruca Moskova'ya geleceğini bilmiyordu. Onun için farklı isimlerle hazırlanmış olan pasaportlarının içinden İtalyan kimliğini kullanmayı uygun bulmuştu. Kimsenin Moskova'ya gittiğini bilmesini istememişti. Sabah 7:50 uçuşuna ucu

ucuna yetişmişti. 10:40'ta Moskova'ya vardığında pasaport işlemlerini hızlıca halledip alanın dışında bekleyen taksilerden birine atlayarak doğruca Eski Arbat sokağına gelmişti.

Uçaktan iner inmez telefonunu internete bağlayıp yalnızca gelen mesajlara bakmıştı. Derim'in şimdiye kadar en az üç kez aradığına emindi fakat şu anda onunla konuşması imkânsızdı. Alin'den gelen mesajı gördüğünde ona ulaşamayan Derim'in ne yapacağına dair yürüttüğü tahmini de doğru çıkmıştı. Onu aramayı Ozan'la görüşmesinin sonrasına bırakmaya karar verdi.

Yarım saatten az bir süre sonra Ozan'la buluşacaktı. Ozan'ın mesajını aldığından ve buraya geleceğinden en ufak şüphe duymamıştı.

Geçen zaman içinde Ozan'la aralarında oluşan bağ, bu güveni ona veriyordu. Aşil'in sevgisi her ikisi için de çok özeldi. Fakat Anka, en az Aşil'e duyduğu kadar aynı sevgiyi Ozan'a karşı da hissettirmişti. Bunu geçen günlerde İstanbul'da birlikte geçirdikleri zamanlarda da, Paris'te birlikte geçirdikleri anlarda da hissettirebilmişti. Aynı kanepede birbirlerine sokularak bir battaniyenin altında izledikleri filmler esnasında, ikisinin arasında otururken kucağındaki mısır kasesinden aldıklarını hem Aşil'in hem Ozan'ın ağzına doldururken ya da ikisi yan yana otururken Aşil'in saçlarına kondurduğu öpücüklerin aynısını Ozan'ın başına kondurduğunda da göstermişti sevgisini Anka.

Ozan, en az Aşil kadar özeldi onun için ve ona karşı hissettiği özeni, en içten samimiyetiyle gösterdiğinden emindi. Şimdi de Ozan, ona bu özeni gösterecek ve mutlaka gelecekti.

Hediyelik eşyaların dizildiği tezgâhlara bakıyormuş gibi davranırken gözü yeniden sokağın bir ucuna çevrildi. Ozan'ın o yönden geleceğine emindi. Stary Arbat İstasyonu o yöndeydi ve Ozan'ın o metro çıkışını kullanacağını düşünüyordu. Saat tam 12:01'de tıpkı tahmin ettiği gibi Ozan'ı so-

kağın ucunda gördüğünde onun hakkında yanılmadığı için yüreğinde coşkun bir sevinç belirdi.

Ozan ağır adımlarla kalabalığın içinde ilerlerken gözleriyle etrafı tarıyordu. Üzerinde tıpkı Anka gibi bir mont vardı ve o da kapüşonunu başına geçirmişti. Anka, acele etmediği adımlarla kalabalığın içine karıştı ve Ozan'ı gözleriyle izlerken bir yandan da çabucak etrafı taradı. Görebildiği kadarıyla tanıdık herhangi bir sima etrafta yoktu.

Birkaç adım sonra Ozan'a yaklaştığında sıradan bir tavırla elini uzatarak Ozan'ın koluna girdi. Birlikte adımlamaya devam ederken Ozan tepkisizce ona baktı. Gülümseyerek bakışlarını genç adama çevirdi.

"Süleyman abiyi atlatman zor oldu mu?"

"Birkaç tren değiştirmek zorunda kaldım ama Lubyanka'da atlattım."

"Akşam geri döndüğünde sana çok kızacak bence."

"Başa çıkabilirim."

Anka keyifli bir tonla kıkırdadı. Süleyman'ın şu an çok öfkeli olduğuna bahse girebilirdi.

"Puşkin'in evinin çok güzel olduğunu duydum. Mutlaka ziyaret edilecekler arasında olmalıymış. Sen ne dersin?" dedi sıcak bir tonla.

Ozan istemsizce gülümsedi. "Süleyman da Puşkin okuyordu bu sabah."

"Sever Puşkin'i." dedi Anka sevecen bir tonla. "Onun görünüşünde bir adamdan bunu hiç tahmin etmezsin, değil mi?"

"Garip bir adam olduğu doğru."

"Garip ama dediğin gibi adam. Gerçekten müthiş bir adam." dedi Anka alçak, gururlu bir tonla. "Eee ne dersin Puşkin'in evine?" diye yineledi soruyu, sırf laf olsun diye. En baştan beri aklında olan yer orasıydı aslında.

"Çalışma masasını beğenmiştim." dedi Ozan düz bir sesle.

"O zaman bir kez daha görmek istersin eminim."

Ozan yalnızca başını salladı. Sokakta sıradan bir çift gibi kol kola ilerlediler. İkisi de konuşmuyordu. Adeta yalnızca tezgâhlar ilgilerini çekiyormuş gibi ağır adımlarla ilerleyerek sokağın başında yer alan Puşkin'in evine ulaştılar. Başlarını kaldırıp turkuaz mavisine boyanmış eve baktılar bir süre. Üst katta öne çıkan perforje parmaklıklı balkon, evin en dikkat çeken yanıydı. Nihayet ileri adımlayarak biletlerini aldılar ve evin giriş kapısından içeri girdiler.

Birkaç dakika boyunca gerçekten de büyük bir ilgiyle evin içini dolaştılar. Neyse ki, o gün ziyaretçi sayısı fazla değildi ve yalnızca alçak sesle konuşan birkaç turist dikkat çekiyordu. Çalışma masasının bulunduğu kısma geldiklerinde Ozan yine ilgiyle masayı inceledi. O, en fazla çalışma masasına ilgi gösterirken Anka en büyük ilgiyi, evdeki piyanoya gösterdi. Yüzünde minik bir tebessüm oluştu.

"Aşil, bu piyanoyu görse yine tuşlara basmadan edemezdi." diye mırıldandı. Disneyland'daki süitte bulunan piyanonun tuşlarına gidip gelip basan Aşil'i anımsamıştı.

Ozan'ın yüzünde tıpkı onunkine benzer bir tebessüm oluştu. "Bence, senin gibi kemanda daha başarılı olacak." diye karşılık verdi özlem dolu bir tonla. Bakışlarını Anka'ya çevirdi. "Hala çalışıyorsunuz, değil mi?"

Anka gülümseyerek başını salladı. Eve girerken ikisi de kapüşonlarını indirmişlerdi ve şimdi saçlarının bir kısmı omuzlarından önüne sarkmıştı.

"Her gün en az bir saat çalışıyoruz. Şimdilik çok hevesli görünüyor. Umarım yakında sıkılmaz."

"Sana hayran..." dedi Ozan, bunun çok şaşırtıcı olmadığını anlatmak ister gibi doğal bir tavırla. Kendisinin de Anka'ya hayran olduğu ses tonundan belli oluyordu. "Sana yetişene kadar bırakacağını sanmıyorum."

"Kemanını seninle seçtiği için sanırım senin yokluğunda onunla teselli buluyor."

Ozan dümdüz bakışlarını Anka'ya diktiğinde içlerindeki özlem dolu titreme genç kadının dikkatinden kaçmadı. Aşil, Paris'te kemanını alırken Ozan'la birlikte karar vermişti hangisini seçeceğine.

Anka'nın yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi genç adama bakarken. "Seni özlüyor. İşinin bir an evvel bitmesini ve dönmeni bekliyor. Her gün yeni bahane bulmanın zor olduğunu itiraf etmeliyim."

Ozan utangaç bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı ve ne yapacağını bilmez bir telaşla etrafı taradı gözleri. Anka çabucak etrafına baktı ve o anda bulundukları büyük salonda yalnız olduklarını fark ettiğinde hiç düşünmeden ileri bir adım attı ve kollarını Ozan'ın boynuna sardı. Onu gördüğünden beri bunu yapmak istiyordu ve şimdi rahatça genç adama sarılmanın memnuniyetini hissetti.

"Ben de çok özledim seni Ozan. Yokluğun benim için de ağır."

Ozan, ne yapacağını bilmez halde elleri boşlukta öylece kalakaldı. Anka, bir adım geri çekildi ve anlayışlı bir gülümsemeyle Ozan'a baktı.

"Bir başkasına sarılmaya alışık olmadığını biliyorum. Ama ben alışığım sevdiklerime sarılmaya. O yüzden, senin de bana alışman lazım." dedi sıcak bir sesle.

Ozan birkaç saniye boyunca genç kadına baktı ve yeniden gözleri, utançla yere inerken onaylarcasına başını salladı. Anka, elini uzatarak yeniden Ozan'ın koluna girdi ve salonda ilerleyerek pencere kenarında bir köşeye ulaşmalarını sağladı. Adımlarını atarken "Buraya neden gizli geldiğimi ve neden seninle buluşmak istediğimi merak ediyorsun, öyle değil mi?" diye sordu yumuşak bir tonla.

Ozan başını sallarken "Etmediğimi söylersem, yalan olur." dedi, sesindeki merakı gizlemeden.

"Senden bir ricada bulunmaya geldim." dedi Anka, alçak bir sesle. Salonun köşesinde, pencerenin önünde karşılıklı

durdular. Anka dışarıdan vuran ışıkta, rengi çok daha açık görünen mavi gözlerini bir an bile kaçırmadan dimdik Ozan'ın yeşil, soran gözlerine baktı.

"Telefonda söyleyemeyeceğin bir rica mı?"

"Bunu telefonda konuşmak istemedim."

"Ama geldiğinden kimsenin haberi olmaması gerektiği kadar da önemli?"

"Olmasını istemedim..." dedi Anka tereddütsüz bir tonla. "Bu yalnızca ikimizin arasında kalacak."

"Kızıl bile bilmeyecek?" dedi Ozan, inanmadığı belli bir yüz ifadesiyle.

Anka yüzünü belli belirsiz buruşturarak gözlerini bir an için dışarıya çevirdi fakat iki saniye geçmeden yeniden Ozan'a baktı.

"Yalnızca o seninle buluşacağımı biliyor. Aramızda kalacağını biliyorum."

"Çünkü siz birbirinizden hiçbir şey saklamazsınız."

Anka başını salladı doğal bir ifadeyle. "Çok mantıklı bulmasa da anlamaya çalışıyor. Başkalarının anlayabileceği bir şey değil bu."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Ozan düz bir tonla. Sözleri sert çıkmamıştı ağzından, yalnızca Anka'yı huzursuz hissettiren sorunu ortadan kaldırmaya istekli olduğunu belli ediyordu.

"Banu ile ilgili ne durumdasın?" diye sordu aniden.

Ozan omuz silkti. "Üzerinde çalışıyorum. Patron onu canlı istiyor, o yüzden evden çıkaracağım bir şekilde."

Anka derin bir soluk aldığında göğsü ileri çıkacak denli bu derin solukla şişmişti.

"Çünkü Derim, onu kendisi öldürecek."

Ozan onaylarcasına yalnızca başını salladı. Bu bilinen bir gerçekti.

"Bunu Derim'in yapmasına izin veremem Ozan." dedi Anka aniden. Çaresiz gözlerle Ozan'a baktı ve başını iki yana salladı. "Buna izin veremem."

Ozan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve hızla başını iki yana salladı o da. "Patrona söz verdim. Onu evden çıkaracağım ve patrona teslim edeceğim. Patron biliyor. Bir yığın adamla görüştüm. Planı yaptım bile. Başarısız olmamızı patron kabullenmez."

Anka elini uzatarak Ozan'ın kolunu tuttu sıkıca. "Çıkarabilirsen çıkar. Banu'yu her nereye götürmen gerekiyorsa götür ama yerini Derim'e söyleme. Banu'yu Derim'in öldürmesine izin verme."

"Bunu kendisi yapacak! Öyle dedi!"

"Biliyorum Ozan. Bunu biliyorum. Çünkü Derim şu an çok kızgın, çok öfkeli. Banu, başına gelecek her şeyi hak ediyor. Ona acıdığımdan istemiyorum bunu. Sadece Derim'in yapmasını istemiyorum."

"Patron kimseye bırakmaz!"

"Ama sen, bana bırakabilirsin, öyle değil mi?" dedi Anka çabucak.

Ozan'ın gözleri ardına kadar açıldı. Bu konuşmanın muhtevası, Ozan'ın hayatı boyunca en fazla tepkiyi göstermesine ve normalde hiç göstermediği mimiklerinin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

"Bunu yapamam. Patron çok kızar."

"Ozan!" dedi Anka üsteleyerek. "Derim'in öfkesini ya da kızgınlığını ben yönetebilirim. Bunu Derim'in yapmasını istemiyorum."

"Ama o istiyor."

"İstediğini biliyorum, ama bunun onda ne tür izler bırakacağını da biliyorum."

Ozan anlamadığı belli bakışlarını ona diktiğinde Anka gözlerindeki çaresizlikle baktı genç adama ve usulca, alçak bir sesle devam etti. "Annesine söz verdi Ozan. Hiçbir kadına

zarar vermeyeceğine dair annesine söz verdi. Bu sözü bir kez bozdu ve bu, onu şu anda mahvediyor. Daha fazla gömülmesine izin veremem."

Ozan çok uzun denecek bir süre Anka'nın gözlerine baktı. Geçmişte Derim'le Anka arasında geçenlerin ayrıntılarını hiçbir zaman bilememişti fakat Derim'in Anka'ya tavırlarındaki farklılığın da her zaman bilincinde olmuştu. Derim'in Anka'ya bakışı, her zaman pişmanlık yüklüydü. Bazen Derim'in genç kadını izleyen gözlerini dakikalarca takip ederdi, o gözlerdeki suçluluğu ve hüznü hep görmüştü.

"Sana geçmişte zarar verdi?" dedi, aniden bir aydınlanma yaşamış gibi.

"Bu bir hataydı" dedi Anka, başını onaylarcasına sallayarak. "Bir daha olmayacak."

"Onu koruyorsun" dedi Ozan, şaşırdığı belli bir tonla. Derim'i adamları dışında birinin korumaya çalışmasına şaşırmıştı. Üstelik Derim'in zarar verdiği birinin korumaya çalışması, onu gerçekten hayrete düşürmüştü.

"Çünkü bunu birinin yapması gerek."

"Sana zarar vermiş olsa da?"

"Bu geçmişte kaldı. Bugün her şey çok farklı. Herkes hata yapabilir."

Ozan bunu kabul etmek istemese de isteksizce de olsa başını salladı bu sözlere. Adeta tespitinin doğru olduğundan emin olarak üzerine basarak kelimeleri sarf etti.

"Onu, kendisinden koruyorsun?"

Anka, Ozan'ın kendisini anladığını belirten bu sözlerin ardından hissettiği rahatlamayla keskin bir soluk çekti. "Derim bunu hak etmiyor Ozan. Bambaşka bir hayatı olabilirdi belki de. Bugün içinde bulunduğu şartlarla bazen gözü kara adımlar atıyor, bunu anlayabiliyorum ama onun için önemli olan şeyleri hiçbir zaman unutmamalı. Annesi, onun için çok önemliydi. Bugünkü Derim Akhan olmasının nedeni, annesi. Bunu kabul ediyorum. Fakat annesinden tamamen koparsa

Akif Sancar Ağaner'in oğlu olur. Oysa ben, onun hala Funda Akhan'ın oğlu olarak yaşamaya devam etmesini istiyorum. Bazı sınırlar geçilmemeli ve Derim'in o sınırları geçmesine izin vermeyeceğim."

"Ben annemi hiç hatırlamıyorum. Ben küçükken ölmüş" dedi Ozan mırıltıyı andıran bir sesle. Bunu şimdi neden söylediğini bilmiyordu fakat kelimeler istemsizce, aniden dudaklarından dökülmüştü.

"Hayatta olsaydı, sana yapılanlara engel olurdu. Ne pahasına olursa olsun, engel olurdu. Anneler öyle yapar çünkü. Funda Akhan, elinden geleni yaptı. Derim'in onun anısına tutunmaya ihtiyacı var. O anıyı kaybederse hiçbir zaman mutlu olamaz. Hiçbir zaman huzurlu olamaz."

Ozan öylece ona bakarken Anka kısa bir duraksama yaşadı ve yine alçak bir sesle devam etti. Ozan'ın Derim'i sevdiğini biliyordu ve ona zarar verecek her şeye engel olacağından da emindi.

"Başkalarından koruduğumuz kadar, Derim'i kendisinden de korumamız gerekiyor Ozan."

Anka, nihayet susarak Ozan'ın sonraki tepkisini beklemeye başladı. Başı öne eğik Ozan, düşünceli gözlerle yere bakıyordu. Anka'nın tedirginlikle beklediği süre nihayet son buldu ve Ozan başını yavaşça kaldırdı. Anka'nın gözlerinin içine baktı. Anka, o gözlerdeki teslimiyeti fark etmişti. Mutlulukla gülümsememek için kendisine zorlukla hâkim oldu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Ozan düz bir tonla.

"Onu o evden çıkarıp ele geçirirsen içinde hava alacağı bir sandığın içine tık. Sana bilgisini vereceğim taşıma firmasıyla bağlantıya geçeceksin. Onlar, o sandığı güvenli bir şekilde Ukrayna üzerinden Türkiye'ye sokacaklar. Sandığın sağlam olduğundan emin ol ve içine, iki gün boyunca ona yetecek kadar su bırakman kâfi. Türkiye'ye girişte kalanı ben halledeceğim."

"Patron soracaktır" dedi Ozan, tereddütlü bir bakışla.

"Biliyorum, soracak. Ama sen, bizim adamların onu Derim'e getirmek üzere senden teslim aldığını söylersin."

Ozan hızla başını iki yana salladı. "Buna inanmaz. Ben ona sormadan kimseye bir şey teslim etmem. Zaten ya kendisi ya da Jan gelip doğrudan benden teslim alırlar her şeyi. Kimseyi karıştırmaz."

Anka usanç dolu bir soluğu dudaklarının arasından bırakırken düşünceli gözlerle etrafta dolaştı. Konuşma süresince yalnızca iki kişi salonda dolaşmış başka kimse gelmemişti bulundukları yere. Birkaç dakika boyunca sessizce karşılıklı dikildiler. Anka'nın farklı planlar düşündüğünü belli eden yüzünü Ozan sabırla izliyordu. Genç kadın sonunda bakışlarını tekrar Ozan'ın gözlerine dikti.

"Benim teslim aldığımı söyleyeceksin."

"Nasıl?" dedi Ozan kaşlarını çatarak.

"Banu'yu ele geçirdiğindeki bunu mutlaka Derim'den öğrenirim, uzun süre bana ulaşamayacağı bir yerde olurum. Sen, benim aynen dediklerimi yap, Derim sorduğunda da; benim gelip Banu'yu teslim aldığımı söyleyeceksin. Bana bir şey diyemez."

"Öfkeden kudurur senin karıştığını öğrenirse."

"Bana borçlu!" dedi Anka, hızla başını Ozan'a doğru uzatarak. Bakışları kararlıydı. Üstelercesine yineledi sözlerini. "Bana borçlu Ozan! Bana hiçbir şey diyemez. Sen aradan çekil. Benim ısrarcı olduğumu söylersin. Ki zaten ben yüzleşmek zorunda kalacağım onunla, seni alt ettiğimi söylerim."

"Alt etmek?" dedi Ozan gözlerini kısarak.

Anka sıkıntıyla gözlerini devirdi ve masumca gözlerini iri iri açtı. "Bana olan sevgini kullandığımı söylerim."

"Bu hiç hoş değil" dedi Ozan çocuksu bir alınganlıkla.

"Bunu asla yapmam Ozan. Ama bu bizim aramızda kalabilir. Beni sevdiğini biliyorum. Aşil'in üzerine yemin ederim, bana olan sevgini asla böyle şeyler için kullanmayacağım.

Ama Derim'e olan sevgini kullanmaktan asla çekinmem. Şu anda da bunu yapıyorum, biliyorsun. Bunu Derim için yapıyoruz."

***

Alin, öğleden sonra sırf evdeki durumu kontrol edebilmek için Aşil'le birlikte erkenden eve dönmüştü. Aşil'i almaya gelen Chris ve Eren'in dışında arkadaki eskort araçta üç adam daha peşlerindeydi. Başka zaman olsa bu durumla alay edecek olan Alin, bu kez bunu iç rahatlatıcı buluyordu. Aşil söz konusu olunca alınan hiçbir tedbire abartı diyemezdi.

Eve vardıklarında tıpkı tahmin ettiği gibi Derim aşırı huysuzdu. O gün Anka'yla yalnızca bir kez konuşabilmişti. Derim, Anka'nın olduğunu sandığı yerden kilometrelerce uzakta olduğunu bilmeden genç kadınla beş dakikaya yakın konuşmuştu. Anka, yalnızca birkaç evrak almak için yukarı çıktığını ve yeniden binanın altında bulunan teknik bölüme inmesi gerektiğini söyleyerek telefonu kapamıştı. Derim çaresizce akşamın olmasını bekliyordu. Gün içerisinde en az birkaç kez konuşmaya alıştığı kadının sesini, uzun süre duyamamış olması huysuzluğu için geçerli bir sebepti.

"Sen neden erken geldin? Anka'yla birlikte gelmeyecek miydiniz?"

Alin umursamazca omuz silkti. "Kalan işleri evden halletmeye karar verdim. Maaşımı sen ödemiyorsun, bana hesap sormayı düşünmüyorsun değil mi?"

Derim sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Sana hesap sormuyorum Kızıl. Kardeşinle döneceğinizi düşünmüştüm. O neden gelmedi?"

"Çünkü henüz işi bitmedi. İşi bitince gelecek."

"Ne zaman bitecek?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hala telefonu kapalı."

"Biliyorum. Sana demiştim. Aşağıda telefon kullanılmasına izin verilmiyor."

"İç hat vardır ama?"

"Acil bir şey mi var?" diye diklenerek sordu Alin.

"Hayır" dedi Derim aceleyle.

"O zaman neden ısrar ediyorsun? Sırf oynaşmak için kızın onca işinin arasında Birim'in santralinden onu aramayı düşünmüyorsun değil mi?"

Derim hızla gözlerini kırpıştırıp bir adım geri attı. "Yalnızca nasıl olduğunu sormak istemiştim." dedi alçak sesle.

"İyi iyi, gelmeden önce aşağı inip kontrol etmiştim. Gayet iyi, merak etme." dedi Alin, ters bir sesle. Bakışlarını Derim'den kaçırıp etrafta dolaştırdı ve konuyu değiştirmek ister gibi devam etti.

"Ben mutfağa gidiyorum. Bir kahve alacağım, sonra da biraz çalışmam lazım. Aşil'le ilgilenirsin, değil mi?"

"Elbette ilgilenirim. Oğlum o benim."

"Hatırlattığın için sağ ol. Hiç farkında değildim." diye söylendi Alin, ileri adımlayarak.

Aşil'in varlığı büyük oranda Derim'in huysuzluğunu yok etmişti. Oğluyla zaman geçirdiği anlarda bambaşka bir adam oluyordu ve Alin, Derim'in bu yönünü yine takdir etmişti.

Derim, bir saate yakın Aşil'le birlikte aşağıdaki spor salonunda zaman geçirdi. Alin bundan şikâyetçi değildi çünkü o da yarım kalan işleri evden devam ettirebilmişti. Jan'la birlikte üzerinde çalışmaları gereken birçok şeyi de bu aralıkta halledebilmişlerdi.

Anka'nın uçağa binmeden evvel attığı mesajı okuduktan sonra silmişti. 14:50 uçağına yetişeceğini tahmin ediyordu kardeşi. Bu durumda 18:00 civarı İstanbul'a inmiş olacaktı ve tam trafiğin sıkışık zamanında, alandan Birim'e geçmesi, ardından oradaki aracını alıp eve gelmesi akşam onu bulacaktı. O saate kadar Derim'in huysuzluğunun katlanılabilir seviyede olmasını diliyordu.

Alin, akşam üzeri Birim'dekilerle görüştükten sonra rahat bir tonla "Gece, on gibi evde olacağını söyledi. Yemek için onu beklemeyecekmişiz." diye bilgilendirme yaptığında Derim sesini çıkarmamıştı fakat bu bilgiyi kendisinin doğrudan Anka'dan almayı tercih ettiği, bakışlarındaki hoşnutsuzluktan açıkça okunuyordu. Alin, onun bu bakışına aldırmamaya çalışarak yüzüne bir gülümseme oturtup Aşil'e döndü.

"Prensim, annen bu akşam geç gelecek. Seni benim yatırmamı ister misin?"

"Evet prensesim..." dedi Aşil neşeyle. "Ama en sevdiğim hikâyeyi de okuyacaksın bana."

"Define Adası'ndan hala bıkmadın mı?" dedi Alin, göz devirerek fakat bu yalnızca numaradan yaptığı bir tepkiydi. O kitabı en az Aşil kadar seviyordu.

Anka'nın geç gelecek olması nedeniyle akşam yemeğini dördü birlikte yediler. Alin dokuzu geçe Aşil'i uyutmaya çıktığında Derim, odaya girerek oğluna iyi geceler dileyip öptükten sonra ikisini yalnız bırakmış ve Jan'la birlikte çalışma odasına geçmişti.

Alin, yarım saat sonra aşağı indiğinde ev sessizdi. Telefonuna düşen Anka'nın mesajı yarım saate kadar evde olacağını söylüyordu. İçi rahatlayarak adımlarına devam etti. Kardeşinin yaptıklarını sorgulamıyordu. Kendince geçerli nedenleri vardı ve bu Alin için yeterliydi. Kardeşi, ne yaparsa yapsın onu her zaman desteklemiş, arkasını kollamıştı ve şimdi de o, bunu yapıyordu. Onlar için bu gayet doğal bir davranış şekliydi.

İki adamın hala çalışma odasında olduklarını tahmin etti. İşi biten ve mutfağı düzenli bir şekilde bırakan Jaques'ın ardından mutfak da, ev kadar sessizliğe bürünmüştü. Birkaç spot ışığının aydınlattığı loş mutfağa girdiğinde bunun yeterli olduğuna kanaat getirerek daha fazla ışık açma ihtiyacı duymadı ve dolaba ilerleyerek, soğuk bir şişeyi çıkarıp kendisine bir kadeh beyaz şarap doldurdu.

Arkasında hissettiği bir hareketle başını omzunun üzerinden geriye çevirdiğinde Derim'le göz göze geldi. Genç adamın hala huzursuz olduğu belliydi.

"Artık suratını düzeltsen mi acaba? Bütün gün surat astın. Geliyor işte. Yarım saate kadar burada olacak."

"Biliyorum, biraz evvel konuştuk."

"Neden hala rahatlamadın o zaman?"

Derim ileri adımlayarak Alin'e yaklaştı ve çenesiyle genç kadının önünde, ada tezgâhın üzerinde duran şişeyi işaret etti.

"Bir kadeh de bana koysana."

Alin başını sallayarak mutfağın içinde hareketlendi ve sol tarafında kalan üst dolaplardan bir kadeh daha alarak yeniden eski yerine döndü. Kadehi doldururken yan gözle Derim'e hızlı bir bakış attı.

"Bartın hala çalışma odasın da mı?" diye sordu.

Derim ona uzatılan kadehi alırken başını salladı onaylayarak. "Marcel'le bir sonraki dövüş programı üzerinde çalışıyorlar."

"Ne zaman olacak?"

"Nisan için plan yapıyorlar."

"Sen de gidecek misin?"

"Hayır, nisanda Aşil'in doğum gününde burada olmak istiyorum."

"18 Nisan'a mı denk gelecek?"

"Hayır" dedi Derim. "Nisan sonu olacak."

"Ee, o zaman?"

"Doğum gününden sonra Aşil'i Çin'e götüreceğim. Doğum günü hediyesi."

Alin hatırlamış gibi kaşlarını kaldırarak başını salladı. Derim'in Aşil'e doğum günü hediyesi, dünyanın en büyük akvaryumunu görmesi için planladığı seyahatti.

"Aşil çok sevinecek."

"Umarım" dedi Derim dalgın bir tonla. Kadehinden bir yudum aldı.

"Seni rahatsız eden ne Akhan?" diye sordu Alin aniden. "Bütün gün, Gece'yle yalnız bir kere konuşabildin diye mi bu huysuzluk?"

Derim birkaç saniye boyunca Alin'e baktı ve kalçasını ada tezgâha yasladı.

"O da var... Ama aslında bir süredir kafama takılan bir şeyi sana sormak istiyordum. Bir türlü seninle yalnız kalamadık."

Alin soran gözlerle genç adama baktı.

"Ne soracaksın?"

Derim huzursuzca ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı ve elindeki kadehi yavaşça tezgâhın üzerine bıraktı. Başını usulca kaldırdı ve gözlerini Alin'in Anka'nın aynısına sahip olan elektrik mavisi gözlerine dikip dalgınca konuştu.

"Gözleriniz aynı..." diye mırıldandı. "Ama sana bakınca ona baktığımda hissettiğim gibi hissetmiyorum." diye aynı mırıltılı, dalgın sesle devam etti. Bundan dolayı hissettiği şaşkınlık ses tonundan anlaşılıyordu.

Alin alaylı çıkan bir gülüşü dudaklarının arasından dışarı salıverdi ve alaycı bir tonla karşılık verdi.

"İçimin rahatladığını söylemem gerek. Tipim değilsin."

Derim de tıpkı onun gibi gülümsedi ve başını salladı.

"İtitraf etmeliyim. Sen de benim tipim değilsin."

"Çok şükür, içim rahatladı." dedi Alin aynı alaycılıkla. Sesindeki neşeyi gizlemiyordu. "Bunu mu soracaktın? Gözlerimiz aynı olsa da, neden bana karşı öyle hissetmediğini mi?"

Derim çenesini kaldırdı *'Hayır'* der gibi. Yüz ifadesi birkaç saniye önceki neşeyi kaybederek ciddi bir ifadeye büründü ve aniden sorduğu soru dudaklarından dışarı döküldü.

"Anka'nın atakları ne zaman başladı?"

Alin, sorulan soruyla gerilerek kıpırdandı ve tıpkı genç adam gibi kalçasını tezgâha dayadı. Elindeki kadehi, yavaşça

tezgâhın üzerine bırakarak kollarını göğsünde çapraz kavuşturdu ve çenesini hafifçe yukarı kaldırarak dik bir tonla sordu.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Küçüklüğünde mi başladı? Ne oldu?" diye üsteledi Derim, Alin'in sorusunu geçiştirerek.

Alin karşılık vermeden öylece adama bakıyordu. Derim tekrar üsteledi. "Ataklar ne zaman ve neden başladı? Sebebi ne?"

Alin, Derim için uzun denecek bir süre cevap vermeden adamın yüzünü inceledi. Bakışları biraz evvelki dostça ifadeyi kaybetmişti ve dik dik, öfkeli denecek bir şekilde bakmaya devam ediyordu. Nihayet dudaklarını aralandı ve adeta Derim'in göğsüne keskin bir hançeri ağır ağır sokarcasına yavaşça kelimeleri dudaklarından dışarı salıverdi.

"Gece'nin daha önce atakları yoktu. İlki, Aşil'in ilk düşük tehlikesinde ortaya çıktı. Ve sonra, ne zaman panik yaşasa aynısı oldu."

Derim öylece kalakalarak Alin'e bakıyordu. Alin'in ilk atağın Aşil'in düşük tehlikesinde ortaya çıktığını söylemesi doğru değildi. İlk atağı Derim çok net hatırlıyordu. İçinde kavurucu bir ateş dolaşmaya başladığında kılcal damarlarında dahi bu ateşi hissediyordu. Bedeni ateşe tutulmuş gibi titredi. Alin, gözlerini kısarak dikkatle karşısındaki adamı izliyordu. Yüzündeki acı ifadesi öylesine netti ki, Alin, o an acıyla kıvranan adama acımalı mı yoksa kızmalı mıydı karar veremedi.

"Sen biliyordun?" diye sordu Alin, emin olduğu bir tonla. Başını ağır ağır sallayarak devam etti. "Daha önce... Senin yanındayken de geçirdi, değil mi? Biliyordun?"

"İlk olduğunu düşünmemiştim" diye mırıldandı Derim, zorla çıkardığı alçak, suçluluk dolu bir sesle.

"Çünkü umudunu kaybetmişti ve panik yaşadı" diye üsteledi Alin kızgın çıkan bir tonla. "Bizim ona ulaşabileceği-

mizden umudunu kesmişti aslında ve kurtulamayacağını sandı."

Derim başını iki yana salladı kabullenmezcesine. Alin'in ona öfkeyle bakan gözlerine haksızlık yaptığını söyleyemezdi. Kafasının içinde düşünceler ışık hızıyla geçiyordu.

"O çok inatçı. Umutsuzluğa kapılmaz. Kapılmamıştır." dedi sayıklar gibi. Ses tonunun savunma yüklü tınısından hoşlanmamıştı fakat o an başka türlüsü elinden gelmiyordu.

Alin ileri doğru bir adım attı ve işaret parmağı ile sertçe genç adamın göğsünü dürttü.

"Ama bir şekilde çaresizlik hissetti... Hissetti ki, panik yaptı ve soluğu kesildi."

"Korktuğunu söyledi." dedi Derim, boş bakışlarla karşısındaki kadına bakarak. Göğsüne sertçe vuran parmağın farkında değil gibiydi. "Korktuğu için soluk alamadığını söyledi." dedi, yine dalgın bir tavırla. "Yata saldırdıklarında atak geçirmediğini söyledi... Korkmamış." derken son kelime dudaklarından yine sayıklar gibi çıktı.

Alin kaşlarını çattı. Yeni fark ettiği gerçeği sindirmek ister gibi birkaç saniye susarak adama baktı. Yeniden ters bir sesle konuşmaya başladığında işaret parmağını tehdit eder gibi yine sertçe Derim'in göğsüne bastırdı.

"Bir daha ona çaresizlik yaşatırsan seni öldürürüm Akhan. Sakın bir daha kardeşimi çaresiz bırakma."

"Asla!" dedi Derim çabucak. Bu düşüncenin bile onu dehşete düşürdüğü iri iri açılmış gözlerinde okunuyordu. "Asla böyle bir şey olmayacak!" diye üzerine bastırarak tekrarladı.

Alin kaşlarını çatarak genç adamı süzdü. Anka'nın yata yapılan saldırıda atak geçirmemesini yeni fark etmesi onu da karmaşaya düşürmüştü. Düşünceli bir tonla, medet umar gibi sordu.

"Sence bitti mi?"

Derim derin bir uykudan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı ve sanki ilk defa görüyormuş gibi Alin'e baktı. Bakışları suç-

lulukla çabucak aşağı indi. Huzursuzca kıpırdandı. Neden sonra bakışlarını yeniden Alin'e kaldırdığında onu temin eder bir ifadeyle başını salladı.

"Bitecek... Bir daha olmayacak. İzin vermeyeceğim."

"Neye izin vermiyorsun?" diyen ve arkalarından gelen sesle birlikte, ikisi de bakışlarını mutfaktan içeri giren Anka'ya çevirdiler.

Anka önce çabuk bir bakışı kardeşine attı ve ardından gözleri sorarcasına Derim'e çevrildi. Adamın yüzündeki suçluluk ifadesi gözünden kaçmamıştı. Onu yine neyin bu hale getirdiğini merak ederek sorusunu yineledi.

"Neye izin vermiyorsun?"

"Nihayet geldin! Bütün gün kafamı ütüledi. Bir daha telefonunun kapalı olmasına izin vermeyecekmiş." dedi Alin atılarak. Ardından çabucak ekledi. "Bir kadeh şarap da sana doldurayım mı? Gün ışığı görmeden bütün gün bodrumda çalışmak yormuştur."

Anka, yüzüne zoraki bir tebessüm oturtarak kardeşine baktı. "Harika olur. Yorucuydu gerçekten."

"Mon Phénix." dedi Derim alçak bir tonla. Elini, genç kadına doğru uzatırken ona doğru bir adım attı ve karşısına gelen kadının beline kolunu dolayarak kendisine çekti. Dudaklarını, genç kadının başının üzerine bastırdı.

"Bir sonrakine bu işleri Kızıl yapsa çok daha iyi olur bence."

Anka, parmaklarının ucunda yükselerek kollarını genç adamın boynuna doladı ve ona sarıldı. Derim'in arkasında kalan kardeşiyle göz göze geldi.

"Alin çabuk sıkılıyor bu işlerden. Her şeyin yolunda gideceğinden emin olmalıydım." diye karşılık verdi. Dudaklarını genç adamın yanağına bastırdı. Başını hafifçe geri çekerek azarlar bir tonla devam etti. "Telefon aramalarına sınırlama koymayı düşünüyorum."

Derim hoşnutsuzlukla baktı genç kadına. "Aklından bile geçirme."

Alin, kardeşine de bir kadeh doldururken yan gözle onlara çabuk bir bakış atıp sadece Anka'nın anlayabileceği imalı bir tonla sordu.

"Her şey yolunda mı bari?"

"Evet, yolunda..." dedi Anka aynı imalı tonla. "Her şey tam da istediğim gibi."

"Ne güzel." dedi Alin, hainice gülümseyerek. Onlara doğru adım atarken elindeki kadehi kardeşine uzattı.

"Al bakalım. Yorgunluğunu üzerinden atmana yardım eder."

Anka, belinde Derim'in kolu sarılı halde geriye doğru bir adım attı. Diğer kolunu tıpkı onun gibi genç adamın beline sararak boştaki eliyle kadehe uzandı. Kadehten büyük bir yudum aldı. Gözlerini yumup memnuniyetle gülümsedi.

"Çok iyi geldi bu." dedi gözlerini geri açarak. "Teşekkür ederim." diye devam ederken bu teşekkürün şarap için olmadığını iki kardeş de biliyordu.

Derim dudaklarını tekrar genç kadının başına bastırdı ve alçak sesle mırıldandı.

"Sen kadehini bitir, ben yukarı çıkıp küveti hazırlayayım. Sıcak bir banyo iyi gelecektir."

Anka bakışlarını Derim'e kaldırdı. Berrak bir gülümsemeyle adama bakarken başını salladı. Elindekini yukarı kaldırdı hafifçe.

"Bunu bitireyim, Aşil'i çabucak kontrol edip geliyorum hemen."

"Keyfine bak, mon Phénix." dedi Derim, içten bir gülümsemeyle. Dudaklarını hızlıca genç kadının dudaklarına dokundurdu ve kolunu isteksizce belinden çekerek uzaklaştı. İki saniye boyunca özlem dolu gözlerle genç kadının yüzünü taradı ve belli belirsiz başını sallayarak, topuklarının üzerinde dönüp mutfaktan çıktı.

"Şu herife her defasında dalasım geliyor ama sana öyle bakıyor ya, yükseldiğim gibi iniyorum maalesef." diye söylendi Alin hoşnutsuzlukla.

"Neden dalmak istiyorsun şimdi? Huysuzluğunun dışında, başka ne yaptı bugün?"

"Boş ver." dedi Alin umursamazca elini sallayarak. Temkinli bir bakışı kapıya doğru hızlıca atıp bakışlarını yeniden kardeşine çevirdi. "Tamam mı?"

Anka başını salladı. Yeniden kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. "Tamam. Kabul etti."

"İnşallah çocuğun başını yakmazsın. Akhan öğrenince hırsını ondan çıkarmaya kalkarsa bu kez sana bakışı makışı demem, direkt dalarım haberin olsun."

"Derim, Ozan'ı incitmez." dedi Anka kendinden emin bir sesle. Sorarcasına kardeşine baktı. "Yiyecek bir şeyler var mı? Gerginlikten uçakta yemedim. Açlıktan ölüyorum."

Alin arkasını dönerek buzdolabına ilerledi. "Otur şuraya. Hemen bir tabak hazırlayayım sana."

Anka, ada tezgâhın önündeki taburelerden birine otururken Alin devam etti konuşmaya. "Birim'de çok vakit kaybetmedin sanırım?"

"Hayır." dedi Anka alçak sesle. "Yalnızca pasaportu bırakıp çıktım."

"Kafana koyduğunu yaptığında sadece Akhan kudurmayacak, biliyorsun değil mi? Mehmet amcayla Süleyman abi de kuduracaklar."

"Derim'in yapmasına izin vermeyeceğim!" dedi Anka inatçı bir tonla. "Onlarla başa çıkabilirim." Alin'in mikrodalgaya koyduğu tabağı izledi. Kadehinden yeniden küçük bir yudum aldı. Günün gerginliğinden yeni yeni uzaklaşıyormuşçasına omuzları gevşemişti. Dirseklerini tezgâhın üzerine dayadı ve mikrodalganın önünde zamanı bekleyen kardeşine baktı.

"Beni idare ettiğin için teşekkür ederim." dedi, minnet dolu alçak bir tonla.

"Saçmalama! Birbirimize teşekkür etmiyoruz, biliyorsun."

Anka usulca başını salladı. Huzursuz bir sesle devam etti. "Avcı'ya söylemem gerek. Taşıma firmasıyla onun konuşması gerekecek."

"Dert etme, halleder o."

"Ozan'a yalnızca senin bildiğini söyledim. Ki yalan değildi. Avcı'nın da öğrenmesinden hoşlanmayabilir."

"Bizim birbirimizden bir şey saklamayacağımızı tahmin etmesi gerekir. Şimdiye kadar Avcı'dan gizli ne yaptık ki?"

"Sanırım bazen bunu anlamakta zorluk çekiyorlar."

"Saçma!" dedi Alin elindeki tabakla kardeşine yaklaşırken. "Anlaşılmayacak nesi var bunun? Kardeşiz biz. Herhalde birbirimizden bir şey saklamayız."

Anka önüne konan tabağa iştahla baktı. Alin'in geriye dönüp çekmeceden bir çatal almasını sabırsızlıkla bekledi. Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi.

"Jaques yine döktürmüş. Lazanya harika görünüyor."

"Adam gerçekten müthiş. Akhan sayesinde onun yemeklerini yediğimiz için, biz de çok şanslıyız bence."

Anka küçük bir kız çocuğu gibi neşeyle kıkırdadı. Yemeğini hızla yemeye başladığında Alin de bir tabure çekerek yanına oturdu, şarabına devam ederken kardeşini izlemeye başladı.

"Ozan'a sorabildin mi? Ne planlıyor? Meraktan çatlayacağım. Grenkov'u nasıl alt edecekler?"

Anka, ağzı yarı yarıya dolu halde homurdanmaya benzer bir sesle karşılık verdi. "Bana bir şey anlatmadı ama o kısmı halletmiş sanırım. Derdi Banu'yu evden çıkarmak şu an."

"Bu heriflerin ketumluğundan nefret ediyorum." diye söylendi Alin, kadehini dudaklarına götürürken.

"Sen sanki onlardan farklısın." dedi Anka imalı bir tonla. Yeniden dolu bir çatalı ağzına soktu.

"Biz dolap çeviriyoruz." dedi Alin, adeta haklı nedeni varmış gibi.

"Kesinlikle," dedi Anka gülümseyerek.

"Akhan kuduracak biliyorsun, değil mi?"

Anka umursamazca omuz silkti. "Belki bir süre. Ama çok ileride bunun rahatlığını yaşayacak, biliyorum."

Alin bir süre kardeşini izledi. Başını iki yana salladı. "Senin gibi bir kadını zor bulur. Umarım her zaman kıymetini bilir."

"Biliyor Alin" dedi Anka yumuşak bir sesle. Çabucak yediği tabağı yarılamıştı. Çatalını tabağın kenarına bırakıp şarabına uzandı. Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Geçmişi temcit pilavı gibi sürekli önümüze koymanın kimseye faydası yok. Aşil çok mutlu. Kendisini daha önce hiç olmadığı kadar çok güvende hissediyor. Bu, beni de mutlu ediyor. Derim hatalarının farkında ve telafi etmek için elinden geleni yapıyor. Bunu görmezden gelemem."

"Çünkü ona karşı çok güçlü duygular besliyorsun o yüzden."

Anka yan gözle kardeşine baktı. Çatalına yeniden uzanırken manidar bir tonla karşılık verdi. "Öyle olmasa her şeyin daha farklı olacağını sen de biliyorsun. Aşil'in varlığı bunun ispatı zaten."

Küçük bir parçayı daha ağzına atıp yavaşça çiğnedi. Tabakta kalana düşünceli gözlerle baktı. İştahı kaçmış gibi çatalı yavaşça geri bıraktı. Bakışları tabağa kilitli, kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Hissettiklerimde yanılmadığım için memnunum. Onun içinde, görünenden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Beni ona çeken göstermedikleri oldu."

Bakışlarını yukarı kaldırıp duru gözlerle kardeşine baktı ve adeta ondan af diler gibi garip bir yüz ifadesiyle "Onun içindeki cehennem çocuğunu seviyorum." dedi dürüstçe itiraf ederek. "Belki bunu ona hiçbir zaman söyleyemeyeceğim. Bunu duymayı şu an kaldıramaz. Belki kendisini hiçbir

zaman affetmeyecek. Ama ben umudumu kesmiyorum. Bir gün, içinde saklanan tüm şeytanları azlettiğinde buna da hazır olmuş olacak. O zamana kadar hala annesinin oğlu olarak kalmasını sağlayacağım. Annesinin oğlu olduğu sürece, umut her zaman olacak benim için."

***

Alin mutfağı kendisinin toplayacağını söylediğinde Anka, ona minnetle bakarak ağır adımlarla mutfaktan çıkıp yukarı kata çıkmak için evin içinde ilerlerdi. Önce Aşil'in odasına uğrayıp uyuyan oğlunu izledi bir süre boyunca. Yatağın üzerine saçılmış dağınık sarıya çalan saçlarına, yanağını üzerine dayağı minik eline gülümseyerek baktı. Bacaklarının üzerine toplanmış yorganı yavaşça çekerek yeniden üzerini örttü fakat bunun en fazla bir saat süreceğini biliyordu. Aşil, dağınık yatmayı belki de hayatı boyunca bırakmayacaktı.

Oğlunun yanağına yumuşak bir öpücük bırakıp usulca saçlarını okşadı ve yavaşça yerinde doğrularak odanın kapısına yöneldi. Odadan çıkmadan evvel son kez yeniden oğluna sevgi dolu gözlerle baktı ve koridora çıkarak yavaşça kapıyı kapadı.

Karşıdaki odaya ilerleyerek kapıyı açtı. Derim, odanın içinde bulunan kanepeye oturmuş düşünceli gözlerle karşıya bakıyordu. Açılan kapıyla birlikte bakışlarını o tarafa çevirdiğinde ikisinin bakışları karşılaştı. Anka gülümseyerek ona bakarken Derim, derin bakışlarını genç kadının üzerine kilitlemişti. Anka ağır adımlarla genç adama doğru ilerledi. Hiçbir çekince hissetmeden bacaklarını iki yana açarak genç adamın kucağına oturdu. İkisi yüz yüze birbirlerine bakarken Anka, ellerini kaldırıp parmaklarını genç adamın dağınık saçlarının arasına soktu. Derim'in kolları beline dolandı.

"Hala huysuzluğa devam mı?" diye sordu Anka, alçak bir sesle. Yüzündeki gülümsemeyi silememişti fakat küçük bir çocuğu azarlar gibi çıkmıştı kelimeler dudaklarından.

"Seni özlemem huysuzluk olmuyor."

"Ulaşamadığında oluyorsun yani?"

"Belki biraz." dedi Derim, çocuksu bir ifadeyle yüzünü buruşturarak.

Anka kıkırdayarak başını eğdi ve dudaklarını genç adamın dudaklarının üzerine bastırdı. Kısa ancak etkili bir öpücüğü genç adamın dudaklarının üzerine bıraktı ve başını hafifçe geri çekerek gözlerini ayırarak konuştu.

"Her zaman ulaşamayabilirsin. Bu konuda kendini eğitmen gerekecek."

"Denerim." dedi Derim uysalca.

"Nedense bu uysallığın bana hiç inandırıcı gelmiyor."

"Banyo yapmak ister misin? Küveti hazırladım." dedi Derim konuyu çabucak değiştirerek.

Anka sitemle başını iki yana salladı. "Senin kadar çabuk konu değiştiren adam görmedim."

"Yorgun olmalısın. Yardımcı olmaya çalışıyorum."

Anka gözlerini muzır bir ifadeyle ayırdı ve hevesle sordu. "Beni de yıkayacak mısın?"

"İster misin?"

"Asla hayır demem."

"Hadi o zaman." dedi Derim ve kollarıyla sıkıca belinden kavradığı kadınla birlikte aniden ayağa kalktı. Anka bacaklarını genç adamın beline sardı ve kollarını boynuna doladı. Derim banyoya doğru adımlarken dudaklarını genç adamın başına bastırdı.

"Gerçekten takdire şayan bir sevgilisin." diye mırıldandı keyifli bir tonla.

"Öyleyim değil mi?" diye sordu Derim, emin olmak istercesine.

"Çabuk öğreniyorsun. Kesinlikle öylesin." dedi Anka, güvence veren bir tonla.

"Aslında sen güzel öğretiyorsun. Bence o yüzden."

"Bana da kredi verdiğin için teşekkür ederim." dedi Anka, neşeli bir sesle. Banyoya ulaşmışlardı ve Derim yavaşça genç kadını ayaklarının üzerine basması için aşağı bıraktı.

Anka, ayakları yere basar basmaz kafasını çevirerek büyük küvete baktı. Köpükler neredeyse taşmak üzereydi. Gözleri keyifle parladı ve bakışlarını yeniden Derim'e çevirdi.

"Kesinlikle çabuk öğreniyorsun." dedi ve ileri adımlayarak banyo tezgâhının üzerinde duran bir lastikle çabucak saçlarını tepesinde topladı. Hızla üzerindekileri çıkarmaya girişti. Siyah balıkçı yaka kazağı başından çekip çıkardı. Yüzüne düşen birkaç tutama aldırmadı. Üzerinde siyah dantel sutyenle kalmış olmasını umursamadan siyah kadife dar pantolonunun beline uzandı. Pantolonu da çabucak bacaklarından sıyırıp çıkararak yere attı. Üzerinde yalnızca siyah iç çamaşırlarıyla ilerleyerek küvete yaklaştı. Başını omzunun üzerinden geriye çevirdi ve doğal bir sesle sordu.

"Sen katılmıyor musun?"

"Katılabilir miyim?" diye sordu Derim, istekli bir yüzle. O ana kadar yoğun bakışlarla genç kadını izlemişti sessizce.

"Bu kadar nazik olman bazen beni şaşırtıyor." dedi Anka, tasvip etmez gibi başını iki yana sallayarak.

"Yorgun olduğunu biliyorum. Belki tek başına keyfini çıkarmak istersin diye düşündüm."

"Beni yıkayacağını söylemiştin?"

"Sen keyfini çıkardıktan sonrası için demiştim."

"Seninle de keyfini çıkarabilirim."

Derim çocuksu bir gülümsemeyle ona baktı ve üzerindeki tişörtü başından çekerek çabucak çıkardı. O, pantolonunu çıkarırken Anka, üzerinde kalan iki parça iç çamaşırdan her zaman yaptığı bir şeymiş gibi doğal bir tavırla kurtularak küvetin içine girdi. Köpüklerin arasında kayarak sırtını küve-

tin başına yasladı ve gözlerini yumarken dudaklarının arasından rahatlamış, huzurlu bir soluk sesli bir şekilde keyifle dışarı döküldü.

Derim çırılçıplak banyonun içinde ilerleyerek küvete yaklaştı. Bir bacağını kaldırarak ayağını küvete soktu ve birkaç saniye içinde küvetin içine girerek Anka'nın arkasına yerleşti. Kollarıyla genç kadını sararak sırtını göğsüne yasladı. Başını aşağı eğip dudaklarını genç kadının yanağına bastırdı.

"Öyle doğal bir kadınsın ki seni izlemekten inanılmaz bir zevk alıyorum."

"Röntgenciyim demiyorsun da." dedi Anka alaycı bir sesle.

Derim'in göğsü dudaklarının arasından kaçan gülümsemeyle sarsıldı.

"Seninle birlikteyken daha önce bilmediğim huylarımla yüzleştiğim bir gerçek."

"Röntgenci olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Derim, geçmişten gelen acı dolu bir sahneyi hızla zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir zamanlar Anka'yı yine bir banyoda ilk kez çıplak görmüştü ve aklında kalan yalnızca bedenindeki morluklardı. Gözlerini suçlulukla yumdu ve zorlukla yutkundu. Ses tonunun sevecen çıkmasına çaba harcayarak alçak, hüzünlü bir tonla karşılık verdi.

"Sadece seni izlemeyi seviyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Biliyorsun, tek göz oyan sen değilsin!"

Anka'nın alaycı çıkan fakat yer yer tehdit dolu kelimeleriyle, Derim'in bu kez yüksek sesli attığı kahkaha banyoda yankılandı. Yüzünü genç kadının boynuna bastırıp dudaklarını narin tene dokundurdu.

"Kıskanç değilsin biliyorum." dedi alayla.

"Tabii ki değilim!" diye çabucak karşılık verdi Anka, aksi bir tonla.

Derim, dudaklarını genç kadının omzuna sürterken beline sardığı bir kolunu, yavaşça yukarı kaydırıp bir avucunu Anka'nın göğsünün üzerine kapadı. Bu dokunuş, Anka'nın hazla derin bir soluk almasına, gözlerini yumarak başını Derim'in omzuna yaslamasına neden oldu.

"Biz daha önce banyoda hiç sevişmedik değil mi?" diye sordu alçak bir sesle. Ses tonu hissettiği arzuyla kısılmıştı.

"Hayır." dedi Derim dudaklarını yeniden genç kadının omzuna sürterek. Boynuna ulaşan dudaklarını yumuşakça yeniden genç kadının tenine bastırdı.

"O zaman bunu mutlaka gerçekleştirmeliyiz."

Derim'in dudakları, boynundan yanağına doğru kayarken göğsünün üzerinde olan eli hareketlendi ve parmakları göğüs ucunu sıkıştırdı. Anka, haz dolu, sesli bir soluğu dudaklarının arasından dışarı salarken aceleyle ekledi. "Kesinlikle bunu gerçekleştirmeliyiz."

"Sen ne zaman, ne istersen mon Phénix." dedi Derim yoğun, arzu dolu bir tonla. "Sen ne istersen..."

18. BÖLÜM

Çarşamba öğleden sonra ikide Derim'in evindeki çalışma odasında yedi kişi toplanmıştı.

Süleyman, sabah erkenden çıktığı Moskova'dan, öğlene doğru İstanbul'a varmıştı ve alanda onu karşılamaya gelen araca binerek doğruca Derim'in evine geçmişti. Onun yolda olduğu sırada Mehmet Aydar ve Avcı, öğle yemeğinden önce eve varmışlardı ve evdekilerle birlikte sakin bir öğle yemeği yemişlerdi. Süleyman'ın gelişinin ardından hep birlikte birer kahve içip çalışma odasına yollanmışlardı.

Masanın başında oturan Mehmet Aydar, nihayet gündemdeki konuları konuşmak için açılışı yapmıştı.

"Önce Konsey'de konuşulanları değerlendirelim..." diyerek Derim'e baktı ve ardından bakışlarını Süleyman'a çevirdi. "Sonrasında Moskova tarafını konuşalım ve ne durumda olduğumuzu belirleyelim."

Derim başını sallayarak oturduğu sandalyenin arkasına yaslandı. Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve tek düze bir tonla konuşmaya başladı.

"Anlatacaklarım epey uzun. Fakat bir kısım planları yapabilmem konusunda çokça bilgi edindiğim de bir gerçek..."

Masanın etrafında oturanlar dikkatle onu dinlerken başta sorulan birkaç soru sonrası uzun süre hiçbirinden ses çıkmayacaktı. Derim kısa bir nefes alarak sözlerine devam etti.

"Konsey'in başındaki Lord Carrington, bildiğiniz gibi hem aristokrat sınıfından hem de İngiltere'deki büyük toprak sahiplerinden. Bununla birlikte Singapur merkezli bir bankaya da sahip. Bu yalnızca görünürde sahip oldukları... Ayrıca Konsey'in diğer üyeleri ile birlikte İsviçre'deki CTW Bank'ın gizli ortağı."

"Açılımı, Central of the World Bank, değil mi?" diye sordu Avcı kaşlarını kaldırarak teyit etmek istercesine.

Derim'in dudağının ucu alayla kıvrıldı. "Aslında Control of the World Bank. Kendi aralarında böyle hitap ediyorlar. Esprili olduklarını inkâr edemem."

"Bir vakıf bankası olduğunu sanıyordum orasının?" dedi Alin, sorarcasına Derim'e bakarak.

"Resmi olarak öyle görünüyor ama aslında Konsey'in bankası." diye karşılık verdi Derim, Alin'in sorusuna. Ardından çabucak sözlerine devam etti. "Herhangi bir ülkede kontrol sağlamak istediklerinde bilindik Batı stratejisiyle hareket ediyorlar. Böl, parçala, yönet... Önce, o ülkedeki azınlıktaki güçlere büyük krediler açarak silahlanmalarını sağlıyorlar. Ülkeyi karıştırdıktan sonra, kontrol edebilecekleri adamları lider olarak başa getiriyorlar. Başa getirdikleri adamlara borçlarını sürekli hatırlatarak istedikleri gibi yönetim sağlamasını istiyorlar."

Derim, bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirerek emin olduğu bir sesle devam etti. "Biri sana ciddi anlamda borçlanırsa kontrol artık sendedir. Başa geçen adamlar, güçlerini devam ettirebilmek için silahlanmaya devam etmek zorundalar. Silahlanma bedava olamayacağı için sürekli kredi almak ve hâlihazırdaki borçlarına yenilerini eklemek durumunda kalıyorlar. Bu borçlar nedeniyle de aslında kontrol onlarda değil, Konsey'de oluyor. Bu arada Konsey, o ülkenin kaynaklarını tüketene kadar kendi çıkarları için kullanıma açıyor. Kredi faizleri inanılmaz yükseklikte ve o kaynaklar hiçbir zaman yeterli olmuyor."

"Willem Bjorn Van de Velde, Belçikalı bir milyarder. Resmi olarak mücevher işi yapıyor ve gözü sürekli Afrika'daki elmas madenlerinde. Gayriresmi olarak silah satışı yapıyor. Ortaklık yaptığı silah tüccarları var. Aynı şekilde uluslararası teknoloji firması olan Amerikalı Aaron Scott'un gözü de, kobalt madenlerinde. Bilgisayar parçalarında bu maden kullanılıyor bildiğiniz gibi. Aynı maden, Amerikalı Otomobil üreticisi Lars Van Dijk ve Alman Otomobil üreticisi Erich Schroder'in de göz bebeği. Dijk Hollanda kökenli. Elektrikli otomobillerde de kobalt madenine ihtiyaç var. Verilen krediler kazançlarının yanında cep harçlığı gibi kalıyor. Kontrolü sağladıkları ülkelerin kaynaklarını sonuna kadar sömürüyorlar. Konsey'in bir diğer üyesi olan İngiliz Sir Colin Wilson, enerji sektöründe. Onun derdi de Ortadoğu ve Arap yarımadasındaki petrollerin kontrolünü elde edebilmek."

Derim, derin, uzun bir soluk alarak konuşmasına ara verdi. Birkaç saniye sonra yeniden konuşmaya başladığında sesindeki bıkkınlık ve tiksinti açıkça belli oluyordu.

"Hepsinin bir çıkarı var açıkçası. Ölen, kalan, umurlarında değil. Geçmişte Irak, Libya, Suriye ve Afrika'daki ülkelere yaptıkları şeyler aynı. Ülkeleri parçalayarak güçsüz bırakıyorlar ve sonra kendi oyun alanlarına çeviriyorlar. Tek istedikleri, sahip oldukları gücü daha da büyütmek ve dünyanın kontrolünü ellerinde tutmak. Görünürde hepsi sıradan hayatlar yaşayan, bilindik zenginler. Fakat batıdaki ülkeler de dâhil, istediklerini başa getirip onlara ters düşenleri indirebiliyorlar. Batı'daki seçimlere katılan liderlerin kampanya süreçleri çok masraflı, biliyorsunuz. Kendilerine uygun olan adayın kampanyasını destekleyip bağışlarda bulunuyorlar ve geri planda istedikleri yaptırımları da rahatlıkla gün yüzüne çıkartabiliyorlar. Para her kapıyı açan bir anahtar ve para desteğini kaybeden, zaten etkinliğini de kaybediyor. Borçlandıkları sürece kontrol, aslında onların değil, para sahibinin oluyor. Tüm bu anlaşmaları kayda alıyorlar ve aktardık-

ları paraları her zaman bir tehdit unsuru olarak kullanıyorlar. Sonuçta politikayla uğraşan hiç kimse, bulundukları konuma gelebilmek için kimlerle, ne anlaşmalar yaptıklarını kamuoyunun bilmesini istemez. Bu tehdit, üzerlerinde her zaman kullanılıyor ve doğal olarak açılması zor olan birçok kapıyı da açıyor."

"Vay be!" dedi Alin şaşkın bir yüzle.

Mehmet Aydar, tahmin ettiği gerçekleri duyduğunda dimdik gözlerle Derim'e baktı. Diğerleri duyduklarını hala sindirmeye çalışıyordu.

"Türkiye üzerindeki planları ne?" diye sordu Mehmet Aydar, gergin bir sesle.

Derim başını iki yana sallayıp tek kaşını kaldırdı. "Sence?" dedi ürkütücü bir gülümsemeyle. "Aynı taktiği uygulayacaklar. Ülkede karmaşa çıkarıp uçlar belirleyecekler ve sonra o uçları birbirine düşman edecekler. Böl, parçala, yönet... Türkiye maden açısından zengin bir ülke. Bu fırsatı kaçırmayı düşünmüyorlar."

"Senden istenilen ne?"

Derim, soruyu soran Süleyman'a baktı. Kara gözlü adamın bakışları ateş saçıyordu.

"Ürettiğim silahları Doğu'ya aktarmamı istiyorlar. Sınırın ötesinde görüşmeler yapmışlar. Onlara yolu açacak politikacılarla anlaşmaları sağlamışlar."

"Kimler olduğu belli mi?" diye atılan Avcı'ydı. Genç adamın yüzü diğerleri gibi gergindi.

"Henüz bana isim vermediler ama neredeyse tepeye kadar ulaştıkları belli."

"Bu isimlere nasıl ulaşacağız?" diye sordu Alin, karmaşık bir yüzle. "Sen isimleri belirleyene kadar iş işten geçmiş olabilir."

Derim başını onaylarcasına salladı. "Dikkat çekmemek için üstelemedim isim konusunda. Benim de onlar gibi yal-

nızca güç ve para peşinde olduğumu düşünüyorlar. Şimdilik bu şekilde devam etmesini istedim."

"En doğrusu bu. Henüz çok erken. Hiçbir açık vermemelisin. Gerekirse ilk teslimata belki de göz yummak zorunda kalabiliriz."

"İlk teslimata kadar ben kontrolü ele almayı planlıyorum. Planlar, önümüzdeki sene başında devreye sokulacak gibi görünüyor. Sonbahara kadar vaktimiz var."

"Kontrolü nasıl ele alacaksın peki?" diye sordu Mehmet Aydar gözlerini kısarak.

Anka bu süreç boyunca yalnızca konuşmaları dinlemeyi tercih etmişti ve hiçbir şey sormadı. Zihninde tüm bilgileri sindirmeye ve bir sıraya koymaya çalışıyordu. O sırada Derim omzunu silkerek amcasına karşılık verdi.

"İyi bir teknik ekip kurmak için zamana ihtiyacım var." diye söze başladığında Mehmet Aydar sorarcasına baktı yeğenine.

"Ne için ekip?"

"Tüm kayıtların tutulduğu sunucu, Lord Carrington'un malikanesinin bodrum katında. Konsey'in kara kutusu diyebiliriz. Bağımsız bir sunucu. Anladığım kadarıyla eskiden bir şatoymuş ev, şimdilerde günümüze göre yenilenmiş, fakat aşağıdaki mahzenlerde devasa sunucular için odalar yapılmış. Teknolojik olarak dışarıdan girmek imkânsız. Sadece içeriden müdahale edilebiliyor. Lee ile konuyu derinlemesine tartışacağız. O sunuculara girmenin bir yolunu bulacağız ve tüm bilgileri kendimize aktaracağız. Şu Amerikalı... Aaron Scott... Teknoloji firması olan bu herifin elinde çok iyi bir yazılım ekibi var. Korumayı onlar sağlıyorlar. Onların kurdukları duvarları geçecek yazılımı hazırlayıp bilgileri kendi sunucularımıza aktaracak bir yol bulursak hepsinin tasmasını elimde tutarım. Dünya teknoloji çağını yaşıyor ve artık herkes her şeye kolayca erişebiliyor. Bu bilgilerin dışarı sızmasına asla izin veremezler. Bu tehdidi onların tepesine yer-

leştirirsem, Türkiye'den uzak durmalarını da sağlayabilirim."

Derim, sözlerine devam ederken Mehmet Aydar ve Avcı'nın birbirlerine çabuk bir bakış attığını kimse fark etmedi. Derim sözlerini bitirdiğinde odaya derin bir sessizlik çöktü. Uzun denecek sessizliğe Mehmet Aydar boğazını temizleyerek son verdi ve akabinde konuşmaya başladı.

"Bu konuyu tekrar gündeme alıp neler yapılabileceğini yeniden değerlendireceğiz. Gerekiyorsa Lee ile bizim bilişim ekibi bir araya gelecek ve birlikte çalışacaklar. Çözüm üzerinde hep birlikte çalışacağız. Anladığım kadarıyla yalnızca teknik ekip değil, aynı zamanda içeri girmek için bir operasyon ekibine de ihtiyaç duyulacak. Çok hassas bir durum bu. Ayrıntıları, hiçbir şeyi gözden kaçırmadan değerlendirmemiz gerekiyor. Önümüzde birkaç ayımız var ve bunu gerektiği şekilde en ufak bir açık vermeden planlayacağız."

Derim başını salladı onaylayarak. Jan ile birbirlerine çabuk bir bakış attılar. Önlerinde epey çetrefilli operasyonlar vardı ve ikisi baş başa bu konuyu yeniden konuşacaklardı.

"Ay sonundaki parti ne durumda?" diye sordu Mehmet Aydar, bakışlarını Alin ve Anka arasında dolaştırarak. "Adamların sanal paralarının kontrolünü nasıl elde edeceğiz?"

Alin, *sen konuş* der gibi Anka'ya bakınca genç kadın derin bir soluk alıp dirseklerini masaya dayadı ve ellerini önünde kavuşturarak parmaklarını birbirine doladı.

"Parti hazırlıkları tamamlandı. Davetiyeler herkese ulaştırıldı ve geri dönüşler de alındı. İki yüz kişinin katılacağı bir davet olacak. Avrupa sosyetesinin üst düzey üyeleri ile birlikte birkaç politikacı ve tanınmış sanatçılar da olacak. Konsey üyelerinin hepsi katılıyorlar. Yemekteki oturma düzenini Jan'la birlikte çalıştık. Partiye bizden katılacak ve Konsey üyelerinin yakınlarında olacak kişileri belirledik. Onlara yeni kimlikler oluşturuldu. En makul an, yemek esnasında Kon-

sey'dekilerin yanlarında olacak kişilerin telefonlarını kopyalamaları olacak. Bu, ihtiyacımız olan zamanı bize sağlıyor."

"Eşleşmeyi nasıl yaptınız?" diye sordu Mehmet Aydar ciddi bir sesle.

Anka belli belirsiz hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruştururken Mehmet Aydar dikkatle genç kadının yüzünü inceledi.

"Beş Konsey üyesinin yanlarına oturacak kişileri belirledik ama altıncı için henüz uygun birilerini bulamadık açıkçası. Göze batmaması, oluşturulan kimliğin de gerçekçi olması için titizlikle çalıştık. Derim ve ben, Lord Carrington'a eşlik edeceğiz. Jan ve Alin, Van de Velde'nin yanına oturacaklar. Cansu, Avcı'ya eşlik edecek ve onlar da Amerikalı Aaron Scott'un telefonunu kopyalayacaklar. Avcı'nın hâlihazırda kullandığı kimlik bizim için avantaj, Cansu kız arkadaşı olarak ona eşlik edecek. Süleyman abiyi, Erich Schroder'in yanına oturtuyoruz. Almanca biliyor oluşunu avantaj olarak düşündük. Sohbeti istediği yöne sürükleyebilir. Ona oluşturduğumuz kimlik, İranlı bir iş adamı olduğu. Evren ve Narin, Sir Wilson'la aynı masada olacak. Evren, Hong Kong merkezli bir teknoloji firmasının Avrupa ve Ortadoğu'dan sorumlu CEO'su olacak."

"Geriye sadece Hollanda kökenli Dijk kaldı." dedi Mehmet Aydar, bilineni söze dökerek.

Anka başını salladı. "Derim'in adamlarından kimseyi alamayız. Konsey'dekilerin adamlarla ilgili bilgisi mutlaka vardır. Bu riske giremeyiz. Zaten güvenlik için çoğu orada olacak. Birim'den birilerini düşünüyoruz şimdilik ama henüz uygun bir adaya karar veremedik. Genç oluşları, oluşturulacak kimliklerde gerçekçiliği yansıtmayabilir. Dikkat çekmemesi lazım."

Süleyman atılarak araya girdi. "Derim tek başına Lord'la idare etsin. Mutlaka çift olmak gerekmiyor. Sen tek başına Hollandalı'yı al o zaman."

"Bu da alternatifler arasında. O tarihe kadar uygun birini bulamazsak bizim de planımız bu yönde." dedi Anka başını sallayarak. Fakat Derim'in ifadesi, bundan hoşlanmadığını belli ediyordu.

Derim, o partiye Anka ile çift olarak katılmayı arzu ediyordu. Bu yöndeki arzusunu ortaya serer şekilde Süleyman'a ters ters bakarak karşılık verdi.

"Ev sahipliği yapacağım. Yanımda kız arkadaşımın olması gerekiyor."

"Şimdiye kadar kız arkadaşın olduğunu kimse bilmiyordu, yine aynı şekilde hareket edebilirsin."

"Şimdiye kadar bu tür bir parti düzenlemedim. Konsey göze batmamı istemiyor. Onların yaşadığı gibi düzenli ve sıradan bir hayat yaşamamı makul buluyorlar. Arkada çevirdiğim işlerin ortaya çıkmamasını ve tanınan bir iş adamı olarak düzgün görünmemi, üzerine basarak ilettiler."

"Avrupa seni zaten tanımıyor, ne fark eder ki?"

"Avrupa beni tanımıyor çünkü hiçbir yerde fotoğrafım yok ama adımı biliyorlar!"

Süleyman, Derim'in diklenerek verdiği karşılıkla aklına takılmış gibi kaşlarını çatarak merakla sordu.

"Sahiden öyle. Ortalıkta hiç fotoğrafının olmamasını nasıl sağlıyorsun?"

Derim usanç dolu bir nefes çekti. "Lee gerekeni yapıyor. Medyada ya da ona benzer hiçbir yerde görüntümün dolaşmaması için sürekli yüz taraması yapıyor ve bazen saçma insanların sosyal ortamlarda çektikleri karelere kazara girmişsem onları tamamen ortadan kaldırıyor."

Anka'nın duyduklarıyla kaşları havalandı. Derim'in bu derece paranoyak olduğunu düşünmemişti fakat öte yandan şimdiye kadar onunla ilgili kısıtlı fotoğraflar bulmalarının da açıklamasını almış olduğunu düşündü.

"E bu parti bayağı dikkat çekecek. Avrupa basını orada olacak ve katılan herkesin fotoğrafını çekecekler?" dedi Süleyman, karmaşık bakışlarını Derim'e dikerek.

Derim başını yine onaylayarak salladı. "Bağış etkinliğini Akhan Investment'ın kuruluşlarından biri olan FA Fondation düzenliyor. Vakfın başkanı olarak göz önünde olmaktan hoşlanmadığımı herkes biliyor. Parti basına kapalı olacak. Zaten kimse ne kadar bağış yaptığının duyulmasını da istemiyor. Otel girişinde basın, kapının önünde olacak mutlaka, fakat ben ön kapıdan girmeyeceğim. Öte yandan Lee, sanal ortama düşen tüm kareleri de ortadan kaldıracak. Sizinle ilgili de aynı şeyi yapmasını söyledim. Saçma sapan yerlerde, sizlerden birinin de yüzünün dolaşmaması lazım. Kapıdakiler, tüm basın organlarının isimlerini biliyor olacaklar, onların sistemine düşen kareler yok edilecek. En azından sizlerin olduğu kareler. Diğerleri bizi ilgilendirmiyor ki zaten daha çok tanınmış ve ünlü olanlara dikkat edeceklerdir. Arada silinmiş olan birkaç kare dikkat çekmeyecektir."

Bir önceki sonuçlanmamış konuya dönerek "Yani bu durumda sen, ev sahipliği yaptığın için illaki yanında bir kız arkadaşın olması mı gerekiyor?" diye soran Avcı oldu.

"Adamların gözüne girebilmem için onların kurallarıyla oynamam gerekiyor. Tek başıma fazla dikkat çektiğimi söylüyorlar. Hepsi eşleriyle katılacaklar. Olabildiği kadar sıradan bir görüntü sergilememde ısrarcılar. Kendileri gibi mutlu aile tablosu çizmem gerektiğini söylediler. Bu, toplumdaki herkesin takdir ettiği ve çevrilen dolaplarda şüphe uyandırmayan bir resim."

"Bu kadar güçlü, bekâr bir adam fazla dikkat çeker elbette." dedi Mehmet Aydar düşünceli bir tonla. "Saçma sapan magazin basını için bulunmaz malzeme. Parti yüzünden Derim'in adı zaten ortalarda dolaşmaya başladı. Basın merak ediyor."

"Basında yüzümün dolaşmasından hoşlanmadığımı kati bir şekilde onlara söyledim. İş yaptıkları kişilerle sıradan bir hayat yaşadığımı ve bundan hoşlanmadığım için öne çıkmadığımı konuşmuşlar. Bu durum bir yandan hoşlarına da gitmiş çünkü mütevazı bir hayat sürdüğüm ve bu şekilde göze batmadan yaşamak istediğim anlaşılmış. Partide beni tanıştıracakları adamlar var. Çizilen portreye uymam gerekiyor. Bu tür resmi toplantılarda yanımda bana eşlik eden gerçek bir partner, mutlaka gerekiyor. Hollandalı için başka birilerini bulmak zorundayız. Anka bana eşlik edecek."

Süleyman bundan hoşlanmadığını belli eder bir tavırla ters ters bakarak arkasına yaslandı. Mehmet Aydar, bir an için bakışlarını Avcı'ya çevirip yeniden Derim ve Anka'ya baktı.

"Pekala. Şu anda bu en doğru karar gibi görünüyor. Birlikte katılacaksınız. Son çifti ya da tek kişi de olabilir, onu bir şekilde ayarlayacağız. Hala partiye kadar vaktimiz var."

Avcı, tek kaşını kaldırarak sorarcasına Mehmet Aydar'a baktı ancak adam Avcı'ya sert bir bakış atarak bunu savuşturdu.

"Hiçbir çözüm bulamazsak Alin ayrı katılır, Jan tek başına Belçikalı'yı alır."

"Bu da alternatifler arasındaydı aslında." diyerek Jan araya girdi. "Fakat partide herhangi bir sorun çıkarsa benim müdahale etmem gerekecek. Bir aksilik çıkar da ben bulunduğum yerden uzaklaşmak zorunda kalırsam Kızıl'ın kalanı halletmesi gerekiyor."

Mehmet Aydar söylenenlerini düşünceli gözlerle dinledi. Organizasyonu kızlar yapmış olsa da rolleri gereği o gün geri planda kalacaklardı. Çıkabilecek tüm aksilikler için Jan bilgilendirilecekti. İsteksizce başını onaylarcasına salladı ve bakışlarını tekrar yeğenine çevirdi.

"Grenkov meselesi ne durumda?"

Derim derin bir soluğu dudaklarının arasından dışarı salarken gevşemek ister gibi boynunu iki yana esnetti.

"Ozan planı kurduğunu söyledi." derken bakışlarını Süleyman'a dikti ve eliyle adamı işaret etti. "Sen de biliyorsundur."

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Senin o ufaklık, söz dinlemez bir velet!" dedi Süleyman, sinirli bir sesle. İki gün evvel Ozan'ın onu atlamasını hala sindirebilmiş değildi. "Kafasına göre iş yapıp tek kelime etmiyor! Tek yaptığım sadece götünü kollamak!"

"Sen, onun götünü kolladığın sürece sorun yok demektir. Gerekeni o yapar zaten."

"Ne durumda?" diye yeniden sorarak Mehmet Aydar araya girdi. Bakışları yeğeninin üzerindeydi.

"Grenkov tarafını hallettiğini söylüyor. Tasarov'un iki adamını eve sokabildi. Grenkov'un güvenlik tedbirlerini arttırmak için aldığı ekstra adamların arasında sokabilmişler o iki adamı. Evle irtibat halindeler. Ozan ne planladıysa hazır ama içerideki haini sağ salim çıkarması için son bir oyun kuracak. Sonrasının yalnızca bana kalacağını söyledi. Bu da benim için yeterli."

"Her ne planlıyorsa Grenkov'la aynı anda haini de aradan çıkaramıyor musunuz? Neden bu riski alıyorsunuz?" diye sordu Mehmet Aydar, anlamayan bakışlarını yeğenine dikerek.

Derim hızla başını amcasına çevirip öylesine öfkeli ve kötücül gözlerle baktı ki, adam istemsizce birkaç santim geriye doğru yaslandı.

"O hain benim!" dedi Derim tükürür gibi kızgın bir tonla. "Onu sağ salim çıkaracak ve cezasını ben vereceğim! O haini Grenkov kadar kolay yok etmem! Oğlumu!" dedi sertçe göğsüne vurarak ve aynı kızgınlıkla devam etti. "Benim oğlumu, tehlikeye atmanın, oğluma ölüm fermanı çıkarmanın cezasını çekecek! Ona bir zamanlar acıdım, korumam altına aldım.

Bunun tam tersinin nasıl olacağını öğrenip öyle geberip gidecek!"

Anka, Derim sinirle konuşurken bakışlarını masaya dikerek suskunluğunu korudu. Aşil üzerinden yapılan planın Derim'i delirttiğini biliyordu. Derim kontrolüne öylesine zor hâkim oluyordu ki, Banu'nun Derim'in eline geçtiği anda olacakları düşünmek bile istemiyordu. Derim'in belki de insanlıktan çıkacağı an, o an olacaktı. Bir kez daha verdiği karardan memnunluk duydu. Derim'in şu anki öfkesi ve nefreti, önüne gelen her şeyi parçalayabilirdi ancak fırtına sonrası dinginliğe kavuştuğunda, yaptıkları ile yüzleştiğinde gerçekleştirdiği eylemin vahşetini kaldırması mümkün olamayacaktı.

Mehmet Aydar, elini hafifçe yukarı kaldırıp Derim'in sakinleşmesini işaret etti ve makul bir tonla karşılık verdi.

"Bunu tasvip etmiyorum Derim. Cezası belli ve mümkünse Grenkov'la birlikte yok edilmesini tercih ederim..."

Derim inatçı bir tavırla kabullenmezcesine hızla başını iki yana salladığında aynı ses tonuyla devam etti. "... Ben yine de senin bu işin derinine batmanı istemiyorum. Onca adamın var. Birinin onu ortadan kaldırması çok zor değil."

"Böyle bir şey olmayacak! Cezasını ben vereceğim! Ozan'a verdiğim emirler çok açık! O haini oradan çıkarıp sağ salim bana teslim edecek!"

"Ne zaman harekete geçiyor peki?" diye sordu Mehmet Aydar, sabırsız bir tonla.

"Bugün yarın harekete geçeceğini söyledi. Birkaç gün içinde halletmiş olacak." dedi Derim, keskin, sert bir sesle.

"Peki, bu arada Grenkov'un tarafında hareket var mı? Bu adamın da boş durmayacağı muhakkak. Hala eski usul mü devam ediyorlar? Onun planları konusunda herhangi bir bilgi var mı?"

"Bir şeyler planladığı muhakkak." diyerek Süleyman araya girdi. Bu kısımdaki açıklamayı yapmanın kendisine düş-

tüğünü düşünmüş olmalıydı ki devam etti. "Ozan'ın irtibata geçtiği adamlar, belli aralıklarla istihbarat sağlıyorlar. Rus mafyasından birkaç adamla görüşmüş. Kontrat yaptıklarını ve henüz bilgi edinemedikleri bir isim verdiğini ilettiler. Aşil olduğunu düşünüyoruz..." diyen Süleyman'ın ses tonu düşerek sarf ettiği son cümleyle Derim gözlerini yumup dişlerini birbirine bastırarak çenesini kilitledi öfkeyle.

Masanın üzerinde duran iki eli de yumruk haline geldi. Karşısında oturan Anka, üzüntüyle genç adamın yüzünü izledi. Derim öylesine farklı uç duygularla savaşıyordu ki bu, onu tüketiyor gibi görünüyordu. Oğlunu ateşe atan, dolaylı olarak kendisi görünüyordu ona göre. Öfke, kızgınlık, Grenkov ve Banu'ya hissettiği nefretin ötesinde, bir de buna kendisinin neden olduğunu düşündüğü suçluluk duygusu ve oğlu için hissettiği endişeyle kıvranıyordu.

Anka da, kısmen bu duyguları yaşıyordu ancak şu an o, Derim'den daha kontrollü görünüyordu. Belki de Derim'den farklı olarak suçluluk hissetmediği içindi. İnsanoğlunu en fazla yıpratan duygu, suçluluk duygusuydu ve Derim, ziyadesiyle bundan nasibini almıştı ve almaya devam ediyordu.

Mehmet Aydar, duyduklarıyla bakışlarını Avcı'ya çevirdi. "Türkiye'ye giriş yapan tüm Rus'ları takip ediyorsunuz değil mi?"

Avcı başını salladı ve gergin bir tonla karşılık verdi.

"Tüm sınırlardan giren Rus pasaportlular didik didik ediliyor. Grenkov'la herhangi bir bağlantısı olanlar, öncelik sıralamasında ancak hiç kimseyi atlamıyoruz. Şüphe çeken başka milliyetteki pasaportlar da kontrol ediliyor. Şu an neredeyse sahadaki tüm adamlarımızı bu işin içine soktuk. Sokaktaki adamlar da alarma geçirildi. Şüpheli herkesi takibe aldık. Herhangi bir eyleme kalkışan hemen paket edilecek."

"Aşil'i bir süre evden çıkarmasak mı acaba?" diye Alin, araya girdi. Sesindeki endişeyi gizlememişti.

"Ne kadar süreceğini bilmiyoruz ki Alin," diyen Anka, onu cevapladı düşük, endişeli bir sesle. "Ne zamana kadar Aşil'i evde tutacağız?"

"En azından şu Grenkov piçi ve Banu kaltağını resimden çıkarana kadar." dedi Alin, nefret yüklü bir tonla.

"Korktuğumuzu düşünürler." diyen Jan, ilk kez söz alarak araya girdi. Tüm toplantı boyunca konuşulanları dinlemeyi tercih etmişti ve şimdi ilk kez söz almıştı. "Korktuğumuzu belli edersek zayıfladığımızı düşünürler ve çok daha fazlasıyla üzerimize gelirler."

"Korkuyoruz zaten!" dedi Alin, ters bir sesle. "Aşil için korkmuyor musun sen?"

"Korkuyorum." dedi Jan, hiç duraksamadan. "Ama bunu başkalarına belli edersek her zaman zayıf yanımıza vurmaya çalışırlar. Oysa aksine... Hiç korkmadığımızı ve kendimize güvendiğimizi belli etmeliyiz ki, tereddütte düşmelerini sağlayalım." Bakışlarını bir an için Derim'e çevirdi. O kısacık bakışta dostuna karşı hissettiği takdir, sevgi ve saygı açıkça okunmuştu. "Derim, şimdiye kadar hiçbir şey için kimseden korkmadı ve düşmanlarının biraz geride durmasının nedeni, onun bu korkusuzluğu oldu. Derim'in hiçbir zaman zayıf yanı olmadı. Onun ne kadar gözü kara olduğunu, onu tanıyan herkes biliyor. Acımasız görünse de, içinde bulunduğumuz hayatta asla zayıf tarafımızın olmadığını göstermek zorundayız. Yeri geldiğinde sevdiklerimizi de kaybedeceğimizi kabullendiğimizi ve hiçbir şeyin bizi durduramayacağını onlara göstermek zorundayız ki, onlar bizden korksun."

"Anlamıyorum." dedi Alin, başını iki yana sallayarak. Duydukları onu hüsrana boğmuş gibiydi. Jan anlayışlı bir gülümsemeyle karşısındaki genç kadına baktı ve üzerine basarak karşılık verdi.

"En korkulan insanlar, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ya da her şeyi kaybetmeyi göze almış insanlardır. Derim her şeyi kaybetmeyi göze aldığı sürece, ondan korkmaya devam

edecekler. Korksak bile, belli etmemeliyiz. Bunu biz biliyoruz ama onların bilmelerine izin veremeyiz. Aşil'i evde tutmak, korktuğumuzu belli eder ve gelecekte başkaları da Aşil üzerinden bize saldırabilir. Bu büyük bir blöf fakat bu blöfü yapmak zorundayız."

"Ne yani?" dedi Alin bakışlarını delecek gibi Derim'e dikerek. "Mecbur kalsan Aşil'i gözden çıkaracak mısın?" diye sordu hırslı bir ifadeyle.

"Böyle bir şey asla olmayacak!" dedi Derim dişlerinin arasından. Bakışları hızla Anka'ya çevrildi. Güvence veren gözleri, yumuşayarak genç kadına baktı ve başını iki yana salladı yavaşça. "Böyle bir şey asla olmayacak!" diye yineledi üzerine basarak. "Aşil her zaman öncelikli ve kimse onun saçının teline zarar veremeyecek!"

Anka karşılık vermese de usulca başını salladı. Kucağında tuttuğu ellerini sıkıca yumruk yaparak kısık bir soluk aldı. Derim'in sözüne güveniyordu. Aşil'e zarar gelmemesi için ne yapması gerekiyorsa yapardı. Fakat öte yandan, gerçekçi düşündüğünde Jan'a da hak vermiyor değildi. Düşmana gösterilecek tek açık, o minik aralıktan içeri sızlamalarına neden olabilirdi. Bakışlarını zorlukla kardeşine çevirdi. Kucağındaki bir elini, adeta kilolarca ağırlık bağlıymış gibi zorlukla hareket ettirip Alin'in elini tuttu.

"Aşil'i koruyacağız. Kimse ona dokunamayacak." dedi emin olduğu bir tonla. "Ama Jan haklı. Aşil'i evde tutarsak korktuğumuzu düşünürler. Korktuğumuzu kimseye belli edemeyiz. Aşil'i de bu korkuyla yaşatamayız. Korku sonradan öğrenilen bir duygu ve ben oğlumun henüz bu duyguyu öğrenmesini istemiyorum. Her zaman cesur olsun, yapılması gerekeni yapsın. Daha çok küçük, farkındayım. Ona böyle bir şey yüklemek haksızlık... Fakat içinde bulunduğumuz hayat da haksızlıklarla dolu zaten."

Mehmet Aydar son konuşmalar boyunca sessiz kaldıktan sonra avucunu masaya hafifçe vurarak yeniden konuşmaya başladı.

"Toparlayalım artık..." dedi otoriter bir sesle. Bakışları önce Alin ve Anka'ya çevrildi. "Partideki tüm kontrol sizde. Tüm planlama ve organizasyonu eksiksiz yerine getiriyorsunuz. Adamların telefonları kopyalandığında sanal paraları da devre dışı olacak. Bu onları batırmayacak ama sarsılmalarına neden olacak en azından. Eksik olan kişiyi ben halledeceğim..." dediğinde kendisine sorarcasına bakan gözlere aldırmadan devam etti. "Haftaya konuyla ilgili bilgiyi size vereceğim..." Bakışları bu kez Avcı'ya çevrildi. "Türkiye'ye giren tüm şüphelilerden gözlerinizi ayırmıyorsunuz. En ufak dikkat çeken harekette vakit kaybetmeden müdahale edeceksiniz." Bu kez bakışlarını Derim ve Jan'a çevirdi. "Konsey'in sunucularına girmek için operasyon planı üzerinde çalışın. Teknik ekip için size destek vereceğiz... Aşil'in korunması sizde. En ufak bir terslik istemiyorum!" En son bakışlarını Süleyman'a çevirdi. "Bu akşam vakit kaybetmeden Moskova'ya dönüyorsun. Ozan'a desteği devam ettiriyorsun. Grenkov'un planları ile ilgili güncellemeleri vakit kaybetmeden bu tarafa iletiyorsun. O kadını içeriden çıkarır çıkarmaz Grenkov için tasarladığı plan, hemen devreye girecek. Şu adamdan bir an evvel kurtulalım, işimize bakalım. Daha önemli dertlerimiz var. Psikopat bir Rus'la daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum."

***

"Bundan hoşlanmadım Gece" dedi Avcı, karşı çıkan bir tonla.

Toplantı sonrası bir saate yakın Süleyman'la sohbet etmiş ve ardından adamı yolculamışlardı. Mehmet Aydar, Derim ve Jan'la çalışma odasında kalmıştı. Mehmet Aydar tüm ay-

rıntıları öğrenmek için Konsey'dekilerin karakterleri hakkında Derim'e sorular sorarken Derim gözlemlerini amcasına aktarıyordu. O süre içerisinde konuşacakları olduğunu söyleyerek Anka, Alin ve Avcı aşağıdaki şömineli odaya inmişlerdi.

Anka, aklında olanı Avcı'ya aktarıp yardım istediğinde tam da tahmin ettiği gibi Avcı karşı çıkmıştı.

"Avcı," dedi Anka ısrarlı bir tonla. "Yardımına ihtiyacım var ve sen de bana yardım edeceksin."

"Derim olanı öğrendiğinde terör estirecek!" dedi Avcı. "Bırak o halletsin işte."

"Buna izin vermeyeceğim!" dedi Anka inatçı bir tavırla. "Anlamıyor musun? Şu an gözü dönmüş durumda, Banu'yu parçalara ayırır."

"Ayırsın, bize ne? Aşil'i topun ağzına koyduğu anda, bunu hak etti zaten!"

"Bunu Banu'ya acıdığımdan istemiyorum. Banu umurumda bile değil. Derim bunun altından kalkamaz."

"Bu onun sorunu!"

"Hayır! Bu benim de sorunum! Hatta bizim sorunumuz!" Anka, yanında oturan Avcı'ya bedenini tamamen çevirerek genç adamın iki elini de ellerinin arasına aldı ve yumuşak bir sesle devam etti. "Lütfen Avcı. Bu bizim de sorunumuz. Şimdi değilse bile sonra olacak. Derim'i tanıyorsun artık. Verdiği sözü bozarsa bunun altından kalkamaz. Şu anda bile kalkamıyor. Bana yaptıklarının pişmanlığı kadar, annesine verdiği sözü tutamamanın da suçluluğunu yaşıyor. Sen söyledin bana, değil mi? Ona, şimdi onu affettiğimi söylesem, kafasına sıkar dedin. Gerçi hala affetmedim, böyle bir şey söyleyecek değilim henüz. Fakat duygularını kontrol edebilecek kadar kendisine hâkimiyeti yok. Bir gün olacak mı, onu da bilmiyorum. Ama daha fazla yük taşımasını istemiyorum. O da bizden biri artık. Oğlumun babası o. Selin'e destek ol-

duğumuz gibi ona da olmamız gerekiyor. Selin'i koruduğumuz gibi onu da korumamız gerekiyor."

Avcı gözlerini devirerek derin bir nefes aldı. "Neden çocuk bakıcılığı sürekli bize düşüyor?" dedi bıkkın bir tonla.

"Çünkü bizim de kayıplarımız olmuş olsa da, sağlıklı bir şekilde yetiştirildik. Yardım elini uzatabileceğimiz herkese el uzatmamız gerektiğini öğrendik. Nefret duygusunun bizi ele geçirmesine izin vermedik ve pişmanlık hisseden herkese bir şans daha vermemiz gerektiğini öğrendik."

Avcı yılgın bir ifadeyle bakışlarını yere indirdi. "Her zaman mantıklı olanın biz olması, çok haksızlık."

"İçini rahatlatacaksa arada sen de mantıksızlık yapabilirsin. Ben seni o zaman da severim." dedi Anka sevecen bir sesle.

"Bu konuda ona güvenebilirsin." dedi Alin haylaz bir sesle atılarak. "Ben sık sık mantıksızlık yapıyorum, hala beni seviyor. İnanabiliyor musun?"

"Seni ben de seviyorum geri zekâlı." dedi Avcı. Ters ters kızıl saçlı kadına baktı. "Mantıksızlık yaptığında bile seviyorum," diyerek sitemle ekledi çabucak. "Niyeyse?"

"Ben sevilmeyecek biri miyim?" dedi Alin alt dudağını uzatarak. Yüz ifadesi çocuksu bir görünüme bürünmüştü.

"Şımarık!" diye söylendi Avcı, sahte bir kızgınlıkla. Bakışlarını, beklentiyle kendisine bakan Anka'ya çevirdi ve isteksizce olduğu belli şekilde başını salladı kabullenerek. "Tamam, dediğin gibi olsun. Taşıma işini ben hallederim. Vereceğim adrese paketi teslim ederler. Sınır geçişlerini de hallederim."

Anka memnuniyetle gülümseyerek başını uzatıp, dudaklarını Avcı'nın yanağına bastırdı ve gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Harikasın!"

"Öyleyim tabii!" dedi Avcı sinirli çıkmasına çalıştığı bir tonla. Yan gözle tasvip etmez bir ifadeyle baktı genç kadına.

"Sen halletmek zorunda değilsin. Ben de halledebilirim. Kimsenin bulamayacağı bir şekilde yok ederim."

Anka başını iki yana sallarken gözlerinde öfkeli bir ışık yanıp söndü. Dudakları gerilerek düz bir çizgi halini aldı.

"Oğlumun hayatını riske atmasının cezasını ben vereceğim ona. Zaten onunla kapanmamış bir hesabımız vardı. Onu da kapamış olurum."

"Sen aslında Akhan'dan daha tehlikelisin de, tek avantajın kontrollü olman." dedi Alin bilmiş bir ifadeyle.

"Ben hiçbir şeyi unutmuyorum Alin!" dedi Anka, sert bir sesle. "Sadece makul olmam gereken zamanlarda makul olmaya çalışıyorum o kadar. Bu, bir şeyleri unuttuğum anlamına gelmesin."

***

Mehmet Aydar, Avcı ile birlikte makam aracının arkasına yerleşerek Derim'in evinden ayrıldığında araç Birim'e gitmek üzere yola koyulmuştu. İki adam da uzun süredir konuşmadan sessizlik içinde yolu izliyorlardı. Avcı nihayet dayanamayacağına kanaat getirerek başını yanındaki adama çevirdi ve aklındakini doğrudan söze döktü.

"Altıncı kişi için kimi düşünüyorsunuz? Ya da kimleri diye mi sorayım aslında?"

Mehmet Aydar yavaşça başını Avcı'ya çevirdi ve bir süre dikkatli bakışlarla genç adamın yüzünü inceledi. Avcı, adamın sessizliğinden tedirginlik duyarak tekrar üstelerken aklındaki bir diğer soruyu dile getirdi.

"Derim, teknik ekip kuracağını söylediğinde de, aklınızdan başka şeyler geçti, öyle değil mi? Siz de biliyorsunuz ki, bizim bilişim ekibi bunun için yeterli beceriye sahip değil. Derim'in sistemini bile kıramadık. Kaldı ki Konsey'i alt etmek? Böylesi devasa işler herkesin harcı değil."

"Derim hala onun sistemini bizim kırdığımızı düşünüyor ama." dedi Mehmet Aydar, tek kaşını alayla kaldırarak.

"Bunun doğru olmadığını biz biliyoruz ama." diyerek üsteledi Avcı.

"İbo'yla konuşmamız gerekiyor." dedi aniden Mehmet Aydar.

Avcı yüzünü buruşturarak başını bir an camdan dışarı çevirdi ve bunun geleceğini biliyormuş gibi tekrar yanındaki adama baktı uyaran gözlerle.

"Bir defaya mahsus olacağına söz vermiştik. Kızlar bile hala bilmiyorlar, kim olduğunu. Açığa çıkarsa başımız büyük belaya girer. O adam zapt edilecek bir adam değil. Karısı söz konusu olunca manyağın önde gideni oluyor. Başımızı belaya sokar."

"Ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek ve gerekli tüm güvenceleri vereceğiz kendisine."

"Kabul etmez. Hiçbir güvence onu rahatlatmaz. Bu iş karısının uzaktan halledeceği bir şey değil. Derim'i siz de duydunuz. İçeri girilmesi lazım. Lee'nin de başa çıkabileceği bir şey olmadığına eminim."

Mehmet Aydar çenesini hafifçe yukarı kaldırarak Avcı'nın sözlerini desteklercesine kendinden emin bir tavırla cıkladı. "Bu iş Lee'yi de aşar. Derim de farkında bunun. O yüzden canı sıkkın."

"O sıradan bir sivil. Bu operasyona uygun olmayacaktır. Çok büyük bir risk. İçeri girecek kişinin operasyona uyum sağlaması gerekiyor. Paniklerse her şey ters gider."

"O zaman içeri Lee girecek, o da dışarıdan ona destek sağlayacak. İletişim halinde olabilirler."

Avcı'nın dudaklarının arasından sinirli bir gülüş çıkarken başını olumsuz şekilde iki yana salladı.

"O sunucuların bulunduğu yerden dışarıyla iletişime geçilebileceğini sanmıyorum. Adamlar bunu düşünmüşlerdir. Bizim sunucuların bulunduğu yerde, içeriden iletişim sağla-

namıyor, siz de biliyorsunuz. Güvenlik tedbirlerini en az bizim kadar onlar da düşünmüşlerdir."

"O zaman gerekiyorsa içeriye o girecek."

"Sivil birinden söz ediyoruz. Kaldı ki, o adam, buna asla izin vermez!"

"Bir şekilde ikna etmemiz gerekecek. Ben karısının istekli olacağına eminim. Bu büyük bir meydan okuma olacağı gibi, ülke meselesi de. Vatanperver bir kızdı o. Yanılıyor olamam. O, kabul edecektir. Kocasını ikna etmek ona düşecek sanırım."

Avcı inanmazca başını iki yana salladı. "İbo da kabul etmeyecek bunu. Onu riske atan hiçbir şeyi kabul etmez İbo da."

"O zaman önce İbo'yu ikna etmemiz, ardından İbo'nun desteği ile, o garip adamı ikna etmemiz gerekecek."

"Garip, epey hafif bir ifade oldu." dedi Avcı, alaycı bir sesle söylenircesine.

"Değişik bir tip olduğunu kabul ediyorum. Ancak o adamın potansiyeli de gözümden kaçmadı. Hakkındaki dosyada çok ilginç bilgiler yazıyor. Parti için ikisinin uygun bir çift olduklarını düşünüyorum."

Avcı usançla gözlerini devirdi ve aceleyle karşılık verdi. "Adamın kimseyi umursadığı yok. Hollandalı'ya ağzına geleni saydırırsa ne olacak?"

Mehmet Aydar keyifli bir tonla güldü ve neşeyle parlayan bakışlarını Avcı'ya çevirdi.

"Bence eğlenceli bile olabilir. Ama karısı ona hâkim olacaktır diye düşünüyorum." Başını hayıflanır gibi iki yana salladı. "O partide olamayacağım için çok üzülüyorum."

"Yüzünüz bu kadar tanınmış olmasa katılabilirdiniz, fakat MIT Başkanı'nın o partide görünmesi epey soruyu da beraberinde getirir elbette."

"Bazen keşke bu göreve gelmeseydim de, yine Birim'de kalabilseydim diye düşünüyorum." dedi Mehmet Aydar kederli denecek bir tonla.

"Sezgin Karacı sizi halefi olarak gösterdiğinde en doğru seçimi yaptı bence. Özellikle Zeki Torun'un ihanetinden sonra herkesin güvenilir olmayacağını anlamış olmalı. En doğru adam sizdiniz."

Avcı, Birim ve MIT ilişkisini ve geçmişte nasıl yol alındığını ayrıntılarıyla bildiği için bu konuda rahatlıkla fikir beyanında bulunabiliyordu. Mehmet Aydar'ın bakışları, geçmişi hatırlarcasına dalgınlaştı ve ağır ağır başını salladı.

"Zeki Torun'un ihaneti, çok şeye mal oldu. Kendi kafasına sıkmış olması onu çok kolay kurtardı." dedi hırsla.

Zeki Torun ve Akif Sancar ortaklığı, Ahmet Soylu'nun ölümüne neden olmuştu. Hapisteki kendi öz kardeşinin ölüm fermanını imzalamış olması, bir an bile pişmanlık hissettirmemişti ancak çok geç kaldığının da farkındaydı. Hissettiği suçluluk ömrünün sonuna kadar yüreğinden silinmeyecekti.

Çok daha önce müdahale edebilseydi, şimdi birçok kişi, çok daha farklı hayatlar yaşıyor olabilirdi. En başta Derim'in bambaşka bir hayatı olabilirdi. Ne yazık ki, bu ihanetler, masum iki kadının da ölümüne neden olmuştu. Tıpkı Funda Akhan gibi, Mahfer Soylu da o iki alçağın ihanetleri nedeniyle ölmüşler, geride öksüz ve yetim çocuklar bırakmışlardı.

Mehmet Aydar, Ahmet ve Mahfer Soylu'nun ölümlerinin gerçeğinin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu. Süleyman son zamanlarda yaşanan olaylar nedeniyle şimdilik geri adım atmış gibi görünüyordu. Her zaman olduğu gibi önceliği, korumaya söz verdiği çocukların güvenliğine vermişti ve bir gün her şey sona erip herkes huzura erdiğinde Süleyman'ın gerçekleri ortaya dökeceğinden kuşkusu yoktu Mehmet Aydar'ın.

O gün geldiğinde yaşanan kısa süreli huzurun da son bulacağına emindi. Derim'in bu gerçeği kaldırabileceğinden şüpheliydi. Bir zamanlar annesinin intikamını alacağını düşünerek kaçırdığı kadının anne babasının ölümünü kendi babasının tezgâhladığını öğrendiğinde, Derim'in yıkılacağından emindi. Bu düşünce Mehmet Aydar'ın yüreğini sıkıştırıyordu. Derim asla bunları hak eden bir adam olmamıştı. O da sadece bir kurbandı fakat gerçekler ortaya çıktığında Derim, kendisini kurban olarak görmek bir yana, aksine sorumlu kişi olarak görecekti.

Öte yandan kızların nasıl bir tepki göstereceğinden tam olarak emin olamıyordu. Saklanan gerçek, gün yüzüne çıktığında herkes için yıkım olacaktı. Mehmet Aydar'ın tek emin olduğu şey buydu. Kendisi de hesap verecekti muhakkak. Çok daha önce müdahale etseydi, o kadar idealist davranmasaydı, belki her şeyi değiştirebilirdi ancak yaptıklarının yeterli olduğunu sanmıştı. Oysa kardeşinin ne çeşit bir şeytan olduğunu, en iyi onun bilmesi gerekirdi. Yaptığı hata, affedilemezdi ve Mehmet Aydar hiçbir zaman kendisini affetmemişti.

***

Anka, aynı gün öğleden sonra Aşil okuldan eve geldiğinde, bir saate yakın oğluyla keman egzersizleri yaptı. Aşil'in kısa melodileri çıkardığında yüzünde oluşan sevinç, onun da yüzünde memnun bir gülümseme oluşturuyordu. Her çalışma sonrası yaptıkları gibi Anka, son beş dakikada oğlunun seyirciliğinde muazzam bir performans göstererek Aşil'in hevesini diri tutmayı sağlıyordu. Aşil, annesini hayranlıkla dinlerken bir gün onun kadar iyi çalabileceğine dair inancını kaybetmiyordu. Yapması gereken tek şey, daha çok çalışmaktı ve bu çalışmalardan henüz yılmış görünmüyordu.

Anka, nihayet hem kendisinin hem de oğlunun kemanlarını kutusuna yavaşça yerleştirirken Aşil'in yine aynı soruyu tekrarladığını duydu.

"Ozan döndüğünde çok şaşıracak, değil mi anne? Artık keman çalabiliyorum."

Anka, oğlunun yay telini hafifçe gevşeterek kemanın yanına yerleştirdi ve kendi yayına aynı işlemi yaparken Aşil'e çabuk bir bakış attı. Aşil'in çıkarabildiği kısa melodiler bile özgüvenine katkı sağlıyordu. Oğluna gülümseyerek başını salladı.

"Bence de çok şaşıracak. Bir süre sonra çok daha iyi olacaksın ve eminim Ozan, seninle gurur duyacak."

"Belki de o dönene kadar bir şarkı bile çalabilirim, değil mi?"

"Minik bir parçayı çalışabiliriz. Üstesinden geleceğine eminim."

Aşil memnun bir gülümsemeyle annesine bakarken, çalıştıkları şömineli odanın kapısı açıldı ve Derim içerdi girdi.

"Bitti sanırım bugünkü çalışmanız."

Aşil, babasına doğru hızla hareketlendiğinde Derim, bedenini aşağı eğdi ve karşısına gelen çocuğa kollarını açarak kucağına aldı. Aşil, kollarını babasının boynuna sardı.

"Annemle kısa bir parça çalışacağız. Ozan döndüğünde ona ne kadar ilerlediğimi göstermek istiyorum. Annem yapabileceğimi söyledi."

"Annen dediyse kesinlikle yaparsın o zaman." dedi Derim sevecen bir tonla. Dudaklarını oğlunun yanağına bastırdı. Bakışlarını Anka'ya çevirdi. Genç kadın her iki keman kutusunun da kapaklarını kapatarak konsolun üzerine yerleştirdi ikisini de.

"Akşam yemeğine oturalım mı artık? Jaques hazır olduğunu söyledi." dedi Derim sıcak bir tonla.

"Olur." dedi Anka başını sallayarak. Bakışlarını Derim'den kaçırarak odanın kapısına yöneldiğinde Derim, te-

dirgin gözlerle onu izliyordu. Odadan çıkan genç kadının ardından kucağında Aşil'le birlikte onu takip etti. Öğleden sonra yaptıkları toplantıdan beri, Anka ile yan yana gelmemişti fakat genç kadının tutuk tavırlarının da farkındaydı.

Akşam yemeği her zamankinden sakin geçti. Jan ve Alin kendi aralarında alçak sesle sohbet ederken Anka daha çok Aşil'le sohbet etmişti. Gerçi buna neden olan çocuğun hiç kapanmayan çenesi ve nereden çıkardığı belirsiz sonu gelmez garip sorulardı. Derim ara sıra Aşil'in kendisine sorduğu soruları cevaplamış daha çok dikkatle Anka'yı izlemişti. Kafasına bir şeyin takıldığını anlayacak kadar tanıyordu artık genç kadını. Anka'nın kafasında dolaşan soruların neler olduğu merak ediyordu fakat bunları deşecek fırsatı yakalaması önündeki birkaç saatte de mümkün olmayacaktı.

Yemek sonrası Anka, Aşil'le birlikte film izlemeye karar verdiklerinde Derim de onlara katıldı. Jan ve Alin, çalışma odasında olacaklarını söyleyerek ortadan kaybolmuşlardı.

Aynı kanepede ortalarında oğullarıyla birlikte bir saate yakın film izledikten sonra Aşil'in yatma vakti geldiğinde hep birlikte yukarı çıktılar. Derim, Aşil'i yıkadıkları esnada Anka'ya yardım ederken de sık sık genç kadını izlemişti. Oğluna gülümserken ya da Aşil'in banyoda yaptığı yaramazlıklara sahte bir kızgınlıkla tepki verirken doğal görünüyordu fakat Derim'e döndüğü anda gözlerinin derinliklerinde oynaşan kırıklıkları genç adam fark ediyordu. Geçen saatler onun da gerginleşmesine neden olsa da, elinden geldiğince doğal davranarak sonraki yarım saati atlatmaya çalıştı.

Aşil'e birlikte kitap okuduktan sonra, uyuyan oğullarını öperek her zaman yaptıkları gibi üzerini örtmüş ve odadan çıkmışlardı.

Kendi odalarına girdiklerinde Anka doğruca banyoya yöneldi. Derim, genç kadının ardından bakarken sessizce odanın ortasında dikilmekle yetinmişti. Anka, banyoda olduğu sürece odanın içinde sıkıntıyla birkaç tur attı. On beş dakika

sonra, genç kadın üzerinde bir bornozla banyodan çıktı. Giyinme odasına ilerlerken Derim'in önünden geçtiği esnada Derim daha fazla dayanamayarak elini uzattı ve Anka'nın kolunu tuttu.

"Sorun ne?" diye sordu çekingen bir tonla.

"Sorun yok." dedi Anka, düz bir sesle ve yeniden ileri adım atmak için hareketlendi.

Derim, atacağı adıma engel olarak tuttuğu kolu dikkatle biraz daha sıktı.

"Sorun olduğunun farkındayım. Benimle göz göze gelmiyorsun. Kafanda bir şey var ve benimle paylaşmak istemiyorsun."

"Senin de dediğin gibi paylaşmak istemiyorum."

Anka, kolunu hafifçe çekerek bırakması için uyaran gözlerle Derim'e baktı. Derim aldığı karşılıkla şaşkınlığa düşerek elini yavaşça geri çekti, fakat başı otomatik bir tavırla giyinme odasına ilerleyen kadına çevrildi ve bir süre boyunca onun ardından açık boş kapıya baktı.

Anka, üzerine giydiği pijamalarıyla odadan çıktığında Derim hala olduğu yerde duruyordu. Genç kadın, saçlarına bağladığı havluyu çıkarmıştı ve şimdi nemli saçları, omuzlarının üzerinden sırtına yayılmıştı. Ayakta dikilen Derim'e aldırmadan genç adamın önünden geçti ve yatağa ilerledi. Yatağın üzerine çıkarak yerleşti, sırtını yatağın başlığına dayadı ve yorganı beline kadar çekti. Yan tarafında duran komodinin üzerindeki el kremine uzandı. Bir elinin üzerine bir parça krem sıktı. Krem tüpünü yeniden komodinin üzerine bıraktı. İki elini birbirine sürterek kremi ellerine yedirirken dik dik Derim'e bakıyordu.

Derim bedenini yavaşça genç kadına çevirdi. İleri bir adım atarak yatağın ucuna yaklaştı ve karmaşık gözlerle yataktaki kadına baktı.

"Söyle kurtul, hadi." dedi bezgin bir sesle.

Anka bir süre boyunca genç adama baktı. Aynı anda ellerini yavaşça birbirine sürtmeye devam ediyordu. Nihayet o da içinde tutmaktan pes etmiş gibi aniden kelimeleri dudaklarından dışarı salıverdi.

"Bence partide yalnız olmalısın. Böylece Hollandalı'yı ben alabilirim."

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"Bence en mantıklısı bu!"

"Bu nereden çıktı şimdi?" diye yineledi Derim. Sesi kendisine hâkim olamadığı bir sinirle, sert çıkmıştı.

Anka öfkeyle adama baktı ve içinde tutmakta zorlandığı belli bir tavırla neredeyse bağırarak karşılık verdi.

"Çünkü en son seninle katıldığım partiden hiç hoşlanmadım!"

Derim, aniden suratına sert bir yumruk yemiş gibi bir adımı arkaya attı. Uzun denecek bir süre boyunca dehşetle açılmış gözlerle genç kadına bakarken diğeri öfkeli gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. Derim'in yüzündeki dehşet ifadesi bir süre sonra kederli bir pişmanlığa büründü. Dudaklarını mahcubiyetle büzdü. Bakışları utançla yere indi. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir an yerinde huzursuzca kıpırdandı. Nihayet bakışlarını zorlukla yukarı kaldırdı ve vicdan azabıyla, hüzün çökmüş gözlerini Anka'ya çevirdi.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı pişmanlıkla. Başını yavaşça iki yana salladı. "Büyük bir hataydı yaptığım... Bu, öyle bir şey değil."

"Bu nasıl bir şey?" dedi Anka, dik dik bakarak. Bedeni hafifçe öne eğildi ve başını ileri çıkararak meydan okur gibi baktı genç adama. "Bu nasıl bir şey?" diye tekrarladı sorusunu.

Derim öne doğru bir adım attı. Sağ eli yukarı kalkarak sıkıntıyla saçlarının arasında dolaştı. Bakışlarını utançla bir an için Anka'dan kaçırdı fakat iki saniye sonra yeniden genç kadına baktı.

"Bu, öyle bir parti değil. Bu resmi bir şey."

"Diğeri neydi o zaman?"

"Diğerinin ne olduğunu biliyorsun." dedi Derim alçak bir sesle.

"Hayır!" dedi Anka sert bir sesle. "Bilmiyorum! Sadece beni sürükleyerek götürdüğünü biliyorum."

"Gayri resmi görüşmelerin yapıldığı, gayri resmi bir partiydi o." dedi Derim usulca.

Ona verilecek cezayı, korkuyla bekleyen bir çocuk gibi genç kadına bakıyordu. Anka, sinirle dudaklarını büzdü ve başını esefle iki yana sallayarak gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Derim zorlukla yutkunurken boğazındaki âdem elması belirgin şekilde aşağı yukarı hareket etti. Anka'nın sonraki tepkisini beklerken geçen süre, tüm kaslarının gerilmesine yol açmıştı. İki yandaki elleri endişeyle yumruk haline geldi ve zorlanarak avuçlarını açtı ve parmaklarını gerdi.

Anka, nihayet derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini kısarak Derim'e baktı. Uzun zamandan beri merak ettiği kafasına takılan soruya cevap bulmak ister gibi temkinli bir sesle sordu.

"Neden o lanet bileziği, o zaman bileğimden çıkardın?"

Derim uzun denecek bir süre boyunca Anka'ya baktı. Bakışlarına oturan utancı yok edemediği belliydi. Nihayet belli belirsiz omuzlarını silkti ve yoğun, boğuk bir tonla, alçak sesle karşılık verdi.

"NanXing haklıydı." dedi yalnızca.

Anka sorarcasına ona bakarken kaşlarını çattı ve öylece genç adama bakmaya devam etti. Derim kısa bir soluğu ciğerlerine çekti ve aynı tonla devam etti.

"NanXing haklıydı..." dedi tekrarlayarak. "Senin değerini gösterecek hiçbir değerli taş yok bu dünyada. O bileziği, o yüzden çıkardım... Paha biçilmez olduğun için."

"Geri zekâlı!" dedi Anka sinirli bir sesle. Ateş saçan gözlerini Derim'e dikti. "Öyle geri zekâlısının ki gerçekten suratını dağıtmak istiyorum!"

"Haklısın." dedi Derim suçlu bir ifadeyle.

Kabahatinin farkında olan bir çocuktan farksızdı o anda Derim. Utançla kıvranıyor, mahcubiyetle genç kadına bakıyordu. Bakışlarının gerisinde sessiz çığlıklarla dilediği affı söze dökemiyordu ve Anka, onun gözlerindeki çaresiz çığlıkları öyle netlikle duyuyor ve görüyordu ki, geçmişte olanlara rağmen genç adama karşı içinde beliren merhamete engel olamadı. Derim, yaptığı her şeyin ziyadesiyle farkındaydı ve bugün, hissettiği derin pişmanlıkla tüm hatalarını telafi etmek için elinden geleni yapıyordu.

Anka, değiştiremeyecekleri için, içinde biriken hiddet duygularını azat etmesi gerektiğini yeniden kendisine hatırlatarak her zamanki sağduyulu yanına sığınmaya çalıştı. İçindeki hiddeti kontrol edemezse bunun en fazla kendisine zarar vereceğini biliyordu. Yine de ters ters Derim'e bakmayı ihmal etmedi ve kızgın bir sesle söylenirken yorganın altına kaydı.

"Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum. Hadi, zıbar yat artık."

"Nereye?" diye sordu Derim. Ne yapacağını bilemediği bir karmaşa içinde olduğu belliydi.

Anka, bir eliyle üzerine örttüğü yorganı hiddetle kaldırarak kızgın bir sesle karşılık verdi.

"Yatağın neresi Derim?" dedi, karşısında aptal biri varmışçasına.

"Yanına mı yatayım?" diye sordu Derim, bunu beklemediği belli bir şaşkınlıkla.

"Kanepede uyumak istiyorsan rahatına bak."

"Kanepede uyumak istemiyorum!"

"O zaman yatağına yat Derim!"

"Şu anda bana kızgın olduğun için yataktan atmayacak mısın?"

"Sana sürekli kızgınım. Aslında yanıma bile yaklaştırmamam lazım."

"Ama seni çok seviyorum." dedi Derim çabucak.

"Zaten o yüzden izin veriyorum. Geçmişte bana yaptıklarının acısını, şimdi egomu tatmin ederek gidermeye çalışıyorum." dedi Anka duraksamadan.

"Başka neler egona iyi geliyor?" diye sordu Derim merakla. Bu sorunun cevabı, onun için çok önemliymiş gibi, büyük bir ciddiyet ve dikkatle genç kadına bakıyordu.

Anka dik dik genç adama baktı ve uyarı dolu gözlerini kısarak "Derim! Şansını zorlama!" dedi alçak, tehdit dolu bir sesle.

Derim yalnızca başını salladı. Bakışları kısa bir süre, ne yapacağını bilemiyormuş gibi boş boş odada dolaştı. Nihayet hareketlenerek sessizce banyoya yöneldi.

On dakika sonra, her gece yaptığı gibi üzerinde bir boxerla usulca yatağa girdi. Birkaç dakika boyunca tıpkı bir heykel gibi sırt üstü yattı ve tavana baktı. Nihayet bir kolunu kaldırarak yan tarafında bulunan komodinin üzerindeki abajura uzandı ve bir saniye sonra oda karanlığa büründü. Yeniden sırt üstü uzanmış halde olduğu yerde kımıldamadan bir süre daha yatmaya devam etti. Yaşadığı tedirginlik, buna tahammül edemiyormuşçasına onu boğmaya başladığında derin sesli bir soluğu ciğerlerine çekerek yan döndü ve kollarını uzatarak diğer yanında yatan genç kadını, kendisine çekerek sıkıca sarıldı. Anka, kalçasını genç adamın karnına dayadı, başını rahat bir pozisyon almak ister gibi genç adamın kolunun üzerine bıraktı.

Kulağının dibinde Derim'in gergin, alçak sesini duyduğunda yine yüreğindeki sızıya engel olamadı.

"Bu fırtınayı da atlattık mı?"

Yüreğindeki sızıya rağmen kendisine engel olamadığı belli bir şekilde, gözdağı verircesine karşılık vermekten geri durmadı.

"Hafızam çok iyidir Derim. Hiç unutmam. Yeni şeylerin aklıma geleceği anlar mutlaka olacaktır. Sen yine de temkini elden bırakma bence."

"Tamam, bırakmam." dedi Derim uysalca. Başını hafifçe aşağı eğerek dudaklarını genç kadının başına bastırdı.

"Bırakmam, mon Phénix. Affetme beni hiç. Affedilecek şeyler yapmadım. Sakın affetme beni."

Anka gözlerini sımsıkı yumarak dişlerini alt dudağına geçirdi. Belki de Derim haklıydı. Belki de onu affedecek gücü hiçbir zaman içinde bulamayacaktı ve hiçbir zaman onu affedemeyecekti.

***

Günlerden pazardı ve o sabah itibari ile birkaç gün boyunca her şey üst üste gelecekti. Moskova'daki Ozan, bir sokağın kenarına çektiği ve sabırla içinde oturduğu araçta yalnızdı. Bir başkasının gerginlikle kıvranacağı anlarda Ozan hiçbir tepki göstermeden her zamanki sakin ve donuk tavrıyla hareket ediyordu.

Bir önceki gün; Grenkov'un evine soktuğu adamlardan gelen bilgiyle, Süleyman üç gün evvel geldiği İstanbul'a hızla geri dönmüştü. Grenkov'un kontrat yaptığı isim, Alin'di. Cuma gecesi, İstanbul'a giriş yaptığı bilgisi gelen dört Rus, Alin'in peşine düşmüştü. Avcı'nın adamları bu dört Rus'un peşine takılmışlardı. Sınırdan girdikleri anda kimlikleri teşhis edilmişti fakat sicilleri temiz görünen adamlar, herhangi bir eyleme geçmedikleri için müdahale edilememiş, takibe alınmışlardı. Avcı'nın elde ettiği isimlerle Ozan'a gelen isimler aynı olduğundan Süleyman bir an bile beklemeksizin İstanbul'a uçmuştu. Alin'in çevresinden ayrılmayacağı belliydi.

Pazar sabahı, Ozan'ın Banu'yu evden çıkarmak için kurduğu plan da devreye girmişti. Tasarov'un içerideki adamları sayesinde, Banu'nun hastaneye ulaştırılmasını sağlayacak bir zehirlenme yaşaması planlanmıştı ve bir saat evvel içerideki adamlar, üzerlerine düşeni yaptıklarının bilgisini vermişlerdi. Tıpkı tahmin ettikleri gibi, yarım saat önce sirenleri çalan ambulans, Grenkov'un evinin büyük demir kapılarından içeri girmişti. Yapacakları müdahale yetersiz olacaktı ve mecburen Banu'yu hastaneye ulaştırmaları gerekecekti.

Ozan, ambulansın şu anda beklediği sokaktan geçeceğini biliyordu ve sokağın her iki ucu da Derim'in Moskova'daki adamları tarafından tutulmuştu. Ambulans ve ambulansın peşine takılacak olan ön gördükleri eskort araçlar, sokağa girdiği anda harekete geçecekler ve Banu'yu içinden alacaklardı.

On beş dakika geçmedi ki, Ozan her şeyin tıpkı düşündüğü gibi gerçekleştiğini gördü. Ambulans ve peşindeki iki eskort araç evden ayrılmıştı ve bulundukları sokaktan geçmek üzere yola koyulmuştu. Ozan, içerideki adamın verdiği bilgi sonrası, elindeki telsize uzanarak sakin bir sesle Rusça konuştu.

"Herkes hazır olsun. Hızlı hareket ediyoruz. On dakika sonra ambulans ve iki eskort araç sokağa girecek. İçeri girer girmez, sokağın her iki ucunu da kapatın."

"Anlaşıldı." diyen birkaç farklı ses, telsizden duyuldu ve herkes tetikte beklemeye başladı.

Ambulansın uzaktan duyulan siren sesi ile Ozan, yerinde hafifçe diklendi ve dikiz aynasından arkaya baktı. Ambulans ve iki araç sokağa girdiği anda adamlar hızla hareket ederek yol çalışması yapıldığını gösteren yol tabelalarını sokağın girişine dizdiler ve ileri doğru koştular. Aynı anda bir yol çalışma aracı, sokağın diğer ucunda göründü ve çıkışı kapadı. Ambulans, peşindeki iki araçla hızla Ozan'ın içinde bulunduğu aracı geçti ancak yalnızca birkaç metre sonra birden

yavaşladı ve aniden basıldığı belli olan fren sesleri sokağın içini doldurdu.

Ozan başındaki maskeyi aşağı çekerek yüzünü kapadı ve kendinden emin, sakin bir tavırla araçtan çıktı. Her şey öylesine hızlı bir şekilde gelişti ki, neler olduğunu daha sonra anlatmak isteseler mutlaka kaçırdıkları bir an olacaktı. Sokağın diğer ucundakiler ambulansın karşısında silahlarını doğrulttuklarında ön tarafta oturan iki sağlık görevlisi, kalakalmış halde yalnızca ellerini havaya kaldırmıştı. Yüzlerindeki korku açıkça okunuyordu.

Eskort araçların içindekiler, ne olduğunu bile anlamadan susturucu takılmış silahlardan çıkan kurşunlarla yüzlerine patlayan cam parçalarından korunmaya çalışıyorlardı. Araçların gövdesinde kısa süre içinde onlarca delik açılmıştı. Kısmen de olsa, böyle bir şeye hazır olduklarından kendileri de silahlarını ateşlediler ve onların ateşledikleri silah sesleri, ambulansın hala çalmaya devam eden siren sesine karışarak akıl almaz bir gürültünün sokakta yankılanmasına neden oldu.

Ozan çok hızlı hareket etmeleri gerektiğini bilerek sakin adımlarla ilerlerken elindeki susturucu takılı silahtan çıkan kurşunlar, eskort araçların içinden çıkıp karşı ateş açan adamların üzerine boşalıyordu.

Ozan tedbirli davranarak kalabalık bir ekibi, operasyona almıştı ve iki eskort araçta bulunan toplam altı kişinin bu çapraz ateş için yeterli olmayacağı baştan belliydi. Yalnızca beş dakika süren çatışma son bulduğunda Ozan seri adımlarla ambulansın arkasına ilerledi ve kapıları açarak iki yana ayırdı. İçerideki iki sağlık görevlisi, ellerini havaya kaldırmış korku dolu gözlerle ona bakıyorlardı.

"İnin aşağı!" dedi Ozan Rusça, emir verircesine.

İki adam da çabucak hareketlenerek ambulanstan indiler ve diğer adamların yönlendirmesiyle yüz üstü yere yatırıldılar.

"Hadi çabuk!" dedi Ozan, yanındaki adama başıyla ambulansın içini işaret ederek.

Tüm operasyon boyunca yalnızca Rusça konuşulması konusunda direktif vermişti ve adamlar hiçbir açık vermeden verilen emirleri uyguluyorlardı. Sağlık görevlilerini, yan yana ambulansın önüne yüz üstü yatırdılar ve başlarını kaldırmamaları konusunda sert uyarılarda bulundular. Mutlaka sonrasında ifade vereceklerdi ancak anlatacakları fazla bir şey olmayacaktı.

Ozan'ın yanındaki iki kişi hızla ambulansın içine girdi. Kendinde olmadığı belli olan sarışın kadını, yattığı sedyeye sabitlemek için kullanılan kemerleri çabucak çözerek kaldırdılar. Kol altlarından ve bacaklarından tutarak ambulanstan dışarı çıkardılar. Sokağın bir kenarında park edilmiş olan Ozan'ın aracının arka koltuğuna bir un çuvalı atar gibi yerleştirdiler.

"Bizden iz bırakmayın. On dakika sonra polis damlar buraya. Herkes kaybolsun!"

Eğitimli, maskeli adamlar, adeta ezbere bildikleri bir ritüeli gerçekleştirircesine hızla hareket ederek kendilerinden geriye hiçbir şey bırakmayarak araçlarına yerleştiler ve tüm araçlar yalnızca beş dakika içinde yeniden hareket etti. Ozan, aracı tek manevrayla sokağa çıkardı ve hızla geriye sürerek sokağın ters ucuna ilerledi. Sokağın ucunda bulunan çarptığı yol çalışma tabelalarının etrafa saçılmasını umursamadı. Vitesi ileri alarak ani bir manevrayla aracın ucunu çevirdi ve hızla gaza bastı.

Tam yarım saat sonra, daha önce hazır ettiği deponun önüne geldiğinde aracın içindeki bir kumandayla raylı kapıların yukarı kalkmasını sağladı. Açılan kapıdan aracı yavaşça içeri soktu ve ardından kapıyı yeniden kapadı. Aracı durdurarak dışarı çıktı ve ezbere bildiği adımlarla ilerleyerek duvarda bulunan şalteri kaldırdı ve içerinin aydınlanmasını sağladı.

Tıpkı kurulu bir robot gibi geri döndü ve ileri adımlayarak aracın ön koltuğunda bulunan deri kaplama küçük bir çantaya uzandı. Etrafındaki fermuarı çözdü ve içinde daha önce hazırlanmış olan dolu şırıngayı çıkardı. Elindeki şırıngayla iki adımı geriye attı ve aracın arka kapısını açarak bilinçsizce yatan kadının kolunu yukarı kaldırdı. İfadesiz bir suratla şırınganın ucundaki plastiği dişleriyle çekip çıkardı ve açığa çıkan iğneyi Banu'nun damarına saplayarak yavaşça şırınganın içindekini, kadının damarına enjekte etti.

Bir saate kadar Banu kendisine gelecekti ve zehirlenme etkileri tamamen kaybolmuş olacaktı. Ozan deponun içinde bir sandalyeyi çekerek ortaya çıkardı ve aracın arkasındaki kadını kol altlarından tutarak dışarı çekti.

Yalnızca on dakika sonra, bilinçsizce başı öne düşük Banu, elleri ve ayakları sıkıca sandalyeye bağlı bir şekilde oturuyordu.

Ozan, deponun içinde hareketlendi ve bir gün evvel depoya getirdiği sandığı çekerek ileri çıkardı. Sandığın sağlam olduğunu biliyordu. Sandığın içine sporcuların kullandığı su mataralarından birkaç tane koydu. İçeriye havanın girmesini sağlayacak bir delik vardı fakat yol boyu sessiz olmasını istediği Banu'yu güzelce paket edeceğinden hareket alanı kısıtlı olacaktı. Ağzına yapıştıracağı banttın ortasına sadece suyu içebilecek bir açıklık bırakmayı uygun görmüştü. İki gün sonra Türkiye'ye vardığında hala yaşıyor olacaktı fakat durumunun epey nahoş olacağından da emindi. Muhtemelen üzerine işemek zorunda kalacaktı ki, bu düşünce, Ozan'da hiçbir merhamet etkisi yaratmadı.

Banu, Aşil'i tehlikeye attığı andan itibaren başına gelecek her şeyi hak ettiğini de kabul etmişti ve şimdi kabullendiklerini yaşamak zorundaydı.

Ozan, kadının kendisine gelmesini beklerken birkaç telefon görüşmesi yapması gerektiğine karar verdi ve rahatsız

vicdanı ilk önce kimi araması gerektiğini uyarınca ilk çevirdiği numara Derim'in oldu.

"Aldım patron." dedi yalnızca, karşı taraf açtığında.

"Nerede?" diyen Derim'in sesi sabırsız çıkıyordu.

"Şu an emin bir yere koydum. Grenkov'un işi de, yarın tamamdır."

"Benim şimdi oraya gelmem imkânsız. Kızıl'ın üzerindeki tehlikeyi savuşturmamız gerekiyor. Fakat uçağı göndereceğim. Tasarov çıkışını sağlayacak. Kargoyu da alıp buraya getir. Grenkov'u birkaç gün daha erteleyebiliriz."

"Grenkov için buraya gelmen gerekmiyor." dedi Ozan kendinden emin bir tonla. "Orası hazır. İstanbul'dan da halledebileceksin."

"Nasıl?" diye sordu Derim anlamadığı belli bir sesle.

"Bodrumda, evin doğal gaz borularının hepsine patlayıcı yerleştirildi. Çeçenler'den aldığım patlayıcılar. Mekanizmayı telefona bağlattım. Hattı çevirdiğinde... Bum!" dedi Ozan, adeta çok sıkıcı bir şey anlatıyormuş gibi donuk bir sesle.

Derim birkaç saniye boyunca ses çıkaramadı ancak Ozan'ın planına hayran olduğu belliydi. Çabucak, hızla konuştu.

"Uçağı hemen yola çıkarıyorum. Gece kargoyu yükle ve sen de onunla dön o zaman."

"Tamam, patron."

"Aferin ufaklık. İyi iş çıkardın."

"Şu an Aşil'le konuşuyor gibi konuşuyorsun benimle." dedi Ozan, kaşlarını çatarak. Derim onun kaşlarını çattığını görmese de, sesindeki şaşkınlığın farkındaydı. Sıcak bir sesle karşılık verdi Ozan'a.

"Çünkü benim için ikiniz de aynısınız."

Ozan gözlerini kırpıştırarak kulağındaki telefonu uzaklaştırdı ve hayretle ekrana baktı. Kulağına telefonu tekrar yaklaştırırken ne diyeceğini bilemez gibi boğazını temizledi ve yalnızca "Görüşürüz patron." dedi tutuk bir sesle.

Ozan birkaç dakika boyunca düşünceli gözlerle elindeki telefona baktı. Biraz evvelki konuşmadan sonra, çok daha emin olarak derin bir soluk aldı ve çevirmesi gereken ikinci numarayı çevirdi. Kendisi daha tek kelime etmeden karşıdan gelen alçak tonlu ses kulağına çarptı.

"Bekle..."

Ozan hatta sessizce beklerken karşı tarafta birkaç adım sesi ve ardından kapanan bir kapı sesi duydu. Nihayet ses tekrar kulağına çarptığında biraz daha yüksekti tonu.

"Yanındaydım, duydum... Senin uğraşmana gerek kalmayacak. Sen, sandığı dediğim gibi hazırla ve adresi bana mesaj at. İki saat sonra gelip senden teslim alacaklar ve bu akşam Türkiye'ye yola çıkacak olan tıra yükleyecekler. Sana gelecek kişinin adını ve fotoğrafını mesaj atacağım."

"Sana vakit kazandırmak için yüklemeyi sabaha karşı yapacağımızı mesaj atacağım. Yarın öğlen İstanbul'da olurum." dedi Ozan ve sıkıntılı bir sesle devam etti. "Uçak boş çıktığında patron çok kızacak."

"Sana kızmayacak! Buna engel olacağım. Sakın endişelenme. Ben şimdi evden çıkıyorum. Bu gece Birim'de kalacağımı söyleyeceğim. Kargo gelmediğinde ona yalan söylediğimi düşünecek."

"Yalandan nefret eder."

"Ben de ederim. Herkes gibi. Ama bunu onun için yapıyoruz." Anka aceleyle konuşurken bir an nefes almak ister gibi sözlerine ara verdi ve bu kez endişeli bir tonla sordu.

"Tasarov, uçağa yerleştirilecek bir kargo olmadığını söyler mi Derim'e?"

"Aramaz. Orasını ben hallederim."

"Tamam, o zaman..." dedi Anka rahatlamış gibi soluk alarak. "Yarın görüşürüz Ozan kuzusu." dedi sevecen bir tonla. "Aşil, seni görünce çok mutlu olacak."

"Ben de öyle." dedi Ozan utangaç bir tonla.

"Seni seviyorum Ozan. Bunu unutma, olur mu?" dedi bu kez Anka, ciddi bir sesle. "Sana böyle bir şeyi yüklediğim için çok özür dilerim. Ama seni sevdiğimi hep hatırla olur mu?"

Ozan anladığını belirtir şekilde başını salladı fakat Anka'nın onu göremeyeceğini hatırlamış gibi aceleyle "Tamam." dedi sadece.

Kalbinin neden bu kadar hızlı attığını bilmiyordu. Daha önce kimse ona onu sevdiğini söylememişti. Anka'nın sıcak ses tonu, söylediklerinde samimi olduğunu işaret ediyordu ve genç kadının ağzından kelimeler öylesine doğal çıkmıştı ki, Ozan, içinin ısındığını hissetti. Ve hemen ardından bu sıcaklıktan çok hoşlandığını fark etti.

Telefonu kapamadan evvel genç kadından çıkan son kelimeler, özür diler gibi alçak bir tonla çıkmışsa da sarf ettikleri Ozan'ın yüreğinin daha fazla ısınmasına neden oldu.

"Her şey ailemiz için Ozan."

19. BÖLÜM

Kusursuz şekilde yapılan planları bozan şeyler, çoğu zaman öngörülemeyen dış etkenlerdir. Çoğunlukla bunlara şanssızlık da deriz.

Mesela harika bir yaz günü planladığınız piknik, meteorolojinin dahi uyaramadığı, ani sağanak bir yağmurla mahvolabilirdi. Randevulaştığınız arkadaşınızla, kararlaştırdığınız saatte buluşacağınız yerde olacağınıza emin olarak evinizden çıktığınızda otoyolda gerçekleşen zincirleme kaza nedeniyle saatler süren gecikmeye maruz kalabilirdiniz. Çok daha ileri gidersek, aylar öncesi yaptığınız tatil planının çocuğunuzun hastalanmasıyla iptal olması ya da ertesi gün yapılacak düğünün çok yakın bir akraba ölümüyle ertelenmesi de olabilir. Bunlara benzer, kontrolünüz dışında oluşan etmenler, her zaman için yapılan kusursuz planların sabotajcısıdır.

Grenkov'un Alin'in peşine gönderdiği bilinen adamların İstanbul'a varışlarıyla Derim ve Birim'dekilerin karşı karşıya geldiği söylenebilirdi. Her iki taraf da kendi kusursuz planını uygulamaktan yanaydı.

Birim'dekiler, Alin'in peşindeki adamları bertaraf edebilmek için suçüstü yapmaları gerektiğini savunuyordu. Derim, ki bu kez en büyük destekçisi Jan'dı, adamların hâlihazırda tespit edilmiş olan kaldıkları yere gidip hepsini hemen ortadan kaldırmaktan yanaydı.

Fakat Mehmet Aydar ve Avcı, adamlar herhangi bir eylemde bulunmadan bunu yapmalarını doğru bulmuyorlardı. Alınan istihbarat doğru olsa bile, henüz onları suçlayacak bir veriye ulaşamamışlardı.

Süleyman'ın İstanbul'a vardığı gün, cumartesi öğleden sonra bir araya geldiklerinde Avcı sinirli bir tonla Derim'e bağırdığında Jan'ı hayrete düşüren şey; Alin'in Avcı'ya verdiği destekti.

"Saçma sapan konuşma Derim! Biz katil değiliz! Adamlar bir şey yapmadan sırf öyle dendi diye, gidip kafalarına sıkamayız!"

"Neyi bekleyeceğiz?" diye bağırarak karşılık verdi Derim. "Siz geri çekilin o zaman, biz halledelim!"

"Bence de." diyen Jan ona destek verdiğinde Alin, öfkeli gözlerini ona çevirmişti. "Daha suç işlemeden suçlu olduklarını söyleyip kimseyi ne içeri alabiliriz ne de gidip kafalarına sıkabiliriz. Saçmalık bu!"

"Senin hayatın söz konusu!" diye bağırdı Jan kızgınlıkla. Gözlerinin içindeki panik öylesine açıktı ki, ilk kez Derim'in atmak istediği adımları sorgulamadan yanında duruyordu. Oysa ikisi arasındaki en sağduyulu adam her zaman oydu. Derim'in aksine, yapacaklarını birkaç dakika da olsa düşünür ve zihninde süzgeçten geçirirdi. Bu kez o, Derim'den daha atak görünüyordu.

"Benim hayatım söz konusu olsa bile, bu şekilde hareket etmeyeceğiz. Bu yargısız infaz! Harekete geçsinler, biz de yapmamız gerekeni yapalım! Ama bu şekilde değil! Bu doğru değil!"

"Ne yani?" dedi Jan sesini yükselterek. "Günlerce herifleri seni izlemelerine izin mi vereceğiz? Ne zaman, ne yapacaklarını bile bilmiyoruz. O pislik senin nerede yaşadığının bilgisini verdi, sahte olsa bile nerede çalıştığını da biliyorlardır. Onlar için öğrenmesi zor değil. Her gün, ne zaman saldıracaklarını bilemeden oturup bekleyecek miyiz?"

"O zaman senin peşinde dolaşmaya başladıklarını gördüğümüz anda indiririz!" dedi Derim dik bir sesle.

"Kapının önüne gelirlerse dediğin doğru. Ama şehir içinde dolaşırlarsa ne deyip indireceksin Derim?" dedi Mehmet Aydar. "Adamlar şehirde dolaşıyoruz sadece, derlerse ne olacak? Turist olarak girdiler bu ülkeye!" dedi üzerine bastırarak. "Ülkeye gelen turistleri durduk yere öldürüyoruz diye bir haber çıksa, ne tür bir açıklama yapmamızı bekliyorsun?"

"Kanıtları ortadan kaldırın o zaman! O kadar gücün var! Her şeyi silip yok et!" diye bağırdı Derim. "Sen yapmıyorsan ben yaparım! Kaldıkları o boktan otele operasyon yapabiliriz. Ben silerim izleri."

"Kurdukları bağlantıları netleştirmemiz lazım önce." dedi Avcı.

"İstihbarat bilgisi geldi zaten!" diye bağırdı Derim, bu kez Avcı'ya dönerek.

"Rus'lardan gelen istihbarat!" diye hırsla karşılık verdi Avcı. "Adamların kendi aralarında husumeti olduğunu bile bilmiyoruz! Ya bizi yanıltmak için verdilerse bu bilgiyi? Ne yani? Birbirine kıl olan herkes birbirini ispiyonlasa, sorup soruşturmadan istihbarat geldi diye önümüze çıkanı vuracak mıyız? Emin olmak zorundayız!"

"Merde!" diye Derim, öfkeyle bağırarak küfretti ve bulundukları büyük salonun içinde ellerini saçlarına geçirerek hırsla birkaç adım attı.

Sessizlik içinde oturan ve konuşmaları dinleyen Anka dikkatle genç adamı izliyordu. Herkes öfkeyle birbirine bakıyordu. Anka'nın yanında oturan Süleyman ise, garip denecek kadar soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Onun da Mehmet Aydar ve Avcı'yla aynı fikirde olduğunu tahmin ediyordu Anka. Ki kendisi de öyle düşünüyordu aslında.

Alin'in üzerindeki tehlikeyi küçümsemiyordu ve hatta oldukça endişeliydi, fakat diğerlerine de katılıyordu. Adamların Grenkov'la doğrudan bağlantısını henüz ispatlayamamış-

lardı ve Tasarov'un adamlarının verdiği isimlere, herhangi bir eylem yapmadan müdahale etmeleri doğru görünmüyordu. En azından elle tutulacak bir şeylere ihtiyaçları vardı. Elbette söz edilen ve resimleri gönderilen isimlerin hava limanı sınırından girdiklerinde görüldüğü gibi aynı olması, belirgin bir kanıttı fakat adamların sicilleri temiz görünüyordu ve sıradan turist ziyareti için şehirde bulunduklarını beyan etmişlerdi. Beklemekten başka yapılacak bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Şimdilik...

"Saçmalık bu!" diye yeniden kendisine hâkim olamadan söylenmişti Derim.

"Bence de saçmalık. Boşuna bekliyoruz! Herifleri almamız iki saatlik iş bizim için." diye destek verdi Jan.

"Ne deyip alacaksınız?" diye Alin karşı koydu. "Adamlar henüz bir şey yapmadı ki! Sırf bize isimler geldi diye adamları gidip öldüremeyiz. Herifler hiçbir yerde aranmıyorlar, haklarında herhangi bir suç ya da arama kaydı yok. Varsa bile güzel temizlenmiş. Bu riski alamayız!"

"Riski siz almayın! Biz alırız!" dedi Jan yüksek sesle. Tasvip etmez bakışları Alin'e kilitlenmişti.

"Bak..." dedi Avcı daha sakin bir sesle araya girerek. Oturduğu yerde hafifçe öne çıkarak elini Jan'a uzattı. Sakin olmasını ister gibi hafifçe elini boşlukta salladı ve makul bir ses tonuyla devam etti. "Biz bu şekilde hareket edemeyiz. Önümüze çıkanı, doğru düzgün bir neden göstermeden öldürmeye kalkarsak kartellerden bir farkımız olmaz. Biz devlet için çalışıyoruz. Makul ve geçerli nedenlere ihtiyacımız var."

"Bu ülke için hayal kuran herkesi biz temizliyoruz demişti ama Süleyman!" diye bağırdı Derim hatırlatırcasına. Öfkeli gözleri Avcı'nın üzerindeyken eliyle Anka'nın yanında oturan Süleyman'ı işaret etmişti.

"Hayal kurarken arkalarında epey iz bırakıyorlar ve haklı nedenlerimiz oluyor da o yüzden!" dedi Avcı duraksamadan

karşılık vererek. "Sırf aklından geçirdi diye temizlemiyoruz. O hayalleri gerçeğe dönüştürmek için bir yığın dümen çevirdikleri için biliyoruz bunu."

Derim bıkkınlıkla derin bir soluk aldı. Salonun içinde tekrar kısa bir tur attı. Adeta yerinde duramıyormuş gibi sürekli hareket halindeydi.

Süleyman nihayet uzun süren sessizliğini, tok bir sesle konuşmaya başlayarak bozdu.

"Başkan'la, Avcı haklı. Ben de gidip tepelerine binmek istiyorum ama nasıl becerdilerse sicilleri temiz adamları buraya yollamışlar. Herifleri ortadan kaldırırsak kayıp başvurusunda bulunduklarında ne olacak? Ülkeye girişleri kayıt altına alındı. Diyelim bunları sildik ama Moskova'daki kayıtları nasıl sildireceğiz? Türkiye'ye giren turistleri ortadan kaldırıyoruz diye medyaya haber uçursalar, dünya kadar sorun çıkar. Herifleri suçüstü yapmamız lazım..."

Derim ters ters Süleyman'a bakarken tek kaşını küçümseyerek kaldırdı.

"Moskova tarafını da ben temizlerim." dedi hırslı bir sesle.

"Grenkov sırf pislik olsun diye, yine de medyaya haber uçurur. Sence ellerinde tuttukları hiçbir kanıt yok mudur? Adam gözünü karartmış. Düşünmezler mi bunları? Üstelik o hainin senin işleyişinle ilgili her türlü bilgiyi ona verdiğini düşünürsek," dedi Süleyman azarlayan bir sesle.

Kısa bir soluğu ciğerlerine çekti ve kararlı bir tonla devam etti. "Alin'in yanından bir an bile ayrılmayacağım. Her nereye gitmek zorundaysa, yanında ben de olacağım. Eğer saldırırlarsa müdahale ederiz. Bizim ekiplerle sürekli irtibat halinde olacağız." Kısa bir ara verip uyarı dolu bir tonla devam etti konuşmaya. "Alin'in rutinini bozmaması lazım. Yoksa peşinde adamlar olduğunu bildiğimizi anlarlar. Bu bilgiyi nasıl edindiğimiz sorgulanmaya başlarsa Ozan'ın içeri sok-

tuğu adamları riske atarız. Onlara hala ihtiyacımız var. Her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayız."

"Bence de Süleyman abi haklı." dedi Avcı.

"Bence de." diyen Alin ona destek verdi.

"Hafta sonu Alin'in evde kalması şaşırtıcı olmaz. Bu süreç içinde araştırmaları hızlandırmaya ve adamlar hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırız..." diyerek Anka konuşmaya başladığında Derim hızla ona dönerek adeta ihanete uğramış gibi, hayal kırıklığı dolu gözlerini genç kadına dikti.

"Sende mi?" dedi hüsran dolu bir tonla.

"Et tu, Brute?" dedi Jan, acımasız, küçümseyici bir alayla. Sinirle başını iki yana sallamıştı.

Anka'nın ters ters baktığı gözleri, ikisi arasında hızla mekik dokudu ve aynı ters tonla karşılık verdi.

"Söz konusu olan benim kardeşim! Sizden daha az mı düşünüyorum onu? Fakat mantıklı davranmak zorundayız! Sorgusuz, sualsiz, sırf isimler bize geldi diye, elimizde bir kanıt olmadan adamları öldürmeye kalkmak bizim için ne demek? Farkında mısınız?"

Kararlı bir tavırla çenesini dikti. "Heriflerin peşinde adamlarımız var. Attıkları her adımdan haberimiz olacak. Girdikleri her sokakta üzerlerinde gözler olacak ve bunun farkında bile değiller. Kontrolü elde tutarsak kimse hiçbir zarar görmeden bunun altından kalkabiliriz. Burası bizim şehrimiz. Avantaj onlardan çok, bizde."

Derim ve Jan, öfkeyle Anka'ya bakmaya devam ederken Mehmet Aydar'ın destekleyici sesi duyuldu.

"Biz attığımız her adımda ülkeyi düşünmek zorundayız Derim. Çıkabilecek en ufak skandala dahi izin veremeyiz. Sağlam ve dikkatli ilerleyeceğiz. Anka'nın dediği gibi, hafta sonu Alin evden çıkmayacak ve bu arada araştırmaları derinleştireceğiz. Adamlar hakkında en ufak bir açık varsa, bunu ortaya çıkaracağız. Bu sırada takibe devam edeceğiz ve her-

hangi bir atağa geçerlerse uygun şekilde müdahale edeceğiz."

"Çok saçma!" diye söylendi Jan başını hayıflanırcasına iki yana sallayarak.

"En doğrusu bu!" diye üsteledi Süleyman. Bakışlarını Alin'e çevirdi. "Pazartesi sabahından itibaren sen nereye, ben oraya."

"Eskisi gibi yani?" dedi Alin neşeyle. İçinde bulunduğu tehlikeyi ciddiye almıyormuş gibi görünüyordu fakat Anka, kardeşinin de gergin olduğunun farkındaydı. Sadece yapılması gereken en doğru şeyi yapmaya çalışıyordu.

Derim ve Jan, ısrarlarına rağmen diğerlerinin düşüncesini değiştiremeyince durumdan dolayı hissettikleri hoşnutsuzluğu belirtmekte çekince göstermemişlerdi.

"Marcel'le konuş." dedi Derim en sonunda Jan'a dönerek. "Dışarıya çıktığı anda, Kızıl'ın peşinde bir ekip olacak ve herhangi bir durumda hiç vakit kaybetmeden herifleri indirecekler."

Jan, başını sallayarak onaylarken tedirgin bakışları Alin'in üzerindeydi. Alin, endişeyle kendisine bakan adama bakarak sakinleştirmek ister gibi gülümsemişti.

"Hiçbir şey olmayacak. Bununla başa çıkabiliriz. İlk defa tehlikede olmuyorum."

***

Pazar öğlene doğru Ozan'dan gelen telefon, Derim'in iki gündür yaşadığı keyifsizliği az da olsa yok etmişti. Banu'nun ele geçirilmesi onda öylesi bir rahatlamaya yol açtı ki, adeta tüm hırsını ondan çıkarmayı kafasına koymuş gibi bakışları alev alevdi.

Anka, Derim'in gözlerindeki hırstan hoşlanmamıştı. Derim birkaç gündür kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Bakışlarındaki zehir öyle açıkça okunuyordu ki, Anka, kont-

rolünü kaybeden Derim'in kafasındakileri gerçeğe dökmekten hiçbir çekince duymayacağından emindi. Derim her zamanki Derim'di aslında. Sevdikleri söz konusu olunca acımasızlıkta sınır tanımıyordu. Hiçbir şeyin karşısına çıkmasını umursamıyordu ve içindeki kini yok edebilecek her türlü kötülüğü yapmaya hazırdı.

Anka, pazar öğlen civarı Ozan'la konuşmasının ardından araştırmalar konusunda Birim'dekilere destek vermeleri gerektiği bahanesini öne sürerek o gece Birim'de çalışacaklarını söylemiş ve Alin'le birlikte evden ayrılmışlardı. Birim'deki güvenlik düşünülürse, kimsenin herhangi bir endişeye kapılması gerekmiyordu. Evden Birim'e kadar olan yolu, Derim'in adamlarının eşliğinde yapmış olmalarını da umursamamıştı.

Planı gün yüzüne çıkınca Derim'in kendisini kaybedecek kadar öfkeleneceğini biliyordu, fakat Anka yine de en ufak bir endişe hissetmedi. Derim'in öfkesiyle başa çıkabilirdi. Başa çıkamayacağı şey, Derim'in gözü döndüğünde yapacakları idi. Banu'yu ele geçirince Derim'in bir ömür kendisini affedemeyeceği şeyleri yapmasından korkuyordu. Derim'in kendisinden daha çok, yapacaklarından korkması garipti belki ama içinde bir yerlerde emin olarak tutunduğu tek şey, Derim'i kontrol edebileceği güce sahip olduğu idi.

Birim'e giden Anka'nın yoğun olacağı için, Derim'in kendisini her zaman yaptığı gibi sık sık aramamasını istemesi, genç adamın çok daha gerilmesine neden olsa da Anka bunu da umursamamaya çalıştı. Derim'in telefonlarının önünü kesmesi gerekiyordu. En azından bir gün boyunca olsa da, o gün genç adamın telefonla ona ulaşmamasını sağlamak maksadındaydı.

Kendisini sakinleştirmeye çalışan Derim, pazar gününü oğluyla geçirdi. Öğleden sonra kapalı havuzda bir saatten fazla zaman geçirmişler, ardından akşam yemeğine kadar

satranç oynamışlar, sohbet etmişler, yemeğin ardından bir süre birlikte film izlemişlerdi.

Derim tüm bu süre içinde telefonunu yanından ayırmamıştı. Banu'nun ele geçirilmesinin Dimitry üzerindeki etkisini merak ediyordu ve adamın mutlaka onu arayacağından emindi.

Aşil'i yatırdıktan sonra Jan'la çalışma odasına geçtiler. İkisi de büyük çalışma masasının önündeki geniş, deri koltuklara kaykılarak oturmuş, önlerindeki viski şişesini bitirmeye azmetmiş gibi içmeye devam ediyorlardı.

"Bence boşuna bekliyoruz. Bu gece o heriflerin hepsini indirebilirdik." dedi Jan söylenir gibi. Masanın üzerinde, sağ eliyle tuttuğu kadehi sıkıntıyla parmaklarının arasında çeviriyordu.

"Amcamın zor durumda kalmayacağından emin olsam bir an bile durmam burada." diyen Derim, tatsız bir sesle karşılık verdi.

"Bu politik işler hiç bize göre değil." dedi Jan hoşnutsuz bir sesle.

"Bence de değil. Fazla çetrefilli, fazla sınırlayıcı."

"Fazla saçma."

"Fazla saçma" diye yineledi Derim dalgınca. Bakışlarını Jan'a kaldırıp merakla sordu. "Sen Kızıl'la konuştun mu?"

Jan usulca başını salladı, "Birkaç kez konuştum, araştırmaya devam ediyorlar," diye mırıldanırken gözleri, elinde tuttuğu kadehteydi. Derim'in sert sesini duyunca bakışlarını karşısındaki adama çevirdi sorarcasına.

"Ben neden Anka'yı arayamıyorum? Bana arama dedi. Meşgul olacağım, dedi. Kızıl nasıl konuşuyor seninle?"

Jan *bilmiyorum* der gibi omuz silkti. "Sormadım onu."

Derim masanın üstünde duran cep telefonuna uzanarak aldı ve duraksamadan ekrana dokunarak kulağına dayadı. Bir süre boyunca kaşlarını çatarak boş boş Jan'a baktı. Sinirle telefonu masanın üzerine fırlattı.

"Açmıyor!"

"Belki duymuyordur."

"Nasıl duymuyor? Yanındaysa nasıl duymaz?"

"Belki telefon odasındadır, o başka bir yerdedir. Koca bina. Sürekli hareket halindeler."

Derim tatsız bir bakış attı Jan'a. Sakinleşmeye çalışır gibi bir soluk aldı. Diğer elinde tuttuğu kadehten bir yudum alarak sertçe yutkundu.

"Görünce geri arar." dedi zorlukla çıkarmaya çalıştığı makul bir sesle.

"Arar mutlaka." dedi Jan, başını sallayarak.

Tam o anda telefon çalınca; Derim, Anka'nın geri dönüş yapmış olduğunu düşünerek hevesle telefona bakışlarını çevirdiğinde değişen yüz ifadesi, Jan'ın oturduğu yerde dikilmesine neden oldu.

Derim, yüzünde beliren şeytani gülümseme ile ekrana bakarken hala telefon çalmaya devam ediyordu.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Jan, kimin aradığından emin olarak. Sesi sabırsız çıkıyordu.

"Biraz daha beklesin." dedi Derim hainice gülümseyerek.

Nihayet telefon altıncı çalışında Derim yavaşça ekrana dokundu ve sesi dışarı verdi. Oturduğu koltukta arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atarak elindeki kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Tam o sırada odayı kaplayan haykırışa benzer hırslı ses, telefondan dışarı yayıldı.

"Akhan!"

"Dimitry," dedi Derim alaycı bir tonla. "Nasılsın dostum?"

"Haufmann'ı senin aldığını biliyorum Akhan! Bunu çok fena ödeyeceksin! Hepinizi geberteceğim!"

"Evinden çıkabildiğinde," dedi Derim aynı küçümseyici alaylı tonla. "Evde tıkılı kalmaktan hala sıkılmadın mı Dimitry?"

"Buna pişman olacaksın Akhan! Seni öyle pişman edeceğim ki, keşke ölseydim diyeceksin. Tek tek alacağım sevdiklerini... Her gün birini kaybedeceksin! Onların acılarıyla dağılacaksın. Ama merak etme, seni de öldüreceğim! Dünyanın hangi deliğine girmiş olursan ol, seni de bulup geberteceğim!"

"Benim nerede olduğumu bildiğine eminim Dimitry. Neden çıkmıyorsun karşıma?"

"Sevdiklerinle her gün vedalaş Akhan. Çünkü her gün birini kaybedeceksin!" dedi Dimitry, öfkeden delirmiş bir sesle bağırarak.

"Böyle bir şey olmayacak Dimirty!" dedi Derim buz gibi bir tonla. Başını telefonun ekranına eğerek devam etti. "Seni de, saklandığın o evden çıkaracağım ve oğlunun yanına göndereceğim! O hainle vedalaştığını umuyorum çünkü onu bir daha asla göremeyeceksin! Çoktan oğlunun yanına gitti. Sen de yakında onlara katılacaksın!"

Derim, ekrana dokunarak telefonu adamın yüzüne kapadı ve birkaç saniye boyunca ekrana baktı. Başını yavaşça Jan'a çevirdi. Elindeki kadehin dibinde kalan son yudumu boğazından aşağı yuvarladı ve sertçe kadehi masaya koydu. Yerinde doğrulurken gergin bir tonla "Ben oğlumun yanına gidiyorum. Bu gece ona sarılıp uyuyacağım," dedi alçak bir sesle.

***

Derim ve Jan'ın sıkıntıyla içtikleri sıralarda Anka, Alin ve Avcı, Birim'deki küçük toplantı odasındaki yuvarlak masanın etrafına yerleşmiş, önlerindeki açık ekranlara gömülmüş haldelerdi. Takipteki adamlardan an be an akan kısa raporlara göz atarken bir yandan yurt dışındaki istihbarat ajanlarından adamlar hakkında yapılan ayrıntılı raporları bekliyorlardı.

"Sicilleri bu kadar temiz adamları nasıl bulmuş olabilirler ki?" diye söylendi Alin.

"Ya da geçmişlerini çok iyi temizlemişler ki bir şey bulamıyoruz." dedi Avcı dikkatle ekranına bakarken.

"Ya da bunlar aralarına yeni katıldılar. Banu, Lee ile ilgili bilgileri Grenkov'a verdiğine göre Derim'in herkesi izleyeceğini bilir. Şüpheli şahısların Lee'in gözünden kaçmayacağını ve Derim'e bilgi geçeceğini tahmin ederler. Lee'nin bile şüphe etmeyeceği temiz adamlar göndermeleri o yüzden olabilir." diyen Anka kendi fikrini belirtti.

"Ki Lee bile hala adamlar hakkında doğru düzgün bilgiye ulaşamadı. Adamlar sahiden erkek erkeğe eğlenmeye gelmiş sıradan turist gibi görünüyorlar." dedi Avcı, hayret kaplı hoşnutsuz bir sesle. "Bu gece bir kulübe içmeye gitmişler."

"O kaltağı çok daha fena pataklamalıydım." dedi Alin hayıflanan bir tonla.

"Keşke." dedi Anka, ondan duyulması şaşırtıcı olan kinli bir sesle.

"Hani umursamıyordun?" diye sordu Alin gözlerini kısarak.

"Onu umursamıyordum!" diye karşılık verdi Anka çabucak. "Oğluma kastetmesi ayrı şey! Şu an elime geçirsem inan hiç düşünmeden öldürebilirim onu."

"Biraz daha sabretmek zorunda kalacaksın sanırım." dedi Avcı imalı bir tonla.

Anka bakışlarını Avcı'ya kaldırdığında gözlerindeki kin açıkça okunuyordu. "Sence ne kadar sürer?"

Avcı kolundaki saate çabuk bir bakış atıp bir an düşünüyormuş gibi duraksadı ve bakışlarını Anka'ya çevirdi.

"Öğleden sonra ikide sandığı teslim aldılar. Araç üçte yola çıkmış. Gerekli bağlantıları kurdum. Sabah Odessa Limanı'nda Haydarpaşa'ya hareket edecek olan RO-RO Gemisi'ne yetiştirecekler. Haydarpaşa'daki adamları da bilgilendirdim.

Sandığı indirip dediğimiz adrese götürecekler. Yani tahminen yarın gece, karşısına çıkmış olacaksın."

"Akhan fena kuduracak." dedi Alin inler gibi bir sesle. Sıkıntıyla başını iki yana sallamıştı.

Anka uyarı dolu bakışlarını kardeşine dikti. "Ben işimi halledene kadar ikiniz de ona bir şey söylemeyeceksiniz!"

"Yarın Ozan döndüğünde çocuğun üzerine yürürse..." dedi Alin dik dik bakarak. "...hiç anlamam dalarım! Bizim yüzümüzden çocuğun başının yanmasına izin vermem."

"Ozan'a bir şey yapmayacak! Tüm mesuliyeti ben alıyorum."

"Ozan İstanbul'a varır varmaz Derim uçağın dibinde biter!" dedi Avcı.

Anka bir an duraksayarak düşünüyormuş gibi dalgınca ekrana baktı. Kendi kendine konuşur gibi "O zaman Derim'in uçağın dibine gitmemesini sağlamamız gerek." dedi. Tedirgin bakışlarını Avcı'ya çevirdi. "Sen halledeceksin. Oyala onu."

"Nasıl?" dedi Avcı anlamadığı belli bakışlarını ona dikerek.

"Uçak alana indiğinde içindeki yolcuyu pasaport kontrolüne sokmadan nasıl çıkaracaklar? Bizden yardım isteyecek, biliyorsun."

Avcı şüpheyle genç kadına bakarken Anka, çabuk çabuk konuşuyordu.

"Yarın alanda kontrol olduğunu söyle! Dikkat çekmemek için bir süre beklemeleri gerektiğini, kontroller sonrası Banu'yu uçaktan indirteceğini söyle. Akşamüzeri uçakta yolcu yoktu dersin ki o zamana kadar benim tek başıma hareket ettiğimi düşünür. "

"Mantıklı," dedi Alin başını sallayarak. O da şimdi Avcı'ya bakıyordu.

"Bu iş giderek karmaşık hale geliyor," dedi Avcı, yakınırcasına. Dirseklerini masaya koydu. "Madem uçaktaki yolcu-

yu biz indirebilecektik ne diye sandığı tıra yüklettik. Uçakla gelseydi işte."

"Sizi bu işten uzak tutmaya çalışıyorum Avcı," dedi Anka sabırsızca. "Bunu yalnızca benim planladığımı bilirse kimseye saldıramaz. Ozan zaten topun ucunda, daha fazla kişiye düşman olmasını istemiyorum."

"Bak, Ozan topun ucunda diyorsun sinirimi bozuyorsun!" diye atıldı Alin. "Ozan'a tek laf ederse yemin ediyorum parçalarım onu. Çocuğun hiç suçu yok!"

"Tamam işte! Ozan'ı korumak da size kalıyor," dedi Anka sevimli olduğunu umduğu bir gülümsemeyi yüzüne oturtarak.

***

Ertesi sabah, Derim tek başına oğlunu hazırladı. Gözünü açar açmaz ilk işi Anka'yı aramak olmuştu fakat telefon yine cevap vermemişti. Çok erken bir saat olduğu için, tüm gece çalışan kadının uyuyor olabileceğini düşündü. Aşil'le birlikte kahvaltılarını yaptılar ve sonra oğlunu okula gitmesi için yolcu etti. Evden ayrılan iki zırhlı aracın ardından uzun denecek bir süre endişeyle bakmış olsa da, taş gibi ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu.

Sabah, Moskova'ya varmış olan uçağın kaptanı, İstanbul'a hareket etmek üzere havalandıkları bilgisini verdiğinde sabırsızlığı da gittikçe artmaya başlamıştı. Fakat öğlene kadar Jan'la birlikte çalışma odasında işlere gömüldüğünde aklındaki birçok şey, kısa süreliğine de olsa uzaklaşmıştı. Sürekli birileriyle telefonda görüşüyor, mailler yazıyor, Jan'la birlikte işlerle ilgili değerlendirmeler yapıyorlardı.

Öğlene doğru İstanbul'a inmek üzere olan uçaktaki kaçak yolcunun kayıt altına alınmadan uçaktan indirilmesi için Derim, Avcı'yı aradığında; aldığı yanıt, sinirden gerilmesine neden olmuştu, fakat en azından artık o hainin ulaşabileceği

yakınlıkta olduğunu kendisine hatırlatarak birkaç saat daha sabırlı olması gerektiğini düşündü. Kontrollerin o güne denk gelmesi kötü bir tesadüf olmuştu. Ozan'ın da birkaç saat daha uçakta beklemesi gerekecekti.

Derim'in uçağın içinde beklediğini düşündüğü Ozan, çoktan uçaktan inmiş, gitmeden evvel alanın otoparkına bıraktığı aracına binerek yarım saatlik yolculuğun ardından Birim binasının yakınında bir yere park etmişti. Aşil'in okuldan çıkışını bekliyordu.

***

Alin'in tüm gün Birim'in güvenli duvarları arasında olacağını düşündükleri için Derim'im adamları akşam çıkışta genç kadına eşlik etmek için evde saat kolluyordu. Jan'ın birkaç kez konuştuğu genç kadın, ondan beklenmeyen bir iş birliği içinde, bu eskortlara karşı koymamış ve hatta eve dönüşte arkasında birkaç araç bulunmasının eğlenceli olduğunu bile söylemişti.

"Düğün konvoyu gibi," demişti kıkırdayarak. "Bazen sürekli kornaya basmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Bu ülkede neden sürekli kornaya basılıyor ki?" demişti Jan hoşnutsuz bir sesle. "Düğün konvoyu derken ne demek istiyorsun?" diye sormuştu merakla.

Alin kıkırdayarak cevap vermişti. "Düğün konvoylarında eller kornanın üzerine yapışır. Başlarının belaya girdiğini dünya âleme yayıyorlar. Sıçtık demek aslında."

"Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum bebe." demişti Jan, karmaşık bir tonla.

Alin, Jan'ın anlamayan tavrını umursamadan dalga geçmeye devam etmişti. "Arabamın dikiz aynasına havlu bağlayacağım."

"Neden?" demişti Jan iyice şaşkınlaştığı belli bir sesle. "Arabaya neden havlu bağlaman gerekiyor?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun Bartın? Çok cahilsin, çok!" diyerek son kelimeyi uzatırken kıkırdamaya devam etmişti.

Öğleden sonra, her şeyin üst üste gerçekleşmesine neden olan şey, Alin'e hiç beklemediği bir telefonun gelmesiyle başladı.

Anka ve Alin, toplantı odasında birlikte çalışmaya devam ederken Alin'in telefonu çaldı. Alin kaşlarını çatarak ekrana baktığında telefonun sesiyle istemsizce başını kaldıran Anka, merakla kardeşine sordu.

"Kim?"

"Sibel abla arıyor," dedi Alin telefona uzanarak. Alin'in muhbirlerinden olan konsomatris kadının her zaman aradığı bir saat değildi bu.

"Sesi dışarı ver," dedi Anka merakla.

"Sibel abla?" dedi Alin, telefonu açar açmaz.

Odanın içinde önce bir hıçkırık sesi, ardından iniltiye benzer bir ses yankılandı.

"Sibel abla?" dedi Alin endişeyle. "Orada mısın?"

"Kızıl..." diyen ses, zorlukla çıktı karşıdakinin ağzından. Alin'in gerçek adını bilmez, çoğu kişinin hitap ettiği gibi yalnızca Kızıl derdi o da.

"Sibel abla iyi misin?" diye sordu Alin üsteleyerek.

"Kızıl, yardımına ihtiyacım var. Yok..." dedi ses, zorlukla konuşarak. "Kimsem yok, arayacak."

"Sibel abla ne oldu?" dedi Alin, çok daha endişeli çıkan bir sesle. Nasıl olduğunu bile bilmeden yerinden kalkmış, avuçlarını masaya dayayarak bedenini telefona doğru eğmişti. Aynı anda Anka, yaptığı işi bırakmış, tıpkı kardeşi gibi bedenini masaya yaslayarak daha iyi duyabilmek için başını ileri uzatmıştı.

"Kötüyüm... Dövdü..."

"Kim dövdü Sibel abla? Neredesin sen şu anda?"

"Yapmam dedim... Ben orospu değilim dedim!" Ses öylesine çaresiz çıkıyordu ki Alin, sinirle dişlerini birbirine bas-

tırdı. Kadının kimden söz ettiğine emin olarak yalnızca "Sibel abla, bana nerede olduğunu söyle!" dedi keskin bir tonla.

"Evdeyim... Hastaneye gidecek gücüm yok. Çok canım yanıyor..."

Telefondan tekrar hıçkırık sesleri yükselince iki kadın da aynı anda doğruldular. Anka, kardeşinin yanına doğru ilerlerken Alin, yerinde dikildi ve öfkeli bir sesle karşılık verdi.

"Bekle beni Sibel abla. Hemen yanına geliyorum. Ben götürürüm seni hastaneye. O puştun da canına okuyacağım!"

"Kimse yardıma gelemiyor... Kızları tehdit etti yardım etmesinler diye..." Kadın hıçkırarak ağlamaya devam ederken kelimeler kesik kesik çıkıyordu telefondan.

"Yalnız değilsin Sibel abla. Hemen yola çıkıyorum! Yarım saate yanındayım. Onun o pislik mekânını bugün başına yıkmazsam insan değilim!"

Alin çabucak telefonu kapadı ve cihazı üzerindeki dar kotun arka cebine sokuşturarak bedenini hızla kapıya doğru çevirdi. Anka, telaşla kardeşinin adımlarına ayak uydurmaya çalıştı.

"Ben de geliyorum seninle."

"Hayır! Sen gelmiyorsun! Avcı'yı ara. Kimi araması gerekiyorsa arasın, o Cezmi denen puştun mekânını kapasınlar bugün! Hatta Avcı, mekânı başına yıksın o puştun?"

"Avcı'nın başka işleri var. Ben Evren'i ararım şimdi, hallederiz, ama seni oraya tek başına göndermem."

"Kadının sesini duydun Gece!" dedi Alin hırsla. "Ne haldedir, kim bilir? O puştu kaç kere uyardık. Konsa çıkmak ayrı şey, müşterilerle gitmek ayrı şey. Şu kadınlar üç kuruşa hayatta kalmaya çalışıyorlar. Nasıl zorla fahişelik yapmalarını ister?"

"Demek ki bir süredir kontrol edilmemiş, şımarmış!" dedi Anka sinirli bir tonla. "Evren'i arıyorum. Mekânın kapısına bugün kilit vururlar. Onu da içeri alırlar."

"Halletsinler bugün!"

"Alin!" dedi Anka kardeşiyle asansörlerin olduğu açığa ilerlerken. "Yalnız gidemezsin. Peşinde zaten adamlar var. Süleyman abiye haber veriyorum. O da gelsin yanımızda."

"Sen gelmiyorsun!" dedi Alin hızla kardeşine dönerek. Anka ona aldırmadan bakarken kulağına yasladığı telefona konuşmaya başladı.

"Süleyman abi. Acil! Alin'le dışarı çıkıyoruz. Senin de gelmen lazım."

"Kapıda buluşalım," diyen Süleyman, hiçbir şey sormadan sakince karşılık vermişti.

***

Süleyman'ın kullandığı araçta Alin öne oturmuştu. Arkada oturan Anka, araca yerleştiğinden beri kulağından telefonu düşürmemişti. Önce Avcı'yı arayıp durumu bildirmiş, ardından Evren'le konuşmuştu. Evren'in polisleri Cezmi'nin mekânına yönlendirmesi uzun sürmeyecekti. Avcı, diğer yakada birkaç kişiyle görüşmesini sonlandırmak üzereydi ve Süleyman'ın kızların yanında olması içini rahatlatmıştı. Buna rağmen Balat'taki birkaç kişiyle telefonda görüşerek gözden kaybettikleri adamların fotoğraflarını göndererek gözlerini açık tutmalarını istedi.

Sibel'in evinin olduğu semte giderlerken Birim'in araçlarından birini almak zorunda kalmışlardı. Gidecekleri sokakta, zırhlı A8'in dikkat çekeceğini hepsi de biliyorlardı ve bunun o an için iyi bir fikir olduğu düşünülmüştü.

Süleyman, Birim'den çıktığından beri sürekli yan aynalardan arkasını kontrol ediyordu. Rus'ların peşinde olan adamlar, sabah otelden çıktılarını ve şehirde dolaşmaya başladıklarını iletmişlerdi fakat iki saat evvel izlerini kaybettiklerini bildirdiklerinde; Süleyman, Birim'den çıkıp hepsini hırsı dinene kadar dövmek istemişti. O ana kadar Birim'in içinde olan Alin, güvende görünüyordu ve Süleyman adam-

ların izlerini kaybettiklerini kızlara söylememişti. Düşündüğü tek şey, Alin'in güvende olduğu, adamların da gece mutlaka otele yeniden dönecekleri ve bu kez takibin daha sağlam yapılacağı idi. Fakat düşünülen planları bozan ani gelişmeler, her zaman olduğu gibi yine karşılarına çıkıvermişti.

Soğukkanlı bir şekilde aracı kullanırken dikiz aynasından Anka'ya bakıp otoriter bir tonla talimat verdi.

"Derim'i ara, haber ver. Sibel'i hastaneye götüreceğiz ve belki bir süre orada kalmak zorunda olabiliriz. Çok açıktayız. Zırhlı araçlarla adamları göndersinler."

Anka, kaşlarını çatarak Süleyman'a baksa da adamın doğru düşündüğünü kabullendi. Bir önceki günden beri o saate kadar Derim'le yalnızca mesajlaşmıştı. Kısacık yaptıkları tek konuşma, uyumadan evvel Aşil'le konuşmadan önce Derim'le karşılıklı sarf ettikleri birkaç kelime idi. Onun çağrılarına özellikle cevap vermemiş, yoğun olduğunu söylemekle yetinmişti. Derim'in numarasını çevirirken gergindi. İstemsizce kolundaki saate baktığında yeterli bir süreyi uzakta geçirdiğini düşünerek derin bir soluk aldı.

"Mon Phénix?" diyen yumuşak ses kulağının içine dolduğunda o an tüm gerginliğinden uzaklaştığını hissetti fakat aynı zamanda ona yalan söylediği için ağır bir suçluluk duygusu da yüreğinin tam ortasına oturdu. Bu düşüncelerden hızlıca uzaklaşmaya çalışarak sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle açıklama yapar gibi hızlı hızlı konuştu.

"Derim... Acil bir durum çıktı. Alin'le dışarı çıkmak zorunda kaldık. Süleyman abi yanımızda ama Birim'in araçlarından biriyle çıkmak zorunda kaldık. Konum atacağım, birkaç kişiyi göndermen gerekecek."

"Ne demek acil bir durum? Neden o lanet Birim'den çıkmadan evvel haber vermiyorsunuz?" diye kükredi Derim. Daha iki saniye evvel yumuşacık çıkan ses tonu, bambaşka bir tona bürünmüştü.

"Acil bir durum dedim ya Derim. Vakit olmadı. Aniden çıktı."

"Neredesiniz?!"

"Yoldayız, Balat'a gidiyoruz!"

Derim, Anka'nın ondan hiç beklediği delirmiş bir tonla, "Sikeyim!" diye küfrettiğinde genç kadın şaşkınlıkla telefonu kulağından çekerek ekrana baktı. Telefonu yeniden kulağına dayarken bu öfkeli sese aldırmamaya çalışarak devam etti. "Siz gelene kadar biz Balat Hastanesi'ne geçmiş oluruz. Oraya gelsinler."

"Ne demek hastane? Anka! N'oluyor?"

"Alin'in muhbirlerinden birinin başı belada. Durumunun iyi olduğunu sanmıyoruz. Hastaneye götürmemiz gerekecek."

"Neden ambulans çağırmayıp kendiniz gidiyorsunuz? Alin'in peşinde adamlar olduğunu biliyorsunuz! Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsunuz?!"

"Umursamaz değiliz Derim! Kadının bize ihtiyacı var!" diyen Anka, sinirli bir sesle çıkıştı. "Ambulans çağırmayı biz de biliyoruz ama yapayalnız bir kadından söz ediyoruz!"

"Ben de geliyorum adamlarla!" diye bağırdı Derim sinirli bir sesle. "Hastaneye vardığınızda dışarı çıkmayın! Kalın içeride!"

Süleyman dikiz aynasından Anka'ya baktığı esnada Alin de başını geriye çevirip sorarcasına kardeşine bakmıştı. Anka elindeki telefonu hafifçe boşlukta salladı ve hayretle baktı kardeşine.

"Telefonu yüzüme kapadı" dedi şaşırmış gibi. "Çok sinirlendi..." diye devam etti ve kaşlarını kaldırarak ayıplarcasına başını iki yana salladı. "Çok gereksiz bir tepki bence."

***

Derim, en az onun kadar sinirli görünen yanındaki Jan'la birlikte öfkeli adımlarla evin önüne çıktığında adamlar birkaç dakika evvel verdiği talimatlarla hareket ediyorlardı.

Anka ile konuşmasının ardından telefonu tekrar kulağına götürerek kükrer gibi Baho'yla konuşmuştu.

"Baho, Balat Hastanesi'ne gidiyoruz! Sen acil önden git, Alin'in Birim'deki A8'ini al ve hemen oraya ulaşmaya çalış."

Jan'la birlikte üzerlerine silah alarak dışarı çıkmışlardı ve şimdi harekete hazır halde bekleyen araçlara doğru ilerlerken sert bir sesle talimat vermeye devam ediyordu.

"Marcel, zırhlı minibüsü de alıyoruz! Dört araç çıksın şimdi. Adamların hepsi çatışmaya hazırlıklı olsun!"

"Hepimiz hazırız patron." dedi Marcel kendinden emin bir sesle. "Bagajları da yüklettim."

Derim, bir an Marcel'e bakarak onaylarcasına başını salladı ve önüne vardığı aracın kapısını açarak şoför koltuğuna yerleşti.

"Süleyman, kızlara adamları kaybettiklerini söylememiş değil mi?" diye sordu Jan, gergin bir sesle Derim'in kullanmak için oturduğu aracın önüne, yanına yerleşerek.

Derim, sinirli bir hareketle Range'in direksiyonunu evin kapısına doğru çevirirken neredeyse hırladı.

"Ben onlara söyledim! Çoktan oteli basıp gebertebilirdik pislikleri! Boşu boşuna iki gün kaybettik!"

"Çocuklar zaten Birim'deler, acaba onlar hemen kızların peşine mi gitseler?" dedi Jan gergin, düşünceli bir sesle.

"Aşil, birazdan çıkacak. Onu eve getirecekler. Risk alamam. Zırhlı araçlar onlara lazım."

"Doğru." dedi Jan dalgınca. Bakışları aracın camından ileriye, dışarı dikilmişti. Sağ dirseğini aracın kapısına yaslamıştı ve yumrukları sürekli sıkılıp gevşiyordu.

Alin'in dışarıda olduğu ve peşinde onu öldürmek üzere katiller dolaştığı düşüncesi, beynini zehirli bir kurt gibi öylesine kemiriyordu ki, en son ne zaman bu kadar endişeli olduğunu hatırlamaya çalıştı. Zihnine soluk bir şekilde gelen görüntü, annesine aitti. Elindeki kanlı bıçakla yerde kanlar içindeki kadının başında dikilen babası, tıpkı masallarda söz

edilen canavarlara benziyordu. Bakışlarında bir an bile pişmanlık görmemişti. Yalnızca hırs vardı o gözlerde.

Jan, uzun zamandır zihnine gelmeyen bu görüntüyü, başını hızla iki yana sallayarak yok etmeye çalıştı. Geçmişi düşünmek istemiyordu. Babasının saçma sapan kıskançlıklarla çıkardığı kavgaları ve annesine attığı dayakları düşünmek istemiyordu. Geçmişi tamamen silmek istiyordu ve hiçbir şekilde hatırlamak istemiyordu. Tıpkı her şey gibi, babasını da silmişti ve o günden sonra onu bir daha ne düşünmüş ne de görmüştü. Yaşayıp yaşamadığından bile emin değildi, fakat içinden bir ses, ölmüş olduğunu umduğunu fısıldıyordu.

Derim, peşinde üç araçla birlikte arabayı kullanmaya devam ederken aracın önündeki panele bastı ve Ozan'ın adı ekranda belirdi. İkinci çalışta açmıştı genç adam telefonu.

"Patron?"

"Ozan!" dedi Derim sert bir sesle. "Alana ben gelemiyorum. Kargoyu indir, bizim diğer eve götür."

"Terslik mi var patron?"

"Alin dışarıda, adamlar peşinde. Yanına ulaşmaya çalışıyoruz."

"Neredesiniz şu anda patron?"

"Evden şimdi çıktık Balat'a gidiyoruz. Ne zaman döneceğimizi bilmiyorum. Akşam seninle tekrar konuşuruz."

"Tamam, patron."

***

Ozan, Derim'le yaptığı konuşma sonrası kaşlarını çatarak bakışlarını Birim'in büyük demir kapılarına çevirdi. Aşil'in yirmi dakika sonra oradan çıkacağını biliyordu. Sabırla aracın içinde oturmaya devam etti.

On üç dakika sonra, Baho'nun yanında Lukazs ile birlikte içinde oturduğu Range, Birim'in açılan geniş kapılarından

içeri girerek gözden kayboldu. Yalnızca beş dakika sonra, yine aynı kapılardan dışarı çıkan AB plakalı A8'i gördüğünde Baho'nun Alin'in aracıyla hızla hareket ederek uzaklaşmasını izledi. Bakışları yeniden büyük kapılara çevrildi. Yine on dakika dolmamıştı ki, bu kez Derim'in ve Anka'nın A8'leri peş peşe, yavaşça bu kapılardan dışarı çıktılar.

Ozan, içinde oturduğu aracın kontağına uzanarak çalıştırdı ve aracın direksiyonunu sakince çevirerek birkaç aracın arkasında kalarak A8'leri takibe başladı. Aşil'in arkadaki araçta oturduğunu biliyordu ve çocuğa bu kadar yakın olmasından duyduğu sevinçle kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Yarım saat sonra Aşil'in onu gördüğünde göstereceği taşkın sevinci ve gülümseyen suratını düşündüğünde son birkaç haftadır yüreğinde hissettiği kazığın da çıkacağına emindi.

Yüzünde hâkim olamadığı bir gülümseme belirdiğinde birkaç saat sonra Derim'in çıkaracağı fırtınayı dahi umursamadığını düşünüyordu. Derim belki de kendisini kaybedecek derecede öfkeli olacaktı ama Ozan buna değeceğine emindi. Annelere verilen sözler, ne pahasına olursa olsun tutulmalıydı. Ozan, bu sözün bozulmaması için kendisini feda edebileceğini biliyordu ve en başından beri en ufak bir pişmanlık hissetmemişti. Derim'e yalan söylemek zorunda kaldığı için hem utanıyor hem de suçluluk duyuyordu fakat pişmanlık hissetmiyordu.

Ozan, kimsenin görmediği o nahif gülümseme yüzünde asılı halde dururken aracı kullanmaya devam ediyordu. Önündeki iki A8, Derim'in evine giden yan yola sapmak için otoyoldan ayrıldığında, o da aracını aşinası olduğu aynı yola yönlendirdi. Aralarında hala birkaç araç vardı fakat onların da yan yolun bitimindeki diğer sapaktan çıkacaklarına emindi. Eve giden iki şeritli uzun orman yolu, iş saatinin bitimine birkaç saat olduğu için, o saatte çok sakin olacaktı ve mesafesini biraz daha uzun tutması gerektiğini düşündü.

Arkasından bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi hızla gelen damperli kamyonu fark ettiğinde yolun ortasındaki aracını yol vermek için, hafifçe sağa kaydırdı. Aynı şekilde önündeki araçların da sağa doğru kayarak yola devam ettiklerini gördü. Kamyonun ardından aynı hızla devam eden iki siyah araç, Ozan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Gidiş gelişli iki şeritli yolda normal bir hızla seyir halindelerken bu araçların yaptıkları tehlikeli sollamaları ve sabırsızca araç kullanışlarını öfkeli gözlerle izledi. Tedirgin gözleri ileri çevrilerek A8'lere kilitlendi. İçinde Aşil'in olduğu aracın normal hızla devam ettiğini ve tıpkı kendisinin yaptığı gibi hızla ilerleyen kamyonun geçmesine izin vermesini çatık kaşlarla takip etti. Aşil içinde olduğu sürece her zaman çok daha güvenli bir hızla yol alıyorlardı.

Araçları tehlikeli bir şekilde sollayan kamyonun arkası kum yüklüydü ve belli ki bir inşaata kum taşıyordu. Ancak bu kadar tehlikeli ve hızlı sürmesine öfkeli gözlerle bakmaktan kendisini alamadı. Bir kez daha İstanbul'daki sürücülerin gerçekten de kuralsız ve umursamaz olduklarını düşünmeden edemedi. Kimse kurallara uymuyordu ve ne çeşit bir tehlikeye çanak tuttuklarının farkında bile değillerdi. Kamyon ve arkasındaki araçlar, ölüme gider gibi hızla gözden kaybolduklarında yoldaki diğer araçlar hala normal hızlarında seyir halindelerdi.

Ozan, önündeki araçların arkasında uygun bir hızla devam ederken çalan telefonu ile bakışlarını bir an için yanındaki boş koltuğa çevirdi. Sağ elini yandaki koltuğa uzatırken gözlerini yeniden yola çevirdi.

Telefonu açarak kulağına dayadı. Ondan sonraki dakikaların nasıl geçtiğini, çok sonra tam olarak hatırlayamadığını fark edecekti.

***

Derim ve peşindeki araçlar, Maslak'a vardığında yirmi dakikadır yoldalardı ve Balat'a varmak için önlerinde daha yarım saatlik yol vardı. Yavaş yavaş yoğunlaşan trafik, hız yapmalarına engel oluyordu ve Derim dakikalar geçtikçe sinirlerinin çok daha fazla gerildiğini hissediyordu. Onlardan önce çıkan Baho, Alin'in aracını alarak yola koyulduklarının bilgisini vermişti ve Lukazs'la birlikte onların on dakika ilerisinde hareket ediyordu.

Derim yapabildiği kadar gaza basarak yol alırken Maslak'ı yeni geçmişti ki, aracın içinde yankılanan telefon sesiyle bakışları ön panele çevrildi. Ozan'ın adını görünce kaşlarını çatarak direksiyondaki tuşa dokundu ve Ozan'ın telaşla bağıran sesi, aracın içinde patladı.

"Tuzak patron! Tuzak! Geri dönün!"

Daha evvel genç adamın böylesi bir ses tonuyla konuştuğunu duymayan Derim'in kalbi; adeta çok kötü bir şeyler olacağını hissetmiş gibi, göğüs kafesinin içinde patlayan bir bomba etkisiyle, neredeyse onu yerinden zıplatacak şiddette attı.

"Ne diyorsun Ozan?" diye bağırdı kükrer gibi. Kapalı camlar, sesinin aracın içinde çok daha fazla yankılanmasına neden olmuştu. Bakışları, yolla aracın paneli arasında hızla gidip geliyordu.

"Asıl hedef Kızıl değil patron! Tuzak! Asıl hedef, Aşil!"

"Ne demek Aşil?" diyen Derim'in sesi, aracın camlarının titremesine neden olacak kadar yüksek çıkıyordu.

"Taşerona vermiş Grenkov! Ukraynalılar! Öne geçtiler! Kamyonla geçtiler! Barikat kuracaklar!"

"Ozan!" diye haykırdı Derim kudurmuş gibi. Yanındaki Jan, dehşete düşmüşçesine adeta Ozan'ın yüzü oradaymış gibi aracın ön panelindeki küçük ekrana bakıyordu. Duyduklarının gerçek olduğuna inanmak istemiyormuş gibiydi. Derim sinirle devam etti.

"Sakin ol! Sakin ol ve bana doğru düzgün bilgi ver! Neredesin?" diye haykırdı.

"Eve giden orman yolundayım. A8'ler önümdeler. Ama ileride barikat var, biliyorum. Kum yüklü kamyon, peşinde iki araçla geçti biraz evvel. Moskova'dan şimdi aradılar. Grenkov bugün! demiş!" dedi Ozan, bugün kelimesini haykırır gibi telaffuz ederek. "Çocuğun biletini bugün! kesin demiş!" diyerek isyanla bağırdı. Telefondaki sesi ağlar gibi çıkıyordu. Adeta kahrolmuş gibiydi.

Ozan'ın ses tonundaki isyan, öylesi çaresiz bir tınıda çıkıyordu ki, Derim, duyduklarıyla en fazla Ozan'ın mı yoksa kendisinin mi alt üst olduğuna karar veremedi. Ellerinin arasındaki direksiyonu öylesine ani bir manevrayla sola çevirdi ki, yol ortasındaki aracın arkası savruldu, fakat buna rağmen ustalıkla toparlayarak gaza bastı. Yolda seyir halinde bulunan arkasındaki araçlar peş peşe ani frenlerle durmaya çalışıyor, kornalar ve fren sesleri birbirine karışıyordu. Derim, çevre yoluna girecekken son anda direksiyonu çevirerek dönüş yoluna geçmişti. Arkasında kendisini takip eden araçlar da aynı hızla, en ufak tereddüt göstermeden onu izlemişlerdi. Peşlerinde geride bıraktıkları kaosu hiçbiri umursamıyordu.

"Oğlumu koruyun!" diye bağırdı Derim haykırır gibi. "Aşil'i koruyun! Ben gelene kadar koruyun! Döndüm! Geliyorum! Duydun mu Ozan beni? Döndüm! Geliyorum!"

Yanındaki Jan'ın telefonu kulağına götürdüğünü fark etmedi bile. Kalbi hissettiği dehşetle delicesine atıyordu ve şakaklarındaki zonklama canını yakacak kadar şiddetliydi.

"Eren!" dediğini duydu Jan'ın. "İlerinizde barikat var. Aşil'e saldıracaklar."

"Fark ettik... " dedi Eren gergin bir sesle. "Çocuklar hazırlandı."

"Yarabilirsen hızını kesme, devam et, arasından geçmeye çalış."

"Negatif!" dedi Eren. Bir an duraksadı ve aynı gergin sesle devam etti. "Birkaç yüz metre ilerimizde kamyonla yolu kapamışlar. Bir Numara arabada. Çok şiddetli olacağı belli, çarpışma riskini göze alamam."

"Aşil'i kesinlikle araçtan çıkarmayın! Ateş edeceklerse de etsinler. Aşil'i sakın araçtan çıkarmayın."

Derim, hırsla Jan'ın kulağındaki telefona uzandı ve kendi kulağına dayadı.

"Eren!" dedi hırlar gibi. "Oğlumun kılına zarar gelmeyecek!"

"Asla patron! Son adam kalana kadar çarpışacağız! Biz hayatta olduğumuz sürece ona zarar veremeyecekler!"

"Ölmeyin o zaman!" diye haykırdı Derim. "Ben gelene kadar ölmeyin!"

Ses tonunun adeta yakarış dolu olduğunun farkında olmadan telefonu hırsla Jan'ın kucağına fırlattı ve aynı anda delicesine kornaya basarken gaza yüklendi. Derim tüm hız sınırlarını geçerek aracı kullanırken arkasındaki araçlar da tıpkı onun gibi trafikte zik zak çizerek onu takip etmeye devam ediyorlardı.

Jan, gergin bir tavırla yerinde doğrularak yeniden telefonun ekranına dokundu. Yaptıkları hızı, Derim'in yol boyu yaptığı tehlikeli manevraları umursuyor görünmüyordu. Sanki geziye çıkmışlarcasına sakindi oturduğu yerde.

"Marcel!" dedi, sert bir girişle. Telefonun sesini dışarı vermişti. Arkalarındaki araçta olan adama bilgi vererek devam etti. "Bir Numara ateş altında. Orman yolunda barikat kurulmuş. Tüm adamlar hazır olsunlar."

Cevap beklemeden telefonu kapadı, yeniden ekrana dokundu ve bu kez evde bıraktıkları ekibi aradı.

"Jorge! Acil hareket edin. Orman yoluna pusu kurulmuş. Bir Numara ateş altında. Biz geri dönüyoruz. Ters yönde saldırıya geçin."

Jan yeniden cevap beklemeden konuşmayı sonlandırdı ve Süleyman'ı aradı.

"Baho ve Lukazs size desteğe geliyor. Biz geri döndük. Kızlara söyleme..." dedi ve bir an duraksadı fakat gergin bir tonla devam etti. "Aşil'e pusu kuruldu."

"Amına kodumun orospu çocukları!" dedi Süleyman kükrer gibi. "Aşil'e bir şey oldu mu?"

"Şu an iyi. Ama önlerindeki barikatı geçemezlerse bir süre ateş altında kalacak."

"Çocuk be!" dedi Süleyman sinirle. "Ulan çocuğa kastetmek hangi kitapta yazar? Şerefsizin dölü!"

"Size de saldıracakları kesin! Dikkatli olun." dedi Jan metanet dolu bir tonla.

"Siz burayı boş verin! Şimdi geldik hastaneye. Kızlar içerideler. Hastanenin etrafı çevrildi bile. Avcı sokaktaki tüm adamları buraya topladı."

"Aklımızın sizde kalmamasına sevindim. Kızıl'ı koruyun." dedi Jan kuru bir sesle.

Alin'in tehlikede olduğunu düşündüğü anlarda hissettiği endişenin aslında hiçbir şey olduğunu şimdi anlıyordu. Alin, kendisini koruyabilecek yetenekte bir kadın olduğu gibi, etrafı onu koruyacak onlarca adamla da çevrilmişti. Fakat Aşil... O bambaşka bir konuydu. Aşil, kendisini koruyamayacak kadar küçük ve masumdu. Jan, delicesine bir endişeyle küt küt atan yüreğindeki Aşil'in yerini, tarif edecek kelime bulamıyordu. Birisi için korkudan ölmenin ne demek olduğunu, o an anlıyordu ve Derim'in o anki hislerinin kendisininkinden kat be kat daha güçlü olduğunun da bilincindeydi. İnsanın içinin acıyla kavrulması, böylesi bir duygu olsa gerekti.

"Aşil'i sağ salim çıkarın oradan!" diyen Süleyman'ın sert sesiyle hızla düşüncelerinden uzaklaştı ve ağzından çıkan en katı tonla karşılık verdi.

"Biz de aynen onu yapacağız. Merak etme. Benden haber alana kadar kızlara bir şey söyleme."

"Söylersem ikisini de burada tutamam. Tek başlarına fırlar giderler, tehlikeyi göze alamam. Sonraki tehlikeyi göze alırım daha iyi."

"Tamam." diyen Jan, telefonu kapatırken Süleyman'a *sonraki tehlike ne?* diye sorma gereği duymadı. Kızların, durumu öğrendiklerinde çıkaracakları yaygara şu an göze çok basit görünüyordu.

Telefonu kapadığı anda çalan telefonla birlikte bakışlarını elindeki ekrana indirdi ve yine sesi dışarı verdi.

"Avcı, sen kızların yanına git." dedi açar açmaz.

"Motordayım!" diye bağırdı Avcı. "Kızlar güvendeler. Sizden daha çabuk varırım Aşil'in yanına."

"Biz yetişene kadar dayanmaya çalışın!" diyebildi yalnızca.

"Önünüzdeki yolu açtırıyorum. Acele edin!" diye bağıran Avcı, konuşmayı sonlandırdı. Birkaç dakika sonra gerçekten de onun dediği gibi, nerden çıktıkları belli olmayan trafik polislerinin onların geçeceği güzergâhı açtıklarını gördü. Trafikteki araçlar, motorlu trafik polislerince kenara çekilmeye zorlanarak sol şeridi açıyorlardı.

Bakışlarını, yanında put gibi oturan Derim'e çevirdiğinde istemsizce ürperdi. Derim'in bakışları aracın ön camını delecek kadar keskindi. Dudakları adeta birbirine yapıştırılmış gibi gerilmişti ve direksiyonu kavrayan parmakları, hangi güçle sıktığını belli edercesine bembeyaz kesilmişti. Genç adamın ayağını gaz pedalının üzerine sonuna kadar dayadığını gösterir şekilde, araç öne atılarak çok daha hızlandı.

On dakika sonra çarpışmanın olduğu mevkiine varmış olacaklardı ve araçtan indiği andan itibaren Derim'in yapacaklarına hiçbir kuvvet engel olamayacaktı.

Tek kelime etmeden bakışlarını öne çevirdi. İki dakika sonra, yanlarından büyük bir gürültüyle geçen motoru takip etti bakışları.

***

Ozan, ağaçların arasında öylesine bir hızla koşuyordu ki, muhtemelen hayatı boyunca yaptığı en hızlı koşuydu bu.

Derim'le konuşmasının ardından Chris ile yaptığı kısa konuşmada tıpkı tahmin ettiği gibi dakikalar evvel yanlarından delicesine bir hızla geçen kamyonun hafif kavisli yolda o an bulunduğu noktadan göremediği şekilde yolu kapatarak kurduğu barikatı öğrendiği anda, bir an bile duraksamadan torpidonun gözündeki iki silahı alarak durdurduğu araçtan çıkmıştı.

Barikata yüz metre kala iki A8 de peş peşe durmuştu. Aşil, aracın içindeyken şiddetli bir çarpışmayı göze alamayacakları belliydi. Kamyonu geçmeleri imkânsızdı. Araçları geldikleri yöne geri sürerek hareket etmeyi düşündüklerinde yolun gerisinden gelen başka bir kamyon, girdikleri kıskacı tamamlamış gibi görünüyordu. Yüz metre geride, o kamyon da yolu yanlamasına keserek durmuştu.

Ozan gelen kamyonu görünce aceleyle aracına yeniden binmiş ve süratle geri geri sürerek ani bir manevrayla kendi aracını yanlamasını yolun ortasına bırakmış ve içinden ok gibi fırlayarak yol kenarındaki ağaçların arasından ormanın içine dalmıştı. Soluk soluğa koşarken Chris'i aradı.

"Arkada benim araçla yolu kestim. Kendinize siper edin. Ben ileridekilerin arkasından dolaşacağım."

Silahların ateşlenmesi an meselesiydi ve Ozan, ormanın içinde koşarak ileride kurulan barikatın arkasına geçmeyi planlıyordu. Adamlar, zırhlı araçların içinde bir süre idare edebilirlerdi ve umuyordu ki o zamana kadar Derim ve diğerleri de gelmiş olacaklardı. En azından yolun ortasında

bıraktığı aracının üzerinden geçemeyecekleri için, belli bir süre dayanacak kadar savunma mesafesi bırakmış olduğunu umuyordu.

Ateşin başladığını duyuran ve kulağına çarpan silah sesleri, yüreğinin üzerine inen tokmak darbelerine dönüşüyordu. Kesintisiz şekilde devam eden ağır ateşe araçların ne kadar dayanacağını bilemediği gibi, o cehennemin içindeki Aşil'in neler hissettiğini de kestiremiyordu. Arka koltuğun dibine sinmiş halde korkuyla bekleyen çocuğun görüntüsü, gözünün önünden gitmiyordu ve suratına çarpan ağaç dallarını da bu yüzden umursamıyordu. Bacaklarının tüm gücüyle ormanın içinde koşmaya devam ediyordu yalnızca.

***

Lucca, aracın önünde oturduğu koltuktan hızla hareketlenerek iki koltuk arasından arkaya geçti. Aşil'i bağlı olduğu çocuk koltuğundan çözerken sakin çıkmasına çalıştığı sesine, yüzüne zorlukla oturttuğu gülümseme eşlik ediyordu.

"Ufaklık" dedi sevecen bir sesle. "Şimdi seninle tatbikat yapacağız."

"Nasıl pratik yapacağız?" diye sordu Aşil merakla, Lucca'nın kullandığı İngilizce kelimeyi kendi bildiği gibi anlamlandırmayı tercih ettiği belliydi.

Lucca kollarını uzatarak Aşil'i koltuğundan indirdi ve aracın arka koltuğu ve ön koltuğu arasındaki yerdeki boşluğa çocuğu yerleştirirken aynı tonla açıklamaya çalıştı.

"Hani bazen spor yaparken uygulama yapıyoruz ya. Şimdi bunu arabada yapacağız."

"Ama burada yapamayız ki?" dedi Aşil şaşkınca. Buna rağmen Lucca'nın onu yerleştirdiği yere itiraz etmemiş, kalçasının üzerinde otururken başını yukarı kaldırarak titreyen ela gözlerini, Lucca'ya dikmişti.

Lucca, aradaki boşlukta dizlerinin üzerinde dururken başını aşağı eğerek gülümsedi. "Bu başka bir uygulama olacak. Bir süre boyunca buradan çıkmayacaksın..." dedi ve bir an aklına gelmiş gibi aceleyle ekledi. "Saklambaç oynadığımızı düşün. Dışarıda bizim bilmediğimiz adamların olduğunu düşün. Bizim onlardan saklanmamız gerekiyor. Seni bulamazlarsa oyunu sen kazanmış olacaksın."

"Ödülüm ne olacak?" diye sordu Aşil hevesle.

"Sen ne istersin?" diye sordu Lucca. Başını hızla çevirerek iki koltuğun arasından ön camdan dışarı baktı.

Yolu kapatan kamyonun önünden üç adam dışarı çıkmıştı. Kamyonun iki ucuna, yolu tamamen kapatırcasına yanlamasına park etmiş araçlardan da beşer adamın çıktığını gördü. Hepsinin yüzünde maske vardı ve silahlarını hazırlamaya giriştikleri belliydi. Aceleyle yeniden Aşil'e dönmeden evvel dikiz aynasında Eren'le iki saniyeliğine göz göze geldi. Önlerindeki diğer aracın şoför koltuğunda Chris, yanında da Bekir ve Mert vardı. Bakışları çabucak arka cama yöneldi. Elli metreye yakın geride Ozan'ın bıraktığı araba, yolu kapamıştı fakat onun gerisinde elli metreden fazla bir mesafede duran ve yolu kesen kamyondan da birkaç adam iniyordu. Sadece önde oturan üç kişi değil, boş kamyonun kasasının içinden de birkaç adam çıkmıştı şimdi.

"Eğer kazanırsam, hafta sonu havuzda Kerem'le ve benimle oynar mısınız?"

Lucca, Aşil'in ince sesiyle bakışlarını çocuğa indirdi ve hızla başını salladı.

"Harika olur. Hatta su topu maçı yaparız."

Aşil sevinçle yerinde zıpladı. "Tamam, o zaman. Kimse beni bulamayacak."

"Aferin ufaklık. Hiç kimse seni burada bulamayacak. Ben diyene kadar sakın buradan kımıldama olur mu?"

"Elma dersen çıkarım. Armut dersen çıkmam!" dedi Aşil, çocuksu bir heyecanla.

Lucca kaşlarını çatarak ezberlemeye çalışır gibi tekrarlarken başını salladı. "Elma çık... Armut çıkma... Anlaştık ufaklık."

Yerinde doğrulacakken aniden aklına gelmiş gibi işaret parmağını sallarken oyuncu bir sesle konuştu.

"Ne kadar gürültü olursa olsun asla çıkmıyorsun buradan. Eğer çıkarsan oyunu kaybedersin. Ne olursa olsun, ben '*Elma*' diyene kadar çıkmayacaksın!"

"Tamam" dedi Aşil gözlerini kırpıştırarak. Suratında çocuksu masum bir gülümseme vardı. O an oyun oynadıklarını kabullenmiş gibi görünüyorsa da, Lucca yalnızca bir an için o çocuksu masum gözlerin gerisindeki korkuyu gördüğüne emindi. Destek vermek istercesine yumuşak bir tavırla çocuğun yanağını okşadı ve alçak sesle mırıldandı.

"Sen çok cesur bir çocuksun ufaklık. Tıpkı baban gibi, çok cesur birisin."

Aşil, duyduğu sözlerle adeta yeni bir güç edinmiş gibi gülümseyerek başını salladı ve kafasını aşağı eğerken titreyen dudaklarını gizlemeye çalıştı.

Devam Edecek...